CBHO

[COLLEGE VAN BEROEP VOOR HET HOGER ONDERWIJS]

Jurisprudentie 2021

Den Haag, 2022

Deze bundel bevat uitsluitend uitspraken van het CBHO die in 2021 zijn gepubliceerd

I. Inhoudsopgave

II. JURISPRUDENTIE 5

CBHO 2019/214.4 5
CBHO 2020/054 8
CBHO 2020/059 15
CBHO 2020/060.4 20
CBHO 2020/093 22
CBHO 2020/100 28
CBHO 2020/112 30
CBHO 2020/121 32
CBHO 2020/124.5, 2020/125.5 EN 2020/126.5 38
CBHO 2020/129 45
CBHO 2020/136 48
CBHO 2020/146 54
CBHO 2020/152 57
CBHO 2020/155 60
CBHO 2020/157 66
CBHO 2020/161 70
CBHO 2020/162 74
CBHO 2020/165 77
CBHO 2020/167 81
CBHO 2020/168 87
CBHO 2020/169 91
CBHO 2020/171 94
CBHO 2020/173 101
CBHO 2020/174 105
CBHO 2020/175 109
CBHO 2020/176 TOT EN MET 2020/181 113
CBHO 2020/182 115
CBHO 2020/183 119
CBHO 2020/184 123
CBHO 2020/185 129
CBHO 2020/186 133
CBHO 2020/187 142
CBHO 2020/190 145
CBHO 2020/191 148
CBHO 2020/193 154
CBHO 2020/194 158
CBHO 2020/195 160
CBHO 2020/196 164
CBHO 2020/197 167
CBHO 2020/199 171
CBHO 2020/200 174
CBHO 2021/001 177
CBHO 2021/002 187
CBHO 2021/003 191
CBHO 2021/004 194
CBHO 2021/005 199
CBHO 2021/006.5 205
CBHO 2021/008 209
CBHO 2021/009 211
CBHO 2021/010 218
CBHO 2021/011 223
CBHO 2021/012 227
CBHO 2021/013 230

CBHO 2021/016 233
CBHO 2021/017 236
CBHO 2021/018 243
CBHO 2021/019 247
CBHO 2021/020 251
CBHO 2021/021 257
CBHO 2021/022 262
CBHO 2021/023 265
CBHO 2021/024 269
CBHO 2021/025.5 274
CBHO 2021/026 279
CBHO 2021/027 285
CBHO 2021/028 292
CBHO 2021/030 296
CBHO 2021/031 299
CBHO 2021/032 303
CBHO 2021/034 308
CBHO 2021/035 312
CBHO 2021/037 316
CBHO 2021/038 320
CBHO 2021/039 325
CBHO 2021/040 328
CBHO 2021/041 331
CBHO 2021/042 337
CBHO 2021/044 342
CBHO 2021/045 345
CBHO 2021/046 348
CBHO 2021/047 355
CBHO 2021/048 359
CBHO 2021/049 364
CBHO 2021/051 369
CBHO 2021/052 374
CBHO 2021/053 378
CBHO 2021/055 384
CBHO 2021/056.3 388
CBHO 2021/056 391
CBHO 2021/057 397
CBHO 2021/058 399
CBHO 2021/059 403
CBHO 2021/060.5 407
CBHO 2021/062.1 EN 2021/062 410
CBHO 2021/063 414
CBHO 2021/064 417
CBHO 2021/066 420
CBHO 2021/067 EN 2021/067.1 423
CBHO 2021/068.5 427
CBHO 2021/072 430
CBHO 2021/073 435
CBHO 2021/074.5 440
CBHO 2021/075 444
CBHO 2021/076.5 447
CBHO 2021/078 EN 2021/078.1 451
CBHO 2021/080 458
CBHO 2021/081 461
CBHO 2021/082.5 464
CBHO 2021/083.5 467
CBHO 2021/084.5 470

CBHO 2021/085.1 EN 2021/085 475
CBHO 2021/086.5 482
CBHO 2021/087 EN 2021/087.1 486
CBHO 2021/088.5 492
CBHO 2021/090.1 EN 2021/090.5 497
CBHO 2021/093 499
CBHO 2021/096 503
CBHO 2021/098.5 508
CBHO 2021/101.5 513
CBHO 2021/102 518
CBHO 2021/104 523
CBHO 2021/105 528
CBHO 2021/106 531
CBHO 2021/107 535
CBHO 2021/108.3 540
CBHO 2021/111 544
CBHO 2021/112.5 549
CBHO 2021/114.1 EN 2021/114 554
CBHO 2021/118 559
CBHO 2021/122 561
CBHO 2021/124 564
CBHO 2021/125 567
CBHO 2021/145.1 573
CBHO 2021/153 EN 2021/153.1 576

III. ARTIKELENREGISTER 580

IV. REGISTER INSTELLINGEN 584

V. TREFWOORDENREGISTER 586

VI. CHRONOLOGISCH REGISTER 596

II. Jurisprudentie

Zaaknummer:	**CBHO 2019/214.4**
Rechter(s):	mr. Troostwijk
Datum uitspraak:	21 januari 2021
Partijen:	verzoeker
Trefwoorden:	herziening niet-ontvankelijk onredelijk laat termijn
Artikelen:	WHW: artikel 7.66 Awb: artikel 6:12 vierde lid Awb: artikel 8:119 eerste lid
Uitspraak:	niet-ontvankelijk
Hoofdoverwegingen:	2.4. Bij de invulling van dit criterium zal als regel worden uitgegaan van een termijn van één jaar. Dit betekent dat de indiening van een verzoek om herziening als onredelijk laat wordt aangemerkt, indien het verzoek is ingediend meer dan een jaar na het bekend worden met de daarin gestelde nova dan wel, indien geen nova zijn gesteld, na de datum van openbaarmaking van de uitspraak waarvan herziening wordt verzocht. 2.5. De uitspraak waarvan verzoeker herziening heeft verzocht, is op 26 juni 2018 openbaar gemaakt. Het verzoek om herziening van die uitspraak is op 19 december 2019, en daarmee anderhalf jaar later, bij het College ingekomen, zodat de onder 2.4 genoemde termijn is overschreden. 2.6. Wat verzoeker ter zitting heeft aangevoerd over de te late indiening, namelijk dat hij zich gelet op andere van hem nog lopende rechtsgedingen bij het College niet vrij voelde om een verzoek om herziening in te dienen, geeft geen aanleiding om op de overschrijding van de onder 2.4 genoemde termijn in de voorliggende zaak een uitzondering te maken. 2.7. Het verzoek om herziening dient dan ook niet-ontvankelijk te worden verklaard. 2.8 . Wat verzoeker heeft aangevoerd geeft evenmin aanleiding van de door hem genoemde buitenwettelijke mogelijkheid om de uitspraak ambtshalve vervallen te verklaren gebruik te maken. Die mogelijkheid is bedoeld voor uitzonderlijke gevallen. Daarvan is hier evident geen sprake

Uitspraak op het verzoek om herziening van:

[naam], wonende te [woonplaats], verzoeker

1. <u>Procesverloop</u>

Bij uitspraak van 26 juni 2018 heeft het College het door verzoeker tegen een beslissing van het College van bestuur van de Rijksuniversiteit Groningen van 16 januari 2018 ingesteld beroep ongegrond verklaard.

Verzoeker heeft het College bij brief van 7 december 2019, bij het College binnengekomen op 19 december 2019, verzocht deze uitspraak te herzien.

Bij brief van 30 januari 2020 heeft verzoeker aan het College bericht dat er volgens hem, bij afwijzing van zijn verzoek om herziening, aanleiding bestaat de uitspraak van 26 juni 2018 vervallen te verklaren.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft het verzoek ter zitting behandeld op 18 december 2020, waar verzoeker in persoon is verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Aan het verzoek om herziening heeft verzoeker ten grondslag gelegd dat de motivering van het oordeel van het College in zijn uitspraak van 26 juni 2018 voor een deel onvoldoende is en voor een deel evident onbegrijpelijk, een en ander in het licht van door verzoeker in beroep gestelde feiten.

2.2. Ingevolge artikel 7.66, tweede lid van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek jo. artikel 8:119, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) kan het College op verzoek van een partij een onherroepelijk geworden uitspraak herzien op grond van feiten of omstandigheden die:
a. hebben plaatsgevonden vóór de uitspraak,
b. bij de indiener van het verzoekschrift vóór de uitspraak niet bekend waren en redelijkerwijs niet bekend konden zijn, en
c. waren zij bij het College eerder bekend geweest, tot een andere uitspraak zouden hebben kunnen leiden.

2.3. Hoewel de indiening van een verzoek om herziening als bedoeld in artikel 8:119 van de Awb niet aan enige wettelijke termijn is gebonden, hanteert het College, in navolging van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State in haar uitspraak van 28 januari 2015, ECLI:NL:RVS:2015:308, bij de beoordeling van een dergelijk verzoek als uitgangspunt dat het verzoek niet onredelijk laat mag zijn ingediend. Dit uitgangspunt is ontleend aan artikel 6:12, vierde lid, van de Awb, waarin het beginsel tot uitdrukking is gebracht dat van een rechtsmiddel, indien het aanwenden daarvan niet aan een termijn is gebonden, niet onredelijk laat gebruik mag worden gemaakt.

2.4. Bij de invulling van dit criterium zal als regel worden uitgegaan van een termijn van één jaar. Dit betekent dat de indiening van een verzoek om herziening als onredelijk laat wordt aangemerkt, indien het verzoek is ingediend meer dan een jaar na het bekend worden met de daarin gestelde nova dan wel, indien geen nova zijn gesteld, na de datum van openbaarmaking van de uitspraak waarvan herziening wordt verzocht.

2.5. De uitspraak waarvan verzoeker herziening heeft verzocht, is op 26 juni 2018 openbaar gemaakt. Het verzoek om herziening van die uitspraak is op 19 december 2019, en daarmee anderhalf jaar later, bij het College ingekomen, zodat de onder 2.4 genoemde termijn is overschreden.

2.6. Wat verzoeker ter zitting heeft aangevoerd over de te late indiening, namelijk dat hij zich gelet op andere van hem nog lopende rechtsgedingen bij het College niet vrij voelde om een verzoek om herziening in te dienen, geeft geen aanleiding om op de overschrijding van de onder 2.4 genoemde termijn in de voorliggende zaak een uitzondering te maken.

2.7. Het verzoek om herziening dient dan ook niet-ontvankelijk te worden verklaard.

2.8 . Wat verzoeker heeft aangevoerd geeft evenmin aanleiding van de door hem genoemde buitenwettelijke mogelijkheid om de uitspraak ambtshalve vervallen te verklaren gebruik te maken. Die mogelijkheid is bedoeld voor uitzonderlijke gevallen. Daarvan is hier evident geen sprake.

2.9. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het verzoek om herziening niet-ontvankelijk.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H. Troostwijk, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. D.T. van der Leek, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2020/054**
Rechter(s):	mrs. Lubberdink, Daalder en De Moor-Van Vugt
Datum uitspraak:	27 januari 2021
Partijen:	appellante en CBE De Haagse Hogeschool
Trefwoorden:	cijfer hardheidsclausule ingangseis stage studiepunten vertrouwensbeginsel
Artikelen:	WHW: artikel 7.12 OER: artikel 3.2 OER: artikel 4.8 OER: artikel 10
Uitspraak:	ongegrond
Hoofdoverwegingen:	2.5. Ten aanzien van het beroep van appellante op het vertrouwensbeginsel, overweegt het College het volgende. Het CBE heeft zich terecht op het standpunt gesteld dat het betoog van appellante dat De Haagse Hogeschool had kunnen weten dat zij LAP volgde, omdat zij niet op school verscheen en haar mentor haar in oktober 2018 bij BuZa heeft bezocht, niet kan worden gevolgd. In dat verband heeft het CBE toegelicht dat in leerjaar 3 geen onderwijs wordt aangeboden op de dagen dinsdag tot vrijdag, omdat deze dagen bestemd zijn voor LAP. Verder heeft het CBE naar voren gebracht dat bij de mentor is nagevraagd wat de reden was van dit bezoek. De mentor heeft verklaard dat appellante vrijstelling of vervanging van het vak Projectmatig Werken wilde bespreken in verband met de werkzaamheden die zij bij BuZa uitvoerde. Verder heeft het CBE erop gewezen dat niet de mentor, maar de leerkringbegeleider LAP dient te bezoeken, en dat een bezoek van de mentor daarom niet betekent dat LAP is goedgekeurd. Met het CBE is het College van oordeel dat uit het bezoek van de mentor niet kan worden afgeleid dat LAP is goedgekeurd en dat appellante aan dat bezoek ook niet het vertrouwen kon ontlenen dat met dat bezoek LAP was goedgekeurd. Verder heeft appellante aan de omstandigheid dat zij heeft deelgenomen aan een aantal bijeenkomsten van de leerkring, redelijkerwijs niet het vertrouwen mogen ontlenen dat zij kon starten met LAP. Daarbij is van belang dat appellante op 3 december 2018 is verwijderd uit de leerkring, omdat zij op dat moment niet voldeed aan het vereiste van het behalen van minimaal 16 van de 19 vakken. Door het CBE is toegelicht dat studenten de mogelijkheid hebben om tijdelijk mee te doen aan een leerkring indien zij menen voor de definitieve einddatum voor het starten van LAP jaar 3 op 11 december 2018 toch nog aan de ingangseisen te kunnen voldoen. De stelling van appellante dat de opleidingsmanager tijdens een gesprek op 21 mei 2019 heeft toegezegd dat LAP van appellante verwerkt zou worden in Osiris, is niet op enigerlei wijze gestaafd. Zoals het CBE heeft overwogen, ontkent de opleidingsmanager bovendien uitdrukkelijk dat hij deze toezegging aan appellante heeft gedaan. Gelet hierop heeft appellante niet aannemelijk gemaakt dat aan haar door de opleidingsmanager een toezegging is gedaan op grond waarvan zij er redelijkerwijs op mocht vertrouwen dat de studiepunten voor LAP zouden worden ingevoerd. Gelet op het voorgaande betoogt appellante naar het oordeel van het College ten onrechte dat van de kant van De Haagse Hogeschool toezeggingen of andere uitlatingen zijn gedaan of gedragingen zijn

verricht waaraan zij redelijkerwijs het vertrouwen mocht ontlenen dat aan haar studiepunten voor LAP zouden worden toegekend. Het moest appellante derhalve duidelijk zijn dat ten onrechte een resultaat voor LAP was ingevoerd.
2.6. Naar het oordeel van het College heeft de examencommissie ten onrechte aan artikel 10 van de OER de bevoegdheid ontleend om het ingevoerde resultaat voor LAP te verwijderen. Dat artikel geeft de examencommissie de bevoegdheid beslissingen te nemen ter voorkoming van onbillijkheden van overwegende aard voor een student. Dat betekent echter niet dat de examencommissie niet de bevoegdheid had om het cijfer te verwijderen. Uit artikel 7.12 van de WHW volgt dat de examencommissie verantwoordelijk is voor het objectieve en deskundige wijze vaststellen van – in dit geval – een cijfer. Dat cijfer dient de kennis en kunde van een student te reflecteren. In het licht daarvan staat het bepaalde in artikel 4.8 van de OER er niet aan de weg dat wanneer een cijfer in het systeem is ingevoerd dat niet berust op enige beoordeling van aspecten van het vak waarvoor het cijfer is gegeven en het invoeren van het cijfer op een misverstand berust, de examencommissie ook na twee maanden nog haar bevoegdheid op grond van art. 7.12 van de WHW mag gebruiken om een abusievelijk ingevoerd cijfer te verwijderen.
2.7. Aan een dergelijke beslissing dient wel een afweging van belangen vooraf te gaan. In dit geval heeft de examencommissie het belang van de opleiding om het ingevoerde cijfer in te trekken zwaarder gewicht kunnen toekennen dan het belang van appellante om het toegekende cijfer te behouden. Daarbij heeft de examencommissie terecht betrokken dat het voor appellante vanaf het begin duidelijk moet zijn geweest dat de toekenning van de studiepunten op een vergissing berustte, aangezien zij geen LAP heeft verricht. Appellante voldeed niet aan de in artikel 3.2 van de OER neergelegde vereisten om te kunnen starten met LAP en zij heeft er niet redelijkerwijs op mogen vertrouwen dat aan haar studiepunten voor LAP zouden worden toegekend. Verder heeft appellante niet aannemelijk gemaakt dat het invoeren van de studiepunten in Osiris geen administratieve fout is, maar bewust is gedaan. Dat appellante is gestart met haar werkzaamheden bij BuZa, hoewel zij niet aan de vereisten voldeed, niet overeenkomstig de Handleiding goedkeuring heeft gekregen van de LAP-coördinator en er geen LAP-overeenkomst getekend was, is haar eigen keuze geweest en komt om die reden voor haar rekening en risico. Verder heeft het CBE terecht in aanmerking genomen dat de toekenning van studiepunten voor LAP aan appellante ertoe zou leiden dat zij onevenredig wordt bevoordeeld ten opzichte van medestudenten die LAP wel hebben verricht. Het CBE wijst erop dat toekenning van zoveel studiepunten – het volgen van LAP in het derde jaar betreft de helft van het duale onderwijs – voor een niet verricht studieonderdeel zou leiden tot toekenning van een diploma zonder dat aan alle vereisten is voldaan. Deze handelwijze zou daardoor afbreuk doen aan de waarde van het diploma. Bovendien heeft de examencommissie de belangen van appellante in ogenschouw genomen. In dat verband kan erop worden gewezen dat de examencommissie tijdens de procedure bij het College een poging tot een minnelijke schikking heeft gedaan. Zij heeft aan appellante aangeboden om haar een vrijstelling te verlenen voor LAP in jaar 3 wegens de door haar verrichte werkzaamheden bij BuZa. Daarbij heeft de examencommissie als voorwaarden gesteld dat appellante op 8 maart 2021 volledig aan de ingangseisen voor dat studieonderdeel voldoet en dat zij deelneemt aan de leerkring en bijbehorende opdrachten. Indien appellante niet aan de voorwaarden voldoet, heeft de examencommissie aangeboden om een vrijstelling van

de BO-minor te geven. Appellante heeft om haar moverende redenen het, in de ogen van het college (alleszins) redelijke, schikkingsaanbod van de examencommissie niet geaccepteerd. Gelet op het voorgaande heeft de examencommissie naar het oordeel van het College het voor appellante ingevoerde cijfer voor LAP kunnen verwijderen, nu het cijfer niet de studieprestatie van appellant reflecteert.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van De Haagse Hogeschool (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 16 oktober 2019 heeft de examencommissie Bestuur, Recht en Veiligheid het in Osiris voor appellante ingevoerde cijfer 7,3 voor de cursus Leerarbeidsplaats 3 verwijderd.

Bij beslissing van 2 april 2020 heeft het CBE het door appellante daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellante beroep bij het College ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 24 juli 2020, waar appellante, bijgestaan door mr. H. de Jong, advocaat te Rotterdam, is verschenen. Namens de examencommissie zijn mr. M.J. van der Velden, vice-voorzitter van de examencommissie en A.F. Low, voorzitter van de examencommissie, verschenen.
Nadat was gebleken dat een minnelijker schikking niet mogelijk was is op 3 november 2020 door partijen verzocht om een uitspraak.

2. Overwegingen

Relevante regelgeving

2.1. Artikel 7:12 van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) luidt:
“1. Elke opleiding of groep van opleidingen aan de instelling heeft een examencommissie.
2. De examencommissie is het orgaan dat op objectieve en deskundige wijze vaststelt of een student voldoet aan de voorwaarden die de onderwijs- en examenregeling stelt ten aanzien van kennis, inzicht en vaardigheden die nodig zijn voor het verkrijgen van een graad als bedoeld in artikel 7.10a.”

Artikel 3.2 van de Onderwijs- en Examenregeling Bestuurskunde/Overheidsmanagement – duaal 2018-2019 (hierna: de OER) luidt:
“1. Het programma van de duale opleiding bevat een minimaal aantal weken beroepsuitoefening in de vorm van een leerarbeidsplaats (LAP) of een stageplaats op basis van een overeenkomst tussen de student, de hogeschool en de werkgever als bedoeld in artikel 7.7, vijfde lid, WHW. Hieraan worden 64 studiepunten toegekend. Nadere bepalingen, voorwaarden en informatie zijn beschreven in de LAP-handleiding. Deze is te vinden op de Blackboardcourse ‘Leerarbeidsplaats jaar 3’ respectievelijk ‘Leerarbeidsplaats jaar 4’.
2. De student kan pas starten met zijn LAP jaar 3 en de onderwijseenheid Beroepsvaardigheden indien de student zijn propedeutische fase heeft afgerond en minimaal 16 van de 19 vakken uit jaar 1 van de hoofdfase heeft behaald. Peildatum hiervoor is 10 december 2018.

3. De student dient uiterlijk per 11 december 2018 van het studiejaar in jaar 3 een LAP te hebben anders kan de student niet meer participeren bij de onderwijseenheid Beroepsvaardigheden. […] ”

Artikel 4.8 van de OER luidt:
“1. Het resultaat van een toets of deeltoets wordt uiterlijk 15 werkdagen na de datum waarop de toets of deeltoets is afgenomen doch tenminste 3 werkdagen voorafgaand aan de herkansingsmogelijkheid bekendgemaakt in OSIRIS.
2. De examencommissie kan kennelijke fouten in OSIRIS herstellen binnen een termijn van twee maanden na de datum waarop de toets of deeltoets is afgenomen. Na deze termijn kan de student rechten ontlenen aan de resultaten die in OSIRIS staan vermeld.”

Artikel 10 van de OER luidt:
“1. In gevallen waarin de Onderwijs- en Examenregeling niet voorziet of waarin de toepassing van de Onderwijs- en Examenregeling zou leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard, beslist de examencommissie, tenzij de faculteitsdirecteur op het desbetreffende onderwerp bevoegd is. […] ”

In de Handleiding Beroepsvaardigheden 2018-2019 duaal 3 (hierna: de Handleiding) wordt vermeld:
“1. Inleiding […]
Ingangseisen
Om te kunnen deelnemen aan het vak Beroepsvaardigheden gelden de onderstaande ingangseisen.
Propedeuse behaald
Tenminste 16/19 vakken behaald in jaar 2
Uiterlijk 3 december een door de LAP-coördinator goedgekeurde LAP
Uiterlijk 3 december een LAP overeenkomst (getekende drie partijen overeenkomst)
Tussen 1 november 2018 en 3 december 2018 starten met een LAP. Een LAP kan niet eerder starten dan het moment waarop deze is goedgekeurd en er een getekende overeenkomst is. […]”

Inleiding

2.2. Appellante is een student van de bacheloropleiding Bestuurskunde/Overheidsmanagement Duaal aan De Haagse Hogeschool. In het derde studiejaar volgen studenten het vak leerarbeidsplaats (hierna: LAP). Dit betekent dat studenten vier dagen in de week buiten de opleiding werkzaamheden verrichten, aangevuld met het vak Beroepsvaardigheden 3 (hierna: de leerkring). Met LAP kunnen 32 studiepunten worden behaald en met de leerkring tien studiepunten.
Appellante heeft in juni 2018 aan de LAP-coördinator toestemming gevraagd om per 1 september 2018 te starten met een LAP bij de Academie voor Internationale Betrekkingen van het ministerie van Buitenlandse Zaken (hierna: BuZa). Appellante heeft bij BuZa werkzaamheden verricht van 1 september 2018 tot en met februari 2019. Op 5 juli 2019 is voor appellante in Osiris voor LAP het cijfer 7,3 en 32 studiepunten ingevoerd. Vervolgens heeft appellante gevraagd om een gesprek over toekenning van studiepunten voor de leerkring. Naar aanleiding hiervan heeft op 10 oktober 2019 een gesprek plaatsgevonden, waarin aan appellante is medegedeeld dat de toekenning van de studiepunten voor LAP onjuist was. Vervolgens heeft de examencommissie het besluit van 16 oktober 2019 genomen.

Het CBE heeft de beslissing van de examencommissie van 16 oktober 2019 in stand gelaten, omdat het voor appellante voldoende duidelijk was of had moeten zijn dat haar werkzaamheden bij BuZa door de opleiding niet als LAP konden worden aangemerkt. Verder is naar het oordeel van het CBE niet komen vast te staan dat aan appellante een toezegging is gedaan dat haar studiepunten zouden worden toegekend en is niet aannemelijk dat de toekenning van studiepunten voor LAP geen administratieve fout betreft. De examencommissie heeft zich op het standpunt kunnen stellen dat afwijking van artikel 4.8 van de OER in dit geval gerechtvaardigd is, omdat de toepasselijkheid van de OER tot onbillijkheid van overwegende aard zou leiden, aldus het CBE.

Beroep

2.3. Appellante voert aan dat het CBE niet heeft onderkend dat zij, gelet op het bepaalde in artikel 4.8, tweede lid, van de OER, rechten mocht ontlenen aan het in Osiris ingevoerde resultaat voor LAP, omdat dit cijfer niet binnen twee maanden is hersteld. Volgens appellante is de in artikel 4.8, tweede lid, van de OER opgenomen regeling uitputtend en kan daarom niet worden toegekomen aan de in artikel 10, eerste lid, van de OER neergelegde algemene afwijkingsbevoegdheid. Verder betoogt appellante dat het CBE bovendien ten onrechte heeft overwogen dat toepassing van artikel 4.8, tweede lid, van de OER leidt tot een onevenredige bevoordeling van haar ten opzichte van medestudenten die LAP wel hebben verricht. Daarbij heeft het CBE volgens appellante ten onrechte betrokken dat het voor haar duidelijk moet zijn geweest dat de toekenning van de studiepunten voor LAP op een vergissing berustte, nu de opleidingsmanager tijdens een gesprek op 21 mei 2019 heeft toegezegd dat haar LAP zou worden verwerkt in Osiris. Ook merkt appellante op dat zij zelfstandig heeft gezocht naar een LAP en met haar werkzaamheden bij BuZa is begonnen, nu een duidelijk bericht van de LAP-coördinator uitbleef en zij op dat moment in de veronderstelling was dat zij nog kon voldoen aan de ingangseis voor LAP. Verder had De Haagse Hogeschool er volgens appellante bekend mee kunnen zijn dat zij LAP uitvoerde, aangezien zij niet op school verscheen en haar mentor haar bij BuZa heeft bezocht. Zij wijst erop dat zij bepaalde onderdelen van LAP heeft uitgevoerd, zoals het verrichten van werkzaamheden bij BuZa, het gedeeltelijk deelnemen aan de leerkring en het maken van het eindassessment. Dat het toekennen van het cijfer een administratieve fout is, is volgens appellante niet aannemelijk. Op basis van de gedragingen van De Haagse Hogeschool mocht zij erop vertrouwen dat haar studiepunten voor LAP zouden worden toegekend, aldus appellante. Ten slotte betoogt appellante dat haar belangen onevenredig worden geschaad door de beslissing van 16 oktober 2019.

Beoordeling beroep

2.4. Het betoog van appellante dat zij met haar werkzaamheden bij BuZa is gestart, omdat een duidelijk bericht van de LAP-coördinator uitbleef en zij op dat moment in de veronderstelling was dat zij nog kon voldoen aan de ingangseis voor LAP, laat onverlet dat appellante op de peildatum 10 december 2018 niet voldeed aan de vereisten om te kunnen starten met LAP jaar 3. Niet in geschil is dat appellante op 10 december 2018 niet voldeed aan het in artikel 3.2, tweede lid, van de OER neergelegde vereiste voor het starten van LAP jaar 3 dat minimaal 16 van de 19 vakken zijn behaald. Evenmin was er sprake van een goedgekeurde LAP en een getekende overeenkomst. Om die reden kon appellante, gelet op het bepaalde in artikel 3.2, derde lid, van de OER en de Handleiding, ook niet deelnemen aan de leerkring.

2.5. Ten aanzien van het beroep van appellante op het vertrouwensbeginsel, overweegt het College het volgende.
Het CBE heeft zich terecht op het standpunt gesteld dat het betoog van appellante dat De Haagse Hogeschool had kunnen weten dat zij LAP volgde, omdat zij niet op school verscheen en haar mentor haar in oktober 2018 bij BuZa heeft bezocht, niet kan worden gevolgd. In dat verband heeft het CBE toegelicht dat in leerjaar 3 geen onderwijs wordt aangeboden op de dagen dinsdag tot vrijdag, omdat deze dagen bestemd zijn voor LAP. Verder heeft het CBE naar voren gebracht dat bij de mentor is nagevraagd wat de reden was van dit bezoek. De mentor heeft verklaard dat appellante vrijstelling of vervanging van het vak Projectmatig Werken wilde bespreken in verband met de werkzaamheden die zij bij BuZa uitvoerde. Verder heeft het CBE erop gewezen dat niet de mentor, maar de leerkringbegeleider LAP dient te bezoeken, en dat een bezoek van de mentor daarom niet betekent dat LAP is goedgekeurd. Met het CBE is het College van oordeel dat uit het bezoek van de mentor niet kan worden afgeleid dat LAP is goedgekeurd en dat appellante aan dat bezoek ook niet het vertrouwen kon ontlenen dat met dat bezoek LAP was goedgekeurd.
Verder heeft appellante aan de omstandigheid dat zij heeft deelgenomen aan een aantal bijeenkomsten van de leerkring, redelijkerwijs niet het vertrouwen mogen ontlenen dat zij kon starten met LAP. Daarbij is van belang dat appellante op 3 december 2018 is verwijderd uit de leerkring, omdat zij op dat moment niet voldeed aan het vereiste van het behalen van minimaal 16 van de 19 vakken. Door het CBE is toegelicht

dat studenten de mogelijkheid hebben om tijdelijk mee te doen aan een leerkring indien zij menen voor de definitieve einddatum voor het starten van LAP jaar 3 op 11 december 2018 toch nog aan de ingangseisen te kunnen voldoen.
De stelling van appellante dat de opleidingsmanager tijdens een gesprek op 21 mei 2019 heeft toegezegd dat LAP van appellante verwerkt zou worden in Osiris, is niet op enigerlei wijze gestaafd. Zoals het CBE heeft overwogen, ontkent de opleidingsmanager bovendien uitdrukkelijk dat hij deze toezegging aan appellante heeft gedaan. Gelet hierop heeft appellante niet aannemelijk gemaakt dat aan haar door de opleidingsmanager een toezegging is gedaan op grond waarvan zij er redelijkerwijs op mocht vertrouwen dat de studiepunten voor LAP zouden worden ingevoerd.
Gelet op het voorgaande betoogt appellante naar het oordeel van het College ten onrechte dat van de kant van De Haagse Hogeschool toezeggingen of andere uitlatingen zijn gedaan of gedragingen zijn verricht waaraan zij redelijkerwijs het vertrouwen mocht ontlenen dat aan haar studiepunten voor LAP zouden worden toegekend. Het moest appellante derhalve duidelijk zijn dat ten onrechte een resultaat voor LAP was ingevoerd.

2.6. Naar het oordeel van het College heeft de examencommissie ten onrechte aan artikel 10 van de OER de bevoegdheid ontleend om het ingevoerde resultaat voor LAP te verwijderen. Dat artikel geeft de examencommissie de bevoegdheid beslissingen te nemen ter voorkoming van onbillijkheden van overwegende aard voor een student. Dat betekent echter niet dat de examencommissie niet de bevoegdheid had om het cijfer te verwijderen. Uit artikel 7.12 van de WHW volgt dat de examencommissie verantwoordelijk is voor het objectieve en deskundige wijze vaststellen van – in dit geval – een cijfer. Dat cijfer dient de kennis en kunde van een student te reflecteren. In het licht daarvan staat het bepaalde in artikel 4.8 van de OER er niet aan de weg dat wanneer een cijfer in het systeem is ingevoerd dat niet berust op enige beoordeling van aspecten van het vak waarvoor het cijfer is gegeven en het invoeren van het cijfer op een misverstand berust, de examencommissie ook na twee maanden nog haar bevoegdheid op grond van art. 7.12 van de WHW mag gebruiken om een abusievelijk ingevoerd cijfer te verwijderen.

2.7. Aan een dergelijke beslissing dient wel een afweging van belangen vooraf te gaan. In dit geval heeft de examencommissie het belang van de opleiding om het ingevoerde cijfer in te trekken zwaarder gewicht kunnen toekennen dan het belang van appellante om het toegekende cijfer te behouden. Daarbij heeft de examencommissie terecht betrokken dat het voor appellante vanaf het begin duidelijk moet zijn geweest dat de toekenning van de studiepunten op een vergissing berustte, aangezien zij geen LAP heeft verricht. Appellante voldeed niet aan de in artikel 3.2 van de OER neergelegde vereisten om te kunnen starten met LAP en zij heeft er niet redelijkerwijs op mogen vertrouwen dat aan haar studiepunten voor LAP zouden worden toegekend. Verder heeft appellante niet aannemelijk gemaakt dat het invoeren van de studiepunten in Osiris geen administratieve fout is, maar bewust is gedaan. Dat appellante is gestart met haar werkzaamheden bij BuZa, hoewel zij niet aan de vereisten voldeed, niet overeenkomstig de Handleiding goedkeuring heeft gekregen van de LAP-coördinator en er geen LAP-overeenkomst getekend was, is haar eigen keuze geweest en komt om die reden voor haar rekening en risico. Verder heeft het CBE terecht in aanmerking genomen dat de toekenning van studiepunten voor LAP aan appellante ertoe zou leiden dat zij onevenredig wordt bevoordeeld ten opzichte van medestudenten die LAP wel hebben verricht. Het CBE wijst erop dat toekenning van zoveel studiepunten – het volgen van LAP in het derde jaar betreft de helft van het duale onderwijs – voor een niet verricht studieonderdeel zou leiden tot toekenning van een diploma zonder dat aan alle vereisten is voldaan. Deze handelwijze zou daardoor afbreuk doen aan de waarde van het diploma. Bovendien heeft de examencommissie de belangen van appellante in ogenschouw genomen. In dat verband kan erop worden gewezen dat de examencommissie tijdens de procedure bij het College een poging tot een minnelijke schikking heeft gedaan. Zij heeft aan appellante aangeboden om haar een vrijstelling te verlenen voor LAP in jaar 3 wegens de door haar verrichte werkzaamheden bij BuZa. Daarbij heeft de examencommissie als voorwaarden gesteld dat appellante op 8 maart 2021 volledig aan de ingangseisen voor dat studieonderdeel voldoet en dat zij deelneemt aan de leerkring en bijbehorende opdrachten. Indien appellante niet aan de voorwaarden voldoet, heeft de examencommissie aangeboden om een vrijstelling van de BO-minor te geven. Appellante heeft om haar moverende redenen het, in de ogen van het college (alleszins) redelijke, schikkingsaanbod van de examencommissie niet geaccepteerd.

Gelet op het voorgaande heeft de examencommissie naar het oordeel van het College het voor appellante ingevoerde cijfer voor LAP kunnen verwijderen, nu het cijfer niet de studieprestatie van appellant reflecteert.

2.8. Gelet op het voorgaande heeft het CBE terecht geoordeeld dat de beslissing van de examencommissie van 16 oktober 2019 om de aan appellante voor LAP toegekende studiepunten in te trekken in stand kan blijven. Het CBE heeft het beroep van appellante daarom terecht ongegrond verklaard. Het betoog faalt.

2.9. Het beroep is ongegrond.

2.10. Voor een proceskostenvergoeding bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. E.J. Daalder en mr. A.J.C. de Moor-van Vugt, leden, in tegenwoordigheid van mr. M.A. Nieuwenhuizen, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2020/059**
Rechter(s):	mr. Streefkerk
Datum uitspraak:	8 januari 2021
Partijen:	appellant en CBE Hogeschool Inholland
Trefwoorden:	beoordeling feedback gelijkheidsbeginsel herkansen kennen en kunnen minnelijke schikking stagehandleiding stageverslag
Artikelen:	WHW: artikel 7.66, tweede lid Awb: artikel 8:4, derde lid
Uitspraak:	ongegrond
Hoofdoverwegingen:	2.6. Op de herkansing was de Stagehandleiding van het studiejaar 2018-2019 (hierna: de Stagehandleiding 2018-2019) van toepassing. Bijlage 5 hierbij is een beoordelingsformulier voor de stage. Dit formulier wijkt wat betreft de weergave van de beoordelingscriteria van de onderdelen Stagerapport deel C, Stagerapport algemeen en Bedrijfspresentatie af van het beoordelingsformulier dat de examinator bij de beoordeling van de herkansing heeft gebruikt. Het College kan verweerder daarom niet volgen in het in zijn nader stuk ingenomen standpunt dat bij de beoordeling van de herkansing een formulier met hetzelfde format is gebruikt als het formulier dat als bijlage 5 bij de Stagehandleiding 2018-2019 zit. De examinator heeft bij de beoordeling van de herkansing dus niet het voorgeschreven beoordelingsformulier gebruikt. In zoverre is het betoog terecht voorgedragen. Gelet op het volgende, betekent dit echter niet dat de vaststelling van het cijfer voor de herkansing zo onzorgvuldig is geweest dat deze niet in stand kan blijven. Het door de examinator voor de beoordeling van de herkansing gebruikte formulier komt wat betreft de weergave van de beoordelingscriteria van de overige onderdelen dan de onderdelen Stagerapport deel C, Stagerapport algemeen en Bedrijfspresentatie overeen met het formulier dat als bijlage 5 bij de Stagehandleiding 2018-2019 zit. Op een aantal van deze onderdelen heeft appellant een onvoldoende gescoord. Naar het oordeel van het College heeft verweerder voldoende toegelicht dat het halen van een onvoldoende voor één van de onderdelen, zoals bij appellant het geval, tot een onvoldoende eindbeoordeling leidt. In zijn nader stuk heeft verweerder gewezen op de Stagehandleiding voor het studiejaar 2020-2021 (hierna: de Stagehandleiding 2020 2021), waarin is vermeld dat bij een onvoldoende altijd het cijfer 4 wordt toegekend. Het College ziet geen aanleiding om te twijfelen aan de toelichting van verweerder in zijn nader stuk dat de in de Stagehandleiding voor het studiejaar 2020 2021 opgenomen beoordelingswijze de gangbare beoordelingswijze was die voor alle studenten werd en wordt gehanteerd. Gelet op het voorgaande zou appellant dus ook bij het buiten beschouwing laten van de onderdelen Stagerapport deel C, Stagerapport algemeen en Bedrijfspresentatie geen voldoende hebben gehaald. Verweerder heeft daarom terecht de beslissing van 12 december 2019 in stand gelaten.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van Hogeschool Inholland, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 12 december 2019 is aan appellant het cijfer 4 toegekend voor een herkansing van zijn stage.

Bij beslissing van 14 februari 2020 heeft verweerder het daartegen door appellant ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Hiertegen heeft appellant beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 9 september 2020, waar appellant, bijgestaan door zijn vader en mr. D. Rezaie, advocaat te Amsterdam, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. C. Grim, secretaris van verweerder, zijn verschenen. Verder is drs. F. Aït Ali, examinator, verschenen.

Het College heeft het onderzoek heropend teneinde verweerder de gelegenheid voor het indienen van een nadere reactie te bieden.

Verweerder en appellant hebben ieder een nader stuk ingediend.

Het College heeft bepaald dat een nader onderzoek ter zitting achterwege blijft.

2. Overwegingen

2.1. Appellant volgt de opleiding Business IT & Management. Bij beslissing van 23 april 2019 is appellant het cijfer 3 toegekend voor zijn stage. Hiertegen heeft appellant administratief beroep ingesteld. Hangende het administratief beroep heeft appellant een voorstel van de examencommissie geaccepteerd om de stage te herkansen. Voor deze herkansing is hem het cijfer 4 toegekend. Hiertegen heeft appellant administratief beroep ingesteld. Verweerder heeft het toegekende cijfer in stand gelaten.

2.2. Appellant is het niet eens met de beslissing van verweerder. Hij betoogt dat verweerder er ten onrechte vanuit is gegaan dat de herkansing van de stage het resultaat van een minnelijke schikking was. Volgens hem moet de herkansing als een reguliere herkansing worden aangemerkt, omdat hij niet in de gelegenheid is gesteld zijn stage op reguliere wijze te herkansen. Verder is, voor zover wel van een minnelijke schikking moet worden uitgegaan, niet aan de in dat kader gemaakte afspraken voldaan, omdat appellant geen aanvullende feedback heeft gekregen, de examinator hem niet de gelegenheid heeft geboden zijn stageverslag te verbeteren en de beoordeling van de herkansing niet is verricht door de examinator die de beslissing van 23 april 2019 heeft genomen. Verder betoogt appellant dat niet duidelijk is hoe het toegekende cijfer tot stand is gekomen, aangezien de stagehandleiding niet overeenkomt met de bij verweerder gegeven toelichting hierover. Zo staat in de stagehandleiding niet dat wanneer een student voor één van de onderdelen een onvoldoende scoort het hele verslag onvoldoende is. Ook is onduidelijk welk cijfer moet worden gegeven bij een combinatie van voldoendes en onvoldoendes zoals die zich bij appellant

voordoet. Bij de beoordeling van de herkansing is verder een formulier gehanteerd dat afwijkt van het formulier in de stagehandleiding. Verweerder had de toelichting van de examencommissie over de totstandkoming van het cijfer voorts niet bij zijn beslissing mogen betrekken, omdat deze pas ter zitting van verweerder naar voren is gebracht en appellant hierop niet adequaat heeft kunnen reageren. Verder heeft hij tijdens zijn stage onvoldoende begeleiding gekregen. Dit gebrek aan begeleiding kan invloed hebben gehad op het door appellant in het kader van de herkansing ingeleverde stageverslag. Verder heeft hij mogelijk nadeel ondervonden door het niet kunnen verbeteren van aspecten die met het lopen van stage op het stagebedrijf samenhangen. Ten slotte betoogt appellant dat de beoordeling van de stagementor ten onrechte niet bij de besluitvorming is betrokken, verweerder bij zijn beslissing een verweerschrift heeft betrokken waarop hij niet heeft kunnen reageren, hij ongelijk is behandeld ten opzichte van zijn medestudenten en er in het kader van een belangenafweging gewicht had moeten worden toegekend aan de omstandigheden dat hij onvoldoende begeleiding heeft gehad, gezondheidsklachten heeft en studievertraging heeft opgelopen.

2.3. Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), gelezen in verbinding met artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) kan geen beroep worden ingesteld tegen een besluit, inhoudende een beoordeling van het kennen en kunnen van een kandidaat of leerling die ter zake is geëxamineerd of op enigerlei andere wijze is getoetst, dan wel inhoudende de vaststelling van opgaven, beoordelingsnormen of nadere regels voor die examinering of toetsing. Deze bepalingen staan eraan in de weg dat door het instellen van beroep tegen een beslissing van een college van beroep voor de examens een oordeel van de bestuursrechter wordt verkregen over een beslissing die als zodanig van bestuursrechtelijke rechtsbescherming is uitgezonderd. Dit betekent dat het College slechts kan onderzoeken of verweerder terecht de vaststelling van het cijfer in stand heeft gelaten voor zover bij de beoordeling is voldaan aan de voorschriften van procedurele aard die bij of krachtens de Awb, de WHW of enig andere wet in formele zin zijn gesteld.

2.4. Gelet op het voorgaande heeft het College een zeer beperkte ruimte om te toetsen of appellant voor de stage terecht het cijfer 4 is toegekend. Het College zal hierna daarom alleen beoordelen of hetgeen appellant heeft aangevoerd tot de conclusie leidt dat de vaststelling van het cijfer zo onzorgvuldig is geweest dat deze niet in stand kan blijven.

2.5. Het College is van oordeel dat appellant bij e-mailbericht van 7 november 2019 de herkansing heeft geaccepteerd als onderdeel van een minnelijke schikking naar aanleiding van het door hem ingestelde administratief beroep tegen de toekenning van het cijfer 3 bij de beslissing van 23 april 2019. Appellant kan niet worden gevolgd in zijn stelling dat hij niet in de gelegenheid is gesteld aan de reguliere herkansing deel te nemen. Verweerder heeft in zijn verweerschrift en ter zitting van het College toegelicht dat appellant zich na de beslissing van 23 april 2019 voor een reguliere herkansing had kunnen aanmelden, maar dit niet heeft gedaan. Appellant heeft deze toelichting niet bestreden. Gelet op het voorgaande is er in deze procedure geen ruimte voor de beoordeling van hetgeen appellant heeft aangevoerd over het ontbreken van begeleiding tijdens de stage. Dit zou alleen in een procedure over de beslissing van 23 april 2019 aan de orde hebben kunnen komen.
Het College kan appellant verder niet volgen in zijn stelling dat hem in strijd met de in het kader van de schikking gemaakte afspraken geen aanvullende feedback is gegeven en hem niet de gelegenheid is geboden zijn stageverslag te verbeteren. In het e-mailbericht van 1 november 2019 waarin het door appellant geaccepteerde schikkingsvoorstel is beschreven, staat: “Een herkansing wil zeggen dat je het werk kan verbeteren met feedback.” Daaruit kan niet worden afgeleid dat appellant feedback zou worden gegeven in aanvulling op de feedback die hij al vóór de totstandkoming van de schikking heeft gekregen. Verder is ter zitting van het College komen vast te staan dat appellant in het kader van de herkansing een gesprek met de beoordelend examinator heeft gehad, dat deze examinator een andere was dan de examinator die de beslissing van 23 april 2019 heeft genomen en appellant vervolgens een aangepaste versie van zijn werk heeft ingeleverd. Dit duidt niet op een onzorgvuldige herkansingsprocedure. Uit de in het procesdossier aanwezige stukken kan voorts niet worden opgemaakt dat met appellant is afgesproken

dat de beoordeling van de herkansing zou worden verricht door de examinator die de beslissing van 23 april 2019 heeft genomen. Dat appellant niet in de gelegenheid is gesteld om aspecten die samenhangen met het lopen van de stage op het stagebedrijf te verbeteren en de beoordeling van de stagementor niet bij de beoordeling van de herkansing is betrokken, leidt evenmin tot het oordeel dat de vaststelling van het cijfer onzorgvuldig is geweest. Zoals de examencommissie bij verweerder heeft toegelicht, heeft appellant na de beslissing van 23 april 2019 niet meer op het stagebedrijf gewerkt en is hem bij de herkansing niet gevraagd om daarmee samenhangende aspecten te verbeteren.
Appellant heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij ongelijk is behandeld ten opzichte van medestudenten. Het enkele feit dat medestudenten wel een voldoende eindbeoordeling voor de stage hebben gekregen, en appellant niet, leidt niet tot een succesvol beroep op het gelijkheidsbeginsel. De gezondheidsklachten van appellant en de opgelopen studievertraging, kunnen voorts niet tot het oordeel leiden dat de vaststelling van het cijfer onzorgvuldig is geweest.

De stelling van appellant dat hij niet heeft kunnen reageren op het in administratief beroep door de examencommissie gevoerde verweer en de ter zitting naar voren gebrachte informatie, leidt niet tot vernietiging van de beslissing van 14 februari 2020. Op de zitting van verweerder heeft appellant zich laten vertegenwoordigen door zijn vader. Het door de examencommissie gevoerde verweer is voorts weergegeven in de beslissing van 14 februari 2020, zodat appellant daarop in beroep heeft kunnen reageren.
In zoverre faalt het betoog.

2.6. Op de herkansing was de Stagehandleiding van het studiejaar 2018-2019 (hierna: de Stagehandleiding 2018-2019) van toepassing. Bijlage 5 hierbij is een beoordelingsformulier voor de stage. Dit formulier wijkt wat betreft de weergave van de beoordelingscriteria van de onderdelen Stagerapport deel C, Stagerapport algemeen en Bedrijfspresentatie af van het beoordelingsformulier dat de examinator bij de beoordeling van de herkansing heeft gebruikt. Het College kan verweerder daarom niet volgen in het in zijn nader stuk ingenomen standpunt dat bij de beoordeling van de herkansing een formulier met hetzelfde format is gebruikt als het formulier dat als bijlage 5 bij de Stagehandleiding 2018-2019 zit. De examinator heeft bij de beoordeling van de herkansing dus niet het voorgeschreven beoordelingsformulier gebruikt. In zoverre is het betoog terecht voorgedragen. Gelet op het volgende, betekent dit echter niet dat de vaststelling van het cijfer voor de herkansing zo onzorgvuldig is geweest dat deze niet in stand kan blijven.
Het door de examinator voor de beoordeling van de herkansing gebruikte formulier komt wat betreft de weergave van de beoordelingscriteria van de overige onderdelen dan de onderdelen Stagerapport deel C, Stagerapport algemeen en Bedrijfspresentatie overeen met het formulier dat als bijlage 5 bij de Stagehandleiding 2018-2019 zit. Op een aantal van deze onderdelen heeft appellant een onvoldoende gescoord. Naar het oordeel van het College heeft verweerder voldoende toegelicht dat het halen van een onvoldoende voor één van de onderdelen, zoals bij appellant het geval, tot een onvoldoende eindbeoordeling leidt. In zijn nader stuk heeft verweerder gewezen op de Stagehandleiding voor het studiejaar 2020-2021 (hierna: de Stagehandleiding 2020-2021), waarin is vermeld dat bij een onvoldoende altijd het cijfer 4 wordt toegekend. Het College ziet geen aanleiding om te twijfelen aan de toelichting van verweerder in zijn nader stuk dat de in de Stagehandleiding voor het studiejaar 2020-2021 opgenomen beoordelingswijze de gangbare beoordelingswijze was die voor alle studenten werd en wordt gehanteerd. Gelet op het voorgaande zou appellant dus ook bij het buiten beschouwing laten van de onderdelen Stagerapport deel C, Stagerapport algemeen en Bedrijfspresentatie geen voldoende hebben gehaald. Verweerder heeft daarom terecht de beslissing van 12 december 2019 in stand gelaten.

2.7. Het beroep is ongegrond.

2.8. Gelet op de hiervoor in 2.6 geconstateerde onzorgvuldigheid in de besluitvorming, ziet het College aanleiding verweerder op na te melden wijze in de proceskosten te veroordelen. Tevens zal het College verweerder gelasten het betaalde griffierecht te vergoeden.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep ongegrond;
II. veroordeelt het college van beroep voor de examens van Hogeschool Inholland in de bij appellant in verband met de behandeling van het beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 1.050,00 (zegge: duizendvijftig euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;
III. gelast dat het college van beroep voor de examens van Hogeschool Inholland aan appellant het door hem voor de behandeling van het beroep betaalde griffierecht ten bedrage van € 48,00 (zegge: achtenveertig euro) vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.D. Streefkerk, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. T. Hartsuiker, als secretaris

Zaaknummer:	**CBHO 2020/060.4**
Rechter(s):	mr. Lubberdink
Datum uitspraak:	15 maart 2021
Partijen:	verzoekers
Trefwoorden:	herziening proceskostenveroordeling
Artikelen:	WHW: artikel 7.66, tweede lid Awb: 8:119
Uitspraak:	afgewezen
Hoofdoverwegingen:	2.2. In hun verzoekschrift betogen verzoekers dat het College in de uitspraak van 2 april 2020 ten onrechte niet tot een proceskostenveroordeling is gekomen. Volgens hen komen de door hun gemachtigde gemaakte reis- en verletkosten voor vergoeding in aanmerking. 2.3. Het bijzondere rechtsmiddel herziening dient er niet toe om een geschil waarin reeds onherroepelijk is beslist, opnieuw aan de rechter voor te leggen. Verzoekers vermelden in hun verzoekschrift geen feiten of omstandigheden die vóór de uitspraak van 2 april 2020 hebben plaatsgevonden, maar die niet bij hen bekend waren, dan wel konden zijn. Er is daarom geen sprake van feiten of omstandigheden zoals bedoeld in voormeld artikel 8:119, zodat het College de uitspraak van 2 april 2020 niet kan herzien.

Uitspraak op het verzoek van:

[naam], wonende te [woonplaats], verzoekers,

om herziening van de uitspraak van het College van 2 april 2020 in zaken nrs. 2019/135 tot en met 2019/152.

1. Procesverloop

Bij uitspraak van 2 april 2020 in zaken nrs. 2019/135 tot en met 2019/152 heeft het College zich onbevoegd verklaard om van het door verzoekers ingestelde beroep kennis te nemen.

Verzoekers hebben verzocht deze uitspraak te herzien.

Het College heeft de zaak op een digitale zitting behandeld op 19 februari 2021, waaraan verzoekers, vertegenwoordigd door mr. D. Beltman, hebben deelgenomen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 8:119, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht, gelezen in samenhang met artikel 7:66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek, kan het College op verzoek van een partij een onherroepelijk geworden uitspraak herzien op grond van feiten of omstandigheden die:
a. hebben plaatsgevonden vóór de uitspraak,
b. bij de indiener van het verzoekschrift vóór de uitspraak niet bekend waren en redelijkerwijs niet bekend konden zijn, en
c. waren zij bij het College eerder bekend geweest, tot een andere uitspraak zouden hebben kunnen leiden.

2.2. In hun verzoekschrift betogen verzoekers dat het College in de uitspraak van 2 april 2020 ten onrechte niet tot een proceskostenveroordeling is gekomen. Volgens hen komen de door hun gemachtigde gemaakte reis- en verletkosten voor vergoeding in aanmerking.

2.3. Het bijzondere rechtsmiddel herziening dient er niet toe om een geschil waarin reeds onherroepelijk is beslist, opnieuw aan de rechter voor te leggen. Verzoekers vermelden in hun verzoekschrift geen feiten of omstandigheden die vóór de uitspraak van 2 april 2020 hebben plaatsgevonden, maar die niet bij hen bekend waren, dan wel konden zijn. Er is daarom geen sprake van feiten of omstandigheden zoals bedoeld in voormeld artikel 8:119, zodat het College de uitspraak van 2 april 2020 niet kan herzien.

2.4. Het verzoek moet worden afgewezen.

2.5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

wijst het verzoek af.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H.G. Lubberdink, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. T. Hartsuiker, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2020/093**
Rechter(s):	mrs. Drop,. Van Diepenbeek en De Moor-van Vugt
Datum uitspraak:	5 februari 2021
Partijen:	appellant en CBE Technische Universiteit Delft
Trefwoorden:	antwoordmodel beoordeling BNSA Corona COVID-19 evenredigheid kennen en kunnen minnelijke schikking nakijkformulier studieadvies verweerschrift
Artikelen:	WHW: artikel 7:66, tweede lid Awb: artikel 8:4
Uitspraak:	ongegrond
Hoofdoverwegingen:	2.4.1. In zijn aanvullend beroepschrift aan het CBE van 3 april 2020 heeft appellant nadrukkelijk gesteld dat het CBE op dit punt geen standpunt hoeft in te nemen. In het verslag van de hoorzitting bij het CBE op 19 mei 2020 staat dat appellant dit aan het CBE heeft bevestigd. Ter zitting van het College heeft appellant desgevraagd bevestigd dat hij dit heeft vermeld. Gelet hierop is het CBE terecht niet ingegaan op het betoog dat ten onrechte de examencommissie van de faculteit EWI bij de behandeling van het administratief beroep is betrokken. Hierom komt het College ook niet toe aan bespreking van het betoog dat het onderzoek tot het bereiken van een minnelijke schikking aan waarde heeft ingeboet. Het betoog slaagt niet. 2.4.2. Ten overvloede overweegt het College het volgende. Ter zitting van het College is duidelijk geworden dat zowel de examencommissie van de faculteit EWI als die van de faculteit TBM op de hoogte was van het door appellant ingestelde administratief beroep. In overleg met de examencommissie van de faculteit TBM is besloten dat de examencommissie van de faculteit EWI het onderzoek naar een minnelijke schikking zou doen, omdat de examinator een wiskundedocent van het EWI is, en de examencommissie van de faculteit EWI de meeste vakinhoudelijke kennis heeft en daardoor het beste een oordeel kon vellen. Deze handelwijze is niet in strijd met een rechtsregel en komt het College ook niet onredelijk voor. 2.5. Appellant trekt de betrouwbaarheid van het onderzoek tot het bereiken van een minnelijke schikking in twijfel, nu de uitkomst daarvan volledig is overgelaten aan de examinator. Hij betwist dat - zoals het CBE stelt - sprake was van een coulance-voorstel, buiten de minnelijke schikkingsfase om. Ter ondersteuning van zijn standpunt, verwijst appellant naar de door hem ingediende nadere stukken. 2.5.1. Uit de stukken en het verhandelde ter zitting is gebleken dat op 18 maart 2020 een gesprek heeft plaatsgevonden tussen appellant en twee vertegenwoordigers van de examencommissie van de faculteit EWI. Daarbij is de examencommissie tot de conclusie gekomen dat er tijdens het minnelijk schikkingsgesprek geen redenen door appellant naar voren zijn gebracht die aanleiding vormen voor de toekenning van

extra punten voor het antwoord op vraag 13 van het tentamen. Appellant heeft aan het einde van het gesprek berekend dat hij nog 0,1 punt nodig heeft om het vak met een voldoende te kunnen afronden. De vertegenwoordigers hebben vervolgens de examinator benaderd met de vraag of deze alsnog 0,1 punt zou willen toekennen, zodat appellant het vak zou kunnen afronden. Het College ziet geen aanleiding om te oordelen dat de minnelijke schikkingsfase in strijd met de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) is verlopen. Dat de vertegenwoordigers van de examencommissie de situatie van appellant na 18 maart 2020 hebben voorgelegd aan de examinator, vat het College op als een verlengde schikkingspoging. Deze poging is niet gelukt, zodat het bij het aantal toegekende punten bleef en de minnelijke schikkingsfase is afgerond.
Het betoog faalt.
2.6. Appellant betoogt dat zijn positie schade is toegebracht, omdat hij niet alle stukken heeft ontvangen die door de tegenpartij in administratief beroep zijn ingediend. Ter zitting van het College heeft appellant toegelicht dat hij in dit kader doelt op het verweerschrift van de examencommissie van de faculteit EWI.
2.6.1. Ter zitting van het College is van de zijde van de universiteit toegelicht dat de examencommissie geen verweerschrift heeft ingediend, maar dat het verweer van de examencommissie is weergegeven in het verslag van de hoorzitting bij het CBE van 19 mei 2020. Appellant is in het bezit gesteld van het verslag. Het College ziet geen aanwijzing om aan te nemen dat het verslag niet aan appellant is verstuurd.
Het betoog slaagt niet.
2.7. Appellant betwist niet het antwoord van vraag 13, maar wel het criterium dat in het nakijkformulier wordt gesteld en de toepassing die daaraan is gegeven. Het criterium is volgens hem helder; er volgt een puntentoekenning voor de substitutie. Dit is immers een deelstap naar een juist eindantwoord en het juiste antwoord wordt gewaardeerd met één toetspunt. Het is volgens appellant terecht dat hij dit punt niet volledig heeft gekregen. De substitutiestap levert hem zijns inziens een half punt op en dit is hem ten onrechte niet toegekend. Hij heeft de substitutiestap immers wel gezet. Hij heeft echter een slordigheidsfout gemaakt door $2x^3$ in plaats van $3x^2$ te noteren. Hij heeft wel laten zien wat de substitutieregel inhoudt, nu hij de volgende stap wel goed heeft uitgevoerd. In het nakijkformulier staat niet hoe de substitutie uitgevoerd moet worden. Appellant betoogt verder dat uit het nakijkformulier op inzichtelijke wijze moet kunnen worden afgeleid hoe het cijfer tot stand komt. Het betreft hier een tentamen inzake een exact vakgebied, waarbij de vraag goed of fout duidelijk is. Het ligt dan ook in de rede dat een examinator in dit geval dichter bij de inhoud van het nakijkformulier blijft, ook al is dat slechts een niet-bindende leidraad, aldus appellant.
2.7.1. Gelet op artikel 7:66, tweede lid van de WHW juncto artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) kan geen beroep worden ingesteld tegen een besluit, inhoudende een beoordeling van het kennen en kunnen van een kandidaat of leerling die ter zake is geëxamineerd of op enigerlei andere wijze is getoetst, dan wel inhoudende de vaststelling van opgaven, beoordelingsnormen of nadere regels voor de examinering van tentamens. Deze bepalingen staan eraan in de weg dat door het

instellen van beroep tegen een beslissing van een college van beroep voor de examens een oordeel van de bestuursrechter wordt verkregen over een beslissing die als zodanig van bestuursrechtelijke rechtsbescherming is uitgezonderd. Dit betekent dat het College slechts kan onderzoeken of het CBE terecht de vaststelling van het cijfer in stand heeft gelaten voor zover bij de beoordeling is voldaan aan de voorschriften van procedurele aard die bij of krachtens de Awb, WHW of enig andere wet in formele zin zijn gesteld.
2.7.2. Het College volgt het CBE in het oordeel dat niet is gehandeld in strijd met enig voorschrift van procedurele aard als hiervoor bedoeld. Dat in het nakijkformulier niet staat vermeld op welke wijze en met welk resultaat de substitutie moet worden uitgevoerd, betekent op zichzelf niet dat de examinator bij de beoordeling geen doorslaggevend gewicht mag toekennen aan het feit dat het eindresultaat van de door appellant uitgevoerde substitutie niet juist is. Dit geldt temeer, nu het CBE heeft toegelicht, en appellant niet heeft betwist, dat tijdens de colleges meermaals aandacht is besteed aan het praktisch uitvoeren van de substitutie en hier ook mee is geoefend. De beantwoording van vraag 13 op het nakijkformulier noch hetgeen daarop verder is vermeld, biedt grond voor het oordeel dat verweerder bij de beoordeling (gedeeltelijk) punten had moeten toekennen omdat appellant, zoals hij stelt, de juiste redenering heeft gevolgd. De examinator heeft verder afdoende gemotiveerd hoe de puntentoekenning tot stand is gekomen en waarom het halve punt voor de toepassing van de substitutie niet aan appellant is toegekend.
Het betoog faalt.
2.8. Appellant verzoekt mee te wegen dat het toekennen van een minimaal aantal punten een relatief groot gevolg voor hem heeft, want hij zou dan slagen voor het vak en zou dan 5 studiepunten behalen. Gelet op de versoepelingen rondom het bindend negatief studieadvies (hierna: BNSA) wegens de situatie inzake COVID-19, verzoekt appellant nadrukkelijk rekening te houden met de evenredigheid.
2.8.1. De BNSA-norm voor de opleiding van appellant is wegens de omstandigheden inzake COVID-19 verlaagd. Het CBE heeft toegelicht, en appellant heeft dit niet betwist, dat appellant ten tijde van de administratief beroepsprocedure nog ruimschoots in de gelegenheid was om aan de BNSA-norm te voldoen. Ter zitting van het CBE heeft appellant ook verklaard dat de kans aanzienlijk is dat hij de norm zou behalen. Het al dan niet behalen van het tentamen voor het vak is dan ook niet bepalend (geweest) voor het kunnen voldoen aan de BNSA-norm.
Het betoog faalt reeds hierom

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Technische Universiteit Delft (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 18 februari 2020 is aan appellant het cijfer 5,7 toegekend voor het tentamen van het vak “Analyse en differentiaalvergelijkingen” door de examinator van het vak (hierna: de examinator).

Bij beslissing van 17 juni 2020 heeft het CBE het daartegen door appellant ingestelde administratieve beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Appellant heeft nadere stukken ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 12 oktober 2020, waar appellant, bijgestaan door R. Rodenburg, en het CBE, vertegenwoordigd door mr. S. Vahabi Barxi, secretaris van het CBE, zijn verschenen. Voorts waren namens de examencommissie aanwezig drs. M.A. van Loo en prof. dr. ir. M.C. Veraar.

2. Overwegingen

2.1. Appellant volgt de bacheloropleiding Technische Bestuurskunde. Bij de beoordeling van het tentamen voor het vak “Analyse en differentiaalvergelijkingen”, afgelegd op 10 december 2019 (hierna: het vak), heeft de examinator appellant geen punten toegekend voor het uitvoeren van de substitutie $u=x^3$ bij vraag 13, omdat de substitutie volgens hem niet correct is uitgevoerd.

2.2. Het CBE heeft overwogen dat het cijfer voor het tentamen inzichtelijk tot stand is gekomen en duidelijk is gemotiveerd en dat is voldaan aan de voorschriften van procedurele aard. Verder heeft het CBE overwogen dat het antwoordmodel dient als niet-bindende leidraad en als een middel dat ten doel heeft om gelijke gevallen gelijk te behandelen, maar waaraan geen afdwingbare rechten kunnen worden ontleend.

2.3. Appellant kan zich niet verenigen met de beslissing van het CBE. Hij voert in beroep bij het College het volgende aan.

2.4. Appellant brengt naar voren dat het CBE ten onrechte niet is ingegaan op zijn betoog dat niet de examencommissie van de faculteit Elektrotechniek, Wiskunde en Informatica (hierna: EWI) als bevoegde partij bij het administratief beroep moest worden betrokken, maar de examencommissie van de faculteit Techniek, Bestuur en Management (hierna: TBM). Door de verkeerde examencommissie hierbij te betrekken, heeft ook het onderzoek tot het bereiken van een minnelijke schikking aan waarde ingeboet, omdat het onderzoek heeft plaatsgevonden met een onbevoegde partij.

2.4.1. In zijn aanvullend beroepschrift aan het CBE van 3 april 2020 heeft appellant nadrukkelijk gesteld dat het CBE op dit punt geen standpunt hoeft in te nemen. In het verslag van de hoorzitting bij het CBE op 19 mei 2020 staat dat appellant dit aan het CBE heeft bevestigd. Ter zitting van het College heeft appellant desgevraagd bevestigd dat hij dit heeft vermeld. Gelet hierop is het CBE terecht niet ingegaan op het betoog dat ten onrechte de examencommissie van de faculteit EWI bij de behandeling van het administratief beroep is betrokken. Hierom komt het College ook niet toe aan bespreking van het betoog dat het onderzoek tot het bereiken van een minnelijke schikking aan waarde heeft ingeboet.
Het betoog slaagt niet.

2.4.2. Ten overvloede overweegt het College het volgende. Ter zitting van het College is duidelijk geworden dat zowel de examencommissie van de faculteit EWI als die van de faculteit TBM op de hoogte was van het door appellant ingestelde administratief beroep. In overleg met de examencommissie van de faculteit TBM is besloten dat de examencommissie van de faculteit EWI het onderzoek naar een minnelijke schikking zou

doen, omdat de examinator een wiskundedocent van het EWI is, en de examencommissie van de faculteit EWI de meeste vakinhoudelijke kennis heeft en daardoor het beste een oordeel kon vellen. Deze handelwijze is niet in strijd met een rechtsregel en komt het College ook niet onredelijk voor.

2.5. Appellant trekt de betrouwbaarheid van het onderzoek tot het bereiken van een minnelijke schikking in twijfel, nu de uitkomst daarvan volledig is overgelaten aan de examinator. Hij betwist dat - zoals het CBE stelt - sprake was van een coulance-voorstel, buiten de minnelijke schikkingsfase om. Ter ondersteuning van zijn standpunt, verwijst appellant naar de door hem ingediende nadere stukken.

2.5.1. Uit de stukken en het verhandelde ter zitting is gebleken dat op 18 maart 2020 een gesprek heeft plaatsgevonden tussen appellant en twee vertegenwoordigers van de examencommissie van de faculteit EWI. Daarbij is de examencommissie tot de conclusie gekomen dat er tijdens het minnelijk schikkingsgesprek geen redenen door appellant naar voren zijn gebracht die aanleiding vormen voor de toekenning van extra punten voor het antwoord op vraag 13 van het tentamen. Appellant heeft aan het einde van het gesprek berekend dat hij nog 0,1 punt nodig heeft om het vak met een voldoende te kunnen afronden. De vertegenwoordigers hebben vervolgens de examinator benaderd met de vraag of deze alsnog 0,1 punt zou willen toekennen, zodat appellant het vak zou kunnen afronden. Het College ziet geen aanleiding om te oordelen dat de minnelijke schikkingsfase in strijd met de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) is verlopen. Dat de vertegenwoordigers van de examencommissie de situatie van appellant na 18 maart 2020 hebben voorgelegd aan de examinator, vat het College op als een verlengde schikkingspoging. Deze poging is niet gelukt, zodat het bij het aantal toegekende punten bleef en de minnelijke schikkingsfase is afgerond.
Het betoog faalt.

2.6. Appellant betoogt dat zijn positie schade is toegebracht, omdat hij niet alle stukken heeft ontvangen die door de tegenpartij in administratief beroep zijn ingediend. Ter zitting van het College heeft appellant toegelicht dat hij in dit kader doelt op het verweerschrift van de examencommissie van de faculteit EWI.

2.6.1. Ter zitting van het College is van de zijde van de universiteit toegelicht dat de examencommissie geen verweerschrift heeft ingediend, maar dat het verweer van de examencommissie is weergegeven in het verslag van de hoorzitting bij het CBE van 19 mei 2020. Appellant is in het bezit gesteld van het verslag. Het College ziet geen aanwijzing om aan te nemen dat het verslag niet aan appellant is verstuurd.
Het betoog slaagt niet.

2.7. Appellant betwist niet het antwoord van vraag 13, maar wel het criterium dat in het nakijkformulier wordt gesteld en de toepassing die daaraan is gegeven. Het criterium is volgens hem helder; er volgt een puntentoekenning voor de substitutie. Dit is immers een deelstap naar een juist eindantwoord en het juiste antwoord wordt gewaardeerd met één toetspunt. Het is volgens appellant terecht dat hij dit punt niet volledig heeft gekregen. De substitutiestap levert hem zijns inziens een half punt op en dit is hem ten onrechte niet toegekend. Hij heeft de substitutiestap immers wel gezet. Hij heeft echter een slordigheidsfout gemaakt door $2x^3$ in plaats van $3x^2$ te noteren. Hij heeft wel laten zien wat de substitutieregel inhoudt, nu hij de volgende stap wel goed heeft uitgevoerd. In het nakijkformulier staat niet hoe de substitutie uitgevoerd moet worden. Appellant betoogt verder dat uit het nakijkformulier op inzichtelijke wijze moet kunnen worden afgeleid hoe het cijfer tot stand komt. Het betreft hier een tentamen inzake een exact vakgebied, waarbij de vraag goed of fout duidelijk is. Het ligt dan ook in de rede dat een examinator in dit geval dichter bij de inhoud van het nakijkformulier blijft, ook al is dat slechts een niet-bindende leidraad, aldus appellant.

2.7.1. Gelet op artikel 7:66, tweede lid van de WHW juncto artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) kan geen beroep worden ingesteld tegen een besluit, inhoudende een beoordeling van het kennen en kunnen van een kandidaat of leerling die ter zake is geëxamineerd of op enigerlei andere wijze is getoetst, dan wel inhoudende de vaststelling van opgaven, beoordelingsnormen of nadere regels voor de examinering van tentamens. Deze bepalingen staan eraan in

de weg dat door het instellen van beroep tegen een beslissing van een college van beroep voor de examens een oordeel van de bestuursrechter wordt verkregen over een beslissing die als zodanig van bestuursrechtelijke rechtsbescherming is uitgezonderd. Dit betekent dat het College slechts kan onderzoeken of het CBE terecht de vaststelling van het cijfer in stand heeft gelaten voor zover bij de beoordeling is voldaan aan de voorschriften van procedurele aard die bij of krachtens de Awb, WHW of enig andere wet in formele zin zijn gesteld.

2.7.2. Het College volgt het CBE in het oordeel dat niet is gehandeld in strijd met enig voorschrift van procedurele aard als hiervoor bedoeld. Dat in het nakijkformulier niet staat vermeld op welke wijze en met welk resultaat de substitutie moet worden uitgevoerd, betekent op zichzelf niet dat de examinator bij de beoordeling geen doorslaggevend gewicht mag toekennen aan het feit dat het eindresultaat van de door appellant uitgevoerde substitutie niet juist is. Dit geldt temeer, nu het CBE heeft toegelicht, en appellant niet heeft betwist, dat tijdens de colleges meermaals aandacht is besteed aan het praktisch uitvoeren van de substitutie en hier ook mee is geoefend. De beantwoording van vraag 13 op het nakijkformulier noch hetgeen daarop verder is vermeld, biedt grond voor het oordeel dat verweerder bij de beoordeling (gedeeltelijk) punten had moeten toekennen omdat appellant, zoals hij stelt, de juiste redenering heeft gevolgd. De examinator heeft verder afdoende gemotiveerd hoe de puntentoekenning tot stand is gekomen en waarom het halve punt voor de toepassing van de substitutie niet aan appellant is toegekend.
Het betoog faalt.

2.8. Appellant verzoekt mee te wegen dat het toekennen van een minimaal aantal punten een relatief groot gevolg voor hem heeft, want hij zou dan slagen voor het vak en zou dan 5 studiepunten behalen. Gelet op de versoepelingen rondom het bindend negatief studieadvies (hierna: BNSA) wegens de situatie inzake COVID-19, verzoekt appellant nadrukkelijk rekening te houden met de evenredigheid.

2.8.1. De BNSA-norm voor de opleiding van appellant is wegens de omstandigheden inzake COVID-19 verlaagd. Het CBE heeft toegelicht, en appellant heeft dit niet betwist, dat appellant ten tijde van de administratief beroepsprocedure nog ruimschoots in de gelegenheid was om aan de BNSA-norm te voldoen. Ter zitting van het CBE heeft appellant ook verklaard dat de kans aanzienlijk is dat hij de norm zou behalen. Het al dan niet behalen van het tentamen voor het vak is dan ook niet bepalend (geweest) voor het kunnen voldoen aan de BNSA-norm.
Het betoog faalt reeds hierom.

2.9. Het beroep is ongegrond.

2.10. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J. Th. Drop, voorzitter, en mr. W.D.M. van Diepenbeek en mr. A.J.C. de Moor-van Vugt, leden, in tegenwoordigheid van mr. F.S.N. Nasrullah-Oemar, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2020/100**
Rechter(s):	mr. Verheij
Datum uitspraak:	15 maart 2021
Partijen:	appellant en Universiteit van Amsterdam
Trefwoorden:	motiveringsbeginsel
Artikelen:	
Uitspraak:	gegrond
Hoofdoverwegingen:	2.2. Het College merkt op dat het bezwaar van appellant niet alleen was gericht tegen de beslissing van 7 februari 2020, maar, naar tekst en strekking, tevens was gericht tegen de beslissing van 6 februari 2020. Het College is van oordeel dat het CvB bij de beslissing op bezwaar van 9 juli 2020 ten onrechte niet mede heeft beslist op het bezwaar tegen de beslissing van 6 februari 2020, wat het college van bestuur overigens ook heeft erkend. Het betoog slaagt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

1. het college van bestuur van de Universiteit van Amsterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 6 februari 2020 heeft het college van bestuur aan appellant een bewijs van inschrijving verstrekt voor de bacheloropleiding Biomedische Wetenschappen.
Bij beslissing van 7 februari 2020 heeft het college van bestuur aan appellant medegedeeld dat de inschrijving voor deze opleiding per 29 februari 2020 wordt beëindigd.

Appellant heeft tegen de beslissingen van 6 februari 2020 en 7 februari 2020 bezwaar gemaakt bij het college van bestuur.

Bij beslissing van 9 juli 2020 heeft het college van bestuur het bezwaar tegen de beslissing van 7 februari 2020 niet-ontvankelijk verklaard.

Tegen de beslissing van 9 juli 2020 van het college van bestuur heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Appellant heeft een reactie op het verweerschrift ingediend.

De zaak is van een meervoudige kamer verwezen naar een enkelvoudige kamer.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 23 oktober 2020, waar het college van bestuur, vertegenwoordigd door mr. M.J. Wijnen-Verhoek, werkzaam voor verweerder, is gehoord. Appellant is, met bericht van afwezigheid, niet verschenen.

Vervolgens is de zaak aangehouden. Daarna heeft het College het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

Beroepsgrond

2.1. Appellant voert aan dat het college van bestuur bij de beslissing op bezwaar ten onrechte niet tevens heeft beslist op zijn bezwaar tegen de beslissing van 6 februari 2020, strekkend tot inschrijving van appellant voor de genoemde bacheloropleiding. Het was juist de inschrijving waartegen zijn bezwaren primair waren gericht, aldus appellant.

Beoordeling

2.2. Het College merkt op dat het bezwaar van appellant niet alleen was gericht tegen de beslissing van 7 februari 2020, maar, naar tekst en strekking, tevens was gericht tegen de beslissing van 6 februari 2020. Het College is van oordeel dat het CvB bij de beslissing op bezwaar van 9 juli 2020 ten onrechte niet mede heeft beslist op het bezwaar tegen de beslissing van 6 februari 2020, wat het college van bestuur overigens ook heeft erkend.
Het betoog slaagt.

Conclusie

2.3. Het beroep is gegrond en het besluit van 9 juli 2020 moet worden vernietigd wegens strijd met het motiveringsbeginsel, voor zover het CvB daarbij niet is ingegaan op het bezwaar tegen de beslissing van 6 februari 2020.
Het vorenstaande brengt met zich dat het college van bestuur het door appellant betaalde griffierecht dient te vergoeden. Van proceskosten die voor vergoeding in aanmerking komen, is niet gebleken.
Ten overvloede merkt het College op dat er op 20 november 2020 een nieuw besluit door het college van bestuur is genomen, waarbij inhoudelijk is ingegaan op het bezwaar van appellant tegen de beslissing van 6 februari 2020. Appellant heeft het College echter verzocht om in de onderhavige procedure geen uitspraak over die nieuwe beslissing te doen. Daarom heeft het College dit nieuwe besluit buiten beschouwing gelaten.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het College van Bestuur van de Universiteit van Amsterdam, voor zover daarbij niet is ingegaan op het bezwaar van appellant tegen de beslissing van 6 februari 2020 waarbij een bewijs van inschrijving is verstrekt voor de bacheloropleiding Biomedische Wetenschappen;
III. gelast dat het College van Bestuur van de Universiteit van Amsterdam het door appellant voor de behandeling van het beroep betaalde griffierecht, ten bedrage van € 48,- (zegge: achtenveertig euro) vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. N. Verheij, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. M.L.M. van Loo, als secretaris

Zaaknummer:	**CBHO 2020/112**
Rechter(s):	mr. Troostwijk
Datum uitspraak:	21 januari 2021
Partijen:	appellant en CBE Rijksuniversiteit Groningen
Trefwoorden:	herhaalde beslissing rechtsgevolg vrije bachelor
Artikelen:	OER: artikel 6.3
Uitspraak:	Beroep ongegrond, verzoek om schadevergoeding afgewezen
Hoofdoverwegingen:	2.5. Met de herhaalde bekendmaking van de onder 2.4 genoemde beslissing bij het bericht van 25 november 2019 wordt niet een ander rechtsgevolg beoogd dan is neergelegd in de beslissing van 19 juli 2019, zodat daartegen geen administratief beroep openstaat. Met het bericht zelf heeft de examencommissie ook geen rechtsgevolgen beoogd. Dat betekent dat verweerder het administratief beroep terecht niet-ontvankelijk heeft verklaard. Het beroep bij het College moet dan ook ongegrond worden verklaard. 2.5.1. Gelet op wat hiervoor is overwogen komt het College niet toe aan de beoordeling van het betoog van appellant dat niet het naar de examencommissie doorgeleide verzoek van 26 juni 2019, maar het gesprek dat hij op 9 januari 2018 had met zijn studieadviseur en het Hoofd DOS, had of zou moeten worden aangemerkt als verzoek om een vrije bachelor te mogen volgen en dat de Examencommissie daarop, gelet op het bepaalde in artikel 6.3 van de toepasselijke Onderwijs- en Examenregeling, niet meer kon beslissen en het besluit van 19 juli 2019 in zoverre onbevoegd zou zijn genomen. 2.6. Nu het beroep ongegrond is, moet het verzoek om schadevergoeding worden afgewezen.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Rijksuniversiteit Groningen (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Appellant heeft op 21 november 2019 de examencommissie van de faculteit der rechtsgeleerdheid verzocht hem te bevestigen dat zijn verzoek om toestemming tot een vrije bachelor van rechtswege is gehonoreerd.

In reactie op dit verzoek heeft de Examencommissie op 25 november 2019 aan appellant meegedeeld dat dit verzoek is afgewezen bij beslissing van 19 juli 2019, waarbij die beslissing als bijlage is meegezonden.

Appellant heeft tegen de mededeling van 25 november 2019 bij verweerder administratief beroep ingesteld en verzocht om schadevergoeding.

Verweerder heeft het beroep bij beslissing van 15 juli 2020 niet-ontvankelijk verklaard.

Tegen de beslissing van 15 juli 2020 heeft appellant op 21 augustus 2020 bij het College beroep ingesteld. Tevens heeft hij verzocht om schadevergoeding.

Het College heeft het beroep, ter zitting behandeld op 18 december 2020. Appellant is in persoon verschenen. Verweerder heeft zich gedeeltelijk door middel van beeldbellen laten vertegenwoordigen door

mr. M.E.A. Donkersloot, secretaris van verweerder. Tevens is via beeldbellen verschenen mr. D.N. Buikema-Kentie, voorzitter van de examencommissie.

2. Overwegingen

2.1. Appellant heeft, onder meer in een e-mailbericht van 19 december 2017, aangegeven toestemming te willen voor het volgen van onderwijsprogramma van een vrij bachelorexamen rechtsgeleerdheid. Hij heeft op 9 januari 2018 over deze mogelijkheid gesproken met zijn studieadviseur en het Hoofd Dienst Onderwijs en Studiebegeleiding (DOS) van de faculteit rechtsgeleerdheid van de universiteit. Tijdens dat gesprek is ook een afwijkend instroommoment aan de orde geweest.

2.2. Over (de gevolgen van) het gesprek is appellant schriftelijk geïnformeerd met een e-mailbericht van 15 januari 2018, waarin hem is meegedeeld dat hij een besluit met betrekking tot het afwijkende instroommoment van de toelatingscommissie bericht zou ontvangen. Met betrekking tot het vrij bachelorexamen is hem meegedeeld dat de Examencommissie een verzoek daartoe kan beoordelen wanneer appellant als student staat ingeschreven en daartoe op dat moment een verzoek indient.

2.3. Op 16 juni 2019 heeft appellant het onder 2.2 bedoelde verzoek per e-mail toegezonden aan mr. A.M. van der Leest, die op dat moment als jurist werkzaam was bij de Afdeling Juridische Zaken. Het verzoek is door haar op 19 juni 2019 doorgezonden naar de Examencommissie.

2.4. Bij beslissing van 19 juli 2019 heeft de examencommissie het verzoek afgewezen en appellant daarover per e-mail geïnformeerd. Ter zitting heeft appellant bevestigd dat hij deze beslissing heeft ontvangen.

2.5. Met de herhaalde bekendmaking van de onder 2.4 genoemde beslissing bij het bericht van 25 november 2019 wordt niet een ander rechtsgevolg beoogd dan is neergelegd in de beslissing van 19 juli 2019, zodat daartegen geen administratief beroep openstaat. Met het bericht zelf heeft de examencommissie ook geen rechtsgevolgen beoogd. Dat betekent dat verweerder het administratief beroep terecht niet-ontvankelijk heeft verklaard. Het beroep bij het College moet dan ook ongegrond worden verklaard.

2.5.1. Gelet op wat hiervoor is overwogen komt het College niet toe aan de beoordeling van het betoog van appellant dat niet het naar de examencommissie doorgeleide verzoek van 26 juni 2019, maar het gesprek dat hij op 9 januari 2018 had met zijn studieadviseur en het Hoofd DOS, had of zou moeten worden aangemerkt als verzoek om een vrije bachelor te mogen volgen en dat de Examencommissie daarop, gelet op het bepaalde in artikel 6.3 van de toepasselijke Onderwijs- en Examenregeling, niet meer kon beslissen en het besluit van 19 juli 2019 in zoverre onbevoegd zou zijn genomen.

2.6. Nu het beroep ongegrond is, moet het verzoek om schadevergoeding worden afgewezen.

2.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep ongegrond;
II. wijst het verzoek om schadevergoeding af.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H. Troostwijk, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. D.T. van der Leek, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2020/121**
Rechter(s):	mrs. Verheij, Daalder en Van Diepenbeek
Datum uitspraak:	9 februari 2021
Partijen:	appellant en de Universiteit Utrecht
Trefwoorden:	belangenafweging coulance dwangsom financiële ondersteuning gelijkheidsbeginsel overmacht premaster prestatiebeurs schakelprogramma studiefinanciering studievertraging
Artikelen:	WHW: artikel 7.51 WHW: artikel 7.51c Wsf 2000: artikel 5.2, eerste lid2018-2019 Regeling financiële ondersteuning: artikel 4 Regeling financiële ondersteuning: artikel 5
Uitspraak:	ongegrond
Hoofdoverwegingen:	2.7. De vraag die het College dient te beantwoorden is of appellant recht heeft op meer financiële steun dan hij van verweerder heeft gekregen. 2.8. In artikel 5, eerste lid, van de Regeling is bepaald dat appellant in aanmerking komt voor financiële ondersteuning als hij (onder meer) studievertraging heeft opgelopen in de periode waarin hij overeenkomstig artikel 5.2, eerste lid, van de Wet studiefinanciering 2000 (hierna: Wsf) studiefinanciering heeft genoten. Deze bepaling is gebaseerd op artikel 7.51c, aanhef en onder b, van de WHW. In de geschiedenis van de totstandkoming van deze bepaling is vermeld dat de eis dat de student aanspraak heeft of heeft gehad op een prestatiebeurs voortvloeit uit de gedachte dat de financiële tegemoetkoming verband houdt met de omstandigheid dat de student ten gevolge van de in artikel 7.51 beschreven bijzondere omstandigheden benadeeld is voor wat betreft zijn aanspraak op prestatiebeurs (vergelijk Kamerstukken II 2013/14, 33 840, nr. 3, blz. 6 en 7). Hieruit volgt dat de aanspraak op financiële ondersteuning is gekoppeld aan de periode waarin de student een prestatiebeurs als bedoeld in artikel 5.2, eerste lid, van de Wsf ontvangt. Het tijdstip waarop de financiële ondersteuning eindigt, staat daarmee ook vast. Deze ondersteuning eindigt als de aanspraak op een prestatiebeurs als bedoeld in artikel 5.2, eerste lid, van de Wsf eindigt. Alleen de vertraging die binnen de prestatiebeursperiode valt, en die daarmee nadelig is voor de aanspraak op prestatiebeurs, wordt dus gecompenseerd. 2.9. Niet in geschil is dat appellant over de maand september 2018 voor het laatst studiefinanciering ontving artikel 5.2, eerste lid, van de Wsf. Verder is niet in geschil dat appellant op 6 oktober 2018 door een motorongeluk een tijdlang niet heeft kunnen studeren en daardoor studievertraging heeft opgelopen. Gelet op de Regeling kon appellant daarmee geen aanspraak maken op financiële ondersteuning. Uit coulance heeft verweerder de vertraging, die feitelijk pas is aangevangen in oktober 2018, aan het gehele eerste blok en dus ook aan de maand september toegerekend, met als gevolg dat de hoogte van de financiële steun door verweerder is vastgesteld op € 425,00.

Daarmee heeft verweerder zich in de beslissing van 21 juli 2020 naar het oordeel van het College terecht op het standpunt gesteld dat appellant voor maximaal één maand financiële ondersteuning, zijnde € 425,00, in aanmerking komt.
Het betoog faalt.
2.10. Anders dan appellant betoogt, bestaat ook geen strijd met het gelijkheidsbeginsel. Appellant heeft gesteld dat een student die wel meer dan één maand resterende aanspraak op een prestatiebeurs zou hebben, wel in aanmerking zou komen voor meerdere maanden financiële steun. Daarmee zouden twee overmachtssituaties verschillend worden behandeld, aldus appellant. Hij gaat er echter aan voorbij dat de door hem geschetste situatie niet gelijk is aan zijn situatie, aangezien het aantal resterende maanden aanspraak op een prestatiebeurs verschilt. En juist die aanspraak op een prestatiebeurs is, zoals hiervoor reeds is overwogen, bepalend voor het aantal maanden dat aan financiële ondersteuning wordt uitgekeerd.
2.11. Appellant heeft voorts aangevoerd dat verweerder, ondanks een uitdrukkelijk verzoek daartoe, aan toepassing van de hardheidsclausule voorbij is gegaan. Dit betoog slaagt evenmin. Verweerder heeft de hardheidsclausule niet toegepast, omdat de bijzondere omstandigheden reeds in de Regeling zijn verwerkt. Appellant heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij zich in een uitzonderingspositie bevindt ten opzichte van andere studenten die door bijzondere omstandigheden studievertraging hebben opgelopen. Eventuele gederfde inkomsten of kosten als gevolg van ziekte zijn geen bijzondere omstandigheden die verweerder hoefde mee te wegen, nu de financiële steun enkel is bedoeld als compensatie voor de opgelopen studievertraging. De stukken die verweerder in bezwaar niet aan de geschillenadviescommissie heeft overgelegd, hebben betrekking op de gezondheidstoestand van appellant. Nu de gezondheidstoestand van appellant niet ter discussie stond, kan niet worden geoordeeld dat de beslissing onzorgvuldig is voorbereid. Verweerder kon zich daarmee in redelijkheid op het standpunt stellen dat, gelet op de aard van de regeling, geen toepassing hoefde te worden gegeven aan de hardheidsclausule.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van de Universiteit Utrecht, verweerder.

1. <u>Procesverloop</u>

Bij beslissing van 11 februari 2020 heeft verweerder aan appellant naar aanleiding van zijn aanvraag op grond van de Regeling financiële ondersteuning op grond van overmacht (hierna: de Regeling) een vergoeding van € 425,00 toegekend.

Bij beslissing van 21 juli 2020 heeft verweerder het door appellant daartegen gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Appellant heeft een nader stuk ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 11 november 2020, waar verweerder, vertegenwoordigd door mr. M.M. Hoppenbrouwers, secretaris van de geschillenadviescommissie, en mr. M.A. Merton, studentendecaan, zijn verschenen. Appellant heeft via een videoverbinding aan de zitting deelgenomen.

2. Overwegingen

Wet- en regelgeving

2.1. Ingevolge artikel 7.51, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW) treft het bestuur van een bekostigde instelling voor hoger onderwijs voorzieningen voor de financiële ondersteuning van een bij een instelling ingeschreven student die in verband met de aanwezigheid van een bijzondere omstandigheid studievertraging heeft opgelopen of naar verwachting zal oplopen.
Ingevolge het tweede lid zijn de bijzondere omstandigheden, bedoeld in het eerste lid:
[…]
c. ziekte of zwangerschap en bevalling;
[…]
Ingevolge artikel 7.51c komt een student voor de financiële ondersteuning, bedoeld in de artikelen 7.51 tot en met 7.51b, uitsluitend in aanmerking, indien:
a. de student voor de desbetreffende opleiding wettelijk collegegeld is verschuldigd; en
b. de student voor die opleiding aanspraak heeft of aanspraak heeft gehad op de prestatiebeurs hoger onderwijs als bedoeld in de Wet studiefinanciering 2000.

2.2. Op grond van artikel 4 van de Regeling is hoofdstuk 2 van de Regeling (artikel 4 tot en met 6) uitsluitend van toepassing op de studenten die na 31 augustus 2015 voor het eerst voor het volgen van respectievelijk een bachelor- of een masteropleiding studiefinanciering ontvingen op grond van hoofdstuk 5 van de Wet studiefinanciering 2000 in de vorm van een prestatiebeurs inhoudende een aanvullende beurs, een reisvoorziening en een eventuele éénoudertoeslag.

Op grond van artikel 5, eerste lid, komt de student die ten gevolge van bijzondere omstandigheden als bedoeld in artikel 7:
1. studievertraging heeft opgelopen in de periode waarin hij conform artikel 5.2 lid 1 van de Wet studiefinanciering 2000 en eventueel artikel 5.2b of 5.2c van deze wet studiefinanciering heeft genoten; en
2. tijdens deze periode ingeschreven heeft gestaan ‘als student’ aan de UU en daar wettelijk collegegeld heeft betaald;
in aanmerking voor financiële ondersteuning indien hij zich als student bij de UU inschrijft voor een opleiding waarvoor hem nog geen graad is verleend en waarvoor hij aan de betaling van het wettelijk collegegeld heeft voldaan.
Op grond van het tweede lid is het in lid 1 genoemde van overeenkomstige toepassing op een zgn. “premasterstudent” die aan de UU is ingeschreven en daar de premastervergoeding heeft betaald.
Op grond van artikel 6 is de omvang van de financiële steun gelijk aan € 425 per maand.

Aanleiding en besluitvorming

2.3. Appellant is met ingang van 1 september 2018 ingeschreven voor de masteropleiding Rechtsgeleerdheid aan de Universiteit Utrecht. Op 6 oktober 2018 heeft hij een motorongeval gehad als gevolg waarvan hij drie maanden heeft moeten herstellen en zes maanden heeft moeten revalideren. Uiteindelijk heeft appellant vier maanden studievertraging opgelopen. Appellant heeft verzocht om drie maanden financiële ondersteuning voor een bedrag van in totaal € 1.275,00.

2.4. Bij beslissing van 11 februari 2020 heeft verweerder aan appellant een bedrag van € 425,00

toegekend. Daaraan heeft verweerder ten grondslag gelegd dat appellant tot en met september 2018 recht had op een prestatiebeurs. De financiële steun beperkt zich op grond van artikel 5 van de Regeling tot de maanden prestatiebeurs waarin door overmacht studievertraging is ontstaan. Omdat appellant in het eerste blok studievertraging heeft opgelopen, en dus ook in de maand september 2018, bedraagt de maximale termijn van financiële compensatie één maand.

2.5. Aan de beslissing van 21 juli 2020, waarbij het bezwaar ongegrond is verklaard, heeft verweerder eerder een advies van de geschillenadviescommissie studentenbezwaren van 17 juli 2020 ten grondslag gelegd. In dat advies heeft de commissie, voor zover nu nog van belang, zich op het standpunt gesteld dat de financiële steun alleen kan worden verleend over de maanden dat appellant recht had op een prestatiebeurs. In dit geval was dat de maand september 2018. Verweerder is daarbij nog dusdanig coulant geweest dat de vertraging die feitelijk pas is aangevangen in oktober 2018, aan het gehele eerste blok en dus mede aan september 2018 is toegerekend. Dat betekent dat appellant recht heeft op één maand financiële ondersteuning, aldus de commissie. Verder heeft de commissie zich op het standpunt gesteld dat er terecht geen belangenafweging heeft plaatsgevonden. De bijzondere omstandigheden waarop appellant zich beroept zijn al in de Regeling verwerkt. Daarbij heeft de commissie opgemerkt dat de financiële ondersteuning op grond van de Regeling slechts een compensatie biedt voor de opgelopen studievertraging en niet tot doel heeft om eventuele gederfde inkomsten te vervangen of aan te vullen, noch om kosten als gevolg van ziekte te bestrijden.

Het geschil in beroep

2.6. Appellant betoogt dat verweerder ten onrechte slechts één maand financiële ondersteuning voor een bedrag van € 425,00 heeft toegekend. In de beslissing op bezwaar heeft verweerder erkend dat zijn studievertraging vier maanden bedraagt en dat hij aan de voorwaarden voldoet om in aanmerking te komen voor financiële ondersteuning. Dat betekent dat verweerder hem vier maanden een bedrag van € 425,00 per maand, dus in totaal een bedrag van € 1.700,00, had moeten toekennen, aldus appellant. De voorwaarde dat het aantal maanden financiële steun dient te worden gemaximeerd tot het aantal maanden prestatiebeurs waar een student recht op heeft, volgt volgens appellant niet uit de wet- en regelgeving. Deze voorwaarde is bovendien in strijd met het gelijkheidsbeginsel, omdat een student die zich in een gelijke overmachtspositie zou bevinden en die periode recht heeft op een prestatiebeurs, wel in aanmerking zou komen voor financiële steun op basis van de Regeling.
Verder voert appellant aan dat verweerder ten onrechte geen belangenafweging heeft uitgevoerd. Volgens appellant dient bij elke beslissing op aanvraag een belangenafweging plaats te vinden en is de beslissing op bezwaar onzorgvuldig en in strijd met het evenredigheidsbeginsel genomen.
Appellant voert verder aan dat hij in zijn aanvraag uitdrukkelijk heeft verzocht om toepassing van de hardheidsclausule als bedoeld in artikel 14 van de Regeling. Verweerder is hieraan volledig voorbijgegaan.
Tot slot voert appellant aan dat verweerder door hem in bezwaar verstrekte stukken niet aan de geschillenadviescommissie heeft overgelegd, waardoor de beslissing op bezwaar onzorgvuldig is voorbereid.
Appellant verzoekt het College om de bestreden beslissing te vernietigen, aan verweerder op te dragen een nieuwe beslissing te nemen en te bepalen dat verweerder een dwangsom verbeurt bij het niet tijdig nemen van deze beslissing.

Beoordeling door het College

2.7. De vraag die het College dient te beantwoorden is of appellant recht heeft op meer financiële steun dan hij van verweerder heeft gekregen.

2.8. In artikel 5, eerste lid, van de Regeling is bepaald dat appellant in aanmerking komt voor financiële ondersteuning als hij (onder meer) studievertraging heeft opgelopen in de periode waarin hij overeenkomstig artikel 5.2, eerste lid, van de Wet studiefinanciering 2000 (hierna: Wsf) studiefinanciering heeft genoten. Deze bepaling is gebaseerd op artikel 7.51c, aanhef en onder b, van de WHW. In de

geschiedenis van de totstandkoming van deze bepaling is vermeld dat de eis dat de student aanspraak heeft of heeft gehad op een prestatiebeurs voortvloeit uit de gedachte dat de financiële tegemoetkoming verband houdt met de omstandigheid dat de student ten gevolge van de in artikel 7.51 beschreven bijzondere omstandigheden benadeeld is voor wat betreft zijn aanspraak op prestatiebeurs (vergelijk Kamerstukken II 2013/14, 33 840, nr. 3, blz. 6 en 7).
Hieruit volgt dat de aanspraak op financiële ondersteuning is gekoppeld aan de periode waarin de student een prestatiebeurs als bedoeld in artikel 5.2, eerste lid, van de Wsf ontvangt. Het tijdstip waarop de financiële ondersteuning eindigt, staat daarmee ook vast. Deze ondersteuning eindigt als de aanspraak op een prestatiebeurs als bedoeld in artikel 5.2, eerste lid, van de Wsf eindigt. Alleen de vertraging die binnen de prestatiebeursperiode valt, en die daarmee nadelig is voor de aanspraak op prestatiebeurs, wordt dus gecompenseerd.

2.9. Niet in geschil is dat appellant over de maand september 2018 voor het laatst studiefinanciering ontving artikel 5.2, eerste lid, van de Wsf. Verder is niet in geschil dat appellant op 6 oktober 2018 door een motorongeluk een tijdlang niet heeft kunnen studeren en daardoor studievertraging heeft opgelopen. Gelet op de Regeling kon appellant daarmee geen aanspraak maken op financiële ondersteuning. Uit coulance heeft verweerder de vertraging, die feitelijk pas is aangevangen in oktober 2018, aan het gehele eerste blok en dus ook aan de maand september toegerekend, met als gevolg dat de hoogte van de financiële steun door verweerder is vastgesteld op € 425,00. Daarmee heeft verweerder zich in de beslissing van 21 juli 2020 naar het oordeel van het College terecht op het standpunt gesteld dat appellant voor maximaal één maand financiële ondersteuning, zijnde € 425,00, in aanmerking komt.
Het betoog faalt.

2.10. Anders dan appellant betoogt, bestaat ook geen strijd met het gelijkheidsbeginsel. Appellant heeft gesteld dat een student die wel meer dan één maand resterende aanspraak op een prestatiebeurs zou hebben, wel in aanmerking zou komen voor meerdere maanden financiële steun. Daarmee zouden twee overmachtssituaties verschillend worden behandeld, aldus appellant. Hij gaat er echter aan voorbij dat de door hem geschetste situatie niet gelijk is aan zijn situatie, aangezien het aantal resterende maanden aanspraak op een prestatiebeurs verschilt. En juist die aanspraak op een prestatiebeurs is, zoals hiervoor reeds is overwogen, bepalend voor het aantal maanden dat aan financiële ondersteuning wordt uitgekeerd.

2.11. Appellant heeft voorts aangevoerd dat verweerder, ondanks een uitdrukkelijk verzoek daartoe, aan toepassing van de hardheidsclausule voorbij is gegaan. Dit betoog slaagt evenmin. Verweerder heeft de hardheidsclausule niet toegepast, omdat de bijzondere omstandigheden reeds in de Regeling zijn verwerkt. Appellant heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij zich in een uitzonderingspositie bevindt ten opzichte van andere studenten die door bijzondere omstandigheden studievertraging hebben opgelopen. Eventuele gederfde inkomsten of kosten als gevolg van ziekte zijn geen bijzondere omstandigheden die verweerder hoefde mee te wegen, nu de financiële steun enkel is bedoeld als compensatie voor de opgelopen studievertraging. De stukken die verweerder in bezwaar niet aan de geschillenadviescommissie heeft overgelegd, hebben betrekking op de gezondheidstoestand van appellant. Nu de gezondheidstoestand van appellant niet ter discussie stond, kan niet worden geoordeeld dat de beslissing onzorgvuldig is voorbereid. Verweerder kon zich daarmee in redelijkheid op het standpunt stellen dat, gelet op de aard van de regeling, geen toepassing hoefde te worden gegeven aan de hardheidsclausule.

Slotsom

2.12. Het beroep is ongegrond. Dit betekent dat het besteden besluit in stand blijft. Om die reden bestaat geen aanleiding voor het opleggen van een dwangsom.

2.13. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. N. Verheij, voorzitter, en mr. E.J. Daalder en mr. W.D.M. van Diepenbeek, leden, in tegenwoordigheid van mr. M. Rijsdijk als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2020/124.5, 2020/125.5 en 2020/126.5**
Rechter(s):	mrs. Verheij, Daalder en Van Diepenbeek
Datum uitspraak:	3 februari 2021
Partijen:	appellanten en CBE Universiteit van Amsterdam
Trefwoorden:	disproportioneel fraude groepsopdracht ongeldig onregelmatigheid samenwerking Turnitin uitsluiting
Artikelen:	WHW: artikel 7.12b, tweede lid Awb: artikel 7:26, eerste lid OER: artikel 4.12 Regels en richtlijnen examencommissie 2019-2021: artikel 4.10 Fraude- en plagiaatregeling: artikel 1 Fraude- en plagiaatregeling: artikel 5
Uitspraak:	gegrond
Hoofdoverwegingen:	2.7. Zoals het College eerder heeft overwogen (onder meer de uitspraak van 6 juni 2016 in zaak nr. CBHO 2015/247.5, (www.cbho.nl) dient de vraag of sprake is geweest van fraude te worden beoordeeld aan de hand van objectieve maatstaven en zijn de intenties van de betrokken student niet van belang. Het College heeft eerder ook overwogen (vergelijk de uitspraak van 7 januari 2015 in zaak nr. CBHO 2014/217, www.cbho.nl) dat het opleggen van een maatregel in de zin van artikel 7.12b, tweede lid, van de WHW dient te worden aangemerkt als een strafmaatregel. Aan een zodanige maatregel dienen expliciet feiten, omstandigheden en verklaringen ten grondslag te worden gelegd die de maatregel kunnen dragen. Dat betekent dat de examencommissie dient aan te tonen dat het plagiaat is gepleegd door diegene die daarvan wordt verdacht. 2.8. Naar het oordeel van het College heeft verweerder zich terecht op het standpunt gesteld dat de examencommissie heeft kunnen vaststellen dat een zodanige overlap tussen beide opdrachten bestaat, dat sprake moet zijn geweest van plagiaat. De ingediende opdrachten vertonen grote gelijkenissen. Uit de Turnitin rapportages is het vermoeden van plagiaat gebleken, waarna een letterlijke overlap tussen een groot deel van de teksten in de opdrachten van de groep van appellanten en de andere groep is vastgesteld. Nu sprake is van twee opdrachten moest de examencommissie vaststellen wie van beide groepen plagiaat heeft gepleegd. De examencommissie en verweerder stellen zich op het standpunt dat appellanten dat zijn geweest. 2.9. Het College is van oordeel dat onvoldoende is komen vast te staan dat appellanten zich aan deze plagiaat schuldig hebben gemaakt. De ter zitting aanwezige appellant heeft over de gang van zaken in aanloop naar het inleveren van de groepsopdracht verklaard dat appellanten samen met mevrouw E. een docent bereid hebben gevonden die hen tijdens een bijeenkomst op een zaterdag bijles heeft gegeven over SPSS en hen bij het gebruik van het programma te helpen. Bij die bijeenkomst was alleen mevrouw E. van de andere groep aanwezig. Om die reden hebben appellanten nooit contact gehad met de andere drie leden van de andere groep. Mevrouw E. heeft

individueel aan de groepsopdracht gewerkt. Appellanten hebben van die bijles onder meer geluidsopnamen en aantekeningen in het Nederlands gemaakt. Nadien hebben zij deze aantekeningen naar het Engels vertaald ten behoeve van de groepsopdracht, aangezien zij de Engelstalige masteropleiding volgen.
De verklaring van de ter zitting aanwezige appellant acht het College niet ongeloofwaardig. Niet valt uit te sluiten dat de geschetste gang van zaken is geweest zoals door appellanten is gesteld. Daarvoor is mede redengevend dat uit het dossier alleen blijkt dat mevrouw E. over het plagiaat is gehoord en daarvan een verslag beschikbaar is en verweerder geen schriftelijk verslag van het horen van de leden van de andere groep heeft overgelegd, zodat het College niet kan vaststellen welke leden van de andere groep zijn gehoord en wat zij hebben verklaard. De enkele omstandigheid dat mevrouw E. eerder een inhoudelijke vraag aan de docent heeft gesteld en zij de opdracht daags voor de deadline heeft verzonden naar één van de appellanten, is onvoldoende bewijs voor het standpunt dat appellanten de opdracht van de andere groep hebben gekopieerd en voor eigen werk hebben laten doorgaan. Door dit gebrek aan bewijs kan niet worden vastgesteld dat appellanten zich aan het hen verweten bewijs hebben schuldig gemaakt en kon verweerder daarom niet tot de conclusie komen dat de examencommissie terecht een punitieve sanctie aan appellanten heeft opgelegd.
Bij dit oordeel heeft het College in aanmerking genomen dat de op de zitting aanwezige appellant heeft toegelicht dat hij al deelcijfers – een 9 en een 7 – voor dit vak had gehaald, zodat hij zelfs bij het behalen van een 1 of een 2 voor de groepsopdracht nog was geslaagd voor het vak. Hij had dus geen enkel belang bij het plegen van plagiaat.
Het betoog slaagt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam1], [naam2] en [naam3], wonend te [woonplaats], appellanten,

en

het college van beroep voor de examens van de Universiteit van Amsterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij afzonderlijke beslissingen van 6 februari 2020 heeft de examencommissie aan appellanten medegedeeld dat is vastgesteld dat de door hen ingeleverde groepsopdracht voor het vak Financial Accounting Research (6314M0038Y) plagiaat bevat en dat deze opdracht ongeldig wordt verklaard. De examencommissie heeft hen voorts voor de rest van het academisch jaar 2019-2020 uitgesloten voor alle vormen van tentaminering van het vak Financial Accounting Research, hetgeen betekent dat zij het vak dit academisch jaar niet zullen kunnen afronden.

Bij beslissing van 7 augustus 2020 heeft verweerder de door appellanten daartegen ingestelde administratieve beroepen ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing hebben appellanten beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 11 november 2020, waar M. Davies, bijgestaan door D. Adu van het Landelijk Studenten Rechtsbureau, is verschenen. Beide andere appellanten zijn vertegenwoordigd door D. Adu. Verweerder, vertegenwoordigd door mr. S. Kruithof, secretaris van verweerder, heeft via een videoverbinding aan de zitting deelgenomen. Tevens is ter zitting de examencommissie, vertegenwoordigd door haar vice-voorzitter dr. P.J.P.M. Versijp, via een videoverbinding gehoord.

2. Overwegingen

Wet- en regelgeving

2.1. Ingevolge artikel 7.12b, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW) kan de examencommissie, indien een student of extraneus fraudeert, de betrokkene het recht ontnemen één of meer door de examencommissie aan te wijzen tentamens of examens af te leggen, gedurende een door de examencommissie te bepalen termijn van ten hoogste een jaar. Bij ernstige fraude kan het instellingsbestuur op voorstel van de examencommissie de inschrijving voor de opleiding van de betrokkene definitief beëindigen.
Ingevolge het derde lid stelt de examencommissie regels vast over de uitvoering van de taken en bevoegdheden, bedoeld in het eerste lid, onderdelen a, b en d, en het tweede lid, en over de maatregelen die zij in dat verband kan nemen. […].

2.2. Op grond van artikel 4.12, eerste lid, van de Onderwijs- en Examenregeling Masteropleidingen Economie en Bedrijfskunde 2019-2020 (hierna: OER) is het bepaalde in de Fraude- en plagiaatregeling studenten UvA (hierna: Fraude- en plagiaatregeling) onverkort van toepassing.
Op grond van artikel 1, eerste lid, van de Fraude- en plagiaatregeling wordt onder fraude en plagiaat verstaan het handelen of nalaten van een student waardoor een juist oordeel over zijn kennis, inzicht en vaardigheden geheel of gedeeltelijk onmogelijk wordt. Plagiaat is een vorm van fraude.

Op grond van het vijfde lid wordt onder plagiaat voorts in ieder geval verstaan:
a. het gebruik maken dan wel overnemen van andermans teksten, gegevens of ideeën zonder volledige en correcte bronvermelding;
b. het presenteren als eigen werk of eigen gedachten van de structuur dan wel het centrale gedachtegoed uit bronnen van derden, zelfs indien een verwijzing naar andere auteurs is opgenomen;
c. het niet duidelijk aangeven in de tekst, bijvoorbeeld via aanhalingstekens of een bepaalde vormgeving, dat letterlijke of bijna letterlijke citaten in het werk werden overgenomen, zelfs indien met een correcte bronvermelding;
d. het parafraseren van de inhoud van andermans teksten zonder voldoende bronverwijzingen;
e. het indienen van een eerder ingediende of daarmee vergelijkbare tekst voor opdrachten van andere opleidingsonderdelen zonder correcte bronvermelding.

Op grond van artikel 5, eerste lid, wordt door de examencommissie, nadat fraude of plagiaat is geconstateerd, ten minste een schriftelijke waarschuwing gegeven.
Op grond van het vierde lid volgt bij gedragingen zoals omschreven in artikel 1, vijfde lid, waarbij bepaalde gedeeltes uit bestaande teksten zijn overgenomen maar de student nog wel eigen onderzoek heeft verricht, ongeldig verklaring van het ingeleverde werkstuk en uitsluiting van deelname aan het tentamen van het desbetreffende vak dan wel volledige uitsluiting van deelname aan alle tentamens, examens of andere vormen van toetsing van de opleiding voor een periode van maximaal 6 maanden. Indien het werkstuk betrekking heeft op een bachelor- dan wel masterscriptie worden de begeleidingswerkzaamheden van de scriptiebegeleider voor de duur van deze periode opgeschort.
Op grond van het vijfde lid volgt bij gedragingen zoals omschreven in artikel 1, vierde lid, waarbij het hele werkstuk dan wel aanzienlijke delen daarvan, inclusief het als eigen werk gepresenteerde onderzoek, afkomstig is van bestaand materiaal en elders gepubliceerd onderzoek dan wel literatuur, ongeldig

verklaring van het ingeleverde werkstuk en uitsluiting van deelname aan het tentamen van het desbetreffende vak dan wel volledige uitsluiting van deelname aan alle tentamens, examens of andere vormen van toetsing van de opleiding voor een periode van maximaal 12 maanden. Indien het werkstuk betrekking heeft op een bachelor- dan wel masterscriptie worden de begeleidingswerkzaamheden van de scriptiebegeleider voor de duur van deze periode opgeschort.
Op grond van het zesde lid kan de examencommissie, indien na onderzoek zoals bedoeld in artikel 4, vierde lid, blijkt dat eerder plagiaat is gepleegd, besluiten eerder behaalde resultaten van onderdelen waarbij plagiaat is vastgesteld, ongeldig te verklaren.
Op grond van het zevende lid kan het college van bestuur bij ernstige fraude, daaronder begrepen een ernstige vorm van plagiaat, op voorstel van de examencommissie de inschrijving van de betrokkene definitief beëindigen, nadat de examencommissie de maximale sanctie heeft opgelegd.

Op grond van artikel 4.10 van de Regels en richtlijnen examencommissie 2019-2020 wordt de examencommissie, indien de student fraude of plagiaat pleegt en hiermee handelt in strijd met de Fraude- en plagiaatregeling of hier een bijdrage aan levert […], hiervan schriftelijk op de hoogte gesteld door de examinator […]. Eventuele bewijsstukken dienen te worden meegestuurd. De examencommissie bepaalt na het horen van student en docent de sanctie.

Voorgeschiedenis en besluitvorming

2.3. Appellanten waren in het studiejaar 2019-2020 allen student bij de Engelstalige masteropleiding Accountancy and Control aan de Universiteit van Amsterdam. Zij hebben gezamenlijk een groepsopdracht voor het vak Financial Accounting Research ingeleverd.

2.4. De examinator van het vak heeft geconstateerd dat de uitwerkingen van de groep van appellanten en van een andere groep bijna identiek waren. Daarbij heeft hij geconstateerd dat de antwoorden inhoudelijk grote gelijkenissen vertonen, dezelfde fouten worden gemaakt, overlap bestaat door identiek gebruik van voetnoten en exact gelijke SPSS-outputs en -screenshots. De examinator heeft de studenten van beide groepen om een toelichting gevraagd. Op 6 januari 2020 heeft de examinator melding gemaakt van het vermoeden van fraude door appellanten.
De examencommissie heeft een onderzoek ingesteld en appellanten op 13 januari 2020 gehoord. Op 24 januari 2020 heeft de examencommissie de andere groep gehoord. De studenten uit die andere groep hebben volgens de examencommissie verklaard dat zij appellanten niet kennen, niet samen met hen in een computerlokaal hebben gezeten en niet met hen hebben samengewerkt aan de opdracht. Eén van leden van die andere groep (hierna: mevrouw E.) heeft verklaard één van de appellanten te kennen en de opdracht van haar groep aan hem te hebben gestuurd. De examencommissie heeft appellanten tot 31 januari 2020 de mogelijkheid gegeven om hierop te reageren. Naar aanleiding van die reactie heeft de examencommissie nog aanvullende vragen aan appellanten gesteld, welke zij hebben beantwoord. Vervolgens heeft de examencommissie de beslissingen van 6 februari 2020 genomen.

2.5. Aan de beslissing van 7 augustus 2020 heeft verweerder ten grondslag gelegd dat het vermoeden van plagiaat aan de hand van rapportages van Turnitin, software die op plagiaat controleert, door de examinator is vastgesteld. Verder heeft verweerder daaraan ten grondslag gelegd dat de examencommissie zich op het standpunt heeft mogen stellen dat, gezien de aan appellanten toegezonden groepsopdracht en de letterlijke overlap tussen de teksten in de opdrachten, niet aannemelijk is dat de overlap wordt verklaard door samenwerking met de andere groep. Tot slot heeft verweerder aan de beslissing ten grondslag gelegd dat geen sprake is van een onevenredige sanctie, nu ongeldigverklaring op grond van de Fraude- en plagiaatregeling volgt na de vaststelling van plagiaat en het uitsluiten van tentaminering voor het desbetreffende vak eveneens kan worden opgelegd op grond van de Fraude- en plagiaatregeling. Omdat appellanten door hun handelwijze zelf het risico hebben aanvaard dat zij zouden worden beschuldigd van plagiaat, zijn de opgelegde maatregelen proportioneel, aldus verweerder.

Het geschil in beroep

2.6. Appellanten zijn het niet eens met de beslissing van 7 augustus 2020. Zij voeren aan dat verweerder zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat de examencommissie in redelijkheid heeft kunnen vaststellen dat plagiaat is gepleegd. Er was sprake van een onregelmatigheid die voortkomt uit de nauwe samenwerking tussen beide groepen. De geconstateerde overlap in de uitwerking van de groepsopdrachten is daarvan het gevolg, en een dergelijke samenwerking is toegestaan. Verder is de overlap verklaarbaar doordat zij bij de groepsopdracht gebruik hebben gemaakt van dezelfde applicatie, namelijk SPSS, en van dezelfde uitwerkingen als de andere groep. Elke intentie om plagiaat te plegen ontbreekt, aldus appellanten.

Verder voeren zij aan dat verweerder niet heeft onderkend dat de examinator vooringenomen was door een onrechtmatige toepassing van artikel 4.12b van de OER. De examinator heeft beide groepen om uitleg gevraagd, maar hij heeft de examencommissie slechts van het vermeende plagiaat van hun groep schriftelijk op de hoogte gesteld en de andere groep buiten schot gelaten. Ook heeft verweerder de eigen beslistermijn zonder opgave van reden en zonder matiging van de sanctie met tien weken overschreden. Hiermee heeft verweerder in strijd met de rechtszekerheid gehandeld. Door de vertraging hadden zij bovendien geen enkele kans meer om tijdig beroep bij het College in te stellen en om, bij een gegrond beroep, hun studie alsnog in het academisch jaar 2019-2020 af te ronden. Verder heeft verweerder op geen enkele wijze met hen gecommuniceerd over een eventuele minnelijke schikking, hetgeen een aanknopingspunt vormt voor het vermoeden van vooringenomenheid door verweerder, aldus appellanten. Tot slot wijzen appellanten erop dat verweerder tijdens de hoorzitting hun gemachtigde heeft beperkt in zijn spreekrecht en dat verweerder en de examencommissie gedurende de videozitting op amicale wijze met elkaar hebben gecommuniceerd. Hierdoor is volgens appellanten ten minste de schijn van vooringenomenheid gecreëerd. Appellanten stellen zich op het standpunt dat verweerder het besluit onzorgvuldig heeft voorbereid door niet de nodige kennis te vergaren en een onjuiste belangenafweging te maken.
Appellanten voeren verder aan dat verweerder niet heeft onderkend dat de opgelegde sanctie onjuist en disproportioneel is. De examencommissie heeft plagiaat geconstateerd als bedoeld in artikel 1, eerste en vijfde lid, van de Fraude- en plagiaatregeling. In dat geval kon de examencommissie hen op grond van artikel 5, vierde lid, van de Fraude- en plagiaatregeling voor een periode van maximaal zes maanden uitsluiten van deelname aan het tentamen van het desbetreffende vak. De examencommissie heeft hen ten onrechte op grond van artikel 5, vijfde lid, van de Fraude- en plagiaatregeling voor een periode van twaalf maanden uitgesloten van deelname aan het tentamen van het desbetreffende vak. Daarmee is de opgelegde sanctie ook disproportioneel, aangezien appellanten na de uitsluitingsperiode een herkansing voor het vak hadden kunnen doen en hun masteropleiding nog in het academisch jaar 2019-2020 hadden kunnen afronden.

Beoordeling door het College

2.7. Zoals het College eerder heeft overwogen (onder meer de uitspraak van 6 juni 2016 in zaak nr. CBHO 2015/247.5, (www.cbho.nl) dient de vraag of sprake is geweest van fraude te worden beoordeeld aan de hand van objectieve maatstaven en zijn de intenties van de betrokken student niet van belang. Het College heeft eerder ook overwogen (vergelijk de uitspraak van 7 januari 2015 in zaak nr. CBHO 2014/217, www.cbho.nl) dat het opleggen van een maatregel in de zin van artikel 7.12b, tweede lid, van de WHW dient te worden aangemerkt als een strafmaatregel. Aan een zodanige maatregel dienen expliciet feiten, omstandigheden en verklaringen ten grondslag te worden gelegd die de maatregel kunnen dragen. Dat betekent dat de examencommissie dient aan te tonen dat het plagiaat is gepleegd door diegene die daarvan wordt verdacht.

2.8. Naar het oordeel van het College heeft verweerder zich terecht op het standpunt gesteld dat de examencommissie heeft kunnen vaststellen dat een zodanige overlap tussen beide opdrachten bestaat, dat sprake moet zijn geweest van plagiaat. De ingediende opdrachten vertonen grote gelijkenissen. Uit de Turnitin-rapportages is het vermoeden van plagiaat gebleken, waarna een letterlijke overlap tussen een

groot deel van de teksten in de opdrachten van de groep van appellanten en de andere groep is vastgesteld. Nu sprake is van twee opdrachten moest de examencommissie vaststellen wie van beide groepen plagiaat heeft gepleegd. De examencommissie en verweerder stellen zich op het standpunt dat appellanten dat zijn geweest.

2.9. Het College is van oordeel dat onvoldoende is komen vast te staan dat appellanten zich aan deze plagiaat schuldig hebben gemaakt.
De ter zitting aanwezige appellant heeft over de gang van zaken in aanloop naar het inleveren van de groepsopdracht verklaard dat appellanten samen met mevrouw E. een docent bereid hebben gevonden die hen tijdens een bijeenkomst op een zaterdag bijles heeft gegeven over SPSS en hen bij het gebruik van het programma te helpen. Bij die bijeenkomst was alleen mevrouw E. van de andere groep aanwezig. Om die reden hebben appellanten nooit contact gehad met de andere drie leden van de andere groep.
Mevrouw E. heeft individueel aan de groepsopdracht gewerkt. Appellanten hebben van die bijles onder meer geluidsopnamen en aantekeningen in het Nederlands gemaakt. Nadien hebben zij deze aantekeningen naar het Engels vertaald ten behoeve van de groepsopdracht, aangezien zij de Engelstalige masteropleiding volgen.
De verklaring van de ter zitting aanwezige appellant acht het College niet ongeloofwaardig. Niet valt uit te sluiten dat de geschetste gang van zaken is geweest zoals door appellanten is gesteld. Daarvoor is mede redengevend dat uit het dossier alleen blijkt dat mevrouw E. over het plagiaat is gehoord en daarvan een verslag beschikbaar is en verweerder geen schriftelijk verslag van het horen van de leden van de andere groep heeft overgelegd, zodat het College niet kan vaststellen welke leden van de andere groep zijn gehoord en wat zij hebben verklaard. De enkele omstandigheid dat mevrouw E. eerder een inhoudelijke vraag aan de docent heeft gesteld en zij de opdracht daags voor de deadline heeft verzonden naar één van de appellanten, is onvoldoende bewijs voor het standpunt dat appellanten de opdracht van de andere groep hebben gekopieerd en voor eigen werk hebben laten doorgaan. Door dit gebrek aan bewijs kan niet worden vastgesteld dat appellanten zich aan het hen verweten bewijs hebben schuldig gemaakt en kon verweerder daarom niet tot de conclusie komen dat de examencommissie terecht een punitieve sanctie aan appellanten heeft opgelegd.
Bij dit oordeel heeft het College in aanmerking genomen dat de op de zitting aanwezige appellant heeft toegelicht dat hij al deelcijfers – een 9 en een 7 – voor dit vak had gehaald, zodat hij zelfs bij het behalen van een 1 of een 2 voor de groepsopdracht nog was geslaagd voor het vak. Hij had dus geen enkel belang bij het plegen van plagiaat.
Het betoog slaagt.

Slotsom

2.10. Het beroep is gegrond. De beslissing van verweerder van 7 augustus 2020 dient wegens strijd met artikel 7:26, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht te worden vernietigd. Doende hetgeen verweerder zou behoren te doen, zal het College de administratief beroepen gegrond verklaren. De beslissingen van de examencommissie van 6 februari 2020 dienen te worden vernietigd. Dit betekent dat de examinator de groepsopdracht van appellanten alsnog inhoudelijk moet beoordelen.

2.11. Verweerder dient op na te melden wijze tot vergoeding van de proceskosten te worden veroordeeld.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het college van beroep voor de examens van de Universiteit van Amsterdam van 7 augustus 2020;
III. verklaart de door appellanten ingestelde administratief beroepen gegrond;
IV. vernietigt de beslissingen van de examencommissie Economie en Bedrijfskunde van de Universiteit van Amsterdam van 6 februari 2020;
V. veroordeelt het college van beroep voor de examens van de Universiteit van Amsterdam tot vergoeding van bij appellanten in verband met de behandeling van het beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 1.068,00 (zegge: duizendachtenzestig euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;
VI. gelast dat het college van beroep voor de examens van de Universiteit van Amsterdam het door appellanten betaalde griffierecht van € 48,00 (zegge: achtenveertig euro) aan hen vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. N. Verheij, voorzitter, en mr. E.J. Daalder en
mr. W.D.M. van Diepenbeek, leden, in tegenwoordigheid van mr. M. Rijsdijk als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2020/129**
Rechter(s):	mr. Borman
Datum uitspraak:	17 maart 2021
Partijen:	appellante en CBE Universiteit van Amsterdam
Trefwoorden:	inhoudelijke beoordeling proceskostenvergoeding
Artikelen:	Awb: artikel 7:28 tweede lid
Uitspraak:	gegrond
Hoofdoverwegingen:	2.6. Appellante heeft in het administratief beroepschrift verzocht om vergoeding van de door haar in verband met het administratief beroep gemaakte kosten. Al om die reden heeft zij een belang bij een beoordeling van haar administratief beroep, gericht tegen de beslissing van de examencommissie van 27 februari 2020. Indien een beoordeling van het administratief beroep zou leiden tot een herroeping van de beslissing van de examencommissie wegens een aan haar te wijten onrechtmatigheid, bestaat immers aanleiding om de door appellante gemaakte kosten in die procedure te vergoeden (zie bijvoorbeeld overweging 2.4 van de uitspraak van het College van 10 januari 2014 in zaken 2013/100 tot en met 113; www.cbho.nl). Gelet hierop heeft verweerder ten onrechte het administratief beroep van appellante niet-ontvankelijk verklaard en het verzoek om vergoeding van de door haar gemaakte kosten in verband met het administratief beroep zonder inhoudelijke beoordeling van het administratief beroep afgewezen. 2.7. Het beroep is gegrond. De beslissing van verweerder van 8 september 2020 komt voor vernietiging in aanmerking. In een nieuw te nemen beslissing zal verweerder het administratief beroep van appellante inhoudelijk moeten beoordelen. Indien verweerder in die nieuwe beslissing tot de conclusie komt dat de beslissing van 27 februari 2020 wegens een aan de examencommissie te wijten onrechtmatigheid moet worden herroepen, als bedoeld in artikel 7:28, tweede lid, van de Awb, dan komen de door appellante gemaakte kosten voor vergoeding in aanmerking. Het College ziet geen aanleiding om in die situatie het standpunt van verweerder te volgen dat de kosten niet voor vergoeding in aanmerking komen, omdat ze niet noodzakelijk waren. Appellante heeft immers rechtsmiddelen moeten aanwenden om het door haar beoogde resultaat te kunnen bereiken, zodat zij die kosten redelijkerwijs heeft moeten maken.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van de Universiteit van Amsterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 27 februari 2020 heeft de examencommissie van het College of Humanities (hierna: de examencommissie) aan appellante laten weten dat zij haar verzoek om dispensatie van de ingangseis van de Bachelorscriptie Europese Studies heeft afgewezen, zodat zij geen toestemming heeft om deel te nemen aan de scriptiewerkgroep in het studiejaar 2019-2020.

Tegen deze beslissing heeft appellante administratief beroep bij het college van beroep voor de examens ingesteld.

Bij beslissing van 8 september 2020 heeft verweerder het beroep van appellante niet-ontvankelijk verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellante beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Partijen hebben ermee ingestemd dat uitspraak wordt gedaan zonder zitting.

2. Overwegingen

2.1. Appellante heeft de examencommissie verzocht om ontheffing van de ingangseis van de bachelorscriptie Europese Studies. Zij wilde toestemming om deel te nemen aan de scriptiewerkgroep in het collegejaar 2019-2020. In plaats daarvan heeft de examencommissie appellante bij beslissing van 27 februari 2020 toestemming verleend om haar scriptie in het eerste semester van het studiejaar 2020-2021 te schrijven. Tegen die beslissing heeft appellante administratief beroep ingesteld.

2.2. Dat beroep heeft verweerder bij beslissing van 8 september 2020 niet-ontvankelijk verklaard. Volgens verweerder heeft appellante geen belang meer bij een inhoudelijke beoordeling van het administratief beroep. Appellante heeft met haar beroep beoogd dat zij wordt toegelaten tot de scriptiewerkgroep in het collegejaar 2019-2020. Bij de hoorzitting van verweerder is gebleken dat appellante onder begeleiding de scriptie heeft geschreven en de scriptie ook ter beoordeling heeft ingeleverd. De examencommissie heeft in dat kader toegelicht dat zij het afstuderen van appellante zoveel mogelijk heeft willen faciliteren. Het administratief beroep van appellante is om die reden ook aangehouden en appellante had inmiddels het openstaande propedeusevak en de bachelorscriptie behaald. Omdat appellante feitelijk toegang is verleend tot de scriptiewerkgroep gedurende het collegejaar 2019-2020 en zij een voldoende heeft behaald voor haar scriptie, heeft zij geen belang meer bij een inhoudelijke beoordeling van het beroep, aldus verweerder. Om die reden heeft verweerder ook het verzoek van appellante om vergoeding van de proceskosten afgewezen.

2.3. Appellante heeft tegen deze beslissing beroep bij het College ingesteld. Zij stelt zich in het beroepschrift op het standpunt dat de beslissing van verweerder van 8 september 2020 onjuist is. Zij procedeerde op basis van een toevoeging en zij heeft een eigen bijdrage ter hoogte van € 203,00 betaald. Bij een vergoeding van de proceskosten kan dit bedrag aan haar worden terugbetaald. Die terugbetaling is voor appellante, gelet op haar financiële positie, van groot belang. Daarom heeft zij in het administratief beroepschrift van 18 maart 2020 verzocht om vergoeding van de door haar gemaakte proceskosten. Bovendien heeft de examencommissie appellante toegelaten tot de scriptiewerkgroep en is zij daarmee geheel tegemoet gekomen aan het beroep. Ook om die reden had verweerder haar de vergoeding voor proceskosten moeten toekennen, aldus appellante.

2.4. In deze zaak dient het College te beoordelen of verweerder zich in de beslissing van 8 september 2020 terecht op het standpunt heeft gesteld dat appellante geen belang meer heeft bij een inhoudelijke beoordeling van het administratief beroep en dat om die reden geen aanleiding bestaat om de in administratief beroep gemaakte proceskosten te vergoeden. Het College overweegt daarover als volgt.

2.5. In artikel 7:28, tweede lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) is bepaald dat de kosten die de belanghebbende in verband met de behandeling van het beroep redelijkerwijs heeft moeten maken,

door het bestuursorgaan uitsluitend worden vergoed op verzoek van de belanghebbende voor zover het bestreden besluit wordt herroepen wegens een aan het bestuursorgaan te wijten onrechtmatigheid.

2.6. Appellante heeft in het administratief beroepschrift verzocht om vergoeding van de door haar in verband met het administratief beroep gemaakte kosten. Al om die reden heeft zij een belang bij een beoordeling van haar administratief beroep, gericht tegen de beslissing van de examencommissie van 27 februari 2020. Indien een beoordeling van het administratief beroep zou leiden tot een herroeping van de beslissing van de examencommissie wegens een aan haar te wijten onrechtmatigheid, bestaat immers aanleiding om de door appellante gemaakte kosten in die procedure te vergoeden (zie bijvoorbeeld overweging 2.4 van de uitspraak van het College van 10 januari 2014 in zaken 2013/100 tot en met 113; www.cbho.nl). Gelet hierop heeft verweerder ten onrechte het administratief beroep van appellante niet-ontvankelijk verklaard en het verzoek om vergoeding van de door haar gemaakte kosten in verband met het administratief beroep zonder inhoudelijke beoordeling van het administratief beroep afgewezen.

2.7. Het beroep is gegrond. De beslissing van verweerder van 8 september 2020 komt voor vernietiging in aanmerking. In een nieuw te nemen beslissing zal verweerder het administratief beroep van appellante inhoudelijk moeten beoordelen. Indien verweerder in die nieuwe beslissing tot de conclusie komt dat de beslissing van 27 februari 2020 wegens een aan de examencommissie te wijten onrechtmatigheid moet worden herroepen, als bedoeld in artikel 7:28, tweede lid, van de Awb, dan komen de door appellante gemaakte kosten voor vergoeding in aanmerking. Het College ziet geen aanleiding om in die situatie het standpunt van verweerder te volgen dat de kosten niet voor vergoeding in aanmerking komen, omdat ze niet noodzakelijk waren. Appellante heeft immers rechtsmiddelen moeten aanwenden om het door haar beoogde resultaat te kunnen bereiken, zodat zij die kosten redelijkerwijs heeft moeten maken.

2.8. Verweerder dient op na te melden wijze in de proceskosten te worden veroordeeld.

3. <u>Beslissing</u>

De voorzitter van het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het college van beroep voor de examens van de Universiteit van Amsterdam van 8 september 2020;
III. veroordeelt het college van beroep voor de examens van de Universiteit van Amsterdam tot vergoeding aan appellante van bij haar in verband met de behandeling van het beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 534,00;
IV. gelast dat het college van beroep voor de examens van de Universiteit van Amsterdam aan appellante het door haar betaalde griffierecht ten bedrag van € 48,00 vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. R. Grimbergen, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2020/136**
Rechter(s):	mrs. Borman, Verheij en Daalder
Datum uitspraak:	25 februari 2021
Partijen:	appellant en Rijksuniversiteit Groningen
Trefwoorden:	afwijkingsbevoegdheid bijzondere omstandigheden IND persoonlijke omstandigheden studievoortgangsnorm
Artikelen:	WHW: artikel 7.51 Awb: artikel 4:84 Vreemdelingenwet 2000: artikel 72 derde lid UWHW 2008: artikel 2.1 Vreemdelingenbesluit 2000: artikel 3.87a Regeling normering studievoortgang vanwege verblijfsvergunning in verband met studie: artikel 1 Gedragscode internationale student hoger onderwijs: artikel 5.5
Uitspraak:	gegrond
Hoofdoverwegingen:	2.5. Het College is van oordeel dat verweerder terecht heeft vastgesteld dat appellant in het studiejaar 2018-2019 niet aan de norm als bedoeld in artikel 3.87a van het Vreemdelingenbesluit 2000 heeft voldaan. Appellant heeft in dat studiejaar 25 studiepunten behaald. Het College volgt appellant niet in zijn betoog dat verweerder 5 studiepunten voor het vak Surface Engineering and Coating Technology bij het puntenaantal had moeten optellen. Appellant diende volgens de verklaring van de docent van dit vak een (deel)opdracht – een literature review – in het studiejaar 2019-2020 opnieuw te doen. De docent heeft verklaard dat de verwachting is dat appellant het vak afrondt in het tweede blok van het studiejaar 2019-2020. Gelet hierop kunnen de punten van dit vak niet aan het studiejaar 2018-2019 worden toegekend. Het betoog faalt in zoverre. 2.6. Verweerder heeft zich voorts op het standpunt gesteld, en ter zitting toegelicht, dat slechts aan een beperkt aantal persoonlijke omstandigheden uit artikel 7.51 van de WHW en artikel 2.1 van de Regeling kan worden getoetst, namelijk ziekte of zwangerschap en bevalling, een handicap of chronische ziekte, bijzondere familieomstandigheden, en een onvoldoende studeerbare opleiding. Naar het oordeel van het College heeft verweerder zich bij de beoordeling van de verschoonbaarheid van het niet voldoen aan de voortgangsnorm ten onrechte beperkt tot deze onderdelen van artikel 7.51 van de WHW en artikel 2.1 van de Regeling. Verweerder heeft niet onderkend dat de door appellant aangedragen persoonlijke omstandigheden ook hadden moeten worden getoetst aan zowel artikel 7.51, tweede lid, aanhef en onder g en h, van de WHW als artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder h en i, van de Regeling. Door dit na te laten heeft verweerder de beslissing van 18 oktober 2019, gehandhaafd bij beslissing van 12 augustus 2020, onvoldoende gemotiveerd. In zoverre slaagt het betoog. 2.7. Gelet op het voorgaande komt het College niet toe aan bespreking van de overige beroepsgronden.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van de Rijksuniversiteit Groningen, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 18 oktober 2019 heeft het college van bestuur aan appellant medegedeeld dat wordt overgegaan tot het informeren van de Immigratie- en Naturalisatie Dienst (hierna: IND) dat appellant in het studiejaar 2018-2019 de voortgangsnorm niet heeft behaald.

Bij beslissing op bezwaar van 12 augustus 2020 heeft verweerder het door appellant daartegen gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 8 januari 2020, waar appellant, bijgestaan door mr. V.L. van Wieringen, advocaat te Groningen, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. E.R. Dreijer, via een videoverbinding aan hebben deelgenomen.

2. Overwegingen

Wet- en regelgeving

Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW)

Artikel 7.51. Financiële ondersteuning in verband met bijzondere omstandigheden

1. Het bestuur van een bekostigde instelling voor hoger onderwijs treft voorzieningen voor de financiële ondersteuning van een bij die instelling ingeschreven student die in verband met de aanwezigheid van een bijzondere omstandigheid studievertraging heeft opgelopen of naar verwachting zal oplopen.
2. De bijzondere omstandigheden, bedoeld in het eerste lid, zijn:
[…]
g. overige door het instellingsbestuur vastgestelde bijzondere omstandigheden waarin een student verkeert,
h. andere dan de in de onderdelen a tot en met g bedoelde omstandigheden die, indien een daarop gebaseerd verzoek om financiële ondersteuning door het instellingsbestuur niet zou worden gehonoreerd, zouden leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard.

Uitvoeringsbesluit WHW 2008

Artikel 2.1. Persoonlijke omstandigheden bij bindend studieadvies en verwijzing naar afstudeerrichting

1. De persoonlijke omstandigheden bedoeld in de artikelen 7.8b, derde lid, en 7.9, derde lid, van de wet, zijn:
[…]
h. andere in de onderwijs- en examenregeling, bedoeld in artikel 7.13 van de wet, op grond van artikel 7.13, tweede lid, onderdeel f, van de wet, vast te leggen persoonlijke omstandigheden,
i. andere dan in de onderdelen a tot en met h bedoelde persoonlijke omstandigheden die, indien zij door het instellingsbestuur niet in de beoordeling zouden worden betrokken, zouden leiden tot een onbillijkheid van

overwegende aard.
[…]

Vreemdelingenbesluit 2000

Artikel 3.87a

1. De aanvraag tot het verlengen van de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd die is verleend onder een beperking verband houdend met studie, kan in ieder geval op grond van artikel 18, eerste lid, onder f, van de Wet worden afgewezen, indien de houder daarvan:
[…]
b. niet overeenkomstig bij ministeriële regeling vastgestelde normen voldoende studievoorgang boekt.
[…]

Regeling normering studievoortgang vanwege verblijfsvergunning in verband met studie (hierna: de Regeling)

Artikel 1. Studievoortgangsnorm

De norm voor voldoende studievoortgang, als bedoeld in artikel 3.87a, eerste lid, onder b, van het Vreemdelingenbesluit 2000, is de norm zoals vastgelegd in artikel 5.5 van de Gedragscode internationale student hoger onderwijs.

Gedragscode internationale student hoger onderwijs (hierna: de Gedragscode)

5.5 De instelling stelt jaarlijks, na afloop van ieder studiejaar, de studievoortgang vast van de internationale student, met uitzondering van de uitwisselingsstudent. Als voldoende studievoortgang wordt aangemerkt: 50% (of meer) van de proportionele nominale studielast voor het (gedeelte van het) studiejaar. In afwijking hiervan geldt dat de internationale student het voorbereidend jaar en de premaster met goed gevolg dient af te ronden.

Indien geen sprake is van voldoende studievoortgang stelt de instelling de oorzaak hiervan vast, bijvoorbeeld door een studievoortganggesprek met een studieadviseur.

Indien blijkt dat de internationale student niet/onvoldoende studeert of het niveau niet aankan, wordt de verblijfsvergunningplichtige student binnen een maand afgemeld bij de IND. Wanneer blijkt dat er persoonlijke omstandigheden zijn als bedoeld in artikel 7.51 WHW alsmede artikel 2.1 Uitvoeringsbesluit WHW, ten gevolge waarvan er geen sprake is van voldoende studievoortgang, worden er bindende afspraken met de internationale student gemaakt opdat het tijdig afstuderen niet in het geding komt. Er vindt in dat geval voor verblijfsvergunningplichtige studenten geen afmelding plaats bij de IND.

Het is per referentperiode slechts éénmalig mogelijk bij verblijfsvergunningplichtige studenten een melding aan de IND achterwege te laten indien geen sprake is van voldoende studievoortgang betreffende deze student, waarbij sprake is van dezelfde persoonlijke omstandigheden.

De instelling registreert wanneer er geen sprake was van voldoende voortgang en een persoonlijke omstandigheid alsmede, in geval van een verblijfsvergunningplichtige student, het feit dat er geen afmelding bij de IND heeft plaatsgevonden.

Voorgeschiedenis en besluitvorming

2.1. Appellant heeft de Syrische nationaliteit en heeft een verblijfsvergunning gekregen zodat hij in het studiejaar 2018-2019 als internationaal student aan de Rijksuniversiteit Groningen kon gaan studeren.

Appellant diende gelet op artikel 3.87a van het Vreemdelingenbesluit 2000, in samenhang gelezen met artikel 1 van de Regeling en artikel 5.5. van de Gedragscode, aan het einde van het studiejaar minstens 30 studiepunten – zijnde 50% van de nominale studielast van 60 studiepunten – te hebben behaald om niet in de situatie te komen waarin zijn verblijfsvergunning op grond van zijn studentenstatus zou kunnen worden ingetrokken.

2.2. Verweerder heeft vastgesteld dat appellant in het studiejaar 2018-2019 niet heeft voldaan aan de voor internationale studenten geldende studievoortgangseis van 50% van de nominale studielast. Verweerder heeft vervolgens aan appellant medegedeeld dat hij onvoldoende studiepunten heeft behaald en aan hem gevraagd om te reageren als hij het oneens was met het vastgestelde aantal studiepunten of als er bijzondere omstandigheden waren die verweerder nog bij zijn beslissing diende te betrekken. Naar aanleiding van een verzoek om hierop terug te komen heeft het college de door appellant aangedragen omstandigheden bezien maar blijkens zijn beslissing van 4 maart 2020 geen aanleiding gezien om een ander standpunt in de nemen.

2.3. Bij beslissing van 12 augustus 2020 heeft verweerder het door appellant gemaakte bezwaar tegen de beslissing van 18 oktober 2019 ongegrond verklaard en daar een advies van de geschillenadviescommissie van 21 juli 2020 aan ten grondslag gelegd.
In dat advies heeft de commissie zich op het standpunt gesteld dat verweerder geen besluiten heeft genomen met betrekking tot de vermeende beëindiging van de inschrijving van appellant, de notificatie aan de IND en de vermeende beëindiging van de verblijfstitel, zodat het bezwaarschrift ten aanzien van deze punten niet-ontvankelijk dient te worden verklaard. Verder heeft de commissie zich op het standpunt gesteld dat niet is bestreden dat appellant onvoldoende studiepunten heeft behaald in het studiejaar 2018-2019, aangezien appellant niet heeft bestreden dat hij een onderdeel van een vak in een ander studiejaar dan studiejaar 2018-2019 moet doen om aan de benodigde 30 studiepunten te komen. Daarnaast heeft de commissie zich op het standpunt gesteld dat zij niet in de beoordeling treedt van de waardering van bijzondere omstandigheden die mogelijk tot een verschoonbare reden voor onvoldoende studieresultaat kunnen leiden. De commissie heeft geadviseerd het bezwaar in zoverre ongegrond te verklaren.

Het geschil in beroep

2.4. Appellant is het niet eens met de beslissing van verweerder van 12 augustus 2020. Hij stelt dat verweerder ten onrechte heeft geconcludeerd dat hij onvoldoende studievoortgang heeft gehad. Hij diende minimaal 30 studiepunten te halen in het studiejaar 2018-2019. Naast de door verweerder erkende 25 studiepunten heeft hij nog 5 studiepunten voor het vak Surface Engineering and Coating Technology behaald. Vanwege een onduidelijkheid in een opdracht van dit vak diende appellant een literature review report opnieuw in te dienen. Dit was niet meer dan een formaliteit. In totaal heeft appellant dus de benodigde 30 studiepunten behaald en heeft hij dus laten zien dat hij het niveau van de opleiding voldoende aankan en dat hij voldoende studeert.
Appellant wijst erop dat hij in het studiejaar 2018-2019 vertraging heeft ondervonden bij het verkrijgen van een visum en hij geen geschikte woonruimte kon vinden. De woonruimte die hij daarna regelde moest hij midden in een tentamenperiode verlaten, met veel stress tot gevolg. Deze omstandigheden moeten volgens appellant worden aangemerkt als bijzondere omstandigheden die leiden tot verschoonbaarheid ten aanzien van het niet voldoen aan de gestelde studievoortgangseis.

Verder voert appellant aan dat de besluitvorming van verweerder onzorgvuldig is geweest. De melding aan de IND heeft plaatsgevonden op 20 november 2019, terwijl de primaire beslissing pas op 4 maart 2020 is genomen. Daargelaten dat de melding ruim na aanvang van het studiejaar 2019-2020 heeft plaatsgevonden, rijst ook de vraag op basis waarvan de afmelding heeft plaatsgevonden als dat kennelijk niet is gebeurd op basis van de beslissing van 4 maart 2020.
In de beslissing van 12 augustus 2020 heeft verweerder volgens appellant onvoldoende gemotiveerd waarom de door hem aangevoerde omstandigheden niet onder de bijzondere omstandigheden als bedoeld

in artikel 7.51 van de WHW vallen. Verschoonbaarheid kan immers ook worden aangenomen op grond van overige door verweerder vastgestelde bijzondere omstandigheden waarin een student verkeert en op grond van andere omstandigheden die zouden leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard.
Daarnaast voert appellant aan dat verweerder gebruik had kunnen maken van zijn inherente afwijkingsbevoegdheid als bedoeld in artikel 4:84 van de Algemene wet bestuursrecht. Het doel van de beleidsregel is dat de internationale student die niet of onvoldoende studeert of het niveau niet aankan, bij de IND wordt afgemeld. Volgens appellant kan uit zijn resultaten worden afgeleid dat hij voldoende studeert en dat hij het niveau aankan. Bovendien heeft hij een aantal bijzondere omstandigheden aangevoerd. Hij wordt onevenredig in zijn belang getroffen in verhouding tot de met de beleidsregel te dienen doelen.
Tot slot gaat verweerder er ten onrechte vanuit dat tegen een afmelding bij de IND van een vergunningplichtige vreemdeling geen bezwaar kan worden gemaakt omdat dit een verplichting is op grond van de Vreemdelingenwet 2000. Daarbij is verweerder echter voorbijgegaan aan artikel 72, derde lid, van de Vreemdelingenwet 2000.

Beoordeling door het College

2.5. Het College is van oordeel dat verweerder terecht heeft vastgesteld dat appellant in het studiejaar 2018-2019 niet aan de norm als bedoeld in artikel 3.87a van het Vreemdelingenbesluit 2000 heeft voldaan. Appellant heeft in dat studiejaar 25 studiepunten behaald. Het College volgt appellant niet in zijn betoog dat verweerder 5 studiepunten voor het vak Surface Engineering and Coating Technology bij het puntenaantal had moeten optellen. Appellant diende volgens de verklaring van de docent van dit vak een (deel)opdracht – een literature review – in het studiejaar 2019-2020 opnieuw te doen. De docent heeft verklaard dat de verwachting is dat appellant het vak afrondt in het tweede blok van het studiejaar 2019-2020. Gelet hierop kunnen de punten van dit vak niet aan het studiejaar 2018-2019 worden toegekend.
Het betoog faalt in zoverre.

2.6. Verweerder heeft zich voorts op het standpunt gesteld, en ter zitting toegelicht, dat slechts aan een beperkt aantal persoonlijke omstandigheden uit artikel 7.51 van de WHW en artikel 2.1 van de Regeling kan worden getoetst, namelijk ziekte of zwangerschap en bevalling, een handicap of chronische ziekte, bijzondere familieomstandigheden, en een onvoldoende studeerbare opleiding. Naar het oordeel van het College heeft verweerder zich bij de beoordeling van de verschoonbaarheid van het niet voldoen aan de voortgangsnorm ten onrechte beperkt tot deze onderdelen van artikel 7.51 van de WHW en artikel 2.1 van de Regeling. Verweerder heeft niet onderkend dat de door appellant aangedragen persoonlijke omstandigheden ook hadden moeten worden getoetst aan zowel artikel 7.51, tweede lid, aanhef en onder g en h, van de WHW als artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder h en i, van de Regeling. Door dit na te laten heeft verweerder de beslissing van 18 oktober 2019, gehandhaafd bij beslissing van 12 augustus 2020, onvoldoende gemotiveerd.
In zoverre slaagt het betoog.

2.7. Gelet op het voorgaande komt het College niet toe aan bespreking van de overige beroepsgronden.

Slotsom

2.8. Het beroep is gegrond. De beslissing op bezwaar van 12 augustus 2020 dient wegens strijd met artikel 7:12, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht te worden vernietigd. Verweerder dient een nieuwe beslissing op bezwaar te nemen met inachtneming van hetgeen in deze uitspraak is overwogen.

2.9. Verweerder dient op na te melden wijze tot vergoeding van de proceskosten te worden veroordeeld.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

VII. verklaart het beroep gegrond;
VIII. vernietigt de beslissing op bezwaar van 12 augustus 2020 van het college van bestuur van de Rijksuniversiteit Groningen;
IX. veroordeelt het college van bestuur van de Rijksuniversiteit Groningen tot vergoeding van bij appellant in verband met de behandeling van het beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 1.602,00 (zegge: zestienhonderdtwee euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;
X. gelast dat het college van bestuur van de Rijksuniversiteit Groningen het door appellant betaalde griffierecht van € 48,00 (zegge: achtenveertig euro) aan hem vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, voorzitter, en mr. N. Verheij en mr. E.J. Daalder, leden, in tegenwoordigheid van mr. M. Rijsdijk als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2020/146**
Rechter(s):	mr. Streefkerk
Datum uitspraak:	12 april 2021
Partijen:	appellant en Hanzehogeschool Groningen
Trefwoorden:	beëindiging inschrijving ongelijke behandeling Osiris restitutie van collegegeld
Artikelen:	WHW: artikel 7.48 vierde lid Studentenstatuut Hanzehogeschool: artikel 2.6.2 Studentenstatuut Hanzehogeschool: artikel 2.7.3
Uitspraak:	gegrond
Hoofdoverwegingen:	2.3. Het College stelt vast dat appellant zijn studie heeft afgerond in december 2019. Het laatste cijfer is in Osiris (het interne systeem van de Hanzehogeschool) ingevoerd op 19 december 2019. Ondanks dat appellant zijn studie toen al had afgerond, heeft hij in januari 2020 nog ingeschreven gestaan en heeft zijn inschrijving beëindigd per 1 februari 2020. Van de zijde van het college van bestuur is aangegeven dat er een onderscheid is tussen EU-studenten en niet-EU studenten wat betreft de inschrijving voor een aantal maanden. Niet-EU studenten betalen het collegegeld voor de nominale duur van de opleiding (16 maanden) bij inschrijving in één keer vooruit. Verder blijkt uit de schriftelijke inlichtingen van het college van bestuur dat niet-EU studenten die binnen 16 maanden hun studie afronden, maar zich niet uitschrijven, geen aanvullende factuur krijgen. Het College begrijpt dit zo dat van niet-EU studenten, die na 16 maanden nog staan ingeschreven terwijl zij op dat moment hun studie al hebben afgerond, geen betaling van collegegeld wordt verlangd voor de extra maanden die zij (onnodig) staan ingeschreven. Zij hoeven dus geen handeling te verrichten tot uitschrijving, terwijl het college van bestuur dit wel aan appellant tegenwerpt. Het College stelt vast dat appellant, die ook zijn studie heeft afgerond, wel heeft moeten betalen voor een periode nadat hij zijn opleiding heeft afgerond, omdat hij zich niet (tijdig) heeft uitgeschreven. Het College is van oordeel dat het college van bestuur niet inzichtelijk heeft gemaakt dat en waarom dit onderscheid gerechtvaardigd is. Reeds hierom komt het besluit wegens strijd met het motiveringsbeginsel voor vernietiging in aanmerking. Het college van bestuur dient met inachtneming van deze uitspraak een nieuw besluit te nemen. Het betoog slaagt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van de Hanzehogeschool Groningen, verweerder,

1. Procesverloop

Bij beslissing van 12 maart 2020 heeft het college van bestuur een verzoek van appellant om restitutie van collegegeld voor de maand januari 2020 afgewezen.

Bij beslissing van 6 oktober 2020 heeft het college van bestuur het daartegen gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Appellant heeft tegen deze beslissing beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Appellant heeft nadere stukken ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft het beroep tijdens een videozitting behandeld op 13 januari 2021, waar appellant, bijgestaan door [naam], en het college van bestuur, vertegenwoordigd door V. Storm de Grave, zijn gehoord.

Na de zitting heeft het College het onderzoek heropend om schriftelijke inlichtingen in te winnen. Desgevraagd heeft het college van bestuur die inlichtingen verstrekt. Appellant heeft hierop gereageerd.

Vervolgens heeft het College het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

Inleiding

2.1. Appellant heeft als masterstudent aan het Institute of Engineering de opleiding Sustainable Energy System Management gevolgd. Appellant heeft bij aanvang van het studiejaar 2019-2020 het collegegeld voor het gehele studiejaar voldaan. Hij heeft eind december 2019 zijn studie afgerond, maar heeft zich ná 1 januari , derhalve per 1 februari 2020, uitgeschreven. Hierdoor is hij volgens het college van bestuur collegegeld verschuldigd tot en met de maand januari 2020. Appellant wil het collegegeld voor de maand januari 2020 terugkrijgen. Appellant - een EU-student - meent dat sprake is van een ongelijke behandeling tussen EU-studenten en niet-EU studenten. Uitschrijving van niet-EU studenten zou volgens appellant automatisch plaatsvinden.

2.2. Uit artikel 7.48, vierde lid, van de Wet op het Hoger Onderwijs en Wetenschappelijk Onderzoek volgt dat een student aanspraak heeft op terugbetaling van een twaalfde gedeelte van het door hem verschuldigde wettelijke collegegeld voor elke maand dat het studiejaar na beëindiging van zijn inschrijving duurt.
In hoofdstuk 2 van het Studentenstatuut van de Hanzehogeschool is in artikel 2.6.2 bepaald dat degene die als student is ingeschreven via Studielink een verzoek kan indienen om de inschrijving te beëindigen. De inschrijving wordt alsdan beëindigd met ingang van de volgende maand. In artikel 2.7.3. van het Studentenstatuut is bepaald dat terugbetaling van (een deel van) het wettelijk collegegeld plaatsvindt voor elke maand dat het studiejaar na beëindiging van de inschrijving duurt, tenzij een betalingsregeling is getroffen als bedoeld in het eerste lid. In artikel 2.7.4 is bepaald dat terugbetaling van instellingscollegegeld plaatsvindt overeenkomstig het bepaalde in het voorgaande lid.

2.3. Het College stelt vast dat appellant zijn studie heeft afgerond in december 2019. Het laatste cijfer is in Osiris (het interne systeem van de Hanzehogeschool) ingevoerd op 19 december 2019. Ondanks dat appellant zijn studie toen al had afgerond, heeft hij in januari 2020 nog ingeschreven gestaan en heeft zijn inschrijving beëindigd per 1 februari 2020.
Van de zijde van het college van bestuur is aangegeven dat er een onderscheid is tussen EU-studenten en niet-EU studenten wat betreft de inschrijving voor een aantal maanden. Niet-EU studenten betalen het collegegeld voor de nominale duur van de opleiding (16 maanden) bij inschrijving in één keer vooruit. Verder blijkt uit de schriftelijke inlichtingen van het college van bestuur dat niet-EU studenten die binnen 16

maanden hun studie afronden, maar zich niet uitschrijven, geen aanvullende factuur krijgen. Het College begrijpt dit zo dat van niet-EU studenten, die na 16 maanden nog staan ingeschreven terwijl zij op dat moment hun studie al hebben afgerond, geen betaling van collegegeld wordt verlangd voor de extra maanden die zij (onnodig) staan ingeschreven. Zij hoeven dus geen handeling te verrichten tot uitschrijving, terwijl het college van bestuur dit wel aan appellant tegenwerpt. Het College stelt vast dat appellant, die ook zijn studie heeft afgerond, wel heeft moeten betalen voor een periode nadat hij zijn opleiding heeft afgerond, omdat hij zich niet (tijdig) heeft uitgeschreven. Het College is van oordeel dat het college van bestuur niet inzichtelijk heeft gemaakt dat en waarom dit onderscheid gerechtvaardigd is. Reeds hierom komt het besluit wegens strijd met het motiveringsbeginsel voor vernietiging in aanmerking. Het college van bestuur dient met inachtneming van deze uitspraak een nieuw besluit te nemen.
Het betoog slaagt.

Conclusie

2.4. Het beroep is gegrond. Het besluit van 6 oktober 2020 dient te worden vernietigd.

2.5. Van proceskosten die voor vergoeding in aanmerking komen, is niet gebleken.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt het besluit van 6 oktober 2020 van het College van Bestuur van de Hanzehogeschool Groningen;
III. draagt het College van Bestuur van de Hanzehogeschool Groningen op om met inachtneming van deze uitspraak een nieuw besluit te nemen;
IV. gelast dat het College van Bestuur van de Hanzehogeschool Groningen het door appellant voor de behandeling van het beroep betaalde griffierecht ten bedrage van € 48,- (zegge: achtenveertig euro) vergoedt;

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.D. Streefkerk, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. M.L.M. van Loo, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2020/152**
Rechter(s):	mr. Lubberdink
Datum uitspraak:	1 maart 2021
Partijen:	appellant en Radboud Universiteit Nijmegen
Trefwoorden:	pre-master schakelprogramma selectie toelating
Artikelen:	WHW: artikel 7.57i WHW: artikel 7.30b
Uitspraak:	ongegrond
Hoofdoverwegingen:	2.3.1. Het College stelt voorop dat artikel 7.30b van de WHW betrekking heeft op toelatingseisen voor een master. Daaruit volgt niet dat de toelatingseisen die gelden voor een master ook één op één dienen te gelden voor een pre-master. Voor de toelating tot de pre-master Geneeskunde heeft het college van bestuur gekeken welke vooropleiding het best passend is, aangezien het aantal beschikbare plaatsen schaars was terwijl er veel meer aanmeldingen waren. Het College acht deze wijze van beoordelen niet onrechtmatig. Het college van bestuur heeft toegelicht dat appellant niet bij de 35 meest geschikte kandidaten zat, waarvan er overigens uiteindelijk nog 10 zijn afgevallen. Appellant hoorde hier niet bij omdat zijn vooropleiding (Technische Geneeskunde) slechts voor circa 70% aansloot op de master Geneeskunde, terwijl veel andere studenten een vooropleiding hadden die voor 100% op de master aansloot. Ter zitting heeft het college van bestuur nader toegelicht dat uit de zogenoemde Raamplannen van de verschillende opleidingen blijkt dat de vooropleiding die appellant heeft gevolgd technisch gericht is, terwijl de vooropleiding Biomedische Wetenschappen gericht is op mensgebonden onderzoek. Het College ziet geen aanknopingspunten voor het oordeel dat het college van bestuur zich niet om die reden op het standpunt mocht stellen dat de vooropleiding Biomedische wetenschappen beter past bij de master Geneeskunde dan de vooropleiding Technische Geneeskunde. Ter zitting is gebleken dat ook in het geval de opleiding Biomedische Wetenschappen is gevolgd aan een andere universiteit dan Radboud deze beter passend wordt gevonden door het college van bestuur dan de opleiding Technische Geneeskunde. Het College is onder deze omstandigheden van oordeel dat het college van bestuur appellant niet hoefde toe te laten tot de pre-master. Het betoog slaagt niet.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van de Radboud Universiteit Nijmegen, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 8 juli 2020 heeft het college van bestuur het verzoek van appellant om toelating tot de pre-master Geneeskunde afgewezen.

Bij beslissing van 16 september 2020 heeft het college van bestuur het daartegen door appellant gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Het college van bestuur heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 21 december 2020, waar appellant, bijgestaan door mr. R.N. Brugge, advocaat te Doetinchem, en het college van bestuur, vertegenwoordigd door mr. M.M. de Roon, werkzaam bij de universiteit, zijn verschenen.

2. Overwegingen

Inleiding

2.1. Appellant is derdejaarsstudent Technische Geneeskunde op de Universiteit van Twente. Hij heeft de bachelor Technische Geneeskunde succesvol afgerond. Hij heeft bij het college van bestuur van de Radboud Universiteit Nijmegen verzocht om toegelaten te worden tot de pre-master Geneeskunde, voor het studiejaar 2020-2021. Dit verzoek is afgewezen. Het college van bestuur heeft daarvoor redengevend gevonden dat er slechts een beperkt aantal beschikbare plaatsen was en dat er veel andere aanmeldingen waren. Er waren volgens het college van bestuur veel andere studenten die een opleiding (zoals Biomedische Wetenschappen) hebben gevolgd, die beter aansluit op de master Geneeskunde dan de door appellant gevolgde vooropleiding Technische Geneeskunde.

Bevoegdheid College

2.2. Het college van bestuur heeft de bevoegdheid van het College betwist. Het College merkt hierover het volgende op.
Een pre-master vindt een grondslag in de Wet op het Hoger en Wetenschappelijk Onderwijs (hierna: de WHW) (artikel 7.57i van de WHW). Gelet op die bepaling, in samenhang gelezen met artikel 7.66, eerste lid, van de WHW, acht het College zich bevoegd te beslissen op het beroep tegen het besluit op bezwaar tot handhaving van de afwijzing van het verzoek tot toelating aan de pre-masteropleiding (zie uitspraak CBHO 2013/146 13 februari 2014, www.cbho.nl).

Beoordeling afwijzing

2.3. Appellant kan zich niet verenigen met de in bezwaar gehandhaafde afwijzing van zijn verzoek. Hij meent dat Technische Geneeskunde prima aansluit op de master Geneeskunde. Verder stelt hij dat sprake is van ongelijke behandeling, omdat studenten die aan de Radboud Universiteit Nijmegen hebben gestudeerd worden voorgetrokken ten opzichte van studenten van andere universiteiten. Appellant stelt ook dat uit artikel 7.30b, vijfde lid, van de WHW volgt dat er minimaal twee kwalitatieve eisen hebben te gelden, terwijl appellant uitsluitend stelt afgewezen te zijn vanwege zijn vooropleiding.

2.3.1. Het College stelt voorop dat artikel 7.30b van de WHW betrekking heeft op toelatingseisen voor een master. Daaruit volgt niet dat de toelatingseisen die gelden voor een master ook één op één dienen te gelden voor een pre-master. Voor de toelating tot de pre-master Geneeskunde heeft het college van bestuur gekeken welke vooropleiding het best passend is, aangezien het aantal beschikbare plaatsen schaars was terwijl er veel meer aanmeldingen waren. Het College acht deze wijze van beoordelen niet onrechtmatig. Het college van bestuur heeft toegelicht dat appellant niet bij de 35 meest geschikte kandidaten zat, waarvan er overigens uiteindelijk nog 10 zijn afgevallen. Appellant hoorde hier niet bij omdat zijn vooropleiding (Technische Geneeskunde) slechts voor circa 70% aansloot op de master Geneeskunde, terwijl veel andere studenten een vooropleiding hadden die voor 100% op de master aansloot. Ter zitting heeft het college van bestuur nader toegelicht dat uit de zogenoemde Raamplannen van de verschillende opleidingen blijkt dat de vooropleiding die appellant heeft gevolgd technisch gericht is, terwijl de vooropleiding Biomedische Wetenschappen gericht is op mensgebonden onderzoek. Het College ziet geen aanknopingspunten voor het oordeel dat het college van bestuur zich niet om die reden op het standpunt mocht stellen dat de vooropleiding Biomedische wetenschappen beter past bij de master

Geneeskunde dan de vooropleiding Technische Geneeskunde. Ter zitting is gebleken dat ook in het geval de opleiding Biomedische Wetenschappen is gevolgd aan een andere universiteit dan Radboud deze beter passend wordt gevonden door het college van bestuur dan de opleiding Technische Geneeskunde. Het College is onder deze omstandigheden van oordeel dat het college van bestuur appellant niet hoefde toe te laten tot de pre-master. Het betoog slaagt niet.

Conclusie

2.4. Het beroep is ongegrond.

2.5. Voor een proceskostenvergoeding bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H.G. Lubberdink, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. M.L.M. van Loo, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2020/155**
Rechter(s):	mrs. Borman, Verheij en Daalder
Datum uitspraak:	1 maart 2021
Partijen:	appellante en CBE Universiteit van Amsterdam
Trefwoorden:	aanhalingstekens cautie disproportioneel fraude ongeldigverklaring plagiaat sancties slordigheden uitsluiting
Artikelen:	WHW: artikel 7.12b Fraude en Plagiaatregeling: Studenten UvA 2019: artikel 1 Fraude en Plagiaatregeling: Studenten UvA 2019: artikel 5 Regels en Richtlijnen Examencommissie: artikel 7
Uitspraak:	gegrond
Hoofdoverwegingen:	2.6. Het College ziet aanleiding om eerst te bezien of appellante zich met haar werkstuk aan plagiaat schuldig heeft gemaakt. Van plagiaat is sprake wanneer iemand het werk of gedachtegoed van een ander presenteert als eigen werk of gedachtegoed. Wanneer werk of gedachtegoed van een ander wordt gebruikt, dient dat duidelijk in het eigen werk tot uitdrukking te worden gebracht. Ook in het geval van het niet duidelijk aangeven in de tekst, bijvoorbeeld via aanhalingstekens of een bepaalde vormgeving, dat letterlijke of bijna letterlijke citaten in het werk worden overgenomen, zelfs indien dat met een correcte bronvermelding geschiedt, zoals opgenomen in artikel 1, vijfde lid, aanhef en onder c, van de Regeling kan sprake zijn van plagiaat. Daarbij moet in aanmerking worden genomen dat in de wetenschap van groot belang is dat op juiste en volledige wijze wordt aangegeven dat en in hoeverre gebruik wordt gemaakt van andermans werk. De wijze waarop het begrip plagiaat in artikel 1, vijfde lid, aanhef en onder c, van de Regeling wordt omschreven, acht het College daarom als algemene norm niet onredelijk. Evenmin is de invulling die daarmee wordt gegeven aan het begrip fraude in strijd met artikel 7.12b, tweede lid, van de WHW. 2.7. Dat neemt niet weg dat niet iedere onjuiste bronvermelding is aan te merken als plagiaat in de zin van artikel 1, vijfde lid, aanhef en onder a en c, van de Regeling. Voor de vraag of sprake is van plagiaat in de zin van deze Regeling, voor zover het gaat om het niet, onjuist of onvolledig verwijzen naar bronnen, zijn de omvang en de ernst van de onjuiste bronvermelding van belang. Het College is van oordeel dat de gebrekkige bronvermelding in het werkstuk van appellante onvoldoende is om van plagiaat te kunnen spreken. Het College neemt daarbij in aanmerking dat uit de rapportage van Turnitin blijkt dat bij 8% van het werkstuk mogelijk sprake is van het overnemen van andere bronnen, terwijl in een dergelijk percentage ook passages worden meegenomen waarvan de herkomst wél op juiste wijze is verantwoord. Verder acht het college van belang dat bij het overnemen van passages uit een tekst in het Nederlands over feminisme wel sprake is van bronvermelding, maar het tekortschieten bestaat uit het ontbreken van aanhalingstekens, waardoor de indruk wordt gewekt dat (alleen) wordt

geparafraseerd. Voor zover sprake is van letterlijke vertaling van Engelse teksten wordt eveneens, zij het niet duidelijk, naar de bron verwezen.
2.8. Het voorgaande betekent dat verweerder ten onrechte heeft geoordeeld dat appellante zich schuldig heeft gemaakt aan plagiaat en dat de examencommissie bevoegd was aan appellante een sanctie op te leggen. Het college voegt daaraan toe dat het voorgaande er niet aan in de weg staat dat de examinator het tekortschieten in de bronvermelding betrekt bij de beoordeling van het werkstuk en tot een lagere beoordeling komt. Daarbij mag de examinator ook betrekken dat appellante uitdrukkelijk voor deze wijze van bronvermelding is gewaarschuwd. Dat appellante, naar zij stelt, van die waarschuwing geen kennis heeft genomen komt voor haar risico.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Universiteit van Amsterdam, verweerder.

1. <u>Procesverloop</u>

Bij beslissing van 2 juli 2020 heeft de examencommissie College of Humanities aan appellante medegedeeld dat haar werkstuk ‘Feminisme in Lady Bird en Little Women. Filmmakers en hun stijl’ voor het vak Media Research door de commissie als gedeeltelijk geplagieerd is beoordeeld en bepaald dat appellante tot het einde van het academisch jaar is uitgesloten van deelname aan het vak Media Research. Blijkens het verweerschrift van de examencommissie in de administratief beroepsfase heeft de examencommissie tevens beoogd het werkstuk ongeldig te verklaren.

Bij beslissing van 21 september 2020 heeft verweerder het door appellante daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Appellante heeft een nader stuk ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 8 januari 2021, waar appellante, bijgestaan door dr. F. van Mulken en mr. B. van Mulken, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. drs. S. Kruithof, secretaris van verweerder, zijn verschenen. Tevens is ter zitting de examencommissie, vertegenwoordigd door dr. T.A. Schiphof, lid van de examencommissie, gehoord.

2. <u>Overwegingen</u>

Wet- en regelgeving

Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW)

Artikel 7.12b
[…]

2. Indien een student of extraneus fraudeert, kan de examencommissie de betrokkene het recht ontnemen één of meer door de examencommissie aan te wijzen tentamens of examens af te leggen, gedurende een door de examencommissie te bepalen termijn van ten hoogste een jaar. Bij ernstige fraude kan het instellingsbestuur op voorstel van de examencommissie de inschrijving voor de opleiding van de betrokkene definitief beëindigen.
3. De examencommissie stelt regels vast over de uitvoering van de taken en bevoegdheden, bedoeld in het eerste lid, onderdelen a, b en d, en het tweede lid, en over de maatregelen die zij in dat verband kan nemen. […].
[…].

Regels en Richtlijnen van de examencommissie van het College of Humanities

Artikel 7
1. Bij vermoeden van fraude en/of plagiaat bij een toets dienen examinator en examencommissie te handelen volgens de Fraude- en plagiaatregeling studenten UvA. […].
[…]

Fraude en Plagiaat Regeling Studenten UvA 2019 (hierna: de Regeling)

Artikel 1 Definities
[…]
5. Onder plagiaat wordt voorts in ieder geval verstaan:
a. het gebruik maken dan wel overnemen van andermans teksten, gegevens of ideeën zonder volledige en correcte bronvermelding;
[…]
c. het niet duidelijk aangeven in de tekst, bijvoorbeeld via aanhalingstekens of een bepaalde vormgeving, dat letterlijke of bijna letterlijke citaten in het werk werden overgenomen, zelfs indien met een correcte bronvermelding;
[…].

Artikel 5 Sancties bij fraude en plagiaat
[…]
4. Bij gedragingen zoals omschreven in artikel 1, vijfde lid, waarbij bepaalde gedeeltes uit bestaande teksten zijn overgenomen maar de student nog wel eigen onderzoek heeft verricht, volgt ongeldig verklaring van het ingeleverde werkstuk en uitsluiting van deelname aan het tentamen van het desbetreffende vak dan wel volledige uitsluiting van deelname aan alle tentamens, examens of andere vormen van toetsing van de opleiding voor een periode van maximaal 6 maanden. […].
[…]

Voorgeschiedenis en besluitvorming

2.1. Appellante was in het studiejaar 2019-2020 eerstejaarsstudente bij de opleiding Mediastudies aan de Universiteit van Amsterdam. Op 26 mei 2020 heeft appellante een werkstuk voor het vak Media Research ingeleverd. De examinator van het vak heeft op 15 juni 2020 bij de examencommissie melding gemaakt van het vermoeden van plagiaat door appellante.

2.2. De examencommissie heeft een onderzoek ingesteld en appellante op 30 juni 2020 gehoord. Aan de beslissing van 2 juli 2020 heeft de examencommissie ten grondslag gelegd dat uit een rapportage van Turnitin (een digitale scan op mogelijk plagiaat) blijkt dat appellante uit een tekst in het Nederlands over feminisme letterlijk fragmenten heeft overgenomen zonder daarbij aanhalingstekens te gebruiken. Daarbij heeft zij herhaaldelijk een bronvermelding gegeven, waarmee zij aangeeft dat zij de tekst parafraseert terwijl zij feitelijk de tekst heeft geciteerd, aldus de examencommissie. De examencommissie heeft zich op het standpunt gesteld dat appellante daarmee plagiaat heeft gepleegd in de zin van artikel 1, vijfde lid,

aanhef en onder c, van de Regeling. Daarnaast heeft de examencommissie aan de beslissing ten grondslag gelegd dat appellante Engelstalige teksten uit een recensie letterlijk heeft vertaald naar het Nederlands, zonder in de tekst aan te geven dat het daarbij gaat om letterlijke vertalingen, en zonder aanhalingstekens te gebruiken. De examencommissie heeft zich op het standpunt gesteld dat appellante daarmee plagiaat heeft gepleegd als bedoeld in artikel 1, vijfde lid, aanhef en onder a, van de Regeling. Op grond daarvan heeft de examencommissie appellante uitgesloten van verdere deelname aan het vak Media Research in het academische studiejaar 2019-2020.

2.3. Aan de beslissing van 21 september 2020 heeft verweerder ten grondslag gelegd dat de examencommissie voldoende heeft aangetoond dat het werk van appellante plagiaat bevat. Daarbij heeft verweerder betrokken dat de examencommissie heeft aangegeven dat letterlijke fragmenten in het werk staan zonder door middel van aanhalingstekens of anderszins aan te geven dat dit citaten zijn. Verder heeft appellante gedeelten van een op internet gepubliceerde recensie letterlijk vertaald, zonder een deugdelijke verantwoording. De examencommissie heeft het plagiaat in het werkstuk van appellante door zelfstandig onderzoek op basis van objectieve maatstaven, dus zonder gebruik te maken van de verklaring van appellante, kunnen vaststellen, aldus verweerder. Verweerder heeft zich, onder verwijzing naar een uitspraak van het College, op het standpunt gesteld dat artikel 1, vijfde lid, aanhef en onder c, van de Regeling niet in strijd is met artikel 7.12b van de WHW.
Verder heeft verweerder de aan appellante opgelegde sanctie – ongeldigverklaring van het werk en uitsluiting van het vak voor het resterende deel van het studiejaar – niet disproportioneel geacht. Appellante was reeds gewaarschuwd door haar docente voor het niet juist toepassen van de regels over bronverwijzing. Verder is niet gebleken dat appellante studievertraging oploopt door de aan haar opgelegde sanctie.

Beoordeling van de beroepsgronden

2.4. Appellante wijst allereerst op procedurele gebreken die volgens haar hebben plaatsgevonden in de administratief beroepsfase. Zo heeft de examencommissie niet binnen drie weken aan verweerder medegedeeld wat de uitkomst was van het schikkingsgesprek. Dat schikkingsgesprek bestond daarbij slechts uit de enkele mededeling van de examencommissie om het beroep in te trekken. Er is geen serieuze poging gedaan om te schikken, bijvoorbeeld door een second opinion aan te bieden. Ook heeft de examencommissie buiten de gemachtigde om gepoogd om appellante te bewegen tot het intrekken van haar beroep. Daarnaast heeft appellante geen inzage gekregen in de stukken die aan verweerder zijn gestuurd, zodat het beginsel van hoor en wederhoor is geschonden. Daarnaast klaagt appellante erover dat verweerder heeft toegestaan dat de examencommissie buiten de termijn nog stukken heeft ingediend, welke zij – anders dan verweerder heeft gesteld – niet kende. Ook is de gemachtigde van appellante niet in de gelegenheid gesteld om zijn pleitnota voor te dragen. Tot slot is aan appellante voorafgaand aan het horen door de examencommissie ten onrechte geen cautie gegeven. Volgens appellante staan de voornoemde omstandigheden in de weg aan een inhoudelijke behandeling.

2.5. Appellante betoogt dat de definitie van plagiaat in de Regeling in strijd is met de WHW. Weliswaar heeft het College in vaste rechtspraak geoordeeld dat de plagiaatregeling niet in strijd is met de WHW, maar het College dient hierop terug te komen. Deze rechtspraak leidt ertoe dat iedere verschrijving als fraude aangemerkt kan worden. Voor dit standpunt heeft appellante bevestiging gevonden in een advies van het Landelijk Orgaan Wetenschappelijke Integriteit (hierna: LOWI) aan de Universiteit van Amsterdam. Appellante betoogt verder dat de gedraging geen plagiaat is in de zin van artikel 1, vijfde lid, aanhef en onder a of c, van de Regeling. Daartoe voert zij in de kern aan dat zij recht heeft gedaan aan het werk en ideeën van derden en te goeder trouw heeft gehandeld. Zij heeft via bronverwijzingen aangegeven dat de teksten citaten zijn. Daarmee is geen sprake van plagiaat, maar van slordigheden en tekortkomingen in het werk van een eerstejaarsstudent. Appellante voert verder aan dat, zelfs al zou sprake zijn van plagiaat, de gegeven sanctie onevenredig is.

2.6. Het College ziet aanleiding om eerst te bezien of appellante zich met haar werkstuk aan plagiaat schuldig heeft gemaakt. Van plagiaat is sprake wanneer iemand het werk of gedachtegoed van een ander presenteert als eigen werk of gedachtegoed. Wanneer werk of gedachtegoed van een ander wordt gebruikt, dient dat duidelijk in het eigen werk tot uitdrukking te worden gebracht. Ook in het geval van het niet duidelijk aangeven in de tekst, bijvoorbeeld via aanhalingstekens of een bepaalde vormgeving, dat letterlijke of bijna letterlijke citaten in het werk worden overgenomen, zelfs indien dat met een correcte bronvermelding geschiedt, zoals opgenomen in artikel 1, vijfde lid, aanhef en onder c, van de Regeling kan sprake zijn van plagiaat. Daarbij moet in aanmerking worden genomen dat in de wetenschap van groot belang is dat op juiste en volledige wijze wordt aangegeven dat en in hoeverre gebruik wordt gemaakt van andermans werk. De wijze waarop het begrip plagiaat in artikel 1, vijfde lid, aanhef en onder c, van de Regeling wordt omschreven, acht het College daarom als algemene norm niet onredelijk. Evenmin is de invulling die daarmee wordt gegeven aan het begrip fraude in strijd met artikel 7.12b, tweede lid, van de WHW.

2.7. Dat neemt niet weg dat niet iedere onjuiste bronvermelding is aan te merken als plagiaat in de zin van artikel 1, vijfde lid, aanhef en onder a en c, van de Regeling. Voor de vraag of sprake is van plagiaat in de zin van deze Regeling, voor zover het gaat om het niet, onjuist of onvolledig verwijzen naar bronnen, zijn de omvang en de ernst van de onjuiste bronvermelding van belang. Het College is van oordeel dat de gebrekkige bronvermelding in het werkstuk van appellante onvoldoende is om van plagiaat te kunnen spreken. Het College neemt daarbij in aanmerking dat uit de rapportage van Turnitin blijkt dat bij 8% van het werkstuk mogelijk sprake is van het overnemen van andere bronnen, terwijl in een dergelijk percentage ook passages worden meegenomen waarvan de herkomst wél op juiste wijze is verantwoord. Verder acht het college van belang dat bij het overnemen van passages uit een tekst in het Nederlands over feminisme wel sprake is van bronvermelding, maar het tekortschieten bestaat uit het ontbreken van aanhalingstekens, waardoor de indruk wordt gewekt dat (alleen) wordt geparafraseerd. Voor zover sprake is van letterlijke vertaling van Engelse teksten wordt eveneens, zij het niet duidelijk, naar de bron verwezen.

2.8. Het voorgaande betekent dat verweerder ten onrechte heeft geoordeeld dat appellante zich schuldig heeft gemaakt aan plagiaat en dat de examencommissie bevoegd was aan appellante een sanctie op te leggen. Het college voegt daaraan toe dat het voorgaande er niet aan in de weg staat dat de examinator het tekortschieten in de bronvermelding betrekt bij de beoordeling van het werkstuk en tot een lagere beoordeling komt. Daarbij mag de examinator ook betrekken dat appellante uitdrukkelijk voor deze wijze van bronvermelding is gewaarschuwd. Dat appellante, naar zij stelt, van die waarschuwing geen kennis heeft genomen komt voor haar risico.

2.9. Gelet op het voorgaande behoeven de procedurele klachten die appellante heeft aangevoerd geen bespreking meer.

Slotsom

2.10. Het beroep is gegrond.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het college van beroep voor de examens van de Universiteit van Amsterdam van 21 september 2020;
III. verklaart het door appellante ingestelde administratief beroep gegrond;
IV. vernietigt de beslissing van de examencommissie van 2 juli 2020;
V. bepaalt dat deze uitspraak in de plaats treedt van de vernietigde beslissing;
VI. veroordeelt het college van beroep voor de examens van de Universiteit van Amsterdam tot vergoeding van bij appellante in verband met de behandeling van het administratief beroep en beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 2.136,00 (zegge: eenentwintighonderd zesendertig euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;
VII. gelast dat het college van beroep voor de examens van de Universiteit van Amsterdam het door appellante betaalde griffierecht van € 48,00 (zegge: achtenveertig euro) aan haar vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, voorzitter, en mr. N. Verheij en mr. E.J. Daalder, leden, in tegenwoordigheid van mr. M. Rijsdijk als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2020/157**
Rechter(s):	mr. De Moor-van Vugt
Datum uitspraak:	25 februari 2021
Partijen:	appellant en CBE Universiteit Maastricht
Trefwoorden:	bevoegdheid competentieontwikkeling herkansingsregeling remediëringstraject schorsing
Artikelen:	OER: artikel 2.3 OER: artikel 3.2 OER: artikel 3.3
Uitspraak:	ongegrond
Hoofdoverwegingen:	2.3. Op grond van artikel 2.3 van de Onderwijs- en Examenregeling van de Masteropleiding Geneeskunde, curriculum 2013, studiejaar 2019-2020 (hierna: de OER) heeft elk van de fasen een portfoliotentamen waarbij de informatie in het portfolio aangaande de competentie-ontwikkeling per competentiedomein beoordeeld wordt. Volgens artikel 3.2 van de OER wordt de uitslag van het tentamen uitgedrukt in de kwalificaties die bij het desbetreffende tentamen worden genoemd. Uit artikel 3.3, eerste lid, van de OER volgt dat in beginsel de MBC bij een portfoliotentamen de uitslag vast stelt. Verweerder heeft daarbij toegelicht dat de MBC een commissie van examinatoren is. Uit artikel 3.3., tweede lid, blijkt dat de betreffende examinatoren een schriftelijk tentamenplan inclusief een remediërings- en/of herkansingsregeling vaststellen. Het College stelt vast dat, gezien dit samenspel van bepalingen, een voldoende grondslag in de regelgeving bestond voor de MBC om als examinator de uitslag van het remediëringstraject vast te stellen. Voor zover appellant heeft beoogd te betogen dat sprake is van strijdigheid met de Wet op het Hoger Onderwijs en Wetenschappelijk Onderzoek omdat de besluitvorming neerkomt op een verkapte schorsing, merkt het College het volgende op. Van een verkapte schorsing is geen sprake. Hiertoe wijst het College erop dat appellant niet kan worden gevolgd in zijn stelling dat hij niet meer verder kan studeren als gevolg van het remediëringstraject. Ter zitting is van de zijde van het CBE immers aangegeven dat het mogelijk is dat appellant een nieuw remediëringstraject volgt. Het College ziet geen aanknopingspunten om aan de juistheid hiervan te twijfelen. Indien appellant een nieuw remediëringstraject (wel) met succes volgt, zou appellant zijn opleiding kunnen vervolgen. Het betoog dat niet inzichtelijk is welke beoordelingscriteria gelden faalt. Het portfoliotentamen is nader geregeld in de Regels en richtlijnen. Daarin is opgenomen welke competenties worden getoetst en dat deze nader zijn omschreven in het tentamenplan Masterportfolio. Art. 2.4 van de Regels en richtlijnen regelt vervolgens het remediëringstraject. In het tentamenplan Portfolio is de inhoud van het tentamenplan beschreven. In de bijlage staat beschreven wat de rollen, de bijbehorende competenties en het beoogde niveau zijn. Ook de formele beoordelings-procedure staat in het tentamenplan, met de beoordelingsnormen en het gevolg als de student beneden verwachting scoort. Dan moet hij het remediëringstraject volgen. Gelet hierop is het College van oordeel dat de beoordelingscriteria voldoende duidelijk zijn. Met betrekking tot de beoordeling zelf overweegt het College als volgt. Vast staat dat appellant drie maanden co-schappen heeft gevolgd op drie verschillende werkplekken. Als norm gold dat hij minimaal twee voldoendes voor de drie werkplekken moest halen. Het staat vast dat dit

niet is gelukt omdat appellant voor een of meer competenties niet volgens verwachting presteerde.
Het College stelt vast dat, zoals het CBE heeft toegelicht, voor de Masteropleiding Geneeskunde, het portfolio het centrale instrument is voor de beoordeling van het leerproces en de competentieontwikkeling van studenten. De competenties worden benoemd in het tentamenplan. Voor deze zaak is van belang dat daarin onder meer de competentie “Communicator” is benoemd. Het College stelt vast dat er een “Verslag bespreking beoordelingscommissie” van 3 juni 2020 is gemaakt, waarin onder meer de competentie “Communicator” en “Organisator” worden benoemd en dat er feedbackformulieren zijn ingevuld door artsen, waaruit meermalen naar voren komt dat appellant op de werkplekken voor één of meer van de vereiste competenties (met name “Communicator” en “Organisator”) niet volgens verwachting presteert. Alles in samenhang bezien, is het College van oordeel dat het voor appellant voldoende duidelijk was aan de hand van welke criteria het remediëringstraject is beoordeeld. Het College merkt hierbij op dat appellant zijn bezwaren tegen de beoordeling verder niet heeft geconcretiseerd. Daarom ziet het College niet in dat de beoordeling niet aan de formele vereisten zou voldoen.
De betogen slagen niet.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Universiteit Maastricht, verweerder (hierna: het CBE).

1. Procesverloop

Bij beslissing van 3 juni 2020 van de Masterbeoordelingscommissie (hierna: MBC) als examinator van de examencommissie van de Faculteit Geneeskunde van de Universiteit van Maastricht is het remediëringstraject van appellant beoordeeld met een onvoldoende.

Bij beslissing van 7 september 2020 heeft het CBE het administratief beroep van appellant tegen de beoordeling van het remediëringstraject ongegrond verklaard.

Tegen de beslissing van het CBE heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

De zaak is van een Meervoudige Kamer verwezen naar een Enkelvoudige Kamer.

Het College heeft het beroep behandeld op 21 december 2020, waar appellant, bijgestaan door mr. R. Verspaandonk is gehoord. Het CBE, vertegenwoordigd door V. Perey, secretaris van het CBE, is via een videoverbinding verschenen. Namens de examencommissie Geneeskunde heeft dr. C. Cleutjens, voorzitter van de examencommissie, via een videoverbinding deelgenomen aan de zitting.

2. Overwegingen

Inleiding

2.1. Appellant is student van de masteropleiding Geneeskunde. Hij heeft niet de vereiste zogenoemde co-schappen behaald. Een co-schap is een praktijkperiode bij verschillende specialisaties voor studenten

Geneeskunde. Om de lacunes in zijn competentieontwikkeling te verbeteren, heeft hij een zogenoemd remediëringstraject doorlopen. Het remediëringstraject hield in een extra periode op de werkvloer met intensieve begeleiding. Dit is bedoeld als een op de persoon toegespitste herkansing om zo de geconstateerde lacunes in de competentieontwikkeling weg te werken. Voor een voldoende beoordeling van het remediëringstraject had appellant drie co-schappen met succes moeten afronden. Hij heeft echter slechts één van de co-schappen met succes afgerond. Daarom heeft de MBC bij de beslissing van 3 juni 2020 het remediëringstraject met een onvoldoende (een “D”) beoordeeld. Die beslissing is in stand gelaten door het CBE bij de thans bestreden beslissing van 7 september 2020. Daarbij heeft het CBE erop gewezen dat appellant niet aannemelijk heeft gemaakt dat de beoordeling van het remediëringstraject dusdanig onredelijk was dat het besluit van 3 juni 2020 niet in stand kan blijven. Volgens het CBE was appellant op de hoogte, althans had hij op de hoogte kunnen zijn, van de beoordelingsnormen en heeft hij niet aangetoond dat de beoordeling in strijd was met de daarvoor geldende beoordelingscriteria.

Beroepsgronden

2.2. Appellant kan zich niet verenigen met de door het CBE in stand gelaten beoordeling (met een onvoldoende) van het door hem gevolgde remediëringstraject. Allereerst meent appellant dat er voor het remediëringstraject geen wettelijke grondslag is. Het is volgens hem een verkapte schorsing. Hierbij voert appellant aan dat het gevolg is dat hij zijn studie blijvend niet kan vervolgen. Verder vindt appellant het niet duidelijk waaraan de MBC de bevoegdheid ontleent tot het nemen van een besluit over het remediëringstraject. Verder wijst appellant erop dat niet inzichtelijk is welke beoordelingscriteria gelden en hoe het remediëringstraject is beoordeeld door de MBC.

Beoordeling door het College

2.3. Op grond van artikel 2.3 van de Onderwijs- en Examenregeling van de Masteropleiding Geneeskunde, curriculum 2013, studiejaar 2019-2020 (hierna: de OER) heeft elk van de fasen een portfoliotentamen waarbij de informatie in het portfolio aangaande de competentieontwikkeling per competentiedomein beoordeeld wordt. Volgens artikel 3.2 van de OER wordt de uitslag van het tentamen uitgedrukt in de kwalificaties die bij het desbetreffende tentamen worden genoemd. Uit artikel 3.3, eerste lid, van de OER volgt dat in beginsel de MBC bij een portfoliotentamen de uitslag vast stelt. Verweerder heeft daarbij toegelicht dat de MBC een commissie van examinatoren is. Uit artikel 3.3., tweede lid, blijkt dat de betreffende examinatoren een schriftelijk tentamenplan inclusief een remediërings- en/of herkansingsregeling vaststellen.
Het College stelt vast dat, gezien dit samenspel van bepalingen, een voldoende grondslag in de regelgeving bestond voor de MBC om als examinator de uitslag van het remediëringstraject vast te stellen. Voor zover appellant heeft beoogd te betogen dat sprake is van strijdigheid met de Wet op het Hoger Onderwijs en Wetenschappelijk Onderzoek omdat de besluitvorming neerkomt op een verkapte schorsing, merkt het College het volgende op. Van een verkapte schorsing is geen sprake. Hiertoe wijst het College erop dat appellant niet kan worden gevolgd in zijn stelling dat hij niet meer verder kan studeren als gevolg van het remediëringstraject. Ter zitting is van de zijde van het CBE immers aangegeven dat het mogelijk is dat appellant een nieuw remediëringstraject volgt. Het College ziet geen aanknopingspunten om aan de juistheid hiervan te twijfelen. Indien appellant een nieuw remediëringstraject (wel) met succes volgt, zou appellant zijn opleiding kunnen vervolgen.
Het betoog dat niet inzichtelijk is welke beoordelingscriteria gelden faalt. Het portfoliotentamen is nader geregeld in de Regels en richtlijnen. Daarin is opgenomen welke competenties worden getoetst en dat deze nader zijn omschreven in het tentamenplan Masterportfolio. Art. 2.4 van de Regels en richtlijnen regelt vervolgens het remediëringstraject. In het tentamenplan Portfolio is de inhoud van het tentamenplan beschreven. In de bijlage staat beschreven wat de rollen, de bijbehorende competenties en het beoogde niveau zijn. Ook de formele beoordelingsprocedure staat in het tentamenplan, met de beoordelingsnormen en het gevolg als de student beneden verwachting scoort. Dan moet hij het remediëringstraject volgen. Gelet hierop is het College van oordeel dat de beoordelingscriteria voldoende duidelijk zijn.
Met betrekking tot de beoordeling zelf overweegt het College als volgt.
Vast staat dat appellant drie maanden co-schappen heeft gevolgd op drie verschillende werkplekken. Als

norm gold dat hij minimaal twee voldoendes voor de drie werkplekken moest halen. Het staat vast dat dit niet is gelukt omdat appellant voor een of meer competenties niet volgens verwachting presteerde.
Het College stelt vast dat, zoals het CBE heeft toegelicht, voor de Masteropleiding Geneeskunde, het portfolio het centrale instrument is voor de beoordeling van het leerproces en de competentieontwikkeling van studenten. De competenties worden benoemd in het tentamenplan. Voor deze zaak is van belang dat daarin onder meer de competentie “Communicator” is benoemd. Het College stelt vast dat er een “Verslag bespreking beoordelingscommissie” van 3 juni 2020 is gemaakt, waarin onder meer de competentie “Communicator” en “Organisator” worden benoemd en dat er feedbackformulieren zijn ingevuld door artsen, waaruit meermalen naar voren komt dat appellant op de werkplekken voor één of meer van de vereiste competenties (met name “Communicator” en “Organisator”) niet volgens verwachting presteert. Alles in samenhang bezien, is het College van oordeel dat het voor appellant voldoende duidelijk was aan de hand van welke criteria het remediëringstraject is beoordeeld. Het College merkt hierbij op dat appellant zijn bezwaren tegen de beoordeling verder niet heeft geconcretiseerd. Daarom ziet het College niet in dat de beoordeling niet aan de formele vereisten zou voldoen.
De betogen slagen niet.

Conclusie

2.4. Het beroep is ongegrond.

2.5. Voor een proceskostenvergoeding bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. A.J.C. de Moor-van Vugt, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. M.L.M. van Loo, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2020/161**
Rechter(s):	mrs. Troostwijk, Hoogvliet en Drop
Datum uitspraak:	6 april 2021
Partijen:	appellant en CBE Hogeschool Inholland
Trefwoorden:	advies studentendecaan BNSA coronamaatregelen COVID-19 studieadvies
Artikelen:	WHW: artikel 7.8b
Uitspraak:	ongegrond
Hoofdoverwegingen:	2.4. Het College stelt vast dat de directeur erkent dat appellant wegens zijn chronische medische aandoening aan de botten belemmerd wordt bij het studeren. Op basis van een in een eerder studiejaar gegeven advies van de studentendecaan mag van appellant volgens de directeur worden verwacht dat hij 30 studiepunten per jaar haalt. Hieruit leidt het College af dat appellant, na aan het eind van het eerste studiejaar een uitgesteld studieadvies te hebben gekregen, in het tweede studiejaar zijn propedeuse had kunnen halen. Hij is hierin niet geslaagd. Desalniettemin is hem zowel aan het eind van het tweede studiejaar als aan het eind van het derde studiejaar opnieuw een uitgesteld studieadvies gegeven. In het laatst gegeven uitgesteld studieadvies is bepaald dat appellant voor 15 juli 2020 het propedeuseprogramma moet hebben afgerond om een BNSA te voorkomen. Naar het oordeel van het College heeft verweerder het BNSA terecht in stand gelaten. Hierbij is van belang dat appellant gedurende het studiejaar 2019-2020 bij de studentendecaan geen melding heeft gemaakt van de persoonlijke omstandigheden die hem voor het eerst in dat studiejaar parten speelden. De hogeschool heeft daardoor geen goede inschatting kunnen maken van het effect van die omstandigheden op de studievoortgang en heeft evenmin voor daarop toegespitste begeleiding kunnen zorgen. Verder is van belang dat appellant in de vier jaar van zijn studie een aanzienlijk aantal pogingen heeft gedaan om bepaalde vakken te halen. Verweerder noemt in zijn verweerschrift onder meer de vakken Bedrijfsadministratie en Logistiek, voor welke vakken appellant in die vier jaar ten minste zes keer een toets heeft afgelegd. Gelet op dat aanzienlijke aantal pogingen, hoefde verweerder het niet halen van die vakken niet aan de door appellant aangevoerde persoonlijke omstandigheden toe te schrijven. Zelfs indien appellant de vakken Excel, Nederlands en Rekenen zou hebben behaald zou hij derhalve de propedeuse niet met succes hebben afgerond. Omdat appellant in het studiejaar 2019-2020 aan zijn vierde studiejaar bezig was, viel hij niet onder de door de corona-situatie ingegeven regeling van de hogeschool op grond waarvan eerstejaars studenten bij het niet meteen halen van hun propedeuse geen BNSA wordt gegeven. Verweerder hoefde in die regeling daarom geen aanleiding te zien om het appellant gegeven BNSA te vernietigen. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van Hogeschool Inholland, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 20 juli 2020 heeft de directeur van het domein Business, Finance & Law appellant namens het instellingsbestuur een bindend negatief studieadvies (hierna: BNSA) voor de bacheloropleiding Business Studies gegeven.

Bij beslissing van 21 september 2020 heeft verweerder het daartegen door appellant ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Hiertegen heeft appellant beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak op een hybride zitting behandeld op 4 maart 2021, waar appellant en verweerder, vertegenwoordigd door mr. C.W. Elbers, secretaris van verweerder, zijn verschenen. M. Heemskerk, opleidingsmanager, heeft digitaal aan de zitting deelgenomen.

2. Overwegingen

2.1. Appellant, die aan een chronische medische aandoening aan de botten lijdt, is in september 2016 met de bacheloropleiding Business Studies begonnen. Aan het eind van de studiejaren 2016-2017, 2017-2018 en 2018-2019 heeft hij wegens zijn medische situatie steeds een uitgesteld studieadvies gekregen. Aan het eind van het studiejaar 2019-2020 had appellant 45 van de voor een positief studieadvies vereiste 60 studiepunten van het propedeuseprogramma behaald. Voorts had hij 23 punten voor tweedejaarsvakken behaald. Gelet hierop en omdat appellant van de 8 in het studiejaar 2019-2020 gemaakte toetsen slechts één toets, goed voor 4 studiepunten, heeft behaald, heeft de directeur appellant het BNSA gegeven. Volgens de directeur is de studieachterstand in het studiejaar 2019-2020 niet te wijten aan de bij appellant spelende persoonlijke omstandigheden of de coronamaatregelen. Verweerder heeft het BNSA in stand gelaten.

2.2. Appellant is het niet eens met de beslissing van verweerder. Volgens hem heeft hij als gevolg van persoonlijke omstandigheden zijn propedeuse niet gehaald. Hierbij wijst hij op zijn chronische medische aandoening. Verder ondervond hij stress omdat hij zich zorgen maakte over zijn toekomst. Hij had leverproblemen en de ziekte van Pfeiffer, waardoor hij kwetsbaar was voor corona. Ook raakte hij depressief en gedemotiveerd. Voorts kon hij de tentamens Excel, Nederlands en Rekenen niet maken, omdat deze wegens een serverprobleem pas eind augustus werden aangeboden en hij slechts tot in juli 2020 de tijd had gekregen om zijn propedeuse te halen. Ten slotte voert hij aan dat eerstejaarsstudenten wegens de coronasituatie een extra jaar hebben gekregen om hun propedeuse te halen. Het is volgens hem niet eerlijk dat hij geen extra jaar heeft gekregen.

2.3. Artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) luidt: "Het instellingsbestuur van een bekostigde universiteit, hogeschool of levensbeschouwelijke universiteit brengt iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale associate degree-opleiding of bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de associate degree-opleiding of de bacheloropleiding.

In geval van een deeltijdse associate degree-opleiding of bacheloropleiding regelt het instellingsbestuur het tijdstip waarop dat advies wordt uitgebracht."
Het tweede lid luidt: “Onverminderd het eerste lid kan het instellingsbestuur het advies aan de student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd.”
Het derde lid luidt, voor zover thans van belang: "Aan een advies als bedoeld in het eerste of tweede lid kan het instellingsbestuur ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving, een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding, doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld. Het instellingsbestuur kan aan de afwijzing een termijn verbinden. Het instellingsbestuur kan de afwijzing uitstrekken tot opleidingen die met de desbetreffende opleiding het propedeutisch examen gemeen hebben. Het instellingsbestuur kan van de bevoegdheid krachtens dit lid slechts gebruikmaken, indien het in de propedeutische fase van de desbetreffende opleiding zorgt voor zodanige voorzieningen dat de mogelijkheden voor goede studievoortgang zijn gewaarborgd."

2.4. Het College stelt vast dat de directeur erkent dat appellant wegens zijn chronische medische aandoening aan de botten belemmerd wordt bij het studeren. Op basis van een in een eerder studiejaar gegeven advies van de studentendecaan mag van appellant volgens de directeur worden verwacht dat hij 30 studiepunten per jaar haalt. Hieruit leidt het College af dat appellant, na aan het eind van het eerste studiejaar een uitgesteld studieadvies te hebben gekregen, in het tweede studiejaar zijn propedeuse had kunnen halen. Hij is hierin niet geslaagd. Desalniettemin is hem zowel aan het eind van het tweede studiejaar als aan het eind van het derde studiejaar opnieuw een uitgesteld studieadvies gegeven. In het laatst gegeven uitgesteld studieadvies is bepaald dat appellant voor 15 juli 2020 het propedeuseprogramma moet hebben afgerond om een BNSA te voorkomen.
Naar het oordeel van het College heeft verweerder het BNSA terecht in stand gelaten. Hierbij is van belang dat appellant gedurende het studiejaar 2019-2020 bij de studentendecaan geen melding heeft gemaakt van de persoonlijke omstandigheden die hem voor het eerst in dat studiejaar parten speelden. De hogeschool heeft daardoor geen goede inschatting kunnen maken van het effect van die omstandigheden op de studievoortgang en heeft evenmin voor daarop toegespitste begeleiding kunnen zorgen. Verder is van belang dat appellant in de vier jaar van zijn studie een aanzienlijk aantal pogingen heeft gedaan om bepaalde vakken te halen. Verweerder noemt in zijn verweerschrift onder meer de vakken Bedrijfsadministratie en Logistiek, voor welke vakken appellant in die vier jaar ten minste zes keer een toets heeft afgelegd. Gelet op dat aanzienlijke aantal pogingen, hoefde verweerder het niet halen van die vakken niet aan de door appellant aangevoerde persoonlijke omstandigheden toe te schrijven. Zelfs indien appellant de vakken Excel, Nederlands en Rekenen zou hebben behaald zou hij derhalve de propedeuse niet met succes hebben afgerond.
Omdat appellant in het studiejaar 2019-2020 aan zijn vierde studiejaar bezig was, viel hij niet onder de door de corona-situatie ingegeven regeling van de hogeschool op grond waarvan eerstejaars studenten bij het niet meteen halen van hun propedeuse geen BNSA wordt gegeven. Verweerder hoefde in die regeling daarom geen aanleiding te zien om het appellant gegeven BNSA te vernietigen.
Het betoog faalt.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond

Deze uitspraak is gedaan door mr. H. Troostwijk, voorzitter, en mr. G.M.H. Hoogvliet en mr. J.Th. Drop, leden, in tegenwoordigheid van mr. T. Hartsuiker, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2020/162**
Rechter(s):	mr. Troostwijk
Datum uitspraak:	8 januari 2021
Partijen:	appellant en CBE Rijksuniversiteit Groningen
Trefwoorden:	bijzondere omstandigheden corona COVID-19 hoor en wederhoor studievertraging
Artikelen:	Awb: artikel 6:22 Regelement van Orde: artikel 33
Uitspraak:	ongegrond
Hoofdoverwegingen:	2.3. In beroep bij het College heeft appellant allereerst aangevoerd dat verweerder heeft gehandeld in strijd met het beginsel van hoor en wederhoor door zijn beslissing mede te baseren op het eerst na de hoorzitting door de examencommissie ingediend verweerschrift. 2.3.1.Deze grief is terecht voorgedragen. Door zijn beslissing mede te baseren op een stuk dat appellant niet kende heeft verweerder het beginsel van hoor en wederhoor zoals dat ook is vastgelegd in artikel 33, eerste lid, van het Reglement van Orde van het College van beroep voor de Examens van de Rijksuniversiteit Groningen, geschonden. Dat de inhoud van het stuk (grotendeels en naar strekking) overeenkomt met wat op de hoorzitting door de examencommissie naar voren is gebracht, zoals verweerder heeft gesteld, maakt dat niet anders. Evenmin is van belang wat de oorzaak is geweest van het feit dat het verweerschrift eerst na de zitting door verweerder bij de procedure is betrokken. 2.3.2. Wat is overwogen onder 2.3.1 betekent niet dat de beslissing van verweerder reeds daarom moet worden vernietigd. Omdat appellant in de procedure bij het College in de gelegenheid is geweest om te reageren op het verweerschrift van de examencommissie, en niet is gebleken dat appellant door de gang van zaken verder is benadeeld, kan het gebrek dat aan de beslissing van verweerder kleeft, met toepassing van artikel 6:22 van de Algemene wet bestuursrecht worden gepasseerd. Het College zal daarom de inhoudelijke grieven tegen de beslissing beoordelen. 2.4. Wat appellant inhoudelijk heeft aangevoerd is een herhaling van wat hij in administratief beroep naar voren heeft gebracht. 2.4.1. Verweerder heeft die inhoudelijke gronden beoordeeld en is tot een conclusie gekomen die toereikend is gemotiveerd en die door het College wordt onderschreven. Van de zijde van de examencommissie is ter illustratie van de gemaakte afweging ter zitting nog toegelicht dat slechts zeer zelden, in zeer uitzonderlijke gevallen, toepassing wordt gegeven aan afwijking van de afwijkende tentamenregeling schriftelijke tentamens en dat afwijking van die regeling in de afgelopen tien jaren daarom ook maar in één geval is voorgekomen, waarbij was voldaan aan de voorwaarde dat eerdere tentamenkansen goed waren voorbereid. De situatie van appellant is met dat geval dan ook niet vergelijkbaar. Ook dit bevestigt de juistheid van het oordeel van verweerder.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Rijksuniversiteit Groningen, (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Op 15 juli 2020 heeft appellant de examencommissie verzocht om extra tentamenkansen voor de vakken Goederenrecht en Internationaal Privaatrecht.

De examencommissie heeft dit verzoek bij beslissing van 16 juli 2020 afgewezen.

Tegen deze afwijzing heeft appellant op 20 juli 2020 bij verweerder administratief beroep ingesteld.

Verweerder heeft het administratief beroep bij beslissing van 29 oktober 2020 ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant op 9 november 2020 bij het College beroep ingesteld.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 18 december 2020, waar appellant in persoon is verschenen. Verweerder heeft zich via beeldbellen laten vertegenwoordigen door mr. M.E.A. Donkersloot, secretaris van verweerder. Tevens is via beeldbellen verschenen mr. S.A. Kuipers, secretaris van de examencommissie.

2. Overwegingen

2.1. Appellant studeert rechten aan de Rijksuniversiteit Groningen. Ter afronding van zijn Master Privaatrecht moet hij de afsluitende tentamens van de vakken Goederenrecht en Internationaal Privaatrecht nog met een voldoende resultaat afsluiten. Bij de reguliere tentamenkansen is appellant daarin niet geslaagd. Hij heeft de vakken afgesloten met respectievelijk tweemaal een 2 voor eerstgenoemd vak, en een 2 en een 3 voor het tweede vak.

2.2. Aan zijn verzoek om extra tentamenkansen heeft appellant ten grondslag gelegd dat sprake is van bijzondere omstandigheden. Als gevolg zijn thuissituatie – appellant heeft een gezin met kleine kinderen die als gevolg van de coronamaatregelen thuis zijn, waardoor appellant minder gemakkelijk kan studeren – en het feit dat hij voor zijn baan moet reizen tussen Groningen en Den Haag heeft hij minder tijd gehad voor de voorbereiding van zijn tentamens. Hij dreigt door de afwijzing van het verzoek onaanvaardbare vertraging op te lopen bij de afronding van zijn studie, waarmee mogelijk ook voorzetting van zijn baan in Den Haag gevaar loopt.

2.2.1. De examencommissie heeft het verzoek van appellant afgewezen omdat hij niet voldoet aan de voorwaarden die aan mogelijke inwilliging van dat verzoek worden gesteld – het moet gaan om een laatste vak en het resultaat van de reguliere kans(en) moet blijk geven van een goede voorbereiding – en niet is gebleken van uitzonderlijke omstandigheden om dat niet aan appellant tegen te werpen.

2.2.2. Verweerder heeft de beslissing van de examencommissie in stand gelaten. Daartoe is overwogen dat tussen partijen vaststaat dat appellant niet voldoet aan de voorwaarde dat het verzoek van appellant betrekking heeft op het laatste vak dat moet worden behaald voor zijn opleiding. De reguliere tentamenkansen zijn bovendien niet behoorlijk voorbereid, wat blijkt uit de behaalde resultaten. Er dreigt geen onaanvaardbare studievertraging. De examencommissie heeft voldoende gemotiveerd dat er geen

sprake is van uitzonderlijk geval dat zou maken dat op de geldende voorwaarden een uitzondering moet worden gemaakt.

2.3. In beroep bij het College heeft appellant allereerst aangevoerd dat verweerder heeft gehandeld in strijd met het beginsel van hoor en wederhoor door zijn beslissing mede te baseren op het eerst na de hoorzitting door de examencommissie ingediend verweerschrift.

2.3.1.Deze grief is terecht voorgedragen. Door zijn beslissing mede te baseren op een stuk dat appellant niet kende heeft verweerder het beginsel van hoor en wederhoor zoals dat ook is vastgelegd in artikel 33, eerste lid, van het Reglement van Orde van het College van beroep voor de Examens van de Rijksuniversiteit Groningen, geschonden. Dat de inhoud van het stuk (grotendeels en naar strekking) overeenkomt met wat op de hoorzitting door de examencommissie naar voren is gebracht, zoals verweerder heeft gesteld, maakt dat niet anders. Evenmin is van belang wat de oorzaak is geweest van het feit dat het verweerschrift eerst na de zitting door verweerder bij de procedure is betrokken.

2.3.2. Wat is overwogen onder 2.3.1 betekent niet dat de beslissing van verweerder reeds daarom moet worden vernietigd. Omdat appellant in de procedure bij het College in de gelegenheid is geweest om te reageren op het verweerschrift van de examencommissie, en niet is gebleken dat appellant door de gang van zaken verder is benadeeld, kan het gebrek dat aan de beslissing van verweerder kleeft, met toepassing van artikel 6:22 van de Algemene wet bestuursrecht worden gepasseerd. Het College zal daarom de inhoudelijke grieven tegen de beslissing beoordelen.

2.4. Wat appellant inhoudelijk heeft aangevoerd is een herhaling van wat hij in administratief beroep naar voren heeft gebracht.

2.4.1. Verweerder heeft die inhoudelijke gronden beoordeeld en is tot een conclusie gekomen die toereikend is gemotiveerd en die door het College wordt onderschreven. Van de zijde van de examencommissie is ter illustratie van de gemaakte afweging ter zitting nog toegelicht dat slechts zeer zelden, in zeer uitzonderlijke gevallen, toepassing wordt gegeven aan afwijking van de afwijkende tentamenregeling schriftelijke tentamens en dat afwijking van die regeling in de afgelopen tien jaren daarom ook maar in één geval is voorgekomen, waarbij was voldaan aan de voorwaarde dat eerdere tentamenkansen goed waren voorbereid. De situatie van appellant is met dat geval dan ook niet vergelijkbaar. Ook dit bevestigt de juistheid van het oordeel van verweerder.

2.5. Wat hiervoor is overwogen betekent dat het beroep ongegrond moet worden verklaard. Gelet op wat is overwogen onder 2.3.1 en 2.3.2 is er aanleiding te bepalen dat verweerder het door appellant betaalde griffierecht aan hem moet vergoeden.

3. Van voor vergoeding in aanmerking gekomen proceskosten is niet gebleken.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

I. Verklaart het beroep ongegrond;
II. Bepaalt dat verweerder het door appellant betaalde griffierecht van € 48,- aan hem vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H. Troostwijk, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. D.T. van der Leek, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2020/165**
Rechter(s):	mrs. Borman, Hoogvliet en Streefkerk
Datum uitspraak:	9 februari 2021
Partijen:	appellant en CBE Universiteit van Amsterdam
Trefwoorden:	fraude hardheidsclausule IP-adres ongeldigverklaring privacy proportioneel sanctie uitsluiting
Artikelen:	Examenreglement: artikel 5.5
Uitspraak:	ongegrond
Hoofdoverwegingen:	2.3. Het College stelt voorop dat uit de WHW volgt dat de examencommissie in beginsel in geval van fraude het recht heeft om een student voor een heel jaar van het deelnemen aan tentamens uit te sluiten. Het College merkt verder op dat er geen verplichting is om beleid op schrift vast te stellen voor de aanwending van de bevoegdheid tot het opleggen van een sanctie wegens fraude. Het College stelt verder vast dat de examencommissie in dit geval heeft aangesloten bij artikel 5.5. van het Examenreglement, waaruit volgt dat de examencommissie een eventuele sanctie vaststelt. Die bepaling biedt de mogelijkheid om maatwerk te bieden. Het College ziet in het door appellante aangevoerde geen aanknopingspunten om te oordelen dat deze bepaling niet van toepassing was dan wel niet toegepast had mogen worden. Verder merkt het College op dat de aan appellante opgelegde sanctie, inhoudende onder meer een uitsluiting van examenonderdelen voor een periode van een half jaar, geen overschrijding inhoudt van de wettelijke mogelijkheid om een student een heel jaar uit te sluiten van de deelname aan tentamens. Mede in dat licht bezien acht het College de opgelegde sanctie niet onevenredig. Hierbij is ook van belang dat, zoals het CBE heeft toegelicht, bewust ervoor is gekozen om appellante niet uit te sluiten van het examenonderdeel Ondernemingsrecht, omdat dat een te zware sanctie zou zijn geweest (namelijk een studievertraging van tenminste 1 jaar). Bij het opleggen van de sanctie heeft het CBE ook zwaar gewicht mogen toekennen aan de omstandigheid dat appellante fraude heeft gepleegd tijdens een online afgelegd tentamen, waarbij het niet mogelijk was om te surveilleren. De mogelijkheid tot het afleggen van een online tentamen is geboden op basis van vertrouwen in de studenten. Dat vertrouwen is door het handelen van appellante ernstig beschaamd. Het College is onder de hiervoor weergegeven omstandigheden van oordeel dat de opgelegde sanctie proportioneel is. Van omstandigheden die tot matiging hadden moeten leiden, is niet gebleken. Het College merkt in dit kader over het betoog over de privacy schending het volgende op. Het CBE heeft ter zitting toegelicht dat is gebleken dat het IP-adres van appellante, bestaande uit een cijferreeks, ook bij twee anderen studenten te zien was die het tentamen hebben afgelegd, waardoor het (later door appellante bevestigde) vermoeden van fraude ontstond. De locatie waar appellante zich feitelijk bevond, is door de examencommissie evenwel niet onderzocht, aldus het CBE. Het

College stelt vast dat appellante dit niet heeft betwist. Dat, zoals appellante heeft gesteld, de onderwijsinstelling nader onderzoek had kunnen (laten) doen naar het IP-adres en mogelijk haar locatie had kunnen (laten) achterhalen, acht het College niet van betekenis, aangezien zodanig onderzoek niet is verricht. Van een privacy-schending is in dit geval dus niet gebleken. De verwijzing naar de privacy geeft daarom geen reden voor het oordeel dat de sanctie gematigd had moeten worden. Ook bestaat geen verplichting voor de examencommissie om appellante vooraf te waarschuwen dat mogelijk via het IP-adres fraude aan het licht zou kunnen komen. Gezien het vorenstaande is het College van oordeel dat aan appellante een passende sanctie is opgelegd, zodat ook geen toepassing hoefde te worden gegeven aan de hardheidsclausule.
De betogen slagen niet.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Universiteit van Amsterdam, (hierna: het CBE), verweerder.

1. <u>Procesverloop</u>

Bij beslissing van 8 september 2020 heeft de examencommissie van de Faculteit der Rechtsgeleerdheid van de Universiteit van Amsterdam (hierna: de UvA) aan appellante medegedeeld dat het door haar op 29 juni 2020 afgelegde hertentamen Ondernemingsrecht wegens fraude ongeldig wordt verklaard, dat zij per 19 augustus 2020 tot 1 maart 2021 wordt uitgesloten van alle examenonderdelen van alle opleidingen van de faculteit, dat zij het hertentamen voor het vak Contractenrecht niet in het studiejaar 2020-2021 mag afleggen en dat zij voor dat vak in dat studiejaar evenmin voor een extra kans in aanmerking komt.

Bij beslissing van 25 november 2020 heeft verweerder het daartegen door appellante ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen de beslissing van het CBE heeft appellante beroep bij het College ingesteld.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 13 januari 2021, waar appellante, bijgestaan door mr. J.P. Dikker, advocaat te Hoofddorp, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. S. Kruithof en mr. A.P. Klap, zijn verschenen.

2. <u>Overwegingen</u>

Inleiding

2.1. Tussen partijen staat vast dat appellante fraude heeft gepleegd tijdens het genoemde tentamen. Zij heeft dat in de procedure bij het CBE toegegeven. Het geschil spitst zich in deze procedure met name toe op de vraag of de aan haar opgelegde sanctie evenredig is.

Beroepsgronden

2.2. Appellante voert aan dat de opgelegde sanctie niet evenredig is. Zij beroept zich tevens op de hardheidsclausule. Appellante voert aan dat de sanctie niet is gebaseerd op sanctiebeleid. Zij stelt dat de

sanctie gematigd zou moeten worden, omdat haar privacy is geschonden, aangezien haar IP-adres is gecontroleerd. Appellante wijst erop dat zij daarvoor niet is gewaarschuwd. Appellant stelt verder dat bij de beoordeling van de fraude ten onrechte geen toepassing is gegeven aan de “Fraude en Plagiaat Regeling Studenten UvA 2019” van het College van Bestuur van de UvA.

Beoordeling door het College

2.3. Het College stelt voorop dat uit de WHW volgt dat de examencommissie in beginsel in geval van fraude het recht heeft om een student voor een heel jaar van het deelnemen aan tentamens uit te sluiten. Het College merkt verder op dat er geen verplichting is om beleid op schrift vast te stellen voor de aanwending van de bevoegdheid tot het opleggen van een sanctie wegens fraude. Het College stelt verder vast dat de examencommissie in dit geval heeft aangesloten bij artikel 5.5. van het Examenreglement, waaruit volgt dat de examencommissie een eventuele sanctie vaststelt. Die bepaling biedt de mogelijkheid om maatwerk te bieden. Het College ziet in het door appellante aangevoerde geen aanknopingspunten om te oordelen dat deze bepaling niet van toepassing was dan wel niet toegepast had mogen worden. Verder merkt het College op dat de aan appellante opgelegde sanctie, inhoudende onder meer een uitsluiting van examenonderdelen voor een periode van een half jaar, geen overschrijding inhoudt van de wettelijke mogelijkheid om een student een heel jaar uit te sluiten van de deelname aan tentamens. Mede in dat licht bezien acht het College de opgelegde sanctie niet onevenredig. Hierbij is ook van belang dat, zoals het CBE heeft toegelicht, bewust ervoor is gekozen om appellante niet uit te sluiten van het examenonderdeel Ondernemingsrecht, omdat dat een te zware sanctie zou zijn geweest (namelijk een studievertraging van tenminste 1 jaar). Bij het opleggen van de sanctie heeft het CBE ook zwaar gewicht mogen toekennen aan de omstandigheid dat appellante fraude heeft gepleegd tijdens een online afgelegd tentamen, waarbij het niet mogelijk was om te surveilleren. De mogelijkheid tot het afleggen van een online tentamen is geboden op basis van vertrouwen in de studenten. Dat vertrouwen is door het handelen van appellante ernstig beschaamd.
Het College is onder de hiervoor weergegeven omstandigheden van oordeel dat de opgelegde sanctie proportioneel is. Van omstandigheden die tot matiging hadden moeten leiden, is niet gebleken. Het College merkt in dit kader over het betoog over de privacy schending het volgende op.
Het CBE heeft ter zitting toegelicht dat is gebleken dat het IP-adres van appellante, bestaande uit een cijferreeks, ook bij twee anderen studenten te zien was die het tentamen hebben afgelegd, waardoor het (later door appellante bevestigde) vermoeden van fraude ontstond. De locatie waar appellante zich feitelijk bevond, is door de examencommissie evenwel niet onderzocht, aldus het CBE. Het College stelt vast dat appellante dit niet heeft betwist. Dat, zoals appellante heeft gesteld, de onderwijsinstelling nader onderzoek had kunnen (laten) doen naar het IP-adres en mogelijk haar locatie had kunnen (laten) achterhalen, acht het College niet van betekenis, aangezien zodanig onderzoek niet is verricht. Van een privacy-schending is in dit geval dus niet gebleken. De verwijzing naar de privacy geeft daarom geen reden voor het oordeel dat de sanctie gematigd had moeten worden. Ook bestaat geen verplichting voor de examencommissie om appellante vooraf te waarschuwen dat mogelijk via het IP-adres fraude aan het licht zou kunnen komen.
Gezien het vorenstaande is het College van oordeel dat aan appellante een passende sanctie is opgelegd, zodat ook geen toepassing hoefde te worden gegeven aan de hardheidsclausule.
De betogen slagen niet.

Conclusie

2.4. Het beroep is ongegrond.

2.5. Voor een proceskostenvergoeding bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, voorzitter, en mr. G.M.H. Hoogvliet en mr. J.D. Streefkerk, leden, in tegenwoordigheid van mr. M.L.M. van Loo, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2020/167**
Rechter(s):	mrs. Hoogvliet, Diepenbeek en Van Rijswick
Datum uitspraak:	29 april 2021
Partijen:	appellant en CBE Saxion Hogeschool
Trefwoorden:	bronvermelding ernstige fraude plagiaat uitsluiten
Artikelen:	WHW: artikel 7.12b, tweede lid OER: artikel 19
Uitspraak:	gegrond
Hoofdoverwegingen:	2.3.4. Zoals het College eerder heeft overwogen, is niet iedere onjuiste bronvermelding aan te merken als plagiaat als bedoeld in de voorlichtingstekst. Voor de vraag of sprake is van plagiaat voor zover het gaat om het niet, onjuist of onvolledig verwijzen naar bronnen, zijn de omvang en de ernst van de onjuiste bronvermelding van belang (zie overweging 2.7 van de uitspraak van het College van 1 maart 2021 in zaak nr. 2020/155). Naar het oordeel van het College rechtvaardigen de constateringen van de examinator in de tweede versie van de opdracht van appellant in dit geval de conclusie dat sprake is van plagiaat. Het gaat in deze zaak niet alleen om het ontbreken van aanhalingstekens bij wat grotere stukken tekst, maar ook het geheel ontbreken van bronvermelding bij twee stukken tekst die letterlijk van de bron zijn overgenomen en waarbij in de opdracht ook niet duidelijk is dat het gaat om letterlijke tekst. Dat 79% van de tekst, naar appellant stelt, van hemzelf is, geeft het College geen aanleiding voor een andere conclusie. De combinatie van het ontbreken van bijvoorbeeld aanhalingstekens bij letterlijk overgenomen stukken tekst en het in het geheel niet vermelden van bronnen, maakt dat sprake is van plagiaat. Voor zover appellant stelt dat een medestudent voor hem kan getuigen dat hij de opdracht zelf heeft gemaakt, leidt ook dat betoog niet tot een ander oordeel. De examencommissie heeft appellant niet aangerekend dat hij de opdracht niet zelf heeft gemaakt, maar dat in de opdracht plagiaat is geconstateerd. De examencommissie is naar het oordeel van het College dan ook bevoegd om een sanctie op te leggen. Of die sanctie proportioneel is, komt hieronder aan bod. *ii. Sanctie proportioneel?* 2.3.5. De examencommissie heeft de sanctie van uitsluiting van het afleggen van toetsen gedurende een periode van 365 dagen aan appellant opgelegd, omdat al eerder plagiaat in het werk van appellant is geconstateerd. In het studiejaar 2017 2018 heeft hij daarvoor vier keer een sanctie opgelegd gekregen. Ook in het studiejaar 2019-2020 heeft appellant bij beslissing van 21 januari 2020 een sanctie opgelegd gekregen wegens plagiaat. Die sanctie bestond uit de ongeldigverklaring van een door hem gemaakte toets en uitsluiting van deelname van de eerste toetskans van twee modulen uit kwartiel 3. In de beslissing van 21 januari 2020 is appellant, zoals verweerder terecht heeft opgemerkt, gewaarschuwd voor de gevolgen, een mogelijke uitschrijving van appellant, indien opnieuw plagiaat wordt vastgesteld. De examencommissie is met de sanctionering niet zover gegaan dat zij het instellingsbestuur heeft voorgesteld om de inschrijving voor de opleiding van appellant definitief beëindigen, maar heeft in haar beslissing wél een zwaardere sanctie opgelegd dan de eerder bij

beslissing van 21 januari 2020 opgelegde sanctie. Naar het oordeel van het College heeft de examencommissie, zoals verweerder ook heeft gesteld, onder deze omstandigheden niet een te zware sanctie opgelegd. Hierbij heeft de examencommissie ook mogen betrekken dat appellant in het verleden al vaker een sanctie heeft gekregen wegens plagiaat. Dat appellant een tijdje met de studie is gestopt, betekent in dit geval niet dat de examencommissie het sanctieverleden van appellant niet mocht betrekken bij het bepalen van de sanctie. Nadat appellant was uitgeschreven, heeft hij dezelfde studie weer opgepakt op het punt waar hij was gebleven en zijn ook zijn eerdere toetsresultaten blijven staan. Anders dan appellant stelt, is zijn geval niet een op een te vergelijken met studenten die na een eerdere studie bij een onderwijsinstelling een vergelijkbare studie bij een andere instelling gaan volgen en vrijstelling moeten vragen voor de vakken die zij al eerder aan een andere instelling hebben behaald. Verder is van belang dat, zoals hiervoor is overwogen, meer vormen van plagiaat zijn geconstateerd. Dat appellant net is overgegaan naar het tweede studiejaar en hij stelt als gevolg van de beslissing in feite twee studiejaren te moeten vergooien, leidt niet tot een ander oordeel. Appellant is diverse keren gesanctioneerd en gewaarschuwd voor plagiaat en heeft daarover nog een gesprek gehad met de directeur. Dat de directeur, naar appellant ter zitting heeft gesteld, tijdens dit gesprek heeft aangegeven dat hij weer “met een schone lei “ kon beginnen, betekent niet dat eerdere sancties bij nieuwe overtredingen geen rol meer zouden mogen spelen. Hij had dus kunnen dan wel moeten weten dat een volgende constatering van plagiaat ernstige gevolgen kon hebben voor zijn studiecarrière.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van Saxion Hogeschool, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 9 juni 2020 heeft de examencommissie Academie Bestuur, Recht & Ruimte (hierna: de examencommissie) aan appellant laten weten dat plagiaat is vastgesteld bij de module ‘Juridisch betogen’ en dat hij wordt uitgesloten van het afleggen van toetsen gedurende een periode van 365 dagen.

Bij beslissing van 5 oktober 2020 heeft verweerder het door appellant ingestelde administratief beroep tegen deze beslissing ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak op een hybride zitting behandeld op 10 maart 2021 waar appellant en verweerder, vertegenwoordigd door mr. F.W. Beckmann, secretaris van verweerder, zijn verschenen. Namens de examencommissie is verschenen M. Ates-Nijkrake.

2. Overwegingen

Het relevante juridische kader

2.1. Artikel 7.12b, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW) bepaalt dat indien een student of extraneus fraudeert, de examencommissie de betrokkene het recht kan ontnemen één of meer door de examencommissie aan te wijzen tentamens of examens af te leggen, gedurende een door de examencommissie te bepalen termijn van ten hoogste een jaar. Bij ernstige fraude kan het instellingsbestuur op voorstel van de examencommissie de inschrijving voor de opleiding van de betrokkene definitief beëindigen.

In artikel 19 van de Onderwijs- en Examenregeling van de bacheloropleidingen van de Academie Bestuur, Recht & Ruimte (hierna: de OER) is het volgende opgenomen:
1. Bij deelname aan toetsen moet de student zich houden aan de huisregels voor toetsen. Deze zijn te vinden in de ingelinkte tekst.
2. Een onregelmatigheid bij een toets moet zo snel mogelijk aan de desbetreffende examencommissie worden gemeld. Onregelmatigheden zijn alle onvoorziene gebeurtenissen en alle gebeurtenissen die afwijken van de huisregels voor toetsen. Meer informatie over de begrippen 'fraude' en 'plagiaat' is via een link te vinden.
3. De examencommissie voert naar aanleiding van deze melding een onderzoek uit. Daarbij hoort de commissie in elk geval de persoon die de melding heeft gedaan, de betrokken student(en) en de betrokken examinator(en).
4. Ter afsluiting van het onderzoek stelt de examencommissie vast of er maatregelen worden genomen en zo ja, welke. De maatregelen waartoe de examencommissie kan besluiten zijn het ongeldig verklaren van de toets en/of het recht ontnemen om gedurende een bepaalde periode een of meer specifieke toetsen of examens aan de instelling af te leggen. De bedoelde periode is ten hoogste een jaar (365 dagen) en kan worden toegepast bij fraude (bijvoorbeeld door plagiaat). […].
5. Bij ernstige fraude kan het CvB op voorstel van de examencommissie de inschrijving voor de opleiding beëindigen.
[…].

In de voorlichtingstekst, die is opgenomen onder de in artikel 19, tweede lid, van de OER vermelde link, zijn de begrippen onregelmatigheid, fraude en plagiaat (hierna: de voorlichtingstekst) nader uitgewerkt.

Uit die tekst volgt dat onder plagiaat in ieder geval valt:
a. Het gebruik maken dan wel overnemen van andermans teksten, gegevens, ideeën of beelden zonder volledige en correcte bronvermelding;
[…];
c. Het niet duidelijk aangeven in de tekst, bijvoorbeeld via aanhalingstekens of een bepaalde vormgeving, dat letterlijk of bijna letterlijk citaten in het werk zijn overgenomen, zelfs indien met een correcte bronvermelding;
d. Het parafraseren van de inhoud van andermans teksten zonder voldoende bronverwijzingen;
[…].

De besluitvorming

2.2. Appellant volgt de bacheloropleiding HBO-rechten aan de Saxion Hogeschool. Bij de opdracht die appellant heeft gemaakt in het kader van de module ‘Juridisch betogen’ heeft de examencommissie een melding ontvangen van een mogelijke onregelmatigheid. Daarop heeft de examencommissie appellant uitgenodigd voor een gesprek. Op basis van dat gesprek en de stukken in het dossier heeft de examencommissie bij beslissing van 9 juni 2020 plagiaat vastgesteld in de opdracht ‘Juridisch betoog’ van appellant. Omdat bij eerdere opdrachten van appellant ook al plagiaat was vastgesteld, heeft de examencommissie het passend gevonden om appellant uit te sluiten van het afleggen van toetsen gedurende een periode van 365 dagen. Dat betekent dat appellant pas weer in kwartiel 4 van het studiejaar

2020-2021 kan deelnemen aan toetsen. Appellant is het niet eens met deze beslissing en heeft daartegen administratief beroep ingesteld.

2.2.1. Verweerder heeft het administratief beroep van appellant bij zijn beslissing van 5 oktober 2020 ongegrond verklaard. Hij heeft vastgesteld dat appellant in eerste instantie een opdracht heeft ingeleverd zonder bronvermelding. Later, na de deadline, heeft appellant een tweede versie van de opdracht ingeleverd waarin wél bronnen zijn vermeld. De examencommissie heeft de sanctie gebaseerd op de eerste opdracht zonder bronvermelding. Volgens verweerder is de student verantwoordelijk voor de opdrachten die ter beoordeling aan de opleiding worden voorgelegd. Dat hij in eerste instantie een onjuiste versie heeft ingeleverd, komt dan ook voor zijn rekening en risico, aldus verweerder. Het ontbreken van bronvermelding is plagiaat als bedoeld in artikel 19 van de OER en daarom kon de examencommissie een sanctie opleggen. Maar zelfs als zou worden uitgegaan van de later ingediende versie, dan kon de examencommissie volgens verweerder nog steeds een sanctie opleggen. Ook in die latere versie van de opdracht is immers plagiaat geconstateerd. Omdat in werk van appellant naar het oordeel van verweerder al eerder plagiaat was geconstateerd, vindt verweerder de aan appellant opgelegde sanctie niet disproportioneel. Bovendien is appellant ook al eerder, bij de beslissing van 21 januari 2020, gewaarschuwd voor de gevolgen van plagiaat, aldus verweerder.

Het geschil in beroep

2.3. Appellant is het niet eens met de beslissing van verweerder van 5 oktober 2020. Hij heeft volgens hem geen plagiaat gepleegd. Hij heeft naar aanleiding van het gesprek met de examencommissie de kans gekregen om, nadat hij eerst een onjuiste versie had ingeleverd, de juiste versie van de opdracht in te leveren met bronnenlijst. De voorwaarde was dat hij de juiste versie direct na het gesprek zou inleveren en dat heeft hij gedaan. In deze opdracht is 79% van de tekst van hem en is 21% van de tekst overgenomen van verschillende stukken afkomstig van het internet. Bij die 21% tekst zijn de bronnen wél vermeld, aldus appellant. Er bleek bij één zin geen bron vermeld te zijn en dat heeft de examencommissie gekwalificeerd als plagiaat. Volgens appellant is dat te zwaar aangezet. In deze situatie is een onvoldoende voor de opdracht meer op zijn plaats. Verder heeft hij de opdracht samen met een medestudente in de bibliotheek gemaakt en zij kan getuigen dat hij de opdracht zelf heeft gemaakt. Dat hij over een periode van 365 dagen geen toetsen mag maken, betekent dat hij twee studiejaren moet vergooien, aldus appellant.

De beoordeling door het College

2.3.1. Partijen zijn het erover eens dat appellant eerst een opdracht heeft ingeleverd zonder bronnen, maar wel met enkele voetnoten. Die opdracht heeft appellant in totaal, naar ter zitting van het College is gebleken, drie keer moeten versturen, omdat er iets mis ging. Daarna heeft appellant tijdens het gesprek met de examencommissie de kans gekregen om de, volgens appellant, juiste opdracht direct na het gesprek en na het verstrijken van de deadline opnieuw in te leveren. De examinator heeft deze tweede opdracht van appellant ook bekeken, maar niet beoordeeld met een cijfer. Hoewel verweerder in zijn beslissing van 5 oktober 2020 heeft vastgesteld dat de examencommissie haar beslissing heeft gebaseerd op de eerste versie van de opdracht zonder bronnen, heeft verweerder ook gekeken naar de tweede opdracht en heeft hij ook bij die opdracht vastgesteld dat de examinator terecht plagiaat heeft geconstateerd. Naar het oordeel van het College had verweerder echter, omdat appellant uitdrukkelijk de kans heeft gekregen de opdracht opnieuw in te leveren, de eerste opdracht buiten beschouwing moeten laten. Het College ziet daarin reden om de beslissing van verweerder van 5 oktober 2020 te vernietigen. Omdat verweerder ook de tweede versie van de opdracht bij zijn beoordeling heeft betrokken, zal het College aan de hand van die tweede versie beoordelen of het standpunt van verweerder dat appellant ook in die tweede versie plagiaat heeft gepleegd, juist is. Indien dat standpunt juist is, zal het College beoordelen of de aan appellant opgelegde sanctie van uitsluiting van het afleggen van toetsen voor een periode van 365 dagen proportioneel is.

Plagiaat?

2.3.2. De door appellant gemaakte opdracht, die hij na de deadline heeft ingeleverd, is opgenomen in het dossier. In die opdracht heeft de examinator stukken van de tekst geel, blauw en roze gemarkeerd. Uit de door de examinator aangebrachte aantekeningen in de opdracht, uit het verslag van de hoorzitting bij verweerder en ter zitting van het College is gebleken dat de blauw gemarkeerde stukken tekst letterlijk zijn overgenomen, dat daarbij geen aanhalingstekens zijn vermeld en dat ook de bronvermelding geheel ontbreekt. Voor zowel de geel gemarkeerde stukken tekst als het roze gemarkeerde stuk tekst geldt dat deze stukken tekst letterlijk zijn overgenomen, maar dat de aanhalingstekens ontbreken. Wél is bij de geel en roze gemarkeerde stukken tekst een voetnoot met een bron opgenomen.

2.3.3. Onder plagiaat valt, zoals uit de voorlichtingstekst hierboven blijkt, niet alleen het gebruik maken dan wel overnemen van andermans teksten, zonder volledige en correcte bronvermelding, maar ook het niet duidelijk aangeven in de tekst, bijvoorbeeld via aanhalingstekens of een bepaalde vormgeving, dat letterlijk of bijna letterlijk citaten in het werk zijn overgenomen, zelfs in het geval van een correcte bronvermelding. De blauw gemarkeerde stukken tekst vallen onder de eerste vorm van plagiaat en de gele en roze gemarkeerde stukken tekst vallen onder de tweede vorm van plagiaat.

2.3.4. Zoals het College eerder heeft overwogen, is niet iedere onjuiste bronvermelding aan te merken als plagiaat als bedoeld in de voorlichtingstekst. Voor de vraag of sprake is van plagiaat voor zover het gaat om het niet, onjuist of onvolledig verwijzen naar bronnen, zijn de omvang en de ernst van de onjuiste bronvermelding van belang (zie overweging 2.7 van de uitspraak van het College van 1 maart 2021 in zaak nr. 2020/155). Naar het oordeel van het College rechtvaardigen de constateringen van de examinator in de tweede versie van de opdracht van appellant in dit geval de conclusie dat sprake is van plagiaat. Het gaat in deze zaak niet alleen om het ontbreken van aanhalingstekens bij wat grotere stukken tekst, maar ook het geheel ontbreken van bronvermelding bij twee stukken tekst die letterlijk van de bron zijn overgenomen en waarbij in de opdracht ook niet duidelijk is dat het gaat om letterlijke tekst. Dat 79% van de tekst, naar appellant stelt, van hemzelf is, geeft het College geen aanleiding voor een andere conclusie. De combinatie van het ontbreken van bijvoorbeeld aanhalingstekens bij letterlijk overgenomen stukken tekst en het in het geheel niet vermelden van bronnen, maakt dat sprake is van plagiaat. Voor zover appellant stelt dat een medestudent voor hem kan getuigen dat hij de opdracht zelf heeft gemaakt, leidt ook dat betoog niet tot een ander oordeel. De examencommissie heeft appellant niet aangerekend dat hij de opdracht niet zelf heeft gemaakt, maar dat in de opdracht plagiaat is geconstateerd. De examencommissie is naar het oordeel van het College dan ook bevoegd om een sanctie op te leggen. Of die sanctie proportioneel is, komt hieronder aan bod.

Sanctie proportioneel?

2.3.5. De examencommissie heeft de sanctie van uitsluiting van het afleggen van toetsen gedurende een periode van 365 dagen aan appellant opgelegd, omdat al eerder plagiaat in het werk van appellant is geconstateerd. In het studiejaar 2017-2018 heeft hij daarvoor vier keer een sanctie opgelegd gekregen. Ook in het studiejaar 2019-2020 heeft appellant bij beslissing van 21 januari 2020 een sanctie opgelegd gekregen wegens plagiaat. Die sanctie bestond uit de ongeldigverklaring van een door hem gemaakte toets en uitsluiting van deelname van de eerste toetskans van twee modulen uit kwartiel 3. In de beslissing van 21 januari 2020 is appellant, zoals verweerder terecht heeft opgemerkt, gewaarschuwd voor de gevolgen, een mogelijke uitschrijving van appellant, indien opnieuw plagiaat wordt vastgesteld. De examencommissie is met de sanctionering niet zover gegaan dat zij het instellingsbestuur heeft voorgesteld om de inschrijving voor de opleiding van appellant definitief beëindigen, maar heeft in haar beslissing wél een zwaardere sanctie opgelegd dan de eerder bij beslissing van 21 januari 2020 opgelegde sanctie. Naar het oordeel van het College heeft de examencommissie, zoals verweerder ook heeft gesteld, onder deze omstandigheden niet een te zware sanctie opgelegd. Hierbij heeft de examencommissie ook mogen betrekken dat appellant in het verleden al vaker een sanctie heeft gekregen wegens plagiaat. Dat appellant een tijdje met de studie is gestopt, betekent in dit geval niet dat de examencommissie het sanctieverleden van appellant niet mocht betrekken bij het bepalen van de sanctie. Nadat appellant was uitgeschreven, heeft hij dezelfde studie weer

opgepakt op het punt waar hij was gebleven en zijn ook zijn eerdere toetsresultaten blijven staan. Anders dan appellant stelt, is zijn geval niet een op een te vergelijken met studenten die na een eerdere studie bij een onderwijsinstelling een vergelijkbare studie bij een andere instelling gaan volgen en vrijstelling moeten vragen voor de vakken die zij al eerder aan een andere instelling hebben behaald. Verder is van belang dat, zoals hiervoor is overwogen, meer vormen van plagiaat zijn geconstateerd. Dat appellant net is overgegaan naar het tweede studiejaar en hij stelt als gevolg van de beslissing in feite twee studiejaren te moeten vergooien, leidt niet tot een ander oordeel. Appellant is diverse keren gesanctioneerd en gewaarschuwd voor plagiaat en heeft daarover nog een gesprek gehad met de directeur. Dat de directeur, naar appellant ter zitting heeft gesteld, tijdens dit gesprek heeft aangegeven dat hij weer “met een schone lei “ kon beginnen, betekent niet dat eerdere sancties bij nieuwe overtredingen geen rol meer zouden mogen spelen. Hij had dus kunnen dan wel moeten weten dat een volgende constatering van plagiaat ernstige gevolgen kon hebben voor zijn studiecarrière.

Conclusie

2.4. De conclusie is dat de beslissing van verweerder van 5 oktober 2020, gelet op overweging 2.3.1, voor vernietiging in aanmerking komt. Omdat de examencommissie zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat ook in de tweede versie van de opdracht plagiaat is gepleegd, heeft zij de sanctie mogen opleggen. Om die reden zal het College de rechtsgevolgen van de beslissing van 5 oktober 2020 in stand te laten.

2.5. Van proceskosten die voor vergoeding in aanmerking komen, is niet gebleken.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het college van beroep voor de examens van Saxion Hogeschool van 5 oktober 2020;
III. laat de rechtsgevolgen van de vernietigde beslissing in stand;
IV. gelast dat het college van beroep voor de examens van Saxion Hogeschool aan appellant het door hem betaalde griffierecht ten bedrage van € 48,00 vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. G.H.M. Hoogvliet, voorzitter, en mr. W.D.M. van Diepenbeek en mr. H.F.M.W. van Rijswick, leden, in tegenwoordigheid van mr. R. Grimbergen, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2020/168**
Rechter(s):	mrs. Borman, Lubberdink en De Moor-van Vugt
Datum uitspraak:	25 februari 2021
Partijen:	appellant en CBE Hanzehogeschool Groningen
Trefwoorden:	BNSA causaal verband coronacrisis kernvakken motivering persoonlijke omstandigheden studieadvies
Artikelen:	WHW: artikel 7.8b
Uitspraak:	gegrond
Hoofdoverwegingen:	2.5. Het College merkt op dat het CBE niet heeft betwist dat sprake is geweest van persoonlijke omstandigheden aan de zijde van appellant. Het CBE heeft in de bestreden beslissing zelfs expliciet vastgesteld dat tussen partijen niet in geschil is dat bij appellant in het tweede studiejaar sprake is geweest van familieomstandigheden, die een negatieve invloed hebben gehad op zijn studievoortgang. Hiermee is het causaal verband tussen het niet behalen van de studievoortgangsnorm en de persoonlijke omstandigheden erkend. Door zich op het standpunt te stellen dat appellant niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn stress in zodanige mate is verminderd dat hij zijn studie inmiddels succesvol zou kunnen vervolgen, heeft het CBE vervolgens een onjuiste maatstaf aangelegd. Hiermee heeft het CBE namelijk te veel gekeken naar de eventuele, toekomstige situatie, terwijl primair ter beoordeling voorlag of appellant niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding. Het College is, nu de negatieve invloed van de persoonlijke omstandigheden op de studievoortgang vast staat, van oordeel dat het CBE niet toereikend heeft gemotiveerd dat appellant niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding. Het besluit van CBE tot het in stand laten van het BNSA komt daarom voor vernietiging in aanmerking. De betogen slagen.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Hanzehogeschool Groningen, verweerder (hierna ook: het CBE).

1. Procesverloop

Bij beslissing van 25 augustus 2020 heeft de examencommissie namens het instellingsbestuur appellant een bindend negatief studieadvies (hierna: BNSA) voor de opleiding “Biologie en Medisch Laboratoriumonderzoek” gegeven.

Bij beslissing van 5 november 2020 heeft het CBE het door appellant daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen de beslissing van het CBE heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Deze zaak is van een Meervoudige Kamer verwezen naar een Enkelvoudige Kamer.

Het College heeft het beroep (in een Enkelvoudige Kamer met mr. H.G. Lubberdink) ter zitting behandeld op 21 december 2020, waar appellant, bijgestaan door mr. L. Huijgsloot, advocaat te Rotterdam, en het CBE, vertegenwoordigd door mr. J. Knip, secretaris van het CBE zijn verschenen. Tevens is via een videoverbinding dr. E. Apol, secretaris van de examencommissie, verschenen.

Na de zitting is de zaak verwezen van de Enkelvoudige Kamer naar een Meervoudige Kamer. Met toestemming van partijen is afgezien van het houden van een nadere zitting.

2. Overwegingen

Inleiding

2.1. Appellant heeft in zijn eerste studiejaar 31 studiepunten gehaald. Aan het einde van dat studiejaar heeft hij uitstel van een bindend negatief studieadvies verkregen, vanwege persoonlijke omstandigheden. Aan het einde van het tweede studiejaar had appellant 41 studiepunten behaald. Daarmee voldeed hij niet aan de voor hem geldende studievoortgangsnorm (of: BSA norm) van de propedeuse (60 punten). Daarom heeft de examencommissie aan appellant een BNSA gegeven.
Het CBE heeft het BNSA in administratief beroep in stand gelaten Daarbij heeft het CBE gesteld dat appellant gezien zijn huidige studietempo nog jaren zal moeten studeren voordat zijn studie kan worden afgerond met alle (financiële) gevolgen van dien.

Beroepsgronden

2.2. Appellant kan zich niet met de beslissing van het CBE verenigen. Hij stelt dat hij persoonlijke omstandigheden, alsmede de gevolgen van de coronacrisis van invloed zijn geweest op zijn studieprestaties.
Zo is hij zijn baan in de horeca kwijtgeraakt. Verder werd studeren bemoeilijkt doordat appellant de enige was binnen het gezin die voldoende de Nederlandse taal beheerst, zodat hij veel moest regelen voor zijn familie. Appellant heeft er bij het CBE op gewezen dat zijn persoonlijke omstandigheden sinds kort zijn verbeterd doordat zijn zuster inmiddels achttien jaar is geworden en nu ook financieel de familie kan bijstaan. Verder stelt appellant dat hij studievertraging heeft opgelopen als gevolg van de corona-maatregelen in 2020. Volgens appellant heeft het CBE ontoereikend gemotiveerd dat hij niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding. Er is slechts gewezen op zijn taalachterstand, maar dat zegt volgens appellant niets over zijn vakinhoudelijke kennen en kunnen. Volgens appellant heeft de examencommissie erkend dat ook in het tweede jaar een causaal verband bestond tussen de persoonlijke omstandigheden en het niet halen van de studievoortgangsnorm. Hiermee is niet te rijmen dat de examencommissie eveneens constateert dat appellant grote moeite heeft met basale theorievakken, aldus appellant.

Juridisch kader

2.3. In artikel 7.8b, derde lid, van de Wet op het Hoger Onderwijs en Wetenschappelijk Onderzoek komt naar voren dat het instellingsbestuur aan een advies, als bedoeld in het eerste of tweede lid, een afwijzing kan verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding, doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld.

Standpunt CBE

2.4. Het CBE stelt zich op het standpunt dat appellant niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn stress in zodanige mate is verminderd dat hij zijn studie inmiddels succesvol zou kunnen vervolgen. Het CBE constateert op basis van de verklaring van appellant dat hij nog steeds grotendeels verantwoordelijk blijft voor zijn familie en dat ook het financiële perspectief zorgelijk blijft. Verder acht het CBE het niet aannemelijk dat de financiële situatie van appellant op korte en lange termijn stabieler en daardoor minder stressvol zal zijn. Volgens het CBE is voldoende rekening gehouden met de impact van het corona-virus, nu voornamelijk de resultaten van het eerste semester bij de beoordeling zijn betrokken. Deze resultaten verschillen nauwelijks van de resultaten die in het tweede semester, tijdens de corona-situatie, zijn behaald, aldus het CBE. Het CBE heeft veel waarde gehecht aan de omstandigheid dat appellant na twee jaar vooral de praktijkvakken heeft behaald en dat de niet behaalde vakken met name de zogenaamde kernvakken zijn. Volgens het CBE baart het niet behalen van deze vakken zorgen. Het CBE heeft op zich bewondering voor de mate waarin appellant na ruim vier jaar de Nederlandse taal beheerst, maar heeft geconstateerd dat appellant af en toe nog wel moeite heeft met het Nederlands. Het CBE acht aannemelijk dat dit taalbeheersingsaspect mede van invloed is op het huidige studietempo van appellant en medebepalend is voor het oordeel over zijn geschiktheid voor de studie. Het CBE stelt zich op basis van het vorenstaande op het standpunt dat appellant niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding.

Beoordeling door het College

2.5. Het College merkt op dat het CBE niet heeft betwist dat sprake is geweest van persoonlijke omstandigheden aan de zijde van appellant. Het CBE heeft in de bestreden beslissing zelfs expliciet vastgesteld dat tussen partijen niet in geschil is dat bij appellant in het tweede studiejaar sprake is geweest van familieomstandigheden, die een negatieve invloed hebben gehad op zijn studievoortgang. Hiermee is het causaal verband tussen het niet behalen van de studievoortgangsnorm en de persoonlijke omstandigheden erkend. Door zich op het standpunt te stellen dat appellant niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn stress in zodanige mate is verminderd dat hij zijn studie inmiddels succesvol zou kunnen vervolgen, heeft het CBE vervolgens een onjuiste maatstaf aangelegd. Hiermee heeft het CBE namelijk te veel gekeken naar de eventuele, toekomstige situatie, terwijl primair ter beoordeling voorlag of appellant niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding.
Het College is, nu de negatieve invloed van de persoonlijke omstandigheden op de studievoortgang vast staat, van oordeel dat het CBE niet toereikend heeft gemotiveerd dat appellant niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding. Het besluit van CBE tot het in stand laten van het BNSA komt daarom voor vernietiging in aanmerking.
De betogen slagen.

Conclusie

2.6. Het beroep is gegrond. Het besluit van 5 november 2020 van het CBE dient te worden vernietigd wegens een ondeugdelijke motivering.

2.7. Het CBE dient op na te melden wijze in de proceskosten te worden veroordeeld.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep van appellant gegrond;
II. vernietigt het besluit van 5 november 2020, waarbij het College van Beroep voor de Examens van de Hanzehogeschool Groningen het administratief beroep van appellant (tegen een

beslissing van de examencommissie tot het geven van een bindend negatief studieadvies) ongegrond heeft verklaard:

III. gelast dat het College van Beroep voor de Examens van de Hanzehogeschool Groningen het door appellant voor de behandeling van het beroep betaalde griffierecht ten bedrage van € 48,- (zegge: achtenveertig euro) vergoedt;

IV. veroordeelt het College van Beroep voor de Examens van de Hanzehogeschool Groningen tot vergoeding van de door appellant voor de behandeling van het beroep betaalde proceskosten ten bedrage van € 1.068,- (zegge: duizendachtenzestig euro).

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, voorzitter, en mr. H.G. Lubberdink en mr. A.J.C. de Moor-van Vugt, leden, in tegenwoordigheid van mr. M.L.M. van Loo, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2020/169**
Rechter(s):	mr. Lubberdink
Datum uitspraak:	4 maart 2021
Partijen:	appellante en CBE Open Universiteit
Trefwoorden:	antwoordmodel hoorzitting kennen en kunnen
Artikelen:	WHW: artikel 7:66 tweede lid Awb: artikel 8:4 derde lid aanhef onder b
Uitspraak:	ongegrond
Hoofdoverwegingen:	2.6. Gelet op het voorgaande heeft het College een zeer beperkte ruimte om te toetsen of appellante voor het tentamen Ondernemingsrecht terecht het cijfer 6 is toegekend. Het College zal hierna daarom alleen beoordelen of hetgeen appellante heeft aangevoerd tot de conclusie leidt dat de vaststelling van het cijfer zo onzorgvuldig is geweest dat deze niet in stand kan blijven. 2.7. Verweerder heeft in zijn beslissing van 16 september 2020 terecht geconstateerd dat de door appellante gegeven antwoorden zijn beoordeeld aan de hand van een antwoordmodel en dat daarin per vraag of vraagonderdeel staat welke aspecten relevant zijn om tot de maximale score te komen. Verder heeft verweerder terecht geconstateerd dat de examinator in zijn bij verweerder ingediende verweerschrift de toekenning van het aantal punten heeft toegelicht. Het College is van oordeel dat de aldus toegelichte wijze van beoordeling niet duidt op de hiervoor bedoelde onzorgvuldigheid. Ook in zoverre faalt het betoog.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Open Universiteit, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 12 maart 2020 is aan appellante medegedeeld dat zij het cijfer 6 voor het door haar afgelegde tentamen Ondernemingsrecht heeft behaald.

Bij beslissing van 16 september 2020 heeft verweerder het daartegen door appellante ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Hiertegen heeft appellante beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 22 januari 2021, waar appellante en verweerder, vertegenwoordigd door mr. S.E.M. van der Westen LLB, secretaris van verweerder, zijn verschenen. Aan de kant van verweerder is verder mr. A.L.H. Koopman verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Op 7 maart 2020 heeft appellante het tentamen Ondernemingsrecht afgelegd. Bij de beslissing van 12 maart 2020 is haar medegedeeld dat zij daarvoor het cijfer 6 heeft behaald. Verweerder heeft deze beslissing in stand gelaten.

2.2. Appellante is het hiermee niet eens. Zij betoogt dat haar recht om door verweerder te worden gehoord is geschonden, omdat zij pas op de laatste dag voor de digitale hoorzitting te weten is gekomen wanneer deze zou plaatsvinden en de haar toegestuurde link niet werkte. Voorts betoogt zij dat verweerder haar administratief beroepschrift ten onrechte heeft voorgelegd aan de examinator die het tentamen heeft beoordeeld. Volgens haar had verweerder haar administratief beroepschrift aan een niet bij die beoordeling betrokken derde moeten sturen. Verder betoogt zij dat vragen 13 en 18 van het tentamen moeten worden geschrapt en de beoordeling van haar antwoorden op vragen 21A en 21D onjuist is. Vraag 13 kan niet worden beantwoord op basis van de in de vraag gegeven informatie en de leerstof. Stelling I van vraag 18 is te vaag en te veel uit context getrokken om als 'juist' of 'onjuist' te kunnen worden gekwalificeerd. Voor haar antwoord op vraag 21D zijn ten onrechte nul van de zes punten toegekend, aangezien het antwoord gedeeltelijk overeenkomt met het modelantwoord en over de onjuistheid van het resterende deel van het antwoord kan worden getwist. Hierbij verwijst zij naar opvattingen in de juridische literatuur over de vernietigbaarheid of nietigheid van een stemovereenkomst. Ten slotte zijn voor haar antwoord op vraag 21D ten onrechte slechts twee van de zes punten toegekend, aangezien haar antwoord grotendeels met het modelantwoord overeenkomt en het antwoord op die vraag zo evident is dat verdere uitleg niet nodig was, aldus appellante.

2.3. In het verweerschrift licht verweerder toe dat aan appellante op 24 juli 2020 is meegedeeld dat de hoorzitting vermoedelijk op 16 september 2020, uiteindelijk ook de dag waarop deze daadwerkelijk heeft plaats gevonden, zal plaatsvinden. Op 11 augustus 2020 heeft appellante verweerder geïnformeerd dat zij digitaal aan de hoorzitting wil deelnemen. Op 28 augustus 2020 heeft verweerder per e-mail het procesdossier aan appellante gestuurd. In het e-mailbericht staat onder meer dat de uitnodigingsbrief is meegezonden. In de uitnodigingsbrief staat dat de hoorzitting op 16 september 2020 om 14.00 uur zal plaatsvinden. De brief is abusievelijk niet als separaat bestand, maar als onderdeel van het dossier meegestuurd. Het dossier heeft een voorblad, waarin onder punt 12 'uitnodiging appellante; uitnodiging examinator' is vermeld. Op 14 september 2020 is appellante per e-mail een link voor deelname aan de hoorzitting gestuurd. Bij e-mailbericht van 16 september 2020, 08.43 uur, heeft appellante bij verweerder geïnformeerd naar het tijdstip van de hoorzitting. Bij e-mailbericht van 16 september 2020, 09.19 uur, heeft verweerder appellante voor het tijdstip van de hoorzitting verwezen naar de uitnodigingsbrief in het dossier. Op 16 september 2020, 14.02 uur, heeft verweerder appellante per e-mail verzocht deel te nemen aan de hoorzitting. Om 14.11 uur is appellante een herinneringsmail gestuurd. Ook heeft verweerder twee keer geprobeerd telefonisch contact te krijgen met appellante. De eerste keer ging de telefoon over, maar werd er niet opgenomen. De tweede keer werd meteen naar voicemail doorgeschakeld, aldus verweerder.
Het College is gelet op de hiervoor weergegeven, niet door appellante betwiste feiten en omstandigheden van oordeel dat verweerder appellante voldoende in de gelegenheid heeft gesteld om aan de hoorzitting deel te nemen. De uitnodigingsbrief voor de hoorzitting is appellante op 28 augustus 2020 toegezonden. Van haar mocht worden verwacht de uitnodigingsbrief tussen de dossierstukken te vinden, dan wel bij verweerder over het tijdstip van de hoorzitting navraag te doen. Appellante heeft op de dag van de hoorzitting ook navraag gedaan, waarna verweerder haar heeft uitgelegd waar zij de uitnodigingsbrief kon vinden. Appellante heeft niet verzocht om uitstel van de hoorzitting, zodat verweerder ervan mocht uitgaan dat zij om 14.00 uur aan de hoorzitting zou deelnemen. Verweerder heeft appellante vervolgens kort voor aanvang van de hoorzitting per e-mail verzocht aan de hoorzitting deel te nemen en bovendien geprobeerd telefonisch contact met haar op te nemen. Dat het telefonisch contact niet tot stand is gekomen, naar later bleek omdat de batterij van appellantes telefoon leeg was, is een omstandigheid die verweerder niet kan worden verweten. Ten slotte is niet komen vast te staan dat de door verweerder gestuurde link ondeugdelijk was.
In zoverre faalt het betoog.

2.4. Verweerder heeft het door appellante ingediende administratief beroepschrift terecht voorgelegd aan de examinator die haar tentamen heeft beoordeeld. Uit het bestuursprocesrecht vloeit immers voort dat aan degene die de beslissing heeft genomen waartegen administratief beroep is ingesteld, moet worden gevraagd te reageren op de tegen de beslissing aangevoerde beroepsgronden. Evenmin kan worden gezegd dat verweerder onzorgvuldig of anderszins onrechtmatig heeft gehandeld door bij het geding geen examinator te betrekken die de aangevochten beoordeling niet heeft verricht. Geen rechtsregel verplichtte verweerder daartoe.
Ook in zoverre faalt het betoog.

2.5. Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), gelezen in verbinding met artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) kan geen beroep worden ingesteld tegen een besluit, inhoudende een beoordeling van het kennen en kunnen van een kandidaat of leerling die ter zake is geëxamineerd of op enigerlei andere wijze is getoetst, dan wel inhoudende de vaststelling van opgaven, beoordelingsnormen of nadere regels voor die examinering of toetsing. Deze bepalingen staan eraan in de weg dat door het instellen van beroep tegen een beslissing van een college van beroep voor de examens een oordeel van de bestuursrechter wordt verkregen over een beslissing die als zodanig van bestuursrechtelijke rechtsbescherming is uitgezonderd. Dit betekent dat het College slechts kan onderzoeken of verweerder terecht de vaststelling van het cijfer in stand heeft gelaten voor zover bij de beoordeling is voldaan aan de voorschriften van procedurele aard die bij of krachtens de Awb, de WHW of enig andere wet in formele zin zijn gesteld.

2.6. Gelet op het voorgaande heeft het College een zeer beperkte ruimte om te toetsen of appellante voor het tentamen Ondernemingsrecht terecht het cijfer 6 is toegekend. Het College zal hierna daarom alleen beoordelen of hetgeen appellante heeft aangevoerd tot de conclusie leidt dat de vaststelling van het cijfer zo onzorgvuldig is geweest dat deze niet in stand kan blijven.

2.7. Verweerder heeft in zijn beslissing van 16 september 2020 terecht geconstateerd dat de door appellante gegeven antwoorden zijn beoordeeld aan de hand van een antwoordmodel en dat daarin per vraag of vraagonderdeel staat welke aspecten relevant zijn om tot de maximale score te komen. Verder heeft verweerder terecht geconstateerd dat de examinator in zijn bij verweerder ingediende verweerschrift de toekenning van het aantal punten heeft toegelicht. Het College is van oordeel dat de aldus toegelichte wijze van beoordeling niet duidt op de hiervoor bedoelde onzorgvuldigheid.
Ook in zoverre faalt het betoog.

2.8. Het beroep is ongegrond.

2.9. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H.G. Lubberdink, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. T. Hartsuiker, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2020/171**
Rechter(s):	mrs. Borman, Verheij en Daalder
Datum uitspraak:	25 februari 2021
Partijen:	appellante en CBE De Haagse Hogeschool
Trefwoorden:	bindend negatief studieadvies BNSA causaal verband persoonlijke omstandigheden
Artikelen:	WHW: artikel 7.8b UWHW 2008: artikel 2.1 OER: artikel 7.1 OER: artikel 7.4 OER: artikel 7.5
Uitspraak:	ongegrond
Hoofdoverwegingen:	2.5. Zoals volgt uit onder meer de uitspraak van het College van 17 april 2014 (zaak nr. CBHO 2013/256.5; www.cbho.nl) is het niet aan appellante om het causaal verband tussen de aangevoerde omstandigheden en de studievertraging aan te tonen. Voldoende is de gestelde persoonlijke omstandigheden aan te tonen en aannemelijk te maken dat die omstandigheden de studieresultaten nadelig hebben beïnvloed. Het is vervolgens aan de examencommissie om indien persoonlijke omstandigheden worden aangenomen te motiveren waarom desondanks een causaal verband tussen de aangevoerde omstandigheden en het niet hebben behaald van de benodigde studiepunten ontbreekt. 2.6. Appellante lijdt aan migraineaanvallen, die zijn aangemerkt als persoonlijke omstandigheid als bedoeld in artikel 7.8b van de WHW. In het studiejaar 2018-2019 is vanwege die persoonlijke omstandigheid het studieadvies opgeschort. Daarmee heeft de examencommissie het causaal verband tussen de aangevoerde omstandigheden en de studievertraging toen aanwezig geacht. In het studiejaar 2019-2020 heeft appellante zich beroepen op dezelfde persoonlijke omstandigheid. Daarmee is in beginsel aannemelijk gemaakt dat de migraineaanvallen de studieresultaten nadelig hebben beïnvloed. Verweerder heeft echter voldoende gemotiveerd waarom de examencommissie zich op het standpunt mocht stellen dat een causaal verband ontbreekt. Appellante heeft in het studiejaar 2018-2019 33 studiepunten behaald en diende, om aan de voorwaarde in het uitgestelde advies te voldoen, voor 1 juli 2020 50 studiepunten van de propedeutische fase te behalen. Dit betekent dat appellante nog 17 studiepunten van de propedeutische fase in het studiejaar 2019-2020 moest behalen. Zij heeft uiteindelijk 15 studiepunten behaald, waarvan slechts drie studiepunten van de propedeutische fase. De overige 12 studiepunten heeft zij behaald voor tweedejaarsvakken uit de hoofdfase van de bachelor. Deze studiepunten worden echter niet meegeteld voor het behalen van de studievoortgangsnorm. Verweerder heeft zich verder terecht op het standpunt gesteld dat, nu appellante een aanzienlijk aantal tweedejaarsvakken heeft gevolgd en deels ook heeft behaald, de migraine geen bepalende invloed moet hebben gehad op het niet voldoen aan de gestelde studievoortgangsnorm. Dat haar migraineaanvallen wel enige invloed hebben gehad op haar studieresultaten is, zoals ook de studentendecaan heeft aangegeven, aannemelijk, maar is naar het oordeel van het College niet de doorslaggevende reden voor het niet behalen van de eerste-jaarsvakken die deel uitmaken van de studievoortgangsnorm. Met verweerder is het College van oordeel dat meer aannemelijk is dat appellante moeite heeft met het behalen van

individuele tentamens. Uit het studievoortgangsoverzicht blijkt dat de propedeusevakken die appellante niet heeft gehaald, vakken zijn waarbij individuele schriftelijke tentamens moesten worden gemaakt. De groepsopdrachten uit de propedeutische fase heeft appellante gehaald. Verder is gebleken dat de tweedejaarsvakken die appellante heeft behaald, ook groepsprojecten waren. Verweerder heeft zich daarom terecht op het standpunt gesteld dat de examencommissie tot de conclusie kon komen dat een causaal verband ontbreekt tussen de migraine en het niet behalen van de studievoortgangsnorm.
Verder volgt het College de lezing van appellante dat in het advies moet worden gelezen dat de studentendecaan geen relatie kan leggen omdat zij pas op een laat tijdstip kennis heeft genomen van de door appellante gemelde omstandigheden, niet. Dat ook het coronavirus op de studieprestaties van invloed kan zijn geweest, valt niet uit te sluiten, maar heeft appellante niet nader geconcretiseerd en heeft appellante er ook niet van weerhouden om een aantal studiepunten in de hoofdfase van de studie te behalen. De conclusie is dat verweerder zich op het standpunt heeft mogen stellen dat de examencommissie terecht een bindend negatief studieadvies heeft gegeven.
Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van De Haagse Hogeschool,
verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 16 juli 2020 heeft de examencommissie namens het instellingsbestuur van De Haagse Hogeschool aan appellante een bindend negatief studieadvies voor de opleiding Ondernemerschap & Retail Management gegeven.

Bij beslissing van 16 november 2020 heeft verweerder het door appellante daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 8 januari 2021, waar appellante, bijgestaan door mr. R. Verspaandonk, advocaat te Den Haag, is verschenen. Verweerder, vertegenwoordigd door mr. J.J.A.W. Franssen, secretaris van verweerder, heeft via een videoverbinding deelgenomen. Via een videoverbinding is de examencommissie, vertegenwoordigd door haar voorzitter A.G. van der Wal, ter zitting gehoord.

2. Overwegingen

Wet- en regelgeving

Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW)

Artikel 7.8b Studieadvies propedeutische fase
1. Het instellingsbestuur van een bekostigde universiteit, hogeschool of levensbeschouwelijke universiteit brengt iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale associate degree-opleiding of bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de associate degree-opleiding of de bacheloropleiding. […]
2. […]
3. Aan een advies als bedoeld in het eerste of tweede lid kan het instellingsbestuur ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving, een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding, doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld. […]
4. Voordat het instellingsbestuur tot afwijzing overgaat, geeft het de desbetreffende student een waarschuwing onder bepaling van een redelijke termijn waarbinnen de studieresultaten ten genoegen van dat bestuur moeten zijn verbeterd. Het instellingsbestuur stelt de student alvorens tot een afwijzing over te gaan in de gelegenheid te worden gehoord.
5. […]
6. […]
7. Bij algemene maatregel van bestuur wordt bepaald welke persoonlijke omstandigheden, bedoeld in het derde lid, het instellingsbestuur in zijn beoordeling betrekt.
8. […]

Uitvoeringsbesluit WHW 2008

Artikel 2.1. Persoonlijke omstandigheden bij bindend studieadvies en verwijzing naar afstudeerrichting
1. De persoonlijke omstandigheden bedoeld in de artikelen 7.8b, derde lid, en 7.9, derde lid, van de wet, zijn:
a. ziekte van betrokkene,
b. lichamelijke, zintuiglijke of andere functiestoornis van betrokkene,
c. zwangerschap van betrokkene,
d. bijzondere familieomstandigheden,
[…]
h. andere in de onderwijs- en examenregeling, bedoeld in artikel 7.13 van de wet, op grond van artikel 7.13, tweede lid, onderdeel f, van de wet, vast te leggen persoonlijke omstandigheden,
i. andere dan in de onderdelen a tot en met h bedoelde persoonlijke omstandigheden die, indien zij door het instellingsbestuur niet in de beoordeling zouden worden betrokken, zouden leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard.
2. […]

Onderwijs- en Examenregeling Ondernemerschap & Retail Management 2019-2020 (hierna: OER)

Artikel 7.1 Studieadvies in de propedeutische fase
1. De student ontvangt aan het eind van zijn eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een opleiding advies over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de opleiding waarvoor hij is ingeschreven. Dit advies wordt schriftelijk of per e-mail aan het hogeschoolmailadres en/of het op dat moment bij de school bekende courante emailadres van de student uitgebracht door de examencommissie, namens en onder verantwoordelijkheid van de faculteitsdirecteur.
[…].

Artikel 7.4 Negatief bindend studieadvies
1. […]
2. Een negatief bindend studieadvies kan alleen worden uitgebracht wanneer aan de volgende voorwaarden is voldaan:
1. aan de student studie(loopbaan)begeleiding aangeboden is;
2. de gegevens over studievoortgang van de student zijn opgenomen in het studievolgsysteem OSIRIS;
3. de opleiding voor elke onderwijseenheid ten minste één herkansing in hetzelfde studiejaar heeft aangeboden, met uitzondering van onderwijseenheden met een specifiek karakter, zoals een stage of selecterend project, waarvoor een herkansing redelijkerwijs niet valt in te passen in het onderwijsprogramma;
4. aan de student is een waarschuwing afgegeven op een zodanig tijdstip dat de student de mogelijkheid had zijn studieresultaten te verbeteren;
5. er is rekening gehouden met persoonlijke omstandigheden voor zover de student tijdig bij de examencommissie hierom heeft verzocht;
6. de student is in de gelegenheid gesteld om door de examencommissie gehoord te worden voordat het (negatief bindend) studieadvies is uitgebracht.
3. […]
4. […]

Artikel 7.5 Persoonlijke omstandigheden en uitstel van het studieadvies
1. De examencommissie kan, na kennis genomen te hebben van een gemotiveerd advies van de studentdecaan, beslissen om het uitbrengen van het studieadvies uit te stellen indien de persoonlijke omstandigheden van de student hiertoe aanleiding geven. Aan dit uitstel wordt een termijn verbonden, waarna alsnog een studieadvies wordt uitgebracht. Ook wordt aangegeven aan welke studievoortgangsnorm de student na deze termijn dient te voldoen. Tevens kan de examencommissie beslissen om nadere voorwaarden aan het uitstel te verbinden. De beslissing tot uitstel, inclusief de termijn, de studievoortgangsnorm waaraan na uitstel moet zijn voldaan en de eventuele nadere voorwaarden, wordt schriftelijk of per e-mail aan het hogeschoolmailadres of het op dat moment bij de school bekende courante emailadres van de student uitgebracht.
2. Indien de student wil dat de examencommissie rekening houdt met zijn persoonlijke omstandigheden, dan moet hij de studentendecaan en zijn studie(loopbaan)begeleider over deze omstandigheden informeren op het moment dat deze zich voordoen, of zo spoedig mogelijk daarna. Ook moet de student voor 1 juli, tenzij de omstandigheden zich na 1 juli hebben voorgedaan, een gemotiveerd en onderbouwd verzoek bij de examencommissie indienen om het uitbrengen van het studieadvies vanwege deze persoonlijke omstandigheden uit te stellen. De student is zelf verantwoordelijk voor het melden van de omstandigheden en het aannemelijk maken van daardoor ontstane studievertraging, het doen van een verzoek bij de examencommissie en voor het in overleg met de studieloopbaanbegeleider opstellen van een studieplan om eventuele studievertraging te voorkomen of zoveel mogelijk te beperken.
3. De volgende persoonlijke omstandigheden kunnen, ter beoordeling van de examencommissie, aanleiding geven voor het verlenen van uitstel van het uitbrengen van een studieadvies:
a. ziekte: elke lichamelijke of psychische ongesteldheid;
b. functiebeperking: een lichamelijke, zintuiglijke of psychische functiebeperking;
c. zwangerschap en bevalling;
d. bijzondere familieomstandigheden:
i. de langdurige verzorging van een zieke bloedverwant of iemand binnen het eigen samenlevingsverband;
ii. langdurige psychische en/of sociale problemen in het eigen samenlevingsverband;
iii. andere omstandigheden die als bijzondere familieomstandigheden worden aangemerkt;
e. […]
f. […]
g. […]

h. […]

Voorgeschiedenis en besluitvorming

2.1. Appellante is in het studiejaar 2018-2019 begonnen met de bacheloropleiding Ondernemerschap & Retail Management. Aan het einde van dit studiejaar heeft de examencommissie vastgesteld dat zij 33 studiepunten had behaald, waarmee zij niet voldeed aan de eisen om in aanmerking te komen voor een positief studieadvies. Omdat appellante lijdt aan sterke migraineaanvallen, heeft zij een beroep gedaan op bijzondere persoonlijke omstandigheden. Bij beslissing van 15 juli 2019 heeft de examencommissie, vanwege de bijzondere persoonlijke omstandigheden van appellante, besloten het studieadvies uit te stellen. Aan dat uitstel heeft de examencommissie de voorwaarde verbonden dat appellante op 1 juli 2020 de studienorm van 50 studiepunten van het propedeutische examenprogramma moet hebben behaald. Verder heeft de examencommissie vermeld dat als appellante niet aan deze voorwaarde voldoet, een bindend negatief studieadvies volgt. Voorts heeft de examencommissie appellante in deze beslissing geadviseerd om absolute voorrang te verlenen aan de nog te behalen propedeuseonderdelen, boven deelname aan vakken uit de hoofdfase.

2.2. Vaststaat dat appellante aan het einde van het studiejaar 2019-2020 in totaal 36 studiepunten uit de propedeutische fase heeft behaald. Daarnaast heeft zij in het studiejaar 2019-2020 12 studiepunten uit de hoofdfase behaald. Appellante heeft vanwege haar migraineaanvallen wederom een beroep gedaan op bijzondere persoonlijke omstandigheden. De examencommissie heeft daarop bij beslissing van 16 juli 2020 aan appellante, ondanks haar beroep op persoonlijke omstandigheden, een bindend negatief studieadvies gegeven. In de beslissing heeft de examencommissie overwogen dat appellante 36 studiepunten heeft behaald en daarmee niet heeft voldaan aan de voorwaarde die in het uitgestelde advies is gesteld. In de beslissing heeft de examencommissie het advies van de studentendecaan betrokken, waarin is vermeld dat het aannemelijk is dat de door appellante genoemde medische omstandigheden een rol hebben gespeeld maar dat geen relatie kan worden gelegd tussen deze omstandigheden en de mogelijke invloed daarvan op de studievoortgang.

2.3. Aan de beslissing van 16 november 2020 heeft verweerder ten grondslag gelegd dat de examencommissie zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat de migraine niet in overwegende mate de oorzaak is geweest van het niet hebben voldaan aan de in het uitgesteld studieadvies gestelde voorwaarde. Daarbij heeft verweerder betrokken dat appellante in het studiejaar 2019-2020 12 studiepunten uit de hoofdfase heeft gehaald, terwijl in diezelfde periode nog negen vakken van de propedeuse (van in totaal 27 studiepunten) openstonden. In acht van deze vakken heeft zij tentamens gemaakt, waarvan zij er één heeft gehaald. Voor één vak heeft zij zich niet ingeschreven. Verweerder heeft daaruit geconcludeerd dat appellante in het studiejaar 2019-2020 teveel vakken heeft gevolgd en daarbij ten onrechte geen prioriteit heeft gegeven aan de openstaande propedeusevakken maar aan vakken uit de hoofdfase.

Het geschil in beroep

2.4. Appellante is het niet eens met de beslissing van verweerder. Zij heeft het afgelopen studiejaar te maken gehad met een voortduring van haar migraineklachten en daarnaast met een oogprobleem, het overlijden van een dierbare vriendin en het coronavirus. Deze persoonlijke omstandigheden zijn ten onrechte niet door verweerder in de beslissing betrokken, zodat de beslissing onzorgvuldig tot stand is gekomen.
Verder voert appellante aan dat het advies van de studentendecaan ten onrechte is gelezen als dat het causaal verband tussen haar medische omstandigheden en de studievoortgang ontbreekt. Volgens appellante moet het advies aldus worden gelezen dat de studentendecaan geen relatie kan leggen omdat zij pas op een laat tijdstip kennis heeft genomen van de door appellante gemelde omstandigheden. Uit de vaststelling dat het aannemelijk is dat de genoemde omstandigheden een rol hebben gespeeld volgt op

grond van vaste jurisprudentie van het College dat de examencommissie dient te motiveren waarom het veronderstelde causaal verband desondanks ontbreekt, aldus appellante. Ook heeft verweerder haar persoonlijke omstandigheden en de invloed hiervan op haar studieverloop verkeerd gewogen. Appellante voert verder aan dat verweerder ten onrechte de invloed van het coronavirus op de studieprestaties van studenten niet in de beslissing heeft betrokken. Verweerder had soepeler moeten omgaan met studievoorgangsnormen zoals dat ook bij eerstejaarsstudenten is gedaan. De overgangsnormen van de propedeutische fase zijn versoepeld, ook voor studenten die niet met persoonlijke omstandigheden kampen. Door het ontbreken van een afweging op dit punt is de beslissing onzorgvuldig tot stand gekomen, aldus appellante.

Beoordeling door het College

2.5. Zoals volgt uit onder meer de uitspraak van het College van 17 april 2014 (zaak nr. CBHO 2013/256.5; www.cbho.nl) is het niet aan appellante om het causaal verband tussen de aangevoerde omstandigheden en de studievertraging aan te tonen. Voldoende is de gestelde persoonlijke omstandigheden aan te tonen en aannemelijk te maken dat die omstandigheden de studieresultaten nadelig hebben beïnvloed. Het is vervolgens aan de examencommissie om indien persoonlijke omstandigheden worden aangenomen te motiveren waarom desondanks een causaal verband tussen de aangevoerde omstandigheden en het niet hebben behaald van de benodigde studiepunten ontbreekt.

2.6. Appellante lijdt aan migraineaanvallen, die zijn aangemerkt als persoonlijke omstandigheid als bedoeld in artikel 7.8b van de WHW. In het studiejaar 2018-2019 is vanwege die persoonlijke omstandigheid het studieadvies opgeschort. Daarmee heeft de examencommissie het causaal verband tussen de aangevoerde omstandigheden en de studievertraging toen aanwezig geacht. In het studiejaar 2019-2020 heeft appellante zich beroepen op dezelfde persoonlijke omstandigheid. Daarmee is in beginsel aannemelijk gemaakt dat de migraineaanvallen de studieresultaten nadelig hebben beïnvloed. Verweerder heeft echter voldoende gemotiveerd waarom de examencommissie zich op het standpunt mocht stellen dat een causaal verband ontbreekt. Appellante heeft in het studiejaar 2018-2019 33 studiepunten behaald en diende, om aan de voorwaarde in het uitgestelde advies te voldoen, voor 1 juli 2020 50 studiepunten van de propedeutische fase te behalen. Dit betekent dat appellante nog 17 studiepunten van de propedeutische fase in het studiejaar 2019-2020 moest behalen. Zij heeft uiteindelijk 15 studiepunten behaald, waarvan slechts drie studiepunten van de propedeutische fase. De overige 12 studiepunten heeft zij behaald voor tweedejaarsvakken uit de hoofdfase van de bachelor. Deze studiepunten worden echter niet meegeteld voor het behalen van de studievoortgangsnorm. Verweerder heeft zich verder terecht op het standpunt gesteld dat, nu appellante een aanzienlijk aantal tweedejaarsvakken heeft gevolgd en deels ook heeft behaald, de migraine geen bepalende invloed moet hebben gehad op het niet voldoen aan de gestelde studievoortgangsnorm. Dat haar migraineaanvallen wel enige invloed hebben gehad op haar studieresultaten is, zoals ook de studentendecaan heeft aangegeven, aannemelijk, maar is naar het oordeel van het College niet de doorslaggevende reden voor het niet behalen van de eerste-jaarsvakken die deel uitmaken van de studievoortgangsnorm. Met verweerder is het College van oordeel dat meer aannemelijk is dat appellante moeite heeft met het behalen van individuele tentamens. Uit het studievoortgangsoverzicht blijkt dat de propedeusevakken die appellante niet heeft gehaald, vakken zijn waarbij individuele schriftelijke tentamens moesten worden gemaakt. De groepsopdrachten uit de propedeutische fase heeft appellante gehaald. Verder is gebleken dat de tweedejaarsvakken die appellante heeft behaald, ook groepsprojecten waren. Verweerder heeft zich daarom terecht op het standpunt gesteld dat de examencommissie tot de conclusie kon komen dat een causaal verband ontbreekt tussen de migraine en het niet behalen van de studievoortgangsnorm. Verder volgt het College de lezing van appellante dat in het advies moet worden gelezen dat de studentendecaan geen relatie kan leggen omdat zij pas op een laat tijdstip kennis heeft genomen van de door appellante gemelde omstandigheden, niet. Dat ook het coronavirus op de studieprestaties van invloed kan zijn geweest, valt niet uit te sluiten, maar heeft appellante niet nader geconcretiseerd en heeft

appellante er ook niet van weerhouden om een aantal studiepunten in de hoofdfase van de studie te behalen. De conclusie is dat verweerder zich op het standpunt heeft mogen stellen dat de examencommissie terecht een bindend negatief studieadvies heeft gegeven.
Het betoog faalt.

Slotsom

2.7. Het beroep is ongegrond.

2.8. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, voorzitter, en mr. N. Verheij en mr. E.J. Daalder, leden, in tegenwoordigheid van mr. M. Rijsdijk als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2020/173**
Rechter(s):	mrs. Lubberdink, Troostwijk en De Moor-van Vugt
Datum uitspraak:	15 maart 2021
Partijen:	appellant en CBE Vrije Universiteit
Trefwoorden:	fraude sanctie zorgvuldigheidsbeginsel
Artikelen:	Regels en Richtlijnen van de examencommissie: artikel 17 Regels en Richtlijnen van de examencommissie: artikel 18
Uitspraak:	gegrond
Hoofdoverwegingen:	2.5. Het College overweegt dat appellant niet kan worden gevolgd in zijn stelling dat de examencommissie niet meer bevoegd was hem een sanctie op te leggen, omdat de termijn van twee weken, zoals genoemd in de e-mail van 15 januari 2020, was verstreken. Hiertoe overweegt het College dat deze termijn niet in de Regels en Richtlijnen is opgenomen, zodat geen sprake is van een fatale termijn. Verder heeft verweerder gemotiveerd uiteengezet dat er bij het vak vele fraudegevallen waren ontdekt, waardoor de desbetreffende docent meer tijd nodig had om onderzoek te doen naar mogelijk plagiaat. Het College overweegt dat de examencommissie alvorens zij tot de beslissing tot oplegging van de sanctie is gekomen, appellant onvoldoende in de gelegenheid heeft gesteld zich adequaat te verdedigen tegen de beschuldigingen van plagiaat. Nu het hier om een punitieve sanctie gaat, had het om de weg van de examencommissie gelegen om appellant duidelijk te informeren bij welke zelfstudieoefening hij plagiaat zou hebben gepleegd en op welke wijze dat zou hebben plaatsgevonden. Ook had het op de weg van de examencommissie gelegen om tijdig de stukken waarop het vermeende plagiaat betrekking heeft aan appellant ter beschikking te stellen, zodat hij zich adequaat kon voorbereiden op zijn verdediging, hetgeen niet is gebeurd. De examencommissie heeft dus niet mogen volstaan met de algemene mededeling dat appellant wordt beschuldigd van plagiaat en dat hij in een gesprek hierover uitleg mag geven. Appellant betoogt dan ook terecht dat verweerder niet heeft onderkend dat de beslissing van de examencommissie in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel tot stand is gekomen, zodat de beslissing van zowel verweerder als de examencommissie alleen al hierom niet stand kan houden. Het betoog slaagt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Vrije Universiteit (hierna ook: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 17 juni 2020 heeft de examencommissie van de Faculteit der Bètawetenschappen aan het door appellant afgelegde onderdeel zelfstudie, dat deel uitmaakt van het vak Systems Architecture, 0 punten toegekend.

Bij beslissing van 27 november 2020 heeft verweerder het door appellant daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Appellant heeft een nader stuk ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 4 februari 2021, waar appellant, en verweerder, vertegenwoordigd door drs. A.M. van Donk, secretaris van het CBE, zijn verschenen. Tevens is namens de examencommissie verschenen dr. T. Kuhn.

2. Overwegingen

2.1. Appellant volgt de bacheloropleiding Computer Science. In het kader van die opleiding heeft hij het vak Systems Architecture gevolgd. Een onderdeel van dit vak is het maken van zelfstudieoefeningen, waarbij de student een aantal oefeningen mag uitkiezen, waarvoor punten worden toegekend. In december 2019 en januari 2020 heeft appellant een aantal zelfstudieoefeningen ingeleverd bij de examinatoren. Bij beslissing van 17 juni 2020 heeft de examencommissie aan een van de door appellant ingeleverde zelfstudieoefeningen 0 punten toegekend wegens plagiaat.

2.2. Verweerder heeft de beslissing van de examencommissie gehandhaafd en heeft hieraan het volgende ten grondslag gelegd. De regels over fraude en plagiaat zijn vastgelegd in de Regels en Richtlijnen van de Examencommissie. In aanvulling daarop heeft de opleiding nadere regels gesteld voor het door zelfstudie in te leveren werk door studenten. Hierin is opgenomen dat voor de zelfstudieoefeningen geen werk mag worden ingeleverd waarbij teksten uit onlinebronnen letterlijk worden overgenomen. Indien dat wel gebeurt, zal een melding van een vermoeden van fraude worden gedaan en zal als sanctie het extra halve punt voor het eindcijfer van het vak niet worden toegekend. De examinator van het vak Systems Architecture heeft een melding van vermoedelijke plagiaat door appellant gedaan bij de examencommissie, waarna de examencommissie onderzoek heeft verricht. Volgens verweerder heeft appellant erkend dat hij teksten uit onlinebronnen letterlijk heeft overgenomen bij zijn zelfstudieoefeningen. Verweerder heeft vervolgens geoordeeld dat de bezwaren van appellant tegen de door de examencommissie gevolgde procedure na de melding van een vermoeden van fraude ongegrond zijn. Verweerder heeft vervolgens overwogen dat appellant heeft aangevoerd dat het als plagiaat beoordeelde werk maar een klein deel is van het werk dat hij voor zelfstudieoefeningen heeft ingeleverd. Voor zover appellant daarmee bedoelt dat hij een te zware sanctie heeft gekregen, is deze sanctie naar het oordeel van verweerder de lichtste sanctie die door de examencommissie kan worden gegeven en doet daarmee recht aan wat appellant heeft gedaan. De door de examencommissie opgelegde sanctie is dan ook passend en geboden, aldus verweerder.

2.3. Appellant betoogt dat verweerder niet heeft onderkend dat de beslissing van de examencommissie in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel tot stand is gekomen. Hij voert hiertoe aan dat hij door de examinator en de examencommissie niet in de gelegenheid is gesteld om adequaat te reageren op de beschuldigingen van plagiaat. Appellant wijst er in dit verband op dat hij na het inleveren van zijn werk op 15 januari 2020 van de examinator slechts een algemene e-mail via Canvas kreeg waarin was vermeld dat plagiaat was ontdekt bij de zelfstudieoefeningen, maar daarin stond niet vermeld welk onderdeel het betrof. In de e-mail was verder vermeld dat studenten binnen twee weken zouden worden geïnformeerd over het vermeende plagiaat. Omdat er binnen twee weken geen reactie kwam, ging hij er vanuit dat er geen beschuldiging van plagiaat meer was en heeft hij zijn aantekeningen weggegooid. Volgens appellant was de examencommissie dan ook niet meer bevoegd om een sanctie op te leggen. Volgens appellant is hij in zijn verdediging geschaad, omdat hij later bij e-mail van 6 maart 2020 alsnog is beschuldigd van plagiaat. Appellant wijst er verder op dat hij uit deze e-mail niet kon afleiden bij welke zelfstudieoefening hij plagiaat zou hebben gepleegd en op welke wijze dat zou hebben plaatsgevonden. Hetzelfde geldt voor de e-mail die hij op 6 mei 2020 ontving en waarbij hij werd bericht dat de examencommissie voornemens was hem aan een van de door hem ingeleverde zelfstudieoefeningen 0 punten toe te kennen. Pas bij het schikkingsgesprek op 27 augustus 2020 naar aanleiding van het door hem ingestelde administratief beroep

kreeg hij de stukken te zien waarop de examencommissie het plagiaat heeft gebaseerd. Hierdoor heeft hij zich niet goed kunnen verdedigen tegen de beschuldigingen, aldus appellant.

2.4. Artikel 17, eerste lid, van de Regels en Richtlijnen van de examencommissie 2019-2020 luidt: “Onder fraude en plagiaat wordt verstaan ieder handelen of nalaten van een student waardoor een juist oordeel over zijn kennis, inzicht en vaardigheden, of die van een andere student, geheel of gedeeltelijk onmogelijk wordt.”
Het derde lid luidt: “Als plagiaat wordt in ieder geval aangemerkt:
a. het gebruik maken dan wel overnemen van andermans teksten, gegevens of ideeën zonder volledige of correcte bronvermelding;
[…] “
Artikel 18, eerste lid, luidt: “Indien de examinator vaststelt dan wel een grondig vermoeden heeft dat van fraude of plagiaat sprake is, maakt hij hiervan onmiddellijk schriftelijk melding bij de examencommissie.”
Het derde lid luidt: “In geval de examencommissie tot de overtuiging is gekomen dat er sprake is van fraude of plagiaat, wordt een sanctie opgelegd.”

2.5. Het College overweegt dat appellant niet kan worden gevolgd in zijn stelling dat de examencommissie niet meer bevoegd was hem een sanctie op te leggen, omdat de termijn van twee weken, zoals genoemd in de e-mail van 15 januari 2020, was verstreken. Hiertoe overweegt het College dat deze termijn niet in de Regels en Richtlijnen is opgenomen, zodat geen sprake is van een fatale termijn. Verder heeft verweerder gemotiveerd uiteengezet dat er bij het vak vele fraudegevallen waren ontdekt, waardoor de desbetreffende docent meer tijd nodig had om onderzoek te doen naar mogelijk plagiaat.
Het College overweegt dat de examencommissie alvorens zij tot de beslissing tot oplegging van de sanctie is gekomen, appellant onvoldoende in de gelegenheid heeft gesteld zich adequaat te verdedigen tegen de beschuldigingen van plagiaat. Nu het hier om een punitieve sanctie gaat, had het om de weg van de examencommissie gelegen om appellant duidelijk te informeren bij welke zelfstudieoefening hij plagiaat zou hebben gepleegd en op welke wijze dat zou hebben plaatsgevonden. Ook had het op de weg van de examencommissie gelegen om tijdig de stukken waarop het vermeende plagiaat betrekking heeft aan appellant ter beschikking te stellen, zodat hij zich adequaat kon voorbereiden op zijn verdediging, hetgeen niet is gebeurd. De examencommissie heeft dus niet mogen volstaan met de algemene mededeling dat appellant wordt beschuldigd van plagiaat en dat hij in een gesprek hierover uitleg mag geven. Appellant betoogt dan ook terecht dat verweerder niet heeft onderkend dat de beslissing van de examencommissie in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel tot stand is gekomen, zodat de beslissing van zowel verweerder als de examencommissie alleen al hierom niet stand kan houden.
Het betoog slaagt.

2.6. Het beroep is reeds hierom gegrond. Hetgeen overigens is aangevoerd, behoeft geen bespreking. De beslissing van verweerder van 27 november 2020 moet worden vernietigd. Het College zal zelf in de zaak voorzien door het administratief beroep gegrond te verklaren, de beslissing van de examencommissie van 17 juni 2020 te vernietigen en te bepalen dat deze uitspraak in de plaats treedt van de vernietigde beslissing van verweerder van 27 november 2020.

2.7. Verweerder dient op na te melden wijze in de proceskosten te worden veroordeeld.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het college van beroep voor de examens van de Vrije Universiteit van 27 november 2020, kenmerk: 2020/51/959;

III. verklaart het administratief beroep tegen de beslissing van de examencommissie van 17 juni 2020 gegrond;
IV. vernietigt die beslissing van 17 juni 2020;
V. bepaalt dat deze uitspraak in de plaats treedt van de vernietigde beslissing van 27 november 2020;
VI. veroordeelt het college van beroep voor de examens van de Vrije Universiteit tot vergoeding van bij appellant in verband met de behandeling van het beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 534,- (zegge: vijfhonderdvierendertig euro) geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;
VII. gelast dat het college van beroep voor de examens van de Vrije Universiteit aan appellant het door hem betaalde griffierecht ten bedrage van € 48,00 (zegge: achtenveertig euro) voor de behandeling van het beroep vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, mr. H. Troostwijk en mr. A.J.C. de Moor-van Vugt, leden, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2020/174**
Rechter(s):	mr. Lubberdink
Datum uitspraak:	15 maart 2021
Partijen:	appellante en Hogeschool van Amsterdam
Trefwoorden:	betalingsverplichting, coulanceperiode e-mailadres evenredigheidsbeginsel HvA-account Inschrijfvoorwaarden Inschrijving machtiging SMS-berichten
Artikelen:	WHW: artikel 7.32 eerste lid WHW: artikel 7.33 eerste lid Studentenstatuut: artikel 2.2 Studentenstatuut: artikel 5.2
Uitspraak:	ongegrond
Hoofdoverwegingen:	2.4. In hetgeen appellante aanvoert, ziet het College geen grond voor het oordeel dat het verweerder ten onrechte haar inschrijvingsverzoek heeft afgewezen. Het College overweegt hiertoe als volgt. Vast staat dat verweerder in overeenstemming met de regels zoals neergelegd in het Studentenstatuut 2020-2021 heeft gehandeld. Omdat appellante zich heeft aangemeld voor een nieuwe opleiding binnen de hogeschool zijn e-mailberichten, in overeenstemming met het Studentenstatuut, naar het in Studielink opgenomen e-mailadres van appellante verzonden. In die e-mailberichten is appellante er meermalen op gewezen dat zij het collegegeld nog niet had betaald dan wel de vereiste machtiging nog niet was verstrekt. Ter zitting van de voorzieningenrechter van het College, bij wie appellante een verzoek om een voorlopige voorziening had ingediend, heeft appellante ook bevestigd dat dat zij die e-mailberichten heeft ontvangen en dat het gaat om een e-mailaccount dat zij regelmatig gebruikt. Indien appellante het wenselijk achtte dat berichten over haar inschrijving naar haar HvA-account zouden worden gestuurd, had het op haar weg gelegen om in Studielink het gewenste e-mailadres op te geven. Verder staat vast dat verweerder SMS-berichten heeft verstuurd naar het in Studielink opgenomen telefoonnummer van appellante en ter zitting van de voorzieningenrechter heeft zij desgevraagd bevestigd dat zij de SMS-berichten heeft ontvangen. Verder bestaat geen grond voor het oordeel dat verweerder in strijd heeft gehandeld met het verbod op willekeur. Verweerder heeft ter zitting gemotiveerd uiteengezet dat alle communicatie via de Centrale Studentenadministratie dient te lopen en dat het niet de bedoeling is, noch vaste praktijk is, dat docenten of de studieloopbaanbegeleider studenten persoonlijk aanspreken op het niet voldoen aan de collegegeldverplichting. Voorts gaat de zorgplicht van verweerder niet zo ver dat hij, naast de hiervoor vermelde wijze van communicatie, gehouden was appellante persoonlijk te benaderen en haar te attenderen op de inschrijving. Het College ziet geen grond voor het oordeel dat verweerder in strijd met het evenredigheidsbeginsel heeft gehandeld. Het College overweegt hiertoe dat verweerder zich op het standpunt heeft mogen stellen dat het niet wenselijk is om appellante na 1 oktober in te schrijven en toe te laten tot de opleiding, omdat de instelling slechts bekostiging krijgt voor studenten die uiterlijk op 1 oktober zijn ingeschreven voor een opleiding. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van bestuur van de Hogeschool van Amsterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 27 oktober 2020 heeft de Centrale Studentenadministratie namens het college van bestuur het verzoek van appellante om te worden ingeschreven voor de bacheloropleiding Built Environment afgewezen.

Bij beslissing van 30 november 2020 heeft het CvB het door appellante daartegen gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 4 februari 2021, waar appellante, bijgestaan door mr. R. Kuijer, advocaat te Rotterdam, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. M.C. Werner, werkzaam bij verweerder, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellante heeft tijdens de studiejaren 2018-2019 en 2019-2020 de bacheloropleiding Toegepaste Wiskunde aan de Hogeschool van Amsterdam gevolgd. Op 27 juli 2020 heeft zij een inschrijvingsverzoek ingediend voor de opleiding Built Environment. Dit verzoek is op 27 oktober 2020 afgewezen, omdat zij niet tijdig aan de voorwaarden voor inschrijving heeft voldaan door het verschuldigde collegegeld niet tijdig te betalen dan wel een machtiging te overleggen waaruit volgt dat zij het collegegeld zal voldoen. Verweerder heeft de afwijzing in bezwaar, onder verwijzing naar het advies van de geschillenadviescommissie, gehandhaafd.
In het advies is vermeld dat appellante niet vóór 1 oktober aan haar betalingsverplichting heeft voldaan en dat appellante meermaals en tijdig erop is gewezen dat haar inschrijving nog niet was afgerond. Het advies vermeldt voorts dat de communicatie van de hogeschool er op is gericht dat studenten vóór 1 september aan alle inschrijfvoorwaarden voldoen. De maand september wordt vervolgens als coulanceperiode gebruikt. Ook in deze maand is appellante twee maal erop gewezen, namelijk op 2 september en op 17 september , dat haar inschrijving nog niet was afgerond. Dat appellante haar e-mailberichten niet tijdig heeft gelezen en daardoor te laat de inschrijving heeft voltooid, dient daarom voor haar risico te komen. Daarbij komt dat door de hogeschool uitvoerig op de website wordt gecommuniceerd over de betaling van het collegegeld. Het advies vermeldt verder dat vast staat dat de opleiding de communicatie over de inschrijving heeft verzonden naar het door appellante opgegeven e-mailadres in Studielink wat in overeenstemming is met de regels van het Studentenstatuut. Indien appellante het wenselijk achtte dat berichten over haar inschrijving naar haar HvA-account zouden worden gestuurd, had het op haar weg gelegen om in Studielink het wenselijke e-mailadres op te geven. Voorts gaat de zorgplicht van de opleiding niet zo ver gaat dat zij, naast de reguliere wijze van communicatie, gehouden was appellante persoonlijk te benaderen en haar te attenderen op de inschrijving. Bovendien mag er bij een student die al enkele jaren ingeschreven is geweest, er vanuit worden gegaan dat hij bekend is of behoort te zijn met het inschrijvingsproces bij de instelling, en zo ook het betalingsproces, aldus het advies.

2.2. Appellante betoogt dat verweerder ten onrechte haar inschrijvingsverzoek heeft afgewezen. Zij voert hiertoe aan dat verweerder ten onrechte het standpunt heeft ingenomen dat de procedure is verlopen conform de daaraan te stellen eisen. Volgens appellante heeft verweerder de berichten over haar inschrijving ten onrechte naar haar privé e-mailadres gestuurd in plaats van naar haar HvA-account. Zij wijst erop dat e-mails van haar vorige opleiding aan de Hogeschool van Amsterdam wel naar haar HvA-account werden verzonden. Volgens appellante is het vreemd dat iedere opleiding binnen de Hogeschool van Amsterdam haar eigen regels hanteert. Dit komt volgens haar neer op willekeur. Appellante voert verder aan dat verweerder zich ten onrechte op het standpunt stelt dat de zorgplicht van de hogeschool niet zo ver gaat dat zij, naast de reguliere wijze van communicatie, gehouden was appellante persoonlijk te benaderen en haar te attenderen op de inschrijving. Appellante wijst er op dat zij niet door haar studiebegeleidster erop is gewezen dat er problemen rondom haar inschrijving waren. Zij wijst erop dat de inschrijving bij haar vorige opleiding zonder problemen is verlopen en dat studenten tijdig en persoonlijk werden gewaarschuwd als de inschrijving niet was gelukt. Omdat ze nu geen persoonlijke waarschuwing heeft ontvangen, mocht zij er vanuit gaan dat de inschrijving ook dit keer was gelukt. Zij wijst er voorts op dat zij slechts één e-mail heeft ontvangen over de mislukte machtiging voor betaling van het collegegeld. Juist in deze tijden had het volgens haar op de weg van de opleiding gelegen om voor de zekerheid een e-mail naar haar HvA-account te sturen en telefonisch contact met haar op te nemen. Appellante voert ten slotte aan dat verweerder zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat ervan uit moet worden gegaan dat een student die al enige jaren ingeschreven is geweest bekend is of behoort te zijn met het inschrijvingsproces.

2.3. Artikel 7.32, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek luidt: “Onverminderd artikel 7.51e, tweede lid, aanhef en onder d, dient een ieder die wenst gebruik te kunnen maken van onderwijsvoorzieningen, examenvoorzieningen of voorzieningen van andere aard ten behoeve van initieel onderwijs aan een instelling, zich door het instellingsbestuur als student of extraneus te laten inschrijven.”
Artikel 7.33, eerste lid, luidt: “Onverminderd artikel 7.39, geschiedt de inschrijving overeenkomstig door het instellingsbestuur vast te stellen regels van procedurele aard.”

Artikel 2.2, tweede lid, van het Studentenstatuut 2020-2021 luidt: “Aan aspirant-studenten worden berichten over onder meer toelating en studiekeuzecheck elektronisch verzonden aan het e-mailadres dat de (aankomend) student daartoe in Studielink heeft opgegeven. De aspirant-student is zelf verantwoordelijk voor de bereikbaarheid van dit adres en regelmatige raadpleging.”
Artikel 5.2, derde lid, luidt: “De inschrijving dient te zijn voltooid voor 1 september.”
Het zesde lid luidt: “Tot de inschrijving wordt niet eerder overgegaan dan nadat het bewijs is overgelegd dat het verschuldigde collegegeld wordt voldaan of het verschuldigde examen- of cursusgeld is voldaan. […]”

2.4. In hetgeen appellante aanvoert, ziet het College geen grond voor het oordeel dat het verweerder ten onrechte haar inschrijvingsverzoek heeft afgewezen. Het College overweegt hiertoe als volgt. Vast staat dat verweerder in overeenstemming met de regels zoals neergelegd in het Studentenstatuut 2020-2021 heeft gehandeld. Omdat appellante zich heeft aangemeld voor een nieuwe opleiding binnen de hogeschool zijn e-mailberichten, in overeenstemming met het Studentenstatuut, naar het in Studielink opgenomen e-mailadres van appellante verzonden. In die e-mailberichten is appellante er meermalen op gewezen dat zij het collegegeld nog niet had betaald dan wel de vereiste machtiging nog niet was verstrekt. Ter zitting van de voorzieningenrechter van het College, bij wie appellante een verzoek om een voorlopige voorziening had ingediend, heeft appellante ook bevestigd dat dat zij die e-mailberichten heeft ontvangen en dat het gaat om een e-mailaccount dat zij regelmatig gebruikt. Indien appellante het wenselijk achtte dat berichten over haar inschrijving naar haar HvA-account zouden worden gestuurd, had het op haar weg gelegen om in Studielink het gewenste e-mailadres op te geven. Verder staat vast dat verweerder SMS-berichten heeft verstuurd naar het in Studielink opgenomen telefoonnummer van appellante en ter zitting van de voorzieningenrechter heeft zij desgevraagd bevestigd dat zij de SMS-berichten heeft ontvangen.

Verder bestaat geen grond voor het oordeel dat verweerder in strijd heeft gehandeld met het verbod op willekeur. Verweerder heeft ter zitting gemotiveerd uiteengezet dat alle communicatie via de Centrale Studentenadministratie dient te lopen en dat het niet de bedoeling is, noch vaste praktijk is, dat docenten of de studieloopbaanbegeleider studenten persoonlijk aanspreken op het niet voldoen aan de collegegeldverplichting. Voorts gaat de zorgplicht van verweerder niet zo ver dat hij, naast de hiervoor vermelde wijze van communicatie, gehouden was appellante persoonlijk te benaderen en haar te attenderen op de inschrijving. Het College ziet geen grond voor het oordeel dat verweerder in strijd met het evenredigheidsbeginsel heeft gehandeld. Het College overweegt hiertoe dat verweerder zich op het standpunt heeft mogen stellen dat het niet wenselijk is om appellante na 1 oktober in te schrijven en toe te laten tot de opleiding, omdat de instelling slechts bekostiging krijgt voor studenten die uiterlijk op 1 oktober zijn ingeschreven voor een opleiding.
Het betoog faalt.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H.G. Lubberdink, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2020/175**
Rechter(s):	mr. Streefkerk
Datum uitspraak:	30 maart 2021
Partijen:	appellante en CBE Christelijke Hogeschool Windesheim
Trefwoorden:	begeleiding beoordeling cijfer corona COVID-19 kennen en kunnen ketenstage tussentijdse beoordeling
Artikelen:	WHW: artikel 7.66 tweede lid Awb: artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b
Uitspraak:	ongegrond
Hoofdoverwegingen:	2.5. Verweerder heeft in zijn beslissing van 21 september 2020 en zijn verweerschrift uiteengezet dat in verband met de corona-uitbraak verschillende maatregelen zijn getroffen en dat dit op sommige punten betekende dat van de regels moest worden afgeweken. Zo is appellante op 1 april 2020, in de negende week van de stage, te kennen gegeven dat de ketenstage niet meer plaats kon vinden. Verder had de coronasituatie tot gevolg dat de begeleiding vanuit de hogeschool niet meer op de stageplaats kon plaatsvinden. Die begeleiding moest telefonisch of digitaal gebeuren. Uit een door de examencommissie in administratief beroep overgelegd overzicht met begeleidingsmomenten blijkt dat appellante gedurende de hele stageperiode contact met de hogeschool heeft gehad en dat er verschillende gesprekken met appellante zijn gevoerd. Verweerder heeft hierbij gewezen op een gesprek met de opleidingsmanager op 16 maart 2020 over het niveau van de stageplaats en de stagebegeleiders, waarin ook aan de orde is gekomen hoe appellante het HBO-niveau zou kunnen laten zien. Verder heeft verweerder gewezen op de feedback die appellante is gegeven in het kader van het plan van aanpak en de tussenevaluatie, in het bijzonder op een door een praktijkdocent gegeven aanvulling op een door appellante opgesteld verslag. Verweerder heeft ook in aanmerking genomen dat van een vierdejaars student mag worden verwacht dat zij zelf tijdig te kennen geeft dat zij extra begeleiding nodig heeft. Appellante heeft niet gesteld dat zij om extra begeleiding heeft gevraagd. Gelet op het voorgaande bestaat er naar het oordeel van het College geen grond voor het oordeel dat appellante onvoldoende is begeleid. Verweerder heeft verder toegelicht dat de rol van een stagebegeleider wezenlijk anders is dan de rol van een praktijkdocent. De stagebegeleider heeft een adviserende rol en richt zich op de praktijk, terwijl de praktijkdocent verantwoordelijk is voor de competentieontwikkeling. Het is de praktijkdocent die het beroepsproduct beoordeelt. Gelet op dit verschil in rollen en verantwoordelijkheden, ziet het College geen grond voor het oordeel dat onvoldoende rekening is gehouden met de beoordeling door de stagebegeleiders of dat de stagebegeleiders om aanvullend advies had moeten worden gevraagd. Hierbij wordt in aanmerking genomen dat het geconstateerde gebrek aan een het microniveau overstijgende blik bij

uitstek een bij de rol van de praktijkdocent passend beoordelingsaspect betreft.
De examencommissie heeft zowel bij verweerder als ter zitting van het College toegelicht dat de stage en de stagebegeleiders van HBO-niveau waren en dat het voor appellante mogelijk was een overstijgende blik te ontwikkelen. Het College is niet gebleken van onzorgvuldigheden die aan die toelichting kunnen afdoen. Gelet op hetgeen hiervoor in 2.3 en 2.4 is overwogen, bestaat er voor het College geen ruimte om het niveau van de stage en de stagebegeleiders en de mogelijkheid om een overstijgende blik te ontwikkelen inhoudelijk te beoordelen.
Het voorgaande leidt tot de conclusie dat bij de beoordeling van het beroepsproduct geen sprake is geweest van de hiervoor in 2.4 bedoelde onzorgvuldigheid.
Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Christelijke Hogeschool Windesheim, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 22 juni 2020 is appellante medegedeeld dat zij het cijfer 4,0 voor het beroepsproduct Portfolio-assessment heeft behaald.

Bij beslissing van 25 juni 2020 heeft de examencommissie een verzoek van appellante om het beroepsproduct te mogen herkansen, afgewezen.

Bij beslissing van 21 september 2020 heeft verweerder de door appellante tegen de beslissingen van 22 en 25 juni 2020 ingestelde administratief beroepen ongegrond verklaard.

Hiertegen heeft appellante beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 19 februari 2021, waar appellante, bijgestaan door [naam] en mr. E.R. Koster, rechtsbijstandverlener te Apeldoorn, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. M.H.E. Mathon, voorzitter van verweerder, zijn verschenen. Verder is L.U. de Wit Msc, voorzitter van de examencommissie Verpleegkunde, verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellante heeft in het studiejaar 2019-2020 voor haar opleiding Verpleegkunde stage gelopen bij een thuiszorginstelling. Op basis van deze stage moest zij een beroepsproduct Portfolio-assessment maken. Bij de beslissing van 22 juni 2020 is appellante medegedeeld dat zij voor het beroepsproduct het cijfer 4,0 heeft behaald, met name wegens de focus op het microniveau en het ontbreken van een overstijgende blik. Bij de beslissing van 25 juni 2020 heeft de examencommissie een verzoek van appellante om het beroepsproduct te mogen herkansen, afgewezen. Verweerder heeft beide beslissingen in stand gelaten.

2.2. Appellante betoogt dat verweerder ten onrechte heeft geoordeeld dat zij deugdelijk is begeleid, dat de stageplaats van HBO-niveau was en dat het voor haar mogelijk was een overstijgende blik te ontwikkelen. Zij voert aan dat zij in het algemeen een zeer goede student is en dat vanuit de opleiding niet is bekeken wat er bij de stage en het beroepsproduct is misgegaan en hoe zij geholpen had kunnen worden. Volgens haar had de opleiding meer begrip en begeleiding moeten bieden, zeker nu de stage grotendeels in de corona-periode heeft plaatsgevonden. Zij wijst erop dat zij liever bij een ziekenhuis stage had gelopen, maar dat de opleiding de door haar gevonden stageplaats heeft afgekeurd. Verder wijst zij erop dat zij in een e-mailbericht van 10 maart 2020 al haar twijfels over het niveau van de stage heeft gemeld. In dat e-mailbericht heeft zij geschreven dat de stage geen HBO-begeleiding biedt en dat het onmogelijk is om er een brede en professionele kijk te ontwikkelen. Zij stelt dat zij tijdens de stage vanuit de hogeschool geen inhoudelijke begeleiding heeft gekregen en dat de stage door het uitbreken van de coronacrisis en ziekte van haar stagebegeleider anders is verlopen dan verwacht. Verder voert zij aan dat zowel haar eerste als haar tweede stagebegeleider haar een positieve beoordeling heeft gegeven, en dat dit onvoldoende bij de beoordeling van het beroepsproduct is betrokken. Ook zijn de stagebegeleiders niet om advies gevraagd, waardoor de praktijkdocenten geen beeld hebben kunnen vormen van de wijze waarop appellante tijdens de stage heeft gefunctioneerd. Hierbij verwijst zij naar een e-mailbericht van 22 juni 2020 van haar tweede stagebegeleider. Verder voert zij aan dat de praktijkdocenten van de hogeschool in strijd met de toepasselijke stagenota en praktijkovereenkomst geen tussentijdse beoordeling van het beroepsproduct hebben gegeven en evenmin de stageplaats hebben bezocht, waardoor zij het beroepsproduct heeft moeten inleveren zonder wezenlijke feedback te hebben ontvangen. Daarbij stelt zij dat er in het begin van de stage contact is geweest, waarbij is gesproken over gebrekkige diepgang. Hierna heeft zij telefonisch laten weten dat op de stageplaats geen diepgang mogelijk was, omdat de stagebegeleider geen HBO-diploma had en appellante vooral is gevraagd te helpen bij zaken als wassen, aankleden, koffie en thee rondbrengen en huisartsafspraken regelen. Volgens haar is hierop niet wezenlijk gereageerd en heeft ten onrechte geen bijsturing van de werkzaamheden plaatsgevonden. Verder voert zij aan dat het in het algemeen voor een student wellicht mogelijk is om, ongeacht de stageplaats, een het microniveau overstijgende blik te ontwikkelen, maar dat dit in dit concrete geval, gelet op haar beperkte taken en de beperkingen wegens de corona-situatie, niet mogelijk was. Hierbij wijst zij erop dat oorspronkelijk sprake was van een ketenstage, waarbij zij op drie verschillende plaatsen stage zou lopen, maar dat dit als gevolg van de corona-situatie niet is doorgegaan. Hierdoor heeft zij minder vergelijkingsmateriaal kunnen verzamelen, hetgeen automatisch tot een meer op het microniveau gerichte blik leidde, aldus appellante.

2.3. Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), gelezen in verbinding met artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) kan geen beroep worden ingesteld tegen een besluit, inhoudende een beoordeling van het kennen en kunnen van een kandidaat of leerling die ter zake is geëxamineerd of op enigerlei andere wijze is getoetst, dan wel inhoudende de vaststelling van opgaven, beoordelingsnormen of nadere regels voor die examinering of toetsing. Deze bepalingen staan eraan in de weg dat door het instellen van beroep tegen een beslissing van een college van beroep voor de examens een oordeel van de bestuursrechter wordt verkregen over een beslissing die als zodanig van bestuursrechtelijke rechtsbescherming is uitgezonderd. Dit betekent dat het College slechts kan onderzoeken of verweerder terecht de beoordeling van het beroepsproduct in stand heeft gelaten voor zover bij de beoordeling is voldaan aan de voorschriften van procedurele aard die bij of krachtens de Awb, de WHW of enig andere wet in formele zin zijn gesteld.

2.4. Gelet op het voorgaande heeft het College een zeer beperkte ruimte om te toetsen of de beoordeling van het beroepsproduct van appellante juist is. Het College zal hierna daarom alleen beoordelen of hetgeen appellante heeft aangevoerd tot de conclusie leidt dat de beoordeling van het beroepsproduct zo onzorgvuldig is geweest dat deze niet in stand kan blijven.

2.5. Verweerder heeft in zijn beslissing van 21 september 2020 en zijn verweerschrift uiteengezet dat in verband met de corona-uitbraak verschillende maatregelen zijn getroffen en dat dit op sommige punten

betekende dat van de regels moest worden afgeweken. Zo is appellante op 1 april 2020, in de negende week van de stage, te kennen gegeven dat de ketenstage niet meer plaats kon vinden. Verder had de coronasituatie tot gevolg dat de begeleiding vanuit de hogeschool niet meer op de stageplaats kon plaatsvinden. Die begeleiding moest telefonisch of digitaal gebeuren. Uit een door de examencommissie in administratief beroep overgelegd overzicht met begeleidingsmomenten blijkt dat appellante gedurende de hele stageperiode contact met de hogeschool heeft gehad en dat er verschillende gesprekken met appellante zijn gevoerd. Verweerder heeft hierbij gewezen op een gesprek met de opleidingsmanager op 16 maart 2020 over het niveau van de stageplaats en de stagebegeleiders, waarin ook aan de orde is gekomen hoe appellante het HBO-niveau zou kunnen laten zien. Verder heeft verweerder gewezen op de feedback die appellante is gegeven in het kader van het plan van aanpak en de tussenevaluatie, in het bijzonder op een door een praktijkdocent gegeven aanvulling op een door appellante opgesteld verslag. Verweerder heeft ook in aanmerking genomen dat van een vierdejaars student mag worden verwacht dat zij zelf tijdig te kennen geeft dat zij extra begeleiding nodig heeft. Appellante heeft niet gesteld dat zij om extra begeleiding heeft gevraagd. Gelet op het voorgaande bestaat er naar het oordeel van het College geen grond voor het oordeel dat appellante onvoldoende is begeleid.
Verweerder heeft verder toegelicht dat de rol van een stagebegeleider wezenlijk anders is dan de rol van een praktijkdocent. De stagebegeleider heeft een adviserende rol en richt zich op de praktijk, terwijl de praktijkdocent verantwoordelijk is voor de competentieontwikkeling. Het is de praktijkdocent die het beroepsproduct beoordeelt. Gelet op dit verschil in rollen en verantwoordelijkheden, ziet het College geen grond voor het oordeel dat onvoldoende rekening is gehouden met de beoordeling door de stagebegeleiders of dat de stagebegeleiders om aanvullend advies had moeten worden gevraagd. Hierbij wordt in aanmerking genomen dat het geconstateerde gebrek aan een het microniveau overstijgende blik bij uitstek een bij de rol van de praktijkdocent passend beoordelingsaspect betreft.
De examencommissie heeft zowel bij verweerder als ter zitting van het College toegelicht dat de stage en de stagebegeleiders van HBO-niveau waren en dat het voor appellante mogelijk was een overstijgende blik te ontwikkelen. Het College is niet gebleken van onzorgvuldigheden die aan die toelichting kunnen afdoen.
Gelet op hetgeen hiervoor in 2.3 en 2.4 is overwogen, bestaat er voor het College geen ruimte om het niveau van de stage en de stagebegeleiders en de mogelijkheid om een overstijgende blik te ontwikkelen inhoudelijk te beoordelen.
Het voorgaande leidt tot de conclusie dat bij de beoordeling van het beroepsproduct geen sprake is geweest van de hiervoor in 2.4 bedoelde onzorgvuldigheid.
Het betoog faalt.

2.6. Het beroep is ongegrond.

2.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.D. Streefkerk, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. T. Hartsuiker, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2020/176 tot en met 2020/181**
Rechter(s):	mr. Borman
Datum uitspraak:	17 maart 2021
Partijen:	appellanten en de Hogeschool van Arnhem en Nijmegen
Trefwoorden:	bestuursbeurzen profileringsfonds studievereniging
Artikelen:	Awb: artikel 6:7 Awb: artikel 6:8, eerste lid Awb: artikel 6:9, eerste lid Regeling Profileringsfonds Bestuursbeurzen: artikel 5
Uitspraak:	niet-ontvankelijk
Hoofdoverwegingen:	2.3. Het College stelt vast dat in deze zaak niet in geschil is dat de beslissing op bezwaar van 7 april 2020 in ieder geval op 1 september 2020 aan appellanten is verzonden en door hen is ontvangen. In ieder geval vanaf dat moment is dus sprake van een bekendmaking van de beslissing, zodat beroep diende te worden ingesteld uiterlijk zes weken later. Appellanten hebben pas op 1 december 2020 beroep ingesteld. Op dat moment was de beroepstermijn dus ruim verstreken. Deze termijnoverschrijding is niet verschoonbaar. Uit een e-mail van 20 september 2020 van appellanten blijkt dat zij zich ervan bewust waren dat de beroepstermijn liep. In plaats van tijdig beroep in te stellen, hebben appellanten ervoor gekozen om eerst in contact te treden met verweerder. Dat zij pas na een reactie van verweerder, en na het verstrijken van de beroepstermijn, beroep hebben ingesteld, komt voor hun risico. Appellanten hadden tijdig beroep kunnen instellen zo nodig op nader aan te voeren gronden. Voor zover zij zich er niet van bewust waren dat dit mogelijk was, had het op hun weg gelegen om tijdig juridisch advies hierover in te winnen. De conclusie is dat het beroep niet-ontvankelijk moet worden verklaard. Dit betekent dat het College niet toekomt aan een inhoudelijke beoordeling van het beroep.

Uitspraak in de zaak tussen:

[namen], woonplaats kiezend te [woonplaats], appellanten,

en

het college van bestuur van de Hogeschool van Arnhem en Nijmegen, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing 13 november 2019 heeft de Toetscommissie Bestuursbeurzen de aanvraag van appellanten tot erkenning van Studievereniging CEnter als studentenorganisatie/activiteit als bedoeld in artikel 5 van de Regeling Profileringsfonds Bestuursbeurzen afgewezen.

Bij beslissing van 7 april 2020 heeft het college van bestuur het door appellanten daartegen gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing hebben appellanten beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Appellanten hebben een nader stuk ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 22 februari 2021, waar appellanten, vertegenwoordigd door [naam], en verweerder, vertegenwoordigd door mr. R.E. Jansen en mr. S. Boelens, beiden werkzaam voor verweerder, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. De Toetscommissie Bestuursbeurzen heeft de aanvraag van appellanten om Studievereniging CEnter te erkennen als studentenorganisatie/activiteit als bedoeld in artikel 5 Regeling Profileringsfonds Bestuursbeurzen afgewezen. De Toetscommissie heeft hieraan ten grondslag gelegd dat Studievereniging CEnter onvoldoende heeft geconcretiseerd dan wel onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt dat sprake is van tenminste vier studiegerelateerde en door de eigen organisatie georganiseerde activiteiten per jaar. Verweerder heeft bij beslissing van 7 april 2020 het door appellanten gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Appellanten hebben bij brief van 1 december 2020 beroep ingesteld bij het College.

2.2. Ingevolge artikel 6:7 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) bedraagt de termijn voor het indienen van een bezwaar- of beroepschrift zes weken.
Ingevolge artikel 6:8, eerste lid, vangt de termijn aan met ingang van de dag na die waarop het besluit op de voorgeschreven wijze is bekendgemaakt.
Ingevolge artikel 6:9, eerste lid, is een bezwaar- of beroepschrift tijdig ingediend indien het voor het einde van de termijn is ontvangen.
Ingevolge artikel 6:11 blijft ten aanzien van een na afloop van de termijn ingediend bezwaar- of beroepschrift niet-ontvankelijkverklaring op grond daarvan achterwege indien redelijkerwijs niet kan worden geoordeeld dat de indiener in verzuim is geweest.

2.3. Het College stelt vast dat in deze zaak niet in geschil is dat de beslissing op bezwaar van 7 april 2020 in ieder geval op 1 september 2020 aan appellanten is verzonden en door hen is ontvangen. In ieder geval vanaf dat moment is dus sprake van een bekendmaking van de beslissing, zodat beroep diende te worden ingesteld uiterlijk zes weken later. Appellanten hebben pas op 1 december 2020 beroep ingesteld. Op dat moment was de beroepstermijn dus ruim verstreken. Deze termijnoverschrijding is niet verschoonbaar. Uit een e-mail van 20 september 2020 van appellanten blijkt dat zij zich ervan bewust waren dat de beroepstermijn liep. In plaats van tijdig beroep in te stellen, hebben appellanten ervoor gekozen om eerst in contact te treden met verweerder. Dat zij pas na een reactie van verweerder, en na het verstrijken van de beroepstermijn, beroep hebben ingesteld, komt voor hun risico. Appellanten hadden tijdig beroep kunnen instellen zo nodig op nader aan te voeren gronden. Voor zover zij zich er niet van bewust waren dat dit mogelijk was, had het op hun weg gelegen om tijdig juridisch advies hierover in te winnen. De conclusie is dat het beroep niet-ontvankelijk moet worden verklaard. Dit betekent dat het College niet toekomt aan een inhoudelijke beoordeling van het beroep.

2.4. Het beroep is niet-ontvankelijk.

2.5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep niet-ontvankelijk.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2020/182**
Rechter(s):	mr. Streefkerk
Datum uitspraak:	28 april 2021
Partijen:	appellante en CBE Universiteit van Amsterdam
Trefwoorden:	Cijfer minnlijke schikking termijnoverschrijding verschoonbaar
Artikelen:	WHW: artikel 7.59a, vierde lid WHW: artikel 7.66, tweede lid Awb: artikel 6:7 Awb: artikel 6:8 Awb: artikel 6:9 Awb: artikel 6:11
Uitspraak:	gegrond
Hoofdoverwegingen:	2.3.2. De termijn van zes weken om een administratief beroepschrift in te dienen tegen de beslissing van 30 juni 2020, liep af op 11 augustus 2020. Het CBE heeft derhalve terecht geconcludeerd dat het beroepschrift van appellante, dat is gedateerd en ontvangen op 29 augustus 2020, buiten de beroepstermijn is ingediend. Anders dan het CBE heeft geoordeeld, is het College van oordeel dat in dit geval sprake is van omstandigheden die de termijnoverschrijding verschoonbaar maken. Appellante heeft binnen de administratief beroepstermijn, te weten op 10 juli 2020, een e-mail gestuurd naar het e-mailadres van de examencommissie. Uit de inhoud van haar e-mail viel duidelijk op te maken dat zij zich niet kon verenigen met het toegekende resultaat voor het vak. Omdat appellante geen antwoord op haar e-mail had ontvangen, heeft zij op 3 augustus 2020 - en dus eveneens binnen de administratief beroepstermijn - een reminder naar hetzelfde e-mailadres gestuurd, waarbij ook haar eerdere e-mail van 10 juli 2020 was gevoegd. Het secretariaat van de examencommissie heeft appellante op dezelfde dag een antwoord gestuurd, dat inhield dat zij voor contact met de examencommissie gebruik moet maken van een verzoekformulier op de website. Op 5 augustus 2020 - en dus wederom binnen de administratief beroepstermijn - heeft appellante het ingevulde verzoekformulier per e-mail naar het secretariaat van de examencommissie gestuurd. Ook uit wat appellante op het verzoekformulier had ingevuld, was duidelijk op te maken dat appellante het niet eens was met het toegekende resultaat voor het vak. De examencommissie heeft appellante vervolgens op 14 augustus 2020 per e-mail geantwoord dat haar verzoek inzake de beoordeling van het vak niet-ontvankelijk is en dat zij tegen het toegekende cijfer administratief beroep kon indienen bij het CBE. Op dat moment was de administratief beroepstermijn echter al verstreken. Het College is van oordeel dat nu uit de e-mails van appellante aan (het secretariaat van) de examencommissie duidelijk viel op te maken dat zij zich niet kon verenigen met het toegekende cijfer voor het vak, het redelijkerwijs op de weg van (het secretariaat van) de examencommissie had gelegen om appellante per ommegaande erop te wijzen dat zij binnen de administratief beroepstermijn beroep moest instellen bij het CBE. Nu (het secretariaat van) de examencommissie dit (meermaals) heeft nagelaten en pas op 14 augustus 2020 inhoudelijk heeft gereageerd op de e-mail van appellante van 10 juli 2020, kan de termijnoverschrijding

appellante in alle redelijkheid niet worden aangerekend. Dat de gegenereerde e-mail vanuit SIS van 30 juni 2020 een rechtsmiddelenclausule en een verwijzing naar de zogenoemde “A-Z-lijst” op de website van de universiteit bevat, maakt dit onder deze omstandigheden niet anders. Overigens merkt het College op ook dat er geen schikkingspoging is ondernomen, terwijl daar juist alle aanleiding toe bestond (zie CBHO 2020/105, www.cbho.nl).
De beroepsgrond slaagt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van de Universiteit van Amsterdam (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 30 juni 2020 heeft de examencommissie van het cluster Mediastudies van de Faculteit Geesteswetenschappen (hierna: de examencommissie) aan appellante het cijfer 6,6 toegekend voor het vak “Philosophy of the Humanities I” (hierna: het vak).

Bij beslissing van 22 oktober 2020 heeft het CBE het door appellante daartegen ingestelde administratief beroep kennelijk niet-ontvankelijk verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep bij het College ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 10 februari 2021. Appellante heeft via een videoverbinding deelgenomen aan de zitting en heeft zich daarbij laten bijstaan door A. van Thiel. Het CBE heeft het College vooraf geïnformeerd niet ter zitting te zullen verschijnen.

Het onderzoek is heropend na de zitting. Het College heeft het CBE vragen gesteld over het procesverloop, die het CBE op 24 februari 2021 heeft beantwoord. Appellante heeft op 7 maart 2021 hierop gereageerd. Hierna heeft het College het onderzoek gesloten en de uitspraak bepaald op heden.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.59a, vierde lid, van de Wet op het Hoger onderwijs en Wetenschappelijk onderzoek bedraagt de termijn voor het schriftelijk indienen van een beroep of bezwaar als bedoeld in paragraaf 2 zes weken.

Ingevolge artikel 6:7 van de Algemene wet bestuursrecht bedraagt de termijn voor het indienen van een bezwaar- of beroepschrift zes weken.
Ingevolge artikel 6:8, eerste lid, vangt de termijn aan met ingang van de dag na die waarop het besluit op de voorgeschreven wijze is bekendgemaakt.
Ingevolge artikel 6:9, eerste lid, is een bezwaar- of beroepschrift tijdig ingediend indien het voor het einde van de termijn is ontvangen.

Ingevolge artikel 6:11 blijft ten aanzien van een na afloop van de termijn ingediend bezwaar- of beroepschrift niet-ontvankelijkverklaring op grond daarvan achterwege indien redelijkerwijs niet kan worden geoordeeld dat de indiener in verzuim is geweest.

2.2. Het CBE heeft gesteld dat de beslissing van de examencommissie op 30 juni 2020 is bekendgemaakt, zodat de beroepstermijn op 11 augustus 2020 is geëindigd. Appellante heeft haar administratief beroepschrift buiten deze termijn ingediend. Het CBE heeft zich op het standpunt gesteld dat appellante geen omstandigheden heeft aangevoerd op grond waarvan redelijkerwijs moet worden geoordeeld dat zij met betrekking tot de termijnoverschrijding niet in verzuim is geweest. Gelet op de rechtsmiddelenverwijzing onder de beslissing had appellante op de hoogte kunnen en moeten zijn van de aanvang en duur van de beroepstermijn. Verder stond voor haar de mogelijkheid open om een pro forma beroepschrift in te dienen, waarvan zij echter geen gebruik heeft gemaakt, aldus het CBE.

2.3. Appellante kan zich niet verenigen met de beslissing van het CBE. Zij betwist dat het administratief beroepschrift te laat is ingediend en - als dit wel het geval is - dat geen sprake is van een verschoonbare termijnoverschrijding. Volgens appellante is de administratief beroepsprocedure bij de universiteit onduidelijk en niet transparant. De meeste studenten weten zelfs niet dat deze procedure bestaat. De universiteit heeft helaas niet onderkend dat dit een serieus probleem is. Appellante stelt dat haar zaak zonder meer is afgedaan door het CBE, zonder dat dit probleem is onderzocht en een poging is ondernomen om de communicatie richting studenten op dit punt te verbeteren. Appellante heeft op 10 juli 2020 een e-mail gestuurd naar de examencommissie. Pas na drie weken, te weten op 3 augustus 2020, heeft het secretariaat van de examencommissie haar geantwoord en gewezen op een formulier waarmee zij moest communiceren met de examencommissie. Toen appellante het formulier had ingevuld en opgestuurd, kreeg ze vervolgens te horen dat het formulier niet juist was en werd ze gewezen op een formulier voor het indienen van administratief beroep. Het proces voor het indienen van administratief beroep was zeer verwarrend en bureaucratisch. Dat haar administratief beroepschrift als gevolg hiervan te laat is ingediend, dient niet voor haar rekening en risico te komen, aldus appellante.

2.3.1. Appellante voert daarnaast in de eerste drie onderdelen en het laatste onderdeel van haar beroepschrift gronden aan die niet zien op de niet-ontvankelijkverklaring door het CBE. Die gronden laat het College buiten beschouwing.

2.3.2. De termijn van zes weken om een administratief beroepschrift in te dienen tegen de beslissing van 30 juni 2020, liep af op 11 augustus 2020. Het CBE heeft derhalve terecht geconcludeerd dat het beroepschrift van appellante, dat is gedateerd en ontvangen op 29 augustus 2020, buiten de beroepstermijn is ingediend.
Anders dan het CBE heeft geoordeeld, is het College van oordeel dat in dit geval sprake is van omstandigheden die de termijnoverschrijding verschoonbaar maken. Appellante heeft binnen de administratief beroepstermijn, te weten op 10 juli 2020, een e-mail gestuurd naar het e-mailadres van de examencommissie. Uit de inhoud van haar e-mail viel duidelijk op te maken dat zij zich niet kon verenigen met het toegekende resultaat voor het vak. Omdat appellante geen antwoord op haar e-mail had ontvangen, heeft zij op 3 augustus 2020 - en dus eveneens binnen de administratief beroepstermijn - een reminder naar hetzelfde e-mailadres gestuurd, waarbij ook haar eerdere e-mail van 10 juli 2020 was gevoegd. Het secretariaat van de examencommissie heeft appellante op dezelfde dag een antwoord gestuurd, dat inhield dat zij voor contact met de examencommissie gebruik moet maken van een verzoekformulier op de website. Op 5 augustus 2020 - en dus wederom binnen de administratief beroepstermijn - heeft appellante het ingevulde verzoekformulier per e-mail naar het secretariaat van de examencommissie gestuurd. Ook uit wat appellante op het verzoekformulier had ingevuld, was duidelijk op te maken dat appellante het niet eens was met het toegekende resultaat voor het vak. De examencommissie heeft appellante vervolgens op 14 augustus 2020 per e-mail geantwoord dat haar verzoek inzake de beoordeling van het vak niet-ontvankelijk is en dat zij tegen het toegekende cijfer administratief beroep kon indienen bij het CBE. Op dat moment was de administratief beroepstermijn echter al verstreken. Het College is van oordeel dat nu uit de e-mails van appellante aan (het secretariaat van) de

examencommissie duidelijk viel op te maken dat zij zich niet kon verenigen met het toegekende cijfer voor het vak, het redelijkerwijs op de weg van (het secretariaat van) de examencommissie had gelegen om appellante per ommegaande erop te wijzen dat zij binnen de administratief beroepstermijn beroep moest instellen bij het CBE. Nu (het secretariaat van) de examencommissie dit (meermaals) heeft nagelaten en pas op 14 augustus 2020 inhoudelijk heeft gereageerd op de e-mail van appellante van 10 juli 2020, kan de termijnoverschrijding appellante in alle redelijkheid niet worden aangerekend. Dat de gegenereerde e-mail vanuit SIS van 30 juni 2020 een rechtsmiddelenclausule en een verwijzing naar de zogenoemde “A-Z-lijst” op de website van de universiteit bevat, maakt dit onder deze omstandigheden niet anders. Overigens merkt het College op ook dat er geen schikkingspoging is ondernomen, terwijl daar juist alle aanleiding toe bestond (zie CBHO 2020/105, www.cbho.nl).
De beroepsgrond slaagt.

2.4. Het beroep is gegrond. De beslissing van het CBE van 22 oktober 2020 dient te worden vernietigd. Het CBE dient een nieuwe beslissing te nemen met inachtneming van deze uitspraak.

2.5. Van proceskosten die voor vergoeding in aanmerking komen, is niet gebleken.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het college van beroep voor de examens van de Universiteit van Amsterdam;
III. gelast dat het college van beroep voor de examens van de Universiteit van Amsterdam aan appellante het door haar betaalde griffierecht van € 48,00 (zegge: achtenveertig euro) vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.D. Streefkerk, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. F.S.N. Nasrullah-Oemar, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2020/183**
Rechter(s):	mrs. Borman Lubberdink en Hoogvliet
Datum uitspraak:	26 maart 2021
Partijen:	appellante en Vrije Universiteit
Trefwoorden:	collegegeld corona COVID-19 hardheidsclausule kwijtschelden studiefinanciering
Artikelen:	WHW: artikel 7.32, eerste lid WHW: artikel 7.33 eerste lid WHW: artikel 7.43 Regeling Aanmelding en Inschrijving 2019/2020: artikel 5 Regeling Aanmelding en Inschrijving 2019/2020: artikel 10 Regeling Aanmelding en Inschrijving 2019/2020: artikel 13
Uitspraak:	ongegrond
Hoofdoverwegingen:	2.5. Het College stelt vast dat appellante gedurende een periode van zestien weken geen coschappen of onderwijs heeft kunnen volgen. Anders dan verweerder in zijn verweerschrift stelt, heeft appellante niet actief deelgenomen aan het maken van toetsen of tentamens. Appellante heeft gemotiveerd aangevoerd dat de tentamens Professional development masteryear 1 en Progress examination masteryear 2 twee automatisch gegeven vrijstellingen betreffen. Verder is niet in geschil dat appellante gedurende voormelde periode van zestien weken ingeschreven heeft gestaan bij de universiteit en dat zij over die periode ingevolge artikel 7.43 WHW en de Regeling collegegeld is verschuldigd. Het betoog van appellante komt er in de kern op neer dat toepassing van de Regeling leidt tot een onbillijkheid van overwegende aard. Het College beschouwt het verzoek van appellante om restitutie van het collegegeld dan ook als een beroep op de hardheidsclausule van artikel 13 van de Regeling. In hetgeen appellante aanvoert, ziet het College geen grond voor het oordeel dat verweerder haar verzoek ten onrechte heeft afgewezen. Het College overweegt hiertoe dat verweerder appellante voldoende tegemoet is gekomen in deze voor iedereen uitzonderlijke situatie door haar de mogelijkheid te bieden zich tijdelijk uit te schrijven. Op deze wijze werd zij immers vrijgesteld van de verplichting om collegegeld te betalen. De omstandigheid dat appellante in geval van uitschrijving geen studiefinanciering ontvangt, leidt niet tot een ander oordeel. Studiefinanciering is bedoeld als financiering van de aan studie gerelateerde kosten en uitgaven van studenten. Verweerder is niet gehouden om de aan een inschrijving volgens de wettelijke regels verbonden kosten niet in rekening te brengen alleen om appellante te faciliteren in haar wens om tijdens een periode van niet-studeren toch studiefinanciering te ontvangen. De ter zitting van het College ingenomen stelling van appellante dat zij van DUO geen mogelijkheid heeft gekregen om haar studiefinanciering te verlengen, is een omstandigheid die buiten de invloedssfeer van verweerder ligt en waarvan de gevolgen dus niet voor risico van verweerder komen. Gelet op het voorgaande heeft verweerder zich op het standpunt mogen stellen dat toepassing van de Regeling niet leidt een onbillijkheid van overwegende aard. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van bestuur van de Vrije Universiteit, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 28 juli 2020 heeft het Hoofd Studie- en Studentadministratie het verzoek van appellante om een gedeelte van het collegegeld van het studiejaar 2019-2020 kwijt te schelden, afgewezen.

Bij beslissing van 30 oktober 2020 heeft verweerder het door appellante daartegen gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 22 februari 2021, waar appellante, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. S.A. Snoeren, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellante volgt de masteropleiding Geneeskunde aan de Vrije Universiteit. Bij e-mail van 9 juni 2020 heeft zij verweerder verzocht een gedeelte van het collegegeld van het studiejaar 2019-2020 kwijt te schelden. Ter motivering van het verzoek heeft appellante erop gewezen dat zij als gevolg van de corona-crisis sinds 13 maart 2020 geen onderwijs meer heeft gehad. Zij volgde op 13 maart 2020 coschappen, maar is toen naar huis gestuurd. Pas op 6 juli 2020 mocht zij weer coschappen volgen. In de tussenliggende periode heeft zij geen online onderwijs gekregen en ook heeft zij in die periode geen toetsen of tentamens kunnen afleggen. Als gevolg van de corona-crisis heeft zij 16 weken geen onderwijs kunnen volgen, maar zij heeft wel twee maal € 416,60 aan collegegeld moeten betalen. Dat is voor haar veel geld, temeer omdat zij als gevolg van de corona-crisis haar parttime baan is kwijt geraakt en zij veel overige kosten heeft, aldus appellante.

2.2. Verweerder heeft het verzoek van appellante afgewezen en de afwijzing in bezwaar, onder verwijzing naar het advies van de Geschillenadviescommissie, gehandhaafd. Verweerder heeft hieraan ten grondslag gelegd dat appellante in de periode van 13 maart 2020 tot en met 6 juli 2020 als student ingeschreven heeft gestaan voor de masteropleiding Geneeskunde en dat zij dus collegegeld is verschuldigd. Volgens verweerder heeft de opleiding de studenten aangeboden om zich per 1 april 2020 te laten uitschrijven van de opleiding. Door deze mogelijkheid te bieden, heeft de opleiding redelijkerwijs gedaan wat zij kon om de studenten tegemoet te komen. Dat appellante haar coschappen niet heeft kunnen volgen en niet aan het onderwijs heeft kunnen deelnemen, levert geen bijzondere situatie op die een uitzondering rechtvaardigt op de geldende regels omtrent het collegegeld. Verweerder wijst erop dat appellante zich had kunnen uitschrijven, waardoor zij geen collegegeld verschuldigd zou zijn.

2.3. Appellante betoogt dat haar verzoek ten onrechte is afgewezen. Zij voert aan dat zij zestien weken lang geen coschappen en onderwijs heeft kunnen volgen. De opleiding heeft haar weliswaar de mogelijkheid geboden om zich tijdelijk uit te schrijven van de opleiding, maar dat was voor haar geen serieuze mogelijkheid, omdat zij daarmee haar recht op studiefinanciering zou kwijtraken. Volgens appellante heeft

de opleiding dit onvoldoende onderkend. Zij wijst er voorts op dat ze door de stillegging van het onderwijs een aantal maanden later zal afstuderen. In die maanden heeft zij geen recht meer op studiefinanciering, zodat zij nog meer kosten zal moeten maken. Appellante voert voorts aan dat wel degelijk sprake is van een bijzondere situatie op grond waarvan een uitzondering had moeten worden gemaakt op de verplichting collegegeld te betalen, nu niemand de corona-crisis heeft kunnen zien aankomen. Volgens appellante had verweerder een generieke uitzondering moeten maken voor alle studenten die geen onderwijs hebben kunnen volgen.

2.4. Artikel 7.32, eerste lid, van de Wet op het Hoger onderwijs en Wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW) luidt: " Onverminderd artikel 7.51e, tweede lid, aanhef en onder d, dient een ieder die wenst gebruik te kunnen maken van onderwijsvoorzieningen, examenvoorzieningen of voorzieningen van andere aard ten behoeve van initieel onderwijs aan een instelling, zich door het instellingsbestuur als student of extraneus te laten inschrijven."
Artikel 7 .33, eerste lid, luidt: "Onverminderd artikel 7.39, geschiedt de inschrijving overeenkomstig door het instellingsbestuur vast te stellen regels van procedurele aard."

Het college van bestuur heeft de in artikel 7.33, eerste lid, van de WHW genoemde regels vastgelegd in de Regeling Aanmelding en Inschrijving 2019/2020.
Artikel 5, eerste lid, van de Regeling luidt: "Onverminderd de voorwaarden die de wet daaraan heeft gesteld, wordt tot inschrijving overgegaan indien:
[…]
b. het collegegeld of de premastervergoeding voor de startmaand door de VU is ontvangen, al dan niet via een papieren of digitale machtiging tot inning door middel van gespreide betaling."
Artikel 10, eerste lid, aanhef en onder a, luidt: "Bij inschrijving als student na 1 september wordt het collegegeld per studiejaar met een twaalfde deel verminderd voor elke maand dat de student niet is ingeschreven."
Artikel 13, eerste lid, luidt: "Waar de toepassing van deze regeling tot een onbillijkheid van overwegende aard leidt, kan de directeur SOZ namens het College van Bestuur ten gunste van de student van deze Regeling afwijken. Een beroep op de hardheidsclausule moet zo spoedig mogelijk en schriftelijk door de student worden ingediend, doch niet later dan een maand na afloop van het desbetreffende studiejaar. Bij het verzoek moeten schriftelijke bewijsstukken gevoegd worden. Op het verzoek wordt uiterlijk binnen zes weken beslist door de directeur SOZ. Alvorens de directeur SOZ een beslissing neemt, wordt de student in de gelegenheid gesteld te worden gehoord en wordt zo nodig het desbetreffende faculteitsbestuur en/of de studentendecaan om advies gevraagd."

2.5. Het College stelt vast dat appellante gedurende een periode van zestien weken geen coschappen of onderwijs heeft kunnen volgen. Anders dan verweerder in zijn verweerschrift stelt, heeft appellante niet actief deelgenomen aan het maken van toetsen of tentamens. Appellante heeft gemotiveerd aangevoerd dat de tentamens Professional development masteryear 1 en Progress examination masteryear 2 twee automatisch gegeven vrijstellingen betreffen. Verder is niet in geschil dat appellante gedurende voormelde periode van zestien weken ingeschreven heeft gestaan bij de universiteit en dat zij over die periode ingevolge artikel 7.43 WHW en de Regeling collegegeld is verschuldigd. Het betoog van appellante komt er in de kern op neer dat toepassing van de Regeling leidt tot een onbillijkheid van overwegende aard. Het College beschouwt het verzoek van appellante om restitutie van het collegegeld dan ook als een beroep op de hardheidsclausule van artikel 13 van de Regeling. In hetgeen appellante aanvoert, ziet het College geen grond voor het oordeel dat verweerder haar verzoek ten onrechte heeft afgewezen. Het College overweegt hiertoe dat verweerder appellante voldoende tegemoet is gekomen in deze voor iedereen uitzonderlijke situatie door haar de mogelijkheid te bieden zich tijdelijk uit te schrijven. Op deze wijze werd zij immers vrijgesteld van de verplichting om collegegeld te betalen. De omstandigheid dat appellante in geval van uitschrijving geen studiefinanciering ontvangt, leidt niet tot een ander oordeel. Studiefinanciering is bedoeld als financiering van de aan studie gerelateerde kosten en uitgaven van studenten. Verweerder is niet gehouden om de aan een inschrijving volgens de wettelijke regels verbonden kosten niet in rekening te brengen alleen om appellante te faciliteren in haar wens om tijdens een periode van niet-studeren toch

studiefinanciering te ontvangen. De ter zitting van het College ingenomen stelling van appellante dat zij van DUO geen mogelijkheid heeft gekregen om haar studiefinanciering te verlengen, is een omstandigheid die buiten de invloedssfeer van verweerder ligt en waarvan de gevolgen dus niet voor risico van verweerder komen. Gelet op het voorgaande heeft verweerder zich op het standpunt mogen stellen dat toepassing van de Regeling niet leidt een onbillijkheid van overwegende aard.
Het betoog faalt.

2.6. Het beroep is ongegrond.

2.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, voorzitter, mr. H.G. Lubberdink en mr. G.M.H. Hoogvliet, leden, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2020/184**
Rechter(s):	mr. Streefkerk
Datum uitspraak:	4 maart 2021
Partijen:	appellante en CBE Hogeschool van Arnhem en Nijmegen
Trefwoorden:	duale opleiding overgangsregeling praktijkovereenkomst vertrouwensbeginsel
Artikelen:	OER: artikel 2.7
Uitspraak:	ongegrond
Hoofdoverwegingen:	2.5.2. Ter zitting van het College heeft appellante toegelicht dat zij van 1 februari 2018 tot en met 1 juli 2019 in het bezit was van een praktijkovereenkomst. Vanaf 1 juli 2019 beschikt ze niet meer over een dergelijke overeenkomst. De stelling van appellante dat onder de OER 2019-2020 niet het vereiste gold om te beschikken over een praktijkovereenkomst om deel te kunnen nemen aan de Performancetoets 2, volgt het College niet. In artikel 2.7 van de OER 2019-2020 staat immers dat een student vanaf een in hoofdstuk 6 bepaalde studiefase over een praktijkovereenkomst moet beschikken, indien deze een duale opleiding volgt. Tussen partijen is niet in geschil dat appellante zich in het studiejaar 2019-2020 bevond in bedoelde studiefase. In de OER 2019-2020 staat weliswaar niet expliciet vermeld dat een student voor deelname aan de Performancetoets 2 over een praktijkovereenkomst moet beschikken, maar uit voormeld artikel 2.7 volgt volgens het College ondubbelzinnig dat appellante tijdens het volgen van haar duale opleiding vanaf bedoelde studiefase doorlopend over een praktijkovereenkomst moet beschikken, en dus ook bij deelname aan toetsen, waaronder de Performancetoets 2. Ten aanzien van dit vereiste heeft dan ook geen materieel-inhoudelijke wijziging plaatsgevonden van de OER 2020-2021 ten opzichte van de OER 2019-2020. Nu appellante vanaf 1 juli 2019 niet (meer) beschikt over een praktijkovereenkomst, heeft de examencommissie appellante op die grond mogen weigeren deel te nemen aan de Performancetoets 2 in september 2020. 2.5.3. Een beroep op de overgangsregeling van hoofdstuk 8 van de OER 2020-2021 kan appellente niet baten, daargelaten of deze regeling hier van toepassing is. Zoals hiervoor reeds is overwogen, heeft ten aanzien van het vereiste om te beschikken over een praktijkovereenkomst, geen wijziging plaatsgevonden in het studiejaar 2020-2021. Nu appellante sinds 1 juli 2019 niet (meer) beschikt over een praktijkovereenkomst, mocht zij reeds hierom, nog los van de geldende ingangseisen, niet deelnemen aan de Performancetoets 2 in september 2020. 2.5.4. Voor een geslaagd beroep op het vertrouwensbeginsel is vereist dat de betrokkene aannemelijk maakt dat van de zijde van de overheid toezeggingen of andere uitlatingen zijn gedaan of gedragingen zijn verricht waaruit de betrokkene in de gegeven omstandigheden redelijkerwijs kon en mocht afleiden of en zo ja, hoe het bestuursorgaan in een concreet geval een bevoegdheid zou uitoefenen. Verder is vereist dat de toezegging, andere uitlating of gedraging aan het bevoegde bestuursorgaan kan worden toegerekend. Dat is het geval indien de betrokkene in de gegeven omstandigheden redelijkerwijs kon en mocht veronderstellen dat degene die de uitlating deed of de gedraging verrichtte de opvatting van het bevoegde orgaan vertolkte. Dat sprake is van gerechtvaardigde verwachtingen betekent niet dat daaraan altijd moet worden voldaan. Zwaarder wegende belangen,

zoals het algemeen belang of de belangen van derden, kunnen daaraan in de weg staan.
Er is in dit geval geen sprake van een schending van het vertrouwensbeginsel. Het College is van oordeel dat de uitlatingen van Van den Brink in zijn e-mail van 3 december 2019 niet kunnen worden aangemerkt als een toezegging van de examencommissie om appellante zonder praktijkovereenkomst toe te laten tot deelname aan de Performancetoets 2 in september 2020. In de e-mail van 3 december 2019 heeft Van den Brink appellante bericht dat zij niet beschikt over een praktijkovereenkomst, waardoor het beroepsuitoefeningsdeel van de opleiding niet kan worden voltooid en dat zij het beroepsuitoefeningsdeel van de opleiding vanaf leerjaar 2 weer kan oppakken wanneer ze weer een geschikte aanstelling als Physician Assistent in opleiding heeft en hiertoe een praktijkovereenkomst is gesloten. Verder heeft Van den Brink appellante meegedeeld dat als zij vooruitlopend op de voortzetting van het beroepsuitoefeningsdeel de Performancetoets 2 wenst af te leggen, dit voor haar zal worden georganiseerd, en dat appellante dan voor 15 december 2019 moet laten weten of zij aan de toets wil deelnemen. De mogelijkheid om de toets in januari 2020 af te leggen zonder in het bezit te zijn van een praktijkovereenkomst is appellante, zo is ter zitting van het College gebleken, uit coulance-overwegingen geboden en heeft dan ook het karakter van een schikking. Uit de aard en de inhoud van de e-mail van 3 december 2019 leidt het College verder af dat Van den Brink bij zijn aanbod uitging van de veronderstelling dat appellante binnen afzienbare termijn weer over een vereiste praktijkovereenkomst zou beschikken en het beroepsuitoefeningsdeel vanaf leerjaar 2 zou hervatten. Het aanbod had dus specifiek betrekking op het toetsmoment in januari 2020 en gold niet onbeperkt. Verder neemt het College in aanmerking dat Van den Brink appellante nadien, bij e-mail van 9 juli 2020, nadrukkelijk erop heeft gewezen dat zij voor deelname aan de toets in september 2020 ingeschreven moet staan als student en dat bij een (her)inschrijving voorwaarden gelden, zoals een werkgever die haar aanstelt als Physician Assistant in opleiding.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool van Arnhem en Nijmegen (hierna: het CBE), verweerder.

1. **Procesverloop**

Bij beslissing van 23 september 2020 heeft de examencommissie Masteropleidingen Gezondheidszorg van de Academie Gezondheid en Vitaliteit (hierna: de examencommissie) het verzoek van appellante om in september 2020 deel te nemen aan de Performancetoets 2 van de masteropleiding Physician Assistent (hierna: de opleiding), afgewezen.

Bij beslissing van 27 oktober 2020 heeft het CBE het daartegen door appellante ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep bij het College ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift en nadere stukken ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 10 februari 2021, waar appellante, bijgestaan door mr. T.P.L. Hoogenboom, advocaat te Rotterdam, zijn verschenen. Het CBE heeft zich laten vertegenwoordigen door mr. R.E. Jansen, werkzaam bij de hogeschool van Arnhem en Nijmegen (hierna: de HAN), die via een videoverbinding aan de zitting heeft deelgenomen. Voorts heeft namens de examencommissie F. Holweg, voorzitter van de examencommissie, via een videoverbinding aan de zitting deelgenomen.

2. Overwegingen

2.1. In artikel 2.7 van de Onderwijs- en examenregeling van de duale masteropleiding Physician Assistant studiejaar 2019-2020 van de HAN (hierna: OER 2019-2020) is, voor zover hier relevant, bepaald dat een student, indien deze de opleiding in duale vorm volgt, vanaf een in hoofdstuk 6 bepaalde studiefase moet beschikken over een tripartite overeenkomst tussen een werkgever, de HAN en de student, voor een functie die werkzaamheden omvat die bijdragen aan de opleiding.

2.2. De examencommissie heeft het verzoek van appellante afgewezen, omdat zij geen tripartite overeenkomst met een werkgever en de hogeschool (hierna: praktijkovereenkomst) heeft en het hebben van een praktijkovereenkomst een cruciale voorwaarde is om deel te kunnen nemen aan de duale opleiding en de bijbehorende toetsing. De examencommissie heeft daarnaast op het volgende gewezen. In het studiejaar 2019-2020 bestond er verwarring over de status van de inschrijving van appellante als student, omdat appellante op enig moment het collegegeld niet (volledig) had betaald. Dit heeft geleid tot een blokkade op haar inschrijving, waardoor zij in het studiejaar 2019-2020 niet meer kon deelnemen aan de Performancetoets 2. Achteraf, nadat het collegegeld volledig was voldaan, herleefde haar status als student, maar toen was het studiejaar 2019-2020 bijna geëindigd. De eerstvolgende gelegenheid om de toets te kunnen doen, was in september 2020 van het studiejaar 2020-2021. De ingangseisen bij de Performancetoets 2 zijn echter gewijzigd in de Onderwijs- en examenregeling van de duale masteropleiding Physician Assistant studiejaar 2020-2021 van de HAN (hierna: OER 2020-2021) en appellante voldoet niet aan deze nieuwe eisen. De kern van de afwijzing is echter dat appellante niet beschikt over een praktijkovereenkomst. De examencommissie heeft zich op het standpunt gesteld dat appellante, ondanks dat zij niet voldoet aan de nieuwe ingangseisen, bij uitzondering zal worden toegelaten tot deelname aan de Performancetoets 2, maar alleen als zij weer beschikt over een praktijkovereenkomst.

2.3. Het CBE heeft geen aanleiding gezien om de beslissing van de examencommissie onjuist te achten. Het CBE heeft overwogen dat aan appellante kan worden toegegeven dat het voor haar verwarrend is geweest dat, terwijl de hogeschool aanvankelijk stelde dat zij in september 2020 kon deelnemen aan de Performancetoets 2 waarvoor zij zich kon aanmelden in juni 2020, dit een maand later - in juli 2020 - anders was, omdat de OER 2020-2021 is gewijzigd op het punt van de ingangseisen voor de Performancetoets 2. Er zijn aan appellante echter geen toezeggingen gedaan op grond waarvan zij er gerechtvaardigd op mocht vertrouwen dat zij aan de Performancetoets 2 zou mogen deelnemen op basis van de oude ingangseisen. Daar komt bij dat appellante niet voldoet aan de voorwaarde voor het mogen deelnemen aan de duale variant van de opleiding, nu zij niet beschikt over een praktijkovereenkomst. Dit vereiste is zowel in de OER 2019-2020 als in de OER 2020-2021 opgenomen, aldus het CBE.

2.4. Appellante kan zich niet verenigen met de beslissing van het CBE. Appellante stelt zich op het standpunt dat haar geen mogelijkheid is geboden om deel te nemen aan de Performancetoets 2, ondanks gedane toezeggingen vanuit de HAN. Zij doelt in dit verband op de e-mail van de heer Van den Brink, coördinator master Physician Assistant (hierna: Van den Brink), van 3 december 2019, waarin haar is meegedeeld dat zij de Performancetoets 2 mocht afleggen. Zij beroept zich voorts op de overgangsregeling van hoofdstuk 8 van de OER 2020-2021, waarin is bepaald dat indien een student het onderwijs van een onderwijseenheid in het studiejaar voorafgaande aan de programmawijziging heeft gevolgd, maar geen tentamen heeft gedaan of een (deel)tentamen niet heeft gehaald, recht heeft op herhalingsonderwijs

gedurende ten minste het studiejaar waarin de wijziging in werking treedt en recht heeft op ten minste twee tentamengelegenheden. De eerste toetsmogelijkheid voor de Performancetoets 2 die appellante is geboden, was op 15 december 2019. De uitnodiging voor deze toets heeft haar helaas niet bereikt. De daaropvolgende geboden mogelijkheid was in september 2020. Appellante heeft zich hiervoor tijdig aangemeld bij Van den Brink, maar zij heeft niet aan deze toets mogen deelnemen, omdat zij volgens de HAN niet stond ingeschreven als student. Appellante wijst er verder nog op dat in de OER 2019-2020 nog niet de eis was gesteld dat een student over een praktijkovereenkomst diende te beschikken om deel te kunnen nemen aan de Performancetoets 2.

2.5. Het College is van oordeel dat het CBE terecht tot zijn oordeel is gekomen. Daartoe wordt het volgende overwogen.

2.5.1. De Performancetoets 2 wordt door de HAN niet vaker dan twee keer per studiejaar aangeboden, omdat dit de nodige organisatie vergt van de HAN in samenwerking met het Radboud Universiteit Medisch Centrum. Bij e-mail van 3 december 2019 heeft Van Den Brink appellante meegedeeld dat zij de toets mocht afleggen in januari 2020 (zijnde de tweede toetsmogelijkheid In het studiejaar 2019-2020) en dat zij voor 15 december 2019 diende door te geven of zij van deze gelegenheid gebruik wilde maken. Appellante heeft zich niet voor de gestelde deadline aangemeld, daargelaten wat de reden daarvan was, waardoor zij niet aan de toets in januari 2020 heeft deelgenomen. Bij e-mail van 27 januari 2020 heeft Van den Brink appellante meegedeeld dat het volgende toetsmoment pas weer in september 2020 (zijnde de eerste toetsmogelijkheid in het studiejaar 2020-2021) zou zijn en dat zij hiervoor in juni 2020 contact met Van den Brink kon opnemen. Bij e-mail van 29 juni 2020 heeft appellante zich bij Van den Brink aangemeld met het verzoek om ingepland te worden voor deelname aan de toets in september 2020. De inschrijving voor deelname aan de toets kon echter niet worden geformaliseerd, omdat appellante volgens de administratie van de HAN al enige tijd niet (volledig) aan haar betalingsverplichting had voldaan. Ingevolge het Studentenstatuut 2019-2020 van de HAN was appellante hierdoor niet gerechtigd om gebruik te maken van tentamen- en examenvoorzieningen. Haar status als student herleefde op 29 juni 2020, zijnde het moment dat de HAN ervan uitging dat zij weer (volledig) aan haar betalingsverplichting had voldaan. Op dat moment kon zij op zichzelf formeel worden aangemeld voor deelname aan de toets in september 2020. Appellante mocht echter niet deelnemen, omdat zij niet voldoet aan de vernieuwde ingangseisen bij de toets zoals deze inmiddels gelden op grond van de OER 2020-2021 en niet beschikt over een praktijkovereenkomst. Zoals het College uit de stukken en het verhandelde ter zitting afleidt, is de kern van de afwijzing door de examencommissie gelegen in het feit dat de vereiste praktijkovereenkomst ontbreekt.

2.5.2. Ter zitting van het College heeft appellante toegelicht dat zij van 1 februari 2018 tot en met 1 juli 2019 in het bezit was van een praktijkovereenkomst. Vanaf 1 juli 2019 beschikt ze niet meer over een dergelijke overeenkomst. De stelling van appellante dat onder de OER 2019-2020 niet het vereiste gold om te beschikken over een praktijkovereenkomst om deel te kunnen nemen aan de Performancetoets 2, volgt het College niet. In artikel 2.7 van de OER 2019-2020 staat immers dat een student vanaf een in hoofdstuk 6 bepaalde studiefase over een praktijkovereenkomst moet beschikken, indien deze een duale opleiding volgt. Tussen partijen is niet in geschil dat appellante zich in het studiejaar 2019-2020 bevond in bedoelde studiefase. In de OER 2019-2020 staat weliswaar niet expliciet vermeld dat een student voor deelname aan de Performancetoets 2 over een praktijkovereenkomst moet beschikken, maar uit voormeld artikel 2.7 volgt volgens het College ondubbelzinnig dat appellante tijdens het volgen van haar duale opleiding vanaf bedoelde studiefase doorlopend over een praktijkovereenkomst moet beschikken, en dus ook bij deelname aan toetsen, waaronder de Performancetoets 2. Ten aanzien van dit vereiste heeft dan ook geen materieel-inhoudelijke wijziging plaatsgevonden van de OER 2020-2021 ten opzichte van de OER 2019-2020. Nu appellante vanaf 1 juli 2019 niet (meer) beschikt over een praktijkovereenkomst, heeft de examencommissie appellante op die grond mogen weigeren deel te nemen aan de Performancetoets 2 in september 2020.

2.5.3. Een beroep op de overgangsregeling van hoofdstuk 8 van de OER 2020-2021 kan appellente niet baten, daargelaten of deze regeling hier van toepassing is. Zoals hiervoor reeds is overwogen, heeft ten

aanzien van het vereiste om te beschikken over een praktijkovereenkomst, geen wijziging plaatsgevonden in het studiejaar 2020-2021. Nu appellante sinds 1 juli 2019 niet (meer) beschikt over een praktijkovereenkomst, mocht zij reeds hierom, nog los van de geldende ingangseisen, niet deelnemen aan de Performancetoets 2 in september 2020.

2.5.4. Voor een geslaagd beroep op het vertrouwensbeginsel is vereist dat de betrokkene aannemelijk maakt dat van de zijde van de overheid toezeggingen of andere uitlatingen zijn gedaan of gedragingen zijn verricht waaruit de betrokkene in de gegeven omstandigheden redelijkerwijs kon en mocht afleiden of en zo ja, hoe het bestuursorgaan in een concreet geval een bevoegdheid zou uitoefenen. Verder is vereist dat de toezegging, andere uitlating of gedraging aan het bevoegde bestuursorgaan kan worden toegerekend. Dat is het geval indien de betrokkene in de gegeven omstandigheden redelijkerwijs kon en mocht veronderstellen dat degene die de uitlating deed of de gedraging verrichtte de opvatting van het bevoegde orgaan vertolkte. Dat sprake is van gerechtvaardigde verwachtingen betekent niet dat daaraan altijd moet worden voldaan. Zwaarder wegende belangen, zoals het algemeen belang of de belangen van derden, kunnen daaraan in de weg staan.
Er is in dit geval geen sprake van een schending van het vertrouwensbeginsel. Het College is van oordeel dat de uitlatingen van Van den Brink in zijn e-mail van 3 december 2019 niet kunnen worden aangemerkt als een toezegging van de examencommissie om appellante zonder praktijkovereenkomst toe te laten tot deelname aan de Performancetoets 2 in september 2020. In de e-mail van 3 december 2019 heeft Van den Brink appellante bericht dat zij niet beschikt over een praktijkovereenkomst, waardoor het beroepsuitoefeningsdeel van de opleiding niet kan worden voltooid en dat zij het beroepsuitoefeningsdeel van de opleiding vanaf leerjaar 2 weer kan oppakken wanneer ze weer een geschikte aanstelling als Physician Assistent in opleiding heeft en hiertoe een praktijkovereenkomst is gesloten. Verder heeft Van den Brink appellante meegedeeld dat als zij vooruitlopend op de voortzetting van het beroepsuitoefeningsdeel de Performancetoets 2 wenst af te leggen, dit voor haar zal worden georganiseerd, en dat appellante dan voor 15 december 2019 moet laten weten of zij aan de toets wil deelnemen. De mogelijkheid om de toets in januari 2020 af te leggen zonder in het bezit te zijn van een praktijkovereenkomst is appellante, zo is ter zitting van het College gebleken, uit coulance-overwegingen geboden en heeft dan ook het karakter van een schikking. Uit de aard en de inhoud van de e-mail van 3 december 2019 leidt het College verder af dat Van den Brink bij zijn aanbod uitging van de veronderstelling dat appellante binnen afzienbare termijn weer over een vereiste praktijkovereenkomst zou beschikken en het beroepsuitoefeningsdeel vanaf leerjaar 2 zou hervatten. Het aanbod had dus specifiek betrekking op het toetsmoment in januari 2020 en gold niet onbeperkt. Verder neemt het College in aanmerking dat Van den Brink appellante nadien, bij e-mail van 9 juli 2020, nadrukkelijk erop heeft gewezen dat zij voor deelname aan de toets in september 2020 ingeschreven moet staan als student en dat bij een (her)inschrijving voorwaarden gelden, zoals een werkgever die haar aanstelt als Physician Assistant in opleiding.

2.5.5. De beroepsgronden falen derhalve.

2.6. Het beroep is ongegrond.

2.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.D. Streefkerk, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. F.S.N. Nasrullah-Oemar, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2020/185**
Rechter(s):	mr. Troostwijk
Datum uitspraak:	15 maart 2021
Partijen:	appellant en de Hogeschool van Amsterdam
Trefwoorden:	aanmelden betaling collegegeld inschrijfvoorwaarden inschrijvingsverzoek Studielink vertrouwensbeginsel
Artikelen:	WHW: artikel 7.32, eerste lid WHW: artikel 7.33, eerste lid Studentenstatuut: artikel 2.2 Studentenstatuut: artikel 5.2
Uitspraak:	ongegrond
Hoofdoverwegingen:	Het College is van oordeel dat verweerder duidelijk en tijdig aan appellant heeft gecommuniceerd dat, en op welke wijze, het verschuldigde collegegeld moet worden voldaan. Het College overweegt hiertoe dat appellant zowel via meerdere persoonlijke e-mails als via de website van de hogeschool erop is geattendeerd dat hij het collegegeld kan voldoen door het afgeven van een machtiging via Studielink of door betaling van het collegegeld via een bankafschrijving. Het College is verder van oordeel dat appellant geen geslaagd beroep op het vertrouwensbeginsel toekomt. Het College overweegt hiertoe dat appellant naar aanleiding van de toezending van het onjuiste formulier een automatisch gegenereerde e-mail van de hogeschool heeft ontvangen. In deze e-mail is slechts vermeld dat het Administratief Centrum van de hogeschool het bericht van appellant heeft ontvangen en dat uiterlijk op 4 september 2020 een reactie op zijn bericht zal worden gegeven. De e-mail bevat geen bevestiging of toezegging dat appellant aan zijn betalingsverplichting heeft voldaan en dat hij is ingeschreven. In de e-mail is evenmin vermeld dat bij uitblijven van een reactie op uiterlijk 4 september 2020 appellant er vanuit mag gaan dat alles in orde is. Het enkele feit dat hij op 4 september 2020 dus geen bericht heeft ontvangen, kan appellant dan ook niet baten, temeer daar er op 7 september 2020 aan appellant een e-mail is gestuurd waarin hij erop is gewezen dat de inschrijving nog niet is voltooid. Ook op 17 september 2020 is appellant per e-mail eraan herinnerd dat zijn inschrijving nog niet is voltooid. Dat appellant deze e-mails niet heeft gelezen, komt voor zijn risico. Verder heeft verweerder gemotiveerd uiteengezet dat uit coulance studenten zich in de gehele maand september nog kunnen inschrijven voor de opleiding. Verweerder was niet gehouden om appellant alsnog vanaf 1 oktober in te schrijven en toe te laten tot de opleiding. Verweerder heeft zich in dit verband op het standpunt mogen stellen dat dit niet wenselijk is, omdat de instelling slechts bekostiging krijgt voor studenten die uiterlijk op 1 oktober zijn ingeschreven voor een opleiding. De conclusie is dat de beslissing van verweerder om het inschrijvingsverzoek van appellant af te wijzen in stand blijft. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van de Hogeschool van Amsterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 12 oktober 2020 heeft de Centrale Studentenadministratie namens verweerder het verzoek van appellant om te worden ingeschreven voor de bacheloropleiding Commerciële Economie afgewezen.

Bij beslissing van 30 november 2020 heeft verweerder het door appellant daartegen gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 4 maart 2021, waar appellant, bijgestaan door mr. R. Pot, advocaat te Amsterdam en verweerder, vertegenwoordigd door mr. M.C. Werner, werkzaam voor verweerder, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellant heeft voor het studiejaar 2020-2021 bij Hogeschool van Amsterdam op 29 april 2020 een verzoek tot inschrijving voor de bacheloropleiding Commerciële Economie ingediend. Dit verzoek is op 12 oktober 2020 afgewezen, omdat hij niet tijdig aan de voorwaarden voor inschrijving heeft voldaan door niet tijdig het collegegeld te voldoen.

2.2. Verweerder heeft de afwijzing in bezwaar, onder verwijzing naar het advies van de geschillenadviescommissie, gehandhaafd. Verweerder heeft hiertoe overwogen dat tussen appellant en de hogeschool niet eerder een incassorelatie heeft bestaan en dat bezwaarde op 30 augustus 2020 een gewijzigd formulier met de titel ‘Wijzigingsformulier incassorekening naar rekening van derde' naar de Hogeschool heeft verzonden. Volgens verweerder blijkt uit het formulier duidelijk dat met dit formulier geen machtiging wordt afgegeven om het collegegeld te incasseren. Verweerder heeft vervolgens overwogen dat appellant naar aanleiding van het insturen van het wijzigingsformulier een automatische gegenereerde e-mail ontving waarin stond vermeld dat hij uiterlijk op 4 september 2020 een reactie zou ontvangen. Op 7 september 2020 is vervolgens naar appellant een e-mail gezonden, waaruit kan worden opgemaakt dat op dat moment nog geen machtiging was afgegeven en de inschrijving nog niet was voltooid. Appellant is in deze e-mail verwezen naar Studielink om daar alsnog een machtiging af te geven. Vervolgens is appellant op 17 september 2020 nogmaals geïnformeerd over de onvolledigheid van zijn inschrijving. Zodoende is hij meermalen en tijdig er op gewezen dat zijn inschrijving nog niet was afgerond. Dat appellant zijn e-mailberichten niet tijdig heeft gelezen en daardoor te laat de inschrijving heeft voltooid dient daarom voor zijn risico te komen. Daarbij komt dat door de Hogeschool uitvoerig op de website wordt gecommuniceerd over betaling van het collegegeld. Verweerder heeft vervolgens overwogen dat de zorgplicht niet zo ver gaat dat de Hogeschool, naast de reguliere wijze van communicatie, gehouden was appellant persoonlijk te benaderen en hem te attenderen op de inschrijving. Daarnaast is in het geval van het niet of te laat voldoen

aan de inschrijfvoorwaarden een belangenafweging niet mogelijk en zodoende is het verzoek om inschrijving terecht afgewezen, aldus verweerder.

2.3. Appellant betoogt dat verweerder ten onrechte zijn inschrijvingsverzoek heeft afgewezen. Hij voert aan dat hij weliswaar een verkeerd formulier heeft ingevuld, maar dat hij in de veronderstelling verkeerde dat hij met het formulier zijn inschrijving had voltooid en daarmee voldeed aan de voorwaarden om de opleiding te kunnen volgen. Hij wijst erop dat verweerder ten onrechte er vanuit gaat dat iedere student van elke procedure op de hoogte is. Ter zitting van het College heeft appellant toegelicht dat hij van het MBO komt en dat hij er vanuit ging dat hij een incassorelatie met Studielink had. Appellant voert voorts aan dat hij een specifiek e-mailbericht van de hogeschool heeft ontvangen, waarin stond vermeld dat hij uiterlijk op 4 september 2020 een bericht over zijn inschrijving zou ontvangen. Nu hij pas op 7 september 2020 een e-mail ontving, mocht hij er gerechtvaardigd op vertrouwen dat de inschrijving was voltooid. Appellant voert voorts aan dat niet duidelijk aan hem is gecommuniceerd dat hij ook op 1 oktober zich nog voor de opleiding kon inschrijven. Ten slotte voert appellant aan dat hij niet uitdrukkelijk is gewezen op alle relevante informatie om zijn inschrijving te kunnen voltooien.

2.4. Artikel 7.32, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek luidt: “Onverminderd artikel 7.51e, tweede lid, aanhef en onder d, dient een ieder die wenst gebruik te kunnen maken van onderwijsvoorzieningen, examenvoorzieningen of voorzieningen van andere aard ten behoeve van initieel onderwijs aan een instelling, zich door het instellingsbestuur als student of extraneus te laten inschrijven.”
Artikel 7.33, eerste lid, luidt: “Onverminderd artikel 7.39, geschiedt de inschrijving overeenkomstig door het instellingsbestuur vast te stellen regels van procedurele aard.”

Artikel 2.2, tweede lid, van het Studentenstatuut 2020-2021 luidt: “Aan aspirant-studenten worden berichten over onder meer toelating en studiekeuzecheck elektronisch verzonden aan het e-mailadres dat de (aankomend) student daartoe in Studielink heeft opgegeven. De aspirant-student is zelf verantwoordelijk voor de bereikbaarheid van dit adres en regelmatige raadpleging.”
Artikel 5.2, derde lid, luidt: “De inschrijving dient te zijn voltooid voor 1 september.”
Het zesde lid luidt: “Tot de inschrijving wordt niet eerder overgegaan dan nadat het bewijs is overgelegd dat het verschuldigde collegegeld wordt voldaan of het verschuldigde examen- of cursusgeld is voldaan. […]”

2.5. In hetgeen appellant aanvoert, ziet het College geen grond voor het oordeel dat het verweerder ten onrechte zijn inschrijvingsverzoek heeft afgewezen. Het College overweegt hiertoe als volgt. Tussen partijen is niet in geschil dat appellant op 30 augustus 2020 een onjuist formulier aan de hogeschool heeft verzonden. Het ‘wijzigingsformulier incassorekening naar rekening van derde’ is bedoeld voor een student die de bestaande incassorelatie met de hogeschool wil wijzigen, terwijl tussen appellant en de hogeschool deze relatie nog niet bestond. De omstandigheid dat appellant nu hij van het MBO kwam waar hij een relatie had met Studielink, dacht dat hij ook een relatie met Studielink voor de hogeschool zou hebben, kan hem dan ook niet baten.

Het College is van oordeel dat verweerder duidelijk en tijdig aan appellant heeft gecommuniceerd dat, en op welke wijze, het verschuldigde collegegeld moet worden voldaan. Het College overweegt hiertoe dat appellant zowel via meerdere persoonlijke e-mails als via de website van de hogeschool erop is geattendeerd dat hij het collegegeld kan voldoen door het afgeven van een machtiging via Studielink of door betaling van het collegegeld via een bankafschrijving. Het College is verder van oordeel dat appellant geen geslaagd beroep op het vertrouwensbeginsel toekomt. Het College overweegt hiertoe dat appellant naar aanleiding van de toezending van het onjuiste formulier een automatisch gegenereerde e-mail van de hogeschool heeft ontvangen. In deze e-mail is slechts vermeld dat het Administratief Centrum van de hogeschool het bericht van appellant heeft ontvangen en dat uiterlijk op 4 september 2020 een reactie op zijn bericht zal worden gegeven. De e-mail bevat geen bevestiging of toezegging dat appellant aan zijn betalingsverplichting heeft voldaan en dat hij is ingeschreven. In de e-mail is evenmin vermeld dat bij uitblijven van een reactie op uiterlijk 4 september 2020 appellant er vanuit mag gaan dat alles in orde is.

Het enkele feit dat hij op 4 september 2020 dus geen bericht heeft ontvangen, kan appellant dan ook niet baten, temeer daar er op 7 september 2020 aan appellant een e-mail is gestuurd waarin hij erop is gewezen dat de inschrijving nog niet is voltooid. Ook op 17 september 2020 is appellant per e-mail eraan herinnerd dat zijn inschrijving nog niet is voltooid. Dat appellant deze e-mails niet heeft gelezen, komt voor zijn risico. Verder heeft verweerder gemotiveerd uiteengezet dat uit coulance studenten zich in de gehele maand september nog kunnen inschrijven voor de opleiding. Verweerder was niet gehouden om appellant alsnog vanaf 1 oktober in te schrijven en toe te laten tot de opleiding. Verweerder heeft zich in dit verband op het standpunt mogen stellen dat dit niet wenselijk is, omdat de instelling slechts bekostiging krijgt voor studenten die uiterlijk op 1 oktober zijn ingeschreven voor een opleiding.
De conclusie is dat de beslissing van verweerder om het inschrijvingsverzoek van appellant af te wijzen in stand blijft.
Het betoog faalt.

2.6. Het beroep is ongegrond.

2.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H. Troostwijk, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. Y.Soffner, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2020/186**
Rechter(s):	mrs. Lubberdink, Verheij en Vermeulen
Datum uitspraak:	23 juni 2021
Partijen:	appellante en CBE Universiteit Utrecht
Trefwoorden:	bachelor-masterstelsel diploma exameneisen geldigheidsduur getuigschrift persoonlijke omstandigheden vertrouwensbeginsel vrijstelling
Artikelen:	WHW: artikel 7.10, vierde lid WHW: artikel 7.11, tweede lid WHW: artikel 7.12, tweede lid WHW artikel 7.51 WHW artikel 7.58 [oud] OER: artikel 5.11 OER: artikel 6.1
Uitspraak:	ongegrond
Hoofdoverwegingen:	***Getuigschrift Culturele Antropologie*** 2.5. Appellante betoogt dat haar een getuigschrift voor de bacheloropleiding Culturele Antropologie moet worden verstrekt op grond van de studieresultaten die zij in het verleden heeft behaald. Appellante stelt zich op het standpunt dat zij op basis van die studieresultaten in 2006 het bachelorexamen Culturele Antropologie heeft behaald. Dit volgt volgens haar uit een brief van de examencommissie van 1 maart 2006. Volgens appellante doet het feit dat zij destijds niet was ingeschreven en zich ook niet opnieuw heeft ingeschreven er niet aan af dat zij in 2006 het bachelorexamen heeft behaald. Daarom moet volgens haar alsnog een getuigschrift worden verstrekt. De WHW staat daar volgens haar appellante niet aan in de weg. Voor zover de OER zich zou verzetten tegen het verstrekken van een getuigschrift voor een reeds in 2006 behaald examen, is die regeling volgens haar in strijd met de WHW. Appellante wijst er voorts op dat zij op het moment waarop zij onderwijs volgde en de tentamens heeft afgelegd, wel was ingeschreven als student. Appellante betoogt verder dat het CBE er in haar geval ten onrechte van is uitgegaan dat voor het verstrekken van een getuigschrift moet zijn voldaan aan de in 2020 geldende exameneisen voor de bacheloropleiding. Dat zou volgens haar het onterechte gevolg hebben dat een eerder behaald examen door het verloop van de tijd zijn waarde verliest. 2.5.1. Het CBE stelt zich op het standpunt dat, voor zover appellante in 2006 op grond van haar eerder behaalde studieresultaten het bachelorexamen Culturele Antropologie zou hebben behaald, destijds in ieder geval niet was voldaan aan de overige voorwaarden voor het verstrekken van een getuigschrift. Die voorwaarden waren opgenomen in het toenmalige artikel 7.58 van de WHW. Het CBE stelt dat appellante zich destijds niet voor de bacheloropleiding heeft ingeschreven en ook geen formeel verzoek als bedoeld in die bepaling heeft ingediend. Gelet hierop hoeft volgens het CBE nu niet alsnog een getuigschrift te worden verstrekt.

Het CBE stelt zich verder op het standpunt dat een nieuwe aanvraag ook niet kon worden gehonoreerd, omdat appellante niet voldoet aan de in 2019/2020 geldende exameneisen voor de bacheloropleiding Culturele Antropologie en er voor de huidige, sterk gewijzigde, opleiding maar een beperkt aantal vrijstellingen kan worden gegeven op grond van haar eerdere studieresultaten.
2.5.2. In de brief van de examencommissie van 1 maart 2006 staat het volgende: “Naar aanleiding van uw schrijven van 27 februari 2006 deel ik u mee, dat de examencommissie culturele antropologie uw studievoortgang t/m het studiejaar 1994-1995 bekeken heeft. De commissie is tot de conclusie gekomen dat op basis daarvan aan u het bachelordiploma culturele antropologie uitgereikt kan worden. Wel dient u zich eerst nog bij de Centrale Studentenadministratie van de UU te laten registreren als student van de bacheloropleiding culturele antropologie. Nadat u als student CA geregistreerd bent, kunt u het bachelordiploma aanvragen.”
2.5.3. Een verzoek zoals hier aan de orde dient te worden beoordeeld naar het recht zoals dat geldt op het tijdstip van het verzoek. Dat is in dit geval het recht zoals dat in het studiejaar 2019/2020 van kracht was. Appellante erkent dat niet is voldaan aan de exameneisen in de in 2019/2020 geldende OER voor de bacheloropleiding Culturele Antropologie en dat ook niet voldoende vrijstellingen voor het huidige programma van die opleiding kunnen worden verleend. Het College overweegt in dit verband ook dat artikel 5.11, eerste lid, van de OER 2019/2020 een uitzondering mogelijk maakt op het uitgangspunt dat behaalde onderdelen en vrijstellingen onbeperkt geldig zijn. In dit geval heeft de examencommissie zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat een aanzienlijk deel van de kennis en inzichten die appellante tijdens haar studie in de jaren negentig heeft verworven aantoonbaar verouderd is. Als gevolg daarvan kunnen ook niet alle in het verleden behaalde onderdelen worden omgezet in vrijstellingen voor onderdelen van het huidige studieprogramma.
Dit betekent dat appellante bij een toetsing aan de exameneisen zoals die in het studiejaar 2019/2020 golden geen aanspraak kan maken op een getuigschrift voor de bacheloropleiding Culturele Antropologie.
2.5.4. Het College begrijpt het betoog van appellante zo dat zij van mening is dat zij op grond van de in het studiejaar 2005/2006 geldende exameneisen aanspraak kan maken op een getuigschrift. Appellante heeft duidelijk gemaakt dat zij er geen bezwaar tegen heeft wanneer op het getuigschrift wordt vermeld dat het bachelorexamen is behaald in 2006, dan wel op basis van de in 2006 geldende exameneisen.
Anders dan appellante betoogt, is naar het oordeel van het College in 2006 niet komen vast te staan dat appellante het bachelorexamen Culturele Antropologie heeft behaald. De brief van 1 maart 2006 kan niet als vaststelling van het behalen van dit examen worden beschouwd. Uit de brief kan weliswaar worden afgeleid dat de behaalde studieresultaten volgens de toen geldende normen toereikend waren voor het behalen van het bachelorexamen Culturele Antropologie. Uit die brief blijkt echter ook dat voor het verkrijgen van een getuigschrift een inschrijving als student – met de verplichting tot betaling van collegegeld – en een officiële aanvraag vereist waren. De brief van 1 maart 2006 houdt daarom uitsluitend een toezegging in dat appellante het bachelordiploma met succes zou kunnen aanvragen, mits aan deze

voorwaarden werd voldaan. Zoals de examencommissie ter zitting heeft toegelicht, moest bovendien nog een aantal studieresultaten uit het oude programma worden omgezet in een vrijstelling om het bachelorexamen Culturele Antropologie daadwerkelijk te behalen. Appellante heeft zich, vanwege de persoonlijke omstandigheden die eerder zijn aangeduid in overweging 2.2, niet ingeschreven bij de opleiding en geen aanvraag ingediend. Als gevolg daarvan zijn destijds ook geen vrijstellingen verleend.
Het voorgaande betekent dat appellante in het studiejaar 2005/2006 het bachelorexamen Culturele Antropologie niet heeft behaald en bovendien niet aan de overige eisen voor de verstrekking van een getuigschrift heeft voldaan.
Nu het examen destijds niet is behaald, is de vraag of de examencommissie in 2020 alsnog een getuigschrift had moeten verstrekken voor een in 2006 behaald bachelorexamen niet meer aan de orde.
2.5.5. Zoals onder 2.5.3 is vermeld, is het uitgangspunt dat een verzoek zoals hier aan de orde moet worden beoordeeld naar het recht zoals dat geldt op het tijdstip van de aanvraag. Het College zal beoordelen of de examencommissie op grond van algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het vertrouwensbeginsel, bij de beoordeling in 2020 een uitzondering op dit uitgangspunt had moeten maken door alsnog vast te stellen dat volgens de exameneisen zoals die in het studiejaar 2005/2006 van kracht waren het bachelorexamen Culturele Antropologie is behaald en daarvoor een getuigschrift te verlenen.
De toezegging van de examencommissie die in de brief van 1 maart 2006 is vervat, heeft naar het oordeel van het College een voorwaardelijk karakter. Zoals onder 2.5.4 is vermeld, heeft appellante zich in het studiejaar 2005/2006 niet ingeschreven bij de opleiding en geen formele aanvraag gedaan, met als gevolg dat destijds ook geen vrijstellingen zijn verleend. Het College is bovendien van oordeel dat appellante redelijkerwijs had moeten begrijpen dat de toezegging alleen lopende het studiejaar 2005/2006 gold en inhield dat zij een bachelordiploma Culturele Antropologie zou krijgen als zij zich in dat studiejaar nog als student zou inschrijven. Appellante mocht aan de brief van 1 maart 2006 in ieder geval niet het vertrouwen ontlenen dat zij vele jaren later alsnog aanspraak op een getuigschrift volgens de in 2005/2006 geldende exameneisen zou kunnen maken. Het College heeft begrip voor de persoonlijke omstandigheden van appellante die ertoe geleid kunnen hebben dat zij zich pas in 2020 opnieuw tot de examencommissie heeft gewend, maar is van oordeel dat die omstandigheden niet met zich brengen dat de brief van 1 maart 2006 een toezegging voor onbepaalde tijd inhoudt. Het College acht verder van belang dat de in de negentiger jaren behaalde studieresultaten dateren van ruim voor de invoering van het bachelor-masterstelsel in 2002. Op het moment van de toezegging in 2006 golden nog overgangsregelingen voor opleidingen oude stijl, maar in 2020 waren deze al lange tijd vervallen. Van belang is voorts dat uit de beslissing van de examencommissie van 29 mei 2020 blijkt dat zij nog altijd bereid is om voor een deel van de door appellante behaalde onderdelen vrijstellingen te verlenen. Voor de overige onderdelen heeft de examencommissie, het ingevolge artikel 7.12, tweede lid van de WHW bij uitstek deskundige orgaan, er in redelijkheid van kunnen uitgaan dat

de verworven kennis en inzichten aantoonbaar verouderd zijn (zie overweging 2.5.3). Deze beperking van de geldigheidsduur van behaalde resultaten is in artikel 7.10, vierde lid, van de WHW en artikel 5.11, eerste lid, van de OER voorzien en leidt naar het oordeel van het College in dit geval niet tot een schending van het vertrouwensbeginsel. Overigens heeft appellante zich in het studiejaar 2019/2020 niet ingeschreven en geen collegegeld betaald, zodat ook in zoverre niet aan de eisen voor het verstrekken van een getuigschrift is voldaan.
Het voorgaande leidt tot de conclusie dat de examencommissie in redelijkheid heeft kunnen besluiten om aan appellante geen getuigschrift voor de bacheloropleiding Culturele Antropologie te verstrekken. Er is daarom geen grond voor het oordeel dat het CBE het administratief beroep ten onrechte ongegrond heeft verklaard.
2.5.6. De beroepsgrond slaagt niet.

Getuigschrift Pedagogische Wetenschappen
2.6. Appellante betoogt dat zij op grond van haar eerdere studieresultaten in 2006 voldeed aan de exameneisen voor de bacheloropleiding Pedagogische Wetenschappen en dat op grond daarvan alsnog een getuigschrift moet worden verstrekt. Zij voert grotendeels dezelfde gronden aan als ten aanzien van de opleiding Culturele Antropologie. Daarnaast betoogt zij dat de examencommissie ten onrechte heeft geconcludeerd dat zij in 2006 niet aan de exameneisen voor de bacheloropleiding Pedagogische Wetenschappen voldeed, in het bijzonder wat betreft het vak Diagnostiek.
2.6.1. Het College verwijst allereerst naar overweging 2.5.3 e.v. van deze uitspraak. Daarnaast is naar het oordeel van het College in 2006 geen toezegging gedaan met betrekking tot de opleiding Pedagogische Wetenschappen. De brief van 1 maart 2006 gaat alleen over de opleiding Culturele Antropologie en niet over de opleiding Pedagogische Wetenschappen. Ook uit andere stukken is niet gebleken dat de examencommissie zich destijds heeft uitgesproken over de vraag of appellante inhoudelijk aan de eisen voor een bachelordiploma Pedagogische Wetenschappen voldeed.
Hieruit volgt dat de examencommissie geen getuigschrift voor de bacheloropleiding Pedagogische Wetenschappen aan appellante hoefde te verstrekken. Gelet hierop hoeft niet meer te worden beoordeeld of appellante in 2006 voldeed aan de inhoudelijke eisen voor het bachelorexamen Pedagogische Wetenschappen en of de examencommissie dit op de juiste manier heeft beoordeeld.
De beroepsgrond slaagt niet.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van de Universiteit Utrecht (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 29 mei 2020 heeft de examencommissie bacheloropleidingen FSW van de Universiteit Utrecht (hierna: de examencommissie) het verzoek van appellante om aan haar getuigschriften te

verstrekken voor de bachelorexamens van de opleidingen Culturele Antropologie en Pedagogische Wetenschappen afgewezen.

Bij beslissing van 30 oktober 2020 heeft het CBE het door appellante ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 19 april 2021, waar appellante, bijgestaan door mr. J. Paijmans en mr. W.D. Berkhout, advocaat te Utrecht, is verschenen. Het CBE, vertegenwoordigd door mr. X.L. Westenburg, secretaris college van beroep voor de examens en de examencommissie, vertegenwoordigd door dr. G.A. Steenbeek, voorzitter, en mr. G.A. van Dongen, secretaris, hebben via een videoverbinding aan de zitting deelgenomen.

2. Overwegingen

Inleiding

2.1. Appellante is in het verleden ingeschreven geweest voor de doctoraalopleidingen Culturele Antropologie en Pedagogische Wetenschappen aan de Universiteit Utrecht. Zij heeft deze opleidingen niet voltooid. Appellante was in het studiejaar 1995-1996 voor het laatst ingeschreven voor de opleiding Culturele Antropologie en in het studiejaar 1993-1994 voor het laatst ingeschreven voor de opleiding Pedagogische Wetenschappen.
Appellante is van mening dat op grond van haar in het verleden behaalde studieresultaten een getuigschrift dient te worden verstrekt voor de bacheloropleidingen Culturele Antropologie en Pedagogische Wetenschappen. Zij stelt in 2006 hiertoe al een verzoek te hebben gedaan. Op 20 mei 2020 heeft appellante opnieuw een e-mail aan de examencommissie gestuurd. Het College vat deze e-mail, in navolging van de examencommissie, op als een verzoek om het verlenen van getuigschriften voor de bacheloropleidingen Culturele Antropologie en Pedagogische Wetenschappen en kwalificeert het bericht van de examencommissie van 29 mei 2020 als een afwijzing van dat verzoek. Het CBE heeft die beslissing in administratief beroep in stand gelaten.

2.2. Appellante heeft in de stukken en ter zitting toegelicht welke omstandigheden ertoe hebben geleid dat zij haar opleidingen niet heeft afgerond en dat zij pas na lange tijd heeft verzocht om het verstrekken van getuigschriften. Deze omstandigheden zijn blijkens haar toelichting ter zitting met name gelegen in ingrijpende gebeurtenissen die plaatsgevonden hebben tijdens haar afstudeeronderzoek in El Salvador. Zij is daardoor zodanig getraumatiseerd geraakt, dat zij haar opleidingen niet heeft kunnen voltooien. Daarbij heeft volgens appellante ook een rol gespeeld dat vanuit de opleiding geen psychische nazorg is geboden. De gebeurtenissen hebben een zo grote invloed op appellante gehad, dat het voor haar lange tijd te confronterend was om zich bezig te houden met haar inmiddels afgebroken opleidingen. Dit is ook de reden waarom appellante pas laat een verzoek heeft gedaan om toekenning van een getuigschrift en waarom zij na de afwijzing in 2006 pas in 2020 opnieuw een verzoek heeft gedaan.

Appellante heeft daarnaast toegelicht waarom het voor haar van belang is om alsnog een bachelordiploma te krijgen. Appellante krijgt, bijvoorbeeld bij sollicitaties, regelmatig vragen over haar niet voltooide opleidingen en wordt zo opnieuw geconfronteerd met de traumatische gebeurtenissen die zij heeft meegemaakt. Een bachelordiploma zou voor haar bovendien een erkenning zijn voor de studieresultaten die zij in beide – grotendeels voltooide – studies heeft behaald. Appellante heeft in dit verband ook naar voren gebracht dat zij bij de examencommissie en het CBE geen erkenning heeft gekregen voor haar studieresultaten uit het verleden en weinig begrip heeft ervaren voor haar situatie.

Wettelijk kader

2.3. In artikel 7.10, vierde lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW) is het volgende bepaald: “Het instellingsbestuur kan de geldigheidsduur van met goed gevolg afgelegde tentamens beperken, behoudens de bevoegdheid van de examencommissie die geldigheidsduur in een individueel geval te verlengen. De geldigheidsduur van een met goed gevolg afgelegd tentamen kan uitsluitend worden beperkt, indien de getentamineerde kennis of het getentamineerde inzicht aantoonbaar verouderd is, of indien de getentamineerde vaardigheden aantoonbaar verouderd zijn. Het instellingsbestuur stelt nadere regels vast omtrent de uitvoering van dit lid en over de wijze waarop bij het beperken van de geldigheidsduur in redelijkheid rekening wordt gehouden met bijzondere omstandigheden in de zin van artikel 7.51, tweede lid. De geldigheidsduur van met goed gevolg afgelegde tentamens wordt in geval van bijzondere omstandigheden als bedoeld in artikel 7.51, tweede lid, ten minste verlengd met de duur van de op grond van artikel 7.51, eerste lid, toegekende financiële ondersteuning.”
Artikel 7.11, tweede lid, luidt: “Ten bewijze dat het examen met goed gevolg is afgelegd, wordt door de examencommissie een getuigschrift uitgereikt, nadat het instellingsbestuur heeft verklaard dat aan de procedurele eisen voor de afgifte is voldaan. Per opleiding wordt één getuigschrift uitgereikt. De examencommissie is bevoegd in samenwerking met een of meer Nederlandse of buitenlandse instellingen voor hoger onderwijs een gezamenlijk getuigschrift uit te reiken. Op het getuigschrift van het met goed gevolg afgelegde examen worden relevante gegevens vermeld, waaronder in ieder geval:
a. de naam van de instelling en welke opleiding het betreft, zoals vermeld in het register, bedoeld in artikel 6.13,
b. welke onderdelen het examen omvatte,
c. in voorkomende gevallen welke bevoegdheid daaraan is verbonden, rekening houdend met artikel 7.6, eerste lid,
d. welke graad is verleend, in overeenstemming met de opleidingsgegevens in het Centraal register opleidingen hoger onderwijs, en
e. wanneer aan de opleiding accreditatie nieuwe opleiding dan wel accreditatie bestaande opleiding is verleend en wanneer het behoud van accreditatie bestaande opleiding voor het laatst is bevestigd als bedoeld in artikel 5.16, derde lid, en
f. indien het getuigschrift een gezamenlijke opleiding of een gezamenlijke afstudeerrichting als bedoeld in artikel 7.3c betreft, de naam van de instelling of instellingen die de gezamenlijke opleiding of de gezamenlijke afstudeerrichting mede heeft of hebben verzorgd.”

2.4. In artikel 5.11, eerste lid, van de Onderwijs- en Examenregeling 2019-2020 van de bacheloropleidingen Algemene Sociale Wetenschappen, Culturele Antropologie en Ontwikkelingssociologie, Onderwijswetenschappen, Pedagogische Wetenschappen, Psychologie en Sociologie (hierna: OER) is het volgende bepaald: “De geldigheidsduur van behaalde onderdelen en vrijstellingen is onbeperkt. In afwijking hiervan kan de examencommissie voor een onderdeel waarvan de toets langer dan vijf jaar geleden is behaald een aanvullende dan wel een vervangende toets opleggen indien de getentamineerde kennis of het getentamineerde inzicht aantoonbaar verouderd is, of indien de getentamineerde vaardigheden aantoonbaar verouderd zijn.”
Artikel 6.1, eerste lid, luidt: “De examencommissie stelt de uitslag van het bachelorexamen vast en reikt het getuigschrift als bedoeld in art. 6.4 uit, zodra de student aan de eisen van het examenprogramma heeft voldaan.”
Artikel 6.4, eerste lid, luidt: “Ten bewijze dat het examen met goed gevolg is afgelegd wordt door de examencommissie een getuigschrift uitgereikt. […]”

Getuigschrift Culturele Antropologie

2.5. Appellante betoogt dat haar een getuigschrift voor de bacheloropleiding Culturele Antropologie moet worden verstrekt op grond van de studieresultaten die zij in het verleden heeft behaald.
Appellante stelt zich op het standpunt dat zij op basis van die studieresultaten in 2006 het bachelorexamen Culturele Antropologie heeft behaald. Dit volgt volgens haar uit een brief van de examencommissie van

1 maart 2006. Volgens appellante doet het feit dat zij destijds niet was ingeschreven en zich ook niet opnieuw heeft ingeschreven er niet aan af dat zij in 2006 het bachelorexamen heeft behaald. Daarom moet volgens haar alsnog een getuigschrift worden verstrekt. De WHW staat daar volgens haar appellante niet aan in de weg. Voor zover de OER zich zou verzetten tegen het verstrekken van een getuigschrift voor een reeds in 2006 behaald examen, is die regeling volgens haar in strijd met de WHW. Appellante wijst er voorts op dat zij op het moment waarop zij onderwijs volgde en de tentamens heeft afgelegd, wel was ingeschreven als student.
Appellante betoogt verder dat het CBE er in haar geval ten onrechte van is uitgegaan dat voor het verstrekken van een getuigschrift moet zijn voldaan aan de in 2020 geldende exameneisen voor de bacheloropleiding. Dat zou volgens haar het onterechte gevolg hebben dat een eerder behaald examen door het verloop van de tijd zijn waarde verliest.

2.5.1. Het CBE stelt zich op het standpunt dat, voor zover appellante in 2006 op grond van haar eerder behaalde studieresultaten het bachelorexamen Culturele Antropologie zou hebben behaald, destijds in ieder geval niet was voldaan aan de overige voorwaarden voor het verstrekken van een getuigschrift. Die voorwaarden waren opgenomen in het toenmalige artikel 7.58 van de WHW. Het CBE stelt dat appellante zich destijds niet voor de bacheloropleiding heeft ingeschreven en ook geen formeel verzoek als bedoeld in die bepaling heeft ingediend. Gelet hierop hoeft volgens het CBE nu niet alsnog een getuigschrift te worden verstrekt.
Het CBE stelt zich verder op het standpunt dat een nieuwe aanvraag ook niet kon worden gehonoreerd, omdat appellante niet voldoet aan de in 2019/2020 geldende exameneisen voor de bacheloropleiding Culturele Antropologie en er voor de huidige, sterk gewijzigde, opleiding maar een beperkt aantal vrijstellingen kan worden gegeven op grond van haar eerdere studieresultaten.

2.5.2. In de brief van de examencommissie van 1 maart 2006 staat het volgende: “Naar aanleiding van uw schrijven van 27 februari 2006 deel ik u mee, dat de examencommissie culturele antropologie uw studievoortgang t/m het studiejaar 1994-1995 bekeken heeft. De commissie is tot de conclusie gekomen dat op basis daarvan aan u het bachelordiploma culturele antropologie uitgereikt kan worden. Wel dient u zich eerst nog bij de Centrale Studentenadministratie van de UU te laten registreren als student van de bacheloropleiding culturele antropologie. Nadat u als student CA geregistreerd bent, kunt u het bachelordiploma aanvragen.”

2.5.3. Een verzoek zoals hier aan de orde dient te worden beoordeeld naar het recht zoals dat geldt op het tijdstip van het verzoek. Dat is in dit geval het recht zoals dat in het studiejaar 2019/2020 van kracht was. Appellante erkent dat niet is voldaan aan de exameneisen in de in 2019/2020 geldende OER voor de bacheloropleiding Culturele Antropologie en dat ook niet voldoende vrijstellingen voor het huidige programma van die opleiding kunnen worden verleend. Het College overweegt in dit verband ook dat artikel 5.11, eerste lid, van de OER 2019/2020 een uitzondering mogelijk maakt op het uitgangspunt dat behaalde onderdelen en vrijstellingen onbeperkt geldig zijn. In dit geval heeft de examencommissie zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat een aanzienlijk deel van de kennis en inzichten die appellante tijdens haar studie in de jaren negentig heeft verworven aantoonbaar verouderd is. Als gevolg daarvan kunnen ook niet alle in het verleden behaalde onderdelen worden omgezet in vrijstellingen voor onderdelen van het huidige studieprogramma.
Dit betekent dat appellante bij een toetsing aan de exameneisen zoals die in het studiejaar 2019/2020 golden geen aanspraak kan maken op een getuigschrift voor de bacheloropleiding Culturele Antropologie.

2.5.4. Het College begrijpt het betoog van appellante zo dat zij van mening is dat zij op grond van de in het studiejaar 2005/2006 geldende exameneisen aanspraak kan maken op een getuigschrift. Appellante heeft duidelijk gemaakt dat zij er geen bezwaar tegen heeft wanneer op het getuigschrift wordt vermeld dat het bachelorexamen is behaald in 2006, dan wel op basis van de in 2006 geldende exameneisen.
Anders dan appellante betoogt, is naar het oordeel van het College in 2006 niet komen vast te staan dat appellante het bachelorexamen Culturele Antropologie heeft behaald. De brief van 1 maart 2006 kan niet als vaststelling van het behalen van dit examen worden beschouwd. Uit de brief kan weliswaar worden

afgeleid dat de behaalde studieresultaten volgens de toen geldende normen toereikend waren voor het behalen van het bachelorexamen Culturele Antropologie. Uit die brief blijkt echter ook dat voor het verkrijgen van een getuigschrift een inschrijving als student – met de verplichting tot betaling van collegegeld – en een officiële aanvraag vereist waren. De brief van 1 maart 2006 houdt daarom uitsluitend een toezegging in dat appellante het bachelordiploma met succes zou kunnen aanvragen, mits aan deze voorwaarden werd voldaan. Zoals de examencommissie ter zitting heeft toegelicht, moest bovendien nog een aantal studieresultaten uit het oude programma worden omgezet in een vrijstelling om het bachelorexamen Culturele Antropologie daadwerkelijk te behalen. Appellante heeft zich, vanwege de persoonlijke omstandigheden die eerder zijn aangeduid in overweging 2.2, niet ingeschreven bij de opleiding en geen aanvraag ingediend. Als gevolg daarvan zijn destijds ook geen vrijstellingen verleend. Het voorgaande betekent dat appellante in het studiejaar 2005/2006 het bachelorexamen Culturele Antropologie niet heeft behaald en bovendien niet aan de overige eisen voor de verstrekking van een getuigschrift heeft voldaan.
Nu het examen destijds niet is behaald, is de vraag of de examencommissie in 2020 alsnog een getuigschrift had moeten verstrekken voor een in 2006 behaald bachelorexamen niet meer aan de orde.

2.5.5. Zoals onder 2.5.3 is vermeld, is het uitgangspunt dat een verzoek zoals hier aan de orde moet worden beoordeeld naar het recht zoals dat geldt op het tijdstip van de aanvraag. Het College zal beoordelen of de examencommissie op grond van algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het vertrouwensbeginsel, bij de beoordeling in 2020 een uitzondering op dit uitgangspunt had moeten maken door alsnog vast te stellen dat volgens de exameneisen zoals die in het studiejaar 2005/2006 van kracht waren het bachelorexamen Culturele Antropologie is behaald en daarvoor een getuigschrift te verlenen.
De toezegging van de examencommissie die in de brief van 1 maart 2006 is vervat, heeft naar het oordeel van het College een voorwaardelijk karakter. Zoals onder 2.5.4 is vermeld, heeft appellante zich in het studiejaar 2005/2006 niet ingeschreven bij de opleiding en geen formele aanvraag gedaan, met als gevolg dat destijds ook geen vrijstellingen zijn verleend. Het College is bovendien van oordeel dat appellante redelijkerwijs had moeten begrijpen dat de toezegging alleen lopende het studiejaar 2005/2006 gold en inhield dat zij een bachelordiploma Culturele Antropologie zou krijgen als zij zich in dat studiejaar nog als student zou inschrijven. Appellante mocht aan de brief van 1 maart 2006 in ieder geval niet het vertrouwen ontlenen dat zij vele jaren later alsnog aanspraak op een getuigschrift volgens de in 2005/2006 geldende exameneisen zou kunnen maken. Het College heeft begrip voor de persoonlijke omstandigheden van appellante die ertoe geleid kunnen hebben dat zij zich pas in 2020 opnieuw tot de examencommissie heeft gewend, maar is van oordeel dat die omstandigheden niet met zich brengen dat de brief van 1 maart 2006 een toezegging voor onbepaalde tijd inhoudt. Het College acht verder van belang dat de in de negentiger jaren behaalde studieresultaten dateren van ruim voor de invoering van het bachelor-masterstelsel in 2002. Op het moment van de toezegging in 2006 golden nog overgangsregelingen voor opleidingen oude stijl, maar in 2020 waren deze al lange tijd vervallen. Van belang is voorts dat uit de beslissing van de examencommissie van 29 mei 2020 blijkt dat zij nog altijd bereid is om voor een deel van de door appellante behaalde onderdelen vrijstellingen te verlenen. Voor de overige onderdelen heeft de examencommissie, het ingevolge artikel 7.12, tweede lid van de WHW bij uitstek deskundige orgaan, er in redelijkheid van kunnen uitgaan dat de verworven kennis en inzichten aantoonbaar verouderd zijn (zie overweging 2.5.3). Deze beperking van de geldigheidsduur van behaalde resultaten is in artikel 7.10, vierde lid, van de WHW en artikel 5.11, eerste lid, van de OER voorzien en leidt naar het oordeel van het College in dit geval niet tot een schending van het vertrouwensbeginsel.
Overigens heeft appellante zich in het studiejaar 2019/2020 niet ingeschreven en geen collegegeld betaald, zodat ook in zoverre niet aan de eisen voor het verstrekken van een getuigschrift is voldaan.
Het voorgaande leidt tot de conclusie dat de examencommissie in redelijkheid heeft kunnen besluiten om aan appellante geen getuigschrift voor de bacheloropleiding Culturele Antropologie te verstrekken. Er is daarom geen grond voor het oordeel dat het CBE het administratief beroep ten onrechte ongegrond heeft verklaard.

2.5.6. De beroepsgrond slaagt niet.

Getuigschrift Pedagogische Wetenschappen

2.6. Appellante betoogt dat zij op grond van haar eerdere studieresultaten in 2006 voldeed aan de exameneisen voor de bacheloropleiding Pedagogische Wetenschappen en dat op grond daarvan alsnog een getuigschrift moet worden verstrekt. Zij voert grotendeels dezelfde gronden aan als ten aanzien van de opleiding Culturele Antropologie. Daarnaast betoogt zij dat de examencommissie ten onrechte heeft geconcludeerd dat zij in 2006 niet aan de exameneisen voor de bacheloropleiding Pedagogische Wetenschappen voldeed, in het bijzonder wat betreft het vak Diagnostiek.

2.6.1. Het College verwijst allereerst naar overweging 2.5.3 e.v. van deze uitspraak. Daarnaast is naar het oordeel van het College in 2006 geen toezegging gedaan met betrekking tot de opleiding Pedagogische Wetenschappen. De brief van 1 maart 2006 gaat alleen over de opleiding Culturele Antropologie en niet over de opleiding Pedagogische Wetenschappen. Ook uit andere stukken is niet gebleken dat de examencommissie zich destijds heeft uitgesproken over de vraag of appellante inhoudelijk aan de eisen voor een bachelordiploma Pedagogische Wetenschappen voldeed.
Hieruit volgt dat de examencommissie geen getuigschrift voor de bacheloropleiding Pedagogische Wetenschappen aan appellante hoefde te verstrekken. Gelet hierop hoeft niet meer te worden beoordeeld of appellante in 2006 voldeed aan de inhoudelijke eisen voor het bachelorexamen Pedagogische Wetenschappen en of de examencommissie dit op de juiste manier heeft beoordeeld.
De beroepsgrond slaagt niet.

Conclusie

2.7. Het beroep is ongegrond.

2.8. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. N. Verheij en mr. B.P. Vermeulen, leden, in tegenwoordigheid van mr. R. Teuben, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2020/187**
Rechter(s):	mr. Streefkerk
Datum uitspraak:	10 februari 2021
Partijen:	appellant en CBE Hogeschool Amsterdam
Trefwoorden:	BNSA Corona COVID-19 persoonlijke omstandigheden
Artikelen:	WHW: artikel 7.8b
Uitspraak:	ongegrond
Hoofdoverwegingen:	2.4. Vast staat dat appellant 5 studiepunten mist voor het vak “Project Individueel II” en 1 studiepunt voor het vak “Regie”. Wat betreft het vak “Project Individueel II” is gebleken dat appellant twee van de drie onderdelen heeft behaald. Eén onderdeel heeft appellant evenwel niet behaald. Dit betrof een presentatie. Als gevolg van de corona-maatregelen mocht appellant geen fysieke presentatie houden, maar moest hij de presentatie opsturen, waarbij vervolgens bepaald beeldmateriaal ontbrak. Het CBE heeft gesteld dat appellant zich ervan had dienen te vergewissen dat alle verplichte onderdelen op de juiste manier in zijn presentatie aanwezig waren. Het College stelt vast dat ter zitting is gebleken dat appellant tegen de beoordeling van het vak “Project Individueel II” geen rechtsmiddel heeft aangewend, zodat die beoordeling vast staat. In de onderhavige procedure over het BNSA kan wel worden getoetst of als gevolg van de corona-maatregelen sprake was van een verminderde studeerbaarheid van deze onderwijseenheid. Daarvoor ziet het College echter geen aanknopingspunten in wat appellant naar voren heeft gebracht. Wat betreft het vak “Regie” heeft het CBE toegelicht dat dit een onderwijseenheid betreft voor 1 studiepunt, waar weinig voorwaarden aan worden gesteld. Onbestreden is dat dit vak het gehele jaar gehaald had kunnen worden en ook online gehaald kon worden. Het College ziet daarom, met het CBE, in de omstandigheid dat corona-maatregelen golden geen toereikende verklaring voor het niet behalen van dat vak. De corona-maatregelen stonden immers niet in de weg aan het online maken van tentamens of inleveren van opdrachten. Het feit dat appellant dit vak volgens de met zijn studiebegeleider gemaakte studieplanning zou afronden in de tweede helft van het studiejaar maakt het oordeel van het College niet anders. Het vorenstaande betekent dat het CBE, in navolging van de examencommissie, aan appellant heeft mogen tegenwerpen dat hij 6 studiepunten tekort kwam. Weliswaar heeft de Hogeschool op 19 maart 2020 besloten om voor eerstejaarsstudenten het geven van een BNSA op te schorten, maar de hogeschool heeft niet ervoor gekozen om ook het studieadvies ook voor tweedejaarsstudenten, zoals appellant, op te schorten. Daartoe heeft het CBE ter zitting toegelicht dat het opschorten van een advies voor tweedejaarsstudenten niet mogelijk is, omdat na het tweede jaar van inschrijving de examencommissie binnen de bestaande regels van de instelling geen BNSA meer kan uitbrengen. Daarnaast heeft het CBE erop gewezen dat tweedejaarsstudenten anderhalf jaar zonder coronamaatregelen hebben kunnen studeren, zodat bij hen beter valt te beoordelen of zij ongeschikt zijn voor de studie. Gelet op de door het CBE gegeven toelichting, leidt de verwijzing van appellant naar de omstandigheid dat het geven van een BNSA bij eerstejaarsstudenten is opgeschort, niet tot het oordeel dat dit bij appellant, een tweedejaarsstudent, ook had gemoeten.

Gelet op het vorenstaande heeft het CBE de beslissing van de examencommissie tot het geven van een BNSA aan appellant in administratief beroep in stand mogen laten. De betogen slagen niet.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool van Amsterdam, (hierna ook het CBE) verweerder,

1. Procesverloop

Bij beslissing van 9 juli 2020 heeft de examencommissie aan appellant een bindend negatief studieadvies (hierna: BNSA) gegeven.

Bij beslissing van 30 oktober 2020 heeft het CBE het door appellant tegen die beslissing ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen de beslissing van het CBE heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 13 januari 2021, waar appellant, bijgestaan door [naam], en verweerder, vertegenwoordigd door mr. M.C. Werner, secretaris van het CBE, zijn verschenen.

2. Overwegingen

Inleiding

2.1. Appellant is student Communicatie en Multimedia Design aan de Hogeschool van Amsterdam. Hij heeft in zijn eerste studiejaar een uitgesteld studieadvies gekregen. Dit betekende voor appellant dat hij aan het eind van het tweede studiejaar 60 studiepunten moest halen. Vast staat dat hij dit aantal niet heeft behaald. Daarom is door de examencommissie aan hem een BNSA gegeven. Ter zitting bij het College is komen vast te staan dat verweerder appellant tegenwerpt dat hij 6 studiepunten mist, te weten 5 studiepunten voor het vak “Project Individueel II” en 1 studiepunt voor het vak “Regie”.

Beroepsgronden

2.2. Appellant kan zich niet verenigen met de beslissing van het CBE, waarbij het door de examencommissie gegeven BNSA in stand is gelaten. Hij voert aan dat de ontbrekende studiepunten gehaald hadden moeten worden in het tweede deel van het studiejaar, oftewel: in de periode dat sprake was van corona-maatregelen en daardoor een verminderde studeerbaarheid. Verder wijst appellant erop dat de hogeschool het geven van een BNSA aan eerstejaarsstudenten heeft opgeschort in 2020. Dit zou ook van betekenis moeten zijn voor hem, aldus appellant.

Standpunt CBE

2.3. Het CBE stelt zich op het standpunt dat de corona-maatregelen de studeerbaarheid van het studieprogramma niet zodanig hebben beïnvloed dat dit de studievertraging van appellant kan verklaren.

Beoordeling door het College

2.4. Vast staat dat appellant 5 studiepunten mist voor het vak “Project Individueel II” en 1 studiepunt voor het vak “Regie”.
Wat betreft het vak “Project Individueel II” is gebleken dat appellant twee van de drie onderdelen heeft behaald. Eén onderdeel heeft appellant evenwel niet behaald. Dit betrof een presentatie. Als gevolg van de corona-maatregelen mocht appellant geen fysieke presentatie houden, maar moest hij de presentatie opsturen, waarbij vervolgens bepaald beeldmateriaal ontbrak. Het CBE heeft gesteld dat appellant zich ervan had dienen te vergewissen dat alle verplichte onderdelen op de juiste manier in zijn presentatie aanwezig waren. Het College stelt vast dat ter zitting is gebleken dat appellant tegen de beoordeling van het vak “Project Individueel II” geen rechtsmiddel heeft aangewend, zodat die beoordeling vast staat. In de onderhavige procedure over het BNSA kan wel worden getoetst of als gevolg van de corona-maatregelen sprake was van een verminderde studeerbaarheid van deze onderwijseenheid. Daarvoor ziet het College echter geen aanknopingspunten in wat appellant naar voren heeft gebracht.
Wat betreft het vak “Regie” heeft het CBE toegelicht dat dit een onderwijseenheid betreft voor 1 studiepunt, waar weinig voorwaarden aan worden gesteld. Onbestreden is dat dit vak het gehele jaar gehaald had kunnen worden en ook online gehaald kon worden. Het College ziet daarom, met het CBE, in de omstandigheid dat corona-maatregelen golden geen toereikende verklaring voor het niet behalen van dat vak. De corona-maatregelen stonden immers niet in de weg aan het online maken van tentamens of inleveren van opdrachten. Het feit dat appellant dit vak volgens de met zijn studiebegeleider gemaakte studieplanning zou afronden in de tweede helft van het studiejaar maakt het oordeel van het College niet anders. Het vorenstaande betekent dat het CBE, in navolging van de examencommissie, aan appellant heeft mogen tegenwerpen dat hij 6 studiepunten tekort kwam.
Weliswaar heeft de Hogeschool op 19 maart 2020 besloten om voor eerstejaarsstudenten het geven van een BNSA op te schorten, maar de hogeschool heeft niet ervoor gekozen om ook het studieadvies ook voor tweedejaarsstudenten, zoals appellant, op te schorten. Daartoe heeft het CBE ter zitting toegelicht dat het opschorten van een advies voor tweedejaarsstudenten niet mogelijk is, omdat na het tweede jaar van inschrijving de examencommissie binnen de bestaande regels van de instelling geen BNSA meer kan uitbrengen. Daarnaast heeft het CBE erop gewezen dat tweedejaarsstudenten anderhalf jaar zonder coronamaatregelen hebben kunnen studeren, zodat bij hen beter valt te beoordelen of zij ongeschikt zijn voor de studie. Gelet op de door het CBE gegeven toelichting, leidt de verwijzing van appellant naar de omstandigheid dat het geven van een BNSA bij eerstejaarsstudenten is opgeschort, niet tot het oordeel dat dit bij appellant, een tweedejaarsstudent, ook had gemoeten.
Gelet op het vorenstaande heeft het CBE de beslissing van de examencommissie tot het geven van een BNSA aan appellant in administratief beroep in stand mogen laten.
De betogen slagen niet.

Conclusie

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenvergoeding bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.D. Streefkerk, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. M.L.M. van Loo, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2020/190**
Rechter(s):	mrs. Borman, Streefkerk en Daalder
Datum uitspraak:	21 april 2021
Partijen:	appellant en Hogeschool Inholland
Trefwoorden:	collegegeld dwangsom publiekrechtelijke rechtshandeling wettelijk collegegeld
Artikelen:	Awb: artikel 1:3 Awb: artikel 6:12 tweede lid Awb: artikel 6:19 eerste lid Awb: artikel 7:10 eerste lid
Uitspraak:	niet-ontvankelijk
Hoofdoverwegingen:	2.2. Het College overweegt over het beroep tegen het niet tijdig nemen van een beslissing als volgt. Appellant heeft een ingebrekestelling gestuurd op het moment dat de termijn voor het nemen van een beslissing op bezwaar nog niet was verlopen (vergelijk artikel 7:10, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht). Deze ingebrekestelling is derhalve te vroeg ingediend, zodat niet voldaan is aan de voorwaarden als bedoeld in artikel 6:12, tweede lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb). Het beroep is daarom niet-ontvankelijk. Er bestaat dan ook geen aanleiding om een dwangsom vast te stellen wegens het niet tijdig nemen van een beslissing op bezwaar. 2.3. Verweerder heeft bij beslissing van 24 november 2020 het bezwaar van appellant niet-ontvankelijk verklaard, omdat de e-mail van 3 juli 2020 geen beslissing is waartegen bezwaar kan worden gemaakt nu het wettelijk collegegeld bij algemene maatregel van bestuur wordt vastgesteld. Volgens verweerder moet appellant zijn kwestie voorleggen aan het ministerie van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap. 2.4. Gelet op artikel 6:19, eerste lid, van de Awb wordt deze beslissing van rechtswege geacht onderwerp van het geding in beroep te zijn. Over dit van rechtswege ontstane beroep overweegt het College dat appellant geen inhoudelijke gronden tegen deze beslissing heeft aangevoerd en dat het beroep om die reden niet-ontvankelijk is. Overigens is het College van oordeel dat verweerder het bezwaar terecht niet-ontvankelijk heeft verklaard. De e-mail van 3 juli 2020 kan niet als een beslissing in de zin van artikel 1:3 van de Awb worden aangemerkt, omdat deze e-mail niet meer bevat dan een bevestiging dat appellant een machtiging heeft afgegeven. Deze bevestiging houdt geen publiekrechtelijke rechtshandeling in. Tegen de bevestiging kan geen bezwaar worden gemaakt. Ter voorlichting van appellant overweegt het College dat het wettelijk collegegeld bij algemene maatregel van bestuur wordt vastgesteld en bindend voor de onderwijsinstellingen is. 2.5. Het beroep gericht tegen het niet-tijdig nemen van een beslissing op bezwaar is niet-ontvankelijk. Het van rechtswege ontstane beroep tegen de beslissing van 24 november 2020 is niet-ontvankelijk.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van Hogeschool Inholland, verweerder.

1. Procesverloop

Bij e-mail van 3 juli 2020 heeft appellant van verweerder een bevestiging ontvangen dat hij een machtiging heeft afgegeven voor het incasseren van zijn collegegeld voor het studiejaar 2020-2021.

Appellant heeft beroep ingesteld wegens het niet-tijdig nemen van een beslissing op zijn tegen deze beslissing gemaakte bezwaar.

Bij beslissing van 24 november 2020 heeft verweerder het bezwaar niet-ontvankelijk verklaard.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 31 maart 2021, waar appellant, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. C.W. Elbers en J.H. Coenraad, beiden werkzaam voor verweerder, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellant heeft zich voor het studiejaar 2020-2021 voor zijn opleiding aan de hogeschool ingeschreven en de hogeschool gemachtigd het verschuldigde wettelijk collegegeld te incasseren. Bij e-mail van 3 juli 2020 heeft appellant van verweerder een bevestiging ontvangen dat hij een machtiging heeft afgegeven voor het incasseren van zijn collegegeld voor het studiejaar 2020-2021. Appellant is voor dit studiejaar het wettelijk collegegeld ten bedrage van € 2.143,- verschuldigd. Appellant is het niet eens met de hoogte van het bedrag, omdat hij de verhoging van 2,88% disproportioneel hoog vindt nu er nauwelijks tot geen fysiek onderwijs heeft plaatsgevonden.
Tegen de e-mail van 3 juni 2020 heeft appellant op 21 juli 2020 bezwaar gemaakt bij het ministerie van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap die het bezwaar ter behandeling heeft doorgezonden aan de Dienst Uitvoering Onderwijs (hierna: DUO). DUO heeft het bezwaarschrift op 11 september 2020 doorgezonden naar verweerder. Verweerder heeft op 24 september 2020 een ingebrekestelling van appellant ontvangen vanwege het uitblijven van een beslissing op bezwaar. Appellant heeft vervolgens beroep bij de rechtbank ingesteld tegen het niet tijdig nemen van een beslissing op bezwaar. De rechtbank heeft dit beroep doorgezonden aan het College.

2.2. Het College overweegt over het beroep tegen het niet tijdig nemen van een beslissing als volgt. Appellant heeft een ingebrekestelling gestuurd op het moment dat de termijn voor het nemen van een beslissing op bezwaar nog niet was verlopen (vergelijk artikel 7:10, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht). Deze ingebrekestelling is derhalve te vroeg ingediend, zodat niet voldaan is aan de voorwaarden als bedoeld in artikel 6:12, tweede lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb). Het beroep is daarom niet-ontvankelijk. Er bestaat dan ook geen aanleiding om een dwangsom vast te stellen wegens het niet tijdig nemen van een beslissing op bezwaar.

2.3. Verweerder heeft bij beslissing van 24 november 2020 het bezwaar van appellant niet-ontvankelijk verklaard, omdat de e-mail van 3 juli 2020 geen beslissing is waartegen bezwaar kan worden gemaakt nu het wettelijk collegegeld bij algemene maatregel van bestuur wordt vastgesteld. Volgens verweerder moet appellant zijn kwestie voorleggen aan het ministerie van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap.

2.4. Gelet op artikel 6:19, eerste lid, van de Awb wordt deze beslissing van rechtswege geacht onderwerp van het geding in beroep te zijn. Over dit van rechtswege ontstane beroep overweegt het College dat appellant geen inhoudelijke gronden tegen deze beslissing heeft aangevoerd en dat het beroep om die reden niet-ontvankelijk is. Overigens is het College van oordeel dat verweerder het bezwaar terecht niet-ontvankelijk heeft verklaard. De e-mail van 3 juli 2020 kan niet als een beslissing in de zin van artikel 1:3 van de Awb worden aangemerkt, omdat deze e-mail niet meer bevat dan een bevestiging dat appellant een machtiging heeft afgegeven. Deze bevestiging houdt geen publiekrechtelijke rechtshandeling in. Tegen de bevestiging kan geen bezwaar worden gemaakt. Ter voorlichting van appellant overweegt het College dat het wettelijk collegegeld bij algemene maatregel van bestuur wordt vastgesteld en bindend voor de onderwijsinstellingen is.

2.5. Het beroep gericht tegen het niet-tijdig nemen van een beslissing op bezwaar is niet-ontvankelijk. Het van rechtswege ontstane beroep tegen de beslissing van 24 november 2020 is niet-ontvankelijk.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gericht tegen het niet tijdig nemen van een beslissing op bezwaar niet-ontvankelijk;
II. verklaart het van rechtswege ontstane beroep niet-ontvankelijk.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, voorzitter, mr. J.D. Streefkerk en mr. E.J. Daalder, leden, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2020/191**
Rechter(s):	mr. Streefkerk
Datum uitspraak:	15 maart 2021
Partijen:	appellant en CBE Erasmus Universiteit Rotterdam
Trefwoorden:	beoordelingsformulieren beroepsmogelijkheid cijferregistratie inzagerecht minnelijke schikking OSIRIS schriftelijk tentamenuitslag termijnoverschrijding verschoonbaar
Artikelen:	WHW: artikel 7.61, derde lid Awb: artikel 1:3, eerste lid Awb: artikel 6:7 Awb: artikel 6:8, eerste lid Awb: artikel 6:9, eerste lid Awb: artikel 6:11 Reglement van Orde: artikel 11 Reglement van Orde: artikel 13 Studiereglement 2019-2020: artikel 5.5
Uitspraak:	gegrond
Hoofdoverwegingen:	2.4.3. Blijkens artikel 5.5, vierde lid, van het Studiereglement moet een cijfer middels een schriftelijke verklaring bekend worden gemaakt, waarin wordt gewezen op het inzagerecht en de administratieve beroepsmogelijkheid bij het CBE. Het cijfer voor de bachelorscriptie van appellant is niet op de voorgeschreven wijze - dat wil zeggen conform deze bepaling - bekend gemaakt, nu appellant niet via bedoelde schriftelijke verklaring op de hoogte is gesteld van het cijfer. De publicatie van het cijfer op 17 juli 2020 op de lijst “Resultaten bachelor” in OSIRIS kan niet als een dergelijke schriftelijke verklaring worden beschouwd. Bij de resultaten op OSIRIS is geen melding gemaakt van het inzagerecht en de administratieve beroepsmogelijkheid. Daar komt bij dat onderaan de lijst staat vermeld dat aan de gegevens op de lijst geen rechten kunnen worden ontleend. Het CBE wijst nog op de e-mail van Huijer, de scriptiebegeleider van appellant, van 20 juli 2020 aan appellant waarin het volgende staat: “Na drie beoordelingen van je scriptie is het uiteindelijke oordeel een 6,5. Dat is vermoedelijk lager dan je verwacht had, dus terecht dat je meer inzicht wilt in de cijferbepaling en verbeterpunten, De beoordelingsformulieren zijn echter alleen bedoeld voor intern gebruik. Vandaar dat ik je via deze mail verwijs naar de voorzitter van de examencommissie, dr. Gijs van Oenen, voor verdere uitleg over het uiteindelijke oordeel.” Uit de aard en de inhoud van deze e-mail leidt het College af dat met de e-mail niet is beoogd een schriftelijke verklaring als hiervoor bedoeld, af te geven. De e-mail is informeel van aard en is een reactie op een e-mail van appellant aan Huijer van 17 juli 2020, waarin appellant laat weten dat zijn cijfer zojuist in OSIRIS is gepubliceerd en dat hij geen beoordelingsformulieren heeft ingezien en waarin hij Huijer vraagt of zij de beoordelingsformulieren zou kunnen doorsturen. In de e-mail van Huijer van 20 juli 2020 ontbreekt verder ook een verwijzing naar het inzagerecht en de administratieve beroepsmogelijkheid, hetgeen voor het College eveneens een aanwijzing is dat geen sprake is van een schriftelijke verklaring als bedoeld in artikel 5.5, vierde lid, van het Studiereglement. Nu het besluit niet op de voorgeschreven wijze

bekend is gemaakt, is de administratieve beroepstermijn niet aangevangen. Gelet hierop heeft het CBE appellant ten onrechte tegengeworpen dat het administratieve beroepschrift buiten de termijn is ingediend. Hieruit volgt dat het CBE het administratieve beroep van appellant ten onrechte kennelijk niet-ontvankelijk heeft verklaard.
De beroepsgrond slaagt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Erasmus Universiteit Rotterdam (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 17 juli 2020 hebben de examinatoren aan appellant het cijfer 6,5 toegekend voor zijn bachelorscriptie Philosophy.

Bij beslissing van 16 november 2020 heeft het CBE het door appellant daartegen ingestelde administratief beroep kennelijk niet-ontvankelijk verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het CBE en appellant hebben nadere stukken ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 10 februari 2021, waar appellant, bijgestaan door mr. R. Verspaandonk, advocaat te Den Haag, en het CBE vertegenwoordigd door mr. B. van Mulken, secretaris van het CBE, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.59a, vierde lid, van de Wet op het Hoger onderwijs en Wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) bedraagt de termijn voor het schriftelijk indienen van een beroep of bezwaar als bedoeld in paragraaf 2 zes weken.

Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de WHW jo. artikel 6:7 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) bedraagt de termijn voor het indienen van een bezwaar- of beroepschrift zes weken.
Ingevolge artikel 6:8, eerste lid, vangt de termijn aan met ingang van de dag na die waarop het besluit op de voorgeschreven wijze is bekendgemaakt.
Ingevolge artikel 6:9, eerste lid, is een bezwaar- of beroepschrift tijdig ingediend indien het voor het einde van de termijn is ontvangen.
Ingevolge artikel 6:11 blijft ten aanzien van een na afloop van de termijn ingediend bezwaar- of beroepschrift niet-ontvankelijkverklaring op grond daarvan achterwege indien redelijkerwijs niet kan worden geoordeeld dat de indiener in verzuim is geweest.

2.2. Het CBE heeft zich op het standpunt gesteld dat de beslissing van de examinatoren op 17 juli 2020 is bekendgemaakt, zodat de beroepstermijn liep tot en met 28 augustus 2020. Appellant heeft zijn

administratief beroepschrift buiten deze termijn ingediend, namelijk op 2 september 2020. Het CBE is van oordeel dat appellant geen omstandigheden heeft aangevoerd op grond waarvan redelijkerwijs geoordeeld moet worden dat hij met betrekking tot de termijnoverschrijding niet in verzuim is geweest. Er is binnen de beroepstermijn geen toezegging of andere gedraging van de examencommissie van de Erasmus School of Philosophy geweest op basis waarvan appellant ervan mocht uitgaan dat geen beroep meer hoefde te worden ingesteld om zijn rechten veilig te stellen. Het betoog van appellant dat hij in afwachting was van eventuele correspondentie van de examencommissie, levert ook geen verschoonbare termijnoverschrijding op. Appellant had bijvoorbeeld pro forma beroep kunnen instellen en vervolgens de nadere berichten van de examencommissie kunnen afwachten, aldus het CBE.

2.3. Appellant kan zich niet verenigen met de beslissing van het CBE. Hij betoogt allereerst dat het CBE ten onrechte geen minnelijke schikkingspoging heeft ondernomen voordat het administratief beroep in behandeling is genomen. Volgens hem impliceert de tekst van artikel 7.61, derde lid, van de WHW dat dit ook moet gebeuren als niet aan de ontvankelijkheidseisen is voldaan. In het Reglement van orde CBE van de EUR (hierna: het Reglement van orde) is de situatie van niet-ontvankelijkheid niet uitgezonderd van de minnelijke schikkingspoging, aldus appellant.

2.3.1. In artikel 7.61, derde lid, van de WHW is bepaald dat alvorens het beroep in behandeling te nemen het college van beroep het beroepschrift zendt aan het orgaan waartegen het beroep is gericht, met uitnodiging om in overleg met betrokkenen na te gaan of een minnelijke schikking van het geschil mogelijk is.

In artikel 11 van het Reglement van Orde is, voor zover hier relevant, bepaald dat de voorzitter van het CBE kan besluiten dat de poging om te komen tot een minnelijke schikking achterwege wordt gelaten, indien naar zijn oordeel een dergelijke poging kennelijk zinloos is dan wel tot onevenredig nadeel voor betrokkene zal leiden.
In artikel 13 is bepaald dat het CBE in elke stand van het geding zonder behandeling ter zitting uitspraak kan doen, indien het van oordeel is dat het beroep kennelijk niet-ontvankelijk of kennelijk ongegrond is.

2.3.2. Aan appellant moet worden toegegeven dat de gevolgde procedure en met name het afzien van een poging tot een minnelijke schikking alvorens het administratieve beroep in behandeling is genomen, niet voldoet aan de daaraan te stellen voorwaarden (vergelijk de uitspraken van het College van 17 maart 2017, CBHO 2015/256, en 21 december 2020, CBHO 2020/105; www.cbho.nl). Anders dan het CBE stelt, volgt uit de artikelen 11 en 13 van het Reglement van Orde niet dat in dit geval geen schikkingspoging behoefde te worden ondernomen. Wel heeft er hangende de beroepsprocedure bij het College een schikkingsgesprek met appellant plaatsgevonden, te weten op 22 januari 2021. Dit gesprek heeft echter niet tot een schikking geleid. Gelet op het vorenstaande is het College van oordeel dat appellant niet is benadeeld door het geconstateerde gebrek. Dit gebrek zal derhalve met toepassing van artikel 6:22 van de Awb worden gepasseerd. Ter zitting van het College heeft appellant overigens desgevraagd aangegeven zich te kunnen vinden in het passeren van het gebrek.

2.4. Appellant betoogt verder dat de registratie van het cijfer op 17 juli 2020 in OSIRIS geen besluit is in de zin van de Awb, maar een administratieve handeling, waartegen geen beroep kon worden ingesteld. Het cijfer is pas tot stand gekomen door het invullen van alle drie de beoordelingsformulieren die ten grondslag liggen aan het cijfer. Appellant heeft de beoordelingsformulieren pas op 22 januari 2021 gekregen, na meermaals hierom verzocht te hebben. Appellant heeft zijn twijfels bij de validiteit van deze formulieren. De beoordelingsformulieren zijn niet ondertekend door de beoordelaars. Verder volgt uit de aanmaakdatum die is vermeld bij de documenteigenschappen van de digitale beoordelingsformulieren dat de beoordelingen zijn vastgesteld na 17 juli 2020. Verder staat op twee van de formulieren een onjuist studentnummer vermeld. De beoordeling van de eerste beoordelaar is - blijkens de aanmaakdatum bij de documenteigenschappen - pas op 30 juli 2020 vastgesteld. De andere beoordelingen zijn zelfs nog later vastgesteld. In de optiek van appellant is de administratieve beroepstermijn pas aangevangen op het moment dat de beoordelingsformulieren zijn overgelegd, te weten op 22 januari 2021. Subsidiair stelt

appellant dat de termijn pas is aangevangen op 30 juli 2020. In beide visies is het administratieve beroepschrift tijdig ingediend.

2.4.1. Artikel 5.5 van het Studiereglement 2019-2020 Bachelor Filosofie in voltijd aan de EUR (hierna: het Studiereglement) handelt over de bekendmaking en registratie van de tentamenuitslag.
In het eerste lid is bepaald dat de examinator het oordeel over een tentamen vaststelt binnen 15 werkdagen na de dag waarop het is afgenomen. Tevens wordt gestreefd naar een minimumtermijn van 10 dagen tussen de bekendmaking van de tentamenresultaten van een cursus en het hertentamen van de desbetreffende cursus.
In het vierde lid is bepaald dat in de schriftelijke verklaring van het oordeel over een tentamen de student gewezen wordt op het inzagerecht en op de beroepsmogelijkheid bij het CBE.

Paragraaf 6 van de Regels en Richtlijnen van de Examencommissie voor de bacheloropleiding Filosofie in voltijd (hierna: de Regels en Richtlijnen) handelt over de bachelorscriptie.
In artikel 6, zesde lid, van de Regels en Richtlijnen is bepaald dat de begeleider de adviseur verzoekt de scriptie te beoordelen aan de hand van de criteria op het scriptiebeoordelingsformulier, De adviseur vult het formulier in met daarbij een referent rapport en stuurt deze naar de begeleider.
In het zevende lid is bepaald dat de begeleider de Examencommissie informeert over het cijfer voor de scriptie met daarbij de twee beoordelingsformulieren, de twee verslagen en de scriptie.
In het achtste lid is bepaald dat de begeleider de student informeert over het resultaat.
In het tiende lid is, voor zover hier relevant, bepaald dat als het verschil tussen de door de twee beoordelaars toegekende cijfer 1,5 punt of meer bedraagt, de examencommissie een derde beoordelaar aanwijst. Als de scriptie wordt beoordeeld door drie beoordelaars, bestaat het eindcijfer voor de scriptie uit het gemiddelde van de cijfers die door hen zijn toegekend.

2.4.2. Uit artikel 6 van de Regels en Richtlijnen, en met name het zesde en zevende lid, volgt dat aan de vaststelling van een cijfer voor een bachelorscriptie Filosofie de beoordelingsformulieren van de desbetreffende beoordelaars ten grondslag moeten liggen. Het cijfer voor de bachelorscriptie van appellant is op 17 juli 2020 op de cijferlijst in OSIRIS gepubliceerd. Aan dit cijfer liggen de beoordelingsformulieren van drie beoordelaars, H. Krop, M. Huijer (hierna: Huijer) en G. van Oenen, ten grondslag. Op de formulieren staat dat de beoordelingen zijn vastgesteld op respectievelijk 1 juli 2020, 3 juli 2020 en 17 juli 2020. Het College ziet geen aanleiding om te veronderstellen dat de beoordelingen na 17 juli 2020 zijn vastgesteld. Dat bij de documenteigenschappen bij de aanmaakdatum een datum van na 17 juli 2020 staat vermeld, kan mogelijk verband houden met de datum waarop de documenten digitaal zijn opgemaakt dan wel voor het laatst zijn opgeslagen. Het College acht die gegevens in de documenteigenschappen onvoldoende om te twijfelen aan de juistheid van de op de formulieren vermelde vaststellingsdatum. Het College betwijfelt verder ook niet dat de beoordelingsformulieren daadwerkelijk door voormelde beoordelaars zijn opgesteld. De enkele omstandigheid dat de formulieren niet zijn ondertekend, is daartoe onvoldoende. Dat op twee van de beoordelingsformulieren een onjuist studentnummer is vermeld, is voor het College verder geen reden om ervan uit te gaan dat de formulieren geen betrekking hebben op de beoordeling van de bachelorscriptie van appellant. Daartoe bestaan geen aanknopingspunten. Gelet op het vorenstaande komt het College tot de conclusie dat het cijfer voor de bachelorscriptie van appellant op 17 juli 2020, na vaststelling van de beoordeling door de derde beoordelaar, tot stand is gekomen en dat dit kwalificeert als een besluit in de zin van artikel 1:3, eerste lid, van de Awb.

2.4.3. Blijkens artikel 5.5, vierde lid, van het Studiereglement moet een cijfer middels een schriftelijke verklaring bekend worden gemaakt, waarin wordt gewezen op het inzagerecht en de administratieve beroepsmogelijkheid bij het CBE. Het cijfer voor de bachelorscriptie van appellant is niet op de voorgeschreven wijze - dat wil zeggen conform deze bepaling - bekend gemaakt, nu appellant niet via bedoelde schriftelijke verklaring op de hoogte is gesteld van het cijfer. De publicatie van het cijfer op 17 juli 2020 op de lijst “Resultaten bachelor” in OSIRIS kan niet als een dergelijke schriftelijke verklaring worden beschouwd. Bij de resultaten op OSIRIS is geen melding gemaakt van het inzagerecht en de administratieve beroepsmogelijkheid. Daar komt bij dat onderaan de lijst staat vermeld dat aan de

gegevens op de lijst geen rechten kunnen worden ontleend. Het CBE wijst nog op de e-mail van Huijer, de scriptiebegeleider van appellant, van 20 juli 2020 aan appellant waarin het volgende staat: "*Na drie beoordelingen van je scriptie is het uiteindelijke oordeel een 6,5. Dat is vermoedelijk lager dan je verwacht had, dus terecht dat je meer inzicht wilt in de cijferbepaling en verbeterpunten, De beoordelingsformulieren zijn echter alleen bedoeld voor intern gebruik. Vandaar dat ik je via deze mail verwijs naar de voorzitter van de examencommissie, dr. Gijs van Oenen, voor verdere uitleg over het uiteindelijke oordeel.*" Uit de aard en de inhoud van deze e-mail leidt het College af dat met de e-mail niet is beoogd een schriftelijke verklaring als hiervoor bedoeld, af te geven. De e-mail is informeel van aard en is een reactie op een e-mail van appellant aan Huijer van 17 juli 2020, waarin appellant laat weten dat zijn cijfer zojuist in OSIRIS is gepubliceerd en dat hij geen beoordelingsformulieren heeft ingezien en waarin hij Huijer vraagt of zij de beoordelingsformulieren zou kunnen doorsturen. In de e-mail van Huijer van 20 juli 2020 ontbreekt verder ook een verwijzing naar het inzagerecht en de administratieve beroepsmogelijkheid, hetgeen voor het College eveneens een aanwijzing is dat geen sprake is van een schriftelijke verklaring als bedoeld in artikel 5.5, vierde lid, van het Studiereglement. Nu het besluit niet op de voorgeschreven wijze bekend is gemaakt, is de administratieve beroepstermijn niet aangevangen. Gelet hierop heeft het CBE appellant ten onrechte tegengeworpen dat het administratieve beroepschrift buiten de termijn is ingediend. Hieruit volgt dat het CBE het administratieve beroep van appellant ten onrechte kennelijk niet-ontvankelijk heeft verklaard.
De beroepsgrond slaagt.

2.5. Hetgeen appellant voor het overige heeft aangevoerd, behoeft gelet op het vorenstaande geen bespreking meer.

2.6. Het beroep is gegrond. De beslissing van het CBE van 16 november 2020 dient te worden vernietigd. Het CBE dient met inachtneming van deze uitspraak een nieuwe beslissing te nemen op het administratief beroep van appellant tegen de beslissing van de examinatoren van 17 juli 2020.

2.7. Het CBE wordt op na te melden wijze in de proceskosten veroordeeld. Daarbij worden voor het indienen van het beroepschrift en het verschijnen ter zitting van het College in totaal 2 punten toegekend met een waarde van € 534,- per punt en een wegingsfactor 1. Er zijn geen overige, op grond van het Besluit proceskosten bestuursrecht, voor vergoeding in aanmerking komende kosten. Ook dient het CBE het door appellant betaalde griffierecht ter hoogte van € 48,- te vergoeden.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het college van beroep voor de examens van de Erasmus Universiteit Rotterdam van 16 november 2020;
III. draagt het college van beroep voor de examens van de Erasmus Universiteit Rotterdam op met inachtneming van deze uitspraak een nieuwe beslissing te nemen op het administratief beroep van appellant tegen de beslissing van de examinatoren van 17 juli 2020;
IV. veroordeelt het college van beroep voor de examens van de Erasmus Universiteit Rotterdam tot vergoeding van bij appellant in verband met de behandeling van het beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 1.068,- (zegge: duizendachtenzestig euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;
V. gelast dat het college van beroep voor de examens van de Erasmus Universiteit

VI. Rotterdam aan appellant het door hem voor de behandeling van dit beroep betaalde griffierecht ten bedrage van € 48,- (zegge: achtenveertig euro) vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.D. Streefkerk, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. F.S.N. Nasrullah-Oemar, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2020/193**
Rechter(s):	mr. Streefkerk
Datum uitspraak:	30 maart 2021
Partijen:	appellant en CBE Hogeschool Rotterdam
Trefwoorden:	afstudeerhandleiding afstudeeropdracht beoordeling kennen en kunnen onvoldoende persoonlijke omstandigheden
Artikelen:	WHW: artikel 7.66, tweede lid Awb: artikel 8:4, derde lid aanhef en onder b
Uitspraak:	ongegrond
Hoofdoverwegingen:	2.5. Het College stelt vast dat appellant in februari 2019 is begonnen met afstuderen en dat de afstudeerperiode, die normaliter een half studiejaar beslaat, wegens bij hem spelende persoonlijke omstandigheden is verlengd. Verder stelt het College vast dat appellant de gelegenheid is geboden om op 24 april 2020, bij uitzondering en met het oog op zijn bijzondere situatie, de eerste, als niet voldoende beoordeelde versie van zijn afstudeerrapport te verdedigen op een afstudeerzitting. Volgens de toepasselijke afstudeerhandleiding mag een student een afstudeerrapport eigenlijk pas verdedigen nadat dit als voldoende en daarmee verdedigbaar is beoordeeld. Appellant heeft gebruik gemaakt van de gelegenheid om op 24 april 2020 zijn afstudeerrapport op een afstudeerzitting te verdedigen. Na afloop van de zitting heeft de examinator appellant mondeling medegedeeld dat hij een voldoende voor zijn presentatie en verdediging heeft behaald. Verder is hem te kennen is gegeven dat het afstudeerrapport verbetering behoeft. Hetgeen met appellant is besproken is in detail vastgelegd in een e-mailbericht van 24 april 2020, 12.57 uur. Daarin staat onder meer dat appellant zes weken heeft om aan de verbeterde versie van zijn afstudeerrapport te werken, dat hij op 15 mei 2020 een conceptversie inlevert bij zijn afstudeerbegeleider en dat hij op 5 juni 2020 de definitieve versie in Praktijklink plaatst. Verder staat er dat de deadlines in overleg met de examencommissie zijn vastgesteld, dat appellant zich aan de deadlines moet houden, dat appellant om te kunnen afstuderen een afstudeerrapport moet inleveren dat aan de daarvoor geldende eisen voldoet, dat verder uitstel niet mogelijk is en dat te laat inleveren of een onvoldoende beoordeling betekent dat appellant een nieuw afstudeertraject bij een nieuw stagebedrijf moet ingaan. Gelet op de hiervoor weergegeven inhoud van het e-mailbericht van 24 april 2020 kon er naar het oordeel van het College bij appellant geen twijfel over bestaan dat de op 5 juni 2020 in te leveren versie van het afstudeerrapport zijn laatste kans was. Dit was ook ten minste zijn tweede kans, gelet op de voor de afstudeerzitting ingeleverde versie van het afstudeerrapport. Dat hij het afstudeerrapport voor het eerst op 5 juni 2020 in Praktijklink heeft geplaatst, betekent niet dat hem nog een kans had moeten worden geboden. De door hem in dit kader aangehaalde passage op p. 7 van de toepasselijke afstudeerhandleiding maakt deel uit van de beschrijving van de reguliere gang van zaken rondom een afstudeerzitting, waarbij het pas mogelijk is aan een afstudeerzitting deel te nemen nadat het afstudeerrapport als verdedigbaar is beoordeeld. In het geval van

appellant is hiervan afgeweken en is hem de gelegenheid geboden aan de afstudeerzitting deel te nemen zonder dat het afstudeerrapport als verdedigbaar was beoordeeld. Het plaatsen van het afstudeerrapport in Praktijklink op 5 juni 2020 is dus niet gebeurd in het kader van de door appellant aangehaalde passage in de afstudeerhandleiding, maar in het kader van de in het e-mailbericht van 24 april 2020 neergelegde maatwerkafspraken. Dat de examinator de eindbeoordeling van het afstudeerrapport op 30 juni 2020 per e-mailbericht aan appellant bekend heeft gemaakt en deze niet in Praktijklink heeft geplaatst, noch in Osiris heeft geregistreerd, is, gelet op de duidelijke inhoud van de e-mailberichten van 24 april en 30 juni 2020, evenmin een omstandigheid op grond waaraan appellant nog een kans had moeten worden geboden. Ditzelfde geldt voor de omstandigheid dat de examinator de beoordelingsformulieren niet in Praktijklink heeft geplaatst. Hierbij is van belang dat verweerder ter zitting van het College onweersproken heeft toegelicht dat die formulieren per e-mail naar appellant zijn gestuurd. Uit het voorgaande volgt dat geen sprake is van een onzorgvuldige beoordeling van het afstudeerrapport als hiervoor in 2.4 bedoeld. Verweerder hoefde het administratief beroep daarom niet gegrond te verklaren. Overigens heeft verweerder ter zitting van het College het belang van de registratie in Osiris van de onvoldoende beoordeling erkend. Het College gaat er daarom vanuit dat die registratie inmiddels heeft plaatsgevonden, dan wel op korte termijn alsnog zal plaatsvinden. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Rotterdam, verweerder.

1. <u>Procesverloop</u>

Bij beslissing van 30 juni 2020 is appellant medegedeeld dat de herkansing van zijn afstudeerrapport onvoldoende scoort op onderzoekend vermogen, zodat hij op dit moment niet kan afstuderen en op zoek moet gaan naar een nieuwe afstudeeropdracht bij een ander bedrijf.

Bij beslissing van 27 november 2020 heeft verweerder het daartegen door appellant ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Hiertegen heeft appellant beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 19 februari 2021, waar appellant, bijgestaan door mr. L. Huigsloot, advocaat te Rotterdam, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. L. Markesteijn, secretaris van verweerder, zijn verschenen. Voor de examencommissie Hogeschool Rotterdam Business School is mr. J.A.M. Lemans verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellant volgt de opleiding Bedrijfseconomie. Op 5 juni 2020 heeft hij een aangepaste versie van zijn afstudeerrapport ingeleverd. Bij de beslissing van 30 juni 2020 is appellant medegedeeld dat de herkansing van zijn afstudeerrapport onvoldoende scoort op onderzoekend vermogen, zodat hij op dit moment niet kan afstuderen en op zoek moet gaan naar een nieuwe afstudeeropdracht bij een ander bedrijf. Verweerder heeft deze beslissing in stand gelaten.

2.2. Appellant is het hiermee niet eens. Hij betoogt dat hij maar één afstudeerkans heeft gekregen, terwijl hij recht had op twee kansen. Hierbij voert hij aan dat hij op 5 juni 2020 voor het eerst, overeenkomstig de toepasselijke afstudeerhandleiding, zijn definitieve afstudeerrapport in Praktijklink heeft geplaatst en dat de examinator in strijd met de afstudeerhandleiding nooit een beoordeling of beoordelingsformulieren in Praktijklink heeft geplaatst. Verder voert hij aan dat de onvoldoende beoordeling in strijd met de afstudeerhandleiding niet in Osiris is geplaatst. Volgens hem mocht hij er daarom van uitgaan dat zijn afstudeerrapport overeenkomstig de afstudeerhandleiding zou worden beoordeeld en dat hij op 5 juni 2020 voor het eerst zijn definitieve afstudeerrapport had ingediend. Voorts betoogt appellant dat verweerder ten onrechte heeft geoordeeld dat het niet in Osiris plaatsen van de onvoldoende beoordeling weliswaar kwalijk is, maar niet tot gegrondverklaring van het administratief beroep leidt, omdat de wijze van communicatie van de beoordeling de beoordeling zelf niet onzorgvuldig maakt. Hierbij voert hij aan dat niet alleen Osiris niet is ingevuld, maar ook dat de beoordeling en de beoordelingsformulieren niet in Praktijklink zijn geplaatst. Volgens hem zijn juist een correcte communicatie en registratie van belang voor de zorgvuldige totstandkoming van een afstudeerbeoordeling.

2.3. Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), gelezen in verbinding met artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) kan geen beroep worden ingesteld tegen een besluit, inhoudende een beoordeling van het kennen en kunnen van een kandidaat of leerling die ter zake is geëxamineerd of op enigerlei andere wijze is getoetst, dan wel inhoudende de vaststelling van opgaven, beoordelingsnormen of nadere regels voor die examinering of toetsing. Deze bepalingen staan eraan in de weg dat door het instellen van beroep tegen een beslissing van een college van beroep voor de examens een oordeel van de bestuursrechter wordt verkregen over een beslissing die als zodanig van bestuursrechtelijke rechtsbescherming is uitgezonderd. Dit betekent dat het College slechts kan onderzoeken of verweerder terecht de beoordeling van het afstudeerrapport in stand heeft gelaten voor zover bij de beoordeling is voldaan aan de voorschriften van procedurele aard die bij of krachtens de Awb, de WHW of enig andere wet in formele zin zijn gesteld.

2.4. Gelet op het voorgaande heeft het College een zeer beperkte ruimte om te toetsen of de beoordeling van het afstudeerrapport van appellant juist is. Het College zal hierna daarom alleen beoordelen of hetgeen appellant heeft aangevoerd tot de conclusie leidt dat de beoordeling van het afstudeerrapport zo onzorgvuldig is geweest dat deze niet in stand kan blijven.

2.5. Het College stelt vast dat appellant in februari 2019 is begonnen met afstuderen en dat de afstudeerperiode, die normaliter een half studiejaar beslaat, wegens bij hem spelende persoonlijke omstandigheden is verlengd. Verder stelt het College vast dat appellant de gelegenheid is geboden om op 24 april 2020, bij uitzondering en met het oog op zijn bijzondere situatie, de eerste, als niet voldoende beoordeelde versie van zijn afstudeerrapport te verdedigen op een afstudeerzitting. Volgens de toepasselijke afstudeerhandleiding mag een student een afstudeerrapport eigenlijk pas verdedigen nadat dit als voldoende en daarmee verdedigbaar is beoordeeld. Appellant heeft gebruik gemaakt van de gelegenheid om op 24 april 2020 zijn afstudeerrapport op een afstudeerzitting te verdedigen. Na afloop van de zitting heeft de examinator appellant mondeling medegedeeld dat hij een voldoende voor zijn presentatie en verdediging heeft behaald. Verder is hem te kennen is gegeven dat het afstudeerrapport verbetering behoeft. Hetgeen met appellant is besproken is in detail vastgelegd in een e-mailbericht van 24 april 2020, 12.57 uur. Daarin staat onder meer dat appellant zes weken heeft om aan de verbeterde versie van zijn

afstudeerrapport te werken, dat hij op 15 mei 2020 een conceptversie inlevert bij zijn afstudeerbegeleider en dat hij op 5 juni 2020 de definitieve versie in Praktijklink plaatst. Verder staat er dat de deadlines in overleg met de examencommissie zijn vastgesteld, dat appellant zich aan de deadlines moet houden, dat appellant om te kunnen afstuderen een afstudeerrapport moet inleveren dat aan de daarvoor geldende eisen voldoet, dat verder uitstel niet mogelijk is en dat te laat inleveren of een onvoldoende beoordeling betekent dat appellant een nieuw afstudeertraject bij een nieuw stagebedrijf moet ingaan.

Gelet op de hiervoor weergegeven inhoud van het e-mailbericht van 24 april 2020 kon er naar het oordeel van het College bij appellant geen twijfel over bestaan dat de op 5 juni 2020 in te leveren versie van het afstudeerrapport zijn laatste kans was. Dit was ook ten minste zijn tweede kans, gelet op de voor de afstudeerzitting ingeleverde versie van het afstudeerrapport. Dat hij het afstudeerrapport voor het eerst op 5 juni 2020 in Praktijklink heeft geplaatst, betekent niet dat hem nog een kans had moeten worden geboden. De door hem in dit kader aangehaalde passage op p. 7 van de toepasselijke afstudeerhandleiding maakt deel uit van de beschrijving van de reguliere gang van zaken rondom een afstudeerzitting, waarbij het pas mogelijk is aan een afstudeerzitting deel te nemen nadat het afstudeerrapport als verdedigbaar is beoordeeld. In het geval van appellant is hiervan afgeweken en is hem de gelegenheid geboden aan de afstudeerzitting deel te nemen zonder dat het afstudeerrapport als verdedigbaar was beoordeeld. Het plaatsen van het afstudeerrapport in Praktijklink op 5 juni 2020 is dus niet gebeurd in het kader van de door appellant aangehaalde passage in de afstudeerhandleiding, maar in het kader van de in het e-mailbericht van 24 april 2020 neergelegde maatwerkafspraken. Dat de examinator de eindbeoordeling van het afstudeerrapport op 30 juni 2020 per e-mailbericht aan appellant bekend heeft gemaakt en deze niet in Praktijklink heeft geplaatst, noch in Osiris heeft geregistreerd, is, gelet op de duidelijke inhoud van de e-mailberichten van 24 april en 30 juni 2020, evenmin een omstandigheid op grond waaraan appellant nog een kans had moeten worden geboden. Ditzelfde geldt voor de omstandigheid dat de examinator de beoordelingsformulieren niet in Praktijklink heeft geplaatst. Hierbij is van belang dat verweerder ter zitting van het College onweersproken heeft toegelicht dat die formulieren per e-mail naar appellant zijn gestuurd.
Uit het voorgaande volgt dat geen sprake is van een onzorgvuldige beoordeling van het afstudeerrapport als hiervoor in 2.4 bedoeld. Verweerder hoefde het administratief beroep daarom niet gegrond te verklaren. Overigens heeft verweerder ter zitting van het College het belang van de registratie in Osiris van de onvoldoende beoordeling erkend. Het College gaat er daarom vanuit dat die registratie inmiddels heeft plaatsgevonden, dan wel op korte termijn alsnog zal plaatsvinden.
Het betoog faalt.

2.6. Het beroep is ongegrond.

2.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.D. Streefkerk, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. T. Hartsuiker, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2020/194**
Rechter(s):	mrs. Lubberdink, Troostwijk en De Moor-van Vugt
Datum uitspraak:	1 maart 2021
Partijen:	appellant en het CBE van de Erasmus Universiteit Rotterdam
Trefwoorden:	gewogen gemiddelde hardheidsclausule persoonlijke omstandigheden pre-master toelating
Artikelen:	
Uitspraak:	ongegrond
Hoofdoverwegingen:	2.3. In hetgeen appellant heeft aangevoerd, heeft verweerder geen aanleiding hoeven te zien om een uitzondering te maken om appellant alsnog toe te laten tot de toelatingstoets voor de pre-master. Het College overweegt hiertoe dat appellant niet inzichtelijk heeft gemaakt welke persoonlijke omstandigheden zich bij hem hebben voorgedaan. Hierdoor is verweerder de mogelijkheid onthouden om te beoordelen in hoeverre die omstandigheden aanleiding zouden moeten geven om een uitzondering te maken. Dit dient voor risico van appellant te komen. Dat appellant graag aan de universiteit wil studeren, maakt het voorgaande niet anders. Het betoog slaagt niet.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Erasmus Universiteit Rotterdam (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 6 april 2020 heeft de coördinator (pre)masterinstroom Erasmus School of Law (hierna: ESL) appellant toelating geweigerd tot de toelatingstoets voor de premaster.

Bij beslissing van 13 juli 2020, verzonden op 10 november 2020, heeft verweerder het door appellant daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 4 februari 2021, waar appellant, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. R.P. Vroegop, secretaris van het CBE, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellant heeft een hbo-opleiding gevolgd en heeft zich bij de Erasmus Universiteit Rotterdam aangemeld voor de pre-master Financieel Recht. De coördinator (pre)masterinstroom ESL heeft appellant geweigerd toe te laten tot de toelatingstoets voor de pre-master, omdat zijn ongewogen gemiddelde van zijn cijfers van zijn Hbo-opleiding een 6.9 bedraagt, terwijl de minimumeis een 7.0 is. Verweerder heeft deze beslissing in stand gelaten en heeft hieraan ten grondslag gelegd dat de toelatingseisen zorgvuldig tot stand zijn gekomen en duidelijk naar appellant zijn gecommuniceerd. Dat appellant zich pas op een later

moment bewust werd van het feit dat hij een ongewogen gemiddelde van een 7.0 diende te behalen om toegelaten te worden tot de toelatingstoets komt volgens verweerder voor rekening van appellant. Verder is op basis van de door appellant overgelegde stukken niet komen vast te staan dat de door hem aangevoerde persoonlijke omstandigheden van tijdelijke aard zijn. Hierdoor is het niet mogelijk te verwachten dat appellant het voordeel van de twijfel zou moeten krijgen. Ook geven de overgelegde stukken geen blijk van onvoldoende hulp vanuit de vooropleiding waardoor een beroep op de hardheidsclausule in de rede zou liggen, aldus verweerder.

2.2. Appellant kan zich niet verenigen met de beslissing van verweerder. Ter zitting van het College heeft appellant aangevoerd dat het klopt dat hij niet voldoet aan de voorwaarden om de toelatingstoets te mogen maken, maar volgens hem had verweerder een uitzondering moeten maken. Hij wijst erop dat hij tijdens zijn Hbo-opleiding met persoonlijke omstandigheden te maken heeft gehad. Appellant heeft verder aangevoerd dat hij graag aan de universiteit wil studeren.

2.3. In hetgeen appellant heeft aangevoerd, heeft verweerder geen aanleiding hoeven te zien om een uitzondering te maken om appellant alsnog toe te laten tot de toelatingstoets voor de pre-master. Het College overweegt hiertoe dat appellant niet inzichtelijk heeft gemaakt welke persoonlijke omstandigheden zich bij hem hebben voorgedaan. Hierdoor is verweerder de mogelijkheid onthouden om te beoordelen in hoeverre die omstandigheden aanleiding zouden moeten geven om een uitzondering te maken. Dit dient voor risico van appellant te komen. Dat appellant graag aan de universiteit wil studeren, maakt het voorgaande niet anders.
Het betoog slaagt niet.

2.4. Het beroep is ongegrond.

2.5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door H.G. Lubberdink, voorzitter, mr. H. Troostwijk en mr. A.J.C. de Moor-van Vugt , leden, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2020/195**
Rechter(s):	mrs. Borman, Lubberdink en Hoogvliet
Datum uitspraak:	26 maart 2021
Partijen:	appellante en CBE Universiteit van Amsterdam
Trefwoorden:	fraude schriftelijke waarschuwing take-home tentamen Whatsapp-berichten
Artikelen:	Fraude en Plagiaat Regeling Studenten UvA 2019: artikel 1 Fraude en Plagiaat Regeling Studenten UvA 2019 : artikel 3
Uitspraak:	gegrond
Hoofdoverwegingen:	2.5. Vast staat dat in de instructie behorende bij het take home tentamen niet uitdrukkelijk was vermeld dat onderling contact met medestudenten via WhatsApp niet is toegestaan. Ook staat vast dat de studenten die in de WhatsApp-groep contact met elkaar hadden, deel uitmaken van dezelfde mentorgroep, dat zij een vaste WhatsApp-groep hebben en dat zij tijdens de studie met regelmaat via deze WhatsApp-groep met elkaar communiceren. Verder staat vast dat de studenten van het vak Wetenschapsfilosofie als gevolg van de coronacrisis voor het eerst met een dergelijk take home tentamen te maken hebben gehad en dat het ook voor de opleiding de eerste keer was dat bij dit vak een dergelijk tentamen werd afgenomen. Het College stelt vast dat appellante in de WhatsApp-groep weliswaar twee berichten heeft geplaatst, maar dat deze berichten geen inhoudelijke informatie over het take home tentamen bevatten. Het College is gelet op vorenstaande feiten en omstandigheden, in onderlinge samenhang bezien, van oordeel dat de examencommissie het handelen van appellante ten onrechte als fraude heeft aangemerkt. Het College betrekt hierbij dat de examencommissie onvoldoende heeft gemotiveerd waarom studenten die berichten in de Whatsapp-groep hebben gelezen, maar geen bericht hebben geplaatst, geen sanctie hebben gekregen, maar studenten die een niet inhoudelijk bericht hebben geplaatst wel een sanctie hebben gekregen. Naar het oordeel van het College lag het op de weg van de examencommissie om vooraf duidelijk in de instructie te vermelden of en op welke manier contact via WhatsApp is toegestaan. Het hoefde de student immers niet duidelijk te zijn dat ieder Whatsapp contact uit den boze was, hetgeen overigens ook blijkt uit de wijze van sanctioneren door verweerder. In de omstandigheid dat de examencommissie inmiddels de instructie heeft aangepast, ziet het College bevestiging van zijn oordeel dat de instructie bij het take home tentamen niet voldoende duidelijk was. Het vorenstaande leidt tot de conclusie dat de examencommissie appellante ten onrechte wegens fraude 0 punten heeft toegekend voor het door haar afgelegde tentamen Wetenschapsfilosofie en haar ten onrechte heeft uitgesloten van verdere deelname aan het vak. Verweerder heeft dit ten onrechte niet onderkend. Het betoog slaagt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van de Universiteit van Amsterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 22 juli 2020 heeft de examencommissie Communicatiewetenschap van de Faculteit der Maatschappij- en Gedragswetenschappen appellante 0 punten toegekend voor het door haar afgelegde tentamen Wetenschapsfilosofie en haar uitgesloten van verdere deelname aan het vak.

Bij beslissing van 13 november 2020 heeft verweerder het door appellante daartegen ingestelde administratief beroep deels gegrond en deels ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 22 februari 2021, waar appellante, bijgestaan door mr. B. Kochheim-Bossink, advocaat te Aerdenhout, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. S. Kruithof, zijn verschenen. Namens de examencommissie is dr. S.C.M. Welten, voorzitter van de examencommissie, verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellante volgt de bacheloropleiding Communicatiewetenschap aan de Faculteit der Maatschappij- en Gedragswetenschappen. In het kader van deze opleiding heeft zij het vak Wetenschapsfilosofie gevolgd. Dit vak werd afgesloten met een zogeheten take-home tentamen; een tentamen dat de student thuis dient te maken en waarbij het is toegestaan eigen materiaal tijdens het tentamen te raadplegen. Bij beslissing van 22 juli 2020 heeft de examencommissie appellante 0 punten toegekend voor dit tentamen en haar uitgesloten van verdere deelname aan het vak. De examencommissie heeft hieraan ten grondslag gelegd dat appellante fraude heeft gepleegd. Volgens de examencommissie is gebleken dat appellante tijdens het maken van het tentamen via Whatsapp contact heeft gehad met medestudenten uit haar mentorgroep hetgeen niet is toegestaan. Omdat zij niet alleen berichten heeft meegelezen, maar ook gestuurd, is aan haar de sanctie opgelegd.

2.2. Verweerder heeft overwogen dat appellante een open boektentamen diende af te leggen en dat zij daarvoor 24 uur de tijd kreeg. In de instructies behorende bij het tentamen is beschreven dat het tentamen individueel gemaakt dient te worden en er is gewaarschuwd dat het tentamen wordt gecontroleerd op plagiaat en fraude, waarbij een te hoge score zou worden voorgelegd aan de examencommissie. In het geval van appellante is gebleken dat een anonieme melding, met toezending van kopieën van de Whatsapp-berichten, aan de examencommissie heeft geleid tot de beslissing van de examencommissie. Blijkens die Whatsapp-berichten heeft appellante twee berichten gestuurd aan haar medestudenten. Volgens verweerder heeft de examencommissie naar aanleiding van de door appellante verstuurde berichten in de Whatsapp-groep in redelijkheid kunnen vaststellen dat het handelen van appellante kwalificeert als fraude in de zin van de Fraude en Plagiaat Regeling Studenten UvA 2019 (hierna: de Regeling). Door deel te nemen aan het gesprek over het tentamen in een Whatsapp-groep heeft appellante de instructie met betrekking tot het tentamen overtreden. Door de waarschuwing in de instructie voor het tentamen wist, althans had appellante kunnen weten, dat zij hiermee het risico nam beschuldigd te worden van fraude. Met betrekking tot de aan appellante opgelegde sanctie heeft verweerder overwogen dat de examencommissie in haar beslissing niet heeft verwezen naar het juiste artikel van de Regeling dat de grondslag biedt voor het opleggen van een sanctie, en eveneens de sanctie niet duidelijk heeft beschreven conform de Regeling. De beslissing van de examencommissie kan daarom geen stand houden en de examencommissie zal een nieuwe beslissing moeten nemen. Verweerder heeft daarbij overwogen dat een schriftelijke waarschuwing in het geval van appellante een meer proportionele sanctie is. Daarbij speelt volgens verweerder mee dat het in de huidige tijd lastig kan zijn voor een vaste studentengroep om 24 uur

lang geen WhatsApp-contact met elkaar te hebben en dat het tentamen met betrekking tot telefoongebruik geen specifieke instructie bevatte. Het administratief beroep van appellante voor zover dat ziet op de vaststelling dat fraude is gepleegd is ongegrond, maar voor zover het ziet op de opgelegde sanctie gegrond.

2.3. Appellante betoogt dat verweerder ten onrechte heeft geoordeeld dat de examencommissie naar aanleiding van de door appellante verstuurde berichten in de Whatsapp-groep in redelijkheid heeft kunnen vaststellen dat het handelen van appellante kwalificeert als fraude. Zij voert aan dat appellante niet wist dat zij, door deel te nemen aan de Whatsapp-groep, de instructie met betrekking tot het tentamen zou overtreden. Appellante wijst erop dat de instructie bij het tentamen geen waarschuwing bevat waaruit volgt dat Whatsapp-contact tijdens de 24 uur waarbinnen het tentamen gemaakt kon worden in de thuissituatie als fraude zou worden aangemerkt. Het gebruik van Whatsapp brengt volgens haar niet vanzelfsprekend mee dat het tentamen niet individueel wordt gemaakt. Evenmin was onderlinge communicatie verboden tijdens deze 24 uur. Appellante wijst erop dat de mentorgroep gewend was om regelmatig met elkaar te chatten. Ook wijst zij erop dat niet de gehele 24 uur aan het tentamen werd gewerkt, zodat het appgebruik tussendoor in de thuissituatie ook niet als een overtreding kan worden gezien. Appellante voert voorts aan dat zij niet begrijpt waarom het meelezen van een Whatsapp-gesprek over het tentamen binnen het tijdvak van 24 uur niet als fraude kwalificeert, maar wel het maken van een opmerking zonder dat daarvan kan worden vastgesteld dat er om informatie wordt verzocht. Pas na het 24-uurs tentamen zijn er duidelijke regels gekomen voor online take-home tentamens, aldus appellante.

2.4. Artikel 1 van de Regeling luidt: “Onder fraude en plagiaat wordt verstaan het handelen of nalaten van een student waardoor een juist oordeel over zijn kennis, inzicht en vaardigheden geheel of gedeeltelijk onmogelijk wordt. Plagiaat is een vorm van fraude.”
Artikel 3 luidt: “Onder fraude wordt voorts in ieder geval verstaan:
a. tijdens het tentamen in het bezit zijn van hulpmiddelen waarvan de raadpleging niet uitdrukkelijk is toegestaan;
b. tijdens het tentamen afkijken of het binnen of buiten de tentamenruimte uitwisselen van informatie.”

2.5. Vast staat dat in de instructie behorende bij het take home tentamen niet uitdrukkelijk was vermeld dat onderling contact met medestudenten via WhatsApp niet is toegestaan. Ook staat vast dat de studenten die in de WhatsApp-groep contact met elkaar hadden, deel uitmaken van dezelfde mentorgroep, dat zij een vaste WhatsApp-groep hebben en dat zij tijdens de studie met regelmaat via deze WhatsApp-groep met elkaar communiceren. Verder staat vast dat de studenten van het vak Wetenschapsfilosofie als gevolg van de coronacrisis voor het eerst met een dergelijk take home tentamen te maken hebben gehad en dat het ook voor de opleiding de eerste keer was dat bij dit vak een dergelijk tentamen werd afgenomen. Het College stelt vast dat appellante in de WhatsApp-groep weliswaar twee berichten heeft geplaatst, maar dat deze berichten geen inhoudelijke informatie over het take home tentamen bevatten. Het College is gelet op vorenstaande feiten en omstandigheden, in onderlinge samenhang bezien, van oordeel dat de examencommissie het handelen van appellante ten onrechte als fraude heeft aangemerkt. Het College betrekt hierbij dat de examencommissie onvoldoende heeft gemotiveerd waarom studenten die berichten in de Whatsapp-groep hebben gelezen, maar geen bericht hebben geplaatst, geen sanctie hebben gekregen, maar studenten die een niet inhoudelijk bericht hebben geplaatst wel een sanctie hebben gekregen. Naar het oordeel van het College lag het op de weg van de examencommissie om vooraf duidelijk in de instructie te vermelden of en op welke manier contact via WhatsApp is toegestaan. Het hoefde de student immers niet duidelijk te zijn dat ieder Whatsapp contact uit den boze was, hetgeen overigens ook blijkt uit de wijze van sanctioneren door verweerder. In de omstandigheid dat de examencommissie inmiddels de instructie heeft aangepast, ziet het College bevestiging van zijn oordeel dat de instructie bij het take home tentamen niet voldoende duidelijk was. Het vorenstaande leidt tot de conclusie dat de examencommissie appellante ten onrechte wegens fraude 0 punten heeft toegekend voor het door haar afgelegde tentamen Wetenschapsfilosofie en haar ten onrechte heeft uitgesloten van verdere deelname aan het vak. Verweerder heeft dit ten onrechte niet onderkend.

Het betoog slaagt.

2.6. Het beroep is gegrond. De beslissing van verweerder van 13 november 2020 moet worden vernietigd. Het College zal zelf in de zaak voorzien door het administratief beroep gegrond te verklaren, de beslissing van de examencommissie van 22 juli 2020 te vernietigen en te bepalen dat deze uitspraak in de plaats treedt van de vernietigde beslissing van verweerder van 13 november 2020.

2.7. Verweerder dient op na te melden wijze in de proceskosten te worden veroordeeld.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het college van beroep voor de examens van de Universiteit van Amsterdam van 13 november 2020, kenmerk: AC 2008 27335;
III. verklaart het administratief beroep tegen de beslissing van de examencommissie van 22 juli 2020 gegrond;
IV. vernietigt die beslissing van 22 juli 2020;
V. bepaalt dat deze uitspraak in de plaats treedt van de vernietigde beslissing van 13 november 2020;
VI. veroordeelt het college van beroep voor de examens van de Universiteit van Amsterdam tot vergoeding van bij appellante in verband met de behandeling van het beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 1.068,00 (zegge: duizendachtenzestig euro) geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;
VII. gelast dat het college van beroep voor de examens van de Universiteit van Amsterdam aan appellante het door haar betaalde griffierecht ten bedrage van € 48,00 (zegge: achtenveertig euro) voor de behandeling van het beroep vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, voorzitter, mr. H.G. Lubberdink en mr. G.M.H. Hoogvliet, leden, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2020/196**
Rechter(s):	mrs. Hoogvliet, Hoogvliet en Drop
Datum uitspraak:	15 maart 2021
Partijen:	appellante en CBE Universiteit van Tilburg
Trefwoorden:	beoordeling GPA Grade Point Average niet-ontvankelijk proceskostenvergoeding schade studievertraging vervolgopleiding
Artikelen:	Regels en Richtlijnen: artikel 17
Uitspraak:	niet-ontvankelijk
Hoofdoverwegingen:	2.2. Verweerder betoogt dat appellante geen belang bij een beoordeling van haar beroep heeft, zodat het beroep niet-ontvankelijk moet worden verklaard. Hierbij wijst verweerder erop dat appellante het vak Research Skills inmiddels heeft gehaald en dat zij door het niet beoordelen van het op 26 juni 2020 afgelegde tentamen geen studievertraging heeft opgelopen, noch schade heeft geleden. 2.3. Dit betoog slaagt. Appellante heeft het vak Research Skills in december 2020 gehaald. Ter zitting van het College heeft zij bevestigd dat zij geen studievertraging heeft opgelopen. Verder heeft zij aangevoerd dat haar belang ligt in de mogelijkheid om naar aanleiding van de uitspraak van het College te onderzoeken of zij schade heeft geleden en in het mogelijk verkrijgen van een proceskostenvergoeding. De enkele mogelijkheid dat appellante als gevolg van het niet beoordelen van het tentamen schade heeft geleden, is echter onvoldoende voor het aannemen van belang bij een beoordeling van het beroep. Dat zij als gevolg van de beslissing van de examencommissie schade heeft geleden, heeft zij niet tot op zekere hoogte aannemelijk gemaakt. De mogelijke verkrijging van een vergoeding voor de in beroep gemaakte proceskosten levert volgens vaste rechtspraak evenmin belang op. Voorts heeft appellante aangevoerd dat zij voor het in december 2020 afgelegde tentamen een 6,5 heeft gehaald en voor het in juni 2020 afgelegde tentamen, ware dit beoordeeld, een 7,0 zou hebben gehaald. Volgens haar is het met het oog op de bepaling van haar Grade Point Average van belang om een zo hoog mogelijk cijfer te hebben, omdat dit haar kans op toelating tot een vervolgopleiding in Italië vergroot. De verkrijging van een hoger cijfer kan een belang zijn dat een beoordeling van een beroep rechtvaardigt. Appellante heeft echter niet onderbouwd dat de verkrijging van een 7,0 in plaats van een 6,5 in haar concrete geval van betekenis zal zijn voor haar toelating tot een vervolgopleiding. De enkele mogelijkheid dat die betekenis er zal zijn, rechtvaardigt een beoordeling van het beroep niet.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van de Universiteit van Tilburg, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 21 juli 2020 is appellante meegedeeld dat de examencommissie van de Tilburg School of Economics and Management heeft bepaald dat het door appellante op 26 juni 2020 afgelegde tentamen Research Skills niet wordt beoordeeld.

Bij beslissing van 1 oktober 2020 heeft verweerder het daartegen door appellante ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Hiertegen heeft appellante beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak op een hybride zitting behandeld op 4 maart 2021, waaraan appellante digitaal heeft deelgenomen, in de zittingszaal bijgestaan door mr. R. Verspaandonk, advocaat te Den Haag. Verweerder werd in de zittingszaal vertegenwoordigd door mr. E. Huijs, secretaris van verweerder. De examencommissie werd in de zittingszaal vertegenwoordigd door dr. J.C. Kragt, voorzitter van de examencommissie. Aan de kant van de universiteit is in de zittingszaal verder mr. L. Maas verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellante volgt vanaf 1 september 2019 een tweejarig Double Degree Master's Program aan de Universiteit van Tilburg en de Luiss-universiteit te Rome (Italië). Voor deze opleiding moeten studenten in het eerste studiejaar de vakken van de Universiteit van Tilburg afronden en in het tweede studiejaar de vakken aan de Luiss-universiteit. Studenten moeten vervolgens één thesis schrijven voor beide universiteiten. Op 26 juni 2020 heeft appellante het digitale tentamen voor het aan de Universiteit van Tilburg gegeven vak Research Skills afgelegd. De aanvangstijd van dit tentamen was 13.00 uur. Appellante is rond 14.10 uur met het tentamen gestart. Omdat appellante langer dan 30 minuten na de aanvangstijd is gestart, heeft de examencommissie op grond van artikel 17, twaalfde lid, van de Regels en Richtlijnen van de examencommissie 2019/2020 bepaald dat het tentamen niet wordt beoordeeld. Dit is haar bij de beslissing van 21 juli 2020 meegedeeld. Verweerder heeft deze beslissing in stand gelaten.

2.2. Verweerder betoogt dat appellante geen belang bij een beoordeling van haar beroep heeft, zodat het beroep niet-ontvankelijk moet worden verklaard. Hierbij wijst verweerder erop dat appellante het vak Research Skills inmiddels heeft gehaald en dat zij door het niet beoordelen van het op 26 juni 2020 afgelegde tentamen geen studievertraging heeft opgelopen, noch schade heeft geleden.

2.3. Dit betoog slaagt. Appellante heeft het vak Research Skills in december 2020 gehaald. Ter zitting van het College heeft zij bevestigd dat zij geen studievertraging heeft opgelopen. Verder heeft zij aangevoerd dat haar belang ligt in de mogelijkheid om naar aanleiding van de uitspraak van het College te onderzoeken of zij schade heeft geleden en in het mogelijk verkrijgen van een proceskostenvergoeding. De enkele mogelijkheid dat appellante als gevolg van het niet beoordelen van het tentamen schade heeft geleden, is echter onvoldoende voor het aannemen van belang bij een beoordeling van het beroep. Dat zij als gevolg van de beslissing van de examencommissie schade heeft geleden, heeft zij niet tot op zekere hoogte aannemelijk gemaakt. De mogelijke verkrijging van een vergoeding voor de in beroep gemaakte proceskosten levert volgens vaste rechtspraak evenmin belang op. Voorts heeft appellante aangevoerd dat zij voor het in december 2020 afgelegde tentamen een 6,5 heeft gehaald en voor het in juni 2020 afgelegde tentamen, ware dit beoordeeld, een 7,0 zou hebben gehaald. Volgens haar is het met het oog op de bepaling van haar Grade Point Average van belang om een zo hoog mogelijk cijfer te hebben, omdat dit haar kans op toelating tot een vervolgopleiding in Italië vergroot. De verkrijging van een hoger cijfer kan een belang zijn dat een beoordeling van een beroep rechtvaardigt. Appellante heeft echter niet onderbouwd dat de verkrijging van een 7,0 in plaats van een 6,5 in haar concrete geval van betekenis zal zijn voor haar

toelating tot een vervolgopleiding. De enkele mogelijkheid dat die betekenis er zal zijn, rechtvaardigt een beoordeling van het beroep niet.

2.4. Het beroep is niet-ontvankelijk.

2.5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep niet-ontvankelijk.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H. Troostwijk, voorzitter, en mr. G.M.H. Hoogvliet en mr. J.Th. Drop, leden, in tegenwoordigheid van mr. T. Hartsuiker, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2020/197**
Rechter(s):	mrs. Lubberdink, Verheij en De Moor- van Vugt
Datum uitspraak:	1 juni 2021
Partijen:	Appellante en Hogeschool Inholland
Trefwoorden:	Centraal register hoger onderwijs CROHO gezondheidszorg instellingscollegegeld onderwijs ongerechtvaardigd onderscheid uitzondering
Artikelen:	WHW: artikel 7.45a, eerste lid UWHW 2008: artikel 2.3, eerste lid
Uitspraak:	ongegrond
Hoofdoverwegingen:	2.3.1. De HBO-opleiding Sporteconomie en Communicatie die appellante heeft afgerond, is in het CROHO-register opgenomen onder het onderdeel onderwijs, als bedoeld in artikel 3.1, aanhef en onder e, van het Uitvoeringsbesluit WHW. Uit artikel 2.3, tweede lid, van het Uitvoeringsbesluit blijkt dat deze opleiding daarom voor dat artikel als opleiding op het gebied van onderwijs wordt aangemerkt. Dat appellante met haar opleiding geen onderwijsbevoegdheid heeft verkregen, maakt dat niet anders. Nu appellante een bachelorgraad heeft behaald in verband met een opleiding met een registratie op het gebied van onderwijs, komt zij niet voor de in artikel 2.3, vierde lid, van het Uitvoeringsbesluit WHW 2008 opgenomen uitzondering in aanmerking. Het college van bestuur heeft zich derhalve terecht, en op dit punt naar het oordeel van het College ook in overeenstemming met de strekking van de WHW, op het standpunt gesteld dat appellante ingevolge artikel 7.45a, eerste lid, van de WHW voor de opleiding Verpleegkunde instellingscollegegeld verschuldigd is. Het College verwijst in dit verband naar zijn uitspraken van 19 november 2018 in de zaak CBHO 2018/122 en van 8 juli 2020 in de zaak CBHO 2019/218 (www.cbho.nl). Het betoog slaagt niet. […] 2.4.1. Ook dit betoog slaagt niet. Het college van bestuur heeft ter zitting uiteengezet dat bij iedere student die zich bij Inholland aanmeldt en eenzelfde voorgeschiedenis heeft wat betreft de eerder genoten opleiding als appellante, het instellingscollegegeld in rekening wordt gebracht. Er worden slechts uitzonderingen gemaakt voor studenten die hun eerdere opleiding bij Inholland zelf hebben afgerond, omdat het college van bestuur aan eigen studenten een mogelijk onjuiste registratie van die eerder opleiding niet wil tegenwerpen. Het College heeft eerder, onder meer in zijn onder 2.3.1 genoemde uitspraak van 8 juli 2020, overwogen dat het niet onredelijk is dat het eerder in artikel 7.45a WHW en nu in artikel 2.3, eerste lid, onder a, van het Uitvoeringsbesluit WHW 2008, opgenomen formele criterium van de CROHO-registratie als uitgangspunt is genomen teneinde afbakeningsproblemen te voorkomen. 2.4.2. Dat het door het CvB gehanteerde beleid niet voorziet in dezelfde behandeling van studenten van Hogeschool Inholland en studenten die aan een andere onderwijsinstelling een diploma hebben behaald, gaat een redelijke beleidsbepaling niet te buiten. De omstandigheden van appellante zijn ook niet dermate bijzonder dat het CvB ten gunste van

appellante van zijn beleid had behoren af te wijken. Ook in dit verband wijst het College naar zijn eerdergenoemde uitspraak van 8 juli 2020.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellante,

en

het college van bestuur van Hogeschool Inholland, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 23 juli 2020 heeft het college van bestuur van Hogeschool Inholland (verweerder) aan appellante voor haar bacheloropleiding Verpleegkunde het instellingscollegegeld ten bedrage van € 8.240,- in rekening gebracht.

Bij ongedateerde beslissing, verzonden op 19 november 2020, heeft het college van bestuur het bezwaar van appellante tegen de beslissing van 23 juli 2020 onder verwijzing naar het (eveneens ongedateerde en bijgevoegde) advies van de Adviescommissie bezwaarschriften van Hogeschool Inholland ongegrond verklaard.

Tegen de beslissing op bezwaar heeft appellante, vertegenwoordigd door mr. L. Stolk-Hogeterp, advocaat in Zaandam, bij het College beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft het beroep van appellante ter zitting behandeld op 26 maart 2021, waar appellante met bericht niet is verschenen. Verweerder werd vertegenwoordigd door I.A. Sabau en C.W. Elbers, beiden werkzaam voor de Hogeschool.

2. Overwegingen

2.1. Artikel 7.45a, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) luidt: “Het wettelijk collegegeld is verschuldigd door een student die tot één van de groepen van personen, bedoeld in artikel 2.2 van de Wet studiefinanciering 2000 behoort of die de Surinaamse nationaliteit bezit. (…) Voor een inschrijving aan een bacheloropleiding geldt als aanvullende voorwaarde, dat de student blijkens het basisregister onderwijs sedert 1 september 1991 niet eerder bij een bekostigde instelling in verband met het volgen van initieel onderwijs een graad Bachelor als bedoeld in artikel 7.10a heeft behaald. (…)”
Het tweede lid luidt: “Bij algemene maatregel van bestuur kan de categorie studenten, bedoeld in het eerste lid, worden uitgebreid.”

Artikel 2.3, eerste lid, van het Uitvoeringsbesluit WHW 2008 luidt: “In dit artikel wordt verstaan onder een opleiding op het gebied van onderwijs:
a. een opleiding die is opgenomen in het onderdeel «onderwijs» van het Centraal register hoger onderwijs, bedoeld in artikel 3.1, aanhef en onder a; (…).
Het tweede lid luidt: “In dit artikel wordt verstaan onder een opleiding op het gebied van gezondheidszorg: een opleiding die is opgenomen in het onderdeel «gezondheidszorg» van het Centraal register hoger onderwijs, bedoeld in artikel 3.1, aanhef en onder e.”
Het vierde lid luidt: “Een persoon die zich, gerekend vanaf 1 september 1991, volgens het basisregister onderwijs, voor de eerste keer inschrijft voor een bacheloropleiding op het gebied van onderwijs of gezondheidszorg, nadat hij eerder een bachelorgraad heeft behaald in verband met een opleiding op een ander gebied dan onderwijs of gezondheidszorg, is voor die opleiding op het gebied van onderwijs of

gezondheidszorg niet meer dan het wettelijk collegegeld verschuldigd, mits hij behoort tot één van de groepen van personen, bedoeld in artikel 2.2 van de Wet studiefinanciering 2000, of de Surinaamse nationaliteit bezit."

Artikel 3.1, opgenomen in hoofdstuk 3, afdeling 1 Centraal register opleidingen hoger onderwijs, van het Uitvoeringsbesluit WHW 2008 luidt: "Het register bestaat uit de volgende onderdelen:
a. onderwijs,
(…),
e. gezondheidszorg,
(…)."

2.2. Appellante heeft in 1998 haar bij (de rechtsvoorganger van) Fontys Economische Hogeschool Tilburg gevolgde HBO-opleiding Sporteconomie en Communicatie afgerond. Deze opleiding is in het Centraal Register Opleidingen Hoger Onderwijs (hierna: CROHO-register) geregistreerd onder onderwijs. Appellante heeft zich bij Hogeschool Inholland aangemeld om per 1 augustus 2020 te beginnen met de bacheloropleiding Verpleegkunde. Verweerder heeft beslist dat appellante daarvoor het instellingscollegegeld moet betalen. Zij kan geen gebruik maken van de uitzondering voor een tweede opleiding op het gebied van onderwijs of gezondheidszorg, omdat zij reeds een opleiding op het gebied van onderwijs heeft afgerond.

2.3. Appellante betoogt dat verweerder haar ten onrechte het instellingscollegegeld in rekening brengt. Zij wijst erop dat de opleiding Sporteconomie en Communicatie niet leidt tot een volledige onderwijsbevoegdheid en in die zin dus niet kan worden beschouwd als lerarenopleiding. De registratie van deze opleiding in het CROHO-register is onjuist. Appellante heeft in dit verband ook betoogd dat de beslissing van verweerder in strijd is met de strekking van de WHW.

2.3.1. De HBO-opleiding Sporteconomie en Communicatie die appellante heeft afgerond, is in het CROHO-register opgenomen onder het onderdeel onderwijs, als bedoeld in artikel 3.1, aanhef en onder e, van het Uitvoeringsbesluit WHW. Uit artikel 2.3, tweede lid, van het Uitvoeringsbesluit blijkt dat deze opleiding daarom voor dat artikel als opleiding op het gebied van onderwijs wordt aangemerkt. Dat appellante met haar opleiding geen onderwijsbevoegdheid heeft verkregen, maakt dat niet anders. Nu appellante een bachelorgraad heeft behaald in verband met een opleiding met een registratie op het gebied van onderwijs, komt zij niet voor de in artikel 2.3, vierde lid, van het Uitvoeringsbesluit WHW 2008 opgenomen uitzondering in aanmerking. Het college van bestuur heeft zich derhalve terecht, en op dit punt naar het oordeel van het College ook in overeenstemming met de strekking van de WHW, op het standpunt gesteld dat appellante ingevolge artikel 7.45a, eerste lid, van de WHW voor de opleiding Verpleegkunde instellingscollegegeld verschuldigd is. Het College verwijst in dit verband naar zijn uitspraken van 19 november 2018 in de zaak CBHO 2018/122 en van 8 juli 2020 in de zaak CBHO 2019/218 (www.cbho.nl). Het betoog slaagt niet.

2.4. Appellante betoogt dat verweerder ongerechtvaardigd onderscheid maakt tussen studenten die een eerdere opleiding hebben afgerond bij Fontys Hogeschool en hen die een eerdere opleiding hebben afgerond bij Hogeschool Inholland. Zij heeft gewezen op het begunstigend beleid dat wordt gevoerd en waarop zij zich als oud-studente van Fontys volgens het college van bestuur niet zou kunnen beroepen. Appellante heeft in dit verband verder betoogd dat de beslissing van het college van bestuur tot een onredelijk en onbillijk resultaat leidt.

2.4.1. Ook dit betoog slaagt niet. Het college van bestuur heeft ter zitting uiteengezet dat bij iedere student die zich bij Inholland aanmeldt en eenzelfde voorgeschiedenis heeft wat betreft de eerder genoten opleiding als appellante, het instellingscollegegeld in rekening wordt gebracht. Er worden slechts uitzonderingen gemaakt voor studenten die hun eerdere opleiding bij Inholland zelf hebben afgerond, omdat het college van bestuur aan eigen studenten een mogelijk onjuiste registratie van die eerder opleiding niet wil tegenwerpen. Het College heeft eerder, onder meer in zijn onder 2.3.1 genoemde uitspraak van 8 juli 2020,

overwogen dat het niet onredelijk is dat het eerder in artikel 7.45a WHW en nu in artikel 2.3, eerste lid, onder a, van het Uitvoeringsbesluit WHW 2008, opgenomen formele criterium van de CROHO-registratie als uitgangspunt is genomen teneinde afbakeningsproblemen te voorkomen.

2.4.2. Dat het door het CvB gehanteerde beleid niet voorziet in dezelfde behandeling van studenten van Hogeschool Inholland en studenten die aan een andere onderwijsinstelling een diploma hebben behaald, gaat een redelijke beleidsbepaling niet te buiten. De omstandigheden van appellante zijn ook niet dermate bijzonder dat het CvB ten gunste van appellante van zijn beleid had behoren af te wijken. Ook in dit verband wijst het College naar zijn eerdergenoemde uitspraak van 8 juli 2020.

2.5. Wat hiervoor is overwogen leidt tot de conclusie dat het beroep ongegrond moet worden verklaard.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling is geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. N. Verheij en mr. A.J.C. de Moor-van Vugt, leden, in tegenwoordigheid van mr. D.T. van der Leek, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2020/199**
Rechter(s):	mr. Borman
Datum uitspraak:	28 april 2021
Partijen:	appellante en CBE Hogeschool van Amsterdam
Trefwoorden:	extra toetsgelegenheid niet-ontvankelijk persoonlijke omstandigheden termijnoverschrijding verschoonbaar
Artikelen:	Awb: artikel 6:7 Awb: artikel 6:8, eerste lid Awb: artikel 6:9, eerste lid Awb: artikel 6:11
Uitspraak:	ongegrond
Hoofdoverwegingen:	2.4. Het College stelt vast dat in deze zaak niet in geschil is dat het beroepschrift na afloop van de beroepstermijn is ingediend. In hetgeen appellante aanvoert, ziet het College geen grond voor het oordeel dat de termijnoverschrijding verschoonbaar is. Het College overweegt hiertoe als volgt. In de rechtsmiddelenclausule die in de beslissing van 9 juli 2020 is opgenomen, is vermeld dat binnen zes weken na de dag waarop deze bekend is gemaakt beroep kan worden ingesteld bij verweerder. Gelet hierop had het voor appellante duidelijk kunnen en moeten zijn tot wanneer de beroepstermijn liep. De stelling van appelante dat zij op de website van de hogeschool heeft gelezen dat de beroepstermijn pas de dag na het ontvangst van de beslissing begint te lopen, mist feitelijke grondslag. In de door appellante meegestuurde bijlage, waarin een formulier van de hogeschool is opgenomen, staat niet vermeld dat de beroepstermijn pas de dag na ontvangst van die beslissing begint te lopen. Verder kan de omstandigheid dat het beroep slechts één dag te laat is ingediend niet afdoen aan het feit dat het administratief beroep niet tijdig is ingediend. De door appellante aangevoerde persoonlijke omstandigheden, waarvan begrijpelijk is dat deze een impact op haar hebben gehad, zijn niet van dien aard dat appellante niet in staat moest worden geacht tijdig beroep in te stellen. Het College overweegt hiertoe dat appellante tijdig administratief beroep had kunnen instellen zonodig op nader aan te voeren gronden. Voorzover zij zich er niet van bewust was dat dit mogelijk was, had het op haar weg gelegen om tijdig juridisch advies hierover in te winnen. De conclusie is dat verweerder het administratief beroep terecht niet-ontvankelijk heeft verklaard. Dit betekent dat het College, net als verweerder, niet toekomt aan een inhoudelijke beoordeling van de zaak. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool van Amsterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 9 juli 2020 heeft de examencommissie van de Faculteit Gezondheid het verzoek van appellante om haar een extra toetsgelegenheid aan te bieden, afgewezen.

Bij beslissing van 18 november 2020, gecorrigeerd op 6 januari 2021 heeft verweerder het door appellante daartegen ingestelde administratief beroep niet-ontvankelijk verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 31 maart 2021, waar appellante, bijgestaan door [naam] en verweerder, vertegenwoordigd door mr. M.C. Werner, secretaris van het college van beroep voor de examens, en S. Meijer LLB, medewerker Loket BBK, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellante volgt de opleiding Verpleegkunde aan de Hogeschool van Amsterdam. Zij heeft de examencommissie verzocht om haar een extra toetsgelegenheid voor het onderdeel Stage 2 aan te bieden. De examencommissie heeft bij beslissing van 9 juli 2020 dit verzoek afgewezen. Verweerder heeft het daartegen ingestelde administratief beroep niet-ontvankelijk verklaard, omdat het beroepschrift is ingediend nadat de beroepstermijn is verstreken. De door appellante aangevoerde omstandigheden geven geen aanleiding voor het oordeel dat de termijnoverschrijding verschoonbaar is, aldus verweerder.

2.2. Appellante betoogt dat verweerder het administratief beroep ten onrechte niet-ontvankelijk heeft verklaard. Zij voert aan dat zij de beroepstermijn verkeerd heeft geïnterpreteerd en dat het niet haar bedoeling is geweest het beroepschrift buiten de beroepstermijn in te dienen. Zij wijst erop dat zij op de website van de hogeschool heeft gelezen dat de beroepstermijn pas de dag na ontvangst van de beslissing begint te lopen. Hierdoor is zij in verwarring geraakt. Zij wijst er daarnaast op dat het beroepschrift slechts één dag te laat is ingediend. Zij wijst er verder op dat verweerder eraan voorbij is gegaan dat zij wel de intentie had om tijdig administratief beroep in te stellen. Appellant voert voorts aan dat zij als gevolg van haar persoonlijke omstandigheden niet in staat was om haar zaak met een zaakwaarnemer te bespreken. Pas tegen het einde van de beroepstermijn was zij in staat om haar verhaal op papier te zetten en om administratief beroep in te stellen, aldus appellante.

2.3. Ingevolge artikel 6:7 van de Algemene wet bestuursrecht bedraagt de termijn voor het indienen van een bezwaar- of beroepschrift zes weken.
Ingevolge artikel 6:8, eerste lid, vangt de termijn aan met ingang van de dag na die waarop het besluit op de voorgeschreven wijze is bekendgemaakt.
Ingevolge artikel 6:9, eerste lid, is een bezwaar- of beroepschrift tijdig ingediend indien het voor het einde van de termijn is ontvangen.
Ingevolge artikel 6:11 blijft ten aanzien van een na afloop van de termijn ingediend bezwaar- of beroepschrift niet-ontvankelijkverklaring op grond daarvan achterwege indien redelijkerwijs niet kan worden geoordeeld dat de indiener in verzuim is geweest.

2.4. Het College stelt vast dat in deze zaak niet in geschil is dat het beroepschrift na afloop van de beroepstermijn is ingediend. In hetgeen appellante aanvoert, ziet het College geen grond voor het oordeel dat de termijnoverschrijding verschoonbaar is. Het College overweegt hiertoe als volgt. In de rechtsmiddelenclausule die in de beslissing van 9 juli 2020 is opgenomen, is vermeld dat binnen zes weken na de dag waarop deze bekend is gemaakt beroep kan worden ingesteld bij verweerder. Gelet hierop had het voor appellante duidelijk kunnen en moeten zijn tot wanneer de beroepstermijn liep. De stelling van

appelante dat zij op de website van de hogeschool heeft gelezen dat de beroepstermijn pas de dag na het ontvangst van de beslissing begint te lopen, mist feitelijke grondslag. In de door appellante meegestuurde bijlage, waarin een formulier van de hogeschool is opgenomen, staat niet vermeld dat de beroepstermijn pas de dag na ontvangst van die beslissing begint te lopen. Verder kan de omstandigheid dat het beroep slechts één dag te laat is ingediend niet afdoen aan het feit dat het administratief beroep niet tijdig is ingediend. De door appellante aangevoerde persoonlijke omstandigheden, waarvan begrijpelijk is dat deze een impact op haar hebben gehad, zijn niet van dien aard dat appellante niet in staat moest worden geacht tijdig beroep in te stellen. Het College overweegt hiertoe dat appellante tijdig administratief beroep had kunnen instellen zonodig op nader aan te voeren gronden. Voorzover zij zich er niet van bewust was dat dit mogelijk was, had het op haar weg gelegen om tijdig juridisch advies hierover in te winnen. De conclusie is dat verweerder het administratief beroep terecht niet-ontvankelijk heeft verklaard. Dit betekent dat het College, net als verweerder, niet toekomt aan een inhoudelijke beoordeling van de zaak.
Het betoog faalt.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding. Het College ziet wel aanleiding verweerder te gelasten het door appellante betaalde griffierecht te vergoeden. Het College overweegt hiertoe dat de feitenweergave in de beslissing van 18 november 2020 storende, en voor appellante verwarrende, onjuistheden bevat die pas zijn gecorrigeerd op het moment dat appellante al beroep bij het College had ingesteld.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep ongegrond;
II. gelast dat het college van beroep voor de examens van de Hogeschool van Amsterdam aan appellante het door haar betaalde griffierecht ten bedrage van € 48,00 (zegge: achtenveertig euro) voor de behandeling van het beroep vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2020/200**
Rechter(s):	mr. Daalder
Datum uitspraak:	26 maart 2021
Partijen:	appellant en CBE Erasmus Universiteit Rotterdam
Trefwoorden:	bekostigd onderwijs bevoegdheid post-initiële opleiding
Artikelen:	
Uitspraak:	niet bevoegd
Hoofdoverwegingen:	2.2. Dit betoog is juist Appellant heeft onderwijs gevolgd aan de ESAA. Uit vaste rechtspraak van het College (uitspraken van 24 augustus 2013 in zaak nr. 2013/062 en 19 april 2017 in zaak nr. 2017/011; www.cbho.nl) volgt dat het College alleen bevoegd is kennis te nemen van een beroep, voor zover dit verband houdt met een onder hoofdstuk 7 van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek vallende opleiding. Het moet dan gaan om een uit ‘s Rijks kas bekostigde opleiding aan een uit ’s Rijks kas bekostigde universiteit of hogeschool. Appellant heeft op 28 juli 2020 een geschrift ingediend bij de examencommissie van de ESE. Dit geschrift gaat over het verkrijgen van inzage in en kopieën van door hem en alle andere studenten aan de ESAA afgelegde tentamens, alsmede over het wijzigen van de aan de ESAA gehanteerde regelgeving. Het door appellant bij het college van beroep voor de examens ingediende geschrift gaat eveneens over op de ESAA betrekking hebbende kwesties. Zoals op de website van de ESAA (www.eur.nl/esaa/) is vermeld, is de ESAA een samenwerkingsverband tussen de ESE en Erasmus Universiteit Rotterdam Accountancy, Auditing en Controlling (Eurac) B.V. De ESAA verzorgt geen uit ‘s Rijks kas bekostigde opleidingen. Dat appellant in het kader van het ESAA-onderwijs feitelijk een aantal vakken heeft gevolgd aan de ESE maakt dit niet anders. Het college van beroep voor de examens heeft ter zitting toegelicht dat de ESAA docenten, materiaal en faciliteiten van de ESE (in)huurt, maar dat zij dit doet met het oog op het door de ESAA te verzorgen onderwijs. Dat betekent naar het oordeel van het College dat de ESAA en niet de ESE verantwoordelijk is voor het aldus gegevens onderwijs en de tentaminering. Dat betekent ook dat, anders dan appellant stelt, hij geen onderwijs aan de ESE volgt of heeft gevolgd.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Erasmus Universiteit Rotterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij e-mailbericht van 11 augustus 2020 heeft de secretaris van de examencommissie van de Erasmus School of Economics (hierna: de ESE) appellant medegedeeld dat het door appellant op 28 juli 2020 ingediende geschrift niet door die examencommissie in behandeling kan worden genomen en naar de Erasmus School of Accounting & Assurance (hierna: de ESAA) zal worden doorgestuurd.

Bij e-mailbericht van 9 september 2020 heeft de secretaris van het college van beroep voor de examens van de universiteit (hierna: het CBE) appellant medegedeeld dat het CBE niet bevoegd is om kennis te nemen van het door appellant naar aanleiding van het e-mailbericht van 11 augustus 2020 ingediende geschrift.

Naar aanleiding van de e-mailberichten van 11 augustus en 9 september 2020 heeft appellant beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Appellant heeft nadere stukken ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 15 maart 2021, waar appellant is verschenen en waaraan het CBE, vertegenwoordigd door zijn secretaris mr. B. van Mulken, digitaal heeft deelgenomen.

2. <u>Overwegingen</u>

2.1. Het CBE betoogt in zijn verweerschrift dat het College niet bevoegd is om van het beroep kennis te nemen, omdat de kwesties die appellant in zijn geschriften aan de orde stelt betrekking hebben op niet uit ’s Rijks kas bekostigd onderwijs aan de ESAA.

2.2. Dit betoog is juist. Appellant heeft onderwijs gevolgd aan de ESAA. Uit vaste rechtspraak van het College (uitspraken van 24 augustus 2013 in zaak nr. 2013/062 en 19 april 2017 in zaak nr. 2017/011; www.cbho.nl) volgt dat het College alleen bevoegd is kennis te nemen van een beroep, voor zover dit verband houdt met een onder hoofdstuk 7 van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek vallende opleiding. Het moet dan gaan om een uit ‘s Rijks kas bekostigde opleiding aan een uit ’s Rijks kas bekostigde universiteit of hogeschool. Appellant heeft op 28 juli 2020 een geschrift ingediend bij de examencommissie van de ESE. Dit geschrift gaat over het verkrijgen van inzage in en kopieën van door hem en alle andere studenten aan de ESAA afgelegde tentamens, alsmede over het wijzigen van de aan de ESAA gehanteerde regelgeving. Het door appellant bij het CBE ingediende geschrift gaat eveneens over op de ESAA betrekking hebbende kwesties. Zoals op de website van de ESAA (www.eur.nl/esaa/) is vermeld, is de ESAA een samenwerkingsverband tussen de ESE en Erasmus Universiteit Rotterdam Accountancy, Auditing en Controlling (Eurac) B.V. De ESAA verzorgt geen uit ‘s Rijks kas bekostigde opleidingen. Dat appellant in het kader van het ESAA-onderwijs feitelijk een aantal vakken heeft gevolgd aan de ESE maakt dit niet anders. Het CBE heeft ter zitting toegelicht dat de ESAA docenten, materiaal en faciliteiten van de ESE (in)huurt, maar dat zij dit doet met het oog op het door de ESAA te verzorgen onderwijs. Dat betekent naar het oordeel van het College dat de ESAA en niet de ESE verantwoordelijk is voor het aldus gegevens onderwijs en de tentaminering. Dat betekent ook dat, anders dan appellant stelt, hij geen onderwijs aan de ESE volgt of heeft gevolgd. Dat de examencommissie van de ESE appellant bij e-mail van 20 november 2018 heeft medegedeeld dat het door appellant vanuit de ESAA gevolgde vak Accounting and Business Ethics deel uitmaakt van de initiële masteropleiding Accounting, Auditing and Control van de ESE en dat op dat vak de Onderwijs- en examenregeling van die masteropleiding van toepassing is, doet hieraan niet af. Die mededeling van de examencommissie van de ESE bleek immers onjuist, hetgeen de examencommissie appellant bij e-mail van 26 november 2018 ook heeft medegedeeld.

2.3. Het College is gelet hierop niet bevoegd om van het beroep kennis te nemen.

2.4. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart zich onbevoegd om van het beroep kennis te nemen.

Deze uitspraak is gedaan door mr. E.J. Daalder, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. T. Hartsuiker, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2021/001**
Rechter(s):	mrs. Hoogvliet, Van Diepenbeek en Van Rijswick
Datum uitspraak:	21 juni 2021
Partijen:	appellant en Universiteit Maastricht
Trefwoorden:	besluit civiel effect dwangsom hardheidsclausule ingebrekestelling minnelijke schikking nadeelcompensatie niet-tijdig beslissen onrechtmatig onvoorziene omstandigheden proceskosten schadevergoeding wettelijk collegegeld
Artikelen:	WHW: artikel 7.10a WHW: artikel 7.43, eerste lid WHW: artikel 7.45a, eerste lid WHW: artikel 7.46, eerste lid WHW: artikel 7.48, eerste lid WHW: artikel 7.63b Awb: artikel 1:3 UWHW 2008: artikel 2.3a, eerste lid Inschrijvingsbesluit: artikel 15 Inschrijvingsbesluit: artikel 26 Inschrijvingsbesluit: artikel 37
Uitspraak:	ongegrond
Hoofdoverwegingen:	2.10. Het College ziet geen aanleiding om de beslissing van het college van bestuur onjuist te achten. Hiertoe wordt het volgende overwogen. ***Bestuursrechtelijke normen*** 2.10.1. Naar het oordeel van het College is geen sprake van een schending van bestuursrechtelijke normen. De e-mail van de studentendecaan van 3 juni 2020 is, gelet op de inhoud en strekking daarvan, terecht niet gekwalificeerd als een besluit als bedoeld in artikel 1:3 van de Awb. Uit de inhoud van de e-mail valt af te leiden dat de studentendecaan bedoeld heeft om informatie te verstrekken en dat niet is beoogd een beslissing te nemen die op enig rechtsgevolg is gericht. De e-mail bevat verder geen rechtsmiddelenclausule, wat ook een indicatie is dat niet beoogd is om een Awb-besluit te nemen. Verder heeft de studentendecaan zich, zo valt uit de e-mail op te maken, ook niet bevoegd geacht een beslissing op het verzoek van appellant te nemen, omdat zij immers in de e mail heeft vermeld dat indien haar informatie en uitleg in de e-mail voor appellant niet volstaat, appellant zijn verzoek gericht aan de directeur SSC, kan indienen bij het CSP. In de beslissingen van 3 juli 2020 en 17 november 2020 is verder ook toereikend gereageerd op de stellingen van appellant op dit punt. Het College ziet verder geen aanleiding om de kwalificatie van de brieven van appellant van 4 juni 2020 en 14 augustus 2020 door de universiteit als een schending van bestuursrechtelijke normen aan te merken, te minder nu appellant hierdoor op geen enkele wijze (procedureel) is benadeeld.

Voor de bezwaarprocedure geldt ingevolge artikel 7.63b, eerste lid, van de WHW een beslistermijn van tien weken. In dit geval is de bezwaarprocedure begonnen op 14 augustus 2020 en geëindigd met de beslissing van 17 november 2020. Dit betekent dat de beslistermijn is overschreden, maar appellant heeft het college van bestuur, nadat die termijn verstreken was, niet schriftelijk in gebreke gesteld ingevolge artikel 4:17, derde lid, van de Awb. Er bestaat derhalve geen aanleiding om het college van bestuur een dwangsom op te leggen wegens het niet tijdig nemen van de beslissing op bezwaar.

Hoogte collegegeld

2.10.2. Volgens het College heeft het college van bestuur op goede gronden geconcludeerd dat appellant het instellingscollegegeld verschuldigd is voor de master Privaatrecht. Het college van bestuur stelt terecht dat appellant voor de inschrijving voor de master Privaatrecht niet onder artikel 7.45a van de WHW valt. De situatie van de masters GK en RA is niet identiek aan die van de master Privaatrecht. De masters GK en RA zijn namelijk gestart voordat de eerste master CCN was afgerond, zijn gelijktijdig met de eerste master gevolgd en sindsdien onafgebroken voorgezet. Daarmee valt appellant voor die masters onder de “uitbreiding voor aanspraak op wettelijk collegegeld bij gelijktijdig gevolgde opleidingen” als bedoeld in artikel 2.3a van het Uitvoeringsbesluit. Voor die masters betaalt appellant dan ook éénmaal het wettelijk collegegeld op grond van artikel 7.48, eerste lid, WHW. Voor de inschrijving van de master Privaatrecht voor het studiejaar 2020-2021 gaat dit echter niet op omdat appellant voordat hij zich voor die master inschreef al de mastergraad voor de eerste master CCN had behaald. Dit betekent dat appellant voor de master Privaatrecht niet valt onder artikel 2.3a van het Uitvoeringsbesluit; hij voldoet immers niet aan de eis dat hij “voor de eerste keer een opleiding volgt en zich voor het behalen van de aan die opleiding verbonden graad heeft ingeschreven voor een of meer andere opleidingen”. Ook valt appellant niet onder artikel 7.45a, eerste lid, WHW. Appellant voldoet immers niet aan de aanvullende eis voor een masterinschrijving, te weten “dat de student volgens het register onderwijsdeelnemers sedert 1 september 1991 niet eerder bij een bekostigde instelling in verband met het volgen van initieel onderwijs een graad Master als bedoeld in artikel 7.10a heeft behaald”. Voor de vraag of artikel 7.45a, eerste lid, WHW van toepassing is, is de eerste master CCN bepalend (en daarvoor is reeds de mastergraad behaald), en vormen niet de masters GK en RA het uitgangspunt, zoals appellant kennelijk betoogt. Artikel 7.48, eerste lid, WHW is evenmin van toepassing, nu die bepaling betrekking heeft op “een student als bedoeld in artikel 7.45a”, en, zoals reeds is vastgesteld, appellant niet onder artikel 7.45a van de WHW valt.

Hardheidsclausule

2.10.3. Naar het oordeel van het College heeft het college van bestuur zich op het standpunt kunnen stellen dat er in dit geval geen grond bestaat voor toepassing van de hardheidsclausule. Voor zover appellant stelt dat zijn belangen niet zijn verkend in de bezwaarprocedure en daardoor niet al zijn belangen zijn meegewogen, heeft appellant niet onderkend dat het aan hem is om voor de toepassing van een hardheidsclausule relevante belangen aan te dragen en uiteen te zetten. In de procedures bij de universiteit heeft appellant uitsluitend

naar voren gebracht dat hij met de master Privaatrecht civiel effect behaalt en een beter carrièreperspectief verkrijgt. De toen door appellant naar voren gebrachte belangen zijn afgewogen. Het college van bestuur is op goede gronden tot de conclusie gekomen dat de toepassing van de aan de orde zijnde regels in dit geval niet leidt tot een onbillijkheid van overwegende aard als bedoeld in artikel 37 van het Inschrijvingsbesluit.
Appellant heeft in beroep bij het College nog naar voren gebracht dat hij door de afwijzing eerder zal afstuderen doordat hij zich niet zal kunnen inschrijven voor de master Privaatrecht, waardoor hij zijn lidmaatschap als vertegenwoordiger (en dus ook zijn inkomsten) zal verliezen. Het College kan en mag in deze fase van de procedure geen rekening met deze omstandigheid houden. Het beroep is gericht tegen de beslissing van 17 november 2020 en omdat appellant deze omstandigheid in zijn verzoek noch in de bezwaarprocedure bij het college van bestuur naar voren heeft gebracht, vormt die omstandigheid geen onderdeel van de beslissing. Daarom kan die omstandigheid ook geen onderdeel uitmaken van de inhoudelijke beoordeling van het beroep.
Minnelijke schikking
2.10.4. Het College ziet geen aanleiding om te oordelen dat van de zijde van de universiteit onvoldoende inspanningen zijn verricht om een minnelijke schikking te beproeven. Dat aan appellant, zoals hij ter zitting van het College heeft gesteld, uiteindelijk geen concreet schikkingsvoorstel is gedaan, bijvoorbeeld in de vorm van het betalen van een lager bedrag aan collegegeld voor de master Privaatrecht, betekent niet dat er onvoldoende inspanningen zijn verricht. De universiteit heeft in voldoende mate bezien wat partijen verdeeld houdt en of het geschil op een andere wijze kon worden opgelost.
2.10.5. Uit het vorenstaande volgt dat de beroepsgronden falen.
2.11. Het beroep is ongegrond. Gelet hierop is er geen aanleiding voor
Schadevergoeding.
2.12. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van de Universiteit Maastricht, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 3 juli 2020 heeft de directeur van het Studenten Service Centrum (hierna: de directeur SSC) namens het college van bestuur afwijzend beslist op een verzoek van appellant om het wettelijk collegegeld in rekening te brengen voor de masteropleiding Nederlands recht, specialisatie Privaatrecht (hierna: master Privaatrecht) voor het studiejaar 2020-2021.

Bij beslissing van 17 november 2020 heeft het college van bestuur het daartegen door appellant gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Het college van bestuur heeft een verweerschrift ingediend.

Appellant heeft een nader stuk ingediend.

Het college van bestuur heeft een nader stuk ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 15 april 2021, waar appellant, bijgestaan door mr. R.G.P. Voragen, advocaat te Heerlen, en [naam] en het college van bestuur, vertegenwoordigd door dr. mr. D.M.H.R Garé, werkzaam bij de Universiteit Maastricht, zijn verschenen. Mr. H.F.M.W. van Rijswick, lid van het College, heeft de zitting via een videoverbinding bijgewoond.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.43, eerste lid, van de Wet op het Hoger onderwijs en Wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) is een student voor elk studiejaar dat hij door het instellingsbestuur voor een opleiding is ingeschreven, aan de desbetreffende instelling volledig, gedeeltelijk of verlaagd wettelijke collegegeld als bedoeld in de artikelen 7.45 en 7.45a of instellingscollegegeld als bedoeld in artikel 7.46 verschuldigd.

Ingevolge artikel 7.45a, eerste lid, van de WHW is het wettelijke collegegeld verschuldigd door een student die tot één van de groepen van personen, bedoeld in artikel 2.2 van de Wet studiefinanciering 2000 behoort of die de Surinaamse nationaliteit bezit. Voor een inschrijving aan een masteropleiding geldt als aanvullende voorwaarde, dat de student blijkens het basisregister onderwijs sedert 1 september 1991 niet eerder bij een bekostigde instelling in verband met het volgen van initieel onderwijs een graad Master als bedoeld in artikel 7.10a heeft behaald.
Ingevolge het tweede lid kan de categorie studenten, bedoeld in het eerste lid, bij algemene maatregel van bestuur worden uitgebreid.
Ingevolge het derde lid is een student als bedoeld in het eerste en tweede lid, die is ingeschreven voor een voltijdse opleiding, het volledig wettelijk collegegeld, bedoeld in artikel 7,45, eerste lid, verschuldigd.
Ingevolge het vierde lid is een student als bedoeld in het eerste en tweede lid, die is ingeschreven voor een deeltijdse of duale opleiding, het gedeeltelijk wettelijk collegegeld, bedoeld in artikel 7.45, eerste lid, verschuldigd.
Ingevolge het zesde lid is, indien een student als bedoeld in het eerste en tweede lid meer dan één opleiding volgt en de opleiding waarvoor hij het eerst is ingeschreven met goed gevolg afrondt, deze student het wettelijk collegegeld verschuldigd voor het resterende deel van het studiejaar.

Ingevolge artikel 7:46, eerste lid, van de WHW is een student die niet voldoet aan de voorwaarden, bedoeld in artikel 7.45a, eerste, tweede en zesde lid, en niet is ingeschreven voor een onderwijseenheid bij de Open Universiteit, het instellingscollegegeld verschuldigd.

Ingevolge artikel 7.48, eerste lid, van de WHW is een student als bedoeld in artikel 7.45a, indien hij bij een instelling is ingeschreven voor een opleiding en aan dezelfde of een andere bekostigde instelling met uitzondering van de Open Universiteit een tweede opleiding wenst, voor de laatstbedoelde inschrijving vrijgesteld van het betalen van collegegeld.

Ingevolge artikel 2.3a, eerste lid, van het Uitvoeringsbesluit WHW 2008 (hierna: het Uitvoeringsbesluit) is een persoon die blijkens het register onderwijsdeelnemers sedert 1 september 1991 voor de eerste keer een opleiding volgt en zich voor het behalen van de aan die opleiding verbonden graad heeft ingeschreven voor een of meer andere opleidingen, voor die andere opleiding of andere opleidingen wettelijk collegegeld

verschuldigd, mits hij behoort tot één van de groepen van personen, bedoeld in artikel 2.2 van de Wet studiefinanciering 2000, of de Surinaamse nationaliteit bezit.
Ingevolge het tweede lid komt een persoon, bedoeld in het eerste lid, uitsluitend in aanmerking voor de aanspraak, bedoeld in het eerste lid, indien:
De inschrijving voor de andere opleiding of de andere opleidingen, bedoeld in het eerste lid, heeft plaatsgevonden voordat Onze Minister met betrekking tot de voor de eerste keer gevolgde opleiding de mededeling, bedoeld in artikel 7.9d van de WHW heeft ontvangen; en
Die andere opleiding of die andere opleidingen waarop de aanspraak op wettelijk collegegeld betrekking heeft, door de betrokkene wordt gevolgd in de vorm van aaneengesloten jaren.

Ingevolge artikel 37 van het Inschrijvingsbesluit Universiteit Maastricht 2019-2020 (hierna: het Inschrijvingsbesluit) beslist de directeur SSC, behoudens de bepalingen in de WHW waarvan niet mag worden afgeweken, in gevallen waarin deze regeling niet voorziet, dan wel de toepassing daarvan leidt tot onbillijkheden van overwegende aard.

Ingevolge artikel 4:17 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) verbeurt het bestuursorgaan aan de aanvrager een dwangsom, Indien een beschikking op aanvraag niet tijdig wordt gegeven voor elke dag dat het in gebreke is, doch voor ten hoogste 42 dagen. De Algemene termijnenwet is op laatstgenoemde termijn niet van toepassing.

2.2. Appellant had/heeft zich ingeschreven voor onderstaande masteropleidingen aan de universiteit:
research master in Cognitive and Clinical Neuroscience, specialisatie Cognitive Neuroscience (hierna: master CCN), gestart in studiejaar 2015-2016 en in studiejaar 2017-2018, per 31 maart 2018 afgerond met mastergraad;
master Geneeskunde (hierna: master GK), gestart in studiejaar 2017-2018, met onafgebroken inschrijving tot en met studiejaar 2020-2021;
master Recht en Arbeid, specialisatie Arbeid en Gezondheid (hierna master RA), gestart in studiejaar 2017-2018, met onafgebroken inschrijving tot en met studiejaar 2020-2021.

2.3. Appellant heeft op 24 mei 2020 een verzoek ingediend, waarbij is verzocht het wettelijk collegegeld in rekening te brengen voor het studiejaar 2020-2021 voor de (vierde) master Privaatrecht. Aan zijn verzoek heeft appellant ten grondslag gelegd dat de aanvraag is gericht op het volgen van een nieuwe master Privaatrecht, vanaf het studiejaar 2020-2021, na het afsluiten van een master. Appellant volgt daarnaast ook in het studiejaar 2020-2021 de master RA tegen het wettelijk tarief. Deze master is appellant gelijktijdig gestart met zijn eerste master CCN, maar appellant kon destijds niet gelijk starten met de master Privaatrecht, omdat hij zijn bachelor Rechtsgeleerdheid nog niet had behaald. Appellant stelt dat hij met de master Privaatrecht civiel effect kan verkrijgen en toegang krijgt tot de togaberoepen. Hij hoeft dan ook geen keuzevakken te volgen, omdat hij al twee vakken kan volgen en de keuzevakken vrijgesteld krijgt vanuit de master RA. Hij zit dus al op de rechtenfaculteit voor de master RA tegen het wettelijk tarief en vraagt dan ook om voor die extra vakken van de master Privaatrecht, hieronder te vallen. Ter onderbouwing van zijn verzoek wijst appellant nog op zijn voortdurende inzet voor de studenten van de universiteit.

2.4. Bij e-mail van 3 juni 2020 heeft de studentendecaan appellant in reactie op dit verzoek meegedeeld dat de gewenste inschrijving voor de master Privaatrecht niet aan de voorwaarden voldoet om voor het wettelijk tarief in aanmerking te komen. In de e-mail staat ook dat de studentendecaan erop vertrouwt dat appellant voldoende is geïnformeerd met de e-mail en hoopt dat de uitleg een afdoende reactie is op het verzoek. Mocht dit niet het geval zijn, dan wordt appellant erop gewezen om zijn verzoek gericht aan de directeur SSC, in te dienen bij het Complaints Service Point (hierna: CSP), via het e-mailadres complaintsservice@maastrichtuniversity.nl.
Op 4 juni 2020 heeft appellant een brief gestuurd naar het CSP, onder de vermelding “bezwaarschrift tegen het besluit van 03.06.20”.

2.5. Bij de afwijzende beslissing van 3 juli 2020 heeft de directeur SSC appellant meegedeeld dat het CSP voormelde brief van 4 juni 2020 heeft gekwalificeerd als een verzoek gericht aan de directeur SSC en niet als een bezwaarschrift tegen de e-mail van de studentendecaan van 3 juni 2020. Reden hiervoor is dat de studentendecaan de e-mail van appellant van 24 mei 2020 ontving na een interne doorzending, die gebruikelijk is als een student een verzoek als het onderhavige indient. De studentendecaan stuurt dan een eerste reactie op het verzoek, voorzien van een advies als studentendecaan. Die reactie is niet bedoeld als een besluit namens de directeur SSC waartegen bezwaar kan worden gemaakt. Die suggestie is ook niet gewekt in de e-mail van de studentendecaan, nu appellant daarbij ook nadrukkelijk is gewezen op de mogelijkheid tot het indienen van een verzoek, gericht aan de directeur SSC, via het CSP en dit verzoek heeft het CSP ook op 4 juni 2020 ontvangen.
Aan zijn afwijzing van het verzoek heeft de directeur SSC het volgende ten grondslag gelegd. Appellant kan geen beroep doen op artikel 15, tweede lid, van het Inschrijvingsbesluit, omdat hij zijn eerst gevolgde master CCN al op 31 maart 2018 heeft afgerond. Voor zover appellant stelt dat de in 2020-2021 beoogde bestuursfuncties dan wel de reeds beklede bestuursfuncties grondslag zijn voor de gevraagde uitzondering op het instellingscollegegeld, biedt artikel 26, zevende lid, van het Inschrijvingsbesluit daartoe geen mogelijkheid. Deze bepaling is bedoeld voor studenten die niet kunnen studeren naast of door het uitoefenen van een fulltime bestuursfunctie. Dat is hier niet het geval. De hardheidsclausule ex artikel 37 van het Inschrijvingsbesluit wordt in dit geval niet toegepast, omdat de omstandigheden van dit geval zich niet kwalificeren voor situaties waarvoor de hardheidsclausule in het leven is geroepen. Artikel 37 van het Inschrijvingsbesluit wordt niet toegepast om waardering uit te drukken, maar is juist bedoeld om schrijnende situaties, waarvan hier geen sprake is, te herstellen of voorkomen. De gestelde omstandigheid dat met de huidige masteropleiding geen civiel effect kan worden behaald, vormt daartoe op zichzelf onvoldoende grond. De Faculteit der Rechtsgeleerdheid biedt alternatieven voor het behalen van civiel effect, aldus de directeur SSC.

2.6. Bij brief van 14 augustus 2020 heeft appellant de directeur SSC in gebreke te gesteld, omdat niet tijdig en adequaat is gereageerd op zijn brief van 4 juni 2020, waarin bezwaar is gemaakt tegen de e-mail van 3 juni 2020.
Bij brief van 17 september 2020 heeft appellant aanvullende bezwaargronden ingediend. Daarbij heeft appellant onder meer meegedeeld dat de mogelijkheid voor het volgen van de master Privaatrecht voor het studiejaar 2020-2021 al is komen te vervallen wegens het enorme verzuim sinds de aanvraag van 24 mei 2020. Daarom moet het bezwaar volgens hem worden gezien als een verzoek om schadevergoeding, althans nadeelcompensatie, om hem op een later tijdstip alsnog in staat te stellen de master Privaatrecht te volgen. De vordering van appellant bestaat uit:

- € 13.800,- collegegeld en € 43.788,- aan een jaarinkomen van € 3.649 per maand (conform cao UMV schaal 11a), vermeerderd met wettelijke rente;
- € 1.442,- conform artikel 4:17 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb), vermeerderd met wettelijke rente;
- de juridische kosten van de bezwaarschriftenprocedure conform artikel 7:15, tweede lid, van de Awb.

2.7. Bij e-mail van 18 augustus 2020 heeft de secretaris van de Geschillencommissie voor studentaangelegenheden van de Universiteit Maastricht (GC) appellant bericht dat de brief van appellant van 14 augustus 2020 wordt aangemerkt als een bezwaarschrift gericht tegen de afwijzende beslissing van de directeur SSC van 3 juli 2020. Daarbij is ook vermeld dat duidelijk is dat appellant over deze kwalificatie van mening verschilt, maar dat wordt voorgesteld om de discussie daarover ten overstaan van de GC verder te voeren.

2.8. Bij beslissing van 17 november 2020 heeft het college van bestuur het bezwaar van appellant ongegrond verklaard. Daarbij is het advies van de GC van 12 november 2020 onderschreven en als

herhaald en ingelast beschouwd. Het college van bestuur heeft het volgende overwogen.
Appellant heeft conform de aanwijzing in de e-mail van de studentendecaan van 3 juni 2020, op 4 juni 2020 een verzoek gericht aan de directeur SSC via het CSP, welk verzoek de directeur SSC bij beslissing van 3 juli 2020 heeft afgewezen. De studentendecaan heeft met haar e-mail nadrukkelijk niet bedoeld een besluit in de zin van artikel 1:3 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) te nemen. De e-mail is niet namens de directeur SSC verzonden en is ook niet voorzien van een rechtsmiddelenclausule en moet worden aangemerkt als een informatief bericht. Aan de e-mail kan geen rechtsgevolg worden ontleend. Op het verzoek van 4 juni 2020 heeft de directeur SSC tijdig beslist. Op de laatste dag van de bezwaartermijn, op 14 augustus 2020, heeft appellant een ingebrekestelling en een verzoek ingediend, waarbij hij opmerkt dat het standpunt van de directeur SSC van 3 juli 2020 onjuist is en dat hij zijn schrijven van 4 juni 2020 handhaaft. Daarom is de brief van 14 augustus 2020 terecht als bezwaarschrift aangemerkt.
Normaalgesproken zou het verzoek van 24 mei 2020 rechtstreeks doorgestuurd moeten worden naar de directeur SSC, maar appellant heeft van de tussenstap via de studentendecaan geen formeel dan wel materieel nadeel ondervonden. Met de beslissing van 3 juli 2020 is ruim binnen de beslistermijn gereageerd op het verzoek van 24 mei 2020, zoals aangevuld op 4 juni 2020.
Artikel 7.46, eerste lid, van de WHW bepaalt dat de student die niet voldoet aan artikel 7.45a, eerste, tweede of zesde lid, van de WHW, het instellingscollegegeld verschuldigd is. Appellant voldoet niet aan de in de WHW en het Inschrijvingsbesluit gestelde voorwaarden om voor het wettelijk collegegeld in aanmerking te komen. Bij zijn nieuwe inschrijving voor de master Privaatrecht op 30 mei 2020 voldeed appellant namelijk niet meer aan de voorwaarde om voor die opleiding aanspraak te maken op wettelijk collegegeld, omdat hij inmiddels al op 31 maart 2018 zijn master CCN heeft behaald.
Voor een geslaagd beroep op de hardheidsclausule, moet sprake zijn van individueel bepaalbare belangen. Het uitoefenen van bestuursfuncties of andere functies binnen de universiteit, zijn geen onvoorziene omstandigheden die bij afwijzing van het verzoek leiden tot onbillijkheden van overwegende aard, als bedoeld in artikel 37 van het Inschrijvingsbesluit. De door appellant aangevoerde individuele belangen, waaronder het behalen van civiel effect, zijn in voldoende mate beoordeeld. De directeur SSC heeft het beroep op de hardheidsclausule op goede gronden niet gehonoreerd.
Er is derhalve geen sprake van een onrechtmatig genomen besluit. Daarom bestaat er geen grond voor toewijzing van de vordering tot betaling van collegegeld en gederfd jaarinkomen. Verder is de vordering tot betaling van een dwangsom bij niet-tijdig beslissen niet aan de orde, omdat de directeur SSC wel tijdig op het verzoek heeft besloten. Voor toekennen van proceskosten op grond van artikel 7:15, tweede lid, van de Awb bestaat geen aanleiding, nu de primaire beslissing niet wordt herroepen, aldus het college van bestuur.

2.9. Appellant kan zich niet verenigen met de beslissing van het college van bestuur. Hij voert hiertegen, samengevat weergegeven, het volgende aan.

Bestuursrechtelijke normen

2.9.1. De bestuursprocesrechtelijke normen zijn geschonden. De e-mail van de studentendecaan van 3 juni 2020 is ten onrechte niet aangemerkt als een zuivere afwijzing van zijn verzoek van 24 mei 2020. Die e-mail kwalificeert als een besluit in de zin van artikel 1:3 van de Awb. Hij is in de e-mail verwezen naar de website van het CPS. Via die site moeten normaliter bezwaren worden ingediend. Op 4 juni 2020 diende appellant dan ook een bezwaarschrift in tegen dit besluit. Omdat de termijn om een beslissing op bezwaar te nemen was verstreken, diende hij op 14 augustus 2020 een ingebrekestelling in, die vervolgens onterecht als bezwaarschrift is gekwalificeerd. Uiteindelijk heeft de gehele bezwaarprocedure geduurd van 4 juni 2020 tot de bekendmaking van de beslissing op bezwaar op 3 december 2020. Omdat de beslistermijn ruimschoots is overschreden, verzoekt appellant om een dwangsom wegens het niet-tijdig beslissen op bezwaar. Ook als ervan moet worden uitgegaan dat op 14 augustus 2020 bezwaar is gemaakt, is sprake van niet-tijdige besluitvorming.

Hoogte collegegeld

2.9.2. De conclusie dat appellant het instellingscollegegeld verschuldigd is voor de master Privaatrecht, is onjuist. Appellant heeft zijn standpunt ter zitting van het College als volgt nader toegelicht. In beginsel is de overheid verantwoordelijk voor het financieren van één bachelor- en één masteropleiding per student (artikel 7.45a van de WHW). Studenten die meer opleidingen gelijktijdig volgen, vormen hierop een uitzondering (artikel 2.3a, tweede lid, onder b, van het Uitvoeringsbesluit). Appellant behoort tot deze uitzonderingsgroep en kan daarom aanspraak maken op de algehele vrijstelling van het collegegeld voor de additionele inschrijving (artikel 7.48, eerste lid, van de WHW). Daarnaast geldt specifiek voor het gehele eerste lid van artikel 7.48 van WHW dat de student die voor het volgen van een opleiding het wettelijk collegegeld verschuldigd is, voor de tweede opleiding geen collegegeld verschuldigd is. Daarbij is niet relevant of de student voor die tweede opleiding het wettelijk collegegeld of het instellingscollegegeld verschuldigd is, zo volgt onder meer uit de wetsgeschiedenis. Door het college van bestuur wordt gesteld dat de student die een nieuwe opleiding wenst te beginnen nadat hij eenmaal een bachelor- respectievelijk mastergraad heeft behaald, niet onder de uitbreidingen van de WHW blijft vallen, tenzij het zou gaan om een opleiding in de sector gezondheid of het onderwijs, zodat - aldus het college van bestuur – appellant daarmee ook niet voor vrijstelling van het wettelijk collegegeld voor de master Privaatrecht in aanmerking zou komen. Die stelling is volgens appellant onjuist, nu immers juist de groep die een eerste opleiding volgt in de sector gezondheid dan wel onderwijs wel uitgezonderd is van toepassing van artikel 7.48 van de WHW, namelijk op grond van artikel 7.48, eerste lid (eerste volzin), van de WHW juncto artikel 2.3, zevende lid, van het Uitvoeringsbesluit. Appellant valt onder artikel 2.3a van het Uitvoeringsbesluit, en kan daardoor een beroep doen op artikel 7.48, eerste lid, van de WHW, aldus appellant.

Hardheidsclausule

2.9.3. Subsidiair voert appellant aan dat zijn beroep op de hardheidsclausule ten onrechte is afgewezen. Er wordt beleid gehanteerd voor slechts de ernstige gevallen. Daarmee is geen belangenafweging gemaakt in de breedste zin van het woord en zoals dat had gemoeten. Er is gespeculeerd dat de hardheid slechts gebaseerd is op financiële gronden, wat niet het geval is. De activiteiten voor de studenten- en universiteitsgemeenschap kennen ook individuele belangen en die belangen zijn onvoldoende meegewogen. Door het weigeren van de inschrijving, studeert appellant eerder af, waardoor hij zijn lidmaatschap als vertegenwoordiger (en dus ook zijn inkomen) kan verliezen. De belangen van appellant zijn niet door het college van bestuur verkend in de bezwaarprocedure en dus ook niet meegenomen. Er is slechts naar het civiel effect gekeken. Hierdoor heeft geen adequate belangenafweging plaatsgevonden.

Minnelijke schikking

2.9.4. Appellant heeft de universiteit telkens aangespoord om in overleg te treden om tot een schikking te komen of tot een acceptabel resultaat voor beide partijen. Dit is telkens afgedaan met als aangeboden oplossing, het afzien van het voortzetten van de procedure. De universiteit heeft het overleg steeds gebruikt om te forceren tot het afzien van verdere escalatie. Appellant handhaaft dan ook zijn volledige vordering.

2.10. Het College ziet geen aanleiding om de beslissing van het college van bestuur onjuist te achten. Hiertoe wordt het volgende overwogen.

Bestuursrechtelijke normen

2.10.1. Naar het oordeel van het College is geen sprake van een schending van bestuursrechtelijke normen. De e-mail van de studentendecaan van 3 juni 2020 is, gelet op de inhoud en strekking daarvan, terecht niet gekwalificeerd als een besluit als bedoeld in artikel 1:3 van de Awb. Uit de inhoud van de e-mail valt af te leiden dat de studentendecaan bedoeld heeft om informatie te verstrekken en dat niet is beoogd

een beslissing te nemen die op enig rechtsgevolg is gericht. De e-mail bevat verder geen rechtsmiddelenclausule, wat ook een indicatie is dat niet beoogd is om een Awb-besluit te nemen. Verder heeft de studentendecaan zich, zo valt uit de e-mail op te maken, ook niet bevoegd geacht een beslissing op het verzoek van appellant te nemen, omdat zij immers in de e-mail heeft vermeld dat indien haar informatie en uitleg in de e-mail voor appellant niet volstaat, appellant zijn verzoek gericht aan de directeur SSC, kan indienen bij het CSP. In de beslissingen van 3 juli 2020 en 17 november 2020 is verder ook toereikend gereageerd op de stellingen van appellant op dit punt.
Het College ziet verder geen aanleiding om de kwalificatie van de brieven van appellant van 4 juni 2020 en 14 augustus 2020 door de universiteit als een schending van bestuursrechtelijke normen aan te merken, te minder nu appellant hierdoor op geen enkele wijze (procedureel) is benadeeld.
Voor de bezwaarprocedure geldt ingevolge artikel 7.63b, eerste lid, van de WHW een beslistermijn van tien weken. In dit geval is de bezwaarprocedure begonnen op 14 augustus 2020 en geëindigd met de beslissing van 17 november 2020. Dit betekent dat de beslistermijn is overschreden, maar appellant heeft het college van bestuur, nadat die termijn verstreken was, niet schriftelijk in gebreke gesteld ingevolge artikel 4:17, derde lid, van de Awb. Er bestaat derhalve geen aanleiding om het college van bestuur een dwangsom op te leggen wegens het niet tijdig nemen van de beslissing op bezwaar.

Hoogte collegegeld

2.10.2. Volgens het College heeft het college van bestuur op goede gronden geconcludeerd dat appellant het instellingscollegegeld verschuldigd is voor de master Privaatrecht. Het college van bestuur stelt terecht dat appellant voor de inschrijving voor de master Privaatrecht niet onder artikel 7.45a van de WHW valt. De situatie van de masters GK en RA is niet identiek aan die van de master Privaatrecht. De masters GK en RA zijn namelijk gestart voordat de eerste master CCN was afgerond, zijn gelijktijdig met de eerste master gevolgd en sindsdien onafgebroken voorgezet. Daarmee valt appellant voor die masters onder de “uitbreiding voor aanspraak op wettelijk collegegeld bij gelijktijdig gevolgde opleidingen” als bedoeld in artikel 2.3a van het Uitvoeringsbesluit. Voor die masters betaalt appellant dan ook éénmaal het wettelijk collegegeld op grond van artikel 7.48, eerste lid, WHW. Voor de inschrijving van de master Privaatrecht voor het studiejaar 2020-2021 gaat dit echter niet op omdat appellant voordat hij zich voor die master inschreef al de mastergraad voor de eerste master CCN had behaald. Dit betekent dat appellant voor de master Privaatrecht niet valt onder artikel 2.3a van het Uitvoeringsbesluit; hij voldoet immers niet aan de eis dat hij “voor de eerste keer een opleiding volgt en zich voor het behalen van de aan die opleiding verbonden graad heeft ingeschreven voor een of meer andere opleidingen”. Ook valt appellant niet onder artikel 7.45a, eerste lid, WHW. Appellant voldoet immers niet aan de aanvullende eis voor een masterinschrijving, te weten “dat de student volgens het register onderwijsdeelnemers sedert 1 september 1991 niet eerder bij een bekostigde instelling in verband met het volgen van initieel onderwijs een graad Master als bedoeld in artikel 7.10a heeft behaald”. Voor de vraag of artikel 7.45a, eerste lid, WHW van toepassing is, is de eerste master CCN bepalend (en daarvoor is reeds de mastergraad behaald), en vormen niet de masters GK en RA het uitgangspunt, zoals appellant kennelijk betoogt. Artikel 7.48, eerste lid, WHW is evenmin van toepassing, nu die bepaling betrekking heeft op “een student als bedoeld in artikel 7.45a”, en, zoals reeds is vastgesteld, appellant niet onder artikel 7.45a van de WHW valt.

Hardheidsclausule

2.10.3. Naar het oordeel van het College heeft het college van bestuur zich op het standpunt kunnen stellen dat er in dit geval geen grond bestaat voor toepassing van de hardheidsclausule. Voor zover appellant stelt dat zijn belangen niet zijn verkend in de bezwaarprocedure en daardoor niet al zijn belangen zijn meegewogen, heeft appellant niet onderkend dat het aan hem is om voor de toepassing van een hardheidsclausule relevante belangen aan te dragen en uiteen te zetten. In de procedures bij de universiteit heeft appellant uitsluitend naar voren gebracht dat hij met de master Privaatrecht civiel effect behaalt en

een beter carrièreperspectief verkrijgt. De toen door appellant naar voren gebrachte belangen zijn afgewogen. Het college van bestuur is op goede gronden tot de conclusie gekomen dat de toepassing van de aan de orde zijnde regels in dit geval niet leidt tot een onbillijkheid van overwegende aard als bedoeld in artikel 37 van het Inschrijvingsbesluit.
Appellant heeft in beroep bij het College nog naar voren gebracht dat hij door de afwijzing eerder zal afstuderen doordat hij zich niet zal kunnen inschrijven voor de master Privaatrecht, waardoor hij zijn lidmaatschap als vertegenwoordiger (en dus ook zijn inkomsten) zal verliezen. Het College kan en mag in deze fase van de procedure geen rekening met deze omstandigheid houden. Het beroep is gericht tegen de beslissing van 17 november 2020 en omdat appellant deze omstandigheid in zijn verzoek noch in de bezwaarprocedure bij het college van bestuur naar voren heeft gebracht, vormt die omstandigheid geen onderdeel van de beslissing. Daarom kan die omstandigheid ook geen onderdeel uitmaken van de inhoudelijke beoordeling van het beroep.

Minnelijke schikking

2.10.4. Het College ziet geen aanleiding om te oordelen dat van de zijde van de universiteit onvoldoende inspanningen zijn verricht om een minnelijke schikking te beproeven. Dat aan appellant, zoals hij ter zitting van het College heeft gesteld, uiteindelijk geen concreet schikkingsvoorstel is gedaan, bijvoorbeeld in de vorm van het betalen van een lager bedrag aan collegegeld voor de master Privaatrecht, betekent niet dat er onvoldoende inspanningen zijn verricht. De universiteit heeft in voldoende mate bezien wat partijen verdeeld houdt en of het geschil op een andere wijze kon worden opgelost.

2.10.5. Uit het vorenstaande volgt dat de beroepsgronden falen.

2.11. Het beroep is ongegrond. Gelet hierop is er geen aanleiding voor schadevergoeding.

2.12. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. G.M.H. Hoogvliet, voorzitter, en mr. W.D.M. van Diepenbeek en mr. H.F.M.W. van Rijswick, leden, in tegenwoordigheid van mr. F.S.N. Nasrullah-Oemar, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2021/002**
Rechter(s):	mrs. Lubberdink, Verheij en De Moor- van Vugt
Datum uitspraak:	1 juni 2021
Partijen:	appellante en CBE Saxion Hogeschool
Trefwoorden:	fraude ondertekening plagiaatscore rechtmatigheid
Artikelen:	WHW: artikel 7.12b OER: artikel 19, vierde lid
Uitspraak:	ongegrond
Hoofdoverwegingen:	2.2.1. Dit betoog slaagt niet. De latere ondertekening maakt niet dat de beslissing nietig of ongeldig is, maar hooguit dat de werking ervan (in dit geval: een dag) later aanvangt. De verzending per e-mail op 26 november 2020, kan niet anders worden gezien dan als het bij wijze van service meedelen wat de beslissing inhoudt. Anders dan appellante kennelijk meent, gaat vergelijking met de zaken die hebben geleid tot de onder 2.2 genoemde arresten mank. In die zaken ging het niet om de datum van ondertekening van een stuk (in dat geval vonnissen), maar om de vraag of dat stuk tot stand was gebracht door bevoegde rechters en of die bevoegdheid ook ten tijde van het doen van die uitspraken bestond. […] 2.3.1. Dit betoog slaagt niet. Het College stelt voorop dat appellante heeft erkend dat zij bij het schrijven van het essay gebruik heeft gemaakt van teksten van internet en van een andere student. De erkenning houdt in dat appellante vrijwel niets aan eigen tekst in haar essay heeft verwerkt. Zij heeft daarmee geheel of gedeeltelijk onmogelijk gemaakt dat een juist oordeel over haar kennis, inzicht, vaardigheden of (beroeps) houding kon worden gegeven. Naar het oordeel van het College heeft de examencommissie, gegeven ook de hoge plagiaatscore van 100%, deze handelwijze mogen beschouwen als ernstige fraude. De daarbij opgelegde sanctie, die overeenkomt met wat voor dergelijke gevallen bij de Hogeschool gebruikelijk is, is evenredig. Daarbij is van belang dat, anders dan appellante stelt, rekening is gehouden met haar belangen, onder meer door appellante toe te staan wel de WISCAT-toets, die medebepalend is voor de voortzetting van de opleiding, te maken. 2.3.2. Dat een medestudent appellante gelegenheid zou hebben gegeven gebruik te maken van zijn essay, door haar in staat te stellen van zijn essay een foto te maken zoals appellante stelt, en hij daarvoor niet is bestraft, is – wat er verder ook zij van deze stelling – niet relevant en doet niets af aan de rechtmatigheid van de jegens appellante genomen beslissing. Van (onbestraft gelaten) medeplegen van fraude door de medestudent is feitelijk geen sprake, nu appellante bij haar herkansing gebruik heeft gemaakt van het door die medestudent eerder geschreven essay, dat hij haar als voorbeeld heeft getoond. Dat zij dat werk bij de herkansing vrijwel volledig zou overschrijven, kan hem ook niet worden aangerekend. Van willekeur bij het al dan niet treffen van maatregelen bij vastgestelde fraude is dus evenmin sprake. De vergelijking die appellante maakt met de beslissing van het College in de zaak 2017/053 gaat niet op. In die zaak stond ter discussie aan welke vorm van fraude de studente zich schuldig had gemaakt, toen zij

gelijktijdig met haar broer een tentamen had gemaakt en zij elkaar daarbij hebben geholpen, terwijl de volgordelijkheid van de gebeurtenissen in de voorliggende zaak niet ter discussie staat.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van Saxion Hogeschool, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 25 augustus 2020 heeft de examencommissie Academie Pedagogiek & Onderwijs aan appellante meegedeeld dat het door haar ingeleverde essay zal worden beoordeeld met een onvoldoende en dat zij in het eerste kwartiel van het studiejaar 2020/2021 niet mag deelnemen aan schriftelijke toetsen voor de vakken van het eerste kwartiel uit het eerste en tweede studiejaar, met uitzondering van de WISCAT-toets.

Bij beslissing van 27 november 2020 heeft verweerder het administratief beroep van appellante tegen de beslissing van 25 augustus 2020 ongegrond verklaard.

Tegen de beslissing van 27 november 2020 heeft appellante bij beroepschrift van 7 januari 2021, op die dag binnengekomen, bij het College beroep ingesteld.

Van verweerder is op 9 maart 2021 een verweerschrift bij het College ingekomen.

Het College heeft het beroep van appellante, gedeeltelijk door middel van beeldbellen, ter zitting behandeld op 26 maart 2021, waar appellante werd vertegenwoordigd door mr. T. Catak, advocaat in Capelle aan den IJssel. Verweerder werd vertegenwoordigd door mr. F.W. Beckman, secretaris van het college van beroep voor de examens. Tevens is verschenen F. Hof, secretaris van de examencommissie.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.12b, tweede lid, van de Wet op het Hoger Onderwijs en Wetenschappelijk Onderzoek kan indien een student of extraneus fraudeert, de examencommissie de betrokkene het recht ontnemen één of meer door de examencommissie aan te wijzen tentamens of examens af te leggen, gedurende een door de examencommissie te bepalen termijn van ten hoogste een jaar. Bij ernstige fraude kan het instellingsbestuur op voorstel van de examencommissie de inschrijving voor de opleiding van de betrokkene definitief beëindigen.
De examencommissie stelt ingevolge het derde lid van dit artikel regels vast over de uitvoering van de taken en bevoegdheden, bedoeld in het eerste lid, onderdelen a, b en d, en het tweede lid, en over de maatregelen die zij in dat verband kan nemen. De examencommissie kan onder door haar te stellen voorwaarden bepalen dat niet ieder tentamen met goed gevolg afgelegd hoeft te zijn om vast te stellen dat het examen met goed gevolg is afgelegd.
In artikel 19, vierde lid, van de Onderwijs- en Examenregeling voor de bacheloropleiding tot leraar Basisonderwijs 2019-2020 van de Academie Pedagogiek & Onderwijs van de Saxion Hogeschool (hierna: OER) is, voor zover hier van belang, onder meer bepaald dat indien een student fraudeert de examencommissie de betrokkene het recht kan ontnemen één of meer specifieke toetsen of examens af te leggen, gedurende een door de examencommissie te bepalen termijn van ten hoogste één jaar.

2.2. Appellante heeft, onder verwijzing naar de arresten van de Hoge Raad van 18 november 2016, ECLI:NL:HR:2016:2614, 6 oktober 2017, ECLI:NL:HR:2017:2561, en 13 april 2018, ECLI:NL:HR:2018:604, betoogd dat de beslissing op het administratief beroep nietig is, omdat die beslissing is ondertekend op 27 november 2020, een dag later dan de dag waarop die beslissing aan appellante per e-mail is toegezonden.
2.2.1. Dit betoog slaagt niet. De latere ondertekening maakt niet dat de beslissing nietig of ongeldig is, maar hooguit dat de werking ervan (in dit geval: een dag) later aanvangt. De verzending per e-mail op 26 november 2020, kan niet anders worden gezien dan als het bij wijze van service meedelen wat de beslissing inhoudt. Anders dan appellante kennelijk meent, gaat vergelijking met de zaken die hebben geleid tot de onder 2.2 genoemde arresten mank. In die zaken ging het niet om de datum van ondertekening van een stuk (in dat geval vonnissen), maar om de vraag of dat stuk tot stand was gebracht door bevoegde rechters en of die bevoegdheid ook ten tijde van het doen van die uitspraken bestond.

2.3. Appellante heeft betoogd dat de sanctie niet evenredig is. Zij heeft erop gewezen dat met de enkele verwijzing naar de vaste praktijk voor gevallen als het voorliggende niet duidelijk is welke afweging verweerder (lees: de examencommissie) heeft gemaakt.

2.3.1. Dit betoog slaagt niet. Het College stelt voorop dat appellante heeft erkend dat zij bij het schrijven van het essay gebruik heeft gemaakt van teksten van internet en van een andere student. De erkenning houdt in dat appellante vrijwel niets aan eigen tekst in haar essay heeft verwerkt. Zij heeft daarmee geheel of gedeeltelijk onmogelijk gemaakt dat een juist oordeel over haar kennis, inzicht, vaardigheden of (beroeps) houding kon worden gegeven. Naar het oordeel van het College heeft de examencommissie, gegeven ook de hoge plagiaatscore van 100%, deze handelwijze mogen beschouwen als ernstige fraude. De daarbij opgelegde sanctie, die overeenkomt met wat voor dergelijke gevallen bij de Hogeschool gebruikelijk is, is evenredig. Daarbij is van belang dat, anders dan appellante stelt, rekening is gehouden met haar belangen, onder meer door appellante toe te staan wel de WISCAT-toets, die medebepalend is voor de voortzetting van de opleiding, te maken.

2.3.2. Dat een medestudent appellante gelegenheid zou hebben gegeven gebruik te maken van zijn essay, door haar in staat te stellen van zijn essay een foto te maken zoals appellante stelt, en hij daarvoor niet is bestraft, is – wat er verder ook zij van deze stelling – niet relevant en doet niets af aan de rechtmatigheid van de jegens appellante genomen beslissing. Van (onbestraft gelaten) medeplegen van fraude door de medestudent is feitelijk geen sprake, nu appellante bij haar herkansing gebruik heeft gemaakt van het door die medestudent eerder geschreven essay, dat hij haar als voorbeeld heeft getoond. Dat zij dat werk bij de herkansing vrijwel volledig zou overschrijven, kan hem ook niet worden aangerekend. Van willekeur bij het al dan niet treffen van maatregelen bij vastgestelde fraude is dus evenmin sprake. De vergelijking die appellante maakt met de beslissing van het College in de zaak 2017/053 gaat niet op. In die zaak stond ter discussie aan welke vorm van fraude de studente zich schuldig had gemaakt, toen zij gelijktijdig met haar broer een tentamen had gemaakt en zij elkaar daarbij hebben geholpen, terwijl de volgordelijkheid van de gebeurtenissen in de voorliggende zaak niet ter discussie staat.

2.4. Wat hiervoor is overwogen leidt tot de conclusie dat het beroep ongegrond moet worden verklaard.

Voor een proceskostenveroordeling is geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. N. Verheij en mr. A.J.C. de Moor-van Vugt, leden, in tegenwoordigheid van mr. D.T. van der Leek, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2021/003**
Rechter(s):	mr. Lubberdink
Datum uitspraak:	1 juni 2021
Partijen:	appellant en Vrije Universiteit
Trefwoorden:	corona Covid-19 decentrale selectie deelnamekans Nederlandse taal
Artikelen:	
Uitspraak:	ongegrond
Hoofdoverwegingen:	2.4. Het College is van oordeel dat verweerder zich op het standpunt heeft mogen stellen dat de situatie van appellant niet als een bijzondere situatie kan worden aangemerkt. Het College overweegt hiertoe dat appellant ter zitting van het College heeft toegelicht dat hij de CCVX-examens van de cursussen Biologie en Scheikunde niet heeft gehaald als gevolg van het nog niet volledig beheersen van de Nederlandse taal. Anders dan appellant in zijn stukken heeft gesteld, is het niet behalen van deze CCVX-examens dus niet het directe gevolg van de coronacrisis. De omstandigheid dat appellant het Nederlands nog niet volledig beheerst, komt voor risico van appellant. De omstandigheid dat dit, naar appellant stelt, komt omdat hij is beperkt in de mogelijkheid om lessen Nederlands te volgen, komt evenzeer voor zijn risico. Verder kan appellant niet worden gevolgd in zijn stelling dat verweerder heeft nagelaten maatwerk te bieden. Het College overweegt hiertoe dat verweerder appellant het aanbod heeft gedaan om een deelnamekans te schrappen. Naar het oordeel van het College is verweerder, hoewel hij daartoe, in aanmerking genomen hetgeen hiervoor is overwogen niet verplicht was, appellant hiermee voldoende tegemoet gekomen. Het College is verder van oordeel dat verweerder bij de afwijzing van het verzoek heeft mogen betrekken dat de belangen van derden worden geraakt. Het reserveren van een opleidingsplaats voor appellant heeft namelijk tot gevolg dat er op voorhand een plaats minder beschikbaar is voor de kandidaat-studenten die zich voor het studiejaar 2021-2022 aanmelden. Verweerder heeft zich op het standpunt mogen stellen dat het niet wenselijk is dat appellant ten aanzien van deze kandidaat-studenten zou worden bevoordeeld. De conclusie is dat verweerder het verzoek van appellant terecht heeft afgewezen. Het betoog slaagt niet.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van de Vrije Universiteit, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 25 september 2020 heeft verweerder het verzoek van appellant om zijn voor het studiejaar 2020-2021 aangeboden opleidingsplaats voor het studiejaar 2021-2022 te mogen behouden, afgewezen.

Bij beslissing van 10 december 2020 heeft verweerder het door appellant daartegen gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Appellant heeft een nader stuk ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 30 april 2021, waar appellant, bijgestaan door mr. R.S. Wijling, advocaat te Rotterdam, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. S.A. Snoeren, werkzaam voor verweerder, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellant heeft deelgenomen aan de decentrale selectie voor de bacheloropleiding Geneeskunde voor het studiejaar 2020-2021. Hem is op grond van zijn positie op de ranking een opleidingsplaats aangeboden. Definitieve toelating tot de opleiding was onder meer afhankelijk van het halen van CCVX-examens. Wegens coronarestricties kon hij echter geen CCVX-cursussen volgen, zodat hij zich niet op de examens kon voorbereiden. Appellant is uiteindelijk niet toegalaten, wegens het niet voldoen aan de vooropleidingseisen. Appellant heeft vervolgens verweerder verzocht om zijn aangeboden opleidingsplaats voor het studiejaar 2021-2022 te behouden.

2.2. Verweerder heeft het verzoek afgewezen en de afwijzing in bezwaar, onder verwijzing naar het advies van de Geschillenadviescommissie, gehandhaafd. Verweerder heeft hieraan ten grondslag gelegd dat in de Regeling Selectie en Plaatsing 2020-2021 geen mogelijkheid is opgenomen om een aangeboden opleidingsplaats of plaats in de ranking te behouden wanneer een kandidaat niet kan worden toegelaten tot een selectieopleiding omdat niet is voldaan aan de opleidingseisen. Wel bestaat er de mogelijkheid voor een kandidaat die er niet in slaagt aan de opleidingseisen van een selectieopleiding te voldoen, om een verzoek in te dienen om de verbruikte deelnamekans aan een selectieprocedure niet mee te laten tellen. Aspirant-studenten voor de bacheloropleiding Geneeskunde hebben namelijk een beperkt aantal kansen om deel te nemen aan de selectieprocedure. Volgens verweerder is het begrijpelijk dat appellant door de coronacrisis geen cursussen voor de CCVX-examens heeft kunnen volgen, maar er is geen sprake van een dusdanig bijzondere situatie dat een uitzondering op de geldende regels over de selectie en plaatsing voor de bacheloropleiding Geneeskunde is gerechtvaardigd.

2.3. Appellant betoogt dat verweerder ten onrechte zijn verzoek heeft afgewezen. Hij voert aan dat verweerder niet heeft gemotiveerd waarom zijn situatie niet als een bijzondere situatie kan worden aangemerkt. Volgens appellant ondervindt hij nog steeds de gevolgen van de coronacrisis. Op grond hiervan had voor hem een uitzondering moeten worden gemaakt. Appellant voert ook aan dat verweerder heeft nagelaten een belangenafweging te verrichten. Appellant wijst erop dat hij in het kader van de vorige selectieprocedure als gevolg van de coronacrisis niet de mogelijkheid had om de CCVX-cursussen te kunnen volgen, waardoor hij zich niet goed op de examens kon voorbereiden. Volgens appellant heeft verweerder nagelaten maatwerk te bieden.

2.4. Het College is van oordeel dat verweerder zich op het standpunt heeft mogen stellen dat de situatie van appellant niet als een bijzondere situatie kan worden aangemerkt. Het College overweegt hiertoe dat appellant ter zitting van het College heeft toegelicht dat hij de CCVX-examens van de cursussen Biologie en Scheikunde niet heeft gehaald als gevolg van het nog niet volledig beheersen van de Nederlandse taal. Anders dan appellant in zijn stukken heeft gesteld, is het niet behalen van deze CCVX-examens dus niet

het directe gevolg van de coronacrisis. De omstandigheid dat appellant het Nederlands nog niet volledig beheerst, komt voor risico van appellant. De omstandigheid dat dit, naar appellant stelt, komt omdat hij is beperkt in de mogelijkheid om lessen Nederlands te volgen, komt evenzeer voor zijn risico. Verder kan appellant niet worden gevolgd in zijn stelling dat verweerder heeft nagelaten maatwerk te bieden. Het College overweegt hiertoe dat verweerder appellant het aanbod heeft gedaan om een deelnamekans te schrappen. Naar het oordeel van het College is verweerder, hoewel hij daartoe, in aanmerking genomen hetgeen hiervoor is overwogen niet verplicht was, appellant hiermee voldoende tegemoet gekomen. Het College is verder van oordeel dat verweerder bij de afwijzing van het verzoek heeft mogen betrekken dat de belangen van derden worden geraakt. Het reserveren van een opleidingsplaats voor appellant heeft namelijk tot gevolg dat er op voorhand een plaats minder beschikbaar is voor de kandidaat-studenten die zich voor het studiejaar 2021-2022 aanmelden. Verweerder heeft zich op het standpunt mogen stellen dat het niet wenselijk is dat appellant ten aanzien van deze kandidaat-studenten zou worden bevoordeeld. De conclusie is dat verweerder het verzoek van appellant terecht heeft afgewezen.
Het betoog slaagt niet.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H.G. Lubberdink, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2021/004**
Rechter(s):	mrs. Lubberdink, De Moor-van Vugt en Daalder
Datum uitspraak:	27 augustus 2021
Partijen:	appellante en Universiteit van Amsterdam
Trefwoorden:	IND inlichtingen langdurig ingezetene verblijfsstatus verblijfsvergunning vertrouwensbeginsel wettelijk collegegeld
Artikelen:	WHW: artikel 7.45, eerste lid WHW: artikel 7.51d, eerste lid Awb: artikel 8:45 Richtlijn 2003/109/EG, artikel 2 Richtlijn 2003/109/EG, artikel 4, eerste lid Richtlijn 2003/109/EG, artikel 8, derde lid Richtlijn 2004/38, artikel 24, eerste lid Wsf 2000: artikel 2.2, eerste lid Bsf 2000: artikel 3, eerste lid
Uitspraak:	ongegrond
Hoofdoverwegingen:	2.5. Het College stelt vast dat appellante een stiefvader heeft met de Belgische nationaliteit die in Luxemburg woont. Op grond hiervan heeft appellante als familielid van een Unieburger een verblijfsstatus gekregen. Op de door Luxemburg aan appellante verstrekte verblijfsvergunning is vermeld dat zij beschikt over een tijdelijke verblijfsvergunning met de aantekening "verblijf bij familielid". Appellante beschikt daarmee over een afgeleid verblijfsrecht. Op de website van de IND is vermeld dat ieder EU-land een bepaalde benaming heeft voor de verblijfsvergunning EU-langdurig ingezetenen en dat deze benaming (conform het vereiste van artikel 8, derde lid van richtlijn 2003/109) op de verblijfsvergunning vermeld dient te staan. Voor Luxemburg is dit de benaming "Résident de longue durée – UE". Deze benaming komt niet voor op de verblijfsvergunning, zoals die zich in kopie in de stukken bevindt. Uit de door appellante overgelegde communicatie met de Luxemburgse autoriteiten blijkt evenmin dat zij beschikt over de verblijfsstatus EU-langdurig ingezetene. Appellante heeft in Luxemburg daarom geen zelfstandig verblijfsrecht als bedoeld in de Richtlijn 2003/109/EG. Op verzoek van het College heeft verweerder navraag bij de IND gedaan. De IND heeft bevestigd dat de door appellante overgelegde verblijfsvergunning geen verblijfsvergunning voor EU-langdurig ingezetenen betreft. De conclusie is dat appellante niet kan worden gelijk gesteld met een Nederlander als bedoeld in artikel 3, eerste lid, van het Besluit studiefinanciering 2000. Nu de stiefvader van appellante niet in Nederland woont, kan zij ook geen geslaagd beroep doen op gelijke behandeling als bedoel in artikel 24, eerste lid, Richtlijn 2004/38. Wat betreft het beroep op het vertrouwensbeginsel overweegt het College dat verweerder, op grond van de inlichtingen die door appellante zelf zijn verstrekt, in de afgelopen studiejaren er vanuit ging dat appellante in dat studiejaar de verblijfsstatus EU-langdurig ingezetene zou verkrijgen. Om die reden heeft verweerder in de voorgaande studiejaren het wettelijk collegetarief bij appellante in rekening gebracht. Verweerder heeft voor het studiejaar

2020-2021 uiteindelijk vastgesteld dat appellante, anders dan zij had gesteld, niet de verblijfsstatus EU-langdurig ingezetene heeft verkregen. Gelet hierop komt appellante geen geslaagd beroep op het vertrouwensbeginsel toe. De uitlatingen die, naar appellante stelt, de Luxemburgse autoriteiten hebben gedaan, maken dat niet anders. De conclusie is dat verweerder zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat appellante voor het studiejaar 2020-2021 het instellingscollegegeld is verschuldigd.
Het betoog slaagt niet.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellante,

en

het college van bestuur van de Universiteit van Amsterdam ,
verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 13 augustus 2020 heeft het hoofd van de Centrale Studentenadministratie namens verweerder appellante bericht dat zij voor het studiejaar 2020-2021 het instellingscollegegeld is verschuldigd.

Bij beslissing van 1 december 2020 heeft verweerder het door appellante daartegen gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft gemachtigde, mr. G. Gabrelian, advocaat te Utrecht, namens appellante beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 30 april 2021. Partijen zijn met bericht van verhindering niet verschenen.

Na het sluiten van het onderzoek heeft het College het onderzoek heropend en partijen verzocht schriftelijke inlichtingen als bedoeld in artikel 8:45 van de Algemene wet bestuursrecht te geven.

Partijen hebben schriftelijke inlichtingen gegeven.

Met toestemming van partijen is afgezien van een nadere zitting. Het College heeft vervolgens het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Appellante heeft een verzoek tot inschrijving ingediend voor de bacheloropleiding Political Science voor het studiejaar 2020-2021. Bij beslissing van 13 augustus 2020 heeft het hoofd van de Centrale Studentenadministratie namens verweerder appellante bericht dat zij voor het studiejaar 2020-2021 het instellingscollegegeld is verschuldigd. De hoogte van het instellingscollegegeld bedraagt € 8.360,-.

2.2. Verweerder heeft de beslissing in bezwaar gehandhaafd en hieraan het volgende ten grondslag gelegd. Appellante heeft de Amerikaanse nationaliteit en woont in Nederland. Sinds 14 november 2019 beschikt zij over een Luxemburgse Permanent Residence card of a family member. Appellante is geen

Unieburger en heeft geen duurzaam verblijfsrecht in Nederland. Zij kan daarom geen aanspraak maken op gelijke behandeling als Nederlandse onderdanen, omdat het familielid waaraan zij haar verblijfsstatus heeft ontleend, niet in Nederland woont en zij niet beschikt over een Luxemburgs verblijfsvergunning met de aantekening 'Résident de longue durée - UE'. Zij komt daarom niet in aanmerking voor het wettelijk collegegeld. Dat zij in voorgaande studiejaren wel het wettelijk collegegeld heeft betaald, betekent niet dat zij erop mocht vertrouwen dat zij deze keer ook het wettelijk collegegeld is verschuldigd. Hiertoe is volgens verweerder van belang dat appellante bij de voorgaande studiejaren heeft meegedeeld dat zij op korte termijn zou beschikken over een verblijfsvergunning voor langdurig ingezetenen en dat zij om die reden het wettelijk tarief verschuldigd was. Op grond van deze onjuiste informatie is de Centrale Studentenadministratie overgegaan tot het opleggen van het wettelijk tarief. Nu appellante wist dan wel had kunnen weten dat zij alleen bij het verkrijgen van een verblijfsvergunning met de aantekening 'Résident de longue durée - UE' het wettelijk tarief verschuldigd zou zijn kan een beroep op het vertrouwensbeginsel niet slagen, aldus verweerder.

2.3. Appellante betoogt dat verweerder zich ten onrechte op het standpunt stelt dat zij het instellingscollegegeld is verschuldigd. Zij voert aan dat haar Luxemburgse verblijfsvergunning meer omvattend is dan een verblijfsvergunning voor langdurig ingezetenen. Zij heeft alle rechten die Luxemburgse staatsburgers hebben, behalve stemrecht en het recht om zelf verkozen te worden. Volgens appellante is verweerder ten onrechte afgegaan op een door de Nederlandse Immigratie- en Naturalisatiedienst (hierna: IND) opgestelde lijst met documenten die gelden voor verblijf als langdurig ingezetene. Zij wijst er allereerst op dat op de lijst is vermeld dat in geval van een afwijkende beschrijving op een verblijfsdocument contact moet worden opgenomen met het land dat het document heeft verstrekt. Dat heeft zij gedaan en de Luxemburgse autoriteiten hebben bevestigd dat zij een 'long term resident of the EU' is. Zij is in het bezit van het document "carte de séjour permanent / Carte de séjour permanent — Membre de famille citoyen UE". Dit is een meer omvangrijke verblijfsvergunning dan het document waarnaar verweerder vraagt. Ook beschikt zij over diverse verklaringen van de Luxemburgse autoriteiten, die melden dat zij beschikt over een document dat dezelfde rechten verleent als het door verweerder gevraagde document . Zij heeft een permanente verblijfsvergunning. Appellante wijst er verder op dat de lijst van de IND niet doorslaggevend is. Appellante voert daarnaast aan dat zij wel een geslaagd beroep op het vertrouwensbeginsel kan doen. Zij heeft navraag gedaan bij de bevoegde Luxemburgse autoriteiten en haar is herhaaldelijk en ondubbelzinnig gezegd dat haar verblijfsstatus de juiste is in de context van het collegegeld. Zij heeft daarnaast getracht duidelijkheid te verkrijgen bij de Centrale Studentenadministratie. Zij heeft in de voorgaande jaren de bevestiging gekregen dat zij het wettelijk collegegeld was verschuldigd. Gelet hierop mocht zij er vanuit gaan dat zij ook dit jaar het wettelijk collegegeld is verschuldigd, aldus appellante.

2.4 Artikel 7.45a, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (WHW) luidt: "Het wettelijk collegegeld is verschuldigd door een student die tot één van de groepen van personen, bedoeld in artikel 2.2 van de Wet studiefinanciering 2000 behoort of die de Surinaamse nationaliteit bezit. […]"
Het tweede lid luidt: " Bij algemene maatregel van bestuur kan de categorie studenten, bedoeld in het eerste lid, worden uitgebreid."
Het derde lid luidt: " Een student als bedoeld in het eerste en tweede lid, die is ingeschreven voor een voltijdse opleiding is het volledig wettelijk collegegeld, bedoeld in artikel 7.45, eerste lid, verschuldigd."
Artikel 7.51d, eerste lid, van de WHW luidt: "Het instellingsbestuur kan voorzieningen treffen voor de financiële ondersteuning van een student die aan de desbetreffende instelling is ingeschreven voor een opleiding waarvoor aan hem nog geen graad is verleend, en noch tot een van de groepen van personen, bedoeld in artikel 2.2 van de Wet studiefinanciering 2000 behoort, noch de Surinaamse nationaliteit bezit."

Artikel 2.2, eerste lid, van de Wet studiefinanciering 2000 luidt: "Voor studiefinanciering kan een studerende in aanmerking komen die:
a. de Nederlandse nationaliteit bezit;

b. niet de Nederlandse nationaliteit bezit maar wel ingevolge een verdrag of een besluit van een volkenrechtelijke organisatie op het terrein van de studiefinanciering met een Nederlander wordt gelijkgesteld, of
c. niet de Nederlandse nationaliteit bezit maar wel in Nederland woont en behoort tot een bij algemene maatregel van bestuur aangewezen groep van personen die voor het terrein van de studiefinanciering met Nederlanders worden gelijkgesteld."

Artikel 3, eerste lid, van het Besluit studiefinanciering 2000 luidt: "Met een Nederlander wordt gelijkgesteld de vreemdeling die in Nederland rechtmatig verblijf heeft:
a. op grond van een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 8, onder b, van de Vreemdelingenwet 2000;
b. op grond van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vreemdelingenwet 2000;
c. op grond van een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 8, onder d, van de Vreemdelingenwet 2000;
d. op grond van artikel 8, onderdelen g of h, van de Vreemdelingenwet 2000, voor zover hij reeds studiefinancieringsgenietende is; of
e. op grond van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 van de Vreemdelingenwet 2000 die is verleend onder een beperking:
1°. verband houdend met verblijf als familie- of gezinslid van een Nederlander of van een vreemdeling als bedoeld in onderdeel a, of dit onderdeel, of hiermee verband houdende niet-tijdelijke humanitaire gronden;
2°. verband houdend met tijdelijke humanitaire gronden of hiermee verband houdende niet-tijdelijke humanitaire gronden;
3°. als bedoeld in artikel 3.4, derde lid, van het Vreemdelingenbesluit 2000 of hiermee verband houdende niet-tijdelijke humanitaire gronden; of
4°. verband houdend met afwikkeling nalatenschap oude Vreemdelingenwet als bedoeld in artikel 3.17a, onderdeel b, van het Voorschrift Vreemdelingen.

Artikel 2, van de Richtlijn 2003/109/EG van de Raad van 25 november 2003 betreffende de status van langdurig ingezeten onderdanen van derde landen luidt: "In deze richtlijn wordt verstaan onder:
" […]
b. „langdurig ingezetene": iedere onderdaan van een derde land die de in de artikelen 4 tot en met 7 bedoelde status van langdurig ingezetene bezit;
[…]
„EG-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetenen": verblijfsvergunning die door de betrokken lidstaat wordt
afgegeven bij de toekenning van de status van langdurig ingezetene."
Artikel 4, eerste lid, luidt: "De lidstaten kennen de status van langdurig ingezetene toe aan onderdanen van derde landen die legaal en ononderbroken sedert de vijf jaar onmiddellijk voorafgaand aan de indiening van het desbetreffende verzoek op hun grondgebied verblijven."
Artikel 8, derde lid, luidt: "Een EG-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetenen mag worden afgegeven in de vorm van een sticker of van een afzonderlijk document. De vergunning wordt afgegeven volgens de voorschriften en het standaardmodel van Verordening (EG) nr. 1030/2002 van de Raad van 13 juni 2002 betreffende de invoering van een uniform model voor verblijfsvergunningen voor onderdanen van derde landen (1). In de rubriek „soort vergunning" vermelden de lidstaten „EG-langdurig ingezetene"."

Artikel 24, eerste lid, van de Richtlijn 2004/38 van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG luidt: "Onverminderd specifieke, in het Verdrag en het afgeleide recht uitdrukkelijk opgenomen bepalingen, geniet iedere burger van de Unie die op basis van deze richtlijn op het grondgebied van een gastland verblijft, binnen het toepassingsgebied van het Verdrag dezelfde

behandeling als de onderdanen van dat gastland. Dit recht geldt ook voor familieleden die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten en die verblijfsrecht of duurzaam verblijfsrecht genieten.”

2.5. Het College stelt vast dat appellante een stiefvader heeft met de Belgische nationaliteit die in Luxemburg woont. Op grond hiervan heeft appellante als familielid van een Unieburger een verblijfsstatus gekregen. Op de door Luxemburg aan appellante verstrekte verblijfsvergunning is vermeld dat zij beschikt over een tijdelijke verblijfsvergunning met de aantekening "verblijf bij familielid". Appellante beschikt daarmee over een afgeleid verblijfsrecht. Op de website van de IND is vermeld dat ieder EU-land een bepaalde benaming heeft voor de verblijfsvergunning EU-langdurig ingezetenen en dat deze benaming (conform het vereiste van artikel 8, derde lid van richtlijn 2003/109) op de verblijfsvergunning vermeld dient te staan. Voor Luxemburg is dit de benaming "Résident de longue durée – UE". Deze benaming komt niet voor op de verblijfsvergunning, zoals die zich in kopie in de stukken bevindt. Uit de door appellante overgelegde communicatie met de Luxemburgse autoriteiten blijkt evenmin dat zij beschikt over de verblijfsstatus EU-langdurig ingezetene. Appellante heeft in Luxemburg daarom geen zelfstandig verblijfsrecht als bedoeld in de Richtlijn 2003/109/EG. Op verzoek van het College heeft verweerder navraag bij de IND gedaan. De IND heeft bevestigd dat de door appellante overgelegde verblijfsvergunning geen verblijfsvergunning voor EU-langdurig ingezetenen betreft. De conclusie is dat appellante niet kan worden gelijk gesteld met een Nederlander als bedoeld in artikel 3, eerste lid, van het Besluit studiefinanciering 2000. Nu de stiefvader van appellante niet in Nederland woont, kan zij ook geen geslaagd beroep doen op gelijke behandeling als bedoel in artikel 24, eerste lid, Richtlijn 2004/38. Wat betreft het beroep op het vertrouwensbeginsel overweegt het College dat verweerder, op grond van de inlichtingen die door appellante zelf zijn verstrekt, in de afgelopen studiejaren er vanuit ging dat appellante in dat studiejaar de verblijfsstatus EU-langdurig ingezetene zou verkrijgen. Om die reden heeft verweerder in de voorgaande studiejaren het wettelijk collegetarief bij appellante in rekening gebracht. Verweerder heeft voor het studiejaar 2020-2021 uiteindelijk vastgesteld dat appellante, anders dan zij had gesteld, niet de verblijfsstatus EU-langdurig ingezetene heeft verkregen. Gelet hierop komt appellante geen geslaagd beroep op het vertrouwensbeginsel toe. De uitlatingen die, naar appellante stelt, de Luxemburgse autoriteiten hebben gedaan, maken dat niet anders. De conclusie is dat verweerder zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat appellante voor het studiejaar 2020-2021 het instellingscollegegeld is verschuldigd.
Het betoog slaagt niet.

2.6. Het beroep is ongegrond.

2.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, mr. A.J.C. de Moor – van Vugt en mr. E.J. Daalder, leden, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2021/005**
Rechter(s):	mrs. Borman, Verheij, Daalder
Datum uitspraak:	6 april 2021
Partijen:	appellant en Universiteit van Amsterdam
Trefwoorden:	COVID coronamaatregelen hardheidclausule incassomachtiging instellingscollegegeldtarief Studielink vertrouwen wettelijk collegegeldtarief
Artikelen:	WHW: artikel 7.43, eerste lid WHW: artikel 7.45a, eerste lid WHW: artikel 7.46 UWHW 2008: artikel 2.3a Inschrijvingsbesluit Universiteit van Amsterdam 2020-2021 : artikel 7 Inschrijvingsbesluit Universiteit van Amsterdam 2020-2021 : artikel 14 Inschrijvingsbesluit Universiteit van Amsterdam 2020-2021 : artikel 22
Uitspraak:	ongegrond
Hoofdoverwegingen:	2.4. Naar het oordeel van het College zien de woorden “heeft ingeschreven” in de passage “zich voor het behalen van de aan die opleiding verbonden graad heeft ingeschreven voor een of meer andere opleidingen” in artikel 2.3a, eerste lid, van het Uitvoeringsbesluit niet op de handeling waarmee de inschrijving plaatsvindt, maar op de datum met ingang waarvan de betrokken persoon voor een of meer andere opleidingen is ingeschreven. Dat is de datum waarop het studiejaar begint, of, indien de mogelijkheid van tussentijdse inschrijving per andere datum in een studiejaar bestaat, die datum. Dit kan worden afgeleid uit de Nota van Toelichting bij het Uitvoeringsbesluit (Staatsblad 2014/96, blz. 3 en 4), waarin is vermeld dat met artikel 2.3a wordt beoogd het gelijktijdig volgen van meer dan één opleiding te stimuleren door niet meer dan het wettelijk collegegeld te verlangen van studenten die meer dan één studie tegelijk volgen en die de volgende studie nog moeten afronden na het behalen van de eerste graad. Verder is daarin vermeld dat invoering van artikel 2.3a tot gevolg heeft dat ook studenten die voor het afronden van een eerste opleiding zijn gestart met een andere opleiding aanspraak maken op wettelijk collegegeld voor die volgende opleiding en dat de andere opleiding moet zijn gestart voor het behalen van de graad voor de eerste opleiding. Appellant heeft de aan zijn bacheloropleiding Bedrijfskunde MER verbonden graad behaald in het studiejaar 2019-2020. Hij kon pas vanaf 1 september 2020, het begin van het studiejaar 2020-2021, met de bacheloropleiding Rechtsgeleerdheid starten, omdat hij met ingang van die dag voor die opleiding is ingeschreven. Dit betekent dat artikel 2.3a niet van toepassing is. In zoverre faalt het betoog. 2.5. Het College stelt vast dat appellant op 10 april 2020 via Studielink heeft verzocht om voor het studiejaar 2020-2021 ingeschreven te worden voor de bacheloropleiding Rechtsgeleerdheid. In Studielink is vervolgens als verschuldigd collegegeldtarief het wettelijk collegegeldtarief ten bedrage van € 2.143,00 vermeld. Uitgaande van dit bedrag heeft appellant een incassomachtiging afgegeven. Het bedrag is berekend op basis van de situatie op 10 april 2020. Op dat moment had

appellant zijn bacheloropleiding Bedrijfskunde MER nog niet afgerond. Op 30 april 2020 heeft appellant zijn bacheloropleiding Bedrijfskunde MER afgerond. Het voor deze opleiding afgegeven diploma is op 12 mei 2020 geregistreerd, waarna een herberekening van het verschuldigde collegegeldtarief heeft plaatsgevonden.
Op basis van de situatie op 12 mei 2020 is appellant het instellingscollegegeldtarief ten bedrage van € 8.100,00 verschuldigd. Door een fout in Studielink is appellant niet via Studielink van deze herberekening op de hoogte gesteld. De universiteit is op 15 juni 2020 over de herberekening geïnformeerd en heeft deze overgenomen. De universiteit heeft appellant hiervan niet op de hoogte gesteld.
Op 25 augustus 2020 heeft appellant een e-mailbericht van de afdeling Studentendebiteuren van de universiteit ontvangen, waarin is vermeld dat die dag een bedrag van € 8.100,00 van zijn bankrekening wordt afgeschreven. Die afschrijving heeft die dag ook plaatsgevonden. Appellant heeft die dag vervolgens contact opgenomen met de universiteit en verzocht vast te stellen dat hij het wettelijk collegegeldtarief is verschuldigd. Dit verzoek heeft tot de beslissing van 3 september 2020 geleid.
2.6. Gelet op hetgeen hiervoor in 2.4 is overwogen, was appellant ingevolge de toepasselijke wettelijke bepalingen voor inschrijving voor de bacheloropleiding Rechtsgeleerdheid het instellingscollegegeldtarief verschuldigd. Hetgeen appellant in beroep heeft aangevoerd, noopte verweerder naar het oordeel van het College niet tot het maken van een uitzondering op basis van bij appellant gewekt vertrouwen. Hierbij wordt in aanmerking genomen dat de vermelding in Studielink, al dan niet in het kader van een te bevestigen incassomachtiging, dat appellant het wettelijk collegegeldtarief is verschuldigd niet een beslissing is waaraan appellant rechten kan ontlenen. Zoals verweerder in zijn verweerschrift heeft toegelicht gaat het om een geautomatiseerde mededeling door de Stichting Studielink. In de algemene voorwaarden op de website van Studielink staat bovendien dat de Stichting niet voor eventuele fouten aansprakelijk kan worden gesteld en dat aan de inhoud van Studielink geen rechten kunnen worden ontleend. Van de universiteit kan, gelet op het grote aantal aanmeldingen, niet worden verwacht ten aanzien van elke aanmelding de juistheid van de in Studielink over het verschuldigde collegegeldtarief vermelde informatie te controleren.
Verweerder hoefde naar het oordeel van het College evenmin de hardheidsclausule toe te passen. Dat het instellingscollegegeldtarief veel hoger is dan het wettelijk tarief en het aangeboden onderwijs als gevolg van de coronamaatregelen beperkingen kent, zijn omstandigheden die gelden voor iedere student die niet-overlappende bacheloropleidingen aan de universiteit wil volgen en leveren daarom geen bijzonder geval van onbillijkheid van overwegende aard op. De ter zitting van het College door appellant toegelichte omstandigheid dat hij als gevolg van een ingrijpende gebeurtenis in zijn privéleven niet meer over een financieel vangnet beschikt, levert evenmin een bijzonder geval van onbillijkheid van overwegende aard op. Hierbij wordt in aanmerking genomen dat appellant het verschuldigde bedrag op 25 augustus 2020 heeft betaald en hij niet heeft gesteld hierdoor in financiële moeilijkheden te zijn gekomen. De stelling van appellant dat hij op 3 september 2020 zijn plannen voor het studiejaar 2020-2021 niet meer kon aanpassen, levert evenmin een bijzonder geval van

onbillijkheid van overwegende aard op, omdat appellant niet heeft geconcretiseerd welke andere, goedkopere opleiding hij eventueel had willen volgen. Ook in zoverre faalt het betoog

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van de Universiteit van Amsterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 3 september 2020 heeft verweerder appellant medegedeeld dat appellant voor inschrijving voor het studiejaar 2020-2021 van de bacheloropleiding Rechtsgeleerdheid het instellingscollegegeldtarief ten bedrage van € 8.100,00 is verschuldigd.

Bij beslissing van 17 december 2020 heeft verweerder het daartegen door appellant gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Hiertegen heeft appellant beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 15 maart 2021, waar appellant, bijgestaan door mr. R. Verspaandonk, advocaat te Den Haag, en verweerder, vertegenwoordigd door M.J. Wijnen-Verhoek, werkzaam voor verweerder, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellant heeft op 10 april 2020, toen hij nog bezig was met het laatste jaar van de bacheloropleiding Bedrijfskunde MER aan de Hogeschool van Amsterdam, verzocht om voor het studiejaar 2020-2021 ingeschreven te worden voor de bacheloropleiding Rechtsgeleerdheid aan de universiteit. Op 30 april 2020 heeft appellant de bacheloropleiding Bedrijfskunde MER afgerond. Bij de beslissing van 3 september 2020 heeft verweerder appellant medegedeeld dat appellant voor inschrijving voor het studiejaar 2020-2021 van de bacheloropleiding Rechtsgeleerdheid het instellingscollegegeldtarief ten bedrage van € 8.100,00 is verschuldigd, omdat appellant al een bacheloropleiding heeft afgerond en dus niet voor het wettelijk collegegeldtarief in aanmerking komt. Bij de beslissing van 17 december 2020 heeft verweerder die beslissing gehandhaafd.

2.2. In beroep tegen de beslissing van 17 december 2020 betoogt appellant primair dat hij gedurende de volledige bacheloropleiding Rechtsgeleerdheid voor het wettelijk collegegeldtarief in aanmerking komt. Hierbij voert hij aan dat hij zich op 10 april 2020 voor de bacheloropleiding Rechtsgeleerdheid heeft ingeschreven, op welk moment hij nog geen bacheloropleiding had afgerond, zodat artikel 2.3a van het Uitvoeringsbesluit WHW 2008 (hierna: het Uitvoeringsbesluit) van toepassing is. Subsidiair betoogt hij dat hij voor het studiejaar 2020-2021 voor het wettelijk collegegeldtarief in aanmerking komt. Hierbij voert hij aan dat de beslissing van 3 september 2020 een wijziging inhoudt van een eerdere, via Studielink bekendgemaakte beslissing waarin is vermeld dat het wettelijk collegegeldtarief van toepassing is. Verder voert hij aan dat verweerder al op 12 mei 2020 had kunnen weten dat appellant voor het instellingscollegegeldtarief in aanmerking komt en verweerder hem hierover pas op 3 september 2020 heeft ingelicht. Volgens hem mocht hij op de informatie in Studielink afgaan. Daarbij wijst hij erop dat hij een incassomachtiging voor het collegegeld heeft bevestigd, waarin het wettelijk tarief was vermeld. Ten slotte voert appellant aan dat verweerder de hardheidclausule had moeten toepassen. Hierbij wijst hij erop dat het

op 3 september 2020 in rekening gebrachte collegegeldbedrag bijna vier keer hoger is dan het aanvankelijk gecommuniceerde bedrag, dat hij wegens een ingrijpende gebeurtenis in zijn privéleven na bekendmaking van de beslissing van 17 december 2020 geen financieel vangnet meer heeft, dat hij door het late tijdstip van de mededeling in de beslissing van 3 september 2020 geen mogelijkheid had om zijn plannen voor het studiejaar 2020-2021 aan te passen en dat het beperkte onderwijs dat als gevolg van de coronamaatregelen wordt aangeboden geen collegegeldtarief van € 8.100,00 rechtvaardigt.

2.3. Artikel 7.43, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) luidt: “Een student is voor elk studiejaar dat hij door het instellingsbestuur voor een opleiding is ingeschreven, aan de desbetreffende instelling volledig, gedeeltelijk of verlaagd wettelijk collegegeld als bedoeld in de artikelen 7.45 en 7.45a of instellingscollegegeld als bedoeld in artikel 7.46 verschuldigd. Een student die door het instellingsbestuur van de Open Universiteit voor een onderwijseenheid is ingeschreven, is het collegegeld OU, bedoeld in artikel 7.45b, verschuldigd.”
Artikel 7.45a, eerste lid, luidt: “Het wettelijk collegegeld is verschuldigd door een student die tot één van de groepen van personen, bedoeld in artikel 2.2 van de Wet studiefinanciering 2000 behoort of die de Surinaamse nationaliteit bezit. […] Voor een inschrijving aan een bacheloropleiding geldt als aanvullende voorwaarde, dat de student blijkens het register onderwijsdeelnemers sedert 1 september 1991 niet eerder bij een bekostigde instelling in verband met het volgen van initieel onderwijs een graad Bachelor als bedoeld in artikel 7.10a heeft behaald. […]”
Het tweede lid luidt: “Bij algemene maatregel van bestuur kan de categorie studenten, bedoeld in het eerste lid, worden uitgebreid.”
Het zesde lid luidt: “Indien een student als bedoeld in het eerste en tweede lid meer dan één opleiding volgt en de opleiding waarvoor hij het eerst is ingeschreven met goed gevolg afrondt, is deze student het wettelijk collegegeld verschuldigd voor het resterende deel van het studiejaar. Het verschuldigde bedrag wordt in dat geval berekend naar rato van het aantal resterende maanden van het desbetreffende studiejaar.”
Artikel 7.46, eerste lid, luidt: “Een student die niet voldoet aan de voorwaarden, bedoeld in artikel 7.45a, eerste, tweede en zesde lid, en niet is ingeschreven voor een onderwijseenheid bij de Open Universiteit, is het instellingscollegegeld verschuldigd.”
Het tweede lid luidt: “De hoogte van het instellingscollegegeld wordt door het instellingsbestuur vastgesteld. Het instellingsbestuur kan per opleiding of groep van opleidingen of per groep of groepen studenten een verschillend instellingscollegegeld vaststellen.”
Het vijfde lid luidt: “Het instellingsbestuur stelt regels vast met betrekking tot de toepassing van dit artikel.”

Artikel 2.3a, eerste lid, van het Uitvoeringsbesluit luidt: “Een persoon die blijkens het register onderwijsdeelnemers sedert 1 september 1991 voor de eerste keer een opleiding volgt en zich voor het behalen van de aan die opleiding verbonden graad heeft ingeschreven voor een of meer andere opleidingen, is voor die andere opleiding of andere opleidingen wettelijk collegegeld verschuldigd, mits hij behoort tot één van de groepen van personen, bedoeld in artikel 2.2 van de Wet studiefinanciering 2000, of de Surinaamse nationaliteit bezit.
Het tweede lid luidt: “Een persoon, bedoeld in het eerste lid, komt uitsluitend in aanmerking voor de aanspraak, bedoeld in het eerste lid, indien:
a. de inschrijving voor de andere opleiding of de andere opleidingen, bedoeld in het eerste lid, heeft plaatsgevonden voordat Onze Minister met betrekking tot de voor de eerste keer gevolgde opleiding de mededeling, bedoeld in artikel 7.9d van de wet, heeft ontvangen; en
b. die andere opleiding of die andere opleidingen waarop de aanspraak op wettelijk collegegeld betrekking heeft, door de betrokkene wordt gevolgd in de vorm van aaneengesloten studiejaren.”

Artikel 7, eerste lid, van het Inschrijvingsbesluit Universiteit van Amsterdam 2020-2021 luidt: “Tot inschrijving wordt slechts overgegaan, nadat tijdig aan alle inschrijvingsverplichtingen is voldaan.”
Het tweede lid luidt: “Inschrijving is slechts mogelijk per 1 september en, mits door de opleiding aangegeven, per 1 februari. Voor bijvakstudenten is inschrijving in andere maanden mogelijk. Ook voor de masteropleiding Geneeskunde is inschrijving in andere maanden mogelijk.

a. De inschrijving geschiedt met ingang van 1 september indien voor 1 september aan alle inschrijvingsvoorwaarden voor inschrijving per 1 september is voldaan.
[…]”

Het derde lid luidt: “Inschrijving met terugwerkende kracht is niet mogelijk, tenzij de inschrijving aantoonbaar is vertraagd door omstandigheden die aan de UvA te wijten zijn, of in het geval dat een plaatsingsbewijs voor een fixusopleiding op een zodanig tijdstip is afgegeven dat het nog verzilverd kan worden na 1 september.”
Artikel 14, derde lid, luidt: “Degene die voor een voltijdse opleiding als student ingeschreven wordt en niet voldoet aan de voorwaarden bedoeld in artikel 7.45a, eerste, tweede, derde, vijfde of zesde lid WHW is een instellingscollegegeld verschuldigd ter hoogte van het instellingstarief (vermeld in bijlage 1), tenzij het College van Bestuur voor bepaalde opleidingen of (groepen van) studenten anders heeft bepaald (bijlage 2 en 3).”
Het negende lid luidt: “Het verschuldigde collegegeldtarief wordt vastgesteld op grond van de ten tijde van de inschrijving, via Studielink, bij de instelling bekende gegevens. Als in een later stadium mocht blijken dat het collegegeldtarief is vastgesteld op grond van onjuiste of onvolledige gegevens behoudt de instelling zich het recht voor alsnog het juiste tarief in rekening te brengen.”
Artikel 22 luidt: “Het College van Bestuur kan van dit inschrijvingsbesluit afwijken, indien een bepaling in deze regeling zou leiden tot een bijzonder geval van onbillijkheid van overwegende aard.”
Bijlage 1 vermeldt als instellingscollegegeldtarief voor bacheloropleidingen aan de Faculteit der Rechts-geleerdheid: € 8.100,00.

2.4. Naar het oordeel van het College zien de woorden “heeft ingeschreven” in de passage “zich voor het behalen van de aan die opleiding verbonden graad heeft ingeschreven voor een of meer andere opleidingen” in artikel 2.3a, eerste lid, van het Uitvoeringsbesluit niet op de handeling waarmee de inschrijving plaatsvindt, maar op de datum met ingang waarvan de betrokken persoon voor een of meer andere opleidingen is ingeschreven. Dat is de datum waarop het studiejaar begint, of, indien de mogelijkheid van tussentijdse inschrijving per andere datum in een studiejaar bestaat, die datum. Dit kan worden afgeleid uit de Nota van Toelichting bij het Uitvoeringsbesluit (Staatsblad 2014/96, blz. 3 en 4), waarin is vermeld dat met artikel 2.3a wordt beoogd het gelijktijdig volgen van meer dan één opleiding te stimuleren door niet meer dan het wettelijk collegegeld te verlangen van studenten die meer dan één studie tegelijk volgen en die de volgende studie nog moeten afronden na het behalen van de eerste graad. Verder is daarin vermeld dat invoering van artikel 2.3a tot gevolg heeft dat ook studenten die voor het afronden van een eerste opleiding zijn gestart met een andere opleiding aanspraak maken op wettelijk collegegeld voor die volgende opleiding en dat de andere opleiding moet zijn gestart voor het behalen van de graad voor de eerste opleiding. Appellant heeft de aan zijn bacheloropleiding Bedrijfskunde MER verbonden graad behaald in het studiejaar 2019-2020. Hij kon pas vanaf 1 september 2020, het begin van het studiejaar 2020-2021, met de bacheloropleiding Rechtsgeleerdheid starten, omdat hij met ingang van die dag voor die opleiding is ingeschreven. Dit betekent dat artikel 2.3a niet van toepassing is.
In zoverre faalt het betoog.

2.5. Het College stelt vast dat appellant op 10 april 2020 via Studielink heeft verzocht om voor het studiejaar 2020-2021 ingeschreven te worden voor de bacheloropleiding Rechtsgeleerdheid. In Studielink is vervolgens als verschuldigd collegegeldtarief het wettelijk collegegeldtarief ten bedrage van € 2.143,00 vermeld. Uitgaande van dit bedrag heeft appellant een incassomachtiging afgegeven. Het bedrag is berekend op basis van de situatie op 10 april 2020. Op dat moment had appellant zijn bacheloropleiding Bedrijfskunde MER nog niet afgerond.
Op 30 april 2020 heeft appellant zijn bacheloropleiding Bedrijfskunde MER afgerond. Het voor deze opleiding afgegeven diploma is op 12 mei 2020 geregistreerd, waarna een herberekening van het verschuldigde collegegeldtarief heeft plaatsgevonden.

Op basis van de situatie op 12 mei 2020 is appellant het instellingscollegegeldtarief ten bedrage van € 8.100,00 verschuldigd. Door een fout in Studielink is appellant niet via Studielink van deze herberekening

op de hoogte gesteld. De universiteit is op 15 juni 2020 over de herberekening geïnformeerd en heeft deze overgenomen. De universiteit heeft appellant hiervan niet op de hoogte gesteld.
Op 25 augustus 2020 heeft appellant een e-mailbericht van de afdeling Studentendebiteuren van de universiteit ontvangen, waarin is vermeld dat die dag een bedrag van € 8.100,00 van zijn bankrekening wordt afgeschreven. Die afschrijving heeft die dag ook plaatsgevonden. Appellant heeft die dag vervolgens contact opgenomen met de universiteit en verzocht vast te stellen dat hij het wettelijk collegegeldtarief is verschuldigd. Dit verzoek heeft tot de beslissing van 3 september 2020 geleid.

2.6. Gelet op hetgeen hiervoor in 2.4 is overwogen, was appellant ingevolge de toepasselijke wettelijke bepalingen voor inschrijving voor de bacheloropleiding Rechtsgeleerdheid het instellingscollegegeldtarief verschuldigd. Hetgeen appellant in beroep heeft aangevoerd, noopte verweerder naar het oordeel van het College niet tot het maken van een uitzondering op basis van bij appellant gewekt vertrouwen. Hierbij wordt in aanmerking genomen dat de vermelding in Studielink, al dan niet in het kader van een te bevestigen incassomachtiging, dat appellant het wettelijk collegegeldtarief is verschuldigd niet een beslissing is waaraan appellant rechten kan ontlenen. Zoals verweerder in zijn verweerschrift heeft toegelicht gaat het om een geautomatiseerde mededeling door de Stichting Studielink. In de algemene voorwaarden op de website van Studielink staat bovendien dat de Stichting niet voor eventuele fouten aansprakelijk kan worden gesteld en dat aan de inhoud van Studielink geen rechten kunnen worden ontleend. Van de universiteit kan, gelet op het grote aantal aanmeldingen, niet worden verwacht ten aanzien van elke aanmelding de juistheid van de in Studielink over het verschuldigde collegegeldtarief vermelde informatie te controleren.
Verweerder hoefde naar het oordeel van het College evenmin de hardheidsclausule toe te passen. Dat het instellingscollegegeldtarief veel hoger is dan het wettelijk tarief en het aangeboden onderwijs als gevolg van de coronamaatregelen beperkingen kent, zijn omstandigheden die gelden voor iedere student die niet-overlappende bacheloropleidingen aan de universiteit wil volgen en leveren daarom geen bijzonder geval van onbillijkheid van overwegende aard op. De ter zitting van het College door appellant toegelichte omstandigheid dat hij als gevolg van een ingrijpende gebeurtenis in zijn privéleven niet meer over een financieel vangnet beschikt, levert evenmin een bijzonder geval van onbillijkheid van overwegende aard op. Hierbij wordt in aanmerking genomen dat appellant het verschuldigde bedrag op 25 augustus 2020 heeft betaald en hij niet heeft gesteld hierdoor in financiële moeilijkheden te zijn gekomen. De stelling van appellant dat hij op 3 september 2020 zijn plannen voor het studiejaar 2020-2021 niet meer kon aanpassen, levert evenmin een bijzonder geval van onbillijkheid van overwegende aard op, omdat appellant niet heeft geconcretiseerd welke andere, goedkopere opleiding hij eventueel had willen volgen.
Ook in zoverre faalt het betoog.

2.7. Het beroep is ongegrond.

2.8. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, voorzitter, en mr. N. Verheij en mr. E.J. Daalder, leden, in tegenwoordigheid van mr. T. Hartsuiker, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2021/006.5**
Rechter(s):	mrs. Troostwijk, Hoogvliet en Drop
Datum uitspraak:	30 maart 2021
Partijen:	appellante en Avans Hogeschool
Trefwoorden:	hardheidsclausule niet-ontvankelijk onverbindend persoonlijke omstandigheden profileringsfonds
Artikelen:	WHW: artikel 7.51, eerste lid WHW: artikel 7.51c WHW: artikel 7.51h, eerste lid Regeling Profileringsfonds: artikel 12 Regeling Profileringsfonds: artikel 15
Uitspraak:	gegrond
Hoofdoverwegingen:	2.4. In de totstandkomingsgeschiedenis van artikel 7.51c, van de WHW (Kamerstukken II, 2013-2014, 33 840, nr. 3, p. 6-7) is vermeld dat met dit artikel de kring van belanghebbende studenten is afgebakend. Om in aanmerking te komen voor een tegemoetkoming uit het profileringsfonds moet de student aanspraak hebben of hebben gehad op de prestatiebeurs. De totstandkomingsgeschiedenis vermeldt verder dat deze eis voortvloeit uit de gedachte dat de financiële tegemoetkoming verband houdt met de omstandigheid dat de student ten gevolge van de in de artikelen 7.51, 7.51a en 7.51b beschreven omstandigheden (bijzondere omstandigheden, langere studieduur en verlies van accreditatie) benadeeld is voor wat betreft zijn aanspraak op prestatiebeurs. Het College leidt uit het voorgaande af dat de wetgever met artikel 7.51c, van de WHW er voor heeft gekozen om bij wet vast te stellen welke categorie studenten in aanmerking komen voor een tegemoetkoming uit het profileringsfonds. Naar het oordeel van het College is artikel 12, derde lid, van de Regeling Profileringsfonds in strijd met de strekking van dit artikel, omdat een categorie van studenten bij voorbaat wordt uitgesloten zonder dat een inhoudelijke beoordeling heeft plaatsgevonden. De stelling van verweerder dat artikel 7.51h, eerste lid, van de WHW de mogelijkheid biedt om regels van procedurele aard te stellen, doet hieraan niet af. Met artikel 7.51c, van de WHW is reeds de categorie van studenten die in aanmerking komen voor een tegemoetkoming uit het profileringsfonds afgebakend. Het vorenstaande leidt tot de conclusie dat artikel 12, derde lid, van de Regeling Profileringsfonds onverbindend is. Verweerder heeft het verzoek van appellante dan ook ten onrechte niet-ontvankelijk verklaard. Dit betekent niet dat verweerder het verzoek had moeten toewijzen, maar wel dat verweerder het inhoudelijk had moeten beoordelen, waarbij verweerder onder meer had moeten betrekken of er aanleiding is de hardheidsclausule toe te passen. Het betoog slaagt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van Avans Hogeschool, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 26 augustus 2020 heeft de Commissie Financiële Ondersteuning Studenten namens verweerder een verzoek van appellante om financiële ondersteuning uit het profileringsfonds niet-ontvankelijk verklaard.

Bij beslissing van 7 januari 2021 heeft verweerder het door appellante daartegen gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 4 maart 2021, waar appellante, bijgestaan door mr. R. Verspaandonk, advocaat te Den Haag, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. T.A.P.M. van den Brule, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellante studeert sinds 2010 aan Avans Hogeschool waar zij de opleiding Integrale Veiligheidskunde volgt. Zij heeft nog 31,5 studiepunten nodig om deze opleiding met succes af te ronden. Op 3 juli 2020 heeft appellante een verzoek ingediend om financiële ondersteuning uit het profileringsfonds in verband met persoonlijke omstandigheden. De commissie heeft het verzoek van appellante niet-ontvankelijk verklaard, omdat niet wordt voldaan aan hetgeen is bepaald in artikel 12, derde lid, van de Regeling Profileringsfonds. Hierin is bepaald dat een verzoek alleen tijdens de periode dat de student aanspraak heeft op een prestatiebeurs kan worden ingediend. Het verzoek van appellante is echter pas vijf jaar na het verstrijken van de prestatiebeurs ingediend. Verweerder heeft de afwijzing in bezwaar, onder verwijzing naar het advies van de Geschillenadviescommissie, gehandhaafd.

2.2. Appellante betoogt dat haar verzoek ten onrechte niet-ontvankelijk is verklaard. Zij voert aan dat de afwijzingsgrond van artikel 12, derde lid, van de Regeling Profileringsfonds in strijd is met artikel 7.51c, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW). Zij wijst erop dat één van de voorwaarden om voor financiële ondersteuning uit het profileringsfonds in aanmerking te komen, is dat de student een aanspraak heeft of heeft gehad op de prestatiebeurs. Door in artikel 12, derde lid, te bepalen dat een na afloop van de prestatiebeurs ingediend verzoek niet-ontvankelijk is, beperkt verweerder ten onrechte de kring van studenten die op grond van artikel 7.51c, van de WHW in aanmerking komt voor financiële ondersteuning. Artikel 12, derde lid, moet volgens appellante dan ook onverbindend worden verklaard. Appellante verwijst in dit verband naar de totstandkomingsgeschiedenis van artikel 7.51c, van de WHW. Appellante voert verder aan dat verweerder ten onrechte heeft nagelaten te toetsen of appellante op grond van de hardheidsclausule in aanmerking komt voor financiële ondersteuning.

2.3. Artikel 7.51, eerste lid, van de WHW luidt: “Het bestuur van een bekostigde instelling voor hoger onderwijs treft voorzieningen voor de financiële ondersteuning van een bij die instelling ingeschreven student die in verband met de aanwezigheid van een bijzondere omstandigheid studievertraging heeft opgelopen of naar verwachting zal oplopen.”

Artikel 7.51c luidt: “Een student komt voor de financiële ondersteuning, bedoeld in de artikelen 7.51 tot en met 7.51b, uitsluitend in aanmerking, indien:
a. de student voor de desbetreffende opleiding wettelijk collegegeld is verschuldigd; en
b. de student voor die opleiding aanspraak heeft of aanspraak heeft gehad op de prestatiebeurs hoger onderwijs als bedoeld in de Wet studiefinanciering 2000.”
Artikel 7.51h, eerste lid, luidt: “Het instellingsbestuur stelt regels van procedurele aard vast met betrekking tot de toepassing van de artikelen 7.51 tot en met 7.51d, waartoe in ieder geval behoren regels over de aanvang, de duur en de hoogte van de financiële ondersteuning.”
Het tweede lid luidt: “Het instellingsbestuur kan aan de toekenning van financiële ondersteuning de verplichting verbinden dat de student feitelijk studerend is.”

Artikel 12, eerste lid, van de Regeling Profileringsfonds luidt: “Een aanvraag voor financiële ondersteuning wordt met gebruikmaking van het daartoe vastgestelde formulier via de studentendecaan ingediend bij de secretaris van de Commissie FOS (zie artikel 5, derde lid). Dit formulier is als bijlage bij deze regeling opgenomen.”
Het tweede lid luidt: “De aanvraag wordt ingediend tijdens de prestatiebeursperiode, bij voorkeur 2 tot 6 maanden voordat de prestatiebeursperiode eindigt, zodat de uitkering hierop kan aansluiten.”
Het derde lid luidt: “Wanneer de aanvraag wordt ingediend na afloop van de prestatiebeursperiode, wordt deze niet ontvankelijk verklaard. Let op: uitkering met terugwerkende kracht vindt niet plaats.”
Artikel 15 luidt: “De Commissie FOS kan van het bepaalde in deze regeling afwijken, indien strikte toepassing zou leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard.”

2.4. In de totstandkomingsgeschiedenis van artikel 7.51c, van de WHW (Kamerstukken II, 2013-2014, 33 840, nr. 3, p. 6-7) is vermeld dat met dit artikel de kring van belanghebbende studenten is afgebakend. Om in aanmerking te komen voor een tegemoetkoming uit het profileringsfonds moet de student aanspraak hebben of hebben gehad op de prestatiebeurs. De totstandkomingsgeschiedenis vermeldt verder dat deze eis voortvloeit uit de gedachte dat de financiële tegemoetkoming verband houdt met de omstandigheid dat de student ten gevolge van de in de artikelen 7.51, 7.51a en 7.51b beschreven omstandigheden (bijzondere omstandigheden, langere studieduur en verlies van accreditatie) benadeeld is voor wat betreft zijn aanspraak op prestatiebeurs. Het College leidt uit het voorgaande af dat de wetgever met artikel 7.51c, van de WHW er voor heeft gekozen om bij wet vast te stellen welke categorie studenten in aanmerking komen voor een tegemoetkoming uit het profileringsfonds. Naar het oordeel van het College is artikel 12, derde lid, van de Regeling Profileringsfonds in strijd met de strekking van dit artikel, omdat een categorie van studenten bij voorbaat wordt uitgesloten zonder dat een inhoudelijke beoordeling heeft plaatsgevonden. De stelling van verweerder dat artikel 7.51h, eerste lid, van de WHW de mogelijkheid biedt om regels van procedurele aard te stellen, doet hieraan niet af. Met artikel 7.51c, van de WHW is reeds de categorie van studenten die in aanmerking komen voor een tegemoetkoming uit het profileringsfonds afgebakend. Het vorenstaande leidt tot de conclusie dat artikel 12, derde lid, van de Regeling Profileringsfonds onverbindend is. Verweerder heeft het verzoek van appellante dan ook ten onrechte niet-ontvankelijk verklaard. Dit betekent niet dat verweerder het verzoek had moeten toewijzen, maar wel dat verweerder het inhoudelijk had moeten beoordelen, waarbij verweerder onder meer had moeten betrekken of er aanleiding is de hardheidsclausule toe te passen.
Het betoog slaagt.

2.5. Het beroep is gegrond. De beslissing op bezwaar van verweerder van 7 januari 2021 dient te worden vernietigd. Verweerder dient een nieuwe beslissing op bezwaar te nemen met inachtneming van deze uitspraak.

2.6. Verweerder dient op na te melden wijze in de proceskosten te worden veroordeeld.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het college van bestuur van Avans Hogeschool van 7 januari 2021 kenmerk: CVB/JR/MH;
III. veroordeelt het college van bestuur van Avans Hogeschool tot vergoeding van bij appellante in verband met de behandeling van het beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 1.068,00 (zegge: duizendachtenzestig euro) geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;
IV. gelast dat het college van bestuur van Avans Hogeschool aan appellante het door haar betaalde griffierecht ten bedrage van € 49,00 (zegge: negenenveertig euro) voor de behandeling van het beroep vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H. Troostwijk, voorzitter, mr. G.M.H. Hoogvliet, en mr. J.Th. Drop, leden, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2021/008**
Rechter(s):	mr. Streefkerk
Datum uitspraak:	5 oktober 2021
Partijen:	appellant en CBE Hogeschool van Amsterdam
Trefwoorden:	Belang doorzending dwangsom ingebrekestelling tijdig beslissen
Artikelen:	
Uitspraak:	niet-ontvankelijk
Hoofdoverwegingen:	2.3. Het College overweegt over het beroep gericht tegen het niet tijdig beslissen als volgt. Op het moment dat appellant op 18 januari 2021 dit beroep heeft ingesteld, was reeds een nieuwe beslissing genomen. Appellant heeft dan ook geen belang bij dit beroep, zodat het beroep niet-ontvankelijk is. Over het beroep gericht tegen de afwijzing tot het toekennen van een dwangsom overweegt het College dat appellant direct beroep bij het College heeft ingesteld. Appellant dient echter eerst de voorprocedure bij de Hogeschool van Amsterdam te volgen. Het College zal daarom ervoor zorgdragen dat het beroepschrift, voor zover gericht tegen de afwijzing tot het toekennen van een dwangsom, ter behandeling wordt doorgestuurd naar de Hogeschool van Amsterdam. De ter zitting van het College gevoerde discussie of de opleidingsmanager de aangewezen persoon was om te beslissen op zijn verzoek dient in de voorprocedure te worden gevoerd.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool van Amsterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 23 december 2019 heeft een examinator van de opleiding Engineering, Design and Innovation de door appellant afgelegde onderwijseenheid Design for X beoordeeld.

Bij beslissing van 12 juni 2020 heeft verweerder het door appellant daartegen ingestelde administratief beroep gegrond verklaard,

Bij beslissing van 23 november 2020 heeft een examinator een nieuwe beslissing genomen.

Bij brief van 9 december 2020 heeft de opleidingsmanager het verzoek van appellant om een dwangsom toe te kennen afgewezen.

Appellant heeft vervolgens beroep bij het College ingesteld wegens het niet tijdig nemen van een beslissing. Ook heeft appellant beroep ingesteld tegen het niet toekennen van een dwangsom.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 8 september 2021, waar appellant, digitaal vertegenwoordigd door mr. J.C.H. Pronk, advocaat te Apeldoorn, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. M.C. Werner, secretaris van verweerder, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellant volgt de opleiding Engineering, Design and Innovation aan de Hogeschool van Amsterdam. In het kader van deze opleiding heeft hij de onderwijseenheid Design for X afgelegd. Tegen de beoordeling van deze onderwijseenheid heeft appellant administratief beroep bij verweerder ingesteld. Verweerder heeft het administratief beroep bij beslissing van 12 juni 2020 gegrond verklaard. Het College begrijpt dat bedoeld is de beslissing van 23 december 2019 te vernietigen en opdracht te geven om een nieuw besluit te nemen. Die beslissing is op 23 november 2020 genomen.

2.2. Appellant heeft op 18 januari 2021 beroep ingesteld wegens het niet tijdig nemen van een nieuwe beslissing. Appellant betoogt dat de termijn voor het nemen van een nieuwe beslissing op 17 augustus 2020 is verstreken, dat op 15 september 2020 een ingebrekestelling heeft gezonden en dat verweerder bij brief van 9 december 2020 zijn verzoek tot het vaststellen van een dwangsom heeft afgewezen. Appellant verzoekt het College de dwangsom vast te stellen die reeds verschuldigd is, verweerder op te dragen alsnog een besluit te nemen, een dwangsom op te leggen voor iedere dag dat verweerder in gebreke blijft om gevolg te geven aan deze uitspraak en verweerder te veroordelen in de proceskosten.

2.3. Het College overweegt over het beroep gericht tegen het niet tijdig beslissen als volgt. Op het moment dat appellant op 18 januari 2021 dit beroep heeft ingesteld, was reeds een nieuwe beslissing genomen. Appellant heeft dan ook geen belang bij dit beroep, zodat het beroep niet-ontvankelijk is. Over het beroep gericht tegen de afwijzing tot het toekennen van een dwangsom overweegt het College dat appellant direct beroep bij het College heeft ingesteld. Appellant dient echter eerst de voorprocedure bij de Hogeschool van Amsterdam te volgen. Het College zal daarom ervoor zorgdragen dat het beroepschrift, voor zover gericht tegen de afwijzing tot het toekennen van een dwangsom, ter behandeling wordt doorgestuurd naar de Hogeschool van Amsterdam. De ter zitting van het College gevoerde discussie of de opleidingsmanager de aangewezen persoon was om te beslissen op zijn verzoek dient in de voorprocedure te worden gevoerd.

2.4. Het beroep is niet-ontvankelijk.

2.5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep niet-ontvankelijk.

Deze uitspraak is gedaan door J.D. Streefkerk, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2021/009**
Rechter(s):	mrs. Troostwijk, Drop en Van Rijswick
Datum uitspraak:	18 oktober 2021
Partijen:	appellante en Universiteit van Amsterdam
Trefwoorden:	bijzondere persoonlijke omstandigheden collegegeldtarief COVID-19 experiment flexstuderen extraneus functioneel onafhankelijk gelijkheidsbeginsel hardheidsclausule instellingscollegegeld overgangsregeling
Artikelen:	WHW: artikel 7.45a, eerste, tweede en zesde lid WHW: artikel 7.46 WHW: artikel 7.63a Inschrijvingsbesluit UvA 2021-2021: artikel 20 Inschrijvingsbesluit UvA 2021-2021: artikel 21 Inschrijvingsbesluit UvA 2021-2021: artikel 22 Internationaal Verdrag voor de Economische, Sociale en Culturele Rechten: artikel 13, tweede lid onder c Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden: artikel 6 Wet Tegemoetkoming Studiekosten 18+ Besluit experimenten flexibel hoger onderwijs: artikel 17b, tweede lid
Uitspraak:	ongegrond
Hoofdoverwegingen:	***Beoordeling College*** 2.6. Het College heeft in de uitspraken van 22 augustus 2019 en 23 oktober 2020 al geoordeeld dat het college van bestuur aan appellante het instellingscollegegeld in rekening mocht brengen. Het College heeft, kort weergegeven, het college van bestuur gevolgd in zijn standpunt dat appellante niet voldeed aan de voorwaarden uit de WHW en het Inschrijvingsbesluit om voor het wettelijk collegegeldtarief in aanmerking te komen, dat zij niet valt onder de overgangsregeling uit het Inschrijvingsbesluit en dat appellantes persoonlijke omstandigheden niet noodzaken tot toepassing van de hardheidsclausule. Het college van bestuur heeft zijn beslissing over het studiejaar 2020-2021 op dezelfde gronden gebaseerd. Appellante heeft wat betreft de toepassing van de hardheidsclausule geen wezenlijk andere omstandigheden naar voren gebracht dan in de eerdere procedures. Het College ziet daarom geen reden om nu tot een ander oordeel te komen dan in de uitspraken van 22 augustus 2019 en 23 oktober 2020. Anders dan appellante meent, is naar het oordeel van het College niet doorslaggevend geweest dat appellante tussentijds uitgeschreven is geweest. Aan het begin van het studiejaar 2018-2019 was dit nog niet het geval en is het college van bestuur op grotendeels dezelfde gronden tot dezelfde beslissing gekomen. Appellante doelt met haar betoog dat haar categorie studenten gediscrimineerd wordt ten opzichte van niet-bekostigde studenten die tijdens of meteen na hun eerste studie aan een tweede studie beginnen kennelijk op de regeling in artikel 20 van het Inschrijvingsbesluit. Appellante valt niet onder deze regeling, omdat zij niet direct

aansluitend op haar eerste studie aan de tweede studie is begonnen. Het College stelt echter vast dat appellante materieel hetzelfde is behandeld als de studenten waarvoor deze regeling geldt. De regeling in artikel 20 van het Inschrijvingsbesluit beperkt de periode waarvoor het wettelijk collegegeldtarief is verschuldigd tot de nominale studieduur plus één jaar. In de studiejaren 2016-2017 en 2017-2018 is voor appellante een uitzondering gemaakt. Hierdoor heeft appellante gedurende de nominale studieduur voor een deeltijdopleiding plus één jaar feitelijk het wettelijk collegegeldtarief betaald.
2.6.1. Het College heeft in de uitspraken van 22 augustus 2019 en 23 oktober 2020 geoordeeld over de manier waarop de hoogte van het instellingscollegegeld is vastgesteld. Uit de toelichting die het college van bestuur heeft gegeven blijkt dat het tarief voor het studiejaar 2020-2021 volgens dezelfde methodiek is vastgesteld als in de studiejaren waarop de genoemde uitspraken betrekking hebben. Het College verwijst daarom naar deze uitspraken. Voor zover appellante heeft gewezen op de hoogte van de tegemoetkoming in het kader van de Wet Tegemoetkoming Studiekosten 18+, is niet gebleken dat die tegemoetkoming is bedoeld als volledige compensatie voor de kosten van een deeltijdstudie. Reeds daarom kan daaruit niet worden afgeleid dat de hoogte van het instellingscollegegeld op een onredelijke manier is vastgesteld. Hetgeen appellante in deze procedure overigens heeft aangevoerd, geeft geen aanleiding voor een ander oordeel dan in de uitspraken van 22 augustus 2019 en 23 oktober 2020.
2.6.2. Het college van bestuur heeft erop gewezen dat het experiment flexstuderen een pilot van het ministerie van OCW is waaraan slechts een beperkt aantal universiteiten en opleidingen deelneemt. Uit artikel 17b, tweede lid, van het Besluit experimenten flexibel hoger onderwijs volgt dat aan dit experiment uitsluitend studenten kunnen deelnemen die het wettelijk collegegeld verschuldigd zijn als bedoeld in artikel 7.45a van de WHW. Zoals hiervoor is overwogen, is dat voor appellante niet het geval. Het College ziet in wat appellante heeft aangevoerd geen reden om het Besluit experimenten flexibel hoger onderwijs op dit punt buiten toepassing te laten. Gelet hierop hoeft geen oordeel te worden gegeven over de vraag of de universiteit de bacheloropleiding Geschiedenis in de Regeling Experiment Flexstuderen UvA 2020-2021 had moeten opnemen op de lijst van opleidingen waarvoor deelname aan het experiment flexstuderen mogelijk is.
2.6.3. De halvering van het wettelijk collegegeld in verband met COVID-19 is een maatregel van de rijksoverheid die geldt voor het studiejaar 2021-2022. Deze maatregel gold niet in het studiejaar 2020-2021 en is alleen al daarom niet van betekenis voor de beoordeling van het beroep van appellante.
2.6.4. De voorzitter van de GAC is niet verbonden aan de Universiteit van Amsterdam, maar is secretaris van het college van beroep voor de examens van de Vrije Universiteit. De twee andere leden van de GAC zijn Hoofd Onderwijs van de Faculteit der Geesteswetenschappen respectievelijk medewerker van de Faculteit Economie en Bedrijfskunde. Geen van deze personen is rechtstreeks ondergeschikt aan het instellingsbestuur. Onder deze omstandigheden bestaat geen grond voor het oordeel dat niet is voldaan aan de in artikel 7.63a van de WHW neergelegde eis dat de leden van de GAC functioneel

onafhankelijk moeten zijn.
2.6.5. Het beroep van appellante op artikel 13, tweede lid, onder c, van het Internationaal Verdrag voor de Economische, Sociale en Culturele Rechten en artikel 10 van het Europees Sociaal Handvest slaagt niet. Het College verwijst op dit punt naar de uitspraak van 22 augustus 2019, onder 2.7. Zoals daar is overwogen rust op het college van bestuur niet een positieve verplichting om zorg te dragen voor hoger onderwijs op de door appellante gewenste wijze.
Het College begrijpt het betoog over recht op hoger beroep als beroep op artikel 6 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM). Uit die bepaling volgt echter niet dat beroep in twee instanties moet openstaan.
2.6.6. Voor zover appellante een oordeel wil over de vraag of zij bij een inschrijving als extraneus recht heeft op tussentijdse beoordeling van de bachelorscriptie, overweegt het College dat hierover in deze procedure geen oordeel kan worden gegeven.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van de Universiteit van Amsterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 30 juli 2020 heeft het college van bestuur aan appellante medegedeeld dat het instellingscollegegeld voor haar inschrijving voor de bacheloropleiding Geschiedenis in het studiejaar 2020-2021 € 8.100 bedraagt.

Bij beslissing van 16 december 2020 heeft het college van bestuur het door appellante ingestelde bezwaar onder verwijzing naar het advies van de geschillenadviescommissie (hierna: GAC) ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep ingesteld.

Het college van bestuur heeft een verweerschrift ingediend.

Appellante heeft nadere stukken ingediend.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 24 september 2021, waar appellante en het college van bestuur, vertegenwoordigd door M.J. Wijnen-Verhoek, zijn verschenen.

2. Overwegingen

Achtergrond en besluitvorming

2.1. Het college van bestuur heeft in de studiejaren 2018-2019 en 2019-2020 eveneens beslist dat appellante het instellingscollegegeld verschuldigd is. Appellante heeft daartegen beroep ingesteld. Het College heeft daarop beslist bij uitspraken van 22 augustus 2019, 2019/048 en 23 oktober 2020, 2019/112 (www.cbho.nl). Voor een uitgebreide weergave van de in dit geding van belang zijnde feiten en omstandigheden verwijst het College naar de uitspraak van 22 augustus 2019.

2.2. Bij beslissing van 30 juli 2020 heeft het college van bestuur aan appellante medegedeeld dat het

instellingscollegegeld voor haar inschrijving voor de bacheloropleiding Geschiedenis in het studiejaar 2020-2021 € 8.100 bedraagt. Het college van bestuur is van opvatting dat appellante het instellingscollegegeld verschuldigd is, omdat appellante niet voldoet aan de voorwaarden uit artikel 7.45a, eerste, tweede of zesde lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW). Appellante heeft namelijk het diploma Nederlands Recht in augustus 2010 behaald en is pas in februari 2011 begonnen aan de bacheloropleiding Geschiedenis. Daarnaast doet zich geen situatie voor als bedoeld in artikel 20 of artikel 21 van het Inschrijvingsbesluit Universiteit van Amsterdam 2020-2021 (hierna: het Inschrijvingsbesluit).

2.2.1. Bij beslissing van 16 december 2020 heeft het college van bestuur het bezwaar van appellante onder verwijzing naar het advies van de GAC ongegrond verklaard. Het college van bestuur blijft bij zijn standpunt uit de beslissing van 30 juli 2020. Daarnaast heeft het college van bestuur bezien of er reden is voor toepassing van de hardheidsclausule. Aan appellante is de mogelijkheid geboden om haar opleiding tegen het wettelijk collegegeldtarief af te ronden binnen de nominale duur van de deeltijdopleiding en er is haar nog een extra kans geboden om ook in het studiejaar 2017-2018 te studeren voor het instellingscollegegeld ter hoogte van het wettelijke collegegeld, zodat zij haar scriptie kon afronden. Omdat appellante in de studiejaren 2018-2019 en 2019-2020 niet ingeschreven is geweest, is volgens het college van bestuur geen sprake van wijziging van het collegegeldtarief gedurende het afstudeertraject. Het college van bestuur stelt zich verder op het standpunt dat zich geen zodanige bijzondere persoonlijke omstandigheden voordoen, anders dan voor andere studenten die al eerder een bacheloropleiding hebben behaald en het instellingscollegegeld verschuldigd zijn, dat nogmaals een toepassing van de hardheidsclausule gerechtvaardigd is.

2.3. Appellante heeft stukken ingebracht over twee andere bezwaarprocedures tegen beslissingen van het college van bestuur. Die besluiten betreffen de afwijzing van een verzoek om tijdelijke inschrijving per 1 mei 2021 en de vaststelling dat appellante voor het studiejaar 2021-2022 het instellingscollegegeld verschuldigd is. Deze beslissingen staan in deze procedure niet ter beoordeling. Het College zal alleen oordelen over het geschil over de hoogte van het collegegeld voor het studiejaar 2020-2021.

Het geschil in beroep

2.4. Appellante kan zich er niet mee verenigen dat het college van bestuur haar het instellingscollegegeld in rekening brengt.
Zij vindt het onredelijk dat het collegegeldtarief tijdens de afronding van haar opleiding verandert. Zij is het er bovendien niet mee eens dat het college van bestuur voor haar geen overgangsregeling meer heeft toegepast en niet op grond van de hardheidsclausule een uitzondering heeft gemaakt, zoals in het studiejaar 2017-2018 wel is gebeurd. Appellante stelt dat het gehanteerde tarief zo hoog is dat zij dit, gelet op haar financiële situatie, onmogelijk kan betalen. Zij is daarom sinds het studiejaar 2018-2019 niet meer ingeschreven geweest. De stopzetting van de studie om uitsluitend deze reden mag haar niet worden tegengeworpen bij de toepassing van een overgangsregeling of het maken van een uitzondering.
Appellante betoogt ook dat de categorie studenten waartoe zij behoort wordt gediscrimineerd ten opzichte van studenten die tijdens hun eerste studie of direct aansluitend daarop aan een tweede studie zijn begonnen. Voor die laatste categorie geldt namelijk het wettelijk collegegeldtarief.
Daarnaast is appellante het niet eens met de hoogte van het instellingscollegegeldtarief. Volgens haar berust de vaststelling op willekeur en is het verschil met het wettelijke collegegeldtarief veel te groot. Appellante wijst er in dit verband op dat de Dienst Uitvoering Onderwijs (DUO) in het kader van de Wet Tegemoetkoming Studiekosten 18+ vasthoudt aan een vergoeding van € 1.250 voor een deeltijdstudie. Het instellingstarief van € 8.100 staat in geen verhouding tot dit bedrag. Appellante stelt ook dat er geen verplichting is om het tarief te laten aansluiten bij de bekostiging of de kosten van de opleiding. De GAC had volgens haar een inhoudelijk oordeel moeten geven over de hoogte van het tarief en heeft ten onrechte volstaan met het oordeel dat de totstandkoming van het tarief voldoende kenbaar en transparant is geweest.
Appellante betoogt dat het college van bestuur ten onrechte weigert om de Regeling Experiment

Flexstuderen op haar toe te passen. Zij is het er niet mee eens dat deze regeling niet geldt voor opleidingen aan de Faculteit der Geesteswetenschappen en stelt dat die keuze op willekeur berust en in strijd is met het gelijkheidsbeginsel.
Volgens appellante is de regeling dat studenten vanwege COVID-19 gecompenseerd worden door halvering van het collegegeld willekeurig en in strijd met het gelijkheidsbeginsel. De regeling is ten onrechte beperkt tot studenten die zijn begonnen in of na het studiejaar 2018-2019.

Appellante voert daarnaast aan dat de leden van de GAC niet functioneel onafhankelijk zijn, omdat twee leden werkzaam zijn bij de Universiteit van Amsterdam en de voorzitter werkzaam is bij de Vrije Universiteit, die organisatorisch nauw samenwerkt met de Universiteit van Amsterdam.
Verder betoogt appellante dat het college van bestuur handelt in strijd met artikel 13, tweede lid, onder c, van het Internationaal Verdrag voor de Economische, Sociale en Culturele Rechten en artikel 10 van het Europees Sociaal Handvest. Daarnaast betoogt zij dat haar het recht op hoger beroep wordt ontzegd doordat slechts rechtsbescherming in één instantie openstaat.
Ten slotte betoogt appellante dat zij de mogelijkheid moet krijgen om zich als extraneus in te schrijven. De universiteit maakt dit volgens haar sinds 2019-2020 mogelijk voor een examengeld ter hoogte van het wettelijk collegegeldtarief van € 2.134 voor een voltijdstudie. Volgens appellante is het tussentijds becommentariëren en beoordelen van een scriptie geen onderwijs, maar is dit een vorm van tentamenbeoordeling waarop een extraneus recht heeft.

Relevante (wets)bepalingen

2.5. Ingevolge artikel 7.46, eerste lid, van de WHW is een student die niet voldoet aan de voorwaarden, bedoeld in artikel 7.45a, eerste, tweede en zesde lid, het instellingscollegegeld verschuldigd. Ingevolge artikel 7.46, tweede lid, wordt de hoogte van het instellingscollegegeld door het instellingsbestuur vastgesteld; het instellingsbestuur kan per opleiding of groep van opleidingen of per groep of groepen studenten een verschillend instellingscollegegeld vaststellen.
Artikel 20 van het Inschrijvingsbesluit bevat onder meer een regeling voor studenten die aansluitend op de eerste bacheloropleiding voor een tweede bacheloropleiding bij de Universiteit van Amsterdam zijn ingeschreven. Als niet aan de voorwaarden van dit artikel is voldaan, is het hoge instellingstarief van toepassing.
Artikel 21 van het Inschrijvingsbesluit bevat een overgangsregeling voor studenten die voor of op 1 september 2019 zijn ingeschreven voor een bachelor- of masteropleiding aan de universiteit.
In artikel 22 van het Inschrijvingsbesluit is een hardheidsclausule opgenomen op grond waarvan het college van bestuur van het Inschrijvingsbesluit kan afwijken, indien een bepaling in deze regeling zou leiden tot een bijzonder geval van onbillijkheid van overwegende aard.

Beoordeling College

2.6. Het College heeft in de uitspraken van 22 augustus 2019 en 23 oktober 2020 al geoordeeld dat het college van bestuur aan appellante het instellingscollegegeld in rekening mocht brengen. Het College heeft, kort weergegeven, het college van bestuur gevolgd in zijn standpunt dat appellante niet voldeed aan de voorwaarden uit de WHW en het Inschrijvingsbesluit om voor het wettelijk collegegeldtarief in aanmerking te komen, dat zij niet valt onder de overgangsregeling uit het Inschrijvingsbesluit en dat appellantes persoonlijke omstandigheden niet noodzaken tot toepassing van de hardheidsclausule. Het college van bestuur heeft zijn beslissing over het studiejaar 2020-2021 op dezelfde gronden gebaseerd. Appellante heeft wat betreft de toepassing van de hardheidsclausule geen wezenlijk andere omstandigheden naar voren gebracht dan in de eerdere procedures. Het College ziet daarom geen reden om nu tot een ander oordeel te komen dan in de uitspraken van 22 augustus 2019 en 23 oktober 2020.

Anders dan appellante meent, is naar het oordeel van het College niet doorslaggevend geweest dat appellante tussentijds uitgeschreven is geweest. Aan het begin van het studiejaar 2018-2019 was dit nog niet het geval en is het college van bestuur op grotendeels dezelfde gronden tot dezelfde beslissing

gekomen.
Appellante doelt met haar betoog dat haar categorie studenten gediscrimineerd wordt ten opzichte van niet-bekostigde studenten die tijdens of meteen na hun eerste studie aan een tweede studie beginnen kennelijk op de regeling in artikel 20 van het Inschrijvingsbesluit. Appellante valt niet onder deze regeling, omdat zij niet direct aansluitend op haar eerste studie aan de tweede studie is begonnen. Het College stelt echter vast dat appellante materieel hetzelfde is behandeld als de studenten waarvoor deze regeling geldt. De regeling in artikel 20 van het Inschrijvingsbesluit beperkt de periode waarvoor het wettelijk collegegeldtarief is verschuldigd tot de nominale studieduur plus één jaar. In de studiejaren 2016-2017 en 2017-2018 is voor appellante een uitzondering gemaakt. Hierdoor heeft appellante gedurende de nominale studieduur voor een deeltijdopleiding plus één jaar feitelijk het wettelijk collegegeldtarief betaald.

2.6.1. Het College heeft in de uitspraken van 22 augustus 2019 en 23 oktober 2020 geoordeeld over de manier waarop de hoogte van het instellingscollegegeld is vastgesteld. Uit de toelichting die het college van bestuur heeft gegeven blijkt dat het tarief voor het studiejaar 2020-2021 volgens dezelfde methodiek is vastgesteld als in de studiejaren waarop de genoemde uitspraken betrekking hebben. Het College verwijst daarom naar deze uitspraken. Voor zover appellante heeft gewezen op de hoogte van de tegemoetkoming in het kader van de Wet Tegemoetkoming Studiekosten 18+, is niet gebleken dat die tegemoetkoming is bedoeld als volledige compensatie voor de kosten van een deeltijdstudie. Reeds daarom kan daaruit niet worden afgeleid dat de hoogte van het instellingscollegegeld op een onredelijke manier is vastgesteld. Hetgeen appellante in deze procedure overigens heeft aangevoerd, geeft geen aanleiding voor een ander oordeel dan in de uitspraken van 22 augustus 2019 en 23 oktober 2020.

2.6.2. Het college van bestuur heeft erop gewezen dat het experiment flexstuderen een pilot van het ministerie van OCW is waaraan slechts een beperkt aantal universiteiten en opleidingen deelneemt. Uit artikel 17b, tweede lid, van het Besluit experimenten flexibel hoger onderwijs volgt dat aan dit experiment uitsluitend studenten kunnen deelnemen die het wettelijk collegegeld verschuldigd zijn als bedoeld in artikel 7.45a van de WHW. Zoals hiervoor is overwogen, is dat voor appellante niet het geval. Het College ziet in wat appellante heeft aangevoerd geen reden om het Besluit experimenten flexibel hoger onderwijs op dit punt buiten toepassing te laten. Gelet hierop hoeft geen oordeel te worden gegeven over de vraag of de universiteit de bacheloropleiding Geschiedenis in de Regeling Experiment Flexstuderen UvA 2020-2021 had moeten opnemen op de lijst van opleidingen waarvoor deelname aan het experiment flexstuderen mogelijk is.

2.6.3. De halvering van het wettelijk collegegeld in verband met COVID-19 is een maatregel van de rijksoverheid die geldt voor het studiejaar 2021-2022. Deze maatregel gold niet in het studiejaar 2020-2021 en is alleen al daarom niet van betekenis voor de beoordeling van het beroep van appellante.

2.6.4. De voorzitter van de GAC is niet verbonden aan de Universiteit van Amsterdam, maar is secretaris van het college van beroep voor de examens van de Vrije Universiteit. De twee andere leden van de GAC zijn Hoofd Onderwijs van de Faculteit der Geesteswetenschappen respectievelijk medewerker van de Faculteit Economie en Bedrijfskunde. Geen van deze personen is rechtstreeks ondergeschikt aan het instellingsbestuur. Onder deze omstandigheden bestaat geen grond voor het oordeel dat niet is voldaan aan de in artikel 7.63a van de WHW neergelegde eis dat de leden van de GAC functioneel onafhankelijk moeten zijn.

2.6.5. Het beroep van appellante op artikel 13, tweede lid, onder c, van het Internationaal Verdrag voor de Economische, Sociale en Culturele Rechten en artikel 10 van het Europees Sociaal Handvest slaagt niet. Het College verwijst op dit punt naar de uitspraak van 22 augustus 2019, onder 2.7. Zoals daar is overwogen rust op het college van bestuur niet een positieve verplichting om zorg te dragen voor hoger onderwijs op de door appellante gewenste wijze.
Het College begrijpt het betoog over recht op hoger beroep als beroep op artikel 6 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM). Uit die bepaling volgt echter niet dat beroep in twee instanties moet openstaan.

2.6.6. Voor zover appellante een oordeel wil over de vraag of zij bij een inschrijving als extraneus recht heeft op tussentijdse beoordeling van de bachelorscriptie, overweegt het College dat hierover in deze procedure geen oordeel kan worden gegeven.

2.6.7. De beroepsgronden slagen niet.

Conclusie

2.7. Het beroep is ongegrond.

2.8. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H. Troostwijk, voorzitter, en mr. J.Th. Drop en mr. H.F.M.W. van Rijswick, leden, in tegenwoordigheid van mr. R. Teuben, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2021/010**
Rechter(s):	mrs. Hoogvliet, Van Diepenbeek en Van Rijswick
Datum uitspraak:	26 mei 2021
Partijen:	appellant en Rijksuniversiteit Groningen
Trefwoorden:	pre-masterprogramma restitutie schakelprogramma vergoeding
Artikelen:	WHW: artikel 7.4, eerste lid WHW: artikel 7.57i, eerste lid Regeling Inschrijving en Collegegeld RUG 2019-2020: artikel 17 Regeling Inschrijving en Collegegeld RUG 2019-2020: artikel 18 Regeling Inschrijving en Collegegeld RUG 2019-2020: artikel 19 Regeling Inschrijving en Collegegeld RUG 2019-2020: artikel 25
Uitspraak:	ongegrond
Hoofdoverwegingen:	2.4.1. In hetgeen appellant heeft aangevoerd, ziet het College geen aanleiding om de beslissing van het College van bestuur onjuist te achten. De omvang van de pre-master Marketing bedraagt 60 ECTS. Inschrijving en toelating voor de pre-master geschiedt per studiejaar. De vergoeding voor de pre-master Marketing is door de RUG gesteld op een bedrag gelijk aan het bedrag van het wettelijk collegegeld. Dit strookt met artikel 7.57i, derde lid, van de WHW, waaruit volgt dat de vergoeding voor een pre-master van 60 ECTS maximaal het volledige wettelijk collegegeld mag bedragen. De pre-master Marketing staat voor de studielast van één studiejaar. De RUG heeft alle onderdelen van het pre-masterprogramma aangeboden in het studiejaar 2019-2020. Appellant heeft ook onderwijs genoten in dat studiejaar: hij heeft alle onderdelen van het programma gevolgd en heeft zich voor de tentamens ingeschreven en heeft deze ook afgelegd. Omdat appellant 15 ECTS van het programma niet heeft behaald, heeft hij voor het studiejaar 2020-2021 een verzoek tot herinschrijving ingediend en de toelatingscommissie opnieuw om toelating tot het pre-masterprogramma gevraagd. De toelatingscommissie heeft het verzoek van appellant beoordeeld, waarbij is bekeken of appellant de deficiëntie om toegelaten te kunnen worden tot de desbetreffende masteropleiding alsnog kan wegwerken in het studiejaar 2020-2021. De toelatingscommissie heeft hiertoe bevestigend beslist op 17 september 2020. De herinschrijving geldt als een nieuwe inschrijving voor de pre-master Marketing. Er is niet, zoals appellant kennelijk veronderstelt, sprake van een doorlopende inschrijving. Voor de herinschrijving heeft de toelatingscommissie opnieuw een vergoeding van appellant mogen vragen. Artikel 7.57i, derde lid, van de WHW staat daaraan niet in de weg. Ook is dit niet strijdig met de bedoeling van de wetgever zoals deze volgt uit de parlementaire stukken bij de bepaling. De van appellant gevraagde vergoeding van EUR 536,- is op grond van artikel 19, derde lid, van de RIC 2020-2021 gerelateerd aan de resterende 15 ECTS. Het College acht een vergoeding ter hoogte van dit bedrag redelijk. Restitutie van de voor het studiejaar 2019-2020 betaalde vergoeding voor de niet behaalde 15 ECTS is niet aan de orde, nu de RIC niet voorziet in restitutie voor niet behaalde studiepunten. Appellant heeft ter zitting van het College nog naar voren heeft gebracht dat zijn oma, een zeer belangrijk familielid van hem, vlak voor een tentamen in het studiejaar 2019-2020 is overleden waardoor

hij het desbetreffende tentamen niet heeft kunnen voorbereiden en behalen. Het College sluit niet uit dat dit van invloed is geweest, maar kan en mag met die omstandigheid in deze fase van de procedure geen rekening houden. Het beroep is gericht tegen het besluit van 12 januari 2021 en omdat appellant deze omstandigheid in zijn verzoek noch in de bezwaarprocedure bij het College van bestuur naar voren heeft gebracht, vormt die omstandigheid geen onderdeel van het besluit. Daarom kan die omstandigheid ook geen onderdeel uitmaken van de beoordeling van het beroep.
Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van de Rijksuniversiteit Groningen, verweerder.

1. Procesverloop

Appellant is in het studiejaar 2019-2020 toegelaten tot het pre-masterprogramma Marketing Analytics & Data Science (hierna: de pre-master Marketing) van 60 ECTS. Daarvoor heeft hij een vergoeding betaald. Appellant heeft 15 ECTS niet behaald. Bij beslissing 17 september 2020 heeft de toelatingscommissie van de Faculteit Economie en Bedrijfskunde (hierna: de toelatingscommissie) appellant voor het studiejaar 2020-2021 toegelaten tot herinschrijving voor de pre-master Marketing tegen een verschuldigd bedrag van EUR 536,-, zijnde een vergoeding voor 15 ECTS. Appellant heeft verzocht de voor het studiejaar 2019-2020 betaalde vergoeding voor 15 ECTS te restitueren dan wel te verrekenen met de vordering voor het studiejaar 2020-2021.

Bij beslissing van 5 oktober 2020 heeft de Student Information and Administration services (hierna: de SIA) namens het College van bestuur afwijzend beslist op het verzoek van appellant.

Bij beslissing van 12 januari 2021 heeft het College van bestuur het daartegen door appellant gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Het College van bestuur heeft een verweerschrift ingediend.

Appellant heeft een nader stuk ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 15 april 2021. Mr. H.F.M.W. van Rijswick, lid van het College, heeft de zitting via een videoverbinding bijgewoond. Appellant en I. Feenstra LLM, werkzaam bij de Rijksuniversiteit Groningen (hierna: de RUG), hebben ook via een videoverbinding deelgenomen aan de zitting.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.57i, eerste lid, van de Wet op het Hoger onderwijs en Wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) regelen de onderwijs- en examenregelingen van de desbetreffende hogescholen, universiteiten en Open Universiteit de wijze waarop aan degene die met goed gevolg het afsluitend examen, verbonden aan een bacheloropleiding heeft afgelegd, door het instellingsbestuur ondersteuning

wordt geboden ter bevordering van een goede doorstroming naar een verwante masteropleiding in het wetenschappelijk onderwijs.
Ingevolge het tweede lid kan het instellingsbestuur voor het bieden van de ondersteuning, bedoeld in het eerste lid, een vergoeding vragen.
Ingevolge het derde lid bedraagt de vergoeding, bedoeld in het tweede lid, voor een ondersteuning met een studielast van 60 studiepunten of meer maximaal het volledige wettelijk collegegeld, als bedoeld in artikel 7.45, eerste lid, of in geval van doorstroming naar een masteropleiding bij de Open Universiteit, maximaal het collegegeld OU, bedoeld in artikel 7.45b, eerste lid.
Ingevolge het vierde lid bedraagt de vergoeding, bedoeld in het tweede lid, voor een ondersteuning met een studielast van minder dan 60 studiepunten maximaal een proportioneel deel van het wettelijk collegegeld, als bedoeld in artikel 7.45, eerste lid, of in geval van doorstroming naar een masteropleiding bij de Open Universiteit, maximaal een proportioneel deel van het collegegeld OU, bedoeld in artikel 7.45b, eerste lid.
Ingevolge het vijfde lid is artikel 7.4, eerste en tweede lid, op de berekening van de studielast van de ondersteuning van overeenkomstige toepassing.

Ingevolge artikel 7.4, eerste lid, van de WHW wordt de studielast van elke opleiding en elke onderwijseenheid door het instellingsbestuur uitgedrukt in studiepunten. De studielast voor een studiejaar bedraagt 60 studiepunten, dat gelijk is aan 1680 uren studie.
Ingevolge het tweede lid wordt een opleiding zodanig ingericht dat een student in staat is het aantal studiepunten te behalen waarop de studielast voor een studiejaar gebaseerd is.

Regeling Inschrijving en Collegegeld RUG 2019-2020 (hierna: de RIC 2019-2020)

Ingevolge artikel 18, eerste lid, van de RIC 2029-2020 wordt de vergoeding ineens of in termijnen betaald, op gelijke wijze als het collegegeld.
Ingevolge het tweede lid wordt bij uitschrijving of onderbreking van het pre-masterprogramma gedurende het studiejaar geen restitutie verleend.
Ingevolge het derde lid kan, in afwijking van het vorige lid, restitutie wel worden verleend indien de pre-masterstudent een verzoek tot uitschrijving via Studielink heeft ingediend binnen de eerste drie maanden van inschrijving voor de pre-master.

Ingevolge artikel 25, eerste lid van de RIC 2019-2020 vindt restitutie van collegegeld uitsluitend plaats na beëindiging van de inschrijving.
Ingevolge het derde lid wordt bij uitschrijving of onderbrekingen van het pre-masterprogramma gedurende het studiejaar geen restitutie verleend, behoudends het bepaalde in artikel 18, derde lid.

Regeling Inschrijving en Collegegeld RUG 2020-2021 (hierna: de RIC 2020-2021)

Ingevolge artikel 17, eerste lid, van de RIC 2020-2021 wordt het tarief voor een pre-masterprogramma, conform artikel 7.51 van de WHW, bepaald op basis van de omvang van het programma.
Ingevolge het tweede lid wordt de omvang van het pre-masterprogramma door de opleiding op de toelatingsverklaring vermeld, met daarbij een specificatie van de vakken waaruit het programma bestaat.
Ingevolge het derde lid mogen pre-masters uitsluitend die vakken volgen die onderdeel uitmaken van hun pre-masterprogramma.
Ingevolge het vierde lid vindt voor een tweede inschrijving voor een opleiding of pre-mastertraject geen vrijstelling of vermindering van collegegeld of vergoeding plaats.

Ingevolge artikel 19, eerste lid, van de RIC 2020-2021 kunnen studenten via Studielink een verzoek tot herinschrijving voor een pre-masterprogramma indienen. Daarnaast dient de student, met inachtneming van het volgende lid, bij de toelatingscommissie opnieuw toelating te vragen tot een van de programma's die binnen de faculteit worden aangeboden.
Ingevolge het tweede lid gelden voor bepaalde pre-masterprogramma's voortgangseisen of beperkingen van de duur waarin het programma moet worden afgerond. Deze beperkingen zijn vastgelegd in de

Onderwijs- en Examenregelingen van de opleidingen. Herinschrijving kan uitsluitend plaatsvinden als aan bedoelde voorwaarden is voldaan.
Ingevolge het derde lid is bij herinschrijving voor een pre-masterprogramma in studiejaar 2019-2020 opnieuw een vergoeding verschuldigd, ter hoogte van de omvang van het dan nog resterende pre-masterprogramma.

2.2. Appellant stond in het studiejaar 2019-2020 ingeschreven voor de pre-master Marketing. Het betreft een programma van 60 ECTS. In het studiejaar 2019-2020 heeft appellant 45 ECTS van het programma behaald en derhalve 15 ECTS niet behaald. Appellant heeft verzocht om restitutie van de voor 2019-2020 betaalde vergoeding voor 15 ECTS dan wel om verrekening met de vordering voor 2020-2021. Hierop heeft de SIA afwijzend beslist. Aan die afwijzing is ten grondslag gelegd dat uit artikel 19, derde lid, van de RIC 2020-2021 volgt dat appellant voor het nieuwe studiejaar weer zal moeten betalen voor de 15 ECTS en hij hiervoor geen “korting” krijgt.

2.3. Het College van bestuur heeft het daartegen door appellant gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Daarbij heeft het College van bestuur het advies van de Geschillenadviescommissie van 8 december 2020 gevolgd en de hierin opgenomen motivering overgenomen. Het College van bestuur heeft overwogen dat tekst van artikel 17 van de RIC 2019-2020 en 2020-2021 helder is. Hierin staat dat het tarief gebaseerd is op de omvang van de opleiding.
De omvang van de pre-master Marketing bedraagt 60 ECTS. Dat appellant niet alle onderdelen van het programma heeft behaald of heeft kunnen volgen, doet hier niet aan af. Voor het pre-masterprogramma moet een vergoeding (en geen collegegeld) worden betaald. Voor de pre-master ontvangt de RUG geen bekostiging. Hoewel de hoogte van de vergoeding weliswaar is gebaseerd op de hoogte van het wettelijk collegegeld, betreft de vergoeding een andere vorm van betaling dan de betaling van het collegegeld. Dat heeft als gevolg dat bij een pre-masterprogramma een afwijkend restitutieregime van toepassing is. Dit acht het College van bestuur juist en duidelijk neergelegd in de regelingen. Verder is de RIC op juiste wijze toegepast. De RIC is gepubliceerd op de website van de RUG en daarmee toegankelijk voor appellant. De regeling biedt geen grondslag voor restitutie na de eerste drie maanden van inschrijving. Verder zijn financiële moeilijkheden ook geen grond om restitutie te verlenen. Omdat de omvang van de pre-master Marketing is vastgesteld op 60 ECTS, is appellant in het studiejaar 2019-2020 ook een vergoeding voor 60 ECTS verschuldigd, aldus het College van bestuur.

2.4. Appellant kan zich niet verenigen met de beslissing van het College van bestuur. Hij stelt dat thans een vergoeding voor 75 ECTS wordt gevorderd, terwijl hij zich op 1 september 2019 heeft ingeschreven voor een pre-master met een omvang van 60 ECTS, waarvoor een vergoeding van maximaal EUR 2.082,-, namelijk eenmaal het wettelijk collegegeld, kan worden gevraagd. Het College van bestuur wil nu EUR 536,- (voor 15 ECTS) vorderen, wat volgens appellant meer is dan wettelijk toegestaan. Dit is volgens appellant niet alleen in strijd met de wet maar ook met de bedoeling van de wetgever. Appellant verwijst naar artikel 7.57i van de WHW en de memorie van toelichting (Kamerstukken II, 2012/13, 33 519, nr. 3 en 2020/21, 35 582, nr. 3). Daaruit volgt dat het College van bestuur niet meer dan het wettelijk collegegeld voor een pre-master mag vorderen. Appellant verzoekt het College voorts om het College van bestuur een (deel van) de veroorzaakte schade te laten vergoeden.

2.4.1. In hetgeen appellant heeft aangevoerd, ziet het College geen aanleiding om de beslissing van het College van bestuur onjuist te achten. De omvang van de pre-master Marketing bedraagt 60 ECTS. Inschrijving en toelating voor de pre-master geschiedt per studiejaar. De vergoeding voor de pre-master Marketing is door de RUG gesteld op een bedrag gelijk aan het bedrag van het wettelijk collegegeld. Dit strookt met artikel 7.57i, derde lid, van de WHW, waaruit volgt dat de vergoeding voor een pre-master van 60 ECTS maximaal het volledige wettelijk collegegeld mag bedragen. De pre-master Marketing staat voor de studielast van één studiejaar. De RUG heeft alle onderdelen van het pre-masterprogramma aangeboden in het studiejaar 2019-2020. Appellant heeft ook onderwijs genoten in dat studiejaar: hij heeft alle onderdelen van het programma gevolgd en heeft zich voor de tentamens ingeschreven en heeft deze ook afgelegd. Omdat appellant 15 ECTS van het programma niet heeft behaald, heeft hij voor het studiejaar

2020-2021 een verzoek tot herinschrijving ingediend en de toelatingscommissie opnieuw om toelating tot het pre-masterprogramma gevraagd. De toelatingscommissie heeft het verzoek van appellant beoordeeld, waarbij is bekeken of appellant de deficiëntie om toegelaten te kunnen worden tot de desbetreffende masteropleiding alsnog kan wegwerken in het studiejaar 2020-2021. De toelatingscommissie heeft hiertoe bevestigend beslist op 17 september 2020. De herinschrijving geldt als een nieuwe inschrijving voor de pre-master Marketing. Er is niet, zoals appellant kennelijk veronderstelt, sprake van een doorlopende inschrijving. Voor de herinschrijving heeft de toelatingscommissie opnieuw een vergoeding van appellant mogen vragen. Artikel 7.57i, derde lid, van de WHW staat daaraan niet in de weg. Ook is dit niet strijdig met de bedoeling van de wetgever zoals deze volgt uit de parlementaire stukken bij de bepaling. De van appellant gevraagde vergoeding van EUR 536,- is op grond van artikel 19, derde lid, van de RIC 2020-2021 gerelateerd aan de resterende 15 ECTS. Het College acht een vergoeding ter hoogte van dit bedrag redelijk. Restitutie van de voor het studiejaar 2019-2020 betaalde vergoeding voor de niet behaalde 15 ECTS is niet aan de orde, nu de RIC niet voorziet in restitutie voor niet behaalde studiepunten. Appellant heeft ter zitting van het College nog naar voren heeft gebracht dat zijn oma, een zeer belangrijk familielid van hem, vlak voor een tentamen in het studiejaar 2019-2020 is overleden waardoor hij het desbetreffende tentamen niet heeft kunnen voorbereiden en behalen. Het College sluit niet uit dat dit van invloed is geweest, maar kan en mag met die omstandigheid in deze fase van de procedure geen rekening houden. Het beroep is gericht tegen het besluit van 12 januari 2021 en omdat appellant deze omstandigheid in zijn verzoek noch in de bezwaarprocedure bij het College van bestuur naar voren heeft gebracht, vormt die omstandigheid geen onderdeel van het besluit. Daarom kan die omstandigheid ook geen onderdeel uitmaken van de beoordeling van het beroep.
Het betoog faalt.

2.5. Het beroep is ongegrond. Gelet hierop is er geen aanleiding voor schadevergoeding.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. G.M.H. Hoogvliet, voorzitter, en mr. W.D.M. van Diepenbeek en mr. H.F.M.W. van Rijswick, leden, in tegenwoordigheid van mr. F.S.N. Nasrullah-Oemar, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2021/011**
Rechter(s):	mrs. Lubberdink, Verheij en De Moor- van Vugt
Datum uitspraak:	1 juni 2021
Partijen:	appellant en CBE Technische Universiteit Delft
Trefwoorden:	ernstige fraude evenredig fraude hack herhaalde fraude inloggegevens sanctie
Artikelen:	WHW: artikel 7.12b, tweede lid Regels en Richtlijnen: artikel 8, eerste lid
Uitspraak:	ongegrond
Hoofdoverwegingen:	2.2.1. Dit betoog slaagt niet. Het College stelt vast dat appellant en de medestudent beiden hebben deelgenomen aan het betrokken tentamen. Appellant heeft niet alle vragen gemaakt en is al vrij kort na het begin van het tentamen uitgelogd. Verweerder heeft onweersproken gesteld dat alle opdrachten die gedurende het tentamen worden ingevuld worden opgeslagen. Tussen partijen is niet in geschil dat de code van de medestudent en die van appellant bij de betreffende tentamenopdracht voor 92% overeenkomen. Zoals verweerder heeft toegelicht is een dergelijk hoog percentage niet anders te verklaren dan dat de code is gedeeld. Dat blijkt ook uit het feit dat een variabele die in de opdracht zat door de medestudent in de code in diens tentamen is aangepast, en wel binnen zeer korte tijd nadat de code in het antwoordvak was ingevuld. De verklaring(en) die appellant heeft gegeven voor de grote mate van overeenstemming zijn of aantoonbaar onjuist of dermate onwaarschijnlijk dat daarvan niet kan worden uitgegaan. Als appellant de code niet zelf had gedeeld, dan zou volgens verweerder het gebruik door een medestudent van de code van appellant slechts mogelijk zijn indien die medestudent toegang had tot het account van appellant. De bij het tentamen gebruikte software laat echter zien dat van een tweede inlogpoging op het account van appellant geen sprake is, zodat ervan kan worden uitgegaan dat, anders dan appellant heeft gesteld, van een hack geen sprake was. Ook anderszins is van misbruik van het account van appellant niet gebleken. Het College ziet, mede gelet op wat appellant daar tegenover heeft gesteld, geen aanleiding om hieraan te twijfelen. In dit verband is ook van belang dat appellant voor de vastgestelde overeenkomst tussen de codes telkens andere verklaringen aandraagt, die vervolgens telkens door verweerder worden weerlegd, waarmee die verklaringen aan geloofwaardigheid inboeten. De medestudent van appellant, die ook voor fraude is bestraft, heeft bovendien verklaard dat de code op andere wijze door appellant is gedeeld en erkend dat hij daarvan gebruik heeft gemaakt. Dat deze student daarbij belang had, zoals appellant heeft gesteld, is niet aannemelijk, nu die verklaring immers ook tot bestraffing zou kunnen leiden en daartoe feitelijk ook heeft geleid. 2.3. Appellant heeft subsidiair betoogd dat de sanctie niet evenredig is. Ten onrechte is bij de beoordeling niet of onvoldoende betrokken dat appellant hoe dan ook geen toestemming heeft verleend voor het gebruik van zijn code. Dat geldt ook voor het feit dat hij tweemaal eerder op fraude is aangesproken. De verhouding tussen de twee eerdere gedragingen ten opzichte van de nu verweten gedraging had bij de afweging moeten worden betrokken.

2.3.1. Ook het subsidiaire betoog slaagt niet. Verweerder kan worden gevolgd in zijn opvatting dat van ernstige fraude sprake is. Bovendien is appellant al tweemaal eerder voor het plegen van fraude is bestraft, die bestraffing er kennelijk niet toe heeft geleid dat appellant voor toekomstige gevallen van (het meewerken aan) fraude zou afzien. Dat appellant tegen de eerdere bestraffingen niet is opgekomen, werpt hierop geen ander licht en leidt niet tot een ander oordeel. De sanctie is in overeenstemming met de ernst van de gedraging.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Technische Universiteit Delft, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 25 september 2020 heeft de examencommissie van de *Faculty Electrical Engineering, Mathematics and Computer Science* aan appellant meegedeeld dat hij wegens geconstateerde fraude bij het vak *CSE Algorithms and Data Structures* wordt uitgesloten van het afleggen van examens in de periode 1 oktober 2020 tot 2 juli 2021 en dat aan het College van Bestuur van de TU Delft zal worden voorgesteld appellant van zijn opleiding te verwijderen.

Bij beslissing van 5 januari 2021 heeft verweerder het administratief beroep van appellant tegen de beslissing van 25 september 2020 ongegrond verklaard.

Tegen de beslissing van 5 januari 2021 heeft appellant bij beroepschrift van 9 februari 2021, op die dag ontvangen, bij het College beroep ingesteld.

Van verweerder is op 12 maart 2021 een verweerschrift bij het College ontvangen.

Het College heeft het beroep van appellant ter zitting behandeld op 26 maart 2021, waar appellant is verschenen, bijgestaan door mr. R. Verspaandonk, advocaat in Den Haag. Verweerder werd vertegenwoordigd door mr. D.L.M. van der Zande, secretaris van het college van beroep voor de examens.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.12b, tweede lid, van de Wet op het Hoger Onderwijs en Wetenschappelijk Onderzoek kan indien een student of extraneus fraudeert, de examencommissie de betrokkene het recht ontnemen één of meer door de examencommissie aan te wijzen tentamens of examens af te leggen, gedurende een door de examencommissie te bepalen termijn van ten hoogste een jaar. Bij ernstige fraude kan het instellingsbestuur op voorstel van de examencommissie de inschrijving voor de opleiding van de betrokkene definitief beëindigen.

In artikel 8, eerste lid, van de Regels en Richtlijnen van de examencommissie van de opleiding van appellant is bepaald dat onder fraude wordt verstaan het handelen of nalaten van een student dat ertoe leidt dat het vormen van een juist oordeel omtrent de kennis, het inzicht en de vaardigheden van die student of van een andere student geheel of gedeeltelijk onmogelijk wordt gemaakt.
Uit artikel 8, achtste lid, van de Regels en Richtlijnen van de examencommissie volgt dat bij het opleggen van een sanctie bij fraude mede acht wordt geslagen op de ernst van de fraude, herhaalde fraude daaronder begrepen.

2.2. Appellant heeft betoogd dat hij ten onrechte van fraude is beschuldigd, dat het besluit ter zake niet zorgvuldig is voorbereid en dat dit onvoldoende is gemotiveerd. Appellant onderkent dat hij vanwege twee eerdere aantijgingen de schijn tegen heeft, maar dat betekent niet dat kan worden uitgegaan van de verklaring van de medestudent die heeft gemeld dat appellant zijn code heeft gedeeld. De examencommissie heeft de feitelijke gang van zaken onvoldoende onderzocht om te kunnen komen tot het oordeel dat appellant fraude heeft gepleegd. Niet appellant maar juist zijn medestudent heeft een onjuiste verklaring afgelegd. Appellant kan in ieder geval niet bedenken op welke wijze deze medestudent aan de gegevens van appellant is gekomen, anders dan dat deze medestudent de inloggegevens van appellant heeft gehackt of op een andere manier heeft opgeslagen en gebruikt voor het overnemen van het werk van appellant. Appellant heeft daarvan bij de politie ook aangifte gedaan. Zo appellant zijn code al zou hebben gedeeld, dan is daarmee niet gezegd dat hij daarbij aan zijn medestudent toestemming heeft verleend die bij het tentamen ook te mogen gebruiken.

2.2.1. Dit betoog slaagt niet. Het College stelt vast dat appellant en de medestudent beiden hebben deelgenomen aan het betrokken tentamen. Appellant heeft niet alle vragen gemaakt en is al vrij kort na het begin van het tentamen uitgelogd. Verweerder heeft onweersproken gesteld dat alle opdrachten die gedurende het tentamen worden ingevuld worden opgeslagen. Tussen partijen is niet in geschil dat de code van de medestudent en die van appellant bij de betreffende tentamenopdracht voor 92% overeenkomen. Zoals verweerder heeft toegelicht is een dergelijk hoog percentage niet anders te verklaren dan dat de code is gedeeld. Dat blijkt ook uit het feit dat een variabele die in de opdracht zat door de medestudent in de code in diens tentamen is aangepast, en wel binnen zeer korte tijd nadat de code in het antwoordvak was ingevuld. De verklaring(en) die appellant heeft gegeven voor de grote mate van overeenstemming zijn of aantoonbaar onjuist of dermate onwaarschijnlijk dat daarvan niet kan worden uitgegaan. Als appellant de code niet zelf had gedeeld, dan zou volgens verweerder het gebruik door een medestudent van de code van appellant slechts mogelijk zijn indien die medestudent toegang had tot het account van appellant. De bij het tentamen gebruikte software laat echter zien dat van een tweede inlogpoging op het account van appellant geen sprake is, zodat ervan kan worden uitgegaan dat, anders dan appellant heeft gesteld, van een hack geen sprake was. Ook anderszins is van misbruik van het account van appellant niet gebleken. Het College ziet, mede gelet op wat appellant daar tegenover heeft gesteld, geen aanleiding om hieraan te twijfelen. In dit verband is ook van belang dat appellant voor de vastgestelde overeenkomst tussen de codes telkens andere verklaringen aandraagt, die vervolgens telkens door verweerder worden weerlegd, waarmee die verklaringen aan geloofwaardigheid inboeten. De medestudent van appellant, die ook voor fraude is bestraft, heeft bovendien verklaard dat de code op andere wijze door appellant is gedeeld en erkend dat hij daarvan gebruik heeft gemaakt. Dat deze student daarbij belang had, zoals appellant heeft gesteld, is niet aannemelijk, nu die verklaring immers ook tot bestraffing zou kunnen leiden en daartoe feitelijk ook heeft geleid.

2.3. Appellant heeft subsidiair betoogd dat de sanctie niet evenredig is. Ten onrechte is bij de beoordeling niet of onvoldoende betrokken dat appellant hoe dan ook geen toestemming heeft verleend voor het gebruik van zijn code. Dat geldt ook voor het feit dat hij tweemaal eerder op fraude is aangesproken. De verhouding tussen de twee eerdere gedragingen ten opzichte van de nu verweten gedraging had bij de afweging moeten worden betrokken.

2.3.1. Ook het subsidiaire betoog slaagt niet. Verweerder kan worden gevolgd in zijn opvatting dat van ernstige fraude sprake is. Bovendien is appellant al tweemaal eerder voor het plegen van fraude is bestraft, die bestraffing er kennelijk niet toe heeft geleid dat appellant voor toekomstige gevallen van (het meewerken aan) fraude zou afzien. Dat appellant tegen de eerdere bestraffingen niet is opgekomen, werpt hierop geen ander licht en leidt niet tot een ander oordeel. De sanctie is in overeenstemming met de ernst van de gedraging.

2.4. Wat hiervoor is overwogen leidt tot de conclusie dat het beroep ongegrond moet worden verklaard.

2.5. Voor een proceskostenveroordeling is geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. N. Verheij en mr. A.J.C. de Moor-van Vugt, leden, in tegenwoordigheid van mr. D.T. van der Leek, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2021/012**
Rechter(s):	mr. Streefkerk
Datum uitspraak:	6 juli 2021
Partijen:	appellant en Universiteit Leiden
Trefwoorden:	kamersamenstelling onzorgvuldig procedure
Artikelen:	WHW: artikel 7.60
Uitspraak:	gegrond
Hoofdoverwegingen:	2.3. Appellant heeft aangevoerd dat bij de zitting van het CBE een of meer andere leden van het CBE aanwezig zijn geweest en dat in ieder geval Nijland geen deel heeft uitgemaakt van de kamer die het beroep van appellant ter zitting heeft behandeld. Verweerder heeft dat erkend en gesteld dat niet Nijland, maar W.M. Lijferink van die kamer deel heeft uitgemaakt. Wie de overige leden van de behandelend kamer zijn geweest en of de andere leden die zijn genoemd onder de beslissing van 11 januari 2021 de zitting hebben bijgewoond, kon verweerder ter zitting van het College niet (meer) nagaan. Over de informatie die volgens appellant op de website van het CBE heeft gestaan en waarbij de namen van de betrokken leden zouden zijn vermeld, heeft appellant gesteld dat die niet volledig was, maar dat daarop in ieder geval de naam Nijland niet voorkwam. Verweerder heeft erkend dat deze informatie via de website bekend wordt gemaakt, maar de concreet in het voorliggende geval verstrekte informatie was ter zitting van het College voor verweerder niet (meer) beschikbaar. Nu ook op het verslag dat van de zitting is gemaakt de namen van de betrokken leden niet zijn vermeld, valt niet vast te stellen wie appellant hebben gehoord, wie aan de beraadslaging hebben deelgenomen en wie deel uitmaakten van de kamer die de beslissing van 11 januari 2021 heeft gegeven. 2.4. Naar het oordeel van het College moet de conclusie uit wat is vermeld onder 2.3 zijn dat de door verweerder gevolgde procedure onzorgvuldig is geweest, zodat de beslissing van het CBE reeds daarom niet in stand kan blijven. Het College zal die beslissing vernietigen en het CBE opdragen het administratief beroep van appellant opnieuw te behandelen.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Universiteit Leiden, verweerder (hierna ook: het CBE).

1. Procesverloop

Bij beslissing van 20 augustus 2020 heeft de examencommissie van de Faculteit der Rechtsgeleerdheid aan appellant meegedeeld dat hij voor het tentamen Fiscale Ethiek het cijfer 5 heeft behaald.

Bij brief van 31 augustus 2020 heeft appellant tegen deze beslissing administratief beroep ingesteld.

Op 2 december 2020 heeft het CBE een hoorzitting gehouden.

Bij ongedateerde beslissing, verzonden op 11 januari 2021 (hierna: de beslissing van 11 januari 2021) heeft verweerder het administratief beroep van appellant tegen de beslissing van 31 augustus 2020 ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant bij beroepschrift van 12 februari 2021 bij het College beroep ingesteld.

Verweerder heeft op 10 maart 2021 een verweerschrift aan het College gezonden.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft het beroep van appellant ter zitting behandeld op 21 april 2021, waar appellant en verweerder vertegenwoordigd door mr. W.J. de Wit, secretaris van het college van beroep voor de examens, zijn verschenen. Namens de examencommissie is mr. drs. E. Hutten, lid van de examencommissie, verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.60 van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), voor zover hier van belang, heeft elke instelling voor hoger onderwijs een college van beroep voor de examens. Het college van beroep heeft drie of vijf leden. Het aantal plaatsvervangende leden is niet groter dan het aantal leden. Het college houdt voltallig zitting. Het college kan besluiten kamers in te stellen. Indien het college daartoe besluit, bestaat het college uit ten minste zes en ten hoogste vijftien leden. Het aantal plaatsvervangende leden is niet groter dan het aantal leden. Elke kamer heeft drie of vijf leden. Zij houdt voltallig zitting.

2.2. Bij de Universiteit Leiden zijn kamers als bedoeld onder 2.1 ingesteld. In het voorliggende geval bestond de behandelend kamer volgens de beslissing op het administratief beroep uit mr. drs. H.M. Braam als voorzitter en dr. C. de Groot, dr. J. Nijland, M. Heezen LLB en Y D R. Mandel LLB als leden.

2.3. Appellant heeft aangevoerd dat bij de zitting van het CBE een of meer andere leden van het CBE aanwezig zijn geweest en dat in ieder geval Nijland geen deel heeft uitgemaakt van de kamer die het beroep van appellant ter zitting heeft behandeld. Verweerder heeft dat erkend en gesteld dat niet Nijland, maar W.M. Lijferink van die kamer deel heeft uitgemaakt. Wie de overige leden van de behandelend kamer zijn geweest en of de andere leden die zijn genoemd onder de beslissing van 11 januari 2021 de zitting hebben bijgewoond, kon verweerder ter zitting van het College niet (meer) nagaan. Over de informatie die volgens appellant op de website van het CBE heeft gestaan en waarbij de namen van de betrokken leden zouden zijn vermeld, heeft appellant gesteld dat die niet volledig was, maar dat daarop in ieder geval de naam Nijland niet voorkwam. Verweerder heeft erkend dat deze informatie via de website bekend wordt gemaakt, maar de concreet in het voorliggende geval verstrekte informatie was ter zitting van het College voor verweerder niet (meer) beschikbaar. Nu ook op het verslag dat van de zitting is gemaakt de namen van de betrokken leden niet zijn vermeld, valt niet vast te stellen wie appellant hebben gehoord, wie aan de beraadslaging hebben deelgenomen en wie deel uitmaakten van de kamer die de beslissing van 11 januari 2021 heeft gegeven.

2.4. Naar het oordeel van het College moet de conclusie uit wat is vermeld onder 2.3 zijn dat de door verweerder gevolgde procedure onzorgvuldig is geweest, zodat de beslissing van het CBE reeds daarom niet in stand kan blijven. Het College zal die beslissing vernietigen en het CBE opdragen het administratief beroep van appellant opnieuw te behandelen.

2.5. Van voor vergoeding in aanmerking komende proceskosten is niet gebleken.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. Verklaart het beroep gegrond;
II. Vernietigt de beslissing van 11 januari 2021;
III. bepaalt dat het college van beroep voor de examens opnieuw op het administratief beroep van appellant beslist met inachtneming van de aanwijzingen in deze uitspraak;
IV. Verstaat dat verweerder het door appellant betaalde griffierecht van € 49,- aan hem vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.D. Streefkerk, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. D.T. van der Leek, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2021/013**
Rechter(s):	mr. Streefkerk
Datum uitspraak:	24 augustus 2021
Partijen:	appellant en CBE Universiteit Leiden
Trefwoorden:	niet-ontvankelijk
Artikelen:	Awb: artikel 6:5
Uitspraak:	ongegrond
Hoofdoverwegingen:	2.4. Het beroep bij het College kan alleen gaan om de vraag of verweerder het administratief beroep van appellant terecht niet-ontvankelijk heeft verklaard. De gronden die appellant in zijn beroepschrift heeft opgenomen zijn niet gericht tegen deze niet-ontvankelijkverklaring, maar tegen de inhoud van de beslissing om hem de voorwaarde op te leggen dat hij een taaltoets moet afleggen. Nu appellant niet uiteen heeft gezet dat en waarom verweerder zijn administratief beroep ten onrechte niet-ontvankelijk heeft verklaard, blijft de beslissing van verweerder in stand. Het College is overigens ook van oordeel dat verweerder het administratief beroep terecht niet-ontvankelijk heeft verklaard. Voor zover appellant heeft beoogd te betogen dat de e-mail van 17 augustus 2020 als een besluit moet worden aangemerkt dan faalt dit betoog nu deze e-mail niet op enig rechtsgevolg is gericht. Zijn administratief beroep zou ook in zoverre niet-ontvankelijk zijn. Aan de gronden die appellant heeft aangevoerd tegen de inhoud van de beslissing van 26 mei 2020, waarbij hem de voorwaarde is opgelegd om een taaltoets af te leggen, wordt, gelet op het vorenstaande, niet toegekomen. Het betoog slaagt niet.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Universiteit Leiden, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 26 mei 2020 heeft de examencommissie appellant bericht dat hij als toelatingsvoorwaarde tot de bacheloropleiding Fiscaal Recht een toets Nederlands TUL moet afleggen.

Bij e-mail van 17 augustus 2020 heeft een medewerker admissions office diplomawaardering appellant gewezen op de beslissing van 26 mei 2020.

Bij beslissing van 7 januari 2021 heeft verweerder het door appellant ingestelde administratief beroep niet-ontvankelijk verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 14 juli 2021, waar appellant, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. W.J. de Wit, secretaris van verweerder zijn verschenen. Tevens was ing. M.S. in het Veld, hoofd Admissions Office, aanwezig.

2. Overwegingen

2.1. Appellant wil graag de bacheloropleiding Fiscaal Recht aan de Universiteit Leiden volgen. Bij beslissing van 26 mei 2020 heeft de examencommissie appellant bericht dat hij als toelatingsvoorwaarde tot de opleiding Fiscaal Recht een toets Nederlands TUL moet afleggen. Bij e-mail van 17 augustus 2020 heeft een medewerker admissions office diplomawaardering, de heer A.H.P. Koch, appellant gewezen op de beslissing van 26 mei 2020. Appellant heeft op 19 augustus 2020 administratief beroep ingesteld, omdat hij het er niet mee eens is dat hij een taaltoets moet afleggen.

2.2. Verweerder heeft het administratief beroep niet-ontvankelijk verklaard en heeft daaraan het volgende ten grondslag gelegd. Bij e-mail van 20 augustus 2020 heeft verweerder appellant gewezen op artikel 6:5 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb), waarin is bepaald dat zo mogelijk een afschrift van het besluit waarop het geschil betrekking heeft dient te worden overgelegd. In voornoemde e-mail van 17 augustus 2020 heeft een medewerker van de universiteit appellant meegedeeld dat appellant het door hem bestreden besluit niet heeft overgelegd. Verweerder heeft appellant vervolgens in de gelegenheid gesteld om uiterlijk 27 augustus 2020 dat besluit alsnog over te leggen. Daarbij is vermeld dat als niet hieraan is voldaan het administratief beroep niet-ontvankelijk kan worden verklaard. Op 21 augustus 2020 ontving verweerder van appellant een reactie. Appellant stelt dat de door hem meegezonden e-mail van 17 augustus 2020 van de heer Koch het bestreden besluit is. Bij email van 23 augustus 2020 heeft verweerder appellant nogmaals gewezen op artikel 6:5 van de Awb en verzocht om toezending van het toelatingsbesluit van 26 mei 2020. Verder is aan appellant meegedeeld dat de e-mail van 17 augustus 2020 van de heer Koch geen besluit is maar een nadere uitleg op de beslissing van 26 mei 2020. Appellant is opnieuw in de gelegenheid gesteld om, uiterlijk 27 augustus 2020, het toelatingsbesluit alsnog over te leggen. Daarbij is nogmaals vermeld dat in geval hieraan niet wordt voldaan appellant niet-ontvankelijk kan worden verklaard in zijn beroep. Verweerder heeft van appellant geen reactie ontvangen en heeft vervolgens het ingestelde administratieve beroep niet-ontvankelijk verklaard.

2.3. Appellant is het niet eens met de beslissing van verweerder. Hij betoogt dat hem ten onrechte de voorwaarde is opgelegd dat hij een taaltoets moet afleggen. Volgens appellant is dat niet nodig, omdat hij al over een zogeheten Nt2-II-diploma beschikt. Hij weet daarom dat hij geen taalproblemen bij zijn opleiding zal ondervinden. Appellant voert daarnaast aan dat de kosten van het afleggen van een taaltoets te hoog zijn.

2.4. Het beroep bij het College kan alleen gaan om de vraag of verweerder het administratief beroep van appellant terecht niet-ontvankelijk heeft verklaard. De gronden die appellant in zijn beroepschrift heeft opgenomen zijn niet gericht tegen deze niet-ontvankelijkverklaring, maar tegen de inhoud van de beslissing om hem de voorwaarde op te leggen dat hij een taaltoets moet afleggen. Nu appellant niet uiteen heeft gezet dat en waarom verweerder zijn administratief beroep ten onrechte niet-ontvankelijk heeft verklaard, blijft de beslissing van verweerder in stand. Het College is overigens ook van oordeel dat verweerder het administratief beroep terecht niet-ontvankelijk heeft verklaard. Voor zover appellant heeft beoogd te betogen dat de e-mail van 17 augustus 2020 als een besluit moet worden aangemerkt dan faalt dit betoog nu deze e-mail niet op enig rechtsgevolg is gericht. Zijn administratief beroep zou ook in zoverre niet-ontvankelijk zijn. Aan de gronden die appellant heeft aangevoerd tegen de inhoud van de beslissing van 26 mei 2020, waarbij hem de voorwaarde is opgelegd om een taaltoets af te leggen, wordt, gelet op het vorenstaande, niet toegekomen.
Het betoog slaagt niet.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.D. Streefkerk, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2021/016**
Rechter(s):	mr. Streefkerk
Datum uitspraak:	17 mei 2021
Partijen:	appellant en CBE Universiteit van Amsterdam
Trefwoorden:	afstudeerscriptie beoordeling cum laude feedback kennen en kunnen,
Artikelen:	WHW: artikel 7.66, tweede lid Awb: artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b
Uitspraak:	ongegrond
Hoofdoverwegingen:	2.4. In hetgeen appellante aanvoert ziet het College geen grond voor het oordeel dat de beslissing van verweerder niet in stand kan blijven. Het College overweegt hiertoe dat niet is gebleken dat bij de beoordeling niet is voldaan aan de voorschriften van procedurele aard die bij of krachtens de Awb, de WHW of enig andere wet in formele zin zijn gesteld. De scriptie van appellante is door twee lezers beoordeeld, waarbij de tweede lezer ook een uitgebreide toelichting heeft gegeven bij het beoordelingsformulier. Het enkele feit dat de gegeven feedback van de scriptiebegeleider en de tweede lezer op onderdelen uiteenloopt, betekent nog niet dat de door de scriptiebegeleider gegeven feedback niet overeenkomstig de procedurele voorschriften heeft plaatsgevonden. Verder mist de stelling van appellant dat de feedback van de tweede lezer gekleurd zou zijn, wat daar verder ook van zij, feitelijke grondslag. Het College vindt het strevenswaardig dat appellante cum laude wil afstuderen en kan de teleurstelling van appellante dat zij een 7,5 heeft behaald in dat opzicht goed begrijpen. Dit kan er echter niet aan afdoen dat, zoals hiervoor is overwogen, niet is gebleken dat bij de beoordeling niet is voldaan aan de voorschriften van procedurele aard die bij of krachtens de Awb, de WHW of enig andere wet in formele zin zijn gesteld. Het betoog slaagt niet.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Universiteit van Amsterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 9 september 2020 heeft de examencommissie Faculteit Economie en Bedrijfskunde de door appellante gemaakte afstudeerscriptie Consumer Marketing met een 7,5 beoordeeld.

Bij beslissing van 8 januari 2021 heeft verweerder het door appellante hiertegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 21 april 2021, waar appellante, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. N. van den Brink, secretaris van het college van beroep voor de examens, zijn verschenen. Namens de examencommissie is de secretaris, mr. drs. L. Zagers, verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellante heeft in het kader van haar masteropleiding Business Administration, richting Consumer Marketing, een afstudeerscriptie moeten schrijven. Deze afstudeerscriptie is met een 7,5 beoordeeld. Verweerder heeft deze beoordeling in stand gelaten. Verweerder heeft hiertoe overwogen dat de beoordeling zorgvuldig tot stand is gekomen. Er heeft een beoordeling plaatsgevonden door de scriptiebegeleider, mevrouw Jaeckel, en de tweede lezer, de heer Zerres. Naar aanleiding van het beroepschrift van appellante heeft Zerres nog een gedetailleerde onderbouwing gegeven van de beoordeling. Per onderdeel van de zogenoemde grading grid heeft hij beoordeeld in hoeverre de scriptie van appellante aan de beoordelingscriteria voldoet. Verweerder heeft voorts overwogen dat het niet de taak van de scriptiebegeleider is om zodanige feedback te leveren dat appellante ten minste een 8 zou kunnen behalen. Verweerder heeft verder overwogen dat niet aannemelijk is dat de scriptiebegeleider tekort is geschoten. Appellante heeft pas na bekendmaking van het cijfer klachten over de scriptiebegeleider geuit. Indien appellante tijdens het scriptieproces klachten had over de begeleiding dan had het op haar weg gelegen om hier melding van te maken bij de scriptiecoördinator, aldus verweerder.

2.2. Appellante betoogt dat verweerder ten onrechte de beoordeling van haar afstudeerscriptie in stand heeft gelaten. Zij voert aan dat de beoordeling voortkomt uit een combinatie van onervarenheid, gebrekkige begeleiding en onderbouwing en nalatigheid van haar scriptiebegeleider. Volgens appellante blijkt dit uit het verschil in feedback dat zij heeft ontvangen van de scriptiebegeleider en de tweede lezer. Appellante voert voorts aan dat in sectie 5.3 van het Studentenstatuut is vermeld dat de universiteit zich richt op de ontwikkeling van gemotiveerde en ambitieuze studenten door het aanbieden van kwalitatief hoogwaardig onderwijs. Gelet hierop mocht zij ervan uitgaan dat ze een bekwame scriptiebegeleider zou krijgen. Appellante voert verder aan dat ze feedback van de tweede lezer waardeert, maar dat zij zich niet aan de indruk kan onttrekken dat de feedback enigszins is gekleurd door de emoties van de tweede lezer. In de stukken en ter zitting van het College heeft appellante toegelicht dat zij graag cum laude wilde afstuderen, dat zij daarvoor het cijfer 8 voor haar scriptie nodig had en dat zij dat ook bij aanvang van het scriptietraject aan haar begeleidster heeft gemeld. Gelet op het eindproduct is zij van oordeel is dat haar niveau ook een 8 rechtvaardigt.

2.3. Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), gelezen in verbinding met artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) kan geen beroep worden ingesteld tegen een besluit, inhoudende een beoordeling van het kennen en kunnen van een kandidaat of leerling die ter zake is geëxamineerd of op enigerlei andere wijze is getoetst, dan wel inhoudende de vaststelling van opgaven, beoordelingsnormen of nadere regels voor die examinering of toetsing. Deze bepalingen staan eraan in de weg dat door het instellen van beroep tegen een beslissing van een college van beroep voor de examens een oordeel van de bestuursrechter wordt verkregen over een beslissing die als zodanig van bestuursrechtelijke rechtsbescherming is uitgezonderd. Dit betekent dat het College slechts kan onderzoeken of het verweerder terecht de vaststelling van het cijfer in stand heeft gelaten omdat bij de beoordeling is voldaan aan de voorschriften van procedurele aard die bij of krachtens de Awb, de WHW of enig andere wet in formele zin zijn gesteld.

2.4. In hetgeen appellante aanvoert ziet het College geen grond voor het oordeel dat de beslissing van verweerder niet in stand kan blijven. Het College overweegt hiertoe dat niet is gebleken dat bij de beoordeling niet is voldaan aan de voorschriften van procedurele aard die bij of krachtens de Awb, de WHW of enig andere wet in formele zin zijn gesteld. De scriptie van appellante is door twee lezers

beoordeeld, waarbij de tweede lezer ook een uitgebreide toelichting heeft gegeven bij het beoordelingsformulier. Het enkele feit dat de gegeven feedback van de scriptiebegeleider en de tweede lezer op onderdelen uiteenloopt, betekent nog niet dat de door de scriptiebegeleider gegeven feedback niet overeenkomstig de procedurele voorschriften heeft plaatsgevonden. Verder mist de stelling van appellant dat de feedback van de tweede lezer gekleurd zou zijn, wat daar verder ook van zij, feitelijke grondslag. Het College vindt het strevenswaardig dat appellante cum laude wil afstuderen en kan de teleurstelling van appellante dat zij een 7,5 heeft behaald in dat opzicht goed begrijpen. Dit kan er echter niet aan afdoen dat, zoals hiervoor is overwogen, niet is gebleken dat bij de beoordeling niet is voldaan aan de voorschriften van procedurele aard die bij of krachtens de Awb, de WHW of enig andere wet in formele zin zijn gesteld.
Het betoog slaagt niet.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.D. Streefkerk, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2021/017**
Rechter(s):	mrs. Troostwijk, Drop en Vermeulen
Datum uitspraak:	14 juli 2021
Partijen:	appellant en CBE Erasmus Universiteit Rotterdam
Trefwoorden:	bindend studieadvies corona COVID 19 doorstroomnorm dwangsom persoonlijke omstandigheden studielast studiepuntennorm tegemoetkoming toelating
Artikelen:	WHW: artikel 7.8b Awb: artikel 6:19 Awb: artikel 7:14 OER: artikel 4.3 OER: artikel 11.1 Addendum OER: artikel I
Uitspraak:	ongegrond
Hoofdoverwegingen:	2.8. Het betoog van appellant dat aan de beslissing van 25 augustus 2020 een motiveringsgebrek kleefde en verweerder het administratief beroep om die reden gegrond had moeten verklaren, slaagt niet. De beslissing van 25 augustus 2020 is niet ingetrokken, gewijzigd of vervangen als bedoeld in artikel 6:19 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb), maar aangevuld. Aan die aanvulling kan op zichzelf niet de conclusie worden verbonden dat de beslissing van 25 augustus 2020 onvoldoende was gemotiveerd. Dit betoog faalt. 2.9. Vooropgesteld dient te worden dat de examencommissie bij de beslissing als bedoeld in artikel 4.3, zevende lid, van de OER op een verzoek om een uitzondering te verlenen op de doorstroomregeling aanzienlijke beoordelingsruimte heeft. De examencommissie heeft zich derhalve op het standpunt mogen stellen dat van de bevoegdheid om een uitzondering te verlenen slechts in uitzonderlijke gevallen gebruik wordt gemaakt en dat daarbij wordt beoordeeld of sprake is geweest van persoonlijke omstandigheden waardoor een student niet aan de norm voor doorstroom naar het tweede jaar heeft gehaald en of een student voldoende basis heeft om het tweede jaar met de openstaande onderdelen uit het eerste jaar met succes aan te vangen. 2.10. Naar het oordeel van het College heeft verweerder zich terecht op het standpunt gesteld dat de examencommissie het verzoek van appellant heeft mogen afwijzen. Verweerder heeft zich terecht op het standpunt gesteld dat de examencommissie mocht vasthouden aan de doorstroomnorm van 43 studiepunten om de kwaliteit en het niveau in het tweede studiejaar, ook in covid-19 tijden, te borgen. Appellant heeft in het studiejaar 2019-2020 35 studiepunten behaald en de examencommissie heeft het risico te groot geacht dat de studielast voor appellant in het Ba2-jaar te groot zou worden. Daarbij heeft de examencommissie betrokken dat het advies van de studieadviseur niet onvoorwaardelijk

positief is ten aanzien van het laten doorstromen van appellant naar het Ba2-jaar vanwege het risico op een te grote studielast in dat jaar. Verder heeft de examencommissie in haar afweging betrokken dat appellant eerder een negatief BSA heeft ontvangen. Tot slot heeft de examencommissie in haar afweging betrokken dat de resterende 25 studiepunten van het Ba1-jaar een voldoende studeerbaar programma in het studiejaar 2020-2021 voor appellant oplevert.
Verweerder heeft zich verder op het standpunt gesteld dat niet kan worden vastgesteld in welke mate de persoonlijke omstandigheden van appellant studiebelemmerend zijn geweest, aangezien het aantal studiepunten dat appellant in het eerste deel van het studiejaar heeft behaald vrijwel gelijk is aan het aantal studiepunten dat hij in het tweede deel van het studiejaar heeft behaald. Bovendien is vanwege covid-19 het bindend studieadvies aan alle studenten in het studiejaar 2019-2020 met een jaar uitgesteld. Hoewel het doorschuiven van het bindend studieadvies met een jaar een algemene maatregel betreft, biedt dit uitstel naar het oordeel van het College een voldoende tegemoetkoming voor de vertraging als gevolg van de door appellant aangedragen persoonlijke omstandigheden. Daarmee wordt hij immers in de gelegenheid gesteld om de opgelopen vertraging in te lopen, zonder dat hij een negatief bindend studieadvies krijgt. Naar het oordeel van het College is de afweging van de examencommissie dat, alles afwegende, een doorstroom van appellant naar het Ba2-jaar een te groot risico voor hem op een negatief bindend studieadvies vormt, niet onredelijk.
Het betoog faalt.
2.11. Ten aanzien van het betoog over de verschuldigdheid van een dwangsom overweegt het College als volgt.
Op grond van artikel 7:27 van de Awb is artikel 4:17 van die wet, dat betrekking heeft op dwangsommen bij niet tijdig beslissen, ook van toepassing op beslissingen op administratief beroep. In artikel 4:17, derde lid, van de Awb is bepaald dat de eerste dag waarover een dwangsom is verschuldigd, de dag is waarop twee weken zijn verstreken na de dag waarop de termijn voor het geven van de beschikking is verstreken en het bestuursorgaan van de aanvrager een schriftelijke ingebrekestelling heeft ontvangen.
Appellant heeft bij brief van 12 januari 2021 een ingebrekestelling aan verweerder verzonden, waarin is gesteld dat verweerder niet tijdig op het administratief beroep heeft beslist. De termijn is derhalve aangevangen op 13 januari 2021. Dat betekent dat twee weken later, op 27 januari 2021, de eerste dwangsom zou zijn verschuldigd. Ter zitting is gebleken dat niet in geschil is dat verweerder op 26 januari 2021 de beslissing op het administratief beroep zowel per brief als per e-mail aan appellant heeft verzonden en dat appellant de beslissing die dag ook heeft ontvangen. Daarmee is verweerder geen dwangsom verschuldigd en had hij zich daarover ook niet hoeven uitlaten in de beslissing op het administratief beroep.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Erasmus Universiteit Rotterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 25 augustus 2020, aangevuld bij beslissing van 2 oktober 2020, heeft de examencommissie Geneeskunde het verzoek van appellant om toelating tot het tweede jaar van de bacheloropleiding geneeskunde afgewezen.

Bij beslissing van 13 oktober 2020, eerst op 26 januari 2021 verzonden, heeft verweerder het door appellant daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Appellant heeft een nader stuk ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 17 mei 2021, waar appellant, bijgestaan door mr. M.R.P. Bakker, advocaat te Amsterdam, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. B. van Mulken, secretaris van verweerder, zijn verschenen. Tevens is verschenen dr. T.J.H. Ruijgrok, vice-voorzitter van de examencommissie.

2. Overwegingen

Wet- en regelgeving

2.1. Artikel 4.3 van de Onderwijs- en Examenregeling bachelor Geneeskunde 2019-2020 (hierna: OER) luidt:
“1. Toegang tot het onderwijs en de tentamens van Ba2 van het volgende studiejaar heeft die student die uiterlijk op 31 augustus van het lopende studiejaar voor de examenonderdelen van Ba1 tenminste 45 EC heeft behaald (exclusief compensatie). Daarbij dienen alle onderwijsonderdelen uit de domeinen Vaardigheden en Professionele Ontwikkeling van Ba1 behaald te zijn. Een negatief BSA wordt afgegeven indien een student op 31 augustus van het lopende studiejaar minder dan 45 EC van Ba1 heeft behaald, of één of meerdere onderwijsonderdelen uit de domeinen Vaardigheden en Professionele Ontwikkeling van Ba1 niet behaald heeft (zie paragraaf 9).
[…]
7. Namens de Decaan, besluit de Examencommissie op verzoek van een student of een uitzondering wordt verleend op de doorstroomregeling van het eerste tot en met zesde lid.”

2.2. Artikel 11.1 van de OER luidt:
“1. In bijzondere, individuele gevallen waarbij toepassing van een of meer bepalingen van deze regeling leidt tot onredelijke en/of onbillijke situaties ten aanzien van een student, kan deze student een schriftelijk en met redenen omkleed verzoek om afwijking van bedoelde bepaling(en) indienen bij de Examencommissie. De Examencommissie kan, gehoord de desbetreffende examinator(en) of de Decaan of Opleidingsdirecteur of de gemandateerde medewerker van Erasmus MC en de studieadviseur of studentendecaan, afwijken van bedoelde bepaling(en) ten gunste van de student.
[…]”

2.3. Artikel I van het Addendum Bachelor OER 2019-2020 luidt:
“De Onderwijs- en Examenregeling Bachelor Geneeskunde Curriculum Erasmusarts 2020, collegejaar 2019-2020

A. Artikel 4.3 – Doorstroom naar volgend studiejaar

Art 4.3.1, komt te luiden als volgt:
Toegang tot het onderwijs en de tentamens van Ba2 van het volgende studiejaar heeft die student die uiterlijk op 31 augustus van het lopende studiejaar voor de examenonderdelen van Ba1 maximaal 15 EC uit het domein Kennis en Inzicht niet heeft behaald (exclusief compensatie). Daarbij dienen alle onderwijsonderdelen uit de domeinen Vaardigheden en Professionele Ontwikkeling van Ba1 behaald te zijn, tenzij de toetsen in deze domeinen niet zijn aangeboden gedurende het collegejaar.

Een negatief BSA wordt afgegeven indien een student op 31 augustus van het lopende studiejaar niet meer ingeschreven stond als student van de bacheloropleiding geneeskunde (studiestaker) (zie paragraaf 9).

[…]

D. Artikel 9.1 – Het bindend studieadvies

Artikel 9.1 wordt een lid toegevoegd, deze komt te luiden als volgt:
9.1.9 (Nieuw) Voor studenten gestart met de bacheloropleiding in collegejaar 2019-2020 wordt het bindend studieadvies eenmalig uitgesteld tot 31 augustus 2021. De normen en voorwaarden zoals gesteld in art. 9.1.1 t/m 8 zijn van toepassing op het uitgebrachte bindend studieadvies augustus 2021. Deze bepaling is niet van toepassing op studenten die op 31 augustus 2020 niet ingeschreven stonden als student van de bacheloropleiding geneeskunde (studiestaker). Ten aanzien van studenten die in een eerder collegejaar zijn begonnen met de opleiding, en nog geen bindend studieadvies hebben ontvangen, zal de examencommissie na een zorgvuldige afweging van de feiten en belangen een besluit nemen omtrent het bindend studieadvies.”

Aanleiding en besluitvorming

2.4. Appellant was in het studiejaar 2019-2020 student in het eerste jaar van de bacheloropleiding Geneeskunde aan de Erasmus Universiteit Rotterdam. Bij e-mail van 9 augustus 2020 heeft hij de examencommissie verzocht om onderwijsvakken uit het tweede bachelorjaar van de opleiding Geneeskunde te mogen volgen en daarmee een uitzondering te maken op de doorstroomnorm als bedoeld in artikel 4.3, eerste lid, van de OER. Ter toelichting op zijn verzoek heeft appellant medegedeeld dat hij in het studiejaar 2019-2020 te maken heeft gehad met de ziekte en uiteindelijk het overlijden van zijn opa in Teheran, Iran. Zijn moeder heeft de zorg voor zijn opa in Iran op zich genomen in een tijd waarin de spanningen tussen de VS en Iran groot waren en de coronapandemie in Iran een hoogtepunt bereikte. Deze omstandigheden hebben een aanzienlijke impact gehad op zijn concentratievermogen en zijn stressniveau, waardoor zijn studieresultaten zijn verslechterd.

2.5. Bij beslissing van 25 augustus 2020, aangevuld bij beslissing van 2 oktober 2020, heeft de examencommissie het verzoek van appellant afgewezen. Daaraan heeft de examencommissie ten grondslag gelegd dat appellant, gelet op artikel 4.3, eerste lid, van de OER in samenhang gelezen met het Addendum, en gegeven het niet aanbieden in het studiejaar 2019-2020 van een onderdeel van 2 studiepunten, de (verlaagde) doorstroomnorm 43 studiepunten had moeten behalen om toegang tot het onderwijs en de tentamens van Ba2 – het tweede bachelorjaar – te krijgen. Een uitzondering op de doorstroomnorm wordt slechts in uitzonderlijke gevallen verleend. Bij de beoordeling daarvan toetst de examencommissie of sprake is geweest van persoonlijke omstandigheden waardoor de student de doorstroomnorm niet heeft gehaald en of een student voldoende basis heeft om het tweede jaar met de

openstaande onderdelen uit het eerste jaar met succes aan te vangen. Voor dit laatste hanteert de examencommissie als ondergrens een norm van 40 studiepunten.
In dit geval heeft appellant de examencommissie onvoldoende kunnen overtuigen om een uitzondering op de doorstroomnorm te maken. Daarbij heeft de examencommissie van belang geacht dat de studieadviseur heeft laten weten appellant te hebben gewaarschuwd voor een te grote studielast in het tweede jaar. De studieadviseur is daarmee niet onverdeeld positief om appellant door te laten stromen, aldus de examencommissie. Bovendien voldoet appellant, ondanks de persoonlijke omstandigheden, niet aan de 40 studiepuntennorm. Dit geheel maakt dat de examencommissie niet is overtuigd om een uitzondering te maken.

2.6. Bij beslissing van 13 oktober 2020 heeft verweerder het administratief beroep ongegrond verklaard. Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat de examencommissie in redelijkheid aan de in de OER gestelde (verlaagde) eis van 43 EC heeft mogen vasthouden. Appellant heeft niet voldaan aan deze studienorm van 43 EC en uit de door hem overgelegde stukken kan niet worden afgeleid in welke mate de door hem ondervonden en gestelde persoonlijke omstandigheden studiebelemmerend zijn geweest. Bij de beoordeling van het verzoek heeft de examencommissie bovendien het advies van de studieadviseur, een eerder aan appellant gegeven bindend negatief studieadvies voor de studie Geneeskunde in het studiejaar 2015-2016 en de studeerbaarheid van het programma in het studiejaar 2020-2021 betrokken.

Het geschil in beroep

2.7. Appellant is het niet eens met de beslissing van verweerder. Daartoe voert hij aan dat verweerder ten onrechte de beslissing van 2 oktober 2020 niet in zijn beslissing heeft betrokken. Deze nadere beslissing toont volgens appellant echter aan dat de eerste beslissing van de examencommissie van 25 augustus 2020 onvoldoende was onderbouwd. Verweerder had het administratief beroep om die reden gegrond moeten verklaren.
Voorts stelt appellant dat de vanwege covid-19 verlaagde doorstroomnorm van 43 EC onredelijk is. De norm is verlaagd met 2 EC, omdat een vak van 2 EC niet is aangeboden. Appellant stelt zich op het standpunt dat ook in een niet-covid-19 periode mag worden verwacht dat de doorstroomnorm wordt verlaagd als een vak niet wordt aangeboden. De verlaging van de doorstroomnorm kan daarmee niet worden gezien als een tegemoetkoming voor lastiger studieomstandigheden door covid-19 die leiden tot vertraging in de studievoortgang. Volgens appellant is alleen de formulering van de norm aangepast, maar is de norm materieel hetzelfde gebleven.
Daarnaast voert appellant aan dat de argumentatie van verweerder dat met zijn persoonlijke omstandigheden rekening is gehouden door hem in de gelegenheid te stellen te voldoen aan de doorstroomnorm onbegrijpelijk is, aangezien dit voor alle studenten uit het studiejaar 2019-2020 geldt. Verder heeft verweerder meer gelezen in het advies van de studieadviseur dan daarin staat. De studieadviseur heeft gemeld dat deze het verzoek van appellant snapt, maar ook met appellant heeft besproken dat hem volgend jaar veel te wachten staat. Volgens appellant kan aan het bericht van de studieadviseur niet de waarde worden gehecht die de examencommissie daaraan heeft toegekend.

Appellant benadrukt verder dat hij een zwaarwegend belang heeft bij het blijven volgen van tweedejaars vakken en tentamens, maar dat hij uitsluitend zal deelnemen aan het tweede jaar voor zover ruimte overblijft naast de propedeusevakken. Hij heeft inmiddels het eerste grote tentamen uit de propedeuse dat in het huidige studiejaar is afgenomen, met een ruime voldoende behaald.
Tot slot heeft verweerder zich niet uitgelaten over de verschuldigdheid van de aangezegde dwangsom.

Beoordeling door het College

2.8. Het betoog van appellant dat aan de beslissing van 25 augustus 2020 een motiveringsgebrek kleefde en verweerder het administratief beroep om die reden gegrond had moeten verklaren, slaagt niet. De beslissing van 25 augustus 2020 is niet ingetrokken, gewijzigd of vervangen als bedoeld in artikel 6:19 van

de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb), maar aangevuld. Aan die aanvulling kan op zichzelf niet de conclusie worden verbonden dat de beslissing van 25 augustus 2020 onvoldoende was gemotiveerd.
Dit betoog faalt.

2.9. Vooropgesteld dient te worden dat de examencommissie bij de beslissing als bedoeld in artikel 4.3, zevende lid, van de OER op een verzoek om een uitzondering te verlenen op de doorstroomregeling aanzienlijke beoordelingsruimte heeft.
De examencommissie heeft zich derhalve op het standpunt mogen stellen dat van de bevoegdheid om een uitzondering te verlenen slechts in uitzonderlijke gevallen gebruik wordt gemaakt en dat daarbij wordt beoordeeld of sprake is geweest van persoonlijke omstandigheden waardoor een student niet aan de norm voor doorstroom naar het tweede jaar heeft gehaald en of een student voldoende basis heeft om het tweede jaar met de openstaande onderdelen uit het eerste jaar met succes aan te vangen.

2.10. Naar het oordeel van het College heeft verweerder zich terecht op het standpunt gesteld dat de examencommissie het verzoek van appellant heeft mogen afwijzen.
Verweerder heeft zich terecht op het standpunt gesteld dat de examencommissie mocht vasthouden aan de doorstroomnorm van 43 studiepunten om de kwaliteit en het niveau in het tweede studiejaar, ook in covid-19 tijden, te borgen. Appellant heeft in het studiejaar 2019-2020 35 studiepunten behaald en de examencommissie heeft het risico te groot geacht dat de studielast voor appellant in het Ba2-jaar te groot zou worden. Daarbij heeft de examencommissie betrokken dat het advies van de studieadviseur niet onvoorwaardelijk positief is ten aanzien van het laten doorstromen van appellant naar het Ba2-jaar vanwege het risico op een te grote studielast in dat jaar. Verder heeft de examencommissie in haar afweging betrokken dat appellant eerder een negatief BSA heeft ontvangen. Tot slot heeft de examencommissie in haar afweging betrokken dat de resterende 25 studiepunten van het Ba1-jaar een voldoende studeerbaar programma in het studiejaar 2020-2021 voor appellant oplevert.
Verweerder heeft zich verder op het standpunt gesteld dat niet kan worden vastgesteld in welke mate de persoonlijke omstandigheden van appellant studiebelemmerend zijn geweest, aangezien het aantal studiepunten dat appellant in het eerste deel van het studiejaar heeft behaald vrijwel gelijk is aan het aantal studiepunten dat hij in het tweede deel van het studiejaar heeft behaald. Bovendien is vanwege covid-19 het bindend studieadvies aan alle studenten in het studiejaar 2019-2020 met een jaar uitgesteld. Hoewel het doorschuiven van het bindend studieadvies met een jaar een algemene maatregel betreft, biedt dit uitstel naar het oordeel van het College een voldoende tegemoetkoming voor de vertraging als gevolg van de door appellant aangedragen persoonlijke omstandigheden. Daarmee wordt hij immers in de gelegenheid gesteld om de opgelopen vertraging in te lopen, zonder dat hij een negatief bindend studieadvies krijgt.
Naar het oordeel van het College is de afweging van de examencommissie dat, alles afwegende, een doorstroom van appellant naar het Ba2-jaar een te groot risico voor hem op een negatief bindend studieadvies vormt, niet onredelijk.
Het betoog faalt.

2.11. Ten aanzien van het betoog over de verschuldigdheid van een dwangsom overweegt het College als volgt.
Op grond van artikel 7:27 van de Awb is artikel 4:17 van die wet, dat betrekking heeft op dwangsommen bij niet tijdig beslissen, ook van toepassing op beslissingen op administratief beroep. In artikel 4:17, derde lid, van de Awb is bepaald dat de eerste dag waarover een dwangsom is verschuldigd, de dag is waarop twee weken zijn verstreken na de dag waarop de termijn voor het geven van de beschikking is verstreken en het bestuursorgaan van de aanvrager een schriftelijke ingebrekestelling heeft ontvangen.
Appellant heeft bij brief van 12 januari 2021 een ingebrekestelling aan verweerder verzonden, waarin is gesteld dat verweerder niet tijdig op het administratief beroep heeft beslist. De termijn is derhalve aangevangen op 13 januari 2021. Dat betekent dat twee weken later, op 27 januari 2021, de eerste dwangsom zou zijn verschuldigd. Ter zitting is gebleken dat niet in geschil is dat verweerder op 26 januari 2021 de beslissing op het administratief beroep zowel per brief als per e-mail aan appellant heeft verzonden en dat appellant de beslissing die dag ook heeft ontvangen. Daarmee is verweerder geen dwangsom verschuldigd en had hij zich daarover ook niet hoeven uitlaten in de beslissing op het

administratief beroep.

Slotsom

2.12. Het beroep is ongegrond.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H. Troostwijk, voorzitter, en mr. J.Th. Drop en mr. B.P. Vermeulen, leden, in tegenwoordigheid van mr. M. Rijsdijk, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2021/018**
Rechter(s):	mr. Streefkerk
Datum uitspraak:	17 mei 2021
Partijen:	appellant en CBE Open Universiteit
Trefwoorden:	beoordeling kennen en kunnen minnelijke schikking modelantwoorden toetsingsmaatstaf
Artikelen:	WHW: artikel 7.66, tweede lid Awb: artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b
Uitspraak:	ongegrond
Hoofdoverwegingen:	2.4. In hetgeen appellant aanvoert, ziet het College geen grond voor het oordeel dat de beslissing van verweerder niet in stand kan blijven. Het College overweegt hiertoe dat niet is gebleken is dat bij de beoordeling niet is voldaan aan de voorschriften van procedurele aard die bij of krachtens de Awb, de WHW of enig andere wet in formele zin zijn gesteld. Appellant kan niet worden gevolgd in zijn stelling dat noch door de examinator noch door verweerder is onderzocht of de vraagstellingen in het tentamen voldoende nauwkeurig zijn. Naar aanleiding van het door appellant ingediende beroepschrift heeft de opleiding de technische analyse van het tentamen door het Expertisecentrum onderwijs en professionalisering (ECOP) van de Open Universiteit overgelegd. Naar aanleiding van de verkregen analyse, waarbij niet is ingegaan op de inhoud van de tentamenstof, is de examinator het tentamen nogmaals nagelopen. Dit heeft er toe geleid dat voor vraag 10 alsnog punten zijn toegekend. Er is, anders dan appellant stelt, dus wel degelijk onderzocht of de vraagstellingen in het tentamen voldoende nauwkeurig zijn. Het College overweegt voorts dat het, gelet op het in 2.3. geschetste toetsingskader, geen oordeel mag geven over de vaststelling van de tentamenvragen en de antwoorden die daarbij horen. Hetgeen appellant over vragen 6, 9, 18 en 21 van het tentamen heeft aangevoerd, kan derhalve niet door het College inhoudelijk worden beoordeeld. Over de door verweerder verrichte toetsing overweegt het College als volgt. Verweerder heeft getoetst of de beoordeling door de examinator voldoende zorgvuldig tot stand is gekomen en of zij genoegzaam is onderbouwd waarbij verweerder heeft opgemerkt dat de beoordeling van een examen behoort tot de discretionaire bevoegdheid van de desbetreffende examinator. Volgens verweerder brengt dit mee dat, naast de hiervoor aangegeven toetsing, de beoordeling van een examen of enig onderdeel daarvan slechts voor vernietiging in aanmerking komt als er strijd is met enige regel van geschreven of ongeschreven recht. Het College acht de door verweerder aangelegde toetsingsmaatstaf niet onjuist. Ten aanzien van de stelling van appellant dat het hem niet duidelijk is of verweerder zijn aanvullend beroepschrift bij de beslissing heeft betrokken, merkt het College op dat het aanvullend beroepschrift deel uitmaakt van het procesdossier van verweerder. De enkele omstandigheid dat verweerder in zijn beslissing niet uitdrukkelijk heeft verwezen naar het aanvullend beroepschrift, betekent niet dat verweerder dat stuk niet bij zijn beslissing heeft betrokken. Over de minnelijke schikking merkt het College op dat de examencommissie op grond van artikel 7.61, derde lid, van de WHW er toe gehouden is na te

gaan of een minnelijke schikking van het geschil mogelijk is, maar hieruit volgt niet de verplichting voor de examencommissie om een schikkingsvoorstel te doen.
Het betoog slaagt niet.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Open Universiteit, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 12 september 2020 heeft de examinator het door appellant gemaakte tentamen Bestuursrecht II met een 6,0 beoordeeld.

Bij beslissing van 9 december 2020 heeft verweerder het door appellant hiertegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 21 april 2021, waar appellant, en verweerder, vertegenwoordigd door S.E.M. van der Westen LLB, secretaris van het college van beroep voor de examens, zijn verschenen. Deze zaak is ter zitting gelijktijdig, maar niet gevoegd, behandeld met de zaak met nummer CBHO 2021/019.

2. Overwegingen

2.1. Appellant heeft in het kader van zijn bacheloropleiding Rechtsgeleerdheid aan de Open Universiteit het tentamen Bestuursrecht II afgelegd. De examinator heeft dit tentamen met een 6,0 beoordeeld. Verweerder heeft de beslissing van de examinator in stand gelaten.

2.2. Appellant betoogt dat verweerder ten onrechte de beoordeling van zijn tentamen Bestuursrecht II in stand heeft gelaten. Hij voert aan dat de examinator hem ten onrechte geen minnelijke schikking heeft aangeboden. Hij wijst erop dat de examinator bleef volharden in de juistheid van de modelantwoorden, terwijl het volgens hem wel degelijk mogelijk was om tot een schikking te komen. Appellant voert voorts aan dat noch door de examinator noch door verweerder is onderzocht of de vraagstelling in het tentamen voldoende nauwkeurig was. Ook voert hij aan dat verweerder de beslissing van de examinator te beperkt heeft getoetst. Volgens appellant had verweerder moeten beoordelen of zijn alternatieve antwoorden bij de vragen 6, 9, 10, 18 en 21 juist waren. Verweerder heeft ten onrechte nagelaten hiernaar onderzoek te doen. Appellant voert voorts aan dat het niet duidelijk is of verweerder zijn aanvullend beroepschrift in de beslissing heeft betrokken. Appellant voert verder aan dat verweerder ten onrechte voorbij is gegaan aan zijn stelling dat het percentage juiste antwoorden dat alle deelnemers aan het examen voor een vraag heeft gegeven niet gebruikt kan worden als rechtvaardiging van het juiste antwoord. Appellant voert verder aan dat verweerder ten aanzien van vraag 6 voorbij gaat aan het feit dat de examinator onvoldoende ingaat op zijn letterlijke verwijzing naar het tekstboek, waaruit blijkt dat een ander antwoord dan het modelantwoord goedgekeurd zou moeten worden. Daarnaast is verweerder ten aanzien van vraag 9 ten onrechte voorbij gegaan aan zijn stelling dat het bij een temporeel besluit is toegestaan om nieuwe feiten mee te wegen.

Wat betreft vraag 10 voert appellant aan dat verweerder is meegegaan in zijn standpunt dat de stichting belanghebbende kan zijn. Wat betreft vraag 18 voert appellant aan dat hij een praktijkvoorbeeld heeft genoemd en dat dit voorbeeld een mogelijk juist antwoord kan zijn. Over vraag 21 voert appellant aan dat verweerder ten onrechte heeft overwogen dat de verwijzing naar andere passages in het boek niet relevant zouden zijn.

2.3. Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), gelezen in verbinding met artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) kan geen beroep worden ingesteld tegen een besluit, inhoudende een beoordeling van het kennen en kunnen van een kandidaat of leerling die ter zake is geëxamineerd of op enigerlei andere wijze is getoetst, dan wel inhoudende de vaststelling van opgaven, beoordelingsnormen of nadere regels voor die examinering of toetsing. Deze bepalingen staan eraan in de weg dat door het instellen van beroep tegen een beslissing van een college van beroep voor de examens een oordeel van de bestuursrechter wordt verkregen over een beslissing die als zodanig van bestuursrechtelijke rechtsbescherming is uitgezonderd. Dit betekent dat het College slechts kan onderzoeken of het verweerder terecht de vaststelling van het cijfer in stand heeft gelaten omdat bij de beoordeling is voldaan aan de voorschriften van procedurele aard die bij of krachtens de Awb, de WHW of enig andere wet in formele zin zijn gesteld.

2.4. In hetgeen appellant aanvoert, ziet het College geen grond voor het oordeel dat de beslissing van verweerder niet in stand kan blijven. Het College overweegt hiertoe dat niet is gebleken is dat bij de beoordeling niet is voldaan aan de voorschriften van procedurele aard die bij of krachtens de Awb, de WHW of enig andere wet in formele zin zijn gesteld. Appellant kan niet worden gevolgd in zijn stelling dat noch door de examinator noch door verweerder is onderzocht of de vraagstellingen in het tentamen voldoende nauwkeurig zijn. Naar aanleiding van het door appellant ingediende beroepschrift heeft de opleiding de technische analyse van het tentamen door het Expertisecentrum onderwijs en professionalisering (ECOP) van de Open Universiteit overgelegd. Naar aanleiding van de verkregen analyse, waarbij niet is ingegaan op de inhoud van de tentamenstof, is de examinator het tentamen nogmaals nagelopen. Dit heeft er toe geleid dat voor vraag 10 alsnog punten zijn toegekend. Er is, anders dan appellant stelt, dus wel degelijk onderzocht of de vraagstellingen in het tentamen voldoende nauwkeurig zijn. Het College overweegt voorts dat het, gelet op het in 2.3. geschetste toetsingskader, geen oordeel mag geven over de vaststelling van de tentamenvragen en de antwoorden die daarbij horen. Hetgeen appellant over vragen 6, 9, 18 en 21 van het tentamen heeft aangevoerd, kan derhalve niet door het College inhoudelijk worden beoordeeld. Over de door verweerder verrichte toetsing overweegt het College als volgt. Verweerder heeft getoetst of de beoordeling door de examinator voldoende zorgvuldig tot stand is gekomen en of zij genoegzaam is onderbouwd waarbij verweerder heeft opgemerkt dat de beoordeling van een examen behoort tot de discretionaire bevoegdheid van de desbetreffende examinator. Volgens verweerder brengt dit mee dat, naast de hiervoor aangegeven toetsing, de beoordeling van een examen of enig onderdeel daarvan slechts voor vernietiging in aanmerking komt als er strijd is met enige regel van geschreven of ongeschreven recht. Het College acht de door verweerder aangelegde toetsingsmaatstaf niet onjuist. Ten aanzien van de stelling van appellant dat het hem niet duidelijk is of verweerder zijn aanvullend beroepschrift bij de beslissing heeft betrokken, merkt het College op dat het aanvullend beroepschrift deel uitmaakt van het procesdossier van verweerder. De enkele omstandigheid dat verweerder in zijn beslissing niet uitdrukkelijk heeft verwezen naar het aanvullend beroepschrift, betekent niet dat verweerder dat stuk niet bij zijn beslissing heeft betrokken. Over de minnelijke schikking merkt het College op dat de examencommissie op grond van artikel 7.61, derde lid, van de WHW er toe gehouden is na te gaan of een minnelijke schikking van het geschil mogelijk is, maar hieruit volgt niet de verplichting voor de examencommissie om een schikkingsvoorstel te doen.
Het betoog slaagt niet.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.D. Streefkerk, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2021/019**
Rechter(s):	mr. Streefkerk
Datum uitspraak:	17 mei 2021
Partijen:	appellant en CBE Open Universiteit
Trefwoorden:	beoordeling kennen en kunnen minnelijke schikking modelantwoorden toetsingsmaatstaf
Artikelen:	WHW: artikel 7.66, tweede lid Awb: artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b
Uitspraak:	ongegrond
Hoofdoverwegingen:	2.4. In hetgeen appellant aanvoert, ziet het College geen grond voor het oordeel dat de beslissing van verweerder niet in stand kan blijven. Het College overweegt hiertoe dat niet is gebleken is dat bij de beoordeling niet is voldaan aan de voorschriften van procedurele aard die bij of krachtens de Awb, de WHW of enig andere wet in formele zin zijn gesteld. Appellant kan niet worden gevolgd in zijn stelling dat noch door de examinator noch door verweerder is onderzocht of de vraagstellingen in het tentamen voldoende nauwkeurig zijn. Naar aanleiding van het door appellant ingediende beroepschrift heeft de opleiding de technische analyse van het tentamen door het Expertisecentrum onderwijs en professionalisering (ECOP) van de Open Universiteit overgelegd. Naar aanleiding van de verkregen analyse, waarbij niet is ingegaan op de inhoud van de tentamenstof, is de examinator het tentamen nogmaals nagelopen. Dit heeft er toe geleid dat voor vraag 10 alsnog punten zijn toegekend. Er is, anders dan appellant stelt, dus wel degelijk onderzocht of de vraagstellingen in het tentamen voldoende nauwkeurig zijn. Het College overweegt voorts dat het, gelet op het in 2.3. geschetste toetsingskader, geen oordeel mag geven over de vaststelling van de tentamenvragen en de antwoorden die daarbij horen. Hetgeen appellant over vragen 6, 18 en 21 van het tentamen heeft aangevoerd, kan derhalve niet door het College inhoudelijk worden beoordeeld. Over de door verweerder verrichte toetsing overweegt het College als volgt. Verweerder heeft getoetst of de beoordeling door de examinator voldoende zorgvuldig tot stand is gekomen en of zij genoegzaam is onderbouwd waarbij verweerder heeft opgemerkt dat de beoordeling van een examen behoort tot de discretionaire bevoegdheid van de desbetreffende examinator. Volgens verweerder brengt dit mee dat, naast de hiervoor aangegeven toetsing, de beoordeling van een examen of enig onderdeel daarvan slechts voor vernietiging in aanmerking komt als er strijd is met enige regel van geschreven of ongeschreven recht. Het College acht de door verweerder aangelegde toetsingsmaatstaf niet onjuist. Ten aanzien van de stelling van appellant dat het hem niet duidelijk is of verweerder zijn aanvullend beroepschrift bij de beslissing heeft betrokken, merkt het College op dat het aanvullend beroepschrift deel uitmaakt van het procesdossier van verweerder. De enkele omstandigheid dat verweerder in zijn beslissing niet uitdrukkelijk heeft verwezen naar het aanvullend beroepschrift, betekent niet dat verweerder dat stuk niet bij zijn beslissing heeft betrokken. Over de minnelijke schikking merkt het College op dat de examencommissie op grond van artikel 7.61, derde lid, van de WHW er toe gehouden is na te

gaan of een minnelijke schikking van het geschil mogelijk is, maar hieruit volgt niet de verplichting voor de examencommissie om een schikkingsvoorstel te doen.
Het betoog slaagt niet.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Open Universiteit, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 12 september 2020 heeft de examinator het door appellant gemaakte tentamen Bestuursrecht II met een 6,0 beoordeeld.

Bij beslissing van 9 december 2020 heeft verweerder het door appellant hiertegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 21 april 2021, waar appellant, en verweerder, vertegenwoordigd door S.E.M. van der Westen LLB, zijn verschenen. Deze zaak is ter zitting gelijktijdig, maar niet gevoegd, behandeld met de zaak met nummer CBHO 2021/018.

2. Overwegingen

2.1. Appellant heeft in het kader van zijn bacheloropleiding Rechtsgeleerdheid aan de Open Universiteit het tentamen Bestuursrecht II afgelegd. De examinator heeft dit tentamen met een 6,0 beoordeeld. Verweerder heeft de beslissing van de examinator in stand gelaten.

2.2. Appellant betoogt dat verweerder ten onrechte de beoordeling van zijn tentamen Bestuursrecht II in stand heeft gelaten. Hij voert aan dat de examinator hem ten onrechte geen minnelijke schikking heeft aangeboden. Hij wijst erop dat de examinator bleef volharden in de juistheid van de modelantwoorden, terwijl het volgens hem wel degelijk mogelijk was om tot een schikking te komen. Appellant voert voorts aan dat noch door de examinator noch door verweerder is onderzocht of de vraagstelling in het tentamen voldoende nauwkeurig was. Ook voert hij aan dat verweerder de beslissing van de examinator te beperkt heeft getoetst. Volgens appellant had verweerder moeten beoordelen of zijn alternatieve antwoorden bij de vragen 6, 10, 18 en 21 juist waren. Verweerder heeft ten onrechte nagelaten hiernaar onderzoek te doen. Appellant voert voorts aan dat het niet duidelijk is of verweerder zijn aanvullend beroepschrift in de beslissing heeft betrokken. Appellant voert verder aan dat verweerder ten onrechte voorbij is gegaan aan zijn stelling dat het percentage juiste antwoorden dat alle deelnemers aan het examen voor een vraag heeft gegeven niet gebruikt kan worden als rechtvaardiging van het juiste antwoord. Appellant voert verder aan dat verweerder ten aanzien van vraag 6 voorbij gaat aan het feit dat de examinator onvoldoende ingaat op zijn letterlijke verwijzing naar het tekstboek, waaruit blijkt dat een ander antwoord dan het modelantwoord goedgekeurd zou moeten worden. Wat betreft vraag 10 voert appellant aan dat verweerder is meegegaan in zijn standpunt dat de stichting belanghebbende kan zijn. Wat betreft vraag 18 voert appellant aan dat hij een praktijkvoorbeeld heeft genoemd en dat dit voorbeeld een mogelijk juist antwoord kan zijn. Over vraag

21 voert appellant aan dat verweerder ten onrechte heeft overwogen dat de verwijzing naar andere passages in het boek niet relevant zouden zijn.

2.3. Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), gelezen in verbinding met artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) kan geen beroep worden ingesteld tegen een besluit, inhoudende een beoordeling van het kennen en kunnen van een kandidaat of leerling die ter zake is geëxamineerd of op enigerlei andere wijze is getoetst, dan wel inhoudende de vaststelling van opgaven, beoordelingsnormen of nadere regels voor die examinering of toetsing. Deze bepalingen staan eraan in de weg dat door het instellen van beroep tegen een beslissing van een college van beroep voor de examens een oordeel van de bestuursrechter wordt verkregen over een beslissing die als zodanig van bestuursrechtelijke rechtsbescherming is uitgezonderd. Dit betekent dat het College slechts kan onderzoeken of het verweerder terecht de vaststelling van het cijfer in stand heeft gelaten omdat bij de beoordeling is voldaan aan de voorschriften van procedurele aard die bij of krachtens de Awb, de WHW of enig andere wet in formele zin zijn gesteld.

2.4. In hetgeen appellant aanvoert, ziet het College geen grond voor het oordeel dat de beslissing van verweerder niet in stand kan blijven. Het College overweegt hiertoe dat niet is gebleken is dat bij de beoordeling niet is voldaan aan de voorschriften van procedurele aard die bij of krachtens de Awb, de WHW of enig andere wet in formele zin zijn gesteld. Appellant kan niet worden gevolgd in zijn stelling dat noch door de examinator noch door verweerder is onderzocht of de vraagstellingen in het tentamen voldoende nauwkeurig zijn. Naar aanleiding van het door appellant ingediende beroepschrift heeft de opleiding de technische analyse van het tentamen door het Expertisecentrum onderwijs en professionalisering (ECOP) van de Open Universiteit overgelegd. Naar aanleiding van de verkregen analyse, waarbij niet is ingegaan op de inhoud van de tentamenstof, is de examinator het tentamen nogmaals nagelopen. Dit heeft er toe geleid dat voor vraag 10 alsnog punten zijn toegekend. Er is, anders dan appellant stelt, dus wel degelijk onderzocht of de vraagstellingen in het tentamen voldoende nauwkeurig zijn. Het College overweegt voorts dat het, gelet op het in 2.3. geschetste toetsingskader, geen oordeel mag geven over de vaststelling van de tentamenvragen en de antwoorden die daarbij horen. Hetgeen appellant over vragen 6, 18 en 21 van het tentamen heeft aangevoerd, kan derhalve niet door het College inhoudelijk worden beoordeeld. Over de door verweerder verrichte toetsing overweegt het College als volgt. Verweerder heeft getoetst of de beoordeling door de examinator voldoende zorgvuldig tot stand is gekomen en of zij genoegzaam is onderbouwd waarbij verweerder heeft opgemerkt dat de beoordeling van een examen behoort tot de discretionaire bevoegdheid van de desbetreffende examinator. Volgens verweerder brengt dit mee dat, naast de hiervoor aangegeven toetsing, de beoordeling van een examen of enig onderdeel daarvan slechts voor vernietiging in aanmerking komt als er strijd is met enige regel van geschreven of ongeschreven recht. Het College acht de door verweerder aangelegde toetsingsmaatstaf niet onjuist. Ten aanzien van de stelling van appellant dat het hem niet duidelijk is of verweerder zijn aanvullend beroepschrift bij de beslissing heeft betrokken, merkt het College op dat het aanvullend beroepschrift deel uitmaakt van het procesdossier van verweerder. De enkele omstandigheid dat verweerder in zijn beslissing niet uitdrukkelijk heeft verwezen naar het aanvullend beroepschrift, betekent niet dat verweerder dat stuk niet bij zijn beslissing heeft betrokken. Over de minnelijke schikking merkt het College op dat de examencommissie op grond van artikel 7.61, derde lid, van de WHW er toe gehouden is na te gaan of een minnelijke schikking van het geschil mogelijk is, maar hieruit volgt niet de verplichting voor de examencommissie om een schikkingsvoorstel te doen.
Het betoog slaagt niet.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.D. Streefkerk, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2021/020**
Rechter(s):	mrs. Borman, Hoogvliet en Streefkerk
Datum uitspraak:	23 juni 2021
Partijen:	appellant en CBE Erasmus Universiteit Rotterdam
Trefwoorden:	beoordeling deelopdracht gelijkheidsbeginsel herkansing kennen en kunnen schadevergoeding
Artikelen:	WHW: artikel 7.13 WHW: artikel 7.34 WHW: artikel 7.66, tweede lid
Uitspraak:	ongegrond en verzoek schadevergoeding afgewezen
Hoofdoverwegingen:	2.9. In wat appellant aanvoert, ziet het College geen grond voor het oordeel dat de beslissing van verweerder niet in stand kan blijven. Het College overweegt hiertoe als volgt. Appellant kan niet worden gevolgd in zijn stelling dat de beslissing van 22 oktober 2019, waarbij aan appellant is meegedeeld dat hij geen eindcijfer zal ontvangen voor het Onderzoekspracticum, in strijd is met artikel 7.13, tweede lid, van de WHW. Deze bepaling maakt het mogelijk dat in de Onderwijs- en Examenregeling regels worden vastgelegd over de volgorde waarin, de tijdvakken waarbinnen en het aantal malen per studiejaar dat de gelegenheid wordt geboden tot het afleggen van de tentamens en examens. Uit deze bepaling volgt niet de verplichting voor de instelling om een student binnen hetzelfde studiejaar een herkansing aan te bieden. Verweerder verwijst in dit verband terecht naar de uitspraak van het College van 26 mei 2013, zaak nr. 2012/249 (zie www.cbho.nl).. Appellant kan evenmin worden gevolgd in zijn stelling dat de beslissing van 22 oktober 2019 in strijd is met artikel 7.34, eerste lid, van de WHW. Appellant is de toegang tot het onderwijs niet ontzegd. Hij heeft immers kunnen deelnemen aan het Onderzoekspracticum. Dat dit vak is opgesplitst in verschillende onderdelen en dat bepaalde onderdelen met een voldoende moeten zijn afgerond alvorens andere onderdelen kunnen worden gevolgd, betekent niet dat appellant geen toegang tot het vak heeft, vergelijk de uitspraak van het College van 1 april 2020, zaak nr. 2019/203 (zie www.cbho.nl) . Gelet hierop bestaat geen grond voor het oordeel dat de beslissing van verweerder in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel tot stand is gekomen. Verder kan het beroep van appellant om het gelijkheidsbeginsel niet slagen. Het College overweegt hiertoe dat verweerder gemotiveerd uiteen heeft gezet dat in zaak nr. 18.287 de student op alle beoordelingspunten een voldoende had gescoord. Daarom viel niet in te zien waarom deze beoordelingspunten konden leiden tot een onvoldoende beoordeling. In deze zaak heeft appellant op een aantal beoordelingspunten wel een onvoldoende gescoord. Van gelijke gevallen is daarom geen sprake. Het College overweegt verder dat appellant met zijn betoog vooral ingaat op de beoordelingen van 4 en 21 oktober 2019. Zoals het College eerder heeft overwogen kan ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de WHW, gelezen in verbinding met artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) geen beroep worden ingesteld tegen een besluit, inhoudende een beoordeling van kennen en kunnen van een kandidaat of leerling die ter

zake is geëxamineerd of op enigerlei andere wijze is getoetst, dan wel inhoudende de vaststelling van opgaven, beoordelingsnormen of nadere regels voor die examinering of toetsing. Deze bepalingen staan eraan in de weg dat door het instellen van beroep tegen een beslissing van een college van beroep voor de examens een oordeel van de bestuursrechter wordt verkregen over een beslissing die als zodanig van bestuursrechtelijke rechtsbescherming is uitgezonderd. Dit betekent dat het College slechts kan onderzoeken of verweerder terecht de vaststelling van het cijfer in stand heeft gelaten omdat bij de beoordeling is voldaan aan de voorschriften van procedurele aard die bij of krachtens de Awb, de WHW of enig andere wet in formele zin zijn gesteld. Het is het College uit de stukken in het dossier en hetgeen appellant heeft aangevoerd niet gebleken dat bij de beoordeling van de deelopdrachten niet is voldaan aan de voorschriften van procedurele aard die bij of krachtens de Awb, de WHW of enig andere wet in formele zin zijn gesteld.
Het betoog slaagt niet.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Erasmus Universiteit Rotterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Op 4 oktober 2019 heeft de examinator de beoordeling 5 gegeven voor de deelopdracht “annotatie” voor het vak Onderzoekspracticum verdiepend formeel Strafrecht (hierna: het Onderzoekspracticum). Op 21 oktober 2019 heeft de examinator voor de deelopdracht “conclusie” de beoordeling 5 gegeven. Bij e-mail van 22 oktober 2019 hebben de coördinatoren van het Onderzoekspracticum, tevens examinatoren, aan appellant laten weten dat hij geen eindcijfer zal ontvangen voor het Onderzoekspracticum.

Appellant heeft tegen de beoordelingen van 4 en 21 oktober 2019 en tegen de e-mail van 22 oktober 2019 administratief beroep ingesteld bij verweerder. Bij beslissing van 23 januari 2020 heeft verweerder het administratief beroep niet-ontvankelijk verklaard.

Bij uitspraak van 19 augustus 2020 heeft het College het door appellant daartegen ingestelde beroep gegrond verklaard, de beslissing van verweerder vernietigd voor zover daarbij het administratief beroep gericht tegen de beslissing van 22 oktober 2019 niet-ontvankelijk is verklaard en verweerder opgedragen in zoverre een nieuwe beslissing te nemen op het administratief beroep.

Bij beslissing van 13 oktober 2020, verzonden op 18 januari 2021, heeft verweerder het door appellant ingestelde administratief beroep tegen de beslissing van 22 oktober 2019 ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld. Tevens heeft appellant een verzoek om schadevergoeding ingediend.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 16 juni 2021, waar appellant, bijgestaan door mr. drs. A. Durmus, advocaat te Etten-Leur, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. B. van Mulken, zijn verschenen. Verder is mr. dr. J. Nan, examinator, via videoverbinding verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellant volgde in het kader van zijn tweede master Strafrecht het Onderzoekspracticum. Het Onderzoekspracticum bestaat volgens de syllabus uit drie schriftelijke opdrachten en twee mondelinge opdrachten die tezamen het cijfer bepalen. De eerste schriftelijke opdracht, die uiterlijk op 20 september 2019 diende te worden ingeleverd, is het schrijven van een annotatie onder een belangrijk arrest van de Hoge Raad. De tweede opdracht, waarvoor de inleverdatum op 7 oktober 2019 was bepaald, bestaat uit het schrijven van een conclusie van een advocaat-generaal. De derde schriftelijke opdracht, die op 1 november 2019 moest worden ingeleverd, is het schrijven van een wetenschappelijk artikel. De mondelinge opdrachten bestaan uit het houden van een referaat en het deelnemen aan een tutorial. Het eindcijfer is opgebouwd uit de cijfers voor de verschillende opdrachten, waarbij de annotatie voor 10% telt, de conclusie voor 20%, het wetenschappelijk artikel voor 30% en waarbij het referaat en het tutorial ieder voor 20% tellen. De syllabus vermeldt verder dat twee van de drie schriftelijke opdrachten en één van de twee mondelinge opdrachten met een 6 of hoger moeten zijn beoordeeld om te kunnen slagen voor het vak. Als een tweede schriftelijke opdracht een beoordeling lager dan een 6 heeft, dan worden aan de student geen verdere cijfers, noch een eindcijfer toegekend, krijgt deze student het bericht dat verdere deelname aan het vak daarin geen verandering meer brengt en wordt hem gevraagd het vak te verlaten. De desbetreffende student moet dan het vak in zijn geheel overdoen, aldus de syllabus. Op 1 november 2019 is voor appellant het resultaat “NO” (dat betekent Niet Opgekomen) in Osiris geregistreerd. In de situatie van appellant betekent dit resultaat dat hij niet heeft voldaan aan de formele vereisten om een geldig eindcijfer te ontvangen.

2.2. Omdat de examinator zowel de eerste schriftelijke opdracht van appellant (de annotatie) als de tweede schriftelijke opdracht (de conclusie) op respectievelijk 4 en 21 oktober 2019 met een 5 heeft beoordeeld, hebben de coördinatoren van het Onderzoekspracticum appellant bij e-mail van 22 oktober 2019 laten weten dat hij geen eindcijfer zal ontvangen voor het Onderzoekspracticum. Tegen de twee beoordelingen en tegen deze e-mail van 22 oktober 2019, die appellant opvat als een met een besluit gelijk te stellen weigering om een eindcijfer vast te stellen, heeft hij administratief beroep ingesteld. Daarin heeft hij zich, zeer kernachtig samengevat, op het standpunt gesteld dat de beoordelingen van de twee schriftelijke opdrachten onzorgvuldig tot stand zijn gekomen en dat de uitsluiting van het Onderzoekspracticum onrechtmatig is.

2.3. Verweerder heeft bij beslissing van 23 januari 2020 het administratief beroep van appellant niet-ontvankelijk verklaard.

2.4. Het College heeft in zijn uitspraak van 19 augustus 2020, zaak nr. 2020/027.5, geoordeeld dat verweerder het administratief beroep voor zover gericht tegen de beoordelingen van 4 en 21 oktober 2019 terecht niet-ontvankelijk heeft verklaard. Het College heeft voorts geoordeeld dat verweerder het administratief beroep tegen de e-mail van 22 oktober 2019 ten onrechte niet-ontvankelijk heeft verklaard. Het College heeft hiertoe, kort samengevat, overwogen dat de e-mail van 22 oktober 2019 een beslissing is waartegen rechtsmiddelen kunnen worden aangewend. Het College heeft ook overwogen dat appellant belang heeft behouden bij een inhoudelijke beoordeling over de rechtmatigheid van de beslissing tot uitsluiting van deelname aan het Onderzoekspracticum, waarvoor de beoordelingen van 4 en 21 oktober 2019 doorslaggevend zijn geweest. Als gevolg van het feit dat appellant is uitgesloten van verdere deelname aan het Onderzoekspracticum is tot op zekere hoogte aannemelijk dat schade is ontstaan als gevolg van studievertraging. Gelet hierop heeft het College de beslissing van verweerder in zoverre vernietigd en verweerder opgedragen een nieuwe beslissing te nemen op het administratief beroep.

2.5. Verweerder heeft naar aanleiding van voormelde uitspraak van het College opnieuw beslist op het administratief beroep van appellant en dat beroep ongegrond verklaard. Verweerder heeft hiertoe overwogen dat in geschil is of de beslissing van 22 oktober 2019, waarbij appellant is uitgesloten van het Onderzoekspracticum rechtmatig is genomen, gelet op de deelbeoordelingen van 4 en 21 oktober 2019.

Over de beoordeling van
4 oktober 2019 heeft verweerder overwogen dat de examinator bij de beoordeling naar alle relevante aspecten heeft gekeken en dat de omstandigheid dat elke beoordeling enige mate van subjectiviteit kent niet betekent dat de beoordeling onbegrijpelijk of onnavolgbaar is. Daarnaast hebben nog twee examinatoren gekeken naar de beoordeling van 4 oktober 2019, maar dit niet heeft geleid tot een ander oordeel. Over de beoordeling van 21 oktober 2019 heeft verweerder overwogen dat het beoordelingsformulier van de examinator, in samenhang met het door hem geleverde commentaar, blijk geeft van een zorgvuldig verrichte en voldoende gemotiveerde beoordeling. Over de beslissing van 22 oktober 2019 heeft verweerder overwogen dat de Wet op het Hoger Onderwijs en Wetenschappelijk onderzoek (Hierna: WHW) zich er niet tegen verzet dat een vak wordt opgesplitst in verschillende deelopdrachten en dat iedere deelopdracht met een voldoende moet worden afgerond. Verder is het niet in strijd met het recht dat appellant geen herkansingmogelijkheid is aangeboden. Het voorgaande betekent dat de beslissing van 22 oktober 2019 in stand blijft, aldus verweerder.

2.6. Appellant betoogt dat verweerder ten onrechte het administratief beroep ongegrond heeft verklaard. Appellant voert hiertoe aan dat verweerder niet heeft onderkend dat de beslissing van 22 oktober 2019 in strijd is met artikel 7.34 van de WHW, omdat door de uitsluiting hem de mogelijkheid is ontnomen om deel te nemen aan het onderwijs en om examens af te leggen. Ook heeft verweerder niet onderkend dat de beslissing in strijd is met artikel 7.13, tweede lid, aanhef en onder j, van de WHW en met de Onderwijs- en Examenregeling nu in de syllabus van het vak Onderzoekspracticum is opgenomen dat het vak niet kan worden herkanst. De omstandigheid dat het inmiddels wel mogelijk is om het Onderzoekspracticum, of onderdelen daarvan, te herkansen, onderstreept volgens appellant zijn gelijk. Appellant voert verder aan dat de beslissing van verweerder in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel tot stand is gekomen nu verweerder de WHW onjuist heeft uitgelegd en toegepast. Ook is de beslissing van verweerder in strijd met het motiveringsbeginsel tot stand gekomen, omdat niet deugdelijk is gemotiveerd waarom het beoordelingsformulier door de examinatoren juist is toegepast. Ook is niet deugdelijk gemotiveerd waarom verweerder in een soortgelijke zaak, die heeft geleid tot een beslissing van verweerder in zaak nr. 18.287, tot een ander oordeel is gekomen. Verder voert appellant aan dat hij bij de beoordeling van de Annotatie op onderdelen geen beoordeling heeft gekregen en dat hij voor een aantal onderdelen een te laag cijfer heeft gekregen. Bij de beoordeling van de Conclusie is volgens appellant de verhouding tussen de sub- en hoofdonderdelen onduidelijk. Hetzelfde geldt voor de verhouding tussen het ontbreken van fouten en het commentaar van de examinator, aldus appellant.

2.7. Appellant verzoekt het College om hem een schadevergoeding toe te kennen nu de beslissing van verweerder en de beslissing van 22 oktober 2019 onrechtmatig zijn genomen en hij hierdoor schade heeft geleden.

2.8. Artikel 7.13, tweede lid, van de WHW luidt: “In de onderwijs- en examenregeling worden, onverminderd het overigens in deze wet terzake bepaalde, per opleiding of groep van opleidingen de geldende procedures en rechten en plichten vastgelegd met betrekking tot het onderwijs en de examens. Daaronder worden ten minste begrepen:
[…]
j. waar nodig, de volgorde waarin, de tijdvakken waarbinnen en het aantal malen per studiejaar dat de gelegenheid wordt geboden tot het afleggen van de tentamens en examens;
[…]
Artikel 7.34, eerste lid, luidt: “De inschrijving als student geeft het recht:
a. aan het initieel onderwijs van de instelling deel te nemen, behoudens de bevoegdheid van het instellingsbestuur van een universiteit, hogeschool of levensbeschouwelijke universiteit in geval van toepassing van de artikelen 6.7a, 7.9, eerste lid, 7.30b, eerste lid, 7.42a, 7.53, derde lid, 7.56 of 7.57h anders te beslissen,
b. de tentamens af te leggen van de onderwijseenheden behorend tot de opleiding, alsmede de examens af te leggen van die opleiding,
[…] “

2.9. In wat appellant aanvoert, ziet het College geen grond voor het oordeel dat de beslissing van verweerder niet in stand kan blijven. Het College overweegt hiertoe als volgt. Appellant kan niet worden gevolgd in zijn stelling dat de beslissing van 22 oktober 2019, waarbij aan appellant is meegedeeld dat hij geen eindcijfer zal ontvangen voor het Onderzoekspracticum, in strijd is met artikel 7.13, tweede lid, van de WHW. Deze bepaling maakt het mogelijk dat in de Onderwijs- en Examenregeling regels worden vastgelegd over de volgorde waarin, de tijdvakken waarbinnen en het aantal malen per studiejaar dat de gelegenheid wordt geboden tot het afleggen van de tentamens en examens. Uit deze bepaling volgt niet de verplichting voor de instelling om een student binnen hetzelfde studiejaar een herkansing aan te bieden. Verweerder verwijst in dit verband terecht naar de uitspraak van het College van 26 mei 2013, zaak nr. 2012/249 (zie www.cbho.nl).. Appellant kan evenmin worden gevolgd in zijn stelling dat de beslissing van 22 oktober 2019 in strijd is met artikel 7.34, eerste lid, van de WHW. Appellant is de toegang tot het onderwijs niet ontzegd. Hij heeft immers kunnen deelnemen aan het Onderzoekspracticum. Dat dit vak is opgesplitst in verschillende onderdelen en dat bepaalde onderdelen met een voldoende moeten zijn afgerond alvorens andere onderdelen kunnen worden gevolgd, betekent niet dat appellant geen toegang tot het vak heeft, vergelijk de uitspraak van het College van 1 april 2020, zaak nr. 2019/203 (zie www.cbho.nl) . Gelet hierop bestaat geen grond voor het oordeel dat de beslissing van verweerder in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel tot stand is gekomen. Verder kan het beroep van appellant om het gelijkheidsbeginsel niet slagen. Het College overweegt hiertoe dat verweerder gemotiveerd uiteen heeft gezet dat in zaak nr. 18.287 de student op alle beoordelingspunten een voldoende had gescoord. Daarom viel niet in te zien waarom deze beoordelingspunten konden leiden tot een onvoldoende beoordeling. In deze zaak heeft appellant op een aantal beoordelingspunten wel een onvoldoende gescoord. Van gelijke gevallen is daarom geen sprake. Het College overweegt verder dat appellant met zijn betoog vooral ingaat op de beoordelingen van 4 en 21 oktober 2019. Zoals het College eerder heeft overwogen kan ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de WHW, gelezen in verbinding met artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) geen beroep worden ingesteld tegen een besluit, inhoudende een beoordeling van kennen en kunnen van een kandidaat of leerling die ter zake is geëxamineerd of op enigerlei andere wijze is getoetst, dan wel inhoudende de vaststelling van opgaven, beoordelingsnormen of nadere regels voor die examinering of toetsing. Deze bepalingen staan eraan in de weg dat door het instellen van beroep tegen een beslissing van een college van beroep voor de examens een oordeel van de bestuursrechter wordt verkregen over een beslissing die als zodanig van bestuursrechtelijke rechtsbescherming is uitgezonderd. Dit betekent dat het College slechts kan onderzoeken of verweerder terecht de vaststelling van het cijfer in stand heeft gelaten omdat bij de beoordeling is voldaan aan de voorschriften van procedurele aard die bij of krachtens de Awb, de WHW of enig andere wet in formele zin zijn gesteld. Het is het College uit de stukken in het dossier en hetgeen appellant heeft aangevoerd niet gebleken dat bij de beoordeling van de deelopdrachten niet is voldaan aan de voorschriften van procedurele aard die bij of krachtens de Awb, de WHW of enig andere wet in formele zin zijn gesteld.
Het betoog slaagt niet.

2.10. Het beroep is ongegrond. Het verzoek om schadevergoeding dient reeds hierom te worden afgewezen.

2.11. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep ongegrond
II. wijst het verzoek om schadevergoeding af.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, voorzitter, mr. G.M.H. Hoogvliet, en mr. J.D. Streefkerk, leden, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2021/021**
Rechter(s):	mrs. Troostwijk, Verheij en Daalder
Datum uitspraak:	8 juli 2021
Partijen:	appellant en CBE Vrije Universiteit
Trefwoorden:	disproportioneel plagiaat plagiaatpercentage recidive uitgesloten waarschuwing
Artikelen:	WHW: artikel 7.12b, tweede lid Regels en Richtlijnen: artikel 17 Regels en Richtlijnen: artikel 18 Regels en Richtlijnen: artikel 20
Uitspraak:	ongegrond
Hoofdoverwegingen:	2.4. Verweerder en de examencommissie hebben in het verweerschrift en ter zitting van het College nader toegelicht dat appellant plagiaat heeft gepleegd en de door appellant in verband hiermee naar voren gebrachte argumenten niet opgaan. Zo hebben zij toegelicht dat het door appellant ingeleverde werk overeenkomsten vertoont met zowel de code van de medestudent als de code uit de online bron. Volgens hen heeft zowel appellant als de medestudent zeer waarschijnlijk code uit de online bron overgenomen. De medestudent heeft toegegeven dat hij code uit de online bron heeft overgenomen. Verder heeft de medestudent te kennen gegeven geen contact met appellant te hebben gehad. Gelet hierop gaat het College ervan uit dat het verwijt van plagiaat aan appellant alleen ziet op het overnemen van code uit de online bron en niet op het overnemen van code uit het werk van de medestudent. Verweerder en de examencommissie hebben zich naar het oordeel van het College terecht op het standpunt gesteld dat appellant code uit de online bron heeft overgenomen. Dit levert op zichzelf al plagiaat op. Het gaat om een aantal overeenkomende stukken code in de bestanden frame.c, machine.c, instructions.c en binaryloader.c. Het College volgt de hierbij door verweerder en de examencommissie gegeven toelichting dat er een groot aantal manieren is om code te schrijven en dat toeval de geconstateerde overeenkomsten niet verklaart. Verder neemt het College hun toelichting in aanmerking dat het plagiaatpercentage dat door het geautomatiseerde plagiaatopsporing-systeem wordt gegenereerd niet bepaalt of een student het plegen van plagiaat wordt tegengeworpen. Indien dit percentage opvallend hoog is, waarbij rekening wordt gehouden met de als gevolg van het gebruik van standaardcode te verwachten overlap, wordt handmatig beoordeeld of inderdaad van plagiaat kan worden gesproken en een sanctie moet worden opgelegd. Niet is gebleken dat hierbij in het geval van appellant onzorgvuldig is gehandeld of van een onjuist percentage is uitgegaan. Dat de praktijkopdracht in acht jaar niet is gewijzigd, betekent naar het oordeel van het College verder niet dat er niet van plagiaat kan worden gesproken. De opdracht houdt immers in dat de student zelfstandig code moet schrijven. Het is dus niet de bedoeling dat door een ander geschreven code wordt overgenomen en als eigen werk wordt gepresenteerd.

Naar het oordeel van het College is de bij de beslissing van 4 februari 2021 opgelegde sanctie verder evenredig aan de ernst van het gepleegde plagiaat. Of de oorspronkelijk opgelegde sanctie evenredig was, ligt hier niet ter beoordeling voor, omdat verweerder de beslissing van de examencommissie van 22 juli 2020 in zoverre heeft vernietigd. Dat appellant door de eerder opgelegde sanctie voor twee periodes in plaats van voor een maand uitgesloten is geweest van deelname aan tentamens, hoefde in de beslissing van 4 februari 2021 niet tot een verdere matiging van de sanctie te leiden.
Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Vrije Universiteit, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 22 juli 2020 heeft de examencommissie van de Faculteit der Bètawetenschappen vastgesteld dat appellant plagiaat heeft gepleegd bij de praktijkopdracht voor het vak Project Application Development. Als sanctie heeft de examencommissie voor deze opdracht het cijfer 0 toegekend, appellant een officiële waarschuwing gegeven en hem uitgesloten van het afleggen van tentamens gedurende periode 1 en 2 van het studiejaar 2020-2021.

Bij beslissing van 25 januari 2021 heeft verweerder het daartegen door appellant ingestelde administratief beroep gegrond verklaard ten aanzien van de opgelegde sanctie, de beslissing van 22 juli 2020 in zoverre vernietigd, de examencommissie gelast in zoverre een nieuwe beslissing te nemen en het administratief beroep voor het overige ongegrond verklaard.

Hiertegen heeft appellant beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 6 mei 2021, waar appellant, bijgestaan door mr. M. Heikens, advocaat te Amsterdam, en verweerder, vertegenwoordigd door drs. A.M. van Donk, secretaris van verweerder, zijn verschenen. Voor de examencommissie is dr. T. Kuhn verschenen. Aan de kant van appellant is verder H. Abdulla, tolk, verschenen.

2. Overwegingen

2.1. De examencommissie heeft geconstateerd dat appellant plagiaat heeft gepleegd bij de praktijkopdracht voor het vak Project Application Development, omdat de door hem ingeleverde code voor een belangrijk deel overeenkomt met de code van een medestudent en een online bron. Als sanctie heeft de examencommissie voor deze opdracht het cijfer 0 toegekend, appellant een officiële waarschuwing gegeven en hem uitgesloten van het afleggen van tentamens gedurende periode 1 en 2 van het studiejaar 2020-2021. Verweerder heeft het tegen de beslissing van de examencommissie ingestelde administratief beroep gegrond verklaard omdat er bij de oplegging van de sanctie ten onrechte vanuit is gegaan dat appellant twee keer eerder fraude heeft gepleegd. Verweerder heeft de beslissing van de examencommissie in zoverre vernietigd, de examencommissie gelast in zoverre een nieuwe beslissing te nemen en het administratief beroep voor het overige ongegrond verklaard. Bij beslissing van

4 februari 2021 heeft de examencommissie als nieuwe sanctie het cijfer 0 voor de praktijkopdracht toegekend, appellant een officiële waarschuwing gegeven en hem voor een maand uitgesloten van het afleggen van tentamens.

2.2. Appellant is het niet eens met de beslissing van verweerder. Hij betoogt dat er geen sprake is van plagiaat. Volgens hem berusten de overeenkomsten tussen zijn code en die van de medestudent en de online bron op toeval. Hij wijst erop dat hij de door de examencommissie genoemde medestudent niet kent. Voorts betoogt hij dat het verrichte plagiaatonderzoek de conclusie van plagiaat niet kan dragen. Volgens hem is het berekende plagiaatpercentage onjuist en bevat in het kader van het Project Application Development geschreven code altijd overeenkomsten met werk van anderen door het gebruik van standaardbestanden en standaardcode. Verder betoogt appellant dat verweerder ten onrechte heeft geoordeeld dat het gepleegde plagiaat dermate ernstig is dat de oorspronkelijk opgelegde sanctie gerechtvaardigd is en dat de examencommissie hem in de beslissing van 4 februari 2021 ten onrechte opnieuw een sanctie heeft opgelegd. Volgens hem is het opleggen van een sanctie disproportioneel. Hierbij wijst hij erop dat de praktijkopdracht voor het Project Application Development in acht jaar nooit is gewijzigd en dat er standaardbestanden en standaardcode worden gebruikt. Verder zijn er volgens hem medestudenten met een hoger plagiaatpercentage dan dat van hem bij wie geen plagiaat is geconstateerd. Ten slotte wijst hij erop dat er geen rekening mee is gehouden dat hij ten tijde van de beslissing van 4 februari 2021 al een schorsing van twee periodes had ondergaan.

2.3. Artikel 7.12b, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek luidt: "Indien een student of extraneus fraudeert, kan de examencommissie de betrokkene het recht ontnemen één of meer door de examencommissie aan te wijzen tentamens of examens af te leggen, gedurende een door de examencommissie te bepalen termijn van ten hoogste een jaar. Bij ernstige fraude kan het instellingsbestuur op voorstel van de examencommissie de inschrijving voor de opleiding van de betrokkene definitief beëindigen."

Artikel 17, eerste lid, van de Regels en Richtlijnen van de Examencommissie 2019-2020 luidt: "Onder fraude en plagiaat wordt verstaan ieder handelen of nalaten van een student waardoor een juist oordeel over zijn kennis, inzicht en vaardigheden, of die van een andere student, geheel of gedeeltelijk onmogelijk wordt."
Het derde lid luidt: "Als plagiaat wordt in ieder geval aangemerkt:
a. het gebruik maken dan wel overnemen van andermans teksten, gegevens of ideeën zonder volledige of correcte bronvermelding;
b. het niet duidelijk aangeven in de tekst, bijvoorbeeld via aanhalingstekens of een bepaalde vormgeving, dat tekst letterlijk aan werk van een andere auteur is ontleend, zelfs indien een correcte bronvermelding is opgenomen;
c. het parafraseren van de inhoud van andermans teksten zonder voldoende bronverwijzingen;
d. het indienen van een eerder ingediende of daarmee vergelijkbare (delen van een) tekst voor opdrachten van andere examenonderdelen;
e. het overnemen van werk van medestudenten en dit laten doorgaan voor eigen werk;
f. het indienen van werkstukken die verworven zijn van een commerciële instelling of die (al dan niet tegen betaling) door iemand anders zijn geschreven."

Artikel 18, vierde lid, luidt: "In geval van fraude of plagiaat kan de examencommissie met inachtneming van de beginselen van rechtsgelijkheid en proportionaliteit, het tentamen of het werkstuk, waarop de fraude of plagiaat betrekking heeft, het cijfer 0 toekennen of ongeldig verklaren en bovendien de student uitsluiten van het eerstvolgende desbetreffende tentamen."
Het vijfde lid luidt: "In geval van recidive of een ernstige vorm van fraude of plagiaat kan de examencommissie de student uitsluiten van deelname aan een of meer aan te wijzen tentamens of examens voor maximaal een jaar."
Artikel 20, vierde lid, van de Regels en Richtlijnen van de Examencommissie 2020-2021 luidt: "In geval van fraude of plagiaat kan de examencommissie met inachtneming van de beginselen van rechtsgelijkheid en

proportionaliteit, het tentamen of het werkstuk, waarop de fraude of plagiaat betrekking heeft, het cijfer 0 toekennen of ongeldig verklaren en bovendien de student uitsluiten van het eerstvolgende desbetreffende tentamen."
Het vijfde lid luidt: "In geval van recidive of een ernstige vorm van fraude of plagiaat kan de examencommissie de student uitsluiten van deelname aan een of meer aan te wijzen tentamens of examens voor maximaal een jaar."

2.4. Verweerder en de examencommissie hebben in het verweerschrift en ter zitting van het College nader toegelicht dat appellant plagiaat heeft gepleegd en de door appellant in verband hiermee naar voren gebrachte argumenten niet opgaan.
Zo hebben zij toegelicht dat het door appellant ingeleverde werk overeenkomsten vertoont met zowel de code van de medestudent als de code uit de online bron. Volgens hen heeft zowel appellant als de medestudent zeer waarschijnlijk code uit de online bron overgenomen. De medestudent heeft toegegeven dat hij code uit de online bron heeft overgenomen. Verder heeft de medestudent te kennen gegeven geen contact met appellant te hebben gehad. Gelet hierop gaat het College ervan uit dat het verwijt van plagiaat aan appellant alleen ziet op het overnemen van code uit de online bron en niet op het overnemen van code uit het werk van de medestudent.
Verweerder en de examencommissie hebben zich naar het oordeel van het College terecht op het standpunt gesteld dat appellant code uit de online bron heeft overgenomen. Dit levert op zichzelf al plagiaat op. Het gaat om een aantal overeenkomende stukken code in de bestanden frame.c, machine.c, instructions.c en binaryloader.c. Het College volgt de hierbij door verweerder en de examencommissie gegeven toelichting dat er een groot aantal manieren is om code te schrijven en dat toeval de geconstateerde overeenkomsten niet verklaart. Verder neemt het College hun toelichting in aanmerking dat het plagiaatpercentage dat door het geautomatiseerde plagiaatopsporing-systeem wordt gegenereerd niet bepaalt of een student het plegen van plagiaat wordt tegengeworpen. Indien dit percentage opvallend hoog is, waarbij rekening wordt gehouden met de als gevolg van het gebruik van standaardcode te verwachten overlap, wordt handmatig beoordeeld of inderdaad van plagiaat kan worden gesproken en een sanctie moet worden opgelegd. Niet is gebleken dat hierbij in het geval van appellant onzorgvuldig is gehandeld of van een onjuist percentage is uitgegaan. Dat de praktijkopdracht in acht jaar niet is gewijzigd, betekent naar het oordeel van het College verder niet dat er niet van plagiaat kan worden gesproken. De opdracht houdt immers in dat de student zelfstandig code moet schrijven. Het is dus niet de bedoeling dat door een ander geschreven code wordt overgenomen en als eigen werk wordt gepresenteerd.

Naar het oordeel van het College is de bij de beslissing van 4 februari 2021 opgelegde sanctie verder evenredig aan de ernst van het gepleegde plagiaat. Of de oorspronkelijk opgelegde sanctie evenredig was, ligt hier niet ter beoordeling voor, omdat verweerder de beslissing van de examencommissie van 22 juli 2020 in zoverre heeft vernietigd. Dat appellant door de eerder opgelegde sanctie voor twee periodes in plaats van voor een maand uitgesloten is geweest van deelname aan tentamens, hoefde in de beslissing van 4 februari 2021 niet tot een verdere matiging van de sanctie te leiden.
Het betoog faalt.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor zover appellant verzoekt om vergoeding van schade die hij heeft geleden als gevolg van de bij de beslissing van 22 juli 2020 ten onrechte opgelegde sanctie, moet dit verzoek wegens onvoldoende onderbouwing ervan worden afgewezen.

2.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep ongegrond;
II. wijst het verzoek om schadevergoeding af.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H. Troostwijk, voorzitter, en mr. N. Verheij en mr. E.J. Daalder, leden, in tegenwoordigheid van mr. T. Hartsuiker, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2021/022**
Rechter(s):	mrs. Troostwijk, Verheij, Daalder
Datum uitspraak:	30 juni 2021
Partijen:	appellante en CBE Rijksuniversiteit Groningen
Trefwoorden:	fraude ongeldig schorsen waarschuwen
Artikelen:	WHW: artikel 7.12b OER: artikel 9.16 OER: artikel 9.17 Fraudeprotocol: artikel 1 Fraudeprotocol: artikel 2 Fraudeprotocol: artikel 6 Fraudeprotocol: artikel 7 Fraudeprotocol: artikel 8
Uitspraak:	ongegrond
Hoofdoverwegingen:	2.4. Niet in geschil is dat appellante op 16 juni 2020 bij de toets SGO2, op 8 juli 2020 bij de toets OOA1 en op 9 juli 2020 bij de toets SGO 1 in de online toets-omgeving toegang tot de desbetreffende toets had zonder dat zij voor de surveillant zichtbaar was in de online surveillance-omgeving. Zichtbaarheid in de surveillance-omgeving is volgens de voor online-toetsen vastgestelde regels verplicht ten behoeve van de online surveillance. Met de examencommissie en verweerder is het College van oordeel dat appellante zich aan de online surveillance heeft onttrokken, door, ondanks herhaaldelijk aandringen van de surveillanten, niet in de online surveillance-omgeving zichtbaar te zijn bij de hiervoor bedoelde drie toetsen. Hierdoor heeft zij het geven van een juiste beoordeling van haar kennis, inzicht en vaardigheden onmogelijk gemaakt. Daarom heeft verweerder terecht het standpunt van de examencommissie juist geacht dat appellante fraude als bedoeld in het Fraudeprotocol heeft gepleegd. Van een disproportionele sanctie is naar het oordeel van het College geen sprake. Hierbij is van belang dat de examencommissie appellante niet voor de duur van zes maanden heeft geschorst, maar haar slechts heeft gewaarschuwd dat zij voor die duur zal worden geschorst indien zij opnieuw fraude pleegt. De proportionaliteit van een eventuele toekomstige sanctie wegens opnieuw gepleegde fraude staat in deze procedure niet ter beoordeling. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Rijksuniversiteit Groningen, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 8 september 2020 is appellante medegedeeld dat de examencommissie Tandheelkunde en Geneeskunde heeft geconstateerd dat zij fraude heeft gepleegd tijdens online toetsen voor de examenonderdelen Odontogene Pijn en Acute Pijn (OOA) en Stoornissen Groei en Ontwikkeling (SGO) van

het tweede jaar van de bacheloropleiding Tandheelkunde. Verder is appellante medegedeeld dat de examencommissie deze examenonderdelen ongeldig heeft verklaard, heeft bepaald dat zij het studiejaar 2020-2021 slechts onder rechtstreekse supervisie aan tentamens mag deelnemen en online toetsen voortaan op de fysieke locatie van de faculteit Tandheelkunde moet maken, en haar waarschuwt dat zij voor de duur van zes maanden zal worden geschorst indien zij opnieuw fraude pleegt.

Bij beslissing van 9 februari 2021 heeft verweerder het daartegen door appellante ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Hiertegen heeft appellante beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak op een zitting behandeld op 6 mei 2021, waaraan appellante, verweerder, vertegenwoordigd door zijn secretaris mr. M.E.A. Donkersloot via een digitale verbinding hebben deelgenomen. De examencommissie, vertegenwoordigd door haar voorzitter dr. W. Nieuwland, heeft eveneens digitaal aan de zitting deelgenomen.

2. Overwegingen

2.1. De examencommissie heeft geconstateerd dat appellante fraude heeft gepleegd tijdens online toetsen voor de examenonderdelen OOA en SGO, omdat zij, ondanks herhaaldelijk aandringen van de surveillanten, niet zichtbaar in de online surveillance-omgeving is geweest, waardoor de examinator niet een juist oordeel over haar kennis, inzicht en vaardigheden heeft kunnen vormen. Daarom heeft de examencommissie deze examenonderdelen ongeldig verklaard, bepaald dat appellante het studiejaar 2020-2021 slechts onder rechtstreekse supervisie aan tentamens mag deelnemen en online toetsen voortaan op de fysieke locatie van de faculteit Tandheelkunde moet maken, en haar gewaarschuwd dat zij voor de duur van zes maanden zal worden geschorst indien zij opnieuw fraude pleegt. Verweerder heeft de beslissing van de examencommissie in stand gelaten.

2.2. Appellante is het hiermee niet eens. Zij voert aan dat zij tijdens de toetsen geen fraude heeft gepleegd. Het gaat om vijf toetsen. Bij twee daarvan was er niets ernstigs aan de hand en bij de overige drie had zij alleen niet op de juiste wijze deelgenomen. Die drie toetsen zijn ook beoordeeld, zodat een juist oordeel over haar kennis, inzicht een vaardigheden mogelijk was. Verder voert zij aan dat het niet proportioneel is om haar voor zes maanden te schorsen.

2.3. Artikel 7.12b, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) luidt: "Indien een student of extraneus fraudeert, kan de examencommissie de betrokkene het recht ontnemen één of meer door de examencommissie aan te wijzen tentamens of examens af te leggen, gedurende een door de examencommissie te bepalen termijn van ten hoogste een jaar. Bij ernstige fraude kan het instellingsbestuur op voorstel van de examencommissie de inschrijving voor de opleiding van de betrokkene definitief beëindigen.”

Artikel 9.16, eerste lid, van de toepasselijke Onderwijs- en examenregeling luidt: “Onder fraude wordt verstaan het handelen of nalaten van een student waardoor een juist oordeel over zijn of andermans kennis, inzicht en vaardigheden geheel of gedeeltelijk onmogelijk wordt.”
Het derde lid luidt: “Indien een student fraudeert, kan de examencommissie hem
het recht ontnemen een of meer tentamens of examens af te leggen gedurende ten hoogste een jaar.”
Artikel 9.17 luidt: “Indien er sprake is van zodanige onregelmatigheden ten aanzien van een tentamen, dat een juist oordeel over de kennis, het inzicht en de vaardigheden van de examinandus onmogelijk is gebleken, kan de examencommissie het tentamen ongeldig verklaren voor zowel de examinandus als een groep examinandi.”

Artikel 1 van het door de examencommissie vastgestelde Fraudeprotocol luidt: “Voor de uitleg van de begrippen fraude, plagiaat en verstoring van de goede orde wordt aangesloten bij de relevante bepalingen hierover in de Onderwijs- en Examenregeling (OER) van de desbetreffende opleiding. […]”
Artikel 2 luidt: “Fraude is in ieder geval: het handelen of nalaten van een student waardoor een juist oordeel over zijn of andermans kennis, inzicht en vaardigheden geheel of gedeeltelijk onmogelijk wordt. […]”
Artikel 6 luidt: “Wanneer de Examencommissie beslist dat de gerapporteerde onregelmatigheden in strijd zijn met de geldende bepalingen over fraude, plagiaat en/of verstoring van de goede orde, worden de bewezen onregelmatigheden beschouwd als fraude in de zin van de WHW en de toepasselijke OER.”
Artikel 7 luidt: “Indien de Examencommissie fraude, plagiaat en/of verstoring van de goede orde bewezen acht kan zij de student uitsluiten van deelname aan tentamens en tentamenonderdelen gedurende een termijn van ten hoogste een jaar,- in overeenstemming met artikel 7.12b, tweede lid WHW.”
Artikel 8 luidt: “Indien de Examencommissie fraude, plagiaat en/of verstoring van de goede orde bewezen acht kan zij verder (een van) de volgende maatregelen treffen, al dan niet onder voorwaarden:
a. Bij ernstige fraude het College van Bestuur van de Rijksuniversiteit Groningen te adviseren om de inschrijving van de student te beëindigen;
b. Het behaalde tentamenresultaat of delen daarvan ongeldig verklaren, zo nodig met terugwerkende kracht;
c. Een formele waarschuwing uit te reiken aan de student en deze in het (digitale) persoonsdossier van de student op te nemen.”

Op grond van het bepaalde in de Regels afname online toets PMG 1 mei 2020 dient een student tijdens de gehele toets in beeld te zijn.

2.4. Niet in geschil is dat appellante op 16 juni 2020 bij de toets SGO2, op 8 juli 2020 bij de toets OOA1 en op 9 juli 2020 bij de toets SGO 1 in de online toets-omgeving toegang tot de desbetreffende toets had zonder dat zij voor de surveillant zichtbaar was in de online surveillance-omgeving. Zichtbaarheid in de surveillance-omgeving is volgens de voor online-toetsen vastgestelde regels verplicht ten behoeve van de online surveillance. Met de examencommissie en verweerder is het College van oordeel dat appellante zich aan de online surveillance heeft onttrokken, door, ondanks herhaaldelijk aandringen van de surveillanten, niet in de online surveillance-omgeving zichtbaar te zijn bij de hiervoor bedoelde drie toetsen. Hierdoor heeft zij het geven van een juiste beoordeling van haar kennis, inzicht en vaardigheden onmogelijk gemaakt. Daarom heeft verweerder terecht het standpunt van de examencommissie juist geacht dat appellante fraude als bedoeld in het Fraudeprotocol heeft gepleegd. Van een disproportionele sanctie is naar het oordeel van het College geen sprake. Hierbij is van belang dat de examencommissie appellante niet voor de duur van zes maanden heeft geschorst, maar haar slechts heeft gewaarschuwd dat zij voor die duur zal worden geschorst indien zij opnieuw fraude pleegt. De proportionaliteit van een eventuele toekomstige sanctie wegens opnieuw gepleegde fraude staat in deze procedure niet ter beoordeling.
Het betoog faalt.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H. Troostwijk, voorzitter, en mr. N. Verheij en mr. E.J. Daalder, leden, in tegenwoordigheid van mr. T. Hartsuiker, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2021/023**
Rechter(s):	mrs. Hoogvliet, Van Diepenbeek en Van Rijswick
Datum uitspraak:	6 mei 2021
Partijen:	appellante en CBE Universiteit Leiden
Trefwoorden:	coronacrisis covid cum laude gewogen gemiddeld online onderwijs
Artikelen:	OER: artikel 4.12
Uitspraak:	ongegrond
Hoofdoverwegingen:	2.5.1. In hetgeen appellante heeft aangevoerd, ziet het College geen grond om de beslissing van het CBE onjuist te achten. Voor zover appellante met haar stelling dat er naar de letter van de wet geen belemmering is om het predicaat toe te kennen, beoogt aan te voeren dat zij recht heeft toekenning van het predicaat, merkt het College op dat de toekenning van het predicaat een bevoegdheid is van de examencommissie. Bij de toepassing van die bevoegdheid komt de examencommissie beoordelingsruimte toe (vergelijk de uitspraak van het College van 31 juli 2018 in zaaknummer CBHO 2018/079; www.cbho.nl). Ter zitting bij het CBHO heeft het CBE nader toegelicht dat het de examencommissie volgt dat bij “andere bijzondere omstandigheden” met name gaat om omstandigheden die gerelateerd zijn aan de inhoudelijke vereisten voor het predicaat “cum laude” zoals opgenomen in artikel 4.12, onder 4.12.4, van de OER. Dit acht het College redelijk. Dat het CBE niet concreet heeft gedefinieerd wat de examencommissie onder “andere bijzondere omstandigheden” als bedoeld in artikel 4.12, onder 4.12.6, van de OER zou moeten verstaan, betekent niet dat de beslissing van het CBE daarom in strijd is met het rechtszekerheidsbeginsel. Of sprake is van dergelijke omstandigheden dient juist per geval te worden beoordeeld. Dat de vorm van het onderwijs als gevolg van de coronacrisis is aangepast, kon in redelijkheid worden aangemerkt als niet zijnde een bijzondere omstandigheid die het niet voldoen aan het vereiste gewogen gemiddelde kan compenseren. Immers, niet alleen appellante had met deze omstandigheid te maken, maar ook haar medestudenten. Bovendien heeft het CBE in redelijkheid in navolging van de examencommissie kunnen menen dat onvoldoende aannemelijk is dat er in het geval van appellante een causaal verband bestaat tussen het niet voldoen aan het vereiste gewogen gemiddelde en de aangepaste vorm van onderwijs als gevolg van de coronacrisis. In aanmerking wordt genomen dat appellante vlak voor de coronacrisis een gewogen gemiddelde had van net boven de 8,0. Verder zijn behaalde studieresultaten mede afhankelijk van de zwaarte van een vak en in hoeverre een vak een student ligt. Gelet op het voorgaande komt het College tot de conclusie dat het CBE en de examencommissie zich in redelijkheid op het standpunt hebben kunnen stellen dat de door appellante aangevoerde omstandigheden geen bijzondere omstandigheden vormen die de toekenning van het predicaat rechtvaardigen. De beroepsgrond faalt. .

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van de Universiteit Leiden (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 29 september 2020 heeft de examencommissie van de faculteit Rechtsgeleerdheid (hierna: de examencommissie) afwijzend beslist op het verzoek van appellante om het predicaat “cum laude” toe te kennen voor het examen propedeuse Rechtsgeleerdheid.

Bij beslissing van 11 januari 2021 heeft het CBE het door appellante daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep bij het College ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 15 april 2021. Mr. H.F.M.W. van Rijswick, lid van het College, heeft de zitting via een videoverbinding bijgewoond. Appellante is ter zitting verschenen, bijgestaan door [naam] Namens verweerder heeft mr. M.A.C. de Boer, secretaris van het CBE, via een videoverbinding deelgenomen aan de zitting. Mr. S. Wamelink heeft namens de examencommissie via een videoverbinding deelgenomen aan de zitting.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 4.12, onder 4.12.4, van de Onderwijs- en examenregeling 2019-2020 van de Universiteit Leiden (hierna: de OER) wordt, onverminderd het bepaalde in 4.12.6 en 4.12.7, op het getuigschrift en op het diploma-supplement voor het propedeuse-examen het predicaat “cum laude” vermeld, indien is voldaan aan de volgende eisen:
- het gewogen gemiddelde van alle onderwijseenheden is een 8,0 of hoger;
- het propedeuse-examen is binnen één studiejaar behaald; en
- niet meer dan 20 EC aan vrijstellingen is verleend.

Ingevolge artikel 4.12, onder 4.12.6, kan de examencommissie besluiten in andere, bijzondere gevallen een predicaat te verlenen, mits het gewogen gemiddelde niet meer dan 0,5 punt afwijkt van het in het vierde dan wel vijfde lid bepaalde. Daarbij valt te denken aan aspecten zoals de ontwikkeling die de student tijdens de opleiding heeft doorgemaakt, bepaalde uitzonderlijke prestaties die hij geleverd heeft in het eindwerkstuk of scriptie of andere relevante bijzondere omstandigheden.

2.2. In haar verzoek van 21 september 2021 om het predicaat “cum laude” toe te kennen, heeft appellante het volgende naar voren gebracht. Zij heeft op 11 augustus 2020 een positief bindend studieadvies gekregen, nadat zij in het studiejaar 2019-2020, zonder enige vrijstelling, in één jaar het propedeuse-examen heeft behaald. Het gewogen gemiddelde van alle onderwijseenheden is een 7,83, wat zeer dicht ligt bij het benodigde gemiddelde van 8,0. Zij heeft gewezen op de coronacrisis die aan het einde van het derde blok in dat studiejaar is ontstaan en de overstap van de universiteit naar online onderwijs en toetsing per 23 maart 2020. Appellante heeft daarbij vooral last ondervonden van de toetsing op afstand en het gebrek aan werkgroeponderwijs. Verder wijst appellante op het verschil in cijfergemiddelde voor en na de overstap naar het online onderwijs. Vlak voor de overstap bedroeg haar cijfergemiddelde een 8,0; na de overstap daalde dit naar een 7,83. De gewijzigde vorm van toetsing (vrijwel geen meerkeuzevragen meer), de plotselinge overstap, en alles wat daarbij kwam kijken, hebben daarbij een rol gespeeld. Zij vraagt de examencommissie oog te hebben voor de gevolgen van de coronacrisis voor studenten, en voor haar

persoonlijk. Het toekennen van het predicaat zou veel voor haar betekenen en een mooi teken zijn van haar motivatie voor de opleiding en haar kennen en kunnen.

2.3. De examencommissie heeft aan de afwijzing van het verzoek het volgende ten grondslag gelegd. Appellante heeft niet voldaan aan de eis dat het gewogen gemiddelde van alle onderwijseenheden een 8,0 of hoger is, nu zij een gewogen gemiddelde heeft van 7,83. Omdat artikel 4.12, onder 4.12.6, van de OER spreekt over “andere relevante bijzondere omstandigheden” is verlening van het predicaat slechts mogelijk (en niet verplicht) als er sprake is van bijzondere omstandigheden die relevant zijn. De examencommissie is van oordeel dat voor de beantwoording van de vraag wat relevant is, aansluiting moet worden gezocht bij de eindtermen van de betrokken opleiding, gezien ook het feit dat het gaat om een predicaat dat wordt vermeld op het diploma dat bij afronding van die opleiding wordt uitgereikt. Relevante bijzondere omstandigheden zijn naar de mening van de examencommissie derhalve omstandigheden dan wel prestaties, waarbij een ten opzichte van andere studenten onderscheidende invulling wordt gegeven aan een of meer eindtermen van de opleiding. Bij de beslissing omtrent de vraag of van dergelijke omstandigheden sprake is, kent de examencommissie ook gewicht toe aan het gegeven dat het gaat om een academische opleiding. In het licht hiervan, is de examencommissie van oordeel dat appellante geen relevante bijzondere omstandigheden heeft aangevoerd. Ter zitting van het CBE heeft de examencommissie nog gesteld geen significante verschillen terug te zien in de resultaten van appellante voor en tijdens de coronacrisis.

2.4. Het CBE heeft geconcludeerd dat de beslissing van de examencommissie in stand kan blijven. Het CBE kan het standpunt van de examencommissie volgen dat de door appellante aangevoerde omstandigheden niet als bijzonder, in de zin van exceptioneel, kunnen worden beschouwd. De coronacrisis is weliswaar te beschouwen als een bijzondere omstandigheid, die in algemene zin van invloed kan zijn op de studieprestaties van studenten. Met de examencommissie is het CBE echter van oordeel dat met “andere relevante bijzondere omstandigheden” uitsluitend kan zijn gedoeld op omstandigheden waarmee appellante zich onderscheidt van haar medestudenten. De examencommissie heeft zich volgens het CBE terecht op het standpunt gesteld dat van die omstandigheden niet is gebleken. De omstandigheid dat appellante als gevolg van de coronacrisis gedurende de tweede helft van het studiejaar 2019-2020 geconfronteerd werd met een andere vorm van onderwijs en tentaminering, is voor haar niet anders geweest dan voor andere studenten. Omdat appellante daarin niet verschilt van andere studenten, bestaat er terecht geen aanleiding voor de examencommissie om een uitzondering te maken op de eisen van artikel 4.12, onder 4.12.4, van de OER, aldus het CBE.

2.5. Appellante kan zich niet verenigen met de beslissing van het CBE. Zij voert in dit verband het volgende aan. De beslissing van het CBE is in strijd met het rechtszekerheidsbeginsel. Naar de letter van de wet bestaat er geen belemmering om het predicaat toe te kennen. Er is geen gemotiveerde reden gegeven waarom in dit geval niet verder moet worden gekeken dan de voorbeelden genoemd in artikel 4.12, onder 4.12.6, van de OER. Het standpunt van de examencommissie wordt te makkelijk gevolgd. Verder heeft student persoonlijk problemen ondervonden met het inloggen in het programma “Ans”. Medestudenten heeft ze hier niet over gehoord. Het verzoek van appellante is gericht op haar persoonlijke situatie. Het is een feit dat het onderwijs in het tweede semester van het studiejaar 2019-2020 van mindere kwaliteit was. Het betrof louter opnames van eerdere jaren en er was geen sprake van (interactief) werkgroep onderwijs. Appellante heeft exceptioneel veel last gehad hiervan, wat ook blijkt door de duik van haar gewogen gemiddelde van boven een 8,0 naar net daaronder. Uit het laatst deel van artikel 4.12, onder 4.12.6, van de OER, te weten “of andere relevante bijzondere omstandigheden” valt op te maken dat er nog andere omstandigheden bestaan, die niet expliciet in die bepaling zijn genoemd. Het CBE had nader moeten definiëren wat hieronder wordt verstaan. De maatregelen in het onderwijs als gevolg van de coronacrisis, vallen onder die definitie. Dat het onderwijs voor studenten beperkt wordt door de coronamaatregelen en dat studenten zelf veel last hebben van deze maatregelen, wordt ook door het kabinet bevestigd. Het CBE gaat te weinig in op de door appellante naar voren gebrachte argumenten, terwijl de argumenten van de examencommissie wel uitvoerig worden behandeld, aldus appellante.

2.5.1. In hetgeen appellante heeft aangevoerd, ziet het College geen grond om de beslissing van het CBE onjuist te achten. Voor zover appellante met haar stelling dat er naar de letter van de wet geen belemmering is om het predicaat toe te kennen, beoogt aan te voeren dat zij recht heeft toekenning van het predicaat, merkt het College op dat de toekenning van het predicaat een bevoegdheid is van de examencommissie. Bij de toepassing van die bevoegdheid komt de examencommissie beoordelingsruimte toe (vergelijk de uitspraak van het College van 31 juli 2018 in zaaknummer CBHO 2018/079; www.cbho.nl). Ter zitting bij het CBHO heeft het CBE nader toegelicht dat het de examencommissie volgt dat bij “andere bijzondere omstandigheden” met name gaat om omstandigheden die gerelateerd zijn aan de inhoudelijke vereisten voor het predicaat “cum laude” zoals opgenomen in artikel 4.12, onder 4.12.4, van de OER. Dit acht het College redelijk. Dat het CBE niet concreet heeft gedefinieerd wat de examencommissie onder “andere bijzondere omstandigheden” als bedoeld in artikel 4.12, onder 4.12.6, van de OER zou moeten verstaan, betekent niet dat de beslissing van het CBE daarom in strijd is met het rechtszekerheidsbeginsel. Of sprake is van dergelijke omstandigheden dient juist per geval te worden beoordeeld. Dat de vorm van het onderwijs als gevolg van de coronacrisis is aangepast, kon in redelijkheid worden aangemerkt als niet zijnde een bijzondere omstandigheid die het niet voldoen aan het vereiste gewogen gemiddelde kan compenseren. Immers, niet alleen appellante had met deze omstandigheid te maken, maar ook haar medestudenten. Bovendien heeft het CBE in redelijkheid in navolging van de examencommissie kunnen menen dat onvoldoende aannemelijk is dat er in het geval van appellante een causaal verband bestaat tussen het niet voldoen aan het vereiste gewogen gemiddelde en de aangepaste vorm van onderwijs als gevolg van de coronacrisis. In aanmerking wordt genomen dat appellante vlak voor de coronacrisis een gewogen gemiddelde had van net boven de 8,0. Verder zijn behaalde studieresultaten mede afhankelijk van de zwaarte van een vak en in hoeverre een vak een student ligt. Gelet op het voorgaande komt het College tot de conclusie dat het CBE en de examencommissie zich in redelijkheid op het standpunt hebben kunnen stellen dat de door appellante aangevoerde omstandigheden geen bijzondere omstandigheden vormen die de toekenning van het predicaat rechtvaardigen.
De beroepsgrond faalt.

2.6. Het beroep is ongegrond.

2.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. G.M.H. Hoogvliet, voorzitter, en mr. W.D.M. van Diepenbeek en mr. H.F.M.W. van Rijswick, leden, in tegenwoordigheid van mr. F.S.N. Nasrullah-Oemar, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2021/024**
Rechter(s):	mr. Troostwijk
Datum uitspraak:	14 juli 2021
Partijen:	appellant en CBE Rijksuniversiteit Groningen
Trefwoorden:	corona COVID-19 deficiëntie inzicht kennis research paper schadevergoeding studievertraging toelating vaardigheden zachte knip
Artikelen:	WHW: artikel 7.30b, eerste lid WHW: artikel 7.37c, eerste lid OER: artikel 2.2 OER: artikel 9.5
Uitspraak:	ongegrond
Hoofdoverwegingen:	2.4.1. Het College ziet geen aanleiding om de beslissing van het CBE onjuist te achten. De stelling van appellant dat de beslissing van de toelatingscommissie onvoldoende geïndividualiseerd is omdat niet is gekeken naar zijn specifieke inzicht, kennis en vaardigheden, volgt het College niet. De toelatingscommissie heeft de keuze gemaakt om voor HBO-ers als appellant geen individueel programma vast te stellen, maar om een specifieke pre-masteropleiding aan te bieden alvorens toegelaten te kunnen worden tot de masteropleiding. Daartoe is de RUG bevoegd en bovendien is dit niet onredelijk. Derhalve is (destijds) ook terecht niet overgegaan tot een beoordeling van de kennis en vaardigheden van appellant aan de hand van zijn bachelor HBO-thesis. Zoals het ervoor staat, heeft appellant uitsluitend het vak Mathematics van de pre-masteropleiding niet behaald. Niet ter discussie staat dat appellant daarmee niet voldoet aan de toelatingseisen als bedoeld in artikel 2.2, tiende lid, van de OER. Appellant kon geen gebruik maken van de oude zachte knipregeling. Die regeling voorzag in instroom per 1 september 2020 en stelde als eis dat de Research Paper moest zijn behaald. Appellant heeft zijn Research Paper echter pas op 5 januari 2021 behaald. Ter zitting van het College is wel duidelijk geworden dat appellant gebruik kan maken van de nieuwe zachte knipregeling. Op grond van die regeling kan appellant per 1 september 2021 worden toegelaten tot de masteropleiding, onder de voorwaarde dat hij het vak Mathematics van de pre-masteropleiding alsnog voor 31 augustus 2022 behaalt. Het College ziet tot slot geen aanknopingspunten die erop duiden dat appellant niet serieus is genomen door de toelatingscommissie. De beroepsgronden van appellant falen.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Rijksuniversiteit Groningen, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 1 september 2020 heeft de toelatingscommissie van de masteropleiding Marketing, Analytics & Data Science (hierna: de masteropleiding), van de faculteit Economie en Bedrijfskunde (hierna: de toelatingscommissie) het verzoek van appellant om toegelaten te worden tot de masteropleiding, afgewezen.

Bij beslissing van 14 januari 2021heeft het CBE het daartegen door appellant ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Appellant heeft nadere stukken ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige kamer naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 18 juni 2021. Appellant is ter zitting verschenen. Het CBE, vertegenwoordigd door mr. M.E.A. Donkersloot, secretaris van het CBE, heeft de zitting via een videoverbinding bijgewoond. Dr. P.P.M. Smid, voorzitter van de toelatingscommissie was eveneens via een videoverbinding aanwezig.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.30b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) geldt voor de inschrijving voor een masteropleiding in het wetenschappelijk onderwijs of voor een masteropleiding in het hoger beroepsonderwijs als toelatingseis:
a. het bezit van een graad Bachelor in het wetenschappelijk onderwijs onderscheidenlijk een graad Bachelor in het hoger beroepsonderwijs; of
b. het bezit van kennis, inzicht en vaardigheden op het niveau van een graad Bachelor in het wetenschappelijk onderwijs onderscheidenlijk een graad Bachelor in het hoger beroepsonderwijs.
Ingevolge het tweede lid kan het instellingsbestuur naast de eisen, bedoeld in het eerste lid, kwalitatieve toelatingseisen vaststellen. Deze eisen worden opgenomen in de onderwijs- en examenregeling.

Ingevolge artikel 7.37c, eerste lid , van de WHW kan het instellingsbestuur, in afwijking van artikel 7.37, eerste lid, en onverminderd de overige bepalingen van artikel 7.37, degene per 1 september 2020 inschrijven voor een opleiding in het hoger onderwijs of wetenschappelijk onderwijs voor het studiejaar 2020-2021 die ten gevolge van de uitbraak van COVID-19 niet heeft kunnen voldoen aan:
a. een of meer van de vooropleidingseisen, bedoeld in de artikelen 7.24 tot en met 7.26a, 7.28, eerste lid, de zinsnede voor de komma, lid 1a en tweede lid, derde en vierde volzin, en 7.30; of
b. een of meer van de toelatingseisen, bedoeld in de artikelen 7.30b en 7.30c.

In artikel 2.2, tiende lid, van de Onderwijs- en Examenregeling Masteropleidingen van de Faculteit Economie en Bedrijfskunde van de RUG, studiejaar 2020-2021, (hierna: de OER) is bepaald dat

toelaatbaar tot de opleiding MSc Marketing zijn bezitters van een van de navolgende diploma's van de RUG:

- BSc Bedrijfskunde
- BSc Economics and Operations Research;
- BSc Economics and Business Economics;
- BSc International Business.

Bezitters van een bachelordiploma van een geaccrediteerde opleiding met een omvang in studielast van 240 EC aan een Nederlandse instelling voor hoger onderwijs zijn toelaatbaar na afronding van het pre-masterprogramma voor de MSc Marketing. Bezitters van een bachelordiploma van een geaccrediteerde opleiding met een omvang van 180 EC aan een Nederlandse universiteit zijn rechtstreeks toelaatbaar dan wel na afronding van het pre-masterprogramma voor de MSc Marketing, zulks ter beoordeling van de toelatingscommissie.

De RUG heeft ingevolge artikel 7.37c, eerste lid, van de WHW de zogenoemde zachte knipregeling (hierna: de oude zachte knipregeling) vastgesteld voor studenten die willen instromen per 1 september 2020. De regeling luidt als volgt: "*Pre-Master's students who have a deficit of max. 10 EC of the compulsory 60 EC of their Pre-Master's programme (excluding extracurricular modules) on 31 August 2020 and have passed the course Research Paper for Pre-MSc on 31 August 2020 (or, in case a premaster does not have a course Research Paper of Pre-MSc, have passed the course Business Research Methods for Pre MSc on 31 August 202?) may apply for the corresponding Master's programme and participate in examinations of the Master's courses of that programme in the academic year 2020-2021. The option to enrol in the corresponding Master's programme without having completed the PreMaster's programme expires on 31 August 2021. The Master's programme cannot be completed before completion of the Pre-Master's programme".*

Uit artikel 9.5, derde lid, van de OER volgt dat het vak Mathematics met minimaal het cijfer 6,0 moet zijn behaald om in aanmerking te komen voor begeleiding en beoordeling van de Research Paper.

2.2. Appellant is in het studiejaar 2019-2020 gestart met de pre-masteropleiding Marketing, Analytics & Data Science (hierna: de pre-masteropleiding) van 60 ECTS. Aan de afwijzing van het verzoek heeft de toelatingscommissie ten grondslag gelegd dat appellant niet voldoet aan de toelatingseisen voor de masteropleiding zoals neergelegd in artikel 2.2, tiende lid, van de OER noch aan de oude zachte knip-regeling, omdat appellant 15 ECTS deficiënt is en de Research Paper nog niet heeft behaald.

2.3. Het CBE komt tot de conclusie dat de toelatingscommissie op goede gronden tot zijn beslissing is gekomen. In de beslissing van 14 januari 2021 heeft het CBE overwogen dat de toelatingseisen voor de masteropleiding helder en kenbaar zijn en dat de toelatingscommissie afdoende uiteen heeft gezet dat appellant niet aan die eisen voldoet. De toelatingscommissie behoefde volgens het CBE niet tegemoet te komen aan het verzoek van appellant om zijn scriptie van zijn reeds afgeronde HBO-opleiding te onderzoeken, nu een scriptie op HBO-niveau geen vrijstelling kan opleveren voor het schrijven van een Research Paper binnen de pre-masteropleiding.
In zijn verweerschrift heeft het CBE uiteengezet dat appellant toestemming heeft gekregen van de examencommissie om – in afwijking van de OER – het vak Mathematics te volgen, gelijktijdig met de Research Paper. Op 5 januari 2021 heeft appellant een voldoende behaald voor zijn Research Paper. Voor het vak Mathematics heeft hij op 22 januari 2021 het cijfer 3,0 behaald. Ter zitting van het College heeft het CBE toegelicht dat appellant eerder het cijfer 5,0 voor het vak Mathematics heeft behaald en dat dit hoogste cijfer geldt. Verder heeft het CBE toegelicht dat het voorgaande niet is meegenomen in de beslissing van 14 januari 2021. Het CBE heeft uitgelegd dat de hoorzitting heeft plaatsgevonden op 17 december 2020. Hierna heeft de beraadslaging plaatsgevonden en is vervolgens een e-mail naar appellant en de toelatingscommissie verstuurd waarin men van de beslissing van het CBE op de hoogte is gesteld. Daarna is de beslissing schriftelijk uitgewerkt en de schriftelijke beslissing is voorzien van de datum waarop die is verzonden. Appellant heeft dus tussen het tijdstip van de e-mail en de schriftelijke uitwerking van de beslissing zijn Research Paper behaald. Dit heeft volgens het CBE echter geen gevolgen voor de

uitkomst van zijn beslissing. Appellant voldoet daarmee immers nog steeds niet aan de toelatingseisen van artikel 2.2, tiende lid, van de OER. Verder was de oude zachte knipregeling op dat moment niet meer van toepassing, nu die regeling zag op instroom per 1 september 2020. Het CBE heeft ter zitting toegelicht dat de wetgever inmiddels heeft voorzien om eenzelfde regeling vast te stellen voor de instroom per 1 september 2021 en dat de RUG inmiddels een nieuwe zachte knipregeling heeft vastgesteld voor studenten die op die datum willen instromen (hierna: de nieuwe zachte knipregeling). Op grond van deze regeling kan appellant voorwaardelijk worden toegelaten tot de masteropleiding per 1 september 2021. Hij dient parallel alsnog het vak Mathematics te behalen voor 31 augustus 2022. De voorlopige toelating tot de masteropleiding geldt dus voor een jaar.

2.4. Appellant kan zich niet verenigen met de beslissing van het CBE. In zijn beroepschrift heeft hij aangevoerd dat zijn kennis en vaardigheden met betrekking tot de Research Paper eenvoudig hadden kunnen worden getoetst aan de hand van zijn bachelor HBO-thesis door een professor Marketing of een deskundige. Dit is ten onrechte nagelaten. Ter zitting van het College heeft appellant nader naar voren gebracht dat de toelaatbaarheid tot een masteropleiding volgens de wet moet worden getoetst aan de hand van de inzicht, kennis en vaardigheden van de betrokkene. De toelatingscommissie heeft dit – door uitsluitend te kijken naar zijn HBO-achtergrond - ten onrechte niet gedaan. Inzicht, kennis en vaardigheden kunnen ook tijdens de opleiding worden vergaard en dit is onvoldoende getoetst. De beslissing van de toelatingscommissie is dan ook onvoldoende geïndividualiseerd, wat het CBE niet heeft onderkend. Verder voelt appellant zich niet serieus genomen door de toelatingscommissie, omdat nooit contact met hem is opgenomen en zijn argumenten en voorstellen steeds zonder meer terzijde zijn gelegd. Appellant verzoekt om schadevergoeding. Hij stelt dat hij als gevolg van de onrechtmatige besluitvorming schade heeft opgelopen, die bestaat uit een studievertraging van zes maanden en staat voor een bedrag van EUR 11.012,50.

2.4.1. Het College ziet geen aanleiding om de beslissing van het CBE onjuist te achten. De stelling van appellant dat de beslissing van de toelatingscommissie onvoldoende geïndividualiseerd is omdat niet is gekeken naar zijn specifieke inzicht, kennis en vaardigheden, volgt het College niet. De toelatingscommissie heeft de keuze gemaakt om voor HBO-ers als appellant geen individueel programma vast te stellen, maar om een specifieke pre-masteropleiding aan te bieden alvorens toegelaten te kunnen worden tot de masteropleiding. Daartoe is de RUG bevoegd en bovendien is dit niet onredelijk. Derhalve is (destijds) ook terecht niet overgegaan tot een beoordeling van de kennis en vaardigheden van appellant aan de hand van zijn bachelor HBO-thesis. Zoals het ervoor staat, heeft appellant uitsluitend het vak Mathematics van de pre-masteropleiding niet behaald. Niet ter discussie staat dat appellant daarmee niet voldoet aan de toelatingseisen als bedoeld in artikel 2.2, tiende lid, van de OER. Appellant kon geen gebruik maken van de oude zachte knipregeling. Die regeling voorzag in instroom per 1 september 2020 en stelde als eis dat de Research Paper moest zijn behaald. Appellant heeft zijn Research Paper echter pas op 5 januari 2021 behaald. Ter zitting van het College is wel duidelijk geworden dat appellant gebruik kan maken van de nieuwe zachte knipregeling. Op grond van die regeling kan appellant per 1 september 2021 worden toegelaten tot de masteropleiding, onder de voorwaarde dat hij het vak Mathematics van de pre-masteropleiding alsnog voor 31 augustus 2022 behaalt. Het College ziet tot slot geen aanknopingspunten die erop duiden dat appellant niet serieus is genomen door de toelatingscommissie.
De beroepsgronden van appellant falen.

2.5. Het beroep is ongegrond. Gelet hierop wordt geen aanleiding gezien voor schadevergoeding.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H. Troostwijk, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. F.S.N. Nasrullah-Oemar, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2021/025.5**
Rechter(s):	mrs. Lubberdink, Verheij en Vermeulen
Datum uitspraak:	1 juni 2021
Partijen:	appellant en Hogeschool Utrecht
Trefwoorden:	bevoegdheid kwalitatieve toelatingseis masteropleiding selectie toelating
Artikelen:	WHW: artikel 7.26 WHW: artikel 7.30b WHW: artikel 7.61, eerste lid, aanhef en onder g Awb: artikel 8:72, derde lid
Uitspraak:	gegrond
Hoofdoverwegingen:	2.2.2. […]. Het college van bestuur heeft de beslissing van 14 januari 2021 dan ook onbevoegd genomen. Het college van bestuur heeft dit erkend. Het CBE, dat qua samenstelling een personele unie vormt met de geschillenadviescommissie, heeft de beslissing van het college van bestuur bij brief van 16 maart 2021 bekrachtigd en voor zijn rekening genomen. De beslissing van 14 januari 2021 is in strijd met artikel 7.61, eerste lid, aanhef en onder g, van de WHW en dient te worden vernietigd. Het College zal in het kader van de inhoudelijke beroepsgronden beoordelen of er, mede vanwege de bekrachtiging van de beslissing door het CBE, aanleiding is om de rechtsgevolgen van de beslissing van 14 januari 2021 met toepassing van artikel 8:72, derde lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) in stand te laten. […] 2.4.4. De voorwaarde dat een voldoende resultaat moet zijn behaald op de instroomtoets is naar het oordeel van het College een kwalitatieve toelatingseis als bedoeld in artikel 7.30b, tweede lid, van WHW. Anders dan appellant betoogt, staat artikel 7.30b, tweede lid, van de WHW er niet aan in de weg dat een dergelijke kwalitatieve toelatingseis met betrekking tot kennis wordt toegepast voor kandidaten die op grond van hun vooropleiding in beginsel toelaatbaar zijn. Naar het oordeel van het College kan de instroomtoets in redelijkheid als een kwalitatieve toelatingseis aangemerkt worden. Uit artikel 7.30b, vijfde lid, van de WHW volgt dat wanneer bij de selectie voor een masteropleiding kwalitatieve toelatingseisen worden gehanteerd, dit ten minste twee soorten eisen moeten zijn. De instroomtoets toetst actuele parate kennis van zowel statistiek als onderzoeksmethoden. Daarmee is, anders dan het college van bestuur stelt, geen sprake van twee verschillende soorten kwalitatieve toelatingseisen. Voor beide gebieden gaat het immers om toetsing van de inhoudelijke kennis van de kandidaten. Het College vindt in de totstandkomingsgeschiedenis van artikel 7.30b van de WHW geen steun voor de opvatting van het college van bestuur dat het vijfde lid, in afwijking van de wettekst, zo moeten worden uitgelegd dat bij de selectie voor een masteropleiding met slechts één soort kwalitatieve toelatingseis kan worden volstaan. De door het college van bestuur aangehaalde passage uit de totstandkomingsgeschiedenis heeft betrekking op selectie vanwege aanvullende eisen als bedoeld in artikel 7.26 van de WHW. In dit geval

is echter geen sprake van een opleiding die op grond van die bepaling door de minister is aangewezen. Uit deze passage kan dan ook niet worden afgeleid dat de wetgever heeft beoogd om de eis van twee of meer soorten kwalitatieve toelatingseisen uit artikel 7.30b, vijfde lid, van de WHW te laten vervallen. Het College leidt uit de totstandkomingsgeschiedenis van artikel 7.30b van de WHW (zie onder meer Kamerstukken II, 2012/13, 33 519, nr. 3, blz. 17 en blz. 36-37) juist af dat bij de selectie voor een masteropleiding die niet op grond van artikel 7.26 van de WHW is aangewezen alleen een combinatie van twee of meer soorten kwalitatieve toelatingseisen mag worden gehanteerd. Aan die voorwaarde is in dit geval niet voldaan, nu slechts één kwalitatieve toelatingseis wordt gesteld, en niet een combinatie van ten minste twee verschillende soorten toelatingseisen.
2.4.5. Gelet op het voorgaande is de beslissing van 14 januari 2021 in strijd met artikel 7.30b, tweede en vijfde lid, van de WHW. Het College ziet daarom geen reden om de rechtsgevolgen van deze beslissing met toepassing van artikel 8:72, derde lid, van de Awb in stand te laten.
2.5. Het beroep is gegrond. De beslissing van 14 januari 2021 dient te worden vernietigd. Het bezwaarschrift van appellant dient als administratief beroepschrift te worden doorgezonden aan het CBE en het CBE dient daar alsnog in administratief beroep op te beslissen.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van de Hogeschool Utrecht, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 20 augustus 2020 heeft de directeur van het Instituut voor Arbeid & Organisatie van de Hogeschool Utrecht het verzoek van appellant om toelating tot de masteropleiding Data Driven Business afgewezen.

Bij beslissing van 14 januari 2021 heeft het college van bestuur het door appellant ingestelde bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Het college van bestuur heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 19 april 2021, waar appellant, bijgestaan door mr. R. Verspaandonk, advocaat te Den Haag, en het college van bestuur, vertegenwoordigd door drs. J.J. van Triest, secretaris van het Instituut voor Arbeids en Sociologie, en J. Kroon LLB, secretaris van het College van Beroep voor de Examens (hierna: het CBE), zijn verschenen

2. Overwegingen

2.1. Het verzoek van appellant om toelating tot de masteropleiding Data Driven Business aan de Hogeschool Utrecht is afgewezen, omdat appellant niet voldoet aan de toelatingseisen voor deze opleiding. Appellant heeft namelijk op 26 juni 2020 en 19 augustus 2020 geen voldoende resultaat behaald voor de

verplichte instroomtoets toegepaste statistiek. Bij de beslissing van 14 januari 2021 heeft het CvB het bezwaar van appellant ongegrond verklaard.

Bevoegdheid CvB

2.2. Appellant betoogt dat het college van bestuur niet bevoegd was om de beslissing van 14 januari 2021 te nemen.

2.2.1. In artikel 7.61, eerste lid, aanhef en onder g, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW) is het volgende bepaald:
“Het college van beroep voor de examens is bevoegd ten aanzien van de volgende beslissingen:
[…]
g. beslissingen, genomen op grond van artikel 7.30b met het oog op de toelating tot de in dat artikel bedoelde opleidingen.”

2.2.2. Hieruit volgt dat de beslissing van 20 augustus 2020 een beslissing is waartegen administratief beroep bij het CBE openstaat. Het college van bestuur heeft de beslissing van 14 januari 2021 dan ook onbevoegd genomen. Het college van bestuur heeft dit erkend. Het CBE, dat qua samenstelling een personele unie vormt met de geschillenadviescommissie, heeft de beslissing van het college van bestuur bij brief van 16 maart 2021 bekrachtigd en voor zijn rekening genomen.
De beslissing van 14 januari 2021 is in strijd met artikel 7.61, eerste lid, aanhef en onder g, van de WHW en dient te worden vernietigd. Het College zal in het kader van de inhoudelijke beroepsgronden beoordelen of er, mede vanwege de bekrachtiging van de beslissing door het CBE, aanleiding is om de rechtsgevolgen van de beslissing van 14 januari 2021 met toepassing van artikel 8:72, derde lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) in stand te laten.

Inhoudelijke beroepsgronden

2.3. Ter zitting heeft appellant de beroepsgronden over onzorgvuldig handelen van de opleiding rond de instroomtoets ingetrokken.

2.4. Appellant voert aan dat een voldoende resultaat op de instroomtoets toegepaste statistiek niet als voorwaarde voor de toelating tot de masteropleiding had mogen worden gehanteerd. Hij betoogt dat de instroomtoets niet kan worden beschouwd als kwalitatieve toelatingseis als bedoeld in artikel 7.30b, tweede lid, van de WHW. Volgens appellant volgt uit de totstandkomingsgeschiedenis van artikel 7.30b van de WHW dat het bij de aanvullende selectiecriteria voor masteropleidingen moet gaan om ten minste twee soorten criteria, zoals cijfers, capaciteiten en motivatie. Appellant betoogt daarnaast dat een instroomtoets niet kan worden verlangd van studenten die op grond van hun vooropleiding in beginsel toelaatbaar zijn, maar alleen van studenten die niet aan de vooropleidingseisen voldoen.

2.4.1. In artikel 7.30b van de WHW is, voor zover van belang, het volgende bepaald:
“1. Voor de inschrijving voor een masteropleiding in het wetenschappelijk onderwijs of voor een masteropleiding in het hoger beroepsonderwijs geldt als toelatingseis:
a. het bezit van een graad Bachelor in het wetenschappelijk onderwijs onderscheidenlijk een graad Bachelor in het hoger beroepsonderwijs; of
b. het bezit van kennis, inzicht en vaardigheden op het niveau van een graad Bachelor in het wetenschappelijk onderwijs onderscheidenlijk een graad Bachelor in het hoger beroepsonderwijs.
2. Het instellingsbestuur kan naast de eisen, bedoeld in het eerste lid, kwalitatieve toelatingseisen vaststellen. Deze eisen worden opgenomen in de onderwijs- en examenregeling.
3. Het instellingsbestuur laat degenen die aan de gestelde eisen voldoen toe tot een masteropleiding. Indien het instellingsbestuur een maximum aantal voor de opleiding in te schrijven personen heeft vastgesteld, geldt als extra toelatingseis dat dit aantal door de toelating niet wordt overschreden.

[…]
5. Indien er sprake is van kwalitatieve toelatingseisen van studenten bedraagt het aantal soorten daarvan ten minste twee.
[…]”

2.4.2. Uit artikel 16, eerste lid, van de Inschrijvingsregeling HU 2020-2021 en artikel 1.1 van de OER HU 2020-2021 in samenhang met de studiegids voor de Master DDB 2020-2021, die is aan te merken als specifieke OER voor de opleiding, volgt dat een voldoende resultaat op de instroomtoets toegepaste statistiek een voorwaarde is voor toelating tot de masteropleiding Data Driven Business.
In artikel 16, eerste lid, van de Inschrijvingsregeling HU 2020-2021 is het volgende bepaald:
“Iemand kan slechts als student voor een masteropleiding worden ingeschreven, indien hij in het bezit is van:
a. een graag Bachelor in het wetenschappelijk onderwijs of hoger beroepsonderwijs; of
b. kennis, inzicht en vaardigheden op het niveau van een graad Bachelor in het wetenschappelijk onderwijs of hoger beroepsonderwijs; of
c. […]; en
d. indien vereist, voldoet aan de kwalitatieve toelatingseisen die voor de betreffende opleiding worden gesteld en zijn beschreven in de studiegids van de betreffende opleiding (7.30b).
In paragraaf 2.2.21 van de studiegids voor de Master DDB 2020-2021 staat onder meer het volgende:
“Voor alle studenten geldt een verplichte ‘Instroomtoets toegepaste statistiek’. Deze instroomtoets wordt voorafgaande aan de start van de master meerdere keren aangeboden. Je krijgt per studiejaar twee kansen om de toets succesvol af te ronden.”

2.4.3. Het college van bestuur stelt zich op het standpunt dat de instroomtoets voor de masteropleiding Data Driven Business bestaat uit twee kwalitatieve toelatingseisen als bedoeld in artikel 7.30b, tweede lid, van de WHW, namelijk parate kennis op het gebied van statistiek respectievelijk onderzoeksmethoden. Dat deze twee aspecten in één instroomtoets worden getoetst, doet daar volgens het college van bestuur niet aan af. Parate kennis van basisstatistiek met simpele inferentiële statistiek is volgens het CvB noodzakelijk, omdat in de opleiding direct bij aanvang wordt ingegaan op geavanceerde(re) inferentiële statistiek. Het college van bestuur stelt dat dit door de NVAO tijdens de accreditatie van de opleiding expliciet als voorwaarde is gesteld.
Subsidiair stelt het college van bestuur zich op het standpunt dat het de bedoeling van de wetgever is geweest om de eis dat ten minste twee soorten kwalitatieve selectiecriteria worden gehanteerd te vervangen door de eis dat de gehanteerde aanvullende eisen moeten zijn afgeleid van de reden waarom de opleiding mag selecteren. Dit is echter nog niet doorgevoerd in artikel 7.30b van de WHW. Het college van bestuur verwijst op dit punt naar de totstandkomingsgeschiedenis van artikel 7.30b van de WHW, in het bijzonder Kamerstukken II, 2012/13, 33 519, nr. 6, blz. 38.

2.4.4. De voorwaarde dat een voldoende resultaat moet zijn behaald op de instroomtoets is naar het oordeel van het College een kwalitatieve toelatingseis als bedoeld in artikel 7.30b, tweede lid, van WHW. Anders dan appellant betoogt, staat artikel 7.30b, tweede lid, van de WHW er niet aan in de weg dat een dergelijke kwalitatieve toelatingseis met betrekking tot kennis wordt toegepast voor kandidaten die op grond van hun vooropleiding in beginsel toelaatbaar zijn. Naar het oordeel van het College kan de instroomtoets in redelijkheid als een kwalitatieve toelatingseis aangemerkt worden.
Uit artikel 7.30b, vijfde lid, van de WHW volgt dat wanneer bij de selectie voor een masteropleiding kwalitatieve toelatingseisen worden gehanteerd, dit ten minste twee soorten eisen moeten zijn. De instroomtoets toetst actuele parate kennis van zowel statistiek als onderzoeksmethoden. Daarmee is, anders dan het college van bestuur stelt, geen sprake van twee verschillende soorten kwalitatieve toelatingseisen. Voor beide gebieden gaat het immers om toetsing van de inhoudelijke kennis van de kandidaten.
Het College vindt in de totstandkomingsgeschiedenis van artikel 7.30b van de WHW geen steun voor de opvatting van het college van bestuur dat het vijfde lid, in afwijking van de wettekst, zo moeten worden uitgelegd dat bij de selectie voor een masteropleiding met slechts één soort kwalitatieve toelatingseis kan

worden volstaan. De door het college van bestuur aangehaalde passage uit de totstandkomingsgeschiedenis heeft betrekking op selectie vanwege aanvullende eisen als bedoeld in artikel 7.26 van de WHW. In dit geval is echter geen sprake van een opleiding die op grond van die bepaling door de minister is aangewezen. Uit deze passage kan dan ook niet worden afgeleid dat de wetgever heeft beoogd om de eis van twee of meer soorten kwalitatieve toelatingseisen uit artikel 7.30b, vijfde lid, van de WHW te laten vervallen. Het College leidt uit de totstandkomingsgeschiedenis van artikel 7.30b van de WHW (zie onder meer Kamerstukken II, 2012/13, 33 519, nr. 3, blz. 17 en blz. 36-37) juist af dat bij de selectie voor een masteropleiding die niet op grond van artikel 7.26 van de WHW is aangewezen alleen een combinatie van twee of meer soorten kwalitatieve toelatingseisen mag worden gehanteerd. Aan die voorwaarde is in dit geval niet voldaan, nu slechts één kwalitatieve toelatingseis wordt gesteld, en niet een combinatie van ten minste twee verschillende soorten toelatingseisen.

2.4.5. Gelet op het voorgaande is de beslissing van 14 januari 2021 in strijd met artikel 7.30b, tweede en vijfde lid, van de WHW. Het College ziet daarom geen reden om de rechtsgevolgen van deze beslissing met toepassing van artikel 8:72, derde lid, van de Awb in stand te laten.

2.5. Het beroep is gegrond. De beslissing van 14 januari 2021 dient te worden vernietigd. Het bezwaarschrift van appellant dient als administratief beroepschrift te worden doorgezonden aan het CBE en het CBE dient daar alsnog in administratief beroep op te beslissen.

2.6. Het college van bestuur dient op na te melden wijze tot vergoeding van de proceskosten te worden veroordeeld.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het college van bestuur van de Hogeschool Utrecht van 14 januari 2021, kenmerk OOS/GAC/JK/2021-001;
III. veroordeelt het college van bestuur van de Hogeschool Utrecht tot vergoeding van de bij appellant in verband met de behandeling van het beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 1.068,00 (zegge: duizendachtenzestig euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;
IV. gelast dat het college van bestuur van de Hogeschool Utrecht aan appellant het door hem betaalde griffierecht ten bedrage van € 49,00 (zegge: negenenveertig euro) vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. N. Verheij en mr. B.P. Vermeulen, leden, in tegenwoordigheid van mr. R. Teuben, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2021/026**
Rechter(s):	mrs. Hoogvliet, Van Diepenbeek en Van Rijswick
Datum uitspraak:	6 mei 2021
Partijen:	appellant en CBE Hogeschool Inholland
Trefwoorden:	kennen en kunnen persoonlijke omstandigheden voorzieningen
Artikelen:	WHW: artikel 7.66 tweede lid Awb: artikel 8:4 derde lid aanhef en onder b
Uitspraak:	ongegrond
Hoofdoverwegingen:	*Project De Redactie* 2.5.2. Met betrekking tot de onderwijseenheid Journalistiek schrijven en res overweegt het College als volgt. Appellant heeft niet deelgenomen aan de eerste toetsgelegenheid. Hierdoor had hij niet eerder artikelen ingeleverd die door de examinator van feedback konden worden voorzien. Om die reden kon voor appellant de procedure als beschreven in de studiehandleiding gevolgd worden. Dit komt het College niet onredelijk voor. Dat andere studenten op een andere manier beoordeeld zijn omdat zij wel eerder artikelen hadden ingediend die van feedback waren voorzien, maakt op zichzelf niet dat appellant bij de herkansingsgelegenheid geen eerlijke kans heeft gehad om de onderwijseenheid te kunnen behalen. *Tentamen Marketingcommunicatie 1* 2.5.3. Zoals appellant in zijn beroepschrift heeft aangegeven, richt het beroep zich uitsluitend tegen de beoordeling van het tentamen op 22 mei 2020 en niet tegen omstandigheden rondom de herkansing waaraan appellant uiteindelijk niet meer heeft deelgenomen. Het College gaat dan ook voorbij aan wat appellant over die herkansing naar voren heeft gebracht. Er wordt geen grond gezien om te oordelen dat de beoordeling van het tentamen op 22 mei 2020 onzorgvuldig tot stand is gekomen. Appellant heeft niet betwist dat hij na het tentamen mondeling feedback van de examinator heeft gekregen. Deze feedback is later in verkorte vorm opgenomen in de beoordelingssamenvatting van 5 juni 2020. Er zijn derhalve geen aanwijzingen dat appellant onvoldoende terugkoppeling zou hebben gekregen. Er is evenmin aanleiding om te veronderstellen dat de examinator het tentamen niet objectief zou hebben beoordeeld. De enkele omstandigheid dat de examinator de avond voor de datum van de herkansingmogelijkheid aan appellant heeft meegedeeld die herkansing niet meer onbevangen te kunnen beoordelen als gevolg van de gevoerde discussie met appellant over de beoordeling van het eerste tentamen, betekent niet dat die beoordeling van het eerste tentamen niet onbevangen heeft plaatsgevonden. *Tentamen Social Media* 2.5.4. Het College acht geen aanknopingspunten aanwezig die erop wijzen dat appellant geen eerlijke kans zou hebben gekregen om de herkansing van het tentamen te kunnen behalen. Appellant heeft, anders dan hij stelt, naar aanleiding van het eerste tentamen op 10 juni 2020 niet alleen feedback gekregen met betrekking tot een onjuiste bronvermelding. In de beoordelingssamenvatting van 19 juni 2020 staat inderdaad dat de bronvermelding compleet ontbreekt

in het hele dossier en dat dit ook de reden is dat de opdrachten drie en vier onvoldoende zijn. In dit document staat echter ook: " *je dient je bevindingen ook te onderbouwen en hier conclusies uit te trekken. Je bent op zich een eind op weg, maar hier moet je nog even mee aan de slag*". Verder is het onderdeel "Online reputatie" met een onvoldoende beoordeeld en staat hierbij de feedback: "*Opdracht is deels uitgevoerd en/of geformuleerde adviezen zijn niet of nauwelijks theoretisch onderbouwd*". Ook het onderdeel "Social media strategie" is met een onvoldoende beoordeeld. Daarbij is de volgende feedback gegeven: "*Opdracht is deels uitgevoerd en/of geformuleerde strategie is niet of nauwelijks theoretisch onderbouwd*". Daarnaast is appellant in de gelegenheid gesteld om inzage te krijgen in het tentamen van 10 juni 2020, maar heeft hij hier geen gebruik van gemaakt. Dat hij zich hierdoor alleen heeft kunnen baseren op de feedback op het beoordelingsformulier van 19 juni 2020, dient onder die omstandigheid voor zijn rekening en risico te komen. Dat appellant zijn slides niet heeft kunnen presenteren, maakt dit niet anders.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en
het college van beroep voor de examens van Hogeschool Inholland (hierna: het CBE), verweerder.

1. <u>Procesverloop</u>

Bij beslissingen van 8 en 17 april 2020, 22 mei 2020 en 23 juni 2020 hebben examinatoren van de opleiding Communicatie appellant een onvoldoende toegekend voor respectievelijk het project De Redactie, het tentamen Marketingcommunicatie 1 en het tentamen Social Media.

Bij beslissing van 6 november 2020, verzonden 29 januari 2021, heeft het CBE de door appellant daartegen ingestelde administratieve beroepen ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Appellant heeft een nader stuk ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 15 april 2021. Mr. H.F.M.W. van Rijswick, lid van het College, heeft via een videoverbinding deelgenomen aan de zitting. Appellant, bijgestaan door mr. R. Verspaandonk, advocaat te Den Haag, en het CBE, vertegenwoordigd door mr. C.W. Elbers, secretaris van het CBE, zijn ter zitting verschenen. Namens de examencommissie Communicatie was drs. M.P. Kleinmeulman, voorzitter, aanwezig.

2. <u>Overwegingen</u>

2.1. Gelet op artikel 7:66, tweede lid van de Wet op het Hoger onderwijs en Wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) juncto artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) kan geen beroep worden ingesteld tegen een besluit, inhoudende een beoordeling van het kennen en kunnen van een kandidaat of leerling die ter zake is geëxamineerd of op enigerlei andere wijze is getoetst, dan wel inhoudende de vaststelling van opgaven, beoordelingsnormen of nadere regels voor de examinering van tentamens. Deze bepalingen staan eraan in de weg dat door het instellen van beroep

tegen een beslissing van een college van beroep voor de examens een oordeel van de bestuursrechter wordt verkregen over een beslissing die als zodanig van bestuursrechtelijke rechtsbescherming is uitgezonderd. Dit betekent dat het College slechts kan onderzoeken of het CBE terecht de vaststelling van het cijfer in stand heeft gelaten voor zover bij de beoordeling is voldaan aan de voorschriften van procedurele aard die bij of krachtens de Awb, WHW of enig andere wet in formele zin zijn gesteld.

2.2. Appellant stelt de vaststelling van de beoordelingen van het project De Redactie en de tentamens Marketingcommunicatie 1 en Social Media ter discussie. Het project De Redactie bestaat uit twee onderwijseenheden, te weten Journalistiek schrijven en res en Assessment Redactionele Rol. Voor Journalistiek schrijven en res is op 8 april 2020 het cijfer 4,1 toegekend en voor Assessment Redactionele Rol op 17 april 2020 het cijfer 3,6. Voor het tentamen Marketingcommunicatie 1 is op 22 mei 2020 het cijfer 5,0 toegekend. Het tentamen Social Media is op 23 juni 2020 beoordeeld met het cijfer 5,0.

2.3. Volgens het CBE zijn de cijfers niet onregelmatig tot stand gekomen of in strijd met beoordelingsnormen vastgesteld. Het CBE heeft in dit verband het volgende overwogen.
De examencommissie heeft toegelicht hoe de beoordeling van het tentamen Marketingcommunicatie 1 op 22 mei 2020 heeft plaatsgevonden. Het betreft een mondeling tentamen. De beoordeling van het tentamen is verricht door een examinator die beschikt over de voor die functie vereiste kwalificaties. Een lid van de examencommissie heeft een gesprek gehad met de docent en diens aantekeningen over de beoordeling ingezien. De docent heeft de beoordeling mondeling toegelicht en ingevoerd in GradeWork, waarbij het desbetreffende cijfer tot stand is gekomen. Appellant heeft niet betwist dat hij mondelinge feedback heeft gekregen van de examinator. Daarbij gaf appellant ook aan te weten dat de beoordeling wordt ingevoerd in GradeWork. Er is geen aanleiding om te veronderstellen dat het vastgestelde cijfer onregelmatig tot stand is gekomen of in strijd was met de vooraf aan appellant kenbare beoordelingsnormen.
De door appellant aangevoerde argumenten zijn verder ook onvoldoende om te oordelen dat er onregelmatigheden zijn opgetreden bij de beoordeling van de vakken Sociale Media en De Redactie. Uit de beoordelingsformulieren voor beide vakken blijkt dat het ingeleverde werk van appellant inhoudelijk is beoordeeld volgens de op het formulier vastgestelde criteria door een daartoe bevoegde examinator. Uit het beoordelingsformulier voor het vak De Redactie kan niet geconcludeerd worden dat het criterium “aanwezigheid bij de lessen” heeft meegewogen bij de beoordeling. Dat laat onverlet dat de afwezigheid van appellant er wel toe kan hebben geleid dat de kwaliteit van zijn werk van een lager niveau was dan wanneer hij de lessen wel zou hebben gevolgd. Voor het vak Social Media heeft appellant aangegeven dat de feedback erg summier is geweest, maar dat hij deze wel heeft verwerkt. Er is geen aanleiding om te constateren dat appellant daarom een voldoende had moeten krijgen, aldus het CBE.

2.4. Appellant kan zich niet verenigen met de beslissing van het CBE. Hij voert het volgende aan.

Project De Redactie

2.4.1. Wat betreft de onderwijseenheid Assessment redactionele rol staan de onderdelen 3 tot en met 5 niet ter discussie. Aan appellant is enkel een onvoldoende toegekend, omdat hij onvoldoende aanwezig zou zijn geweest. Het klopt dat appellant niet bij elke bijeenkomst aanwezig is geweest. Appellant stelt zich op het standpunt dat zijn afwezigheid ten onrechte is betrokken bij de beoordeling. Er speelden persoonlijke omstandigheden waardoor appellant helaas niet altijd aanwezig kon zijn. Appellant legt ondersteunende verklaringen over. Vanwege die persoonlijke omstandigheden had hij niet deelgenomen aan de eerste kans van het vak. Hij heeft wel deelgenomen aan de herkansingsmogelijkheid. De aanwezigheid is geen verplichting. Als de aanwezigheid aan een voldoende in de weg staat, had dit vooraf gemeld moeten worden. Appellant had dan moeten worden uitgesloten van deelname aan de herkansingsmogelijkheid. Zijn afwezigheid kan hem niet later alsnog worden tegengeworpen.
Wat betreft de onderwijseenheid Journalistiek schrijven en res, dat bestaat uit vijf onderdelen, staan alleen de onderdelen 2 tot en met 5 ter discussie. Appellant was in de veronderstelling dat de herkansing moest worden afgelegd met nieuwe artikelen. Volgens de examinator was het van belang de eerste inleverpoging te benutten, omdat hiermee het door de student gemaakte werk kon worden voorzien van feedback.

Appellant heeft de herkansing wel afgelegd. De beoordeling van die herkansing is negatief, mede omdat de afwezigheid ertoe heeft geleid dat de eerste kans niet is benut. Omdat appellant niet aan de eerste poging heeft kunnen meedoen, heeft hij eerder geen artikelen kunnen indienen die vooraf aan de herkansing van feedback waren voorzien. Verder wijkt de uitleg van de examinator over de wijze waarop kon worden herkanst, af van wat in de studiehandleiding staat onder nummer 1.2 op pagina 19. Daarbij is van belang of zijn medestudenten bij de herkansing zijn beoordeeld aan de hand van eerder onvoldoende bevonden artikelen. Appellant heeft het gevoel dat hij, in tegenstelling tot zijn medestudenten, door zijn onvoorziene afwezigheid geen eerlijke kans heeft gehad.

Tentamen Marketingcommunicatie 1

2.4.2. Voor het eerste tentamen had appellant het cijfer 5,0 behaald, maar gelet op het aantal behaalde punten op het beoordelingsformulier, moest dit volgens hem een 5.2 zijn. Appellant heeft zijn examinator hiervoor benaderd, maar die werd boos. De avond voor de afname van het herkansingstentamen heeft de examinator appellant laten weten dat hij de herkansing niet wil afnemen, omdat hij niet objectief tot een oordeel zou kunnen komen. Appellant heeft dit gemeld aan de examencommissie. Op de dag van de herkansing heeft de examinator appellant feedback gestuurd, die ziet op de eerste poging. Deze feedback ontbreekt op het eerdere beoordelingsformulier. De examinator heeft aan appellant bevestigd dat de eerste beoordeling op deze feedback is gebaseerd. Omdat de docent eerder had aangegeven de herkansing niet te willen afnemen, is appellant ervan uitgegaan dat de herkansing niet zou doorgaan. Op het tijdstip van de herkansing heeft appellant echter een e-mail van zijn studieloopbaanbegeleider ontvangen, waarin appellant erop werd gewezen dat het tentamen zou worden afgenomen door dezelfde examinator. Dit bericht is strijdig met het eerdere bericht van de examinator zelf. De examencommissie heeft appellant geadviseerd om nog deel te nemen aan de herkansing. Dit advies volgt echter de dag na de geplande herkansing. Appellant is door die handelwijze de herkansing misgelopen. Het beroep van appellant richt zich niet tegen de wijze waarop met de herkansing is omgegaan, maar op de beoordeling van de eerste poging. Die beoordeling is niet op zorgvuldige wijze tot stand gekomen. Het ontbreekt in de optiek van appellant aan een goede onderbouwing. Bovendien heeft appellant door het handelen van de examinator ernstige twijfels over de objectiviteit van die eerste beoordeling.

Tentamen Sociale Media

2.4.3. Bij dit tentamen is het van belang dat de student bij elke les een presentatie over de les maakt. De presentaties worden gebundeld tot een eindproduct. De student hoort de kans te krijgen om zijn (deel)presentaties te laten zien op een slide. Appellant heeft die kans echter niet gekregen. Daardoor was hij niet goed voorbereid op het tentamen. Bij de beoordeling van het tentamen is onvoldoende rekening gehouden met het feit dat hij zijn opdrachten niet eerder heeft kunnen presenteren. Appellant was al eerder met een onvoldoende beoordeeld; het ging hier om een extra herkansing. Het tentamen bestaat uit vijf opdrachten en appellant had al drie opdrachten behaald (een, twee en vijf), alleen de opdrachten drie en vier niet. Als enige commentaar bij het eerdere tentamen was vermeld dat de bronvermelding niet compleet was. Appellant heeft de ontbrekende bronvermelding aangepast, maar de opdrachten drie en vier zijn bij de herkansing wederom met een onvoldoende beoordeeld. De feedback op zijn vorige werk was dusdanig summier, dat hij ervan mocht uitgaan dat met de aanpassingen een voldoende zou worden toegekend. In feite heeft appellant nu geen eerlijke kans gehad om de herkansing te kunnen behalen.

2.4.4. Ter zitting van het College is van de zijde van appellant toegelicht dat met het beroep bij het College is beoogd dat de beoordelingen worden vernietigd. Primair wenst appellant dat zijn ingeleverde werk opnieuw wordt beoordeeld, maar dat de factoren als afwezigheid of samenwerkingsplicht buiten beschouwing worden gelaten. Volgens appellant zou dit tot de toekenning van voldoendes moeten leiden. Als het College van mening is dat herbeoordelingen niet aan de orde kunnen zijn, dan wenst appellant bedoelde vakken te herkansen. Hierover zal dan nader overleg met de examencommissie moeten worden gevoerd, aldus appellant.

2.5. In hetgeen appellant heeft aangevoerd, ziet het College geen grond om te oordelen dat de beslissing van het CBE onjuist is. Daartoe wordt het volgende overwogen.

Project De Redactie

2.5.1. Met betrekking tot de onderwijseenheid Assessment redactionele rol stelt appellant alleen onderdeel 1 (Logboek) en onderdeel 2 (Zelfstandigheid) van de beoordeling ter discussie. Blijkens de beoordelingssamenvatting van 22 april 2020 is onderdeel 1 als slecht beoordeeld, omdat er geen logboek is van de werkzaamheden. Tegen deze beoordeling als zodanig heeft appellant geen inhoudelijke gronden aangevoerd. Onderdeel 2 is als onvoldoende beoordeeld, omdat dit onderdeel door de veelvuldige afwezigheid van appellant niet kon worden beoordeeld. Niet de afwezigheid als zodanig is dus tegengeworpen, maar de examinator had onvoldoende zicht op dit onderdeel, omdat appellant veelvuldig afwezig was geweest. Op zichzelf acht het College het niet onlogisch dat bij de beoordeling van dit onderdeel van belang kan zijn in hoeverre een student aanwezig is geweest. Appellant heeft aangevoerd dat zijn afwezigheid verband hield met persoonlijke omstandigheden (onder meer slaapproblemen). Ter zitting is het het College duidelijk geworden dat appellant deze persoonlijke omstandigheden niet tijdig kenbaar heeft gemaakt. De examinator heeft bij de beoordeling van onderdeel 2 dan ook geen rekening kunnen houden met deze omstandigheden. Dit dient echter voor rekening en risico van appellant te komen. Niet is aannemelijk gemaakt dat appellant niet in staat was om deze persoonlijke omstandigheden tijdig kenbaar te maken. Appellant was er verder ook redelijkerwijs mee bekend dat hij tijdig persoonlijke omstandigheden moest melden, nu hij eerder ook persoonlijke omstandigheden had gemeld op grond waarvan hem voorzieningen waren toegekend, zoals extra tentamentijd bij bepaalde tentamens. De stelling van appellant dat als er een actieve participatie van hem was verwacht, hij een waarschuwing had moeten krijgen of uit de groep gezet had moeten worden, en, nu dit niet is gebeurd, zijn afwezigheid niet alsnog mocht worden betrokken bij de beoordeling, volgt het College niet. Dit zijn twee zaken die los van elkaar moeten worden gezien. Het CBE heeft toegelicht dat een student die onvoldoende meewerkt tijdens het project, kan worden voorgedragen aan de examencommissie en uit het project kan worden gezet. Dit betreft dus een bevoegdheid van de examencommissie, en geen verplichting. Appellant is echter niet uit het project gezet. Hij is toegelaten tot deelname aan het project en is dan ook - evenals zijn medestudenten - beoordeeld op alle onderdelen genoemd in de beoordelingssamenvatting. Zoals hiervoor al is opgemerkt, is het niet onlogisch dat bij de beoordeling van onderdeel 2 (Zelfstandigheid) een rol kan spelen dat een student veelvuldig afwezig is geweest, omdat de student hierdoor onvoldoende heeft kunnen laten zien dat hij aan dit onderdeel voldoet.

2.5.2. Met betrekking tot de onderwijseenheid Journalistiek schrijven en res overweegt het College als volgt. Appellant heeft niet deelgenomen aan de eerste toetsgelegenheid. Hierdoor had hij niet eerder artikelen ingeleverd die door de examinator van feedback konden worden voorzien. Om die reden kon voor appellant de procedure als beschreven in de studiehandleiding gevolgd worden. Dit komt het College niet onredelijk voor. Dat andere studenten op een andere manier beoordeeld zijn omdat zij wel eerder artikelen hadden ingediend die van feedback waren voorzien, maakt op zichzelf niet dat appellant bij de herkansingsgelegenheid geen eerlijke kans heeft gehad om de onderwijseenheid te kunnen behalen.

Tentamen Marketingcommunicatie 1

2.5.3. Zoals appellant in zijn beroepschrift heeft aangegeven, richt het beroep zich uitsluitend tegen de beoordeling van het tentamen op 22 mei 2020 en niet tegen omstandigheden rondom de herkansing waaraan appellant uiteindelijk niet meer heeft deelgenomen. Het College gaat dan ook voorbij aan wat appellant over die herkansing naar voren heeft gebracht. Er wordt geen grond gezien om te oordelen dat de beoordeling van het tentamen op 22 mei 2020 onzorgvuldig tot stand is gekomen. Appellant heeft niet betwist dat hij na het tentamen mondeling feedback van de examinator heeft gekregen. Deze feedback is later in verkorte vorm opgenomen in de beoordelingssamenvatting van 5 juni 2020. Er zijn derhalve geen aanwijzingen dat appellant onvoldoende terugkoppeling zou hebben gekregen. Er is evenmin aanleiding om te veronderstellen dat de examinator het tentamen niet objectief zou hebben beoordeeld. De enkele omstandigheid dat de examinator de avond voor de datum van de herkansingmogelijkheid aan appellant

heeft meegedeeld die herkansing niet meer onbevangen te kunnen beoordelen als gevolg van de gevoerde discussie met appellant over de beoordeling van het eerste tentamen, betekent niet dat die beoordeling van het eerste tentamen niet onbevangen heeft plaatsgevonden.

Tentamen Social Media

2.5.4. Het College acht geen aanknopingspunten aanwezig die erop wijzen dat appellant geen eerlijke kans zou hebben gekregen om de herkansing van het tentamen te kunnen behalen. Appellant heeft, anders dan hij stelt, naar aanleiding van het eerste tentamen op 10 juni 2020 niet alleen feedback gekregen met betrekking tot een onjuiste bronvermelding. In de beoordelingssamenvatting van 19 juni 2020 staat inderdaad dat de bronvermelding compleet ontbreekt in het hele dossier en dat dit ook de reden is dat de opdrachten drie en vier onvoldoende zijn. In dit document staat echter ook: " *je dient je bevindingen ook te onderbouwen en hier conclusies uit te trekken. Je bent op zich een eind op weg, maar hier moet je nog even mee aan de slag*". Verder is het onderdeel "Online reputatie" met een onvoldoende beoordeeld en staat hierbij de feedback: "*Opdracht is deels uitgevoerd en/of geformuleerde adviezen zijn niet of nauwelijks theoretisch onderbouwd*". Ook het onderdeel "Social media strategie" is met een onvoldoende beoordeeld. Daarbij is de volgende feedback gegeven: "*Opdracht is deels uitgevoerd en/of geformuleerde strategie is niet of nauwelijks theoretisch onderbouwd*". Daarnaast is appellant in de gelegenheid gesteld om inzage te krijgen in het tentamen van 10 juni 2020, maar heeft hij hier geen gebruik van gemaakt. Dat hij zich hierdoor alleen heeft kunnen baseren op de feedback op het beoordelingsformulier van 19 juni 2020, dient onder die omstandigheid voor zijn rekening en risico te komen. Dat appellant zijn slides niet heeft kunnen presenteren, maakt dit niet anders.

2.5.5. Uit het vorenstaande volgt dat de beroepsgronden van appellant falen.

2.6. Het beroep is ongegrond. Tevens wordt opgemerkt dat van de zijde van de hogeschool ter zitting bij het College is aangegeven dat voor appellant nog steeds het aanbod geldt om de desbetreffende vakken te volgen en te herkansen.

2.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. G.M.H. Hoogvliet, voorzitter, en mr. W.D.M. van Diepenbeek en mr. H.F.M.W. van Rijswick, leden, in tegenwoordigheid van mr. F.S.N. Nasrullah-Oemar, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2021/027**
Rechter(s):	mrs. Troostwijk, Drop en Vermeulen
Datum uitspraak:	18 juni 2021
Partijen:	appellante en Universiteit van Amsterdam
Trefwoorden:	collegegeld hardheidsclausule instellingstarief researchmaster
Artikelen:	WHW: artikel 7.45a WHW: artikel 7.46 UWHW 2008: artikel 2.3a Inschrijvingsbesluit: artikel 14 Inschrijvingsbesluit: artikel 20 Inschrijvingsbesluit: artikel 22
Uitspraak:	ongegrond
Hoofdoverwegingen:	2.5. Niet in geschil is dat appellante op 1 september 2019 is ingeschreven voor de reguliere masteropleiding Theology and Religious Studies aan de Universiteit van Amsterdam. Zij stond op die datum ook ingeschreven voor de masteropleiding Public International Law aan de Universiteit Utrecht, zodat verweerder vanwege de overlap van de masteropleidingen het wettelijk collegegeld bij appellante in rekening heeft gebracht voor de reguliere masteropleiding Theology and Religious Studies in het studiejaar 2019-2020. Evenmin is in geschil dat appellante op 30 september 2019 haar masterdiploma voor de opleiding Public International Law heeft behaald. 2.6. Op 1 februari 2020 heeft appellante zich ingeschreven voor de researchmaster Theology and Religious Studies. Omdat zij op dat moment niet meer stond ingeschreven voor de masteropleiding aan de Universiteit Utrecht, was de uitzondering als bedoeld in artikel 2.3a van het Uitvoeringsbesluit WHW 2008 op dat tijdstip niet meer van toepassing. Ook de uitzonderingsgevallen van artikel 20 van het Inschrijvingsbesluit Universiteit van Amsterdam 2020-2021 zijn niet van toepassing. Naar het oordeel van het College stelt verweerder zich terecht op het standpunt dat appellante op grond van deze bepalingen vanaf 1 februari 2020 het instellingscollegegeldtarief verschuldigd was, hetgeen verweerder voor het studiejaar 2019-2020 overigens niet in rekening heeft gebracht. Door appellante is dit laatste ook erkend. 2.7. Appellante stelt zich echter op het standpunt dat verweerder in haar geval de hardheidsclausule had moeten toepassen. De wet- en regelgeving is geschreven voor toepassing in normale situaties, aldus appellante, en haar situatie betreft een uitzondering. 2.8. Appellante is op 1 september 2019, tijdens haar masteropleiding Public International Law, de masteropleiding Theology and Religious Studies gaan volgen, waarvoor op grond van wet- en regelgeving het wettelijk collegegeldtarief in rekening werd gebracht. Zou zij in plaats van de reguliere masteropleiding op dat tijdstip zijn begonnen met de researchmaster Theology and Religious Studies, dan had zij eveneens slechts het wettelijk collegegeld hoeven te betalen. Door de overstap van de reguliere master Theology and Religious Studies naar de gelijknamige researchmaster, nota bene op aanraden van haar docenten van die masters, is zij in de situatie gekomen dat verweerder het instellingscollegegeldtarief bij haar in rekening mocht brengen. Het College begrijpt dat deze samenloop van omstandigheden ongelukkig

uitpakt voor appellante.
Dat neemt niet weg dat de wetgever in de wet- en regelgeving uitdrukkelijk heeft bepaald dat voor één bachelor- en één masteropleiding het wettelijk collegegeld is verschuldigd, en dat slechts onder bepaalde voorwaarden een tweede masteropleiding tegen het wettelijk collegegeldtarief kan worden gevolgd. Appellante voldeed bij de overstap niet meer aan deze voorwaarden, omdat zij feitelijk een derde masteropleiding ging volgen. Zij heeft uiteindelijk zelf de keuze gemaakt om over te stappen naar de researchmaster die, ondanks de gelijkluidende naam, als een andere masteropleiding moet worden aangemerkt. Beide opleidingen hebben immers een ander croho-nummer en voor de researchmaster gelden andere, zwaardere, toelatingseisen dan voor de reguliere master. Bovendien kent de researchmaster in tegenstelling tot de reguliere opleiding een langer, tweejarig programma waarin de nadruk meer ligt op onderzoeksvaardigheden en op onderzoek in het vakgebied.
Ten aanzien van het betoog van appellante dat de Centrale Studentenadministratie haar namens verweerder eerder had moeten in-dan wel voorlichten over de financiële consequenties van de door haar gemaakte keuze, overweegt het College dat de Centrale Studentenadministratie haar vanuit het perspectief van dienstverlening wellicht in een eerder stadium had kunnen voorlichten over de financiële consequenties van de door haar gemaakte keuze, maar daartoe niet was gehouden. Overigens is verweerder appellante tegemoetgekomen door voor het na 1 februari 2020 resterende deel van het studiejaar 2019-2020 niet het hogere instellingscollegegeldtarief in rekening te brengen, ondanks dat dit over die periode wel verschuldigd was.
Appellante heeft voorts nog gewezen op een brief van de secretaris van de Raad van Toezicht van de Universiteit van Amsterdam van 2 maart 2021, per e-mail aan haar verzonden. Naar het oordeel van het College heeft de Raad van Toezicht in die brief geen standpunt ingenomen ten aanzien van de toepassing van de hardheidsclausule, nog daargelaten of aan dat standpunt de waarde gehecht kan worden die appellante daaraan toegekend wil hebben.
Gelet op het voorgaande is het College van oordeel dat verweerder heeft mogen afzien van toepassing van de hardheidsclausule.
Het betoog van appellant faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van bestuur van de Universiteit van Amsterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 1 september 2020 heeft verweerder appellante medegedeeld dat zij voor inschrijving in het studiejaar 2020-2021 voor de researchmaster Theology and Religious Studies het instellingscollegegeld voor een bedrag van € 10.100,00 is verschuldigd.

Bij beslissing van 22 januari 2021 heeft verweerder het door appellante daartegen gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 17 mei 2021, waar appellante en verweerder, vertegenwoordigd door M.J. Wijnen-Verhoek, zijn verschenen.

2. Overwegingen

Voorgeschiedenis en besluitvorming

2.1. Appellante is in het studiejaar 2018-2019 gestart met een master Public International Law aan de Universiteit Utrecht. In het studiejaar 2019-2020, nog voor de afronding van deze masteropleiding op 30 september 2019, is zij gestart met de master Theology and Religious Studies aan de Universiteit van Amsterdam. Omdat zij na haar studie wenst te promoveren, is zij na overleg met haar docenten met ingang van 1 februari 2020 overgestapt naar de researchmaster Theology and Religious Studies. Voor de inschrijving voor deze researchmaster in het studiejaar 2020-2021 is aan haar het instellingscollegegeldtarief van € 10.100,00 in rekening gebracht.

2.2. Aan de beslissing van 1 september 2020, gehandhaafd bij beslissing van 22 januari 2021, heeft verweerder ten grondslag gelegd dat appellante op 30 september 2019 bij afronding van de masteropleiding Public International Law aan de Universiteit Utrecht een mastergraad heeft behaald en zij zich pas hierna, op 1 februari 2020, voor een nieuwe masteropleiding heeft ingeschreven. Die inschrijving heeft daarmee niet plaatsgevonden voor de afronding van haar eerdere masteropleiding bij de Universiteit Utrecht. Ook is zij de researchmaster niet gaan volgen aansluitend op een eerste master behaald aan de Universiteit van Amsterdam. Zij voldoet om die reden niet aan de voorwaarden om in aanmerking te komen voor het wettelijk collegegeldtarief, zodat zij het instellingscollegegeldtarief is verschuldigd. Van een evidente onbillijkheid die moet leiden tot toepassing van de hardheidsclausule bestaat geen aanleiding. De uitzonderingen op het instellingstarief zijn voldoende duidelijk opgenomen in het Uitvoeringsbesluit WHW alsook in het Inschrijvingsbesluit en door publicatie daarvan op de website voldoende kenbaar. Verder heeft één van de coördinatoren ver na de inschrijving voor de researchmaster aangegeven dat de financiële consequenties van de overstap hem niet bekend zijn. Van opgewekt vertrouwen op basis waarvan appellante de overstap heeft gemaakt is dus geen sprake, aldus verweerder.

De gronden van beroep

2.3. Appellante betoogt dat verweerder ten onrechte het instellingscollegegeldtarief bij haar in rekening heeft gebracht voor het studiejaar 2020-2021. Zij voert daartoe aan dat als zij tijdig zou zijn ingelicht over de financiële gevolgen van haar overstap naar de researchmaster, zij een andere keuze had kunnen maken die niet de verschuldigdheid van het instellingstarief tot gevolg zou hebben gehad. Als zij in 2019 gelijk met de researchmaster zou zijn begonnen, dan zou zij voor beide jaren slechts het wettelijk collegegeldtarief hebben hoeven te betalen. Zij wijst er daarbij op dat tussen beide masters geen wezenlijk verschil bestaat, behoudens dat de researchmaster een aantal extra vakken heeft en daardoor een jaar langer is. Daar komt bij dat zij feitelijk al sinds september 2019 bezig is met de researchmaster, nu zij in februari 2020 is overgestapt en het eerste deel van de masters overeenkomt. Appellante is van mening dat de regelgeving ingewikkeld en onduidelijk is, en dat de Centrale Studentenadministratie namens verweerder haar eerder dan een week voor de uiterlijke datum voor het betalen van het collegegeld had kunnen informeren over de consequenties van haar voorgenomen overstap. De Centrale Studentenadministratie heeft hiervoor vanaf de datum van haar inschrijving voor de researchmaster in februari 2020 de mogelijkheid gehad, maar heeft haar pas eind augustus 2020 op de hoogte gesteld van de toepasselijkheid van het

instellingscollegegeldtarief. Daarbij voert appellante aan dat de coördinatoren van de masters niet op de hoogte waren van de wettelijke regelingen inzake het collegegeld. Aangezien studenten met enige regelmaat overstappen van de reguliere naar de researchmaster, ligt het in de rede dat verweerder deze coördinatoren hiervan op de hoogte brengt. Appellante wenst een heroverweging van de beslissing van verweerder, omdat de financiële last haar zwaar valt. Zij is zich ervan bewust dat verweerder de beslissing waarschijnlijk rechtens mocht nemen, maar verzoekt het College om het beroep op de hardheidsclausule gegrond te verklaren. Tot slot wijst zij nog op een door haar ingebrachte brief van de Raad van Toezicht van de Universiteit van Amsterdam, waarin de Raad van Toezicht haar adviseert om in beroep te gaan.

Wettelijk kader

2.4. De relevante wet- en regelgeving luidt als volgt:

Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW)

Artikel 7.45a
1. Het wettelijk collegegeld is verschuldigd door een student die tot één van de groepen van personen, bedoeld in artikel 2.2 van de Wet studiefinanciering 2000 behoort of die de Surinaamse nationaliteit bezit. Voor een inschrijving aan een associate degree-opleiding geldt als aanvullende voorwaarde, dat de student blijkens het register onderwijsdeelnemers sedert 1 september 1991 niet eerder bij een bekostigde instelling in verband met het volgen van initieel onderwijs een graad Associate degree, een graad Bachelor of een graad Master als bedoeld in artikel 7.10a heeft behaald. Voor een inschrijving aan een bacheloropleiding geldt als aanvullende voorwaarde, dat de student blijkens het register onderwijsdeelnemers sedert 1 september 1991 niet eerder bij een bekostigde instelling in verband met het volgen van initieel onderwijs een graad Bachelor als bedoeld in artikel 7.10a heeft behaald. Voor een inschrijving aan een masteropleiding geldt als aanvullende voorwaarde, dat de student blijkens het register onderwijsdeelnemers sedert 1 september 1991 niet eerder bij een bekostigde instelling in verband met het volgen van initieel onderwijs een graad Master als bedoeld in artikel 7.10a heeft behaald.
2. Bij algemene maatregel van bestuur kan de categorie studenten, bedoeld in het eerste lid, worden uitgebreid.
[…]

6. Indien een student als bedoeld in het eerste en tweede lid meer dan één opleiding volgt en de opleiding waarvoor hij het eerst is ingeschreven met goed gevolg afrondt, is deze student het wettelijk collegegeld verschuldigd voor het resterende deel van het studiejaar. Het verschuldigde bedrag wordt in dat geval berekend naar rato van het aantal resterende maanden van het desbetreffende studiejaar.
[…]

Artikel 7.46
1. Een student die niet voldoet aan de voorwaarden, bedoeld in artikel 7.45a, eerste, tweede en zesde lid, en niet is ingeschreven voor een onderwijseenheid bij de Open Universiteit, is het instellingscollegegeld verschuldigd.
2. De hoogte van het instellingscollegegeld wordt door het instellingsbestuur vastgesteld. Het instellingsbestuur kan per opleiding of groep van opleidingen of per groep of groepen studenten een verschillend instellingscollegegeld vaststellen.
3. Onverminderd artikel 7.3f, bedraagt het instellingscollegegeld ten minste het volledig wettelijk collegegeld, bedoeld in artikel 7.45, eerste lid.
4. Indien de student, bedoeld in het eerste lid, gedurende een studiejaar alsnog voldoet aan de voorwaarden, bedoeld in artikel 7.45a, eerste, tweede en zesde lid, is hij voor het resterende deel van het studiejaar op zijn verzoek het wettelijk collegegeld verschuldigd en betaalt het instellingsbestuur hem het hogere instellingscollegegeld, dat de student voor het restant van het studiejaar heeft betaald, terug.
5. Het instellingsbestuur stelt regels vast met betrekking tot de toepassing van dit artikel.

Uitvoeringsbesluit WHW 2008

Artikel 2.3a
1. Een persoon die blijkens het register onderwijsdeelnemers sedert 1 september 1991 voor de eerste keer een opleiding volgt en zich voor het behalen van de aan die opleiding verbonden graad heeft ingeschreven voor een of meer andere opleidingen, is voor die andere opleiding of andere opleidingen wettelijk collegegeld verschuldigd, mits hij behoort tot één van de groepen van personen, bedoeld in artikel 2.2 van de Wet studiefinanciering 2000, of de Surinaamse nationaliteit bezit.
2. Een persoon, bedoeld in het eerste lid, komt uitsluitend in aanmerking voor de aanspraak, bedoeld in het eerste lid, indien:
a. de inschrijving voor de andere opleiding of de andere opleidingen, bedoeld in het eerste lid, heeft plaatsgevonden voordat Onze Minister met betrekking tot de voor de eerste keer gevolgde opleiding de mededeling, bedoeld in artikel 7.9d van de wet, heeft ontvangen; en
b. die andere opleiding of die andere opleidingen waarop de aanspraak op wettelijk collegegeld betrekking heeft, door de betrokkene wordt gevolgd in de vorm van aaneengesloten studiejaren.

Inschrijvingsbesluit Universiteit van Amsterdam 2020-2021

Artikel 14
[…]
3. Degene die voor een voltijdse opleiding als student ingeschreven wordt en niet voldoet aan de voorwaarden bedoeld in artikel 7.45a, eerste, tweede, derde, vijfde of zesde lid WHW is een instellingscollegegeld verschuldigd ter hoogte van het instellingstarief (vermeld in bijlage 1), tenzij het College van Bestuur voor bepaalde opleidingen of (groepen van) studenten anders heeft bepaald (bijlage 2 en 3).

Artikel 20
Voor studenten die aansluitend op het voltooien van hun eerste bacheloropleiding aan de UvA zijn ingeschreven voor een tweede bacheloropleiding aan de UvA of aansluitend na het voltooien van een eerste masteropleiding aan de UvA ingeschreven zijn voor een tweede masteropleiding aan de UvA geldt dat het instellingstarief gelijk is aan het wettelijk tarief als voldaan is aan de volgende voorwaarden:
1. Het eerste bachelor- respectievelijk masterdiploma is aan de UvA behaald, en
2. Het eerste bachelor- respectievelijk masterdiploma aan de UvA is binnen de daarvoor geldende nominale studieduur +1 jaar behaald (c+1), en
3. De inschrijving voor de tweede bachelor- respectievelijk masteropleiding aan de UvA vindt plaats direct aansluitend aan de inschrijving voor de eerste bachelor- respectievelijk masteropleiding aan de UvA, en
4. Het instellingstarief ter hoogte van het wettelijk tarief geldt voor de nominale duur +1 jaar (c+1) van de tweede bachelor- respectievelijk masteropleiding aan de UvA en bij een onafgebroken inschrijving voor de tweede bachelor- respectievelijk masteropleiding, en
5. De tweede bachelor- respectievelijk masteropleiding wordt binnen de nominale studieduur +1 jaar (c+1) afgesloten met het diploma.
Als niet aan deze voorwaarden is voldaan is het hoge instellingstarief van toepassing.
Als op enig moment blijkt dat niet is voldaan aan de voorwaarden wordt alsnog het hoge instellingstarief in rekening gebracht.
[…]

Artikel 22
Het College van Bestuur kan van dit inschrijvingsbesluit afwijken, indien een bepaling in deze regeling zou leiden tot een bijzonder geval van onbillijkheid van overwegende aard.

Beoordeling door het College

2.5. Niet in geschil is dat appellante op 1 september 2019 is ingeschreven voor de reguliere masteropleiding Theology and Religious Studies aan de Universiteit van Amsterdam. Zij stond op die datum

ook ingeschreven voor de masteropleiding Public International Law aan de Universiteit Utrecht, zodat verweerder vanwege de overlap van de masteropleidingen het wettelijk collegegeld bij appellante in rekening heeft gebracht voor de reguliere masteropleiding Theology and Religious Studies in het studiejaar 2019-2020. Evenmin is in geschil dat appellante op 30 september 2019 haar masterdiploma voor de opleiding Public International Law heeft behaald.

2.6. Op 1 februari 2020 heeft appellante zich ingeschreven voor de researchmaster Theology and Religious Studies. Omdat zij op dat moment niet meer stond ingeschreven voor de masteropleiding aan de Universiteit Utrecht, was de uitzondering als bedoeld in artikel 2.3a van het Uitvoeringsbesluit WHW 2008 op dat tijdstip niet meer van toepassing. Ook de uitzonderingsgevallen van artikel 20 van het Inschrijvingsbesluit Universiteit van Amsterdam 2020-2021 zijn niet van toepassing. Naar het oordeel van het College stelt verweerder zich terecht op het standpunt dat appellante op grond van deze bepalingen vanaf 1 februari 2020 het instellingscollegegeldtarief verschuldigd was, hetgeen verweerder voor het studiejaar 2019-2020 overigens niet in rekening heeft gebracht. Door appellante is dit laatste ook erkend.

2.7. Appellante stelt zich echter op het standpunt dat verweerder in haar geval de hardheidsclausule had moeten toepassen. De wet- en regelgeving is geschreven voor toepassing in normale situaties, aldus appellante, en haar situatie betreft een uitzondering.

2.8. Appellante is op 1 september 2019, tijdens haar masteropleiding Public International Law, de masteropleiding Theology and Religious Studies gaan volgen, waarvoor op grond van wet- en regelgeving het wettelijk collegegeldtarief in rekening werd gebracht. Zou zij in plaats van de reguliere masteropleiding op dat tijdstip zijn begonnen met de researchmaster Theology and Religious Studies, dan had zij eveneens slechts het wettelijk collegegeld hoeven te betalen. Door de overstap van de reguliere master Theology and Religious Studies naar de gelijknamige researchmaster, nota bene op aanraden van haar docenten van die masters, is zij in de situatie gekomen dat verweerder het instellingscollegegeldtarief bij haar in rekening mocht brengen. Het College begrijpt dat deze samenloop van omstandigheden ongelukkig uitpakt voor appellante.
Dat neemt niet weg dat de wetgever in de wet- en regelgeving uitdrukkelijk heeft bepaald dat voor één bachelor- en één masteropleiding het wettelijk collegegeld is verschuldigd, en dat slechts onder bepaalde voorwaarden een tweede masteropleiding tegen het wettelijk collegegeldtarief kan worden gevolgd. Appellante voldeed bij de overstap niet meer aan deze voorwaarden, omdat zij feitelijk een derde masteropleiding ging volgen. Zij heeft uiteindelijk zelf de keuze gemaakt om over te stappen naar de researchmaster die, ondanks de gelijkluidende naam, als een andere masteropleiding moet worden aangemerkt. Beide opleidingen hebben immers een ander croho-nummer en voor de researchmaster gelden andere, zwaardere, toelatingseisen dan voor de reguliere master. Bovendien kent de researchmaster in tegenstelling tot de reguliere opleiding een langer, tweejarig programma waarin de nadruk meer ligt op onderzoeksvaardigheden en op onderzoek in het vakgebied.
Ten aanzien van het betoog van appellante dat de Centrale Studentenadministratie haar namens verweerder eerder had moeten in- dan wel voorlichten over de financiële consequenties van de door haar gemaakte keuze, overweegt het College dat de Centrale Studentenadministratie haar vanuit het perspectief van dienstverlening wellicht in een eerder stadium had kunnen voorlichten over de financiële consequenties van de door haar gemaakte keuze, maar daartoe niet was gehouden. Overigens is verweerder appellante tegemoetgekomen door voor het na 1 februari 2020 resterende deel van het studiejaar 2019-2020 niet het hogere instellingscollegegeldtarief in rekening te brengen, ondanks dat dit over die periode wel verschuldigd was.
Appellante heeft voorts nog gewezen op een brief van de secretaris van de Raad van Toezicht van de Universiteit van Amsterdam van 2 maart 2021, per e-mail aan haar verzonden. Naar het oordeel van het College heeft de Raad van Toezicht in die brief geen standpunt ingenomen ten aanzien van de toepassing van de hardheidsclausule, nog daargelaten of aan dat standpunt de waarde gehecht kan worden die appellante daaraan toegekend wil hebben.
Gelet op het voorgaande is het College van oordeel dat verweerder heeft mogen afzien van toepassing van

de hardheidsclausule.
Het betoog van appellant faalt.

Slotsom

2.9. Het beroep is ongegrond.

2.10. Verweerder hoeft geen proceskosten te vergoeden.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H. Troostwijk, voorzitter, mr. J.Th. Drop en mr. B.P. Vermeulen, leden, in tegenwoordigheid van mr. M. Rijsdijk als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2021/028**
Rechter(s):	mr. Streefkerk
Datum uitspraak:	20 juli 2021
Partijen:	appellant en CBE Hogeschool van Amsterdam
Trefwoorden:	afstudeerateliers beoordeling voorwaardelijke beoordelingscriteria
Artikelen:	
Uitspraak:	ongegrond
Hoofdoverwegingen:	2.5.1. Het College stelt vast dat de wijze van beoordelen op het beoordelingsformulier is weergegeven. Daaruit blijkt dat de afstudeeropdrachten aan de hand van verschillende 'voorwaardelijke criteria' worden beoordeeld. Als aan een of meer van de criteria niet is voldaan wordt de afstudeeropdracht wel (inhoudelijk) bekeken, maar de opdracht wordt met een 1,0 beoordeeld en van feedback voorzien, zodat de student bij een herkansing niet alleen het criterium waaraan niet is voldaan kan herstellen, maar ook de inhoud kan verbeteren. Het cijfer 1,0 is dus niet de waardering van de inhoud van het product, maar een middel om aan te geven dat aan een of meer voorwaardelijke beoordelingscriteria niet is voldaan. Mogelijk is appellante zich daarvan niet (voldoende) bewust geweest, maar zij had dat wel kunnen weten, omdat die criteria vooraf bekend zijn gemaakt. 2.5.2. De afstudeeronderdelen die appellante niet heeft behaald, zijn beide beoordeeld door twee examinatoren. Deze examinatoren worden uit hoofde van hun aanstelling verondersteld deskundig te zijn. Wat appellante heeft aangevoerd geeft geen reden om aan die deskundigheid te twijfelen. Er is evenmin aanleiding te veronderstellen, anders dan appellante meent, dat haar onderwerpkeuze voor de Case study ertoe zou leiden dat zij hoe dan ook geen voldoende beoordeling zou kunnen krijgen. Het dossier bevat daarvoor geen enkel objectief aanknopingspunt. De examencommissie heeft appellante naar aanleiding van de klacht over een opmerking van een examinator bovendien een extra herkansingsmogelijkheid bij een andere examinator aangeboden. […] 2.5.5. Nadat appellante de cijfers voor haar afstudeeropdrachten heeft ontvangen, is haar de mogelijkheid geboden opnieuw feedback te vragen om zo een nieuwe kans te krijgen deze met een voldoende af te sluiten. Om haar moverende en voor een deel niet zonder meer onbegrijpelijke redenen, maar voor een deel ook als gevolg van een verkeerde interpretatie van de betekenis van het cijfer 1,0 voor de Case study, heeft zij daarvoor niet gekozen. Daarmee heeft zij zichzelf de kans ontnomen om de afstudeeropdrachten met een voldoende af te sluiten. De handreiking van de examencommissie die een extra herkansing heeft aangeboden, heeft zij uiteindelijk ook niet aangegrepen.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool van Amsterdam, verweerder, (hierna ook: het CBE).

1. Procesverloop

Bij beslissingen van 29 september 2020 en 26 oktober 2020 is, voor zover hier van belang, aan appellante meegedeeld dat zij voor haar afstudeeronderdelen ‘Case study’ en ‘Implementatieplan’ respectievelijk het cijfer 1,0 en het cijfer 4,4 heeft behaald.

Op respectievelijk 6 oktober 2020 en 27 oktober 2020 heeft appellante tegen deze beslissingen administratief beroep ingesteld.

Bij beslissing van 15 februari 2021 heeft verweerder het administratief beroep van appellante tegen deze beslissingen ongegrond verklaard.

Tegen de beslissing van verweerder van 15 februari 2021 heeft appellante bij beroepschrift van 4 maart 2021 bij het College beroep ingesteld.

Verweerder heeft op 8 april 2021 een verweerschrift aan het College gezonden.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft het beroep van appellant ter zitting behandeld op 21 april 2021, waar voor appellante W.J. van Hogerwou is verschenen. Verweerder werd vertegenwoordigd door mr. M.C. Werner, secretaris van het CBE.

2. Overwegingen

2.1. Appellante heeft aan de Hogeschool van de Amsterdam de studie Verpleegkunde gevolgd. Voor het behalen van het diploma van deze opleiding moest zij in de afstudeerfase vier afstudeerproducten met een voldoende resultaat afsluiten. Van deze vier heeft appellante de ‘Literatuurstudie’ en de ‘Reflectie’ met een voldoende afgesloten, de ‘Case study’ en het ‘Implementatieplan’ zijn, na herkansing, met onvoldoende beoordeeld. Voorafgaand aan de herkansing heeft appellante de niet behaalde onderdelen ingeleverd en daarop feedback ontvangen.

2.2. Samengevat komt wat appellante in beroep naar voren heeft gebracht neer op de grond dat de hogeschool haar afstuderen niet voldoende zorgvuldig heeft begeleid en dat de beoordelingen niet zorgvuldig tot stand zijn gekomen. Zij heeft zich in dit verband op het standpunt gesteld dat zij de feedback die zij heeft ontvangen op een juiste manier heeft verwerkt. Zij heeft zich bij het aanpassen van de Case study laten bijstaan door een professional en haar werk op taalfouten laten controleren. Zij heeft de voorlaatste keer dat zij haar Case study heeft ingeleverd te horen gekregen dat zij dicht tegen een voldoende beoordeling aan zat, zodat zij erop vertrouwde ‘dat hij wel goed kwam’, maar na de onvoldoende beoordeling is het vertrouwen dat zij aanvankelijk nog in het behalen van een diploma had, volledig verdwenen. Zij heeft de hogeschool verzocht aan haar de schade te vergoeden die zij heeft geleden.

2.3. Verweerder heeft toegelicht dat het cijfer 1,0 dat appellante na de herkansing heeft behaald voor haar Case study is toegekend omdat het niveau van de taal die daarin is gebruikt onvoldoende is. De registratie

van het cijfer 1,0 heeft op zichzelf geen betrekking op de inhoud. Het cijfer houdt niet meer in dan dat een inhoudelijke beoordeling achterwege is gebleven omdat het taalniveau als onvoldoende is beoordeeld.

2.4. Hoewel aan appellante kan worden toegegeven dat de wijze waarop de hogeschool met haar over haar resultaten heeft gecommuniceerd gebrekkig kan worden genoemd, is de procedure rond de vaststelling van de cijfers voor de door appellante niet behaalde afstudeeronderdelen niet onzorgvuldig verlopen en is appellante er zelf mede debet aan dat zij de opdrachten uiteindelijk niet met een voldoende heeft weten af te sluiten. Daartoe wijst het College op het volgende.

2.5.1. Het College stelt vast dat de wijze van beoordelen op het beoordelingsformulier is weergegeven. Daaruit blijkt dat de afstudeeropdrachten aan de hand van verschillende 'voorwaardelijke criteria' worden beoordeeld. Als aan een of meer van de criteria niet is voldaan wordt de afstudeeropdracht wel (inhoudelijk) bekeken, maar de opdracht wordt met een 1,0 beoordeeld en van feedback voorzien, zodat de student bij een herkansing niet alleen het criterium waaraan niet is voldaan kan herstellen, maar ook de inhoud kan verbeteren. Het cijfer 1,0 is dus niet de waardering van de inhoud van het product, maar een middel om aan te geven dat aan een of meer voorwaardelijke beoordelingscriteria niet is voldaan. Mogelijk is appellante zich daarvan niet (voldoende) bewust geweest, maar zij had dat wel kunnen weten, omdat die criteria vooraf bekend zijn gemaakt.

2.5.2. De afstudeeronderdelen die appellante niet heeft behaald, zijn beide beoordeeld door twee examinatoren. Deze examinatoren worden uit hoofde van hun aanstelling verondersteld deskundig te zijn. Wat appellante heeft aangevoerd geeft geen reden om aan die deskundigheid te twijfelen. Er is evenmin aanleiding te veronderstellen, anders dan appellante meent, dat haar onderwerpkeuze voor de Case study ertoe zou leiden dat zij hoe dan ook geen voldoende beoordeling zou kunnen krijgen. Het dossier bevat daarvoor geen enkel objectief aanknopingspunt. De examencommissie heeft appellante naar aanleiding van de klacht over een opmerking van een examinator bovendien een extra herkansingsmogelijkheid bij een andere examinator aangeboden.

2.5.3. Van gewekt vertrouwen dat zou moeten worden gehonoreerd en dat (onvoorwaardelijk) zou moeten leiden tot voldoende beoordeling voor de afstudeeropdrachten, is niet gebleken. Om te beginnen staat niet vast dat een toezegging in deze richting is gedaan, maar zelfs als daarvan zou worden uitgegaan is het duidelijk dat de beoordeling afhankelijk zou zijn van de prestatie die appellante nog moest leveren.

2.5.4. Appellante heeft bij de herkansing naast externe studiebegeleiding gekozen voor het volgen van flankerend onderwijs. Zij heeft geen gebruik heeft gemaakt van de zogeheten afstudeerateliers, waar zij (extra) begeleiding bij haar afstudeeropdrachten had kunnen vragen. Hoewel uiteraard niet met zekerheid te zeggen is dat de voorhanden extra begeleiding tot een voldoende resultaat zou hebben geleid, kan wel worden gezegd dat appellante met de door haar gemaakte keuze niet alle mogelijkheden voor begeleiding heeft benut.

2.5.5. Nadat appellante de cijfers voor haar afstudeeropdrachten heeft ontvangen, is haar de mogelijkheid geboden opnieuw feedback te vragen om zo een nieuwe kans te krijgen deze met een voldoende af te sluiten. Om haar moverende en voor een deel niet zonder meer onbegrijpelijke redenen, maar voor een deel ook als gevolg van een verkeerde interpretatie van de betekenis van het cijfer 1,0 voor de Case study, heeft zij daarvoor niet gekozen. Daarmee heeft zij zichzelf de kans ontnomen om de afstudeeropdrachten met een voldoende af te sluiten. De handreiking van de examencommissie die een extra herkansing heeft aangeboden, heeft zij uiteindelijk ook niet aangegrepen.

2.6. Wat hiervoor is overwogen leidt tot de conclusie dat het beroep ongegrond moet worden verklaard. In dat geval is er geen aanleiding voor toewijzing van het verzoek om schadevergoeding.

2.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.D. Streefkerk, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. D.T. van der Leek, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2021/030**
Rechter(s):	mrs. Lubberdink, Daalder en De Moor-van Vugt
Datum uitspraak:	9 juni 2021
Partijen:	appellant en CBE Vrije Universiteit
Trefwoorden:	beoordelen beoordelingen nominaal persoonlijke omstandigheden programmaonderdelen
Artikelen:	
Uitspraak:	ongegrond
Hoofdoverwegingen:	2.4. Verweerder heeft in zijn beslissing en ter zitting van het College uiteengezet dat de programmaonderdelen die appellant wil afronden inmiddels zijn afgesloten en niet meer worden aangeboden. Verweerder heeft toegelicht dat het AUC een bijzondere honoursopleiding is, bestaande uit zes semesters, waarbij de inhoud van de vakken per semester kan veranderen. Ook is de beschikbaarheid van de docent beperkt. Om deze redenen kan het voorkomen dat een student, die voor een bepaalde periode uitgeschreven heeft gestaan en wil terugkeren naar de honoursopleiding, wordt geconfronteerd met de situatie dat bepaalde programmaonderdelen niet langer worden aangeboden. Daardoor vervallen ook de opdrachten of onderdelen van een nog niet afgerond vak die de student wel heeft gemaakt en ingeleverd. Dat betekent, zo is ter zitting nader toegelicht, dat het feitelijk onmogelijk is om ingeleverd werk alsnog te laten beoordelen. Gelet op het bijzondere karakter van de opleiding is het College van oordeel dat verweerder terecht de examencommissie niet tegenwerpt dat de regelgeving er niet in voorziet dat een student na onderbreking van zijn opleiding zijn oude onderwijsprogramma weer kan hervatten in die zin dat hij niet afgeronde vakken alsnog kan afronden. Verweerder heeft verder toegelicht dat door de examencommissie rekening is gehouden met de persoonlijke omstandigheden van appellant. De examencommissie is appellant tegemoetgekomen door hem in de positie te brengen waarin hij zich bevond op het moment dat hij nog stond ingeschreven. De examencommissie heeft bepaald dat de door appellant behaalde studiepunten behouden blijven. Ook heeft examencommissie bepaald dat appellant nog steeds in aanmerking kan komen om de opleiding met 'honours' af te ronden. Dit hoewel een aantal vakken destijds is beoordeeld met een 0 en de studieduur daardoor langer is dan 6 semesters. Die vakken zullen namelijk buiten beschouwing worden gelaten. De examencommissie heeft verder gewezen op de mogelijkheid om vanwege persoonlijke omstandigheden in de toekomst rekening te houden met de studielast van appellant. De beslissing om appellant op deze wijze tegemoet te komen, waarbij rekening is gehouden met de persoonlijke omstandigheden, acht het College niet onredelijk. De conclusie is dat verweerder de beslissing van de examencommissie terecht heeft in stand heeft gelaten. Het betoog slaagt niet.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Vrije Universiteit, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 6 oktober 2020 heeft de examencommissie van het Amsterdam University College (hierna: AUC) het verzoek van appellant om het door hem gemaakte werk van de vakken waaraan hij heeft deelgenomen alsnog te beoordelen, afgewezen.

Bij beslissing van 26 januari 2021 heeft verweerder het door appellante daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 30 april 2021, waar appellant via videoverbinding, bijgestaan door mr. R. Verspaandonk, advocaat te Den Haag, en verweerder, vertegenwoordigd door drs. A.M. van Donk, secretaris van het CBE, zijn verschenen. Namens de examencommissie was de vice-voorztter, dr. M.L. Schut, aanwezig. Verder is R.B. Berkhout als tolk verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellant is in september 2015 begonnen aan zijn bacheloropleiding Liberal Arts & Sciences aan het AUC en stond tot en met januari 2019 voor deze opleiding ingeschreven. In deze periode heeft hij 78 ECTS behaald. Appellant heeft zijn opleiding vanwege persoonlijke omstandigheden afgebroken en is per 1 maart 2019 uitgeschreven van de opleiding. Appellant heeft zich vervolgens opnieuw ingeschreven voor het studiejaar 2020-2021. In het kader van de hervatting van zijn opleiding heeft hij de examencommissie verzocht om het door hem gemaakte werk voor 15 vakken waaraan hij heeft deelgenomen alsnog te beoordelen. Ter zitting heeft appellant toegelicht dat het deels gaat om werk dat hij heeft gemaakt toen hij nog was ingeschreven en daarnaast werk dat in de periode na zijn uitschrijving is gemaakt.

2.2. De examencommissie heeft het verzoek van appellant afgewezen, omdat de regelgeving van het AUC hierin niet voorziet. De vakken waarmee appellant tijdens zijn uitschrijving bezig is geweest, zijn al afgesloten. Omdat niet alle opdrachten zijn ingeleverd en beoordeeld, zijn die vakken met een onvoldoende beoordeeld. Appellant heeft niet verzocht om verlenging van de deadlines om zijn werk op een later tijdstip alsnog te mogen inleveren. Evenmin heeft hij rechtsmiddelen aangewend tegen de vastgestelde beoordelingen. Verweerder heeft de beslissing van de examencommissie in stand gelaten.

2.3. Appellant betoogt dat verweerder de beslissing van de examencommissie ten onrechte heeft gehandhaafd. Hij voert aan dat uitgangspunt van de WHW is dat cijfers in beginsel onbeperkt geldig blijven en dat een onderwijsprogramma voor een bepaalde duur dient te worden aangeboden. Volgens appellant moet een student, die als gevolg van zijn persoonlijke omstandigheden noodgedwongen zijn onderwijs onderbreekt, in de gelegenheid worden gesteld zijn opleiding te hervatten vanaf het punt waarop hij is gestopt. Dat het AUC deze mogelijkheid niet biedt, omdat het een bijzondere opleiding aanbiedt waarbij de inhoud van de vakken snel verandert, doet hieraan niet af. Appellant voert verder aan dat verweerder ten onrechte eraan voorbij is gegaan dat hij door zijn psychische problemen niet in staat was hiervan tijdig melding te doen. Juist omdat het AUC een bijzondere opleiding is, waarbij het oplopen van vertraging fataal is om nominaal te kunnen afstuderen, had de examencommissie zich meer moeten inspannen op het moment dat hij vanwege zijn persoonlijke omstandigheden uitviel. Appellant voert ten slotte aan dat de examencommissie met hem tot een oplossing had moeten komen zodat zijn studievertraging beperkt zou kunnen blijven.

2.4. Verweerder heeft in zijn beslissing en ter zitting van het College uiteengezet dat de programmaonderdelen die appellant wil afronden inmiddels zijn afgesloten en niet meer worden aangeboden. Verweerder heeft toegelicht dat het AUC een bijzondere honoursopleiding is, bestaande uit

zes semesters, waarbij de inhoud van de vakken per semester kan veranderen. Ook is de beschikbaarheid van de docent beperkt. Om deze redenen kan het voorkomen dat een student, die voor een bepaalde periode uitgeschreven heeft gestaan en wil terugkeren naar de honoursopleiding, wordt geconfronteerd met de situatie dat bepaalde programmaonderdelen niet langer worden aangeboden. Daardoor vervallen ook de opdrachten of onderdelen van een nog niet afgerond vak die de student wel heeft gemaakt en ingeleverd. Dat betekent, zo is ter zitting nader toegelicht, dat het feitelijk onmogelijk is om ingeleverd werk alsnog te laten beoordelen. Gelet op het bijzondere karakter van de opleiding is het College van oordeel dat verweerder terecht de examencommissie niet tegenwerpt dat de regelgeving er niet in voorziet dat een student na onderbreking van zijn opleiding zijn oude onderwijsprogramma weer kan hervatten in die zin dat hij niet afgeronde vakken alsnog kan afronden. Verweerder heeft verder toegelicht dat door de examencommissie rekening is gehouden met de persoonlijke omstandigheden van appellant. De examencommissie is appellant tegemoetgekomen door hem in de positie te brengen waarin hij zich bevond op het moment dat hij nog stond ingeschreven. De examencommissie heeft bepaald dat de door appellant behaalde studiepunten behouden blijven. Ook heeft examencommissie bepaald dat appellant nog steeds in aanmerking kan komen om de opleiding met 'honours' af te ronden. Dit hoewel een aantal vakken destijds is beoordeeld met een 0 en de studieduur daardoor langer is dan 6 semesters. Die vakken zullen namelijk buiten beschouwing worden gelaten. De examencommissie heeft verder gewezen op de mogelijkheid om vanwege persoonlijke omstandigheden in de toekomst rekening te houden met de studielast van appellant. De beslissing om appellant op deze wijze tegemoet te komen, waarbij rekening is gehouden met de persoonlijke omstandigheden, acht het College niet onredelijk. De conclusie is dat verweerder de beslissing van de examencommissie terecht heeft in stand heeft gelaten.
Het betoog slaagt niet.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, mr. E.J. Daalder en
mr. A.J.C. de Moor - van Vugt, leden, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2021/031**
Rechter(s):	mr. Troostwijk
Datum uitspraak:	6 juli 2021
Partijen:	appellante en CBE Erasmus Universiteit Rotterdam
Trefwoorden:	beoordeling herbeoordeling kennen en kunnen rubric-formulier minnelijke schikking vooringenomenheid
Artikelen:	WHW:artikel 7.66, tweede lid Awb: artikel 8:4, derde lid aanhef en onder b OER: artikel 15
Uitspraak:	Ongegrond
Hoofdoverwegingen:	2.5.1. Naar het oordeel van het College heeft het CBE terecht de vaststelling van het eindcijfer in stand gelaten. Niet gebleken is dat in strijd met de in 2.1 bedoelde de voorschriften van procedurele aard is gehandeld. Het College volgt het standpunt van het CBE dat de beoordelingen genoegzaam zijn onderbouwd. Ter zitting van het College heeft het CBE ook toegelicht dat examinatoren korte feedback geven op de beoordelingsformulieren, maar dat altijd om een uitgebreide toelichting kan worden gevraagd. Appellante heeft van die mogelijkheid echter geen gebruik gemaakt, wat voor haar rekening en risico moet komen. Zoals volgt uit de toelichting van het CBE had de herbeoordelaar via de metadata van het Microsoft Word document op zichzelf kunnen achterhalen dat appellante de auteur van het desbetreffende document is. Hoewel de herbeoordelaar dit in theorie had kunnen achterhalen, is het het College niet aannemelijk geworden dat de herbeoordelaar die metadata ook daadwerkelijk heeft geraadpleegd. Zou de herbeoordelaar dit al hebben gedaan en daarbij hebben vastgesteld dat appellante de auteur is, dan heeft appellante niet onderbouwd dat dit heeft geleid tot vooringenomenheid van de zijde van de herbeoordelaar dan wel dat zij hierdoor op enige andere wijze is benadeeld. Appellante heeft haar stelling dat de besluitvorming onnavolgbaar, ondoorzichtig en daarmee onzorgvuldige is, evenmin onderbouwd. Dat bij de beoordeling van de deeltentamens van appellante geen gebruik is gemaakt van het inmiddels in het tweede studiejaar gehanteerde rubricformulier, vormt verder onvoldoende aanleiding om de beslissing van het CBE onjuist te achten. Ook de stelling dat de beslissing van het CBE strijdig is met de OER en de Regels en richtlijnen van de examencommissie is in het geheel niet onderbouwd. Appellante heeft niet geconcretiseerd met welke bepalingen de besluitvorming dan in strijd is. Appellante heeft evenmin geconcretiseerd waarom het oordeel van het CBE dat niet in gehandeld in strijd met algemene beginselen van behoorlijk bestuur, onjuist zou zijn. De beroepsgronden falen.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Erasmus Universiteit Rotterdam (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 16 juli 2020 is aan appellante het eindcijfer 4,0 toegekend voor het vak Juridisch Academische Vaardigheden I (hierna: het vak JAV I).

Bij beslissing van 10 december 2020 heeft het CBE het daartegen door appellante ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep bij het College ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Appellante heeft nadere stukken ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige kamer naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 18 juni 2021, waar het CBE, vertegenwoordigd door mr. R.P. Vroegop, werkzaam bij de Erasmus Universiteit Rotterdam (hierna: de EUR), is verschenen. Appellante is niet ter zitting verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Gelet op artikel 7:66, tweede lid van de Wet op het Hoger onderwijs en Wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) juncto artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) kan geen beroep worden ingesteld tegen een besluit, inhoudende een beoordeling van het kennen en kunnen van een kandidaat of leerling die ter zake is geëxamineerd of op enigerlei andere wijze is getoetst, dan wel inhoudende de vaststelling van opgaven, beoordelingsnormen of nadere regels voor de examinering van tentamens. Deze bepalingen staan eraan in de weg dat door het instellen van beroep tegen een beslissing van een college van beroep voor de examens een oordeel van de bestuursrechter wordt verkregen over een beslissing die als zodanig van bestuursrechtelijke rechtsbescherming is uitgezonderd. Dit betekent dat het College slechts kan onderzoeken of het CBE terecht de vaststelling van het cijfer in stand heeft gelaten voor zover bij de beoordeling is voldaan aan de voorschriften van procedurele aard die bij of krachtens de Awb, WHW of enig andere wet in formele zin zijn gesteld.

In artikel 15, eerste lid, van de Onderwijs- en examenregeling Bacheloropleiding Rechtsgeleerdheid, studiejaar 2019-2020, van de EUR (hierna: de OER) is bepaald dat het eindcijfer van het vak JAV I wordt bepaald aan de hand van vier deeltentamens. De deeltentamens zijn schriftelijke opdrachten. De weging van de tentamens is als volgt:

- deeltentamen I 10%;
- deeltentamen II 20%;
- deeltentamen III 20%;
- deeltentamen IV 50%.

2.2. Appellante volgt de bacheloropleiding Rechtsgeleerdheid aan de Erasmus School of Law van de EUR. Zij stelt het toegekende eindcijfer 4,0 voor het vak JAV I ter discussie. Appellante heeft voor de deeltentamens als bedoeld in artikel 15, eerste lid, van de OER de volgende cijfers behaald:
voor het deeltentamen I is op 2 november 2019 het cijfer 7,2 behaald;
voor het deeltentamen II is op 25 januari 2020 het cijfer 4,0 behaald;
voor het deeltentamen III is op 4 april 2020 het cijfer 3,7 behaald;
voor het deeltentamen IV is op 12 juni 2020 het cijfer 4,3 behaald.

2.3. In administratief beroep bij het CBE heeft appellante gronden aangevoerd tegen de beoordeling van de deeltentamens II, III en IV. In het kader van de minnelijke schikking zijn de betreffende deelopdrachten op 5 november 2020 herbeoordeeld door een nieuwe examinator. De uitkomst van de herbeoordeling heeft voor de examencommissie geen aanleiding gevormd voor aanpassing van de cijfers van de deeltentamens en het eindcijfer.

2.4. Het CBE ziet geen grond voor het oordeel dat de beoordelingen naar inhoud of naar de wijze van totstandkoming niet genoegzaam zijn onderbouwd of dat de betreffende examinatoren niet in redelijkheid tot hun beslissing hadden kunnen komen. Het CBE stelt vast dat de examinatoren de beoordeling van de deeltentamens II, III en IV middels een zogenoemd rubricformulier in de online-omgeving Canvas hebben verricht. De examinatoren hebben de rubric voor elk van de te beoordelen aspecten ingevuld en hebben de ingeleverde deeltentamens voorzien van commentaar op zinsniveau. Uit de commentaren van de examinatoren blijkt onder meer dat taal een duidelijk aandachtspunt is en dat er veel omslachtige en onduidelijke formuleringen door appellante zijn gebruikt. Ook is aan appellante per e-mail naar aanleiding van het administratief beroep een uitgebreide toelichting gegeven ten aanzien van haar punten. Tot slot heeft de examencommissie in het kader van de minnelijke schikking de deeltentamens II, III en IV voorgelegd aan een andere examinator. Die examinator kon zich vinden in de beoordelingen. Het beoordelingsformulier, in samenhang bezien met de commentaren van de examinator, de aanvullende toelichting en de herbeoordeling, geeft blijk van zorgvuldig verrichte en voldoende gemotiveerde beoordelingen. Het betoog van appellante dat sprake zou zijn van schending van algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het motiverings- en zorgvuldigheidsbeginsel, vindt geen steun in de feiten, aldus het CBE.

2.5. Appellante kan zich niet verenigen met de beslissing van het CBE. Zij voert daartegen, kort gezegd, het volgende aan. De herbeoordeling van 5 november 2020 is onzorgvuldig tot stand gekomen en summier gemotiveerd. Uit de eigenschappen van het Microsoft Word document is te herleiden dat zij de auteur van de stukken is en daarmee is geen sprake van een onafhankelijke en anonieme beoordeling. Er is sprake van onnavolgbare, ondoorzichtige en dus onzorgvuldige besluitvorming. Het inmiddels gepubliceerde rubricformulier voor het tweede studiejaar is zeer transparant en expliciet. Dit onderschrijft de stelling van appellante dat ook voor het eerste studiejaar een soortgelijk formulier moest zijn opgesteld en gepubliceerd, zodat studenten vooraf op de hoogte konden zijn van de onderlinge weging van scores op de verschillende beoordelingspunten. Het CBE heeft ten onrechte niet op dit punt gereageerd. Op grond hiervan komt appellante tot de conclusie dat de beslissing van het CBE in strijd is met de OER, de Regels en richtlijnen van de examencommissie en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het motivering-, evenredigheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en het beginsel van fair play.

2.5.1. Naar het oordeel van het College heeft het CBE terecht de vaststelling van het eindcijfer in stand gelaten. Niet gebleken is dat in strijd met de in 2.1 bedoelde de voorschriften van procedurele aard is gehandeld. Het College volgt het standpunt van het CBE dat de beoordelingen genoegzaam zijn onderbouwd. Ter zitting van het College heeft het CBE ook toegelicht dat examinatoren korte feedback geven op de beoordelingsformulieren, maar dat altijd om een uitgebreide toelichting kan worden gevraagd. Appellante heeft van die mogelijkheid echter geen gebruik gemaakt, wat voor haar rekening en risico moet komen. Zoals volgt uit de toelichting van het CBE had de herbeoordelaar via de metadata van het Microsoft Word document op zichzelf kunnen achterhalen dat appellante de auteur van het desbetreffende document is. Hoewel de herbeoordelaar dit in theorie had kunnen achterhalen, is het het College niet aannemelijk

geworden dat de herbeoordelaar die metadata ook daadwerkelijk heeft geraadpleegd. Zou de herbeoordelaar dit al hebben gedaan en daarbij hebben vastgesteld dat appellante de auteur is, dan heeft appellante niet onderbouwd dat dit heeft geleid tot vooringenomenheid van de zijde van de herbeoordelaar dan wel dat zij hierdoor op enige andere wijze is benadeeld. Appellante heeft haar stelling dat de besluitvorming onnavolgbaar, ondoorzichtig en daarmee onzorgvuldige is, evenmin onderbouwd. Dat bij de beoordeling van de deeltentamens van appellante geen gebruik is gemaakt van het inmiddels in het tweede studiejaar gehanteerde rubricformulier, vormt verder onvoldoende aanleiding om de beslissing van het CBE onjuist te achten. Ook de stelling dat de beslissing van het CBE strijdig is met de OER en de Regels en richtlijnen van de examencommissie is in het geheel niet onderbouwd. Appellante heeft niet geconcretiseerd met welke bepalingen de besluitvorming dan in strijd is. Appellante heeft evenmin geconcretiseerd waarom het oordeel van het CBE dat niet in gehandeld in strijd met algemene beginselen van behoorlijk bestuur, onjuist zou zijn.
De beroepsgronden falen.

2.6. Het beroep is ongegrond.

2.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H. Troostwijk, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. F.S.N. Nasrullah-Oemar, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2021/032**
Rechter(s):	mr. Troostwijk
Datum uitspraak:	9 juni 2021
Partijen:	appellant en CBE Universiteit Leiden
Trefwoorden:	inzicht toelating masteropleiding vaardigheden
Artikelen:	WHW: artikel 7.30b OER: artikel 5.2 Appendix I OER: artikel 5.2
Uitspraak:	ongegrond
Hoofdoverwegingen:	2.6. Verweerder heeft de beslissing van de toelatingscommissie terecht in stand gelaten. De toelatingscommissie heeft bij de voorbereiding van de beslissing van 29 januari 2020 een vergelijking gemaakt tussen de eindtermen van het doctoraalprogramma Geneeskunde van de Erasmus Universiteit Rotterdam en de eindtermen van de bacheloropleiding Geneeskunde van de Universiteit Leiden. Om een goede inhoudelijke vergelijking te maken, heeft de toelatingscommissie nadere informatie opgevraagd bij de opleidingsdirecteur van de opleiding Geneeskunde van de Erasmus Universiteit. De toelatingscommissie heeft de ontvangen documenten – het diplomasupplement doctoraal 2005 met daarin opgenomen de eindtermen, een blanco cijferlijst Propedeuse 1999-2005, een Transcript of records of Doctoral Exam Medicine 2005, de studiegids geneeskunde 2005/2006 met beschrijving vakken en de Onderwijs- en Examenregeling bachelor geneeskunde 2005/2006 – in het onderzoek betrokken. Verder heeft de toelatingscommissie voor de eindtermen van de bachelor Geneeskunde aan de Universiteit Leiden het diplomasupplement van de bachelor Geneeskunde 2019, de vakbeschrijvingen van de bachelor Geneeskunde 2019 en de Onderwijs- en Examenregeling bachelor Geneeskunde 2018/2019 in de beoordeling meegenomen. Verder heeft de toelatingscommissie de Raamplannen 2001 en 2009 geraadpleegd ten aanzien van de wijzigingen die hebben plaatsgevonden in alle opleidingen Geneeskunde in Nederland. De toelatingscommissie heeft per onderdeel van de eindtermen aangegeven waar de verschillen zitten en welke vakken en/of lijnen gevolgd moeten worden om de vastgestelde hiaten in kennis, inzicht en vaardigheden weg te werken. Naar het oordeel van het College heeft verweerder terecht geoordeeld dat de toelatingscommissie zorgvuldig en op inzichtelijke wijze een vergelijking heeft gemaakt tussen de eindtermen van het door appellant behaalde doctoraaldiploma Geneeskunde en de eindtermen van de bacheloropleiding Geneeskunde van de Universiteit Leiden. Vervolgens heeft de toelatingscommissie uiteengezet welke vakken appellant moet volgen en behalen om te kunnen worden toegelaten tot de master Geneeskunde aan de Universiteit Leiden. Appellant heeft in zijn beroepschrift gesteld dat de vakken van zijn doctoraal in Rotterdam overeenkomen met de vakken in de bachelor in Leiden, maar heeft dit op geen enkele wijze onderbouwd. Appellant heeft ter zitting nog gewezen op zijn in 2014 behaalde master Biomedische wetenschappen aan de Universiteit Antwerpen. Verweerder had volgens appellant ook een inhoudelijke vergelijking

moeten maken tussen deze opleiding en de bacheloropleiding Geneeskunde aan de Universiteit Leiden. Verweerder heeft ter zitting toegelicht dat Biomedische wetenschappen een onderzoeksopleiding en Geneeskunde een praktische opleiding is. In de master Biomedische wetenschappen worden geen klinische vaardigheden en competenties onderwezen. Deze klinische vaardigheden en competenties zijn essentieel in de opleiding Geneeskunde. Het zijn de vaardigheden die een arts nodig heeft in het contact met de patiënt. De bacheloropleiding Biomedische wetenschappen aan de Universiteit Leiden geeft om die reden geen toelating tot de opleiding Geneeskunde aan de Universiteit Leiden, aldus verweerder. Gelet op de toelichting van verweerder ter zitting op het eerder ingenomen standpunt, volgt het College het betoog van appellant niet. De opleidingen zijn dermate verschillend dat verweerder niet was gehouden om een vergelijking te maken zoals appellant die voorstaat.
Verweerder heeft zich derhalve terecht op het standpunt gesteld dat de toelatingscommissie terecht de toelating van appellant tot de masteropleiding Geneeskunde aan de Universiteit Leiden heeft geweigerd.
Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Universiteit Leiden, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 29 januari 2020 heeft de toelatingscommissie master Geneeskunde het verzoek van appellant om toelating tot de master van de opleiding Geneeskunde aan de Universiteit Leiden afgewezen.

Bij beslissing van 26 januari 2021 heeft verweerder het door appellant daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 17 mei 2021. Appellant en verweerder, vertegenwoordigd door mr. F.R. Schouten-Korwa, advocaat en senior jurist bij de Universiteit Leiden, H.A. Kramer, secretaris van de toelatingscommissie master Geneeskunde, en dr. E.A. Dubois, senior opleidingsadviseur Geneeskunde, hebben via een video-verbinding deelgenomen aan de zitting.

2. Overwegingen

Wet- en regelgeving

2.1. De relevante wet- en regelgeving luidt als volgt.

Artikel 7.30b van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW):
“1. Voor de inschrijving voor een masteropleiding in het wetenschappelijk onderwijs of voor een masteropleiding in het hoger beroepsonderwijs geldt als toelatingseis:
het bezit van een graad Bachelor in het wetenschappelijk onderwijs onderscheidenlijk een graad Bachelor in het hoger beroepsonderwijs; of
het bezit van kennis, inzicht en vaardigheden op het niveau van een graad Bachelor in het wetenschappelijk onderwijs onderscheidenlijk een graad Bachelor in het hoger beroepsonderwijs.
2. Het instellingsbestuur kan naast de eisen, bedoeld in het eerste lid, kwalitatieve toelatingseisen vaststellen. Deze eisen worden opgenomen in de onderwijs- en examenregeling.
[…]”

Artikel 5.2 van de Onderwijs- en Examenregeling van de masteropleiding Geneeskunde 2018-2019 (hierna: OER):
“5.2.1 Krachtens artikel 7.30b eerste lid van de wet zijn toelaatbaar tot (een afstudeerrichting van) de opleiding degenen die in het bezit zijn van één van de graden die aangegeven zijn in Appendix 1.
5.2.2 De toelatingscommissie kan, op diens verzoek, ieder die niet voldoet aan de voorwaarde genoemd in artikel 5.2.1, doch die ten genoegen van de commissie kan aantonen kennis, inzicht en vaardigheden te bezitten op hetzelfde niveau als degenen die in het bezit zijn van een graad als omschreven in artikel 5.2.1, eventueel onder nader te stellen voorwaarden, toelating verlenen tot de opleiding, onverminderd de eisen sub artikel 5.2.4.
5.2.3 Naast de eisen genoemd in 5.2.1 en 5.2.2 gelden voor de opleiding krachtens artikel 7.30b tweede lid van de wet de kwalitatieve toelatingseisen zoals genoemd in Appendix 1.
[…]”

Artikel 5.2 van Appendix 1 van de OER:
“5.2.1 Degenen die in het bezit zijn van de graad Bachelor van de opleiding Geneeskunde aan de Universiteit Leiden zijn toelaatbaar.
[…]
5.2.3 Het bachelordiploma van de opleiding Geneeskunde aan de Universiteit Leiden, dan wel de vaststelling dat kennis, inzicht en vaardigheden op het niveau zitten van het bachelordiploma Geneeskunde van de Universiteit Leiden, zijn bij aanvang van de masteropleiding niet ouder dan 5 jaar en met een goed gevolg afgelegd voortgangstentamen is bij aanvang van de masteropleiding niet ouder dan 2 jaar.
[…]”

Aanleiding en besluitvorming

2.2. Appellant is in het bezit van een doctoraaldiploma Geneeskunde van de Erasmus Universiteit Rotterdam uit 2005. Hij heeft een verzoek bij de toelatingscommissie master Geneeskunde van de Universiteit Leiden ingediend om te worden toegelaten tot de master Geneeskunde aan die universiteit. De toelatingscommissie heeft dit verzoek afgewezen, waarna appellant administratief beroep heeft ingesteld. Bij mondelinge beslissing van 28 augustus 2019 heeft verweerder dit administratief beroep gegrond verklaard, omdat de toelatingscommissie niet had beoordeeld of appellant met zijn eerdere (voor)opleidingen en werkervaring heeft aangetoond te voldoen aan de eindtermen van de bacheloropleiding Geneeskunde. Verweerder heeft de toelatingscommissie opgedragen om alsnog een dergelijke beoordeling te maken en daarbij ook aan te geven hoe appellant eventuele tekortkomingen kan wegwerken. Daarbij heeft verweerder aan de toelatingscommissie medegedeeld dat de beoordeling kan worden uitgevoerd door een voortgangstentamen bij appellant af te nemen. Als alternatief hiervoor kan de toelatingscommissie per onderdeel van de eindtermen toetsen en motiveren of de eindtermen van de door appellant afgeronde opleidingen, waaronder het door hem aan de Erasmus Universiteit Rotterdam behaalde doctoraaldiploma Geneeskunde, overeenkomen met de eindtermen van de bacheloropleiding Geneeskunde aan de Universiteit Leiden.

2.3. Met de beslissing van 29 januari 2020 heeft de toelatingscommissie gevolg gegeven aan de

mondelinge beslissing van verweerder van 28 augustus 2019. In die beslissing heeft de toelatingscommissie per onderdeel van de eindtermen van de Leidse bachelor Geneeskunde getoetst of de eindtermen van de door appellant afgeronde opleidingen overeenkomen met de eindtermen van de Leidse bachelor Geneeskunde. Verder heeft de commissie de vaardigheden van appellant getoetst aan de hand van zijn curriculum vitae. De toelatingscommissie is tot de conclusie gekomen dat de kennis, het inzicht en de vaardigheden van appellant zich niet bevinden op het niveau van de Leidse bachelor Geneeskunde. Daarop heeft de toelatingscommissie aangegeven dat appellant zijn deficiënties kan wegwerken door tien, met naam genoemde vakken uit de Leidse bachelor Geneeskunde te volgen en te behalen.

2.4. Aan de beslissing van 26 januari 2021 heeft verweerder ten grondslag gelegd dat de toelatingscommissie zorgvuldig de verschillen in eindtermen van het doctoraalprogramma Geneeskunde dat appellant heeft gevolgd aan de Erasmus Universiteit Rotterdam, heeft vergeleken met de eindtermen van de bacheloropleiding Geneeskunde van de Universiteit Leiden. De toelatingscommissie heeft ten behoeve van die vergelijking documentatie opgevraagd bij de opleidingsdirecteur van de opleiding Geneeskunde van de Erasmus Universiteit. Op basis van de ontvangen documenten – waaronder een diplomasupplement propedeuse en doctoraal 2005 met eindtermen, vakbeschrijvingen, Onderwijs- en Examenregelingen en de studiegids 2005 – heeft een inhoudelijke vergelijking plaatsgevonden. Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat de toelatingscommissie terecht de toelating van appellant tot de masteropleiding heeft geweigerd.

Het geschil in beroep

2.5. Appellant is het niet eens met de beslissing van verweerder. Volgens appellant komen de vakken op het doctoraaldiploma Geneeskunde van de Erasmus Universiteit Rotterdam inhoudelijk overeen met de vakken van de opleiding Geneeskunde aan de Universiteit Leiden. Hij dient daarom te worden toegelaten tot de master Geneeskunde aan de Universiteit Leiden.

Beoordeling door het College

2.6. Verweerder heeft de beslissing van de toelatingscommissie terecht in stand gelaten. De toelatingscommissie heeft bij de voorbereiding van de beslissing van 29 januari 2020 een vergelijking gemaakt tussen de eindtermen van het doctoraalprogramma Geneeskunde van de Erasmus Universiteit Rotterdam en de eindtermen van de bacheloropleiding Geneeskunde van de Universiteit Leiden. Om een goede inhoudelijke vergelijking te maken, heeft de toelatingscommissie nadere informatie opgevraagd bij de opleidingsdirecteur van de opleiding Geneeskunde van de Erasmus Universiteit. De toelatingscommissie heeft de ontvangen documenten – het diplomasupplement doctoraal 2005 met daarin opgenomen de eindtermen, een blanco cijferlijst Propedeuse 1999-2005, een Transcript of records of Doctoral Exam Medicine 2005, de studiegids geneeskunde 2005/2006 met beschrijving vakken en de Onderwijs- en Examenregeling bachelor geneeskunde 2005-2006 – in het onderzoek betrokken. Verder heeft de toelatingscommissie voor de eindtermen van de bachelor Geneeskunde aan de Universiteit Leiden het diplomasupplement van de bachelor Geneeskunde 2019, de vakbeschrijvingen van de bachelor Geneeskunde 2019 en de Onderwijs- en Examenregeling bachelor Geneeskunde 2018-2019 in de beoordeling meegenomen. Verder heeft de toelatingscommissie de Raamplannen 2001 en 2009 geraadpleegd ten aanzien van de wijzigingen die hebben plaatsgevonden in alle opleidingen Geneeskunde in Nederland.
De toelatingscommissie heeft per onderdeel van de eindtermen aangegeven waar de verschillen zitten en welke vakken en/of lijnen gevolgd moeten worden om de vastgestelde hiaten in kennis, inzicht en vaardigheden weg te werken.
Naar het oordeel van het College heeft verweerder terecht geoordeeld dat de toelatingscommissie zorgvuldig en op inzichtelijke wijze een vergelijking heeft gemaakt tussen de eindtermen van het door appellant behaalde doctoraaldiploma Geneeskunde en de eindtermen van de bacheloropleiding Geneeskunde van de Universiteit Leiden. Vervolgens heeft de toelatingscommissie uiteengezet welke vakken appellant moet volgen en behalen om te kunnen worden toegelaten tot de master Geneeskunde

aan de Universiteit Leiden. Appellant heeft in zijn beroepschrift gesteld dat de vakken van zijn doctoraal in Rotterdam overeenkomen met de vakken in de bachelor in Leiden, maar heeft dit op geen enkele wijze onderbouwd.
Appellant heeft ter zitting nog gewezen op zijn in 2014 behaalde master Biomedische wetenschappen aan de Universiteit Antwerpen. Verweerder had volgens appellant ook een inhoudelijke vergelijking moeten maken tussen deze opleiding en de bacheloropleiding Geneeskunde aan de Universiteit Leiden.
Verweerder heeft ter zitting toegelicht dat Biomedische wetenschappen een onderzoeksopleiding en Geneeskunde een praktische opleiding is. In de master Biomedische wetenschappen worden geen klinische vaardigheden en competenties onderwezen. Deze klinische vaardigheden en competenties zijn essentieel in de opleiding Geneeskunde. Het zijn de vaardigheden die een arts nodig heeft in het contact met de patiënt. De bacheloropleiding Biomedische wetenschappen aan de Universiteit Leiden geeft om die reden geen toelating tot de opleiding Geneeskunde aan de Universiteit Leiden, aldus verweerder. Gelet op de toelichting van verweerder ter zitting op het eerder ingenomen standpunt, volgt het College het betoog van appellant niet. De opleidingen zijn dermate verschillend dat verweerder niet was gehouden om een vergelijking te maken zoals appellant die voorstaat.
Verweerder heeft zich derhalve terecht op het standpunt gesteld dat de toelatingscommissie terecht de toelating van appellant tot de masteropleiding Geneeskunde aan de Universiteit Leiden heeft geweigerd. Het betoog faalt.

Slotsom

2.7. Het beroep is ongegrond.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H. Troostwijk, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. M. Rijsdijk, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2021/034**
Rechter(s):	mr. Daalder
Datum uitspraak:	28 juli 2021
Partijen:	appellante en Hogeschool Leiden
Trefwoorden:	maatregel niet-ontvankelijk ontzegging toegang waarschuwing
Artikelen:	WHW: artikel 7.57h WHW: artikel 7.57h, eerste lid Awb: artikel 1:3 Studentenstatuut: artikel 7.2
Uitspraak:	ongegrond
Hoofdoverwegingen:	2.5. Het College overweegt dat het beroep bij het College is beperkt tot de vraag of verweerder het door appellante gemaakte bezwaar tegen de e-mail van 27 oktober 2020 terecht niet-ontvankelijk heeft verklaard. Het College merkt op dat in het beroepschrift van appellante ook inhoudelijke gronden zijn aangevoerd die onder meer zien op de vermeende ontzegging van toegang tot de les. Die gronden hebben geen betrekking op de door het College te beantwoorden vraag. Het Collega zal die gronden dan ook niet bespreken. 2.6. In die e-mail van 27 oktober 2020 van mr. T. van den Berge staat het volgende vermeld: “In aanvulling op mijn eerdere mail wil ik je gezien de situatie verzoeken om morgen niet bij de les van [Naam 1] aanwezig te zijn. Helaas is het nu zo dat hij vreest dat dit de sfeer en de inhoud van de les niet ten goede zal komen en nu we nog niet in met jou gesprek zijn geweest.” Verweerder heeft zich terecht op het standpunt gesteld dat deze e-mail slechts moet worden opgevat als een advies aan appellante om niet naar de les te komen, omdat er nog overleg gaande was over de ontstane situatie met betrekking tot de groepsopdracht en het daarover met appellante gevoerde overleg. Anders dan appellante betoogt, is haar de toegang tot het onderwijs niet ontzegd en is zij ook niet belet het vak “Kritische Blik” af te ronden. Verweerder heeft zich dus terecht op het standpunt gesteld dat de e-mail van 27 oktober 2020 niet kan worden opgevat als de oplegging van een maatregel als bedoeld in artikel 7.57h van de WHW dan wel als een maatregel als bedoeld in artikel 7.2, eerste en tweede lid, van het Studentenstatuut. Dit blijkt ook uit de overige overgelegde correspondentie tussen appellante en de opleiding, waaronder een e-mail van de heer Brandsma van 5 november 2020, waarbij de opleiding aan haar heeft meegedeeld hoe zij op constructieve wijze het vak “Kritische Blik” kan afronden. Het College is gelet op het vorenstaande van oordeel dat de e-mail van 27 oktober 2020 niet op rechtsgevolg is gericht en daarom niet is aan te merken als een beslissing als bedoeld in artikel 1:3 van de Awb. De e-mail is evenmin gelijk te stellen aan een dergelijke beslissing. Verweerder heeft het bezwaar van appellante tegen de e-mail van 27 oktober 2020 dan ook terecht niet-ontvankelijk verklaard. Het betoog slaagt niet.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellante,

en

het college van bestuur van de Hogeschool Leiden, verweerder.

1. Procesverloop

Bij e-mail van 27 oktober 2020 heeft mr. T. van den Berge, onderwijsmanager, appellante een bericht gestuurd over haar aanwezigheid de volgende dag in de les van docent [Naam].

Bij beslissing van 2 februari 2021 heeft verweerder het door appellante hiertegen gemaakte bezwaar niet-ontvankelijk verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 19 juli 2021, waar appellante, bijgestaan door mr. J.M. Stevers, advocaat te Leiden, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. L.R.M. Vermeulen en mr. J. Kamminga, beiden werkzaam voor verweerder, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellante is voor het studiejaar 2020-201 ingeschreven aan de Hogeschool Leiden waar ze de bacheloropleiding HBO-rechten volgt. In het kader van deze opleiding heeft zij het vak “Kritische Blik” gevolgd, waarbij een groepsopdracht moest worden gemaakt. Vanwege problemen met de samenwerking binnen de groep heeft de docent van het vak, [Naam 1], appellante bij e-mail van 14 oktober 2020 voorgelegd dat zij haar voorzittersrol binnen de groep kan opgeven dan wel individueel de opdracht kan voortzetten. Op 23 oktober 2020 vindt een gesprek plaats tussen appellante, de studentendecaan en [Naam 1]. Bij e-mail van 27 oktober 2020 heeft mr. T. van den Berge, onderwijsmanager, appellante bericht dat zij de volgende dag niet aanwezig hoeft te zijn in de les van docent [Naam 1].

2.2. Appellante heeft bezwaar gemaakt tegen de e-mail van 27 oktober 2020. Verweerder heeft het bezwaar, onder verwijzing naar het advies van de Geschillenadviescommissie, niet-ontvankelijk verklaard. Verweerder heeft hieraan ten grondslag gelegd dat de e-mail van 27 oktober 2020 niet aan te merken is als een beslissing als bedoeld in artikel 1:3 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb). Volgens verweerder moet de e-mail van mr. T. van den Berge slechts worden opgevat als een advies aan appellante om niet naar de les te komen, omdat er nog overleg gaande was over de ontstane situatie met betrekking tot de groepsopdracht. Appellante is volgens verweerder altijd in de gelegenheid gesteld om de lessen te blijven volgen. De mededeling van mr. T. van den Berge kan niet worden opgevat als de oplegging van een maatregel als bedoeld in artikel 7.57h van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW) dan wel als een maatregel als bedoeld in artikel 7.2, eerste en tweede lid, van het Studentenstatuut Hogeschool Leiden 2020-2022.

2.3. Appellante is het niet eens met de beslissing van verweerder en heeft hiertegen beroep ingesteld bij het College. Appellante betoogt dat verweerder haar bezwaar ten onrechte niet-ontvankelijk heeft verklaard. Zij voert aan dat uit de e-mail van 27 oktober 2020 wel degelijk blijkt dat haar de toegang tot het onderwijs is ontzegd nu mr. T. van den Berge haar heeft verzocht om de les van docent [Naam 1] niet bij te wonen. De e-mail van 27 oktober 2020 heeft volgens haar een dwingend karakter. Appellante voert verder aan dat haar voormalige advocaat mailcontact met de opleiding heeft gehad. Uit dit contact blijkt dat dat eerst een gesprek moest plaatsvinden met de opleiding alvorens zij toegang tot de les van docent [Naam 1] zou krijgen. Uit de e-mailcorrespondentie blijkt niet dat slechts is beoogd haar een waarschuwing te geven. De ontzegging van toegang tot de les is op rechtsgevolg gericht en daarom is de beslissing van 27 oktober 2020 aan te merken als een besluit of moet uit een oogpunt van rechtsbescherming daarmee gelijk worden gesteld. Uit de e-mailcorrespondentie die nadien heeft plaatsgevonden blijkt duidelijk dat de ontzegging tot het onderwijs niet beperkt is gebleven tot één les, aldus appellante.

2.4. Artikel 7.57h, eerste lid, van de WHW luidt: “Het instellingsbestuur kan voorschriften geven en maatregelen nemen met betrekking tot de goede gang van zaken in de gebouwen en terreinen van de instelling. Die maatregelen kunnen inhouden dat aan degene die de bedoelde voorschriften heeft overtreden, de toegang tot die gebouwen en terreinen geheel of gedeeltelijk voor de tijd van ten hoogste een jaar wordt ontzegd, of de inschrijving gedurende eenzelfde periode wordt beëindigd.”

Artikel 7.2, eerste lid, van het Studentenstatuut luidt: “Bij overtreding van de huisregels kunnen door of namens het College van Bestuur maatregelen worden genomen. Een maatregel wordt niet eerder opgelegd dan nadat de overtreder in de gelegenheid is gesteld te worden gehoord.”
Het derde lid luidt: “De maatregelen voor studenten en derden kunnen zijn:
a. een schriftelijke waarschuwing;
[…]
c. ontzegging van de toegang tot bepaalde lessen;
[…]”
Het zesde lid luidt: “Voor studenten en extranei is de op basis van de WHW en het Studentenstatuut geldende rechtsbescherming van toepassing, namelijk de procedure in paragraaf 8.5 van dit statuut.”

2.5. Het College overweegt dat het beroep bij het College is beperkt tot de vraag of verweerder het door appellante gemaakte bezwaar tegen de e-mail van 27 oktober 2020 terecht niet-ontvankelijk heeft verklaard. Het College merkt op dat in het beroepschrift van appellante ook inhoudelijke gronden zijn aangevoerd die onder meer zien op de vermeende ontzegging van toegang tot de les. Die gronden hebben geen betrekking op de door het College te beantwoorden vraag. Het Collega zal die gronden dan ook niet bespreken.

2.6. In die e-mail van 27 oktober 2020 van mr. T. van den Berge staat het volgende vermeld: “In aanvulling op mijn eerdere mail wil ik je gezien de situatie verzoeken om morgen niet bij de les van [Naam 1] aanwezig te zijn. Helaas is het nu zo dat hij vreest dat dit de sfeer en de inhoud van de les niet ten goede zal komen en nu we nog niet in met jou gesprek zijn geweest.” Verweerder heeft zich terecht op het standpunt gesteld dat deze e-mail slechts moet worden opgevat als een advies aan appellante om niet naar de les te komen, omdat er nog overleg gaande was over de ontstane situatie met betrekking tot de groepsopdracht en het daarover met appellante gevoerde overleg. Anders dan appellante betoogt, is haar de toegang tot het onderwijs niet ontzegd en is zij ook niet belet het vak “Kritische Blik” af te ronden. Verweerder heeft zich dus terecht op het standpunt gesteld dat de e-mail van 27 oktober 2020 niet kan worden opgevat als de oplegging van een maatregel als bedoeld in artikel 7.57h van de WHW dan wel als een maatregel als bedoeld in artikel 7.2, eerste en tweede lid, van het Studentenstatuut. Dit blijkt ook uit de overige overgelegde correspondentie tussen appellante en de opleiding, waaronder een e-mail van de heer Brandsma van 5 november 2020, waarbij de opleiding aan haar heeft meegedeeld hoe zij op constructieve

wijze het vak “Kritische Blik” kan afronden. Het College is gelet op het vorenstaande van oordeel dat de e-mail van 27 oktober 2020 niet op rechtsgevolg is gericht en daarom niet is aan te merken als een beslissing als bedoeld in artikel 1:3 van de Awb. De e-mail is evenmin gelijk te stellen aan een dergelijke beslissing. Verweerder heeft het bezwaar van appellante tegen de e-mail van 27 oktober 2020 dan ook terecht niet-ontvankelijk verklaard.
Het betoog slaagt niet.

2.7. Het beroep is ongegrond.

2.8. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. E.J. Daalder, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2021/035**
Rechter(s):	mrs. Troostwijk, Drop en Van Diepenbeek
Datum uitspraak:	14 juli 2021
Partijen:	appellant en Technische Universiteit Delft
Trefwoorden:	afstudeerproject corona COVID-19 IND Momi-studienorm persoonlijke omstandigheden studieachterstand studieadviseur
Artikelen:	UWHW: artikel 2.1 Vreemdelingenbesluit 2000: artikel 3.87a, eerste lid aanhef en onder b Gedragscode internationale student hoger onderwijs: artikel 5.5 Regeling normering studievoortgang vanwege verblijfsvergunning in verband met studie: artikel 1
Uitspraak:	ongegrond
Hoofdoverwegingen:	2.4. Naar het oordeel van het College mocht verweerder zich op het standpunt stellen dat het niet halen van de studienorm in het studiejaar 2019-2020 niet door persoonlijke omstandigheden wordt verschoond. Appellant was sinds het studiejaar 2017-2018 bezig met zijn afstudeerproject. Omdat destijds het vooruitzicht bestond dat hij het project zou afronden, heeft verweerder zowel voor dat studiejaar als voor het studiejaar 2018-2019 aangenomen dat het niet halen van de studienorm verschoonbaar was. Het afstudeerproject is in het studiejaar 2019-2020 stopgezet zonder dat appellant dit project had afgerond. Ter zitting van het College heeft appellant bevestigd dat hij met deze stopzetting heeft ingestemd. Er bestond dus geen vooruitzicht dat hij het project het volgende studiejaar zou afronden. Gelet hierop ziet het College niet dat verweerder het door appellant verrichte werk aan het afstudeerproject gedeeltelijk als behaalde studiepunten had moeten aanmerken. Appellant heeft niet aannemelijk gemaakt dat de universiteit hem onvoldoende heeft begeleid. Niet in geschil is dat appellant gedurende het studiejaar geen contact heeft opgenomen met een studieadviseur over zijn studievoortgang en de oorzaken daarvan en dat appellant niet is ingegaan op een voorstel van de universiteit om in gesprek te treden. Het College is voorts van oordeel dat gegeven de omvang van de studieachterstand, verweerder geen doorslaggevend gewicht hoefde toe te kennen aan het belang van appellant bij het afronden van de opleiding. Gelet op het vorenstaande ziet het College ten slotte geen betekenis toekomen aan het beroep van appellant op het onjuist hebben ingevuld van een vakje op het persoonlijke omstandigheden-formulier. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van de Technische Universiteit Delft, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 13 november 2020 is het beroep van appellant op persoonlijke omstandigheden die het niet halen van de Momi-studienorm verschonen, afgewezen en is hem medegedeeld dat de Immigratie- en Naturalisatiedienst (hierna: de IND) hierover zal worden ingelicht.

Bij beslissing van 5 februari 2021 heeft verweerder het daartegen door appellant gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Hiertegen heeft appellant beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 28 mei 2021, waar appellant en verweerder, vertegenwoordigd door mr. S. Barzi, zijn verschenen. Aan de kant van verweerder is verder drs. C.J.M. Flühr MA, process manager Residence Permits van de afdeling Education & Student Affairs, verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellant is een internationale student en volgt sinds het studiejaar 2015-2016 de opleiding Msc Transport, Infrastructure and Logistics. De opleiding omvat 120 studiepunten. Omdat appellant een internationale student is moet hij ieder studiejaar in verband met zijn verblijfsvergunning voldoen aan de Momi-studienorm. Die norm bedraagt 30 studiepunten per studiejaar. Verweerder moet dit aan de IND melden. In het studiejaar 2015-2016 heeft appellant 48 studiepunten behaald. In de daarop volgende studiejaren heeft hij 19, 11, 12,5 en 6 studiepunten behaald. In het studiejaar 2019-2020, waarin appellant dus 6 studiepunten heeft behaald, gold wegens de coronasituatie een aangepaste norm van 15 studiepunten. Indien een internationale student in een studiejaar niet aan de studienorm voldoet, kan verweerder melding aan de IND achterwege laten in geval van door de student te melden persoonlijke omstandigheden die het niet behalen van de norm verschonen. Verweerder heeft van deze mogelijkheid ten aanzien van appellant gebruik gemaakt voor de studiejaren 2016-2017, 2017-2018 en 2018-2019. De laatste twee studiejaren bestonden die omstandigheden uit ‘zullen afstuderen in het volgende studiejaar’. Appellant heeft voor het studiejaar 2019-2020 opnieuw een beroep gedaan op deze omstandigheid. Het beroep van appellant op deze omstandigheid is afgewezen. Verweerder heeft deze beslissing in bezwaar gehandhaafd.

2.2. Appellant is het niet eens met de beslissing van verweerder. Hij voert aan dat hij op het persoonlijke omstandigheden-formulier een verkeerd vakje heeft aangekruist en dat hij eigenlijk een beroep op ‘niet in staat zijn te studeren’ beoogde te doen. Die omstandigheid stond echter niet op het formulier. Volgens hem bestond er onenigheid tussen hem en de opleiding over de aanpak van het afstudeerproject. Verder voert hij aan dat verweerder, gelet op de coronasituatie, genoegen had moeten nemen met het voor de helft afronden van de afstudeerscriptie in plaats van het behalen van 15 studiepunten. Ook stelt hij dat het afstudeerproject ten onrechte is beëindigd, dat ten onrechte geen rekening is gehouden met zijn omstandigheden gedurende zijn gehele studietijd bij de universiteit en dat hij groot belang heeft bij het afronden van zijn opleiding

2.3. Artikel 3.87a, eerste lid, aanhef en onder b, van het Vreemdelingenbesluit 2000 luidt: "De aanvraag tot het verlengen van de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd die is verleend onder een beperking verband houdend met studie, kan in ieder geval op grond van artikel 18, eerste lid, onder f, van de Wet worden afgewezen, indien de houder daarvan […] niet overeenkomstig bij ministeriële regeling vastgestelde normen voldoende studievoortgang boekt."

Artikel 1 van de Regeling normering studievoortgang vanwege verblijfsvergunning in verband met studie luidt: "De norm voor voldoende studievoortgang, als bedoeld in artikel 3.87a, eerste lid, onder b, van het Vreemdelingenbesluit 2000, is de norm zoals vastgelegd in artikel 5.5 van de Gedragscode internationale student hoger onderwijs."

Artikel 5.5 van de Gedragscode internationale student hoger onderwijs luidt: "De instelling stelt jaarlijks, na afloop van ieder studiejaar, de studievoortgang vast van de internationale student, met uitzondering van de uitwisselingsstudent.
Als voldoende studievoortgang wordt aangemerkt: 50% (of meer) van de proportionele nominale studielast voor het (gedeelte van het) studiejaar. In afwijking hiervan geldt dat de internationale student het voorbereidend jaar en de premaster met goed gevolg dient af te ronden.
Indien geen sprake is van voldoende studievoortgang stelt de instelling de oorzaak hiervan vast, bijvoorbeeld door een studievoortganggesprek met een studieadviseur.
Indien blijkt dat de internationale student niet/onvoldoende studeert of het niveau niet aankan, wordt de verblijfsvergunningplichtige student binnen een maand afgemeld bij de IND. Wanneer blijkt dat er persoonlijke omstandigheden zijn als bedoeld in artikel 7.51 WHW alsmede artikel 2.1 Uitvoeringsbesluit WHW, ten gevolge waarvan er geen sprake is van voldoende studievoortgang, worden er bindende afspraken met de internationale student gemaakt opdat het tijdig afstuderen niet in het geding komt. Er vindt in dat geval voor verblijfsvergunningplichtige studenten geen afmelding plaats bij de IND.
Het is per referentperiode slechts éénmalig mogelijk bij verblijfsvergunningplichtige studenten een melding aan de IND achterwege te laten indien geen sprake is van voldoende studievoortgang betreffende deze student, waarbij sprake is van dezelfde persoonlijke omstandigheden."

2.4. Naar het oordeel van het College mocht verweerder zich op het standpunt stellen dat het niet halen van de studienorm in het studiejaar 2019-2020 niet door persoonlijke omstandigheden wordt verschoond. Appellant was sinds het studiejaar 2017-2018 bezig met zijn afstudeerproject. Omdat destijds het vooruitzicht bestond dat hij het project zou afronden, heeft verweerder zowel voor dat studiejaar als voor het studiejaar 2018-2019 aangenomen dat het niet halen van de studienorm verschoonbaar was. Het afstudeerproject is in het studiejaar 2019-2020 stopgezet zonder dat appellant dit project had afgerond. Ter zitting van het College heeft appellant bevestigd dat hij met deze stopzetting heeft ingestemd. Er bestond dus geen vooruitzicht dat hij het project het volgende studiejaar zou afronden. Gelet hierop ziet het College niet dat verweerder het door appellant verrichte werk aan het afstudeerproject gedeeltelijk als behaalde studiepunten had moeten aanmerken. Appellant heeft niet aannemelijk gemaakt dat de universiteit hem onvoldoende heeft begeleid. Niet in geschil is dat appellant gedurende het studiejaar geen contact heeft opgenomen met een studieadviseur over zijn studievoortgang en de oorzaken daarvan en dat appellant niet is ingegaan op een voorstel van de universiteit om in gesprek te treden. Het College is voorts van oordeel dat gegeven de omvang van de studieachterstand, verweerder geen doorslaggevend gewicht hoefde toe te kennen aan het belang van appellant bij het afronden van de opleiding. Gelet op het vorenstaande ziet het College ten slotte geen betekenis toekomen aan het beroep van appellant op het onjuist hebben ingevuld van een vakje op het persoonlijke omstandigheden-formulier.
Het betoog faalt.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H. Troostwijk, voorzitter, en mr. J.Th. Drop en mr. W.D.M. van Diepenbeek, leden, in tegenwoordigheid van mr. T. Hartsuiker, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2021/037**
Rechter(s):	mrs. Troostwijk, Verheij en Daalder
Datum uitspraak:	21 juni 2021
Partijen:	appellante en Saxion Hogeschool
Trefwoorden:	AVG fraude fraudeonderzoek ongeldig verklaren studievertraging
Artikelen:	WHW: artikel 7.12b, tweede lid
Uitspraak:	ongegrond
Hoofdoverwegingen:	2.4. Naar het oordeel van het College bestaat geen grond om te twijfelen aan de onafhankelijkheid van verweerder. Het enkele feit dat bij een gesprek tussen appellante en de examencommissie een jurist aanwezig was die ook secretaris van verweerder is, is voor het ontstaan van die twijfel onvoldoende. Hierbij neemt het College in aanmerking dat die jurist in de zaak van appellante niet als secretaris van verweerder is opgetreden. In zoverre faalt het betoog. 2.5. Het College stelt vast dat de examencommissie het fraudeonderzoek naar de toetsen PT 3 Kwaliteitsregister en PT 4 Kwaliteitsregister is gestart op basis van aanwijzingen die in een eerder onderzoek naar mogelijke onregelmatigheden van appellante bij een andere toets naar voren zijn gekomen. Dat de examencommissie dat eerdere onderzoek had afgerond zonder appellante een sanctie op te leggen, betekent niet dat de examencommissie het fraudeonderzoek naar de toetsen PT 3 Kwaliteitsregister en PT 4 Kwaliteitsregister niet mocht starten. Hetgeen appellante aanvoert, biedt verder geen grond voor het oordeel dat het fraudeonderzoek onzorgvuldig of in strijd met de AVG was. Dat de examencommissie contact heeft gezocht met personen om te controleren of zij daadwerkelijk een handtekening op een document hebben gezet, was gerechtvaardigd door de gerezen verdenkingen. Hetgeen appellante aanvoert, biedt evenmin grond voor het oordeel dat een aantal docenten zich op ongepaste wijze met het fraudeonderzoek heeft bemoeid. Het stond de docenten vrij de examencommissie van informatie te voorzien. Ook in zoverre faalt het betoog. 2.6. Het College stelt verder vast dat de examencommissie de constatering dat appellante handtekeningen heeft vervalst, heeft gebaseerd op de verklaringen van de personen die die handtekeningen in het kader van hun beoordeling van appellante zouden hebben gezet. Volgens die verklaringen hebben die personen de desbetreffende handtekeningen niet gezet. De verklaringen zijn duidelijk en consistent, en daarmee niet ongeloofwaardig. Verder is niet in geschil dat de moeder van appellante een aantal beoordelingsformulieren over door appellente verrichte handelingen heeft ondertekend. Naar het oordeel van het College hebben de examencommissie en verweerder zich terecht op het standpunt gesteld dat de moeder, die geen kwalificaties op het gebied van verpleegkunde heeft, daartoe niet bevoegd was. Evenmin is gebleken dat appellante toestemming was gegeven om de desbetreffende handelingen door haar moeder te laten beoordelen. Voor zover de door appellante verrichtte handelingen de zorg aan haar in de woning van appellante en haar moeder verblijvende grootvader

betroffen, maakt dit het voorgaande niet anders. Ook dergelijke handelingen hadden door een ter zake kundige opleider moeten worden beoordeeld. Dat aanvankelijk niet is ontdekt dat het de moeder van appellante was die de formulieren heeft ondertekend, is geen reden om appellante hiervoor niet verantwoordelijk te houden. Het moest voor appellante duidelijk zijn dat zij zich door een bevoegde, onafhankelijke persoon diende te laten beoordelen.
Gelet op het voorgaande heeft verweerder terecht het standpunt van de examencommissie juist geacht dat appellante fraude heeft gepleegd.
In zoverre faalt het betoog eveneens.
2.7. Appellante heeft door de sanctie een jaar studievertraging opgelopen. Dit is naar het oordeel van het College evenredig aan de aanzienlijke ernst van de fraude, bestaande uit het herhaaldelijk vervalsen en ten onrechte gebruiken van handtekeningen.
Ook in zoverre faalt het betoog.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van Saxion Hogeschool, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 14 september 2020 heeft de examencommissie van de bacheloropleidingen van de Academie Gezondheidszorg vastgesteld dat appellante fraude heeft gepleegd bij de door haar afgelegde toetsen PT 3 Kwaliteitsregister en PT 4 Kwaliteitsregister. Als sanctie heeft de examencommissie deze toetsen ongeldig verklaard en appellante voor de periode van 1 september 2020 tot 1 september 2021 uitgesloten van deelname aan toetsing binnen de opleiding HBO-verpleegkunde.

Bij beslissing van 10 februari 2021 heeft verweerder het daartegen door appellante ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Hiertegen heeft appellante beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 6 mei 2021, waar appellante, bijgestaan door haar moeder [naam], is verschenen. Verweerder, vertegenwoordigd door zijn secretaris mr. W.H. Ates, en de examencommissie, vertegenwoordigd door M. Maatman, hebben online aan de zitting deelgenomen.

2. Overwegingen

2.1. De examencommissie heeft geconstateerd dat appellante fraude heeft gepleegd bij de door haar afgelegde toetsen PT 3 Kwaliteitsregister en PT 4 Kwaliteitsregister. De geconstateerde fraude bestaat uit het vervalsen van handtekeningen onder beoordelingsformulieren en het laten ondertekenen van beoordelingsformulieren door haar moeder, een niet bevoegde persoon met wie appellante een familieband heeft. Als sanctie heeft de examencommissie deze toetsen ongeldig verklaard en appellante voor de periode van 1 september 2020 tot 1 september 2021 uitgesloten van deelname aan toetsing binnen de opleiding HBO-verpleegkunde. Verweerder heeft de beslissing van de examencommissie in stand gelaten.

2.2. Appellante is het hiermee niet eens. Zij betoogt dat zij geen fraude heeft gepleegd, dat de examencommissie het fraudeonderzoek niet mocht starten, dat het fraudeonderzoek onzorgvuldig en in strijd met de AVG was, dat zij er eerder op had moeten worden gewezen dat er iets mis was met de door haar moeder ondertekende documenten, dat een aantal docenten zich op ongepaste wijze met het onderzoek van de examencommissie heeft bemoeid, dat de verklaringen van A. Dreteler, L. Scheringa en S. Kuipers ongeloofwaardig zijn, dat verweerder niet onafhankelijk is en dat de opgelegde sanctie haar zwaar heeft getroffen.

2.3. Artikel 7.12b, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) luidt: "Indien een student of extraneus fraudeert, kan de examencommissie de betrokkene het recht ontnemen één of meer door de examencommissie aan te wijzen tentamens of examens af te leggen, gedurende een door de examencommissie te bepalen termijn van ten hoogste een jaar. Bij ernstige fraude kan het instellingsbestuur op voorstel van de examencommissie de inschrijving voor de opleiding van de betrokkene definitief beëindigen."

2.4. Naar het oordeel van het College bestaat geen grond om te twijfelen aan de onafhankelijkheid van verweerder. Het enkele feit dat bij een gesprek tussen appellante en de examencommissie een jurist aanwezig was die ook secretaris van verweerder is, is voor het ontstaan van die twijfel onvoldoende. Hierbij neemt het College in aanmerking dat die jurist in de zaak van appellante niet als secretaris van verweerder is opgetreden.
In zoverre faalt het betoog.

2.5. Het College stelt vast dat de examencommissie het fraudeonderzoek naar de toetsen PT 3 Kwaliteitsregister en PT 4 Kwaliteitsregister is gestart op basis van aanwijzingen die in een eerder onderzoek naar mogelijke onregelmatigheden van appellante bij een andere toets naar voren zijn gekomen. Dat de examencommissie dat eerdere onderzoek had afgerond zonder appellante een sanctie op te leggen, betekent niet dat de examencommissie het fraudeonderzoek naar de toetsen PT 3 Kwaliteitsregister en PT 4 Kwaliteitsregister niet mocht starten. Hetgeen appellante aanvoert, biedt verder geen grond voor het oordeel dat het fraudeonderzoek onzorgvuldig of in strijd met de AVG was. Dat de examencommissie contact heeft gezocht met personen om te controleren of zij daadwerkelijk een handtekening op een document hebben gezet, was gerechtvaardigd door de gerezen verdenkingen. Hetgeen appellante aanvoert, biedt evenmin grond voor het oordeel dat een aantal docenten zich op ongepaste wijze met het fraudeonderzoek heeft bemoeid. Het stond de docenten vrij de examencommissie van informatie te voorzien.
Ook in zoverre faalt het betoog.

2.6. Het College stelt verder vast dat de examencommissie de constatering dat appellante handtekeningen heeft vervalst, heeft gebaseerd op de verklaringen van de personen die die handtekeningen in het kader van hun beoordeling van appellante zouden hebben gezet. Volgens die verklaringen hebben die personen de desbetreffende handtekeningen niet gezet. De verklaringen zijn duidelijk en consistent, en daarmee niet ongeloofwaardig. Verder is niet in geschil dat de moeder van appellante een aantal beoordelingsformulieren over door appellente verrichte handelingen heeft ondertekend. Naar het oordeel van het College hebben de examencommissie en verweerder zich terecht op het standpunt gesteld dat de moeder, die geen kwalificaties op het gebied van verpleegkunde heeft, daartoe niet bevoegd was. Evenmin is gebleken dat appellante toestemming was gegeven om de desbetreffende handelingen door haar moeder te laten beoordelen. Voor zover de door appellante verrichtte handelingen de zorg aan haar in de woning van appellante en haar moeder verblijvende grootvader betroffen, maakt dit het voorgaande niet anders. Ook dergelijke handelingen hadden door een ter zake kundige opleider moeten worden beoordeeld. Dat aanvankelijk niet is ontdekt dat het de moeder van appellante was die de formulieren heeft ondertekend, is geen reden om appellante hiervoor niet verantwoordelijk te houden. Het moest voor appellante duidelijk zijn dat zij zich door een bevoegde, onafhankelijke persoon diende te laten beoordelen.
Gelet op het voorgaande heeft verweerder terecht het standpunt van de examencommissie juist geacht dat

appellante fraude heeft gepleegd.
In zoverre faalt het betoog eveneens.

2.7. Appellante heeft door de sanctie een jaar studievertraging opgelopen. Dit is naar het oordeel van het College evenredig aan de aanzienlijke ernst van de fraude, bestaande uit het herhaaldelijk vervalsen en ten onrechte gebruiken van handtekeningen.
Ook in zoverre faalt het betoog

2.8. Het beroep is ongegrond.

2.9. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspaak is gedaan door mr. H. Troostwijk, voorzitter, en mr. N. Verheij en mr. E.J. Daalder, leden, in tegenwoordigheid van mr. T. Hartsuiker, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2021/038**
Rechter(s):	mrs. Troostwijk, Drop en Vermeulen
Datum uitspraak:	9 juni 2021
Partijen:	appellant en CBE Open Universiteit
Trefwoorden:	buitenproportioneel discriminatoir ernstige fraude financiële tegemoetkoming judicium ongeldig plagiaat plagiaatdetectiesysteem recidive
Artikelen:	WHW: artikel 7.12b, tweede lid OER: artikel 4.4 Examenreglement: artikel 2.3.3 Examenreglement: artikel 2.3.7
Uitspraak:	ongegrond
Hoofdoverwegingen:	2.8. Zoals het College eerder heeft overwogen (onder meer de uitspraak van 6 juni 2016 in zaak nr. CBHO 2015/247.5) dient de vraag of sprake is geweest van fraude te worden beoordeeld aan de hand van objectieve maatstaven en zijn de intenties van de betrokken student in beginsel niet van belang. 2.9. Het College is van oordeel dat verweerder zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat de commissie voor de examens, gelet op de overgelegde stukken, waaronder het werkstuk van appellant waarin door de examinator met kleuren is aangegeven welke overlap er is met de bachelorscriptie van de Universiteit Twente, plagiaat heeft aangetoond. Het werkstuk van appellant en de bachelorscriptie van de Universiteit Twente vertonen een dusdanig grote overlap in inhoud en opzet dat een toevalstreffer zeer onaannemelijk is. Daarbij is mede in aanmerking genomen dat een eerste versie van het werkstuk 20% overeenkwam met die scriptie. Noch in administratief beroep bij verweerder noch in zijn beroepschrift noch ter zitting heeft appellant concreet inzichtelijk kunnen maken op welke punten de door de examinator uitgevoerde handmatige controle onjuist is. Anders dan appellant aanvoert, staat geen rechtsregel eraan in de weg dat een examinator een handmatige plagiaatcontrole uitvoert. In dit geval had de examinator daar alle aanleiding toe, aangezien appellant eerder een versie van het werkstuk had ingediend die grote overlap vertoonde met de al genoemde bachelorscriptie. Daar komt bij dat bij de plagiaatcontrole van de tweede versie weliswaar slechts 1% overlap was vastgesteld, maar dat de examinator bij lezing van het werkstuk de indruk kreeg dat er toch een grote overlap bestond. Het College volgt evenmin het betoog van appellant dat de examinator ernstig in gebreke is gebleven bij de begeleiding van het onderzoek. De examinator heeft appellant er bij terugzending van de eerste versie van zijn werkstuk juist op gewezen dat er overlap met een andere scriptie bestond en hem in de gelegenheid gesteld zijn fouten te herstellen door het indienen van een nieuwe gewijzigde versie. Daarbij heeft de examinator hem bovendien nog gewezen op de bij de Open Universiteit geldende regels over plagiaat. Ter zitting heeft verweerder bevestigd dat de examinator, gelet op de geldende plagiaatregels, in het geval van appellant zeer coulant is geweest. Ten aanzien van de aan appellant opgelegde sancties is het College van oordeel dat deze passend zijn. Ten aanzien van het ontnemen van de mogelijkheid om af te studeren met het judicium (summa) cum laude

overweegt het College dat, anders dan appellant heeft aangevoerd, een juridische grondslag gelegen is in artikel 2.3.7, tweede lid, aanhef en onder d, van het Examenreglement. Dat appellant vertraging zal ondervinden van deze sancties en extra studiekosten zal maken, is inherent aan de opgelegde sancties. Voor een financiële tegemoetkoming is dan ook geen aanleiding.
Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Open Universiteit, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 30 september 2020 heeft de commissie voor de examens aan appellant medegedeeld dat is vastgesteld dat hij plagiaat heeft gepleegd bij de cursus Voorbereiding afstudeeropdracht MSCM (MM0502). De commissie heeft deze plagiaat als ernstige fraude gekwalificeerd. Daarbij heeft de commissie geconstateerd dat sprake is van recidive. De examencommissie heeft de geleverde prestatie voor het tentamen Voorbereiding afstudeeropdracht MSCM (MM0502) ongeldig verklaard met verlies van één van de tentamenkansen en hem voorts het recht ontnomen om gedurende een jaar tentamens af te leggen voor elke cursus in het aanbod van de Open Universiteit. Verder heeft de examencommissie besloten om hem een eventueel judicium (summa) cum laude te weigeren.

Bij beslissing van 20 januari 2021, verzonden 26 februari 2021, heeft verweerder het door appellant daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 17 mei 2021, waar verweerder, vertegenwoordigd door S.E.M. van der Westen LLB, secretaris van verweerder, en mr. A.L.H. Koopman, is verschenen. Appellant heeft via een videoverbinding aan de zitting deelgenomen.

2. Overwegingen

Wet- en regelgeving

2.1. Ingevolge artikel 7.12b, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW) kan de examencommissie, indien een student of extraneus fraudeert, de betrokkene het recht ontnemen één of meer door de examencommissie aan te wijzen tentamens of examens af te leggen, gedurende een door de examencommissie te bepalen termijn van ten hoogste een jaar. Bij ernstige fraude kan het instellingsbestuur op voorstel van de examencommissie de inschrijving voor de opleiding van de betrokkene definitief beëindigen.
Ingevolge het derde lid stelt de examencommissie regels vast over de uitvoering van de taken en bevoegdheden, bedoeld in het eerste lid, onderdelen a, b en d, en het tweede lid, en over de maatregelen die zij in dat verband kan nemen. […].

2.2. Op grond van artikel 4.4, onderdeel b, van de Onderwijs- en examenregeling 2020-2021 WO-masteropleidingen (hierna: OER) stelt de commissie voor de examens in het Examenreglement nadere

regels vast ter uitvoering van het bepaalde in de paragrafen 4, 5 en 6 van deze OER voor zover het de wettelijke taken van de commissie betreft.

2.3. Op grond van artikel 2.3.3, eerste lid, van het Examenreglement 2020-2021 (hierna: Examenreglement) is plagiaat een vorm van fraude als bedoeld in artikel 7.12b WHW en doet zich voor als een tentamenkandidaat het werk van anderen als eigen werk presenteert.

Op grond van het tweede lid worden in ieder geval de volgende gedragingen als plagiaat aangemerkt:
a. Het gebruikmaken dan wel overnemen van andermans teksten, gegevens of ideeën zonder volledige en correcte bronvermelding, ongeacht of er al dan niet sprake is van een vertaling.
b. Het parafraseren van andermans teksten zonder voldoende bronvermelding.
c. Het indienen van een eerder ingediende of daarmee vergelijkbare tekst voor opdrachten van andere examenonderdelen.
d. Het overnemen van werk van andere studenten en dit laten doorgaan voor eigen werk.
e. Het indienen van werkstukken of afstudeeropdrachten die (al dan niet tegen betaling) – geheel of gedeeltelijk – door een derde zijn geschreven (ghost writing).

Op grond van artikel 2.3.5, tweede lid, kan er sprake zijn van ernstige fraude in de volgende gevallen:
a. De commissie voor de examens heeft vastgesteld dat student zich schuldig heeft gemaakt aan fraude en dat er sprake is van verzwarende omstandigheden. Onder verzwarende omstandigheden wordt in ieder geval verstaan:
[…]
recidive
b. Plagiaat bij de afstudeeropdracht van bachelor of masteropleiding.
[…]

Op grond van artikel 2.3.7, eerste lid, wordt, indien de commissie voor de examens tot het oordeel komt dat er sprake is van fraude of plagiaat, altijd geweigerd de uitslag van het desbetreffende tentamen c.q. bijzondere verplichting vast te stellen of wordt het desbetreffende tentamen c.q. bijzondere verplichting ongeldig verklaard, hetgeen schriftelijk aan de student wordt medegedeeld.
Op grond van het tweede lid kan de commissie voor de examens voorts de volgende sancties opleggen:
a. Het verlies van een of meerdere tentamenkansen, waarop krachtens de inschrijvingsvoorwaarden recht bestaat.
b. Het aan student gedurende een door de commissie voor de examens te bepalen termijn van ten hoogste één jaar ontnemen van het recht een of meer bij het besluit aan te wijzen tentamens of bijzondere verplichtingen aan de Open Universiteit af te leggen.
[…]
d. Het weigeren om een judicium (summa) cum laude te verlenen aan betreffende student.
[…]
Op grond van het derde lid houdt de commissie voor de examens bij het opleggen van een sanctie wegens geconstateerde fraude, benevens het bepaalde in lid 2, de regel aan dat de opgelegde sanctie in verhouding staat tot de geconstateerde fraude hetgeen het volgende betekent:
a. Bij een eerste constatering van fraude is de sanctie milder dan bij herhaling van fraude; student wordt dan tevens gewaarschuwd voor de consequenties van herhaling namelijk verzwaring van de sanctie.
b. Fraude in de afstudeerfase resp. bij het afleggen van het examen van een opleiding wordt zwaarder bestraft dan fraude in een eerdere fase van de opleiding.

Voorgeschiedenis en besluitvorming

2.4. Appellant is student bij de masteropleiding Management aan de Open Universiteit. In juni 2020 heeft appellant een onderzoeksplan ingediend bij zijn docent/examinator ten behoeve van het vak Voorbereiding afstudeeropdracht MSCM (MM0502). Uit een geautomatiseerde scan van het plagiaatdetectiesysteem Urkund, die standaard door examinatoren wordt uitgevoerd, bleek tussen dit onderzoeksplan en een

bachelorscriptie van een student aan de Universiteit Twente 20% overlap te bestaan. Deze overlap bestond uit stukken tekst die letterlijk uit de scriptie waren overgenomen. Bij e-mailbericht van 16 juli 2020 heeft de examinator de student hierop gewezen en hem de mogelijkheid geboden een nieuwe, gewijzigde versie in te dienen. Hiervan heeft appellant op 10 augustus 2020 gebruikt gemaakt.

2.5. Op 28 augustus 2020 heeft de examinator bij de commissie voor de examens melding gemaakt van het vermoeden van plagiaat ten aanzien van nieuwe, gewijzigde versie van het werkstuk. De examinator heeft gemeld dat uit de geautomatiseerde plagiaatscan van de nieuwe versie van het ingeleverde werkstuk is gebleken dat er 1% overlap is met de bachelorscriptie van een student aan de Universiteit Twente, maar dat bij een nadere handmatige controle is gebleken dat de overlap veel groter is. De hele opbouw van de opdracht van appellant volgt de bachelorscriptie van de student van de Universiteit Twente. Hele passages en de hele gedachtegang van deze paper zijn overgenomen, met subtiele wijziging van woorden en zinsconstructies. Ook de methodesectie komt 1-op-1 overeen, aldus de examinator.

2.6. De commissie voor de examens heeft een onderzoek ingesteld en is in de beslissing van 30 september 2020 tot dezelfde conclusies als de examinator gekomen, namelijk dat sprake is van plagiaat. Aan de beslissing van 20 januari 2021 heeft verweerder ten grondslag gelegd dat, gelet op de overgelegde stukken, waaronder het werkstuk van appellant waarin door de examinator met kleuren is aangegeven welke overlap er is met de bachelorscriptie van de Universiteit Twente, plagiaat voldoende is aangetoond. Uit de overlap blijkt dat er grote overeenkomsten zijn en dat er op onderdelen slechts kleine verschillen zijn aan te wijzen. Het betoog van appellant dat de examinator ernstig in gebreke is gebleven in het bijsturen van zijn onderzoek, volgt verweerder niet. De examinator heeft appellant er naar aanleiding van de eerste ingeleverde versie op gewezen dat er grote overlap was en hem de mogelijkheid geboden om een bijgewerkte versie in te dienen, waarbij hij rekening diende te houden met de bij de Open Universiteit geldende regels over plagiaat. Verder heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat het, gelet op de overlap van 20% in de eerste versie van het ingeleverde werkstuk, niet onredelijk was dat de examinator de tweede versie van het ingeleverde werkstuk aan een handmatige controle heeft onderworpen. Ten aanzien van de zwaarte van de sanctie heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat de genomen sancties niet buitenproportioneel zijn. Met verwijzing naar een eerdere beslissing van 24 maart 2020 heeft de commissie zich voorts op het standpunt gesteld dat sprake is van recidive. Het eerdere plagiaat is niet bestreden. Daarnaast betreft het nu plagiaat bij een afstudeerwerkstuk, dat als ernstige fraude wordt aangemerkt.

Het geschil in beroep

2.7. Appellant is het niet eens met de beslissing van verweerder van 26 februari 2021. Hij betwist de juistheid en de rechtmatigheid van de conclusie van verweerder. Verweerder heeft zich niet mogen baseren op een handmatig uitgevoerde controle van de examinator. De geautomatiseerde plagiaatcontrole gaf daar, met een 1% overlap, geen enkele aanleiding toe. Appellant meent dat er vanwege een eerdere fraudekwestie bewust bij zijn naam naar onregelmatigheden is gezocht en hij kwalificeert dat als onrechtmatig discriminatoir selectief profileren. Appellant erkent dat er raakvlakken zijn tussen de bachelorscriptie van de student aan de Universiteit Twente en zijn werkstuk. Die bachelorscriptie was bij hem echter niet bekend. Daarbij verschillen de voor de beoordeling wezenlijke onderdelen, zoals het onderzoeksplan en de nog te verzamelen data. De gelijke opzet van zijn werkstuk is toeval en mogelijk veroorzaakt door het gebruik van soortgelijke referenties. Daarbij had zijn begeleider moeten wijzen op de overlap die toevalligerwijs bestond met de bachelorscriptie van de Universiteit Twente, aldus appellant. Verder voert appellant aan dat de strafmaat buitenproportioneel is. Er is geen rekening gehouden met de omstandigheid dat de begeleider ernstig in gebreke is gebleven in het bijsturen van zijn kennelijk verkeerd opgezet onderzoek. Het ontnemen van elke vorm van onderwijs voor ten minste 1 jaar zorgt voor veel vertraging en extra studiekosten. Het ontnemen van de mogelijkheid om af te studeren met het judicium (summa) cum laude kent volgens appellant geen enkele grondslag. Appellant wenst een financiële tegemoetkoming vanwege de door hem geleden vertragingsschade.

Beoordeling door het College

2.8. Zoals het College eerder heeft overwogen (onder meer de uitspraak van 6 juni 2016 in zaak nr. CBHO 2015/247.5) dient de vraag of sprake is geweest van fraude te worden beoordeeld aan de hand van objectieve maatstaven en zijn de intenties van de betrokken student in beginsel niet van belang.

2.9. Het College is van oordeel dat verweerder zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat de commissie voor de examens, gelet op de overgelegde stukken, waaronder het werkstuk van appellant waarin door de examinator met kleuren is aangegeven welke overlap er is met de bachelorscriptie van de Universiteit Twente, plagiaat heeft aangetoond. Het werkstuk van appellant en de bachelorscriptie van de Universiteit Twente vertonen een dusdanig grote overlap in inhoud en opzet dat een toevalstreffer zeer onaannemelijk is. Daarbij is mede in aanmerking genomen dat een eerste versie van het werkstuk 20% overeenkwam met die scriptie. Noch in administratief beroep bij verweerder noch in zijn beroepschrift noch ter zitting heeft appellant concreet inzichtelijk kunnen maken op welke punten de door de examinator uitgevoerde handmatige controle onjuist is.
Anders dan appellant aanvoert, staat geen rechtsregel eraan in de weg dat een examinator een handmatige plagiaatcontrole uitvoert. In dit geval had de examinator daar alle aanleiding toe, aangezien appellant eerder een versie van het werkstuk had ingediend die grote overlap vertoonde met de al genoemde bachelorscriptie. Daar komt bij dat bij de plagiaatcontrole van de tweede versie weliswaar slechts 1% overlap was vastgesteld, maar dat de examinator bij lezing van het werkstuk de indruk kreeg dat er toch een grote overlap bestond.
Het College volgt evenmin het betoog van appellant dat de examinator ernstig in gebreke is gebleven bij de begeleiding van het onderzoek. De examinator heeft appellant er bij terugzending van de eerste versie van zijn werkstuk juist op gewezen dat er overlap met een andere scriptie bestond en hem in de gelegenheid gesteld zijn fouten te herstellen door het indienen van een nieuwe gewijzigde versie. Daarbij heeft de examinator hem bovendien nog gewezen op de bij de Open Universiteit geldende regels over plagiaat. Ter zitting heeft verweerder bevestigd dat de examinator, gelet op de geldende plagiaatregels, in het geval van appellant zeer coulant is geweest.
Ten aanzien van de aan appellant opgelegde sancties is het College van oordeel dat deze passend zijn. Ten aanzien van het ontnemen van de mogelijkheid om af te studeren met het judicium (summa) cum laude overweegt het College dat, anders dan appellant heeft aangevoerd, een juridische grondslag gelegen is in artikel 2.3.7, tweede lid, aanhef en onder d, van het Examenreglement. Dat appellant vertraging zal ondervinden van deze sancties en extra studiekosten zal maken, is inherent aan de opgelegde sancties. Voor een financiële tegemoetkoming is dan ook geen aanleiding.
Het betoog faalt.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H. Troostwijk, voorzitter, en mr. J.Th. Drop en mr. B.P. Vermeulen, leden, in tegenwoordigheid van mr. M. Rijsdijk als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2021/039**
Rechter(s):	mrs. Troostwijk, Drop en Van Diepenbeek
Datum uitspraak:	6 augustus 2021
Partijen:	appellant en CBE Hogeschool van Amsterdam
Trefwoorden:	BNSA studieadvies studieplan
Artikelen:	WHW: artikel 7.8b OER: artikel 5.6
Uitspraak:	ongegrond
Hoofdoverwegingen:	2.4. Naar het oordeel van het College is verweerder uitgegaan van een juiste invulling van artikel 5.6, tweede lid, van de OER. Verweerder heeft onderkend dat de examencommissie bij de toepassing van die bepaling niet kan volstaan met de beoordeling of de betrokken student binnen één studiejaar een vergelijkbare propedeuse aan een andere instelling heeft afgerond, maar ook altijd moet beoordelen of de student anderszins aannemelijk heeft gemaakt dat hij de opleiding binnen een redelijke termijn met goed gevolg kan afronden. Verder heeft verweerder zich naar het oordeel van het College, gelet op de bewoordingen van artikel 7.8b, derde lid, van de WHW en het appellant gegeven BNSA, terecht op het standpunt gesteld dat de examencommissie als uitgangspunt mocht nemen dat appellant ongeschikt voor de opleiding moet worden geacht. Hierbij wordt in aanmerking genomen dat de rechtmatigheid van het BNSA hier niet ter beoordeling voorligt. Ten slotte heeft verweerder naar het oordeel van het College terecht het standpunt van de examencommissie juist geacht dat appellant niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij de opleiding binnen een redelijke termijn met goed gevolg kan afronden. Weliswaar heeft appellant een studieplan voorgesteld, maar dit bevat, zoals verweerder ter zitting van het College heeft toegelicht, onvoldoende aanwijzingen om ervan uit te gaan dat appellant bij hervatting van de opleiding wel voldoende studievoortgang zal boeken. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool van Amsterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 8 september 2020 heeft de examencommissie van de opleiding Engineering een verzoek van appellant afgewezen om, na een eerder voor die opleiding ontvangen bindend negatief studieadvies (hierna: BNSA), weer tot die opleiding te worden toegelaten.

Bij beslissing van 17 februari 2021 heeft verweerder het daartegen door appellant ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Hiertegen heeft appellant beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 28 mei 2021, waar appellant, bijgestaan door mr. C.W. Simonis, advocaat te Den Haag, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. M.C. Werner, secretaris van verweerder, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellant heeft in het studiejaar 2017-2018 de bacheloropleiding Engineering: ED&I deeltijd gevolgd. In dat studiejaar heeft hij 27 studiepunten voor propedeusevakken behaald, waarvan 20 studiepunten waren toe te schrijven aan vrijstellingen. Appellant voldeed hiermee niet aan de voor een positief studieadvies geldende studienorm van 50 studiepunten voor propedeusevakken, maar heeft een uitgesteld studieadvies gekregen. Aan het eind van het studiejaar 2018-2019 had appellant 57 studiepunten voor propedeusevakken behaald. Hij voldeed daarmee niet aan de voor het tweede studiejaar geldende studienorm van 60 studiepunten voor propedeusevakken. Appellant is daarom een BNSA gegeven. Omdat hij hiertegen geen rechtsmiddelen heeft aangewend, is het BNSA in rechte komen vast te staan. Als gevolg van het BNSA is de inschrijving van appellant voor de opleiding beëindigd. Niet in geschil is dat appellant in het studiejaar 2019-2020 onderwijs heeft gevolgd, hoewel hij niet ingeschreven stond.
Bij brief van 31 juli 2020 heeft appellant de examencommissie verzocht hem weer tot de opleiding toe te laten. Daarbij heeft appellant verwezen naar een studieplan. Volgens het studieplan is het voor hem mogelijk om binnen één studiejaar alle resterende vakken van de opleiding af te ronden. De examencommissie heeft het verzoek afgewezen, omdat zij alleen overweegt een student weer toe te laten wanneer deze binnen één studiejaar een vergelijkbare propedeuse aan een andere instelling heeft afgerond. Dit is bij appellant niet het geval. Verweerder heeft de beslissing van de examencommissie in stand gelaten. Daarbij heeft verweerder geoordeeld dat de examencommissie, indien een student niet aan het appellant tegengeworpen vereiste voldoet, wel altijd ook moet beoordelen of de student anderszins aannemelijk heeft gemaakt dat hij de opleiding binnen een redelijke termijn met goed gevolg kan afronden. Volgens verweerder heeft de examencommissie die beoordeling bij appellant gemaakt en heeft de examencommissie in administratief beroep de voor appellant ongunstige uitkomst van die beoordeling deugdelijk gemotiveerd.

2.2. Appellant is het niet eens met de beslissing van verweerder. Hij voert aan dat de examencommissie het vereiste dat een student binnen één studiejaar een vergelijkbare propedeuse aan een andere instelling heeft afgerond niet mocht tegenwerpen, omdat dit vereiste niet uit artikel 5.6 van de toepasselijke Onderwijs- en examenregeling (hierna: de OER) volgt en dat verweerder dit vereiste daarom ten onrechte bij de beoordeling heeft betrokken. Ook is verweerder er volgens hem ten onrechte van uitgegaan dat een student die een BNSA voor een opleiding heeft gekregen ongeschikt is voor die opleiding. Verder voert appellant aan dat verweerder ten onrechte het standpunt van de examencommissie juist geacht dat hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij de opleiding binnen een redelijke termijn met goed gevolg kan afronden. Volgens hem is de examencommissie onvoldoende ingegaan op het in administratief beroep voorgestelde studieplan.

2.3. Artikel 7.8b, derde lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) luidt: “Aan een advies als bedoeld in het eerste of tweede lid kan het instellingsbestuur ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving, een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding, doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld. Het instellingsbestuur kan aan de afwijzing een termijn verbinden. Het instellingsbestuur kan de afwijzing uitstrekken tot opleidingen die met de desbetreffende opleiding het propedeutisch examen gemeen hebben. Het instellingsbestuur kan van de bevoegdheid krachtens dit lid slechts gebruikmaken, indien het in de propedeutische fase van de desbetreffende opleiding zorgt voor

zodanige voorzieningen dat de mogelijkheden voor goede studievoortgang zijn gewaarborgd."
Het vijfde lid luidt: "Van de student die op grond van het derde lid is afgewezen, wordt de inschrijving voor de desbetreffende opleiding aan de betrokken instelling beëindigd. De student kan niet opnieuw aan die instelling voor die opleiding worden ingeschreven, tenzij het instellingsbestuur toepassing heeft gegeven aan de derde volzin van het derde lid of tenzij de betrokkene op een later tijdstip verzoekt om te worden ingeschreven voor de desbetreffende opleiding en daarbij ten genoegen van het instellingsbestuur aannemelijk maakt dat hij die opleiding met vrucht zal kunnen volgen."

Artikel 5.6, eerste lid, van de OER luidt: "Studenten die een negatief bindend studieadvies hebben ontvangen, kunnen niet meer aan de HvA voor dezelfde opleiding worden ingeschreven."
Het tweede lid luidt: "De student die een negatief bindend studieadvies heeft ontvangen kan na een jaar een verzoek indienen voor inschrijving bij dezelfde opleiding of bij een andere opleiding, waarop het ontvangen negatief bindend studieadvies van toepassing is. De examencommissie besluit alleen positief op dat verzoek indien de student voldoende aannemelijk kan maken dat zij de opleiding alsnog binnen redelijke termijn met goed gevolg kan afronden."

2.4. Naar het oordeel van het College is verweerder uitgegaan van een juiste invulling van artikel 5.6, tweede lid, van de OER. Verweerder heeft onderkend dat de examencommissie bij de toepassing van die bepaling niet kan volstaan met de beoordeling of de betrokken student binnen één studiejaar een vergelijkbare propedeuse aan een andere instelling heeft afgerond, maar ook altijd moet beoordelen of de student anderszins aannemelijk heeft gemaakt dat hij de opleiding binnen een redelijke termijn met goed gevolg kan afronden. Verder heeft verweerder zich naar het oordeel van het College, gelet op de bewoordingen van artikel 7.8b, derde lid, van de WHW en het appellant gegeven BNSA, terecht op het standpunt gesteld dat de examencommissie als uitgangspunt mocht nemen dat appellant ongeschikt voor de opleiding moet worden geacht. Hierbij wordt in aanmerking genomen dat de rechtmatigheid van het BNSA hier niet ter beoordeling voorligt. Ten slotte heeft verweerder naar het oordeel van het College terecht het standpunt van de examencommissie juist geacht dat appellant niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij de opleiding binnen een redelijke termijn met goed gevolg kan afronden. Weliswaar heeft appellant een studieplan voorgesteld, maar dit bevat, zoals verweerder ter zitting van het College heeft toegelicht, onvoldoende aanwijzingen om ervan uit te gaan dat appellant bij hervatting van de opleiding wel voldoende studievoortgang zal boeken.
Het betoog faalt.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H. Troostwijk, voorzitter, en mr. J.Th. Drop en
mr. W.D.M. van Diepenbeek, leden, in tegenwoordigheid van mr. T. Hartsuiker, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2021/040**
Rechter(s):	mr. Streefkerk
Datum uitspraak:	8 juli 2021
Partijen:	appellant en Rijksuniversiteit Groningen
Trefwoorden:	bestuursbeurs collegegeldvrij besturen corona COVID-19 coulance overmacht profileringsfonds
Artikelen:	WHW: artikel 7.47a Regeling Profileringsfonds RUG: artikel 25
Uitspraak:	ongegrond
Hoofdoverwegingen:	2.5. In hetgeen appellant aanvoert, ziet het College geen grond voor het oordeel dat de beslissing van verweerder niet in stand kan blijven. Het College overweegt dat vast staat dat appellant zijn aanvraag voor collegegeldvrij besturen op 2 november 2020, en dus te laat, heeft ingediend. Uit de Regeling Profileringsfonds volgt namelijk dat de aanvraag vóór 1 september 2020 moet zijn ingediend. De Regeling Profileringsronds bevat daarnaast een coulanceregeling, inhoudende dat bij overmacht aan de zijde van de student, de student tot 1 oktober kan melden dat hij zijn aanvraag niet tijdig kan indienen. Ter zitting van het College heeft verweerder toegelicht dat de coulanceregeling speciaal in het leven is geroepen voor situaties waarin de overdracht van een bestuur nog niet tijdig is geregeld, zoals bij appellant het geval was. Het College is van oordeel dat verweerder met deze coulanceregeling voldoende rekening houdt met bijzondere situaties waarin een aanvraag niet tijdig kan worden ingediend. Verweerder was niet gehouden bovenop deze regeling nog een extra uitzondering voor appellant te maken. De stelling van appellant dat hij niet bekend was met de Regeling Profileringsfonds komt voor zijn risico nu deze regeling tijdig en op juiste wijze bekend is gemaakt. Verder kan de omstandigheid dat de Hanze Hogeschool in een, naar appellant stelt, vergelijkbare situatie een aanvraag van een student wel heeft ingewilligd, appellant niet baten, alleen al omdat het een ander bestuursorgaan van een andere onderwijsinstelling betreft. Het betoog slaagt niet.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van de Rijksuniversiteit Groningen, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 17 november 2020 heeft verweerder appellant een bestuursbeurs verleend en de aanvraag van appellant om collegegeldvrij te besturen afgewezen.

Bij beslissing van 25 februari 2021 heeft verweerder het door appellant hiertegen gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 16 juni 2021, waar appellant, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. E.R. Dreijer, via videoverbinding zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellant studeert aan de Rijksuniversiteit Groningen en is actief als bestuurder van een studentensportvereniging. Op 2 november 2020 heeft hij een aanvraag ingediend voor een bestuursbeurs en collegegeldvrij besturen.

2.2. Verweerder heeft bij beslissing van 17 november 2020 appellant bericht dat hij in aanmerking komt voor een bestuursbeurs voor de periode 1 oktober 2020 tot 1 oktober 2021. De aanvraag van appellant om collegegeldvrij te besturen, heeft verweerder afgewezen, omdat appellant niet voldoet aan de voorwaarden zoals opgenomen in de Regeling Profileringsfonds. Verweerder heeft hieraan ten grondslag gelegd dat appellant de aanvraag te laat heeft ingediend. Appellant had tot 1 oktober 2020 een aanvraag kunnen indienen en gebleken is dat appellant zijn aanvraag eerst op 2 november 2020 heeft ingediend. Verweerder heeft de beslissing van 17 november 2020 in bezwaar gehandhaafd.

2.3. Appellant betoogt dat verweerder ten onrechte zijn aanvraag om collegegeldvrij te besturen heeft afgewezen. Hij voert aan dat hij voldoet aan de voorwaarden en dat hem niet kan worden verweten dat hij de aanvraag te laat heeft ingediend. In dit verband wijst hij erop dat hij niet eerder de aanvraag kon indienen, omdat de zogeheten Overdracht Algemene Ledenvergadering, waarbij nieuwe bestuursleden worden geïnstalleerd, als gevolg van de coronamaatregelen eerst op 15 oktober 2020 plaatsvond. Pas na deze ledenvergadering kon hij zich als bestuurder laten inschrijven bij de Kamer van Koophandel om vervolgens een aanvraag in te dienen. Appellant wijst er verder op dat een bestuursgenoot ook te laat een aanvraag heeft ingediend, maar dat de Hanzehogeschool de aanvraag wel heeft ingewilligd. Volgens appellant had verweerder dezelfde coulance jegens hem in acht moeten nemen. Verder heeft appellant ter zitting van het College aangevoerd dat hij niet bekend was met de Regeling Profileringsfonds.

2.4. Artikel 7.47a, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek luidt: “Indien een student bij een instelling is ingeschreven voor een opleiding kan het instellingsbestuur eenmalig en voor een periode van één studiejaar die student vrijstellen van het betalen van wettelijk collegegeld, indien die student voltijds:
a. het lidmaatschap bekleedt van het bestuur van een studentenorganisatie van enige omvang met volledige rechtsbevoegdheid, de universiteitsraad, het orgaan dat is ingesteld op grond van de medezeggenschapsregeling, bedoeld in artikel 9.30, derde lid, of 10.16a, derde lid, de medezeggenschapsraad, of de studentenraad, of
b. activiteiten op bestuurlijk of maatschappelijk gebied ontplooit die naar het oordeel van het instellingsbestuur mede in het belang zijn van de instelling of van het onderwijs bij die instelling,
mits de student gedurende die periode geen onderwijs volgt of examens of tentamens aflegt aan de instelling of een andere bekostigde instelling, en het onder a bedoelde lidmaatschap of de onder b bedoelde activiteiten niet commercieel van aard zijn.”

Artikel 25, eerste lid, van de Regeling Profileringsfonds RUG 2020-2021 luidt: “Om in aanmerking te komen voor collegegeldvrij besturen dient de student voor 1 september (2020) een aanvraag in te dienen bij het UFC tegelijk met de aanvraag voor een voorwaardelijke bestuursbeurs als bedoeld in artikel 19 van deze Regeling door middel van het digitale aanvraagformulier dat is te vinden op de website: www.rug.nl/studievertraging. Alleen aanvragen die compleet zijn, dus voorzien van alle bewijsstukken, en

zijn ingediend voor 1 september worden in behandeling genomen."
Het tweede lid luidt: "Mocht er sprake zijn van overmacht aan de zijde van de student waardoor hij zijn aanvraag niet tijdig kan indienen, dan dient hij dit zo spoedig mogelijk, doch uiterlijk 1 oktober gemeld te hebben bij het UFC via ufc@rug.nl. Als het UFC tot het oordeel komt dat er sprake is van overmacht aan de zijde van de student, dan zal de aanvraag collegegeldvrij besturen alsnog inhoudelijk worden beoordeeld."

2.5. In hetgeen appellant aanvoert, ziet het College geen grond voor het oordeel dat de beslissing van verweerder niet in stand kan blijven. Het College overweegt dat vast staat dat appellant zijn aanvraag voor collegegeldvrij besturen op 2 november 2020, en dus te laat, heeft ingediend. Uit de Regeling Profileringsfonds volgt namelijk dat de aanvraag vóór 1 september 2020 moet zijn ingediend. De Regeling Profileringsronds bevat daarnaast een coulanceregeling, inhoudende dat bij overmacht aan de zijde van de student, de student tot 1 oktober kan melden dat hij zijn aanvraag niet tijdig kan indienen. Ter zitting van het College heeft verweerder toegelicht dat de coulanceregeling speciaal in het leven is geroepen voor situaties waarin de overdracht van een bestuur nog niet tijdig is geregeld, zoals bij appellant het geval was. Het College is van oordeel dat verweerder met deze coulanceregeling voldoende rekening houdt met bijzondere situaties waarin een aanvraag niet tijdig kan worden ingediend. Verweerder was niet gehouden bovenop deze regeling nog een extra uitzondering voor appellant te maken. De stelling van appellant dat hij niet bekend was met de Regeling Profileringsfonds komt voor zijn risico nu deze regeling tijdig en op juiste wijze bekend is gemaakt. Verder kan de omstandigheid dat de Hanze Hogeschool in een, naar appellant stelt, vergelijkbare situatie een aanvraag van een student wel heeft ingewilligd, appellant niet baten, alleen al omdat het een ander bestuursorgaan van een andere onderwijsinstelling betreft.
Het betoog slaagt niet.

2.6. Het beroep is ongegrond.

2.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.D. Streefkerk, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2021/041**
Rechter(s):	mr. Troostwijk
Datum uitspraak:	19 juli 2021
Partijen:	appellante en CBE Hogeschool Inholland
Trefwoorden:	BNSA corona COVID-19 kwalitatieve norm (uitgesteld) studieadvies Wiscat
Artikelen:	WHW: artikel 7.8b OER: artikel 11
Uitspraak:	gegrond
Hoofdoverwegingen:	2.4.2. Het is het College duidelijk geworden dat de regeling als bedoeld in voormelde e-mail van M. Deutekom uitsluitend betrekking heeft op eerstejaarsstudenten. Dit blijkt uit informatie verstrekt door de hogeschool en is in lijn met informatie vanuit de overheid. Derhalve is terecht geconcludeerd dat appellante niet in aanmerking komt voor een uitgesteld BNSA op grond van deze regeling. Voor zover appellante naar voren heeft gebracht dat zij ook in het tweede studiejaar te maken heeft gehad met persoonlijke studievertragende omstandigheden, stelt het College vast dat appellante deze omstandigheden niet tijdig aan de hogeschool heeft gemeld. Appellante wist dan wel behoorde te weten dat zij die omstandigheden tijdig moest melden, temeer nu zij ook in het eerste studiejaar persoonlijke omstandigheden heeft gemeld en daarnaast in eerdergenoemde brief van 16 juli 019 staat dat alleen dan opnieuw een uitgesteld BNSA wordt gegeven als appellante de hogeschool ervan overtuigt dat persoonlijke omstandigheden ook dan de oorzaak zijn van het niet voldoen aan de vereiste norm. Nu appellante de gestelde persoonlijke omstandigheden niet tijdig heeft gemeld, heeft zij de hogeschool de mogelijkheid ontnomen haar te monitoren, begeleiden en adviseren, waardoor thans niet meer kan worden vastgesteld of er een causaal verband bestaat tussen de persoonlijke omstandigheden en het niet behalen van de norm. Dit dient voor risico van appellante te komen. Het is het College verder niet aannemelijk geworden dat de studieachterstand van appellante verband houdt met de coronacrisis en de onderwijsmaatregelen die de hogeschool als gevolg hiervan getroffen heeft. De hogeschool heeft appellante afdoende alternatieve tentamendata en vervangende opdrachten aangeboden ter vervanging van reguliere toetsen en opdrachten. Appellante heeft verder betoogd dat een medestudent die ook geen 60 studiepunten heeft behaald, wel mag doorgaan met de opleiding. Voor zover appellante hiermee een beroep beoogt te doen op het gelijkheidsbeginsel, slaagt dit niet, nu appellante haar stelling onvoldoende heeft onderbouwd. Deze beroepsgronden falen. 2.4.3. Appellante is niet geschikt geacht voor de opleiding omdat haar studieresultaten niet voldoen aan de vereiste norm; zij heeft aan het einde van het tweede studiejaar 10 van de 60 benodigde studiepunten van het propedeuseprogramma behaald. Appellante heeft ter zitting van het College toegelicht dat zij voor de Fasetoets 1A nog het tentamen voor Wiscat moest behalen. Het tentamen was in maart 2020 gepland

maar was vanwege de lockdown afgelast en verschoven naar augustus 2020. Appellante heeft zich voor dit tentamen ingeschreven, maar heeft dit uiteindelijk niet meer gemaakt omdat zij inmiddels een BNSA had gekregen en zij ervan uitging dat het advies definitief was. Om die reden heeft zij ook andere tentamens niet meer gemaakt en heeft zij opdrachten die zij aan het afronden was, niet meer ingeleverd. Het College kan de stelling van appellante dat zij door de beslissing van 20 juli 2020 in de veronderstelling verkeerde dat het BNSA definitief was, volgen. In de beslissing staat dat aan appellante een BNSA wordt gegeven en dat dit betekent dat zij helaas moet stoppen met de opleiding. Verder staat in de beslissing dat appellante vanaf 31 augustus 2020 zal zijn uitgeschreven en dat opnieuw inschrijven niet mogelijk is. Daar komt bij dat in eerdergenoemde brief van de hogeschool van 16 juli 2019 staat [onderstreping door het College]: *"(…) krijg je tot 06-07-2020 om het volledige propedeuseprogramma van 60 credits af te ronden (…). Heb je vóór 06-07-2020 het propedeuseprogramma niet volledig afgerond, dan ontvang je een negatief bindend studieadvies en moet je helaas stoppen met je opleiding*". Naar het oordeel van het College is met deze passages, in samenhang bezien, ten onrechte de indruk gewekt dat het BNSA definitief was gegeven bij de beslissing van 20 juli 2020 en dat nieuw te behalen studiepunten niet meer konden afdoen aan dit advies. Daarmee heeft de hogeschool appellante de kans ontnomen om tot 31 augustus 2020 meer studiepunten te behalen voor het propedeuseprogramma. Zo had appellante bijvoorbeeld meer tijd gehad om alle studiepunten voor de Fasetoetsen 1A en 1B, in totaal 42 te behalen, te behalen. Het College neemt daarnaast in aanmerking dat het CBE ter zitting van het College nadrukkelijk te kennen heeft gegeven niet te twijfelen aan de inzet en motivatie van appellante en evenmin aan haar kwaliteiten als docent. Alles overziende, is het College dan ook van oordeel dat in de bestreden beslissing onvoldoende is gemotiveerd dat appellante niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding. Deze beroepsgrond slaagt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van Hogeschool Inholland (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 20 juli 2020 heeft de directeur van het domein Onderwijs en Innovatie (hierna: de domeindirecteur) appellante namens het instellingsbestuur een bindend negatief studieadvies (BNSA) gegeven voor de opleiding Bachelor Leraar Basisonderwijs Duaal (hierna: de opleiding).

Bij beslissing van 18 januari 2021 heeft het CBE het daartegen door appellante ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift en een nader stuk ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige kamer verwezen naar een enkelvoudige kamer.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 18 juni 2021, waar appellante, bijgestaan door mr. N. Wohlgemuth Kitslaar, advocaat te Naarden, en het CBE, vertegenwoordigd door mr. C. Grimm, secretaris van het CBE, zijn verschenen. Namens de opleiding is W.H. Zwanenburg, teamleider, verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek brengt het instellingsbestuur van een bekostigde universiteit of hogeschool iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding.
Ingevolge het tweede lid kan het instellingsbestuur onverminderd het eerste lid het advies aan de student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd.
Ingevolge het derde lid kan het instellingsbestuur aan een advies, als bedoeld in het eerste of tweede lid, ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving, een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld.
Ingevolge het zesde lid stelt het instellingsbestuur ter uitvoering van de voorgaande leden nadere regels vast.

Ingevolge artikel 11, deel 7, van de Onderwijs- en examenregeling flexibele bacheloropleidingen 2019-2020 van de hogeschool moet een student die een duale opleiding volgt aan het eind van het eerste studiejaar ten minste 50 studiepunten behalen.
De afwijzing vindt niet plaats indien persoonlijke omstandigheden zoals bedoeld in artikel 85 zich daartegen verzetten.

2.2. Aan het BNSA heeft de domeindirecteur het volgende ten grondslag gelegd. Appellante heeft het propedeuseprogramma niet succesvol afgerond. Verder heeft appellante de kwalitatieve eis niet behaald en dit is een kernvak binnen het curriculum en heeft een voorspellende waarde voor de rest van het studieprogramma. Appellante heeft voor de nog ontbrekende toetsen van het eerstejaarsprogramma veel toetskansen benut, maar de toetsen niet met een voldoende af kunnen ronden. Er kan niet worden geconcludeerd dat de gehele studieachterstand ten aanzien van het afronden van het propedeuseprogramma te wijten was aan de coronamaatregelen. Verder heeft appellante in het tweede studiejaar ook niet gemeld dat persoonlijke omstandigheden haar hebben belemmerd in haar studie.

2.3. Het CBE heeft geconcludeerd dat het BNSA stand houdt. Het CBE heeft vastgesteld dat appellante in het tweede studiejaar niet heeft voldaan aan de norm die was gesteld bij het uitgesteld bindend studieadvies (BSA), te weten dat zij in het studiejaar 2019-2020 alle nog openstaande vakken van het propedeuseprogramma behaald moest hebben. Appellante heeft gesteld dat haar studieachterstand te wijten is aan de coronamaatregelen; zo is zij 21 studiepunten misgelopen omdat zij dacht niet te mogen deelnemen aan toetsen in augustus, waaronder de rekentoets Wiscat. Volgens het CBE is deze stelling niet

te rijmen met de omstandigheid dat appellante op 15 augustus 2020 heeft deelgenomen aan de toets Onderzoek rijke leeromgeving. Verder heeft het CBE overwogen dat in het BNSA van 20 juli 2020 is vermeld dat de inschrijving van appellante eindigt op 31 augustus 2020, zodat appellante ook hieruit kon afleiden dat zij in augustus 2020 kon deelnemen aan tentamens. Dat appellante niet aan de Wiscat heeft deelgenomen, komt voor haar rekening. Ook al zou appellante de Wiscat hebben behaald, dan voldoet zij nog steeds niet aan de gestelde BSA-norm, aldus het CBE.

2.4. Appellante kan zich niet verenigen met de beslissing van het CBE. Zij voert, kort gezegd, het volgende aan. Appellante heeft ten onrechte nog geen cijfers gekregen voor een aantal vakken. Hierdoor zijn de bijbehorende studiepunten ten onrechte nog niet op haar conto geboekt. Verder is ook in het tweede studiejaar sprake geweest van persoonlijke studievertragende omstandigheden. Het CBE heeft dit ten onrechte niet erkend. De hogeschool heeft erkend dat in het studiejaar 2018-2019 ernstige en relevante persoonlijke omstandigheden speelden die studievertragend waren. Die omstandigheden waren destijds ook bekend bij de studentendecaan. Het is niet zo dat dergelijke zeer ernstige omstandigheden ineens verdwijnen. De hogeschool had de nawerking van die omstandigheden in ogenschouw moeten nemen en bij de beoordeling moeten betrekken. Deze omstandigheden zijn in de coronatijd sterk van negatieve invloed geweest. De hogeschool was er verder van op de hoogte dat appellanten feitelijk het studiejaar 2018-2019 om goede redenen had beëindigd vlak nadat het begonnen was. De hogeschool had dan ook moeten vaststellen dat de inschrijving voor dat studiejaar vervallen was dan wel al irrelevant moest worden beschouwd en voor de beoordeling van een studieadvies buiten beschouwing moest blijven. Dit is ten onrechte niet gebeurd. Verder volgt uit een e-mail van M. Deutekom, domeindirecteur van de hogeschool, van 19 maart 2020 dat de hogeschool besloten heeft het BSA een jaar op te schuiven. Het uitstel geldt tot het einde van het studiejaar 2020-2021 en geldt, zo begrijpt appellante, voor alle studenten, ongeacht of deze in het eerste of tweede studiejaar zitten. Ten onrechte is in het geval appellante niet ook gewacht tot aan het einde van 2020-2021 met een BSA.

2.4.1. Het College stelt op grond van de stukken en het verhandelde ter zitting het volgende vast. Appellante is in het studiejaar 2018-2019 gestart met de opleiding. De opleiding is een duale, flexibele opleiding. Dit betekent dat een student in dienst is van een werkgever en van daaruit de opleiding volgt. Het propedeuseprogramma bestaat in totaal uit 60 studiepunten. Aan het einde van het eerste studiejaar dient een student minimaal 50 van de 60 studiepunten te hebben behaald. Daarnaast moet aan de kwalitatieve norm zijn voldaan, wat inhoudt dat de Fasetoets 1A (Basis didactisch handelen) moet zijn afgerond. Appellante heeft aan het einde van het eerste studiejaar niet aan deze eisen voldaan. Zij heeft 2 studiepunten behaald en heeft de Fasetoets 1A niet afgerond. De domeindirecteur heeft echter vastgesteld dat dit te wijten is aan persoonlijke omstandigheden van appellante. Gelet hierop is haar bij brief van 16 juli 2019 een uitgesteld BSA gegeven. Appellante diende aan het einde van het tweede studiejaar alle 60 studiepunten van de propedeuse behaald te hebben. Het CBE heeft toegelicht, en het College ziet geen aanleiding om hieraan te twijfelen, dat appellante aan het einde van het tweede studiejaar 8 studiepunten heeft behaald. Dit betekent dat zij aan het einde van dit studiejaar in totaal 10 studiepunten van het propedeuseprogramma heeft behaald.

2.4.2. Het is het College duidelijk geworden dat de regeling als bedoeld in voormelde e-mail van M. Deutekom uitsluitend betrekking heeft op eerstejaarsstudenten. Dit blijkt uit informatie verstrekt door de hogeschool en is in lijn met informatie vanuit de overheid. Derhalve is terecht geconcludeerd dat appellante niet in aanmerking komt voor een uitgesteld BSA op grond van deze regeling. Voor zover appellante naar voren heeft gebracht dat zij ook in het tweede studiejaar te maken heeft gehad met persoonlijke studievertragende omstandigheden, stelt het College vast dat appellante deze omstandigheden niet tijdig aan de hogeschool heeft gemeld. Appellante wist dan wel behoorde te weten dat zij die omstandigheden tijdig moest melden, temeer nu zij ook in het eerste studiejaar persoonlijke omstandigheden heeft gemeld en daarnaast in eerdergenoemde brief van 16 juli 2019 staat dat alleen dan opnieuw een uitgesteld BSA

wordt gegeven als appellante de hogeschool ervan overtuigt dat persoonlijke omstandigheden ook dan de oorzaak zijn van het niet voldoen aan de vereiste norm. Nu appellante de gestelde persoonlijke omstandigheden niet tijdig heeft gemeld, heeft zij de hogeschool de mogelijkheid ontnomen haar te monitoren, begeleiden en adviseren, waardoor thans niet meer kan worden vastgesteld of er een causaal verband bestaat tussen de persoonlijke omstandigheden en het niet behalen van de norm. Dit dient voor risico van appellante te komen. Het is het College verder niet aannemelijk geworden dat de studieachterstand van appellante verband houdt met de coronacrisis en de onderwijsmaatregelen die de hogeschool als gevolg hiervan getroffen heeft. De hogeschool heeft appellante afdoende alternatieve tentamendata en vervangende opdrachten aangeboden ter vervanging van reguliere toetsen en opdrachten. Appellante heeft verder betoogd dat een medestudent die ook geen 60 studiepunten heeft behaald, wel mag doorgaan met de opleiding. Voor zover appellante hiermee een beroep beoogt te doen op het gelijkheidsbeginsel, slaagt dit niet, nu appellante haar stelling onvoldoende heeft onderbouwd.
Deze beroepsgronden falen.

2.4.3. Appellante is niet geschikt geacht voor de opleiding omdat haar studieresultaten niet voldoen aan de vereiste norm; zij heeft aan het einde van het tweede studiejaar 10 van de 60 benodigde studiepunten van het propedeuseprogramma behaald. Appellante heeft ter zitting van het College toegelicht dat zij voor de Fasetoets 1A nog het tentamen voor Wiscat moest behalen. Het tentamen was in maart 2020 gepland maar was vanwege de lockdown afgelast en verschoven naar augustus 2020. Appellante heeft zich voor dit tentamen ingeschreven, maar heeft dit uiteindelijk niet meer gemaakt omdat zij inmiddels een BNSA had gekregen en zij ervan uitging dat het advies definitief was. Om die reden heeft zij ook andere tentamens niet meer gemaakt en heeft zij opdrachten die zij aan het afronden was, niet meer ingeleverd. Het College kan de stelling van appellante dat zij door de beslissing van 20 juli 2020 in de veronderstelling verkeerde dat het BNSA definitief was, volgen. In de beslissing staat dat aan appellante een BNSA wordt gegeven en dat dit betekent dat zij helaas moet stoppen met de opleiding. Verder staat in de beslissing dat appellante vanaf 31 augustus 2020 zal zijn uitgeschreven en dat opnieuw inschrijven niet mogelijk is. Daar komt bij dat in eerdergenoemde brief van de hogeschool van 16 juli 2019 staat [onderstreping door het College]: *"(…) krijg je <u>tot 06-07-2020</u> om het volledige propedeuseprogramma van 60 credits af te ronden (…). Heb je <u>vóór 06-07-2020</u> het propedeuseprogramma niet volledig afgerond, dan ontvang je een negatief bindend studieadvies en moet je helaas stoppen met je opleiding*". Naar het oordeel van het College is met deze passages, in samenhang bezien, ten onrechte de indruk gewekt dat het BNSA definitief was gegeven bij de beslissing van 20 juli 2020 en dat nieuw te behalen studiepunten niet meer konden afdoen aan dit advies. Daarmee heeft de hogeschool appellante de kans ontnomen om tot 31 augustus 2020 meer studiepunten te behalen voor het propedeuseprogramma. Zo had appellante bijvoorbeeld meer tijd gehad om alle studiepunten voor de Fasetoetsen 1A en 1B, in totaal 42 te behalen, te behalen. Het College neemt daarnaast in aanmerking dat het CBE ter zitting van het College nadrukkelijk te kennen heeft gegeven niet te twijfelen aan de inzet en motivatie van appellante en evenmin aan haar kwaliteiten als docent. Alles overziende, is het College dan ook van oordeel dat in de bestreden beslissing onvoldoende is gemotiveerd dat appellante niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding.
Deze beroepsgrond slaagt.

2.5. Het beroep is gegrond. De beslissing van 18 januari 2021 van het CBE dient te worden vernietigd. Het College ziet aanleiding om zelf in de zaak te voorzien door het administratief beroep gegrond te verklaren en de beslissing 20 juli 2020 te vernietigen. Het College zal bepalen dat deze uitspraak in de plaats treedt van de beslissing van het CBE van 18 januari 2021.

2.6. Het CBE dient op de te melden wijze in de proceskosten te worden veroordeeld.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Inholland van 18 januari 2021;
III. verklaart het bij het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Inholland gegrond;
IV. vernietigt het op 20 juli 2020 door de directeur van het domein Onderwijs en Innovatie gegeven bindend negatief studieadvies;
V. veroordeelt het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Inholland tot vergoeding van bij appellante in verband met de behandeling van het beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 748,- (zegge: zevenhonderdachtenveertig euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;
VI. gelast dat het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Inholland aan appellante het door haar betaalde griffierecht ten bedrage van € 49,-- (zegge: negenenveertig euro) vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H. Troostwijk, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. F.S.N. Nasrullah-Oemar, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2021/042**
Rechter(s):	mr. Troostwijk
Datum uitspraak:	8 juli 2021
Partijen:	appellant en Vrije Universiteit
Trefwoorden:	collegegeld inschrijving
Artikelen:	WHW: artikel 7.33 WHW: artikel 7.43 Regeling Aanmelding Inschrijving 2020-2021: artikel 1 Regeling Aanmelding Inschrijving 2020-2021: artikel 5
Uitspraak:	ongegrond
Hoofdoverwegingen:	2.4.1. Het College overweegt allereerst het volgende. Uit de stukken volgt dat appellant in de bezwaarfase heeft verzocht om uitstel van betaling van het nog openstaande bedrag aan collegegeld van het studiejaar 2018-2019 en inschrijving voor de opleiding voor het studiejaar 2020-2021. Aan dit verzoek is tegemoetgekomen. Met appellant is de afspraak gemaakt dat hij alsnog wordt ingeschreven, onder de afspraak dat het openstaande bedrag aan collegegeld van het studiejaar 2018-2019 in termijnen wordt betaald vanaf november 2020, indien de termijn voor het studiejaar 2020-2021 tijdig wordt voldaan. Ter zitting van het College heeft het college van bestuur toegelicht dat appellant in november en december 2020 geen betalingen heeft voldaan voor het openstaande bedrag van het studiejaar 2018-2019 en voor het studiejaar 2020-2021 alleen de termijnen 1 en 2 heeft voldaan, en termijn 3 niet. Appellant is om die reden uitgeschreven per 28 februari 2021. Op deze aspecten zal het College echter niet ingaan, omdat het bestreden besluit niet hierop ziet. De uitspraak zal zich uitsluitend toespitsen op de vraag of aan de inschrijving in redelijkheid de voorwaarde mocht worden verbonden dat het openstaande bedrag aan collegegeld voor het studiejaar 2018-2019 van € 3.163,36 uiterlijk op 31 augustus 2020 moest zijn voldaan. 2.4.2. Het College is van oordeel dat de gestelde voorwaarde niet onredelijk is. Daartoe wordt het volgende overwogen. Uit de regels volgt dat een student collegegeld verschuldigd is over de periode van inschrijving. Appellant betwist niet dat hij in een deel het studiejaar 2018-2019 ingeschreven heeft gestaan voor de opleiding en over dit gedeelte van het studiejaar nog een bedrag van € 3.163,36 aan instellingscollegegeld verschuldigd is. Hij heeft in die periode van inschrijving gebruik kunnen maken van het onderwijs en de faciliteiten van de universiteit. Zoals het college van bestuur ter zitting van het College heeft toegelicht, en appellant heeft dit niet weersproken, heeft appellant in die periode ook daadwerkelijk onderwijs gevolgd. Verder is ter zitting van het College duidelijk geworden dat appellant destijds geen rechtsmiddelen heeft aangewend tegen het vastgestelde bedrag aan collegegeld voor het studiejaar 2018-2019. Artikel 1, onder a, van de RAI 2020-2021 schrijft voor dat pas tot inschrijving wordt overgegaan, indien eerdere verschuldigde, maar nog niet betaalde college- of examengelden zijn voldaan. De gestelde voorwaarde is derhalve in lijn met deze regel. Het college van bestuur heeft verder in voldoende mate rekening gehouden met de persoonlijke situatie van appellant. Ter zitting van het College heeft het college van bestuur uiteengezet dat het hoofd van de studentenadministratie en de studentadviseur en de studentendecaan tezamen uitgebreid hebben

bekeken of het verschuldigde bedrag voor 2018-2019 kan worden verminderd of kwijtgescholden. Hiertoe is helaas geen mogelijkheid gezien en geconcludeerd is dat appellant ook niet in aanmerking kan komen voor een financiële bijdrage uit een fonds. Appellant is wel op andere wijzen afdoende tegemoetgekomen door de universiteit. In de bezwaarfase is aan appellant de in 2.4.1 genoemde mogelijkheid tot inschrijving geboden. Zoals hiervoor is opgemerkt, heeft appellant de afgesproken termijnbedragen echter niet betaald, waardoor hij per 28 februari 2021 is uitgeschreven. Ter zitting van het College heeft het college van bestuur toegelicht dat appellant inmiddels de mogelijkheid is geboden om zich voor het nieuwe studiejaar tussentijds in te schrijven, afhankelijk van wanneer hij de toets voor het laatste vak kan afleggen. Op die manier is hij een beperkt bedrag aan collegegeld verschuldigd voor dit studiejaar. Appellant moet wel de nog openstaande termijnbedragen voor de studiejaren 2018-2019 en 2020-2021 hebben voldaan.
2.4.3. Het is het College op grond van de stukken en het verhandelde ter zitting verder niet gebleken dat appellant zich niet adequaat heeft kunnen vertegenwoordigen en zijn standpunt onvoldoende naar voren heeft kunnen brengen in de bezwaarprocedure. Ter zitting van het College heeft het college van bestuur nog toegelicht dat appellant in de uitnodigingsbrief voor de bezwaarhoorzitting is verwezen naar de website van de VU over de bezwaarprocedure en dat daar ook is vermeld dat een bezwaarmaker zich door een derde kan laten bijstaan tijdens de hoorzitting.
2.4.4. Uit het vorenstaande volgt dat de beroepsgronden falen.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van de Vrije Universiteit, verweerder.

1. <u>Procesverloop</u>

Bij beslissing van 26 augustus 2020 heeft [naam] van de Studie- en Studentenadministratie gemeld dat aan de inschrijving van appellant voor de opleiding Master Business Administration/Transport and Supply Chain Management (hierna: de opleiding) voor het studiejaar 2020-2021 de voorwaarde wordt verbonden dat hij het uit het studiejaar 2018-2019 verschuldigde bedrag aan collegegeld van € 3.163,36 vóór 31 augustus 2020 betaalt.

Bij beslissing van 11 maart 2021 heeft het college van bestuur het daartegen door appellant ingestelde bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Het college van bestuur heeft een verweerschrift ingediend.

Appellant heeft een nader stuk ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige kamer naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 18 juni 2021. Appellant, bijgestaan door [naam 2], heeft de zitting via een videoverbinding bijgewoond. Het CvB, vertegenwoordigd door mr. S.A. Snoeren, werkzaam bij de Vrije Universiteit, is ter zitting verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.33 van de Wet op het Hoger onderwijs en Wetenschappelijk onderzoek geschiedt de inschrijving overeenkomstig door het College van bestuur vast te stellen regels van procedurele aard. Ingevolge artikel 7.43 is een student voor elk studiejaar dat hij door het instellingsbestuur voor een opleiding is ingeschreven, collegegeld verschuldigd.

Ingevolge artikel 1, onder a, van de Regeling Aanmelding Inschrijving 2020-2021 van de VU (hierna: de RAI 2020-2021) wordt pas tot inschrijving overgegaan, indien eerdere verschuldigde, maar nog niet betaalde college- of examengelden zijn voldaan.
In artikel 5, eerste lid, is bepaald wie in aanmerking komt voor het betalen van het wettelijk collegegeld. Ingevolge het vijfde lid is degene die niet voldoet aan de voorwaarden voor het betalen van het wettelijk collegegeld, het instellingscollegegeld verschuldigd.

2.2. Appellant heeft zich gedurende het studiejaar 2018-2019 uitgeschreven voor de opleiding. Voor dat studiejaar is hij nog een bedrag aan collegegeld verschuldigd van € 3.163,36. Hij heeft voor het studiejaar 2020-2021 een verzoek om (her)inschrijving voor de opleiding ingediend. Appellant dient alleen nog het vak Decision Making in Supply Chains van 6 studiepunten te behalen. Bij beslissing van 26 augustus 2020 is aan appellant meegedeeld dat hij kan worden ingeschreven voor de opleiding, onder de voorwaarde dat het openstaande bedrag aan collegegeld voor het studiejaar 2018-2019 van € 3.163,36 uiterlijk op 31 augustus 2020 is voldaan.

2.3. Het college van bestuur heeft het daartegen door appellant gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Het college van bestuur heeft het advies van de Geschillenadviescommissie van 21 januari 2021 gevolgd en de motivering in het advies overgenomen. Het college van bestuur heeft het volgende overwogen. Nu appellant niet voldoet aan de voorwaarden als bedoeld in artikel 5, eerste lid, van de RAI 2020-2021 om het wettelijk collegegeld te betalen, is hij het instellingscollegegeld verschuldigd. Ook als slechts één vak moet worden afgerond om te kunnen afstuderen, is het vastgestelde instellingscollegegeld verschuldigd over de periode dat de student ingeschreven staat voor een opleiding aan de universiteit. Appellant heeft een gedeelte van het studiejaar 2018-2019 ingeschreven gestaan en is dus instellingscollegegeld verschuldigd over dat gedeelte van het studiejaar. Het bedrag aan openstaand instellingscollegegeld is niet disproportioneel, omdat appellant ingeschreven heeft gestaan in het studiejaar 2018-2019 en toen gebruik heeft kunnen maken van het onderwijs en de daarmee verband houdende faciliteiten van de universiteit, aldus het college van bestuur.

2.4. Appellant kan zich niet verenigen met de ongegrondverklaring van zijn bezwaar. Hij heeft hiertegen het volgende aangevoerd. Appellant lijdt aan een chronische gezondheidsconditie. Hij heeft hiertoe stukken overgelegd die hij in 2017 ook aan de universiteit heeft overhandigd. In 2017 onderging zijn partner een grote operatie en kreeg tijdens het herstel een lichte beroerte. Dit versterkte de depressie van appellant en zijn financiële spanningen. Appellant heeft dit richting de Vrije Universiteit gecommuniceerd. Tijdens de hoorzitting in bezwaar heeft appellant zichzelf niet adequaat kunnen vertegenwoordigen. Appellant heeft een ernstig spraakgebrek (stotteren) en heeft hierdoor zijn bezwaren niet goed kunnen onderbouwen. De VU heeft hem nooit laten weten dat hij een gemachtigde kon inschakelen. Hij heeft op 22 februari 2017 een verzoek om financiële ondersteuning bij de VU ingediend, maar dit is zonder meer afgewezen. Aan appellant is in februari 2017 via een particulier fonds een lening verstrekt van €.1.200,-. Appellant is in maart 2021 uiteindelijk doorverwezen naar de studentenpsycholoog. De sessies met de psycholoog en de verandering in zijn toewijding zijn buitengewoon nuttig. Appellant mocht het tentamen in maart 2021 echter niet afleggen vanwege het nog openstaande bedrag. Appellant heeft meer dan € 24.440,80 betaald om

deze ene uitstekende cursus te volgen. Dit bedrag houdt geen rekening met vergoedingen betaald tijdens het eerste studiejaar 2015-2016.

2.4.1. Het College overweegt allereerst het volgende. Uit de stukken volgt dat appellant in de bezwaarfase heeft verzocht om uitstel van betaling van het nog openstaande bedrag aan collegegeld van het studiejaar 2018-2019 en inschrijving voor de opleiding voor het studiejaar 2020-2021. Aan dit verzoek is tegemoetgekomen. Met appellant is de afspraak gemaakt dat hij alsnog wordt ingeschreven, onder de afspraak dat het openstaande bedrag aan collegegeld van het studiejaar 2018-2019 in termijnen wordt betaald vanaf november 2020, indien de termijn voor het studiejaar 2020-2021 tijdig wordt voldaan. Ter zitting van het College heeft het college van bestuur toegelicht dat appellant in november en december 2020 geen betalingen heeft voldaan voor het openstaande bedrag van het studiejaar 2018-2019 en voor het studiejaar 2020-2021 alleen de termijnen 1 en 2 heeft voldaan, en termijn 3 niet. Appellant is om die reden uitgeschreven per 28 februari 2021. Op deze aspecten zal het College echter niet ingaan, omdat het bestreden besluit niet hierop ziet. De uitspraak zal zich uitsluitend toespitsen op de vraag of aan de inschrijving in redelijkheid de voorwaarde mocht worden verbonden dat het openstaande bedrag aan collegegeld voor het studiejaar 2018-2019 van € 3.163,36 uiterlijk op 31 augustus 2020 moest zijn voldaan.

2.4.2. Het College is van oordeel dat de gestelde voorwaarde niet onredelijk is. Daartoe wordt het volgende overwogen. Uit de regels volgt dat een student collegegeld verschuldigd is over de periode van inschrijving. Appellant betwist niet dat hij in een deel het studiejaar 2018-2019 ingeschreven heeft gestaan voor de opleiding en over dit gedeelte van het studiejaar nog een bedrag van € 3.163,36 aan instellingscollegegeld verschuldigd is. Hij heeft in die periode van inschrijving gebruik kunnen maken van het onderwijs en de faciliteiten van de universiteit. Zoals het college van bestuur ter zitting van het College heeft toegelicht, en appellant heeft dit niet weersproken, heeft appellant in die periode ook daadwerkelijk onderwijs gevolgd. Verder is ter zitting van het College duidelijk geworden dat appellant destijds geen rechtsmiddelen heeft aangewend tegen het vastgestelde bedrag aan collegegeld voor het studiejaar 2018-2019. Artikel 1, onder a, van de RAI 2020-2021 schrijft voor dat pas tot inschrijving wordt overgegaan, indien eerdere verschuldigde, maar nog niet betaalde college- of examengelden zijn voldaan. De gestelde voorwaarde is derhalve in lijn met deze regel. Het college van bestuur heeft verder in voldoende mate rekening gehouden met de persoonlijke situatie van appellant. Ter zitting van het College heeft het college van bestuur uiteengezet dat het hoofd van de studentenadministratie en de studentadviseur en de studentendecaan tezamen uitgebreid hebben bekeken of het verschuldigde bedrag voor 2018-2019 kan worden verminderd of kwijtgescholden. Hiertoe is helaas geen mogelijkheid gezien en geconcludeerd is dat appellant ook niet in aanmerking kan komen voor een financiële bijdrage uit een fonds. Appellant is wel op andere wijzen afdoende tegemoetgekomen door de universiteit. In de bezwaarfase is aan appellant de in 2.4.1 genoemde mogelijkheid tot inschrijving geboden. Zoals hiervoor is opgemerkt, heeft appellant de afgesproken termijnbedragen echter niet betaald, waardoor hij per 28 februari 2021 is uitgeschreven. Ter zitting van het College heeft het college van bestuur toegelicht dat appellant inmiddels de mogelijkheid is geboden om zich voor het nieuwe studiejaar tussentijds in te schrijven, afhankelijk van wanneer hij de toets voor het laatste vak kan afleggen. Op die manier is hij een beperkt bedrag aan collegegeld verschuldigd voor dit studiejaar. Appellant moet wel de nog openstaande termijnbedragen voor de studiejaren 2018-2019 en 2020-2021 hebben voldaan.

2.4.3. Het is het College op grond van de stukken en het verhandelde ter zitting verder niet gebleken dat appellant zich niet adequaat heeft kunnen vertegenwoordigen en zijn standpunt onvoldoende naar voren heeft kunnen brengen in de bezwaarprocedure. Ter zitting van het College heeft het college van bestuur nog toegelicht dat appellant in de uitnodigingsbrief voor de bezwaarhoorzitting is verwezen naar de website van de VU over de bezwaarprocedure en dat daar ook is vermeld dat een bezwaarmaker zich door een derde kan laten bijstaan tijdens de hoorzitting.

2.4.4. Uit het vorenstaande volgt dat de beroepsgronden falen.
2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H. Troostwijk, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. F.S.N. Nasrullah-Oemar, als secretaris

Zaaknummer:	**CBHO 2021/044**
Rechter(s):	mrs. Borman, Lubberdink en Verheij
Datum uitspraak:	4 november 2021
Partijen:	appellant en Vrije Universiteit
Trefwoorden:	erkenning functionele scheiding geschillenadviescommissie hardheidsclausule minnelijke schikking, profileringsfonds rechtspositionele onafhankelijkheid studentenvereniging
Artikelen:	WHW: artikel 7.51, tweede lid, onderdeel a WHW: artikel 7.63a WHW: artikel 7.63a, derde lid Awb: artikel 7:13
Uitspraak:	ongegrond
Hoofdoverwegingen:	2.4.1. Het College heeft eerder, in zijn uitspraak van 23 oktober 2020 in de zaak 2019/112, geoordeeld dat het voorschrift van artikel 7.63a van de WHW ziet op functionele scheiding van taken en niet op rechtspositionele onafhankelijkheid. Het College is niet gebleken dat de advisering door de Geschillenadviescommissie in de zaak van appellant niet voldeed aan de in artikel 7:63a neergelegde voorschriften. Zoals door verweerder is toegelicht waren alle bij de advisering betrokken leden functioneel onafhankelijk. Ook van strijd met artikel 7:13 van de Algemene wet bestuursrecht is geen sprake. […] 2.5.1. Uit de onder 2.2 weergegeven wettelijke regeling volgt dat het primair aan de onderwijsinstelling is om invulling te geven aan de regels met betrekking tot financiële ondersteuning van, onder meer, het bestuur van een studentenvereniging. Verweerder heeft, zoals ter zitting is toegelicht, een ondergrens gesteld aan de omvang van de te erkennen studentenvereniging, omdat de aan het bestuur van zo'n vereniging te verstrekken faciliteiten bij erkenning in verhouding moeten staan tot de werkzaamheden die dat bestuur verricht. Dat er om die reden in het geval van de vereniging waarvan appellant voorzitter is 75 leden vereist zijn, acht het College geen onredelijke invulling, gelet ook op het totaal aantal studenten aan de faculteiten. Dat andere onderwijsinstellingen andere regels hanteren, betekent voorts niet dat de regeling van de VU reeds daarom onredelijk is, of dat de uitwerking van de Regeling in het concrete geval onredelijk is. Het College ziet daarvoor ook overigens geen aanknopingspunten. Voor toepassing van de hardheidsclausule hoefde verweerder dan ook geen aanleiding te zien.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van de Vrije Universiteit, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 21 augustus 2020 heeft het College van Bestuur beslist dat het verzoek om erkenning van vereniging Icarus is toegewezen.

Op 1 oktober 2020 heeft appellant tegen deze beslissing bezwaar gemaakt.

Bij beslissing van 5 maart 2021 heeft verweerder het bezwaar van appellant tegen de beslissing van 21 augustus 2020 onder verwijzing naar het advies van de Geschillenadviescommissie ongegrond verklaard.

Tegen de beslissing van verweerder van 5 maart 2021 heeft appellant bij beroepschrift van 15 april 2021, aangevuld op 3 juni 2021, bij het College beroep ingesteld.

Verweerder heeft op 13 juli 2021 een verweerschrift aan het College gezonden.

Het College heeft het beroep van appellant ter zitting behandeld op 2 september 2021, waar appellant, bijgestaan door mr. B. van ’t Hek, medewerker van de Stichting Landelijk Studenten Rechtsbureau. Verweerder werd vertegenwoordigd door mr. F. Donner, secretaris van de Geschillenadviescommissie van de universiteit.

2. Overwegingen

2.1. Appellant is voorzitter van het bestuur van de vereniging Icarus. Deze vereniging is een studentenvereniging van de faculteit Geesteswetenschappen en van de faculteit Religie en Theologie van de VU. De vereniging was vanaf 2005 erkend, maar verloor die erkenning in 2017/2018 en 2019/2020, omdat zij onder het minimum aantal leden van 75 zakte. De vereniging is inmiddels opnieuw erkend, maar niet met terugwerkende kracht. Dat heeft tot gevolg gehad dat de bestuursleden, waaronder appellant, in de jaren 2017/2018 en 2019/2020 geen recht hebben op de bestuursbeurs. Tegen het ontbreken van die terugwerkende kracht, en daarmee het niet toekennen van de deze beurs over de twee jaren waarin de vereniging niet erkend was, zijn de gronden van het beroep gericht.

2.2. De artikelen 7.51 tot en met 7.51i van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (WHW) bevatten regels met betrekking tot financiële ondersteuning van studenten die studievertraging ondervinden in verband met een bijzondere omstandigheid, waaronder, voor zover hier van belang, het lidmaatschap van een bestuur van een studentenvereniging van enige omvang (artikel 7.51, tweede lid, onderdeel a). Verweerder heeft de in deze artikelen genoemde voorzieningen neergelegd in, voor zover hier van belang, de Regeling Profileringsfonds september 2019 (hierna: de Regeling).

Artikel 7.63a, derde lid, van de WHW bepaalt dat de geschillenadviescommissie nagaat of een minnelijke schikking tussen partijen mogelijk is.

In artikel 12 van het Algemeen deel van de Regeling is bepaald dat het College van bestuur in andere dan de Regeling genoemde omstandigheden voorzieningen kan treffen ter voorkoming van onbillijkheden van overwegende aard (hardheidsclausule).
In artikel 2, derde lid, van Deel IV van de Regeling is bepaald dat een verzoek tot erkenning jaarlijks voor 1 mei kan worden ingediend bij het college van bestuur. Erkenning is, voor zover hier van belang, van kracht per 1 september daaropvolgend.
In artikel 4, aanhef en onder b, van Deel IV van de Regeling is bepaald dat voor de erkenning van een vereniging aanvullend als voorwaarde geldt dat die vereniging ten minste 75 betalende leden heeft die aan de VU studeren en collegegeld hebben betaald.
In artikel 10, tweede lid, laatste volzin, van Deel IV van de Regeling is bepaald dat erkenning en wijziging niet mogelijk is met terugwerkende kracht.

2.3. Appellant heeft naar voren gebracht dat er tijdens de bezwaarprocedure geen serieuze poging tot minnelijke schikking is gedaan.

2.3.1. Naar het oordeel van het College voldoet, bezien tegen de achtergrond van het geschil tussen partijen en de deelnemers aan het schikkingsgesprek, het gevoerde telefoongesprek aan de eisen die aan een poging tot minnelijke schikking worden gesteld. Dat het gesprek als stug is ervaren en dat tijdens het gesprek is gebleken dat er van de zijde van de onderwijsinstelling weinig bereidheid was om aan appellant tegemoet te komen, betekent niet dat onvoldoende recht is gedaan aan het in het derde lid van artikel 7.63a van de WHW neergelegde voorschrift.

2.4. Appellant heeft verder betoogd dat de geschillenadviescommissie niet onafhankelijk is omdat de secretaris en de voorzitter tevens werkzaam zijn (geweest) voor de afdeling Juridische Zaken van de VU.

2.4.1. Het College heeft eerder, in zijn uitspraak van 23 oktober 2020 in de zaak 2019/112, geoordeeld dat het voorschrift van artikel 7.63a van de WHW ziet op functionele scheiding van taken en niet op rechtspositionele onafhankelijkheid. Het College is niet gebleken dat de advisering door de Geschillenadviescommissie in de zaak van appellant niet voldeed aan de in artikel 7:63a neergelegde voorschriften. Zoals door verweerder is toegelicht waren alle bij de advisering betrokken leden functioneel onafhankelijk. Ook van strijd met artikel 7:13 van de Algemene wet bestuursrecht is geen sprake.

2.5. Appellant heeft een beroep gedaan op de hardheidsclausule van artikel 12 van het Algemeen Deel van de Regeling. Daartoe is aangevoerd dat de vereniging in moeilijke tijden hard heeft gewerkt om de vereniging “weer op poten te krijgen”. Appellant heeft gesteld dat de algemene ondergrens van 75 leden onredelijk is, omdat de faculteiten sterk in omvang verschillen.

2.5.1. Uit de onder 2.2 weergegeven wettelijke regeling volgt dat het primair aan de onderwijsinstelling is om invulling te geven aan de regels met betrekking tot financiële ondersteuning van, onder meer, het bestuur van een studentenvereniging. Verweerder heeft, zoals ter zitting is toegelicht, een ondergrens gesteld aan de omvang van de te erkennen studentenvereniging, omdat de aan het bestuur van zo’n vereniging te verstrekken faciliteiten bij erkenning in verhouding moeten staan tot de werkzaamheden die dat bestuur verricht. Dat er om die reden in het geval van de vereniging waarvan appellant voorzitter is 75 leden vereist zijn, acht het College geen onredelijke invulling, gelet ook op het totaal aantal studenten aan de faculteiten. Dat andere onderwijsinstellingen andere regels hanteren, betekent voorts niet dat de regeling van de VU reeds daarom onredelijk is, of dat de uitwerking van de Regeling in het concrete geval onredelijk is. Het College ziet daarvoor ook overigens geen aanknopingspunten. Voor toepassing van de hardheidsclausule hoefde verweerder dan ook geen aanleiding te zien.

2.6. Wat hiervoor is overwogen leidt tot de conclusie dat het beroep ongegrond moet worden verklaard.

2.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, voorzitter, en mr. H.G. Lubberink en mr. N. Verheij, als leden, in tegenwoordigheid van mr. D.T. van der Leek, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2021/045**
Rechter(s):	mrs. Troostwijk, Drop en Van Diepenbeek
Datum uitspraak:	27 juli 2021
Partijen:	appellante en CBE Hogeschool Rotterdam
Trefwoorden:	causaal verband corona COVID-19 extra toetsgelegenheid studievertraging
Artikelen:	Hogeschoolgids Instituut voor Sociale opleidingen: artikel 9.12
Uitspraak:	Ongegrond
Hoofdoverwegingen:	2.4. Naar het oordeel van het College heeft verweerder terecht de beslissing van de examencommissie in stand gelaten. Appellante heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij haar bijzondere familieomstandigheden begin 2020 bij haar studiebegeleider heeft gemeld. Appellante heeft een overzicht overgelegd van de notities die haar studiebegeleider sinds het begin van haar studie heeft gemaakt over hun contacten. Uit die notities blijkt niet dat appellante melding heeft gemaakt van haar bijzondere familieomstandigheden. Het College ziet daarom geen grond voor het oordeel dat de studiebegeleider appellante ten onrechte niet naar de studentendecaan heeft doorverwezen. Dat de studentendecaan niet meer met voldoende zekerheid kon adviseren over het causaal verband tussen de bijzondere familieomstandigheden en de studieachterstand heeft kunnen uitbrengen, acht het College, gelet op het late moment waarop appellante zich alsnog tot de studentedecaan heeft gewend, begrijpelijk. Verweerder en de examencommissie zijn er daarom terecht van uitgegaan dat het causaal verband tussen de bijzondere familieomstandigheden en de studieachterstand niet kan worden vastgesteld. Verder hebben verweerder en de examencommissie terecht in aanmerking genomen dat de hogeschool al in 2016 had aangekondigd dat uiterlijk op 31 augustus 2020 moest worden afgestudeerd. Appellante had dus ook voordat haar bijzondere familieomstandigheden zich eind 2019 voordeden de mogelijkheid om voldoende voortgang in haar studie te boeken. Verdere mogelijkheid is haar bovendien geboden door de wijziging van de uiterste afstudeerdatum naar 1 december 2020 en de in verband daarmee aan alle betrokken studenten geboden extra toetsgelegenheid. Bij het voorgaande acht het College ten slotte van belang dat appellante een studieachterstand van vijf vakken, samen goed voor 31 studiepunten, heeft. Deze achterstand is dermate groot dat verweerder en de examencommissie er, mede gelet op het trage studietempo van appellante sinds 2012, niet zonder meer vanuit hoefden te gaan dat het toekennen van een extra toetsgelegenheid tot een succesvolle afronding van de opleiding zou leiden. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Rotterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 30 november 2020 heeft de examencommissie van het Instituut voor Sociale Opleidingen een verzoek van appellante om een extra toetsgelegenheid voor een aantal vakken toe te staan, afgewezen.

Bij beslissing van 12 februari 2021 heeft verweerder het daartegen door appellante ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Hiertegen heeft appellante beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 28 mei 2021, waar appellante en verweerder, vertegenwoordigd door mr. L. Markesteijn, secretaris van verweerder, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellante volgde vanaf 2012 de vierjarige opleiding Maatschappelijk Werk en Dienstverlening (hierna: MWD). In 2016 is deze opleiding opgegaan in de nieuwe opleiding Social Work. De studenten die op dat moment nog bezig waren met de opleiding MWD moesten uiterlijk op 31 augustus 2020 afstuderen. Deze datum is later gewijzigd naar 1 december 2020.
Bij brief van 20 november 2020 heeft appellante de examencommissie verzocht om haar nog tot februari 2021 de kans te geven om af te studeren, omdat zich bij haar vanaf eind 2019 bijzondere familieomstandigheden hebben voorgedaan. Zij moest op het moment van haar verzoek nog vijf vakken, samen goed voor 31 studiepunten, afronden. De examencommissie heeft dit verzoek opgevat als een verzoek om voor die vijf vakken een extra toetsgelegenheid toe te staan en dit verzoek afgewezen. Volgens de examencommissie heeft de hogeschool er alles aan gedaan wat redelijkerwijs van een onderwijsinstelling mag worden verwacht om studenten uiterlijk op 31 augustus 2020 te laten afstuderen. Om studenten tegemoet te komen die mogelijk door de coronasituatie studievertraging hebben opgelopen, is uiterste afstudeerdatum bovendien gewijzigd naar 1 december 2020 en is studenten een extra toetsgelegenheid geboden. Volgens de examencommissie bestaat er daarom geen aanleiding om voor de vijf door appellante nog niet afgeronde vakken nog een extra toetsgelegenheid toe te staan. Verweerder heeft de beslissing van de examencommissie in stand gelaten. Hierbij heeft verweerder in aanmerking genomen dat het causaal verband tussen de bijzondere familieomstandigheden van appellante en haar studieachterstand niet kan worden vastgesteld, omdat zij die omstandigheden niet bij de studentendecaan heeft gemeld en de studentendecaan daarom geen bruikbaar advies over het causaal verband heeft kunnen opstellen.

2.2. Appellante is het niet eens met de beslissing van verweerder. Zij betoogt dat verweerder heeft miskend dat de examencommissie onvoldoende rekening heeft gehouden met haar bijzondere familie-omstandigheden. Zij wijst erop dat zij haar situatie begin 2020 bij haar studiebegeleider heeft gemeld en dat die daar niets mee heeft gedaan. Haar is niet geadviseerd contact met de studentendecaan op te nemen. Pas kort voor de indiening van haar verzoek aan de examencommissie heeft zij contact met de studentendecaan opgenomen. De studentendecaan kon op dat moment niets voor haar betekenen. De examencommissie heeft volgens haar evenmin belangstelling voor haar situatie getoond en haar bijvoorbeeld niet gevraagd haar situatie met bewijsstukken te onderbouwen. Volgens haar is verder ten onrechte bij de beoordeling betrokken dat zij in de voorgaande jaren ook studievertraging heeft opgelopen.

2.3. Artikel 9.12 van de toepasselijke Hogeschoolgids Instituut voor Sociale Opleidingen luidt: “In gevallen waarin de onderwijs- en examenregeling niet voorziet, dan wel in gevallen waarin de toepassing van de onderwijs- en examenregeling leidt tot kennelijke onbillijkheden, zal de (voorzitter van de) examencommissie beslissen.

Onder "kennelijke onbillijkheden" kan begrepen worden:
a. Bijzondere omstandigheden, zoals die worden genoemd in artikel 3.2 van de Hogeschoolgids, op grond waarvan de examencommissie kan besluiten een voorziening te treffen;
b. In gevallen waarin studenten slechts een laatste cursus, in ieder geval niet zijnde een stage, missen om te kunnen afstuderen of de propedeutische fase te kunnen afronden, kan voorzien worden door voor deze studenten voor de ontbrekende onderdelen een voorziening te treffen (bijvoorbeeld een extra herkansing);
c. Overige kennelijke onbillijkheden."

2.4. Naar het oordeel van het College heeft verweerder terecht de beslissing van de examencommissie in stand gelaten. Appellante heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij haar bijzondere familieomstandigheden begin 2020 bij haar studiebegeleider heeft gemeld. Appellante heeft een overzicht overgelegd van de notities die haar studiebegeleider sinds het begin van haar studie heeft gemaakt over hun contacten. Uit die notities blijkt niet dat appellante melding heeft gemaakt van haar bijzondere familieomstandigheden. Het College ziet daarom geen grond voor het oordeel dat de studiebegeleider appellante ten onrechte niet naar de studentendecaan heeft doorverwezen. Dat de studentendecaan niet meer met voldoende zekerheid kon adviseren over het causaal verband tussen de bijzondere familieomstandigheden en de studieachterstand heeft kunnen uitbrengen, acht het College, gelet op het late moment waarop appellante zich alsnog tot de studentedecaan heeft gewend, begrijpelijk. Verweerder en de examencommissie zijn er daarom terecht van uitgegaan dat het causaal verband tussen de bijzondere familieomstandigheden en de studieachterstand niet kan worden vastgesteld. Verder hebben verweerder en de examencommissie terecht in aanmerking genomen dat de hogeschool al in 2016 had aangekondigd dat uiterlijk op 31 augustus 2020 moest worden afgestudeerd. Appellante had dus ook voordat haar bijzondere familieomstandigheden zich eind 2019 voordeden de mogelijkheid om voldoende voortgang in haar studie te boeken. Verdere mogelijkheid is haar bovendien geboden door de wijziging van de uiterste afstudeerdatum naar 1 december 2020 en de in verband daarmee aan alle betrokken studenten geboden extra toetsgelegenheid. Bij het voorgaande acht het College ten slotte van belang dat appellante een studieachterstand van vijf vakken, samen goed voor 31 studiepunten, heeft. Deze achterstand is dermate groot dat verweerder en de examencommissie er, mede gelet op het trage studietempo van appellante sinds 2012, niet zonder meer vanuit hoefden te gaan dat het toekennen van een extra toetsgelegenheid tot een succesvolle afronding van de opleiding zou leiden.
Het betoog faalt.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H. Troostwijk, voorzitter, en mr. J.Th. Drop en
mr. W.D.M. van Diepenbeek, leden, in tegenwoordigheid van mr. T. Hartsuiker, als secretaris

Zaaknummer:	**CBHO 2021/046**
Rechter(s):	mrs. Borman, Verheij en Drop
Datum uitspraak:	30 juli 2021
Partijen:	appellante en Universiteit Utrecht
Trefwoorden:	belangenafweging coronacrisis COVID-19 discriminatie persoonlijke omstandigheden postpropedeuse toelating zij-instroom
Artikelen:	WHW: artikel 7.54
Uitspraak:	ongegrond
Hoofdoverwegingen:	*Beroepsgronden over de Regeling* 2.3.2. Artikel 7.54, eerste lid, van de WHW geeft het instellingsbestuur de bevoegdheid inschrijving te weigeren aan al diegenen die niet reeds ingeschreven zijn geweest aan de aan de instelling verbonden opleiding. De bepaling biedt het instellingsbestuur aldus de mogelijkheid te voorkomen dat studenten die door de numerus fixus en selectie niet zijn toegelaten tot het eerste jaar van een opleiding zich zonder beperkingen alsnog voor een hoger studiejaar kunnen inschrijven, bijvoorbeeld na een jaar studie in het buitenland. Gelet hierop is het uitgangspunt in de Regeling dat in beginsel toelating tot een hoger studiejaar wordt geweigerd, niet onredelijk. De Regeling bevat strenge voorwaarden voor het maken van uitzondering op dit uitgangspunt en beperkt de toelating bovendien tot maximaal zeven plaatsen per jaar. Uit de toelichting van het college van bestuur blijkt dat het college van bestuur vooral aanleiding ziet voor een uitzondering bij studenten die door omstandigheden genoodzaakt zijn hun studie in Nederland te voltooien en niet in Nederland hebben kunnen deelnemen aan de reguliere selectie voor de propedeuse Diergeneeskunde. Het gaat daarbij meestal om vluchtelingen, maar uit de voorbeelden in de Regeling blijkt dat ook wegens bepaalde andere – met name medische – omstandigheden dringende redenen van humanitaire aard kunnen worden aangenomen. Het College acht het beleid ook op dit punt niet onredelijk. Het College volgt appellante niet in haar betoog dat toelating op grond van de Regeling zo goed als uitgesloten is omdat vluchtelingen zo goed als nooit aan de voorwaarden uit de Regeling kunnen voldoen. Het college van bestuur heeft dit voldoende weerlegd door ter zitting toe te lichten dat de examencommissie regelmatig tot het oordeel komt dat de buitenlandse vooropleiding van vluchtelingen gelijkwaardig is aan ten minste 60 EC van de bacheloropleiding Diergeneeskunde in Utrecht en dat deze personen voldoen aan de taaleisen. 2.3.3. Gelet hierop is er geen grond voor het oordeel dat het college van bestuur zich niet op de Regeling had mogen baseren. Het betoog slaagt niet. […] *Dringende redenen van humanitaire aard* 2.4.2. In de Regeling worden problemen bij de studie Diergeneeskunde in het buitenland als voorbeeld genoemd van een situatie die geen dringende redenen van humanitaire aard oplevert. Het College acht dit

niet onredelijk. Het College is bovendien van oordeel dat appellante niet aannemelijk heeft gemaakt dat Nederlandse studenten aan de Universiteit Antwerpen daadwerkelijk structureel worden tegengewerkt of gediscrimineerd, bijvoorbeeld door hen te laten zakken voor bepaalde vakken. Het college van bestuur heeft zich daarom in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat deze omstandigheden geen dringende redenen van humanitaire aard inhouden die aanleiding geven om appellante toe te laten tot een hoger studiejaar van de bacheloropleiding Diergeneeskunde.
2.4.3. Appellante heeft haar persoonlijke omstandigheden en de moeilijkheden als gevolg van de coronacrisis pas in beroep naar voren gebracht. Reeds daarom hoefde het college van bestuur daar geen rekening mee te houden bij de beoordeling van het verzoek. Ter zitting is gebleken dat appellante inmiddels een nieuw verzoek heeft ingediend. In dat kader zal het college van bestuur moeten beoordelen of de door appellante naar voren gebrachte persoonlijke omstandigheden leiden tot dringende redenen van humanitaire aard als bedoeld in de Regeling.
De beroepsgrond slaagt niet.
[…]
Advies examencommissie
2.5.1. Uit de onderdelen 5 en 7 van de Regeling volgt dat de decaan het verzoek moet voorleggen aan de examencommissie en dat die een advies over het toelaten van de verzoeker moet uitbrengen aan de decaan. Het college van bestuur heeft gewezen op een e-mail van C.F. Wolschrijn, voorzitter van de examencommissie, van 1 juli 2020. Daarin staat dat dat de Regeling niet is bedoeld voor studenten die in België studeren en dat appellante niet in aanmerking komt voor toelating op grond van de Regeling. Hoewel niet duidelijk is of deze e mail kan worden opgevat als advies namens de examencommissie aan de decaan, is naar het oordeel van het College niet in strijd met de Regeling gehandeld. Zoals het college van bestuur heeft toegelicht, is de verplichting om de examencommissie om advies te vragen namelijk vooral van belang vanwege de inhoudelijke beoordeling van de voorwaarde dat de elders gevolgde opleiding gelijkwaardig moet zijn aan minimaal 60 EC van de opleiding Diergeneeskunde in Utrecht. Het college van bestuur is in dit geval echter niet toegekomen aan een toetsing aan die voorwaarde, omdat volgens het college van bestuur al duidelijk was dat het verzoek niet voldeed aan een van de andere voorwaarden uit de Regeling.
De beroepsgrond slaagt niet.
[…]
Belangenafweging
2.6.1. Het College volgt appellante niet in haar betoog dat het college van bestuur geen deugdelijke belangenafweging heeft gemaakt. Het College stelt voorop dat het college van bestuur bij de invulling van zijn bevoegdheid op grond van 7.54, eerste lid, van de WHW mag kiezen voor het in beginsel weigeren van studenten van elders en dus ook voor een zeer terughoudend toelatingsbeleid. Zoals onder 2.4.2 en 2.4.3 is overwogen, voldeed het verzoek van appellante niet aan de voorwaarden die de Regeling stelt aan toelating tot een hoger studiejaar en heeft zij bepaalde omstandigheden niet op tijd naar voren gebracht. Appellante heeft drie keer kunnen deelnemen aan de reguliere selectie

voor de bacheloropleiding aan de instelling en is daarbij, net als vele anderen, niet toegelaten. Het college van bestuur heeft toegelicht dat er niet specifiek plaatsen worden vrijgehouden voor studenten die op grond van de Regeling kunnen worden toegelaten, maar dat het gaat om plaatsen die soms beschikbaar komen doordat studenten na het eerste jaar stoppen met de opleiding. Verder heeft het college van bestuur bestreden dat appellante met een buitenlandse opleiding niet in Nederland als dierenarts zou kunnen werken en heeft het college van bestuur gewezen op eventuele andere mogelijkheden tot zij-instroom in de masteropleiding.
Onder deze omstandigheden ziet het College geen grond voor het oordeel dat het college van bestuur wegens bijzondere omstandigheden had moeten afwijken van het beleid uit de Regeling en appellante toch had moeten toelaten.
De beroepsgrond slaagt niet

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellante,

en

het college van bestuur van de Universiteit Utrecht, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 7 juli 2020 heeft de decaan van de faculteit Diergeneeskunde van de Universiteit Utrecht het verzoek van appellante om toelating tot de bacheloropleiding Diergeneeskunde afgewezen.

Bij beslissing van 24 maart 2021 heeft het college van bestuur het door appellante ingestelde bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep ingesteld.

Het college van bestuur heeft een verweerschrift ingediend.

Appellante heeft nadere stukken ingediend.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 21 juni 2021, waar appellante, bijgestaan door mr. R. Verspaandonk, advocaat te Den Haag, en het college van bestuur, vertegenwoordigd door mr. B.L.D. Sam en X.L. Westenburg LLB, beiden werkzaam voor verweerder, zijn verschenen.

2. Overwegingen

Inleiding

2.1.Appellante heeft verzocht om per 1 september 2020 toegelaten te worden tot een hoger studiejaar van de bacheloropleiding Diergeneeskunde. Zij heeft van september 2016 tot september 2020 Diergeneeskunde gestudeerd aan de Universiteit Antwerpen. Appellante heeft drie keer deelgenomen aan de reguliere selectieprocedure voor de bacheloropleiding Diergeneeskunde in Utrecht.
De decaan heeft aan de beslissing van 7 juli 2020 ten grondslag gelegd dat appellante niet voldoet aan de voorwaarden voor instroom in een hoger studiejaar. Deze voorwaarden zijn neergelegd in de “Regeling toelating hoger studiejaar bachelor Diergeneeskunde volgens artikel 7.54 van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek” (hierna: de Regeling). In het bijzonder is niet voldaan aan de

voorwaarde dat dringende redenen van humanitaire aard aanwezig zijn om de studie in Utrecht in een hoger studiejaar voort te zetten.
Het college van bestuur heeft deze beslissing in bezwaar in stand gelaten.

Wettelijk kader

2.2. Artikel 7.54 van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW) luidt als volgt:
“1. Het instellingsbestuur kan, indien het van oordeel is dat de onderwijscapaciteit, die voor de postpropedeutische fase van een opleiding, waarvoor een beperking van de eerste inschrijving is vastgesteld, niet toereikend is voor een onbeperkte inschrijving, besluiten inschrijving voor de postpropedeutische fase van die opleiding te weigeren aan hen, die niet reeds ingeschreven zijn geweest aan die aan de instelling verbonden opleiding.
2. In dit artikel wordt, indien in een opleiding geen propedeutische fase is ingesteld, onder «postpropedeutische fase» mede verstaan de fase in een bacheloropleiding die volgt op de eerste periode in een opleiding met een studielast van 60 studiepunten.”

In de Regeling is, voor zover van belang, het volgende bepaald:
“1. Op grond van artikel 7.54 WHW wordt de inschrijving voor een hoger studiejaar van de opleiding diergeneeskunde geweigerd aan hen die niet aan de Universiteit Utrecht het eerste jaar diergeneeskunde hebben afgerond.
2. In afwijking van het onder punt 1. bepaalde kunnen jaarlijks maximaal 7 personen op grond van een elders gevolgde opleiding per september worden toegelaten tot een hoger studiejaar van de bacheloropleiding diergeneeskunde.
[…]
4. Om voor toelating in aanmerking te komen moet het verzoek/de verzoeker aan alle hieronder genoemde voorwaarden voldoen:
* de elders gevolgde opleiding is gelijkwaardig aan minimaal 60 EC van de opleiding diergeneeskunde in Utrecht.
* er moeten dringende redenen van humanitaire aard zijn om de studie in Utrecht in een hoger studiejaar voort te zetten.
* de verzoeker moet bestendig verblijf in Nederland hebben.
* indien Nederlands niet de moedertaal is van verzoeker dan moet het examen Nederlands als tweede taal programma II (Staatsexamen of NT2) met voldoende resultaat zijn afgelegd.
* verzoeker moet beschikken over kennis van de Engelse taal op VWO-niveau.
* er moet voldoende financiële basis zijn om de studie diergeneeskunde te kunnen volgen/afronden (acceptatie door UAF of studiefinanciering).
[…]”

Beroepsgronden over de Regeling

2.3. Appellante betoogt dat het college van bestuur zijn beslissing niet op de Regeling had mogen baseren. Zij stelt dat onduidelijk is of de Regeling door het daartoe bevoegde bestuursorgaan is opgesteld, welke status de Regeling heeft en of deze bekend is gemaakt. Daarnaast is appellante van mening dat de Regeling inhoudelijk ondeugdelijk is, omdat de Regeling toelating praktisch onmogelijk maakt.

2.3.1. Uit artikel 7.54 van de WHW volgt dat het instellingsbestuur, dat wil zeggen het college van bestuur, bevoegd is om over de toelating te beslissen. Het College begrijpt de beslissing van 7 juli 2020 zo dat de decaan deze namens het college van bestuur heeft genomen. Het College vat de Regeling op als beleidsregel, die de in artikel 7.54, eerste lid, van de WHW toegekende bevoegdheid van het instellingsbestuur nader invult door te bepalen in welke uitzonderlijke gevallen geen gebruik gemaakt wordt van de bevoegdheid om toelating tot een hoger studiejaar te weigeren. Voor zover aan de Regeling het gebrek kleeft dat deze is vastgesteld door de decaan en niet door het instellingsbestuur, is dit gebrek naar

het oordeel van het College hersteld, nu uit de beslissing op bezwaar blijkt dat het college van bestuur1 de Regeling tot de zijne heeft gemaakt. Voor zover appellante betoogt dat de Regeling geen basis heeft in de Onderwijs- en Examenregeling of het Studentenstatuut, overweegt het College dat zo'n basis niet is vereist voor een beleidsregel die invulling geeft aan artikel 7.54, eerste lid, van de WHW.

2.3.2. Artikel 7.54, eerste lid, van de WHW geeft het instellingsbestuur de bevoegdheid inschrijving te weigeren aan al diegenen die niet reeds ingeschreven zijn geweest aan de aan de instelling verbonden opleiding. De bepaling biedt het instellingsbestuur aldus de mogelijkheid te voorkomen dat studenten die door de numerus fixus en selectie niet zijn toegelaten tot het eerste jaar van een opleiding zich zonder beperkingen alsnog voor een hoger studiejaar kunnen inschrijven, bijvoorbeeld na een jaar studie in het buitenland. Gelet hierop is het uitgangspunt in de Regeling dat in beginsel toelating tot een hoger studiejaar wordt geweigerd, niet onredelijk. De Regeling bevat strenge voorwaarden voor het maken van uitzondering op dit uitgangspunt en beperkt de toelating bovendien tot maximaal zeven plaatsen per jaar. Uit de toelichting van het college van bestuur blijkt dat het college van bestuur vooral aanleiding ziet voor een uitzondering bij studenten die door omstandigheden genoodzaakt zijn hun studie in Nederland te voltooien en niet in Nederland hebben kunnen deelnemen aan de reguliere selectie voor de propedeuse Diergeneeskunde. Het gaat daarbij meestal om vluchtelingen, maar uit de voorbeelden in de Regeling blijkt dat ook wegens bepaalde andere – met name medische – omstandigheden dringende redenen van humanitaire aard kunnen worden aangenomen. Het College acht het beleid ook op dit punt niet onredelijk. Het College volgt appellante niet in haar betoog dat toelating op grond van de Regeling zo goed als uitgesloten is omdat vluchtelingen zo goed als nooit aan de voorwaarden uit de Regeling kunnen voldoen. Het college van bestuur heeft dit voldoende weerlegd door ter zitting toe te lichten dat de examencommissie regelmatig tot het oordeel komt dat de buitenlandse vooropleiding van vluchtelingen gelijkwaardig is aan ten minste 60 EC van de bacheloropleiding Diergeneeskunde in Utrecht en dat deze personen voldoen aan de taaleisen.

2.3.3. Gelet hierop is er geen grond voor het oordeel dat het college van bestuur zich niet op de Regeling had mogen baseren. Het betoog slaagt niet.

Dringende redenen van humanitaire aard

2.4. Appellante betoogt dat het college van bestuur ten onrechte tot de conclusie is gekomen dat zich geen dringende redenen van humanitaire aard voordoen.
In de eerste plaats betoogt appellante dat zij bij de studie in België grote problemen ondervindt doordat Nederlandse studenten benadeeld en gediscrimineerd worden. Daarnaast beroept appellante zich op persoonlijke omstandigheden. Zij heeft in 2017 een ongeval met hoofdtrauma gehad en ondervindt daar nog steeds gevolgen van. Een opleiding in eigen land en dichter bij huis komt de behandeling volgens haar ten goede. Verder heeft appellante gewezen op de moeilijkheden die vanwege de coronacrisis zijn ontstaan bij het reizen tussen Nederland en België.

2.4.1. Het college van bestuur stelt zich op het standpunt dat de aangevoerde omstandigheden rond de studie in België in de categorie "problemen bij studie in het buitenland" vallen. Volgens het college van bestuur is daarbij geen sprake van dringende redenen van humanitaire aard. De overige omstandigheden zijn volgens het college van bestuur te laat naar voren gebracht.

2.4.2. In de Regeling worden problemen bij de studie Diergeneeskunde in het buitenland als voorbeeld genoemd van een situatie die geen dringende redenen van humanitaire aard oplevert. Het College acht dit niet onredelijk. Het College is bovendien van oordeel dat appellante niet aannemelijk heeft gemaakt dat Nederlandse studenten aan de Universiteit Antwerpen daadwerkelijk structureel worden tegengewerkt of gediscrimineerd, bijvoorbeeld door hen te laten zakken voor bepaalde vakken. Het college van bestuur heeft zich daarom in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat deze omstandigheden geen dringende redenen van humanitaire aard inhouden die aanleiding geven om appellante toe te laten tot een hoger studiejaar van de bacheloropleiding Diergeneeskunde.

2.4.3. Appellante heeft haar persoonlijke omstandigheden en de moeilijkheden als gevolg van de coronacrisis pas in beroep naar voren gebracht. Reeds daarom hoefde het college van bestuur daar geen rekening mee te houden bij de beoordeling van het verzoek. Ter zitting is gebleken dat appellante inmiddels een nieuw verzoek heeft ingediend. In dat kader zal het college van bestuur moeten beoordelen of de door appellante naar voren gebrachte persoonlijke omstandigheden leiden tot dringende redenen van humanitaire aard als bedoeld in de Regeling.
De beroepsgrond slaagt niet.

Advies examencommissie

2.5. Appellante betoogt dat de besluiten van het college van bestuur onzorgvuldig tot stand zijn gekomen, omdat de procedure uit de Regeling niet is gevolgd. Volgens appellante volgt uit de Regeling namelijk dat de examencommissie om advies moet worden gevraagd en dat is in dit geval niet gebeurd. Zij stelt ook dat bij de beoordeling van dringende redenen van humanitaire aard het meer voor de hand zou liggen om de studentendecaan of de studieadviseur om advies te vragen.

2.5.1. Uit de onderdelen 5 en 7 van de Regeling volgt dat de decaan het verzoek moet voorleggen aan de examencommissie en dat die een advies over het toelaten van de verzoeker moet uitbrengen aan de decaan. Het college van bestuur heeft gewezen op een e-mail van C.F. Wolschrijn, voorzitter van de examencommissie, van 1 juli 2020. Daarin staat dat dat de Regeling niet is bedoeld voor studenten die in België studeren en dat appellante niet in aanmerking komt voor toelating op grond van de Regeling. Hoewel niet duidelijk is of deze e-mail kan worden opgevat als advies namens de examencommissie aan de decaan, is naar het oordeel van het College niet in strijd met de Regeling gehandeld. Zoals het college van bestuur heeft toegelicht, is de verplichting om de examencommissie om advies te vragen namelijk vooral van belang vanwege de inhoudelijke beoordeling van de voorwaarde dat de elders gevolgde opleiding gelijkwaardig moet zijn aan minimaal 60 EC van de opleiding Diergeneeskunde in Utrecht. Het college van bestuur is in dit geval echter niet toegekomen aan een toetsing aan die voorwaarde, omdat volgens het college van bestuur al duidelijk was dat het verzoek niet voldeed aan een van de andere voorwaarden uit de Regeling.
De beroepsgrond slaagt niet.

Belangenafweging

2.6. Appellante voert aan dat het college van bestuur geen goede belangenafweging heeft gemaakt. De afwijzing heeft voor appellante zwaarwegende gevolgen, terwijl de opleiding volgens haar geen belang heeft bij strikte handhaving van de Regeling. Appellante wijst er in dit verband op dat zij haar studie niet zal kunnen voltooien en niet elders in Nederland terecht kan. Bij een eventuele opleiding in het buitenland vreest zij in de toekomst niet als dierenarts in Nederland te kunnen werken. Zij stelt ook dat de zeven plaatsen die beschikbaar worden gehouden niet zijn opgevuld en dat bij deze opleiding geen sprake zal zijn van het overstappen tussen universiteiten, omdat er in Nederland slechts één opleiding Diergeneeskunde is.

2.6.1. Het College volgt appellante niet in haar betoog dat het college van bestuur geen deugdelijke belangenafweging heeft gemaakt. Het College stelt voorop dat het college van bestuur bij de invulling van zijn bevoegdheid op grond van 7.54, eerste lid, van de WHW mag kiezen voor het in beginsel weigeren van studenten van elders en dus ook voor een zeer terughoudend toelatingsbeleid. Zoals onder 2.4.2 en 2.4.3 is overwogen, voldeed het verzoek van appellante niet aan de voorwaarden die de Regeling stelt aan toelating tot een hoger studiejaar en heeft zij bepaalde omstandigheden niet op tijd naar voren gebracht. Appellante heeft drie keer kunnen deelnemen aan de reguliere selectie voor de bacheloropleiding aan de instelling en is daarbij, net als vele anderen, niet toegelaten. Het college van bestuur heeft toegelicht dat er niet specifiek plaatsen worden vrijgehouden voor studenten die op grond van de Regeling kunnen worden toegelaten, maar dat het gaat om plaatsen die soms beschikbaar komen doordat studenten na het eerste jaar stoppen met de opleiding. Verder heeft het college van bestuur bestreden dat appellante met een buitenlandse opleiding niet in Nederland als dierenarts zou kunnen werken en heeft het college van bestuur

gewezen op eventuele andere mogelijkheden tot zij-instroom in de masteropleiding.
Onder deze omstandigheden ziet het College geen grond voor het oordeel dat het college van bestuur wegens bijzondere omstandigheden had moeten afwijken van het beleid uit de Regeling en appellante toch had moeten toelaten.
De beroepsgrond slaagt niet.

2.7. Het beroep is ongegrond.

2.8. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, voorzitter, en mr. N. Verheij en mr. J.Th. Drop, leden, in tegenwoordigheid van mr. R. Teuben, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2021/047**
Rechter(s):	mr. Streefkerk
Datum uitspraak:	19 juli 2021
Partijen:	appellant en CBE Hogeschool Rotterdam
Trefwoorden:	beoordeling beoordelingsformulier examinator kennen en kunnen onvoldoende stagebegeleider
Artikelen:	WHW: artikel 7.66, tweede lid Awb: artikel 8:4, derde lid aanhef en onder b
Uitspraak:	ongegrond
Hoofdoverwegingen:	2.4. Het College stelt vast dat het CBE heeft toegelicht dat de stagebegeleiders een advies hebben gegeven met het formulier Beoordeling managementstage. Op het advies is verwoord op welke aspecten appellant tekort is geschoten. De examinator heeft het negatieve advies overgenomen en het onderdeel “Functioneren” met een onvoldoende beoordeeld. De examinator heeft deze beoordeling ook met de stagebegeleiders besproken. Verder heeft het CBE toegelicht dat de examinator onverplicht de beoordeling ook met een collega-docent heeft besproken, die kon instemmen met de onvoldoende. Voorts is gebleken dat aan appellant op verschillende momenten feedback is gegeven. Zo is aan hem (op 26 oktober 2020) een tussentijdse voorlopige evaluatie uitgebracht. Op zichzelf scoorde appellant gezien de tussentijdse evaluatie toen nog een voldoende (een 7), maar aan appellant is daarbij wel feedback gegeven. Zo staat in het evaluatie-formulier dat appellant dat hij zich meer mag laten zien en dat hij moet proberen zaken op te pakken waarbij hij afhankelijk is van anderen. Het CBE heeft verder, in navolging van de examinator, erop gewezen dat appellant tijdens de stage niet heeft aangegeven dat er problemen waren met de communicatie met de stagebegeleiders. Het College stelt vast dat appellant deze toelichting van het CBE niet concreet heeft weerlegd. Naar het oordeel van het College had het op de weg van appellant gelegen dat, indien er problemen met de communicatie met de stagebegeleiders waren, die (tijdig) met de examinator te bespreken. Al met al ziet het College geen reden voor het oordeel dat de beoordeling van het onderdeel “Functioneren” onzorgvuldig tot stand is gekomen. Alleen al vanwege de onvoldoende voor het onderdeel “Functioneren” kwam appellant niet meer in aanmerking voor een voldoende beoordeling van zijn managementstage. Het College vindt het daarom niet nodig in te gaan op het andere onderdeel “Onderbouwd advies” dat eveneens met een onvoldoende is beoordeeld. De conclusie is dat het CBE terecht heeft geoordeeld dat bij de beoordeling van de managementstage is voldaan aan de voorschriften van procedurele aard. De betogen slagen niet.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Rotterdam, verweerder (hierna ook: het CBE).

1. Procesverloop

Bij beslissing van 21 januari 2021 heeft de examinator van de opleiding Facility Management de managementstage die appellant heeft verricht met een onvoldoende beoordeeld.

Bij beslissing van 11 maart 2021 heeft het CBE het door appellant daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen de beslissing van het CBE heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 9 juni 2021, waar appellant en verweerder, vertegenwoordigd door mr. L. Markesteijn en mr. O.P. van der Molen, zijn verschenen.

Ter zitting heeft het College de zaak aangehouden teneinde schriftelijke inlichtingen te verkrijgen van het CBE. Het CBE heeft vervolgens nadere stukken ingediend. Appellant heeft daarop gereageerd.

Het College heeft het niet nodig gevonden om een nadere zitting te houden omdat het voldoende inzicht had in de standpunten van partijen. Appellant en het CBE zijn in de gelegenheid gesteld om aan te geven of zij een nadere zitting wensen. Zij hebben hierop niet gereageerd, zodat het College zonder nadere zitting te houden uitspraak doet.

2. Overwegingen

Inleiding

2.1. Appellant is student Facility Management aan de Hogeschool van Rotterdam. In zijn derde jaar diende hij een managementstage te lopen. Hij heeft dit gedaan, van 1 september 2020 tot 29 januari 2021 bij het Haaglanden Medisch Centrum. Het eindcijfer van de managementstage wordt bepaald door 4 onderdelen, die allemaal minimaal met een 5,5 beoordeeld moeten worden om een voldoende voor de stage te kunnen krijgen. Die 4 onderdelen zijn: 1) Onderzoeksonderwerp, 2) Onderbouwd advies, 3) Functioneren en 4) Assessment.
Appellant heeft van de examinator, mede op basis van het advies van de stagebegeleider, een onvoldoende gekregen voor het onderdeel “Functioneren”. Ook heeft hij een onvoldoende gekregen voor het onderdeel “Onderbouwd advies”.
Appellant kan zich niet met de onvoldoende verenigen, met name met het onderdeel “Functioneren”. Hij vindt onder meer dat hij onvoldoende feedback heeft gekregen.

Toetsingskader

2.2. Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), gelezen in verbinding met artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) kan geen beroep worden ingesteld tegen een besluit, inhoudende een

beoordeling van het kennen en kunnen van een kandidaat of leerling die ter zake is geëxamineerd of op enigerlei andere wijze is getoetst, dan wel inhoudende de vaststelling van opgaven, beoordelingsnormen of nadere regels voor die examinering of toetsing. Deze bepalingen staan eraan in de weg dat door het instellen van beroep tegen een beslissing van een college van beroep voor de examens een oordeel van de bestuursrechter wordt verkregen over een beslissing die als zodanig van bestuursrechtelijke rechtsbescherming is uitgezonderd. Dit betekent dat het College slechts kan onderzoeken of het CBE terecht de vaststelling van het cijfer in stand heeft gelaten voor zover bij de beoordeling is voldaan aan de voorschriften van procedurele aard die bij of krachtens de Awb, de WHW of enig andere wet in formele zin zijn gesteld.

Beroepsgronden

2.3. Appellant meent dat hij wel voldoende functioneerde. Hij wijst erop dat hij tussentijds geen feedback heeft gekregen en zijn stagebegeleiders weinig of geen tijd voor hem hadden. Appellant wijst erop dat hij wel degelijk verbeteringen heeft doorgevoerd in het facilitair proces en verder ook leidinggevende ervaring heeft opgedaan, in tegenstelling tot wat in het beoordelingsformulier is vermeld. Appellant wijst erop dat de tussentijdse evaluatie van zijn functioneren nog een voldoende was.

Beoordeling door het College

2.4. Het College stelt vast dat het CBE heeft toegelicht dat de stagebegeleiders een advies hebben gegeven met het formulier Beoordeling managementstage. Op het advies is verwoord op welke aspecten appellant tekort is geschoten. De examinator heeft het negatieve advies overgenomen en het onderdeel “Functioneren” met een onvoldoende beoordeeld. De examinator heeft deze beoordeling ook met de stagebegeleiders besproken. Verder heeft het CBE toegelicht dat de examinator onverplicht de beoordeling ook met een collega-docent heeft besproken, die kon instemmen met de onvoldoende. Voorts is gebleken dat aan appellant op verschillende momenten feedback is gegeven. Zo is aan hem (op 26 oktober 2020) een tussentijdse voorlopige evaluatie uitgebracht. Op zichzelf scoorde appellant gezien de tussentijdse evaluatie toen nog een voldoende (een 7), maar aan appellant is daarbij wel feedback gegeven. Zo staat in het evaluatie-formulier dat appellant dat hij zich meer mag laten zien en dat hij moet proberen zaken op te pakken waarbij hij afhankelijk is van anderen. Het CBE heeft verder, in navolging van de examinator, erop gewezen dat appellant tijdens de stage niet heeft aangegeven dat er problemen waren met de communicatie met de stagebegeleiders. Het College stelt vast dat appellant deze toelichting van het CBE niet concreet heeft weerlegd. Naar het oordeel van het College had het op de weg van appellant gelegen dat, indien er problemen met de communicatie met de stagebegeleiders waren, die (tijdig) met de examinator te bespreken. Al met al ziet het College geen reden voor het oordeel dat de beoordeling van het onderdeel “Functioneren” onzorgvuldig tot stand is gekomen. Alleen al vanwege de onvoldoende voor het onderdeel “Functioneren” kwam appellant niet meer in aanmerking voor een voldoende beoordeling van zijn managementstage. Het College vindt het daarom niet nodig in te gaan op het andere onderdeel “Onderbouwd advies” dat eveneens met een onvoldoende is beoordeeld.
De conclusie is dat het CBE terecht heeft geoordeeld dat bij de beoordeling van de managementstage is voldaan aan de voorschriften van procedurele aard.
De betogen slagen niet.

Conclusie

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenvergoeding bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.D. Streefkerk, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. M.L.M. van Loo, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2021/048**
Rechter(s):	mrs. Streefkerk, Drop en Daalder
Datum uitspraak:	14 juli 2021
Partijen:	appellant en CBE Technische Universiteit Delft
Trefwoorden:	berisping bewijs corona covid-19 herhaalde fraude uitgesloten
Artikelen:	WHW: artikel 7.12b, tweede lid Regels en richtlijnen van de Examencommissie: artikel 7 Regels en richtlijnen van de Examencommissie: addendum
Uitspraak:	ongegrond
Hoofdoverwegingen:	2.2.1. Wat betreft de klacht dat na het tentamen bij appellant geen mondelinge check heeft plaatsgevonden, stelt het College vast dat het CBE heeft toegelicht dat deze kort na het tentamen steekproefsgewijs wordt uitgevoerd door de docenten om te controleren of de ingediende antwoorden inderdaad de antwoorden van de student in kwestie zijn. Appellant behoorde niet tot de personen bij wie in de steekproef een mondelinge check is uitgevoerd. Het College ziet geen aanknopingspunten voor het oordeel dat, omdat de mondelinge check niet bij appellant heeft plaatsgevonden, reeds daarom de conclusie van fraude niet meer had mogen worden getrokken. De RRvE sluiten niet uit dat op een andere wijze dan door middel van die check de conclusie wordt getrokken dat er sprake is van fraude. Dit betoog slaagt niet. 2.2.2. Het College stelt vast dat de examinator ter zitting onder overlegging van door hem becommentarieerde antwoorden van appellant en van de medestudente heeft toegelicht dat daarin sprake is van grote gelijkenissen. Bij één van de opgaves (opgave 3a) hadden beiden een verkeerd antwoord, namelijk een verkeerd aantal vrijheidsgraden. Die fout is door slechts 5% van de studenten gemaakt, aldus de examinator. Hierbij sprong volgens de examinator in het oog dat er door beide studenten een vreemde benaming voor een draaiingshoek is gebruikt, die verder geen van de studenten heeft gehanteerd. Zij spraken verder beiden over het draaien van een “grote schijf”, wat geheel uit de lucht kwam vallen volgens de examinator omdat in de opgave sprake was van twee wielen van gelijke grootte. Verder heeft de examinator toegelicht dat ook verschillende antwoorden van andere opgaves van appellant en zijn medestudente gelijkenissen vertoonden. Daarnaast heeft appellant bij enkele opgaven op een bepaald punt een fout gemaakt en daarmee vervolgens niet consequent doorgewerkt, maar in plaats daarvan weer aangesloten bij het antwoord van de medestudente, bijvoorbeeld bij een opgave, waarbij een factor ½ ineens is verdwenen en een opgave waarbij een (MgR sin) teken aanvankelijk foutief stond, maar later weer terugkomt. Het CBE heeft erop gewezen dat appellant geen plausibele verklaring heeft kunnen geven voor de opvallende gelijkenissen, met name die bij opgave 3a, en ook niet heeft kunnen uitleggen waarom sommige antwoorden niet logisch volgen uit hetgeen appellant eerder bij de opgave heeft ingevuld. Het College volgt het CBE in zijn standpunt dat, gezien de opmerkelijke gelijkenissen (vooral bij opgave 3a), het op de weg van

appellant had gelegen om een plausibele verklaring daarvoor te geven. Ook is het College van oordeel, met het CBE, dat appellant er niet in geslaagd is om uit te leggen hoe hij tot bepaalde niet logische antwoorden is gekomen. Het College stelt met het CBE vast dat appellant geen plausibele verklaring hiervoor heeft gegeven. Het CBE mocht zich, in navolging van de examencommissie, alles in samenhang bezien, op het standpunt stellen dat sprake is van fraude.
Het betoog slaagt niet.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Technische Universiteit Delft, verweerder (hierna ook: het CBE).

1. Procesverloop

Bij beslissing van 19 januari 2021 heeft de (sub)examencommissie Technische Natuurkunde namens de Examencommissie van de Faculteit Technische Natuurwetenschappen, appellant vanwege herhaalde fraude bij het tentamen Klassieke Mechanica een berisping gegeven en hem tevens uitgesloten van deelname aan de reguliere herkansingsmogelijkheid voor dit tentamen.

Bij beslissing van 18 maart 2021 heeft het CBE het door appellant tegen deze beslissing ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen de beslissing van het CBE heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 8 juni 2021, waar appellant, bijgestaan door mr. R. Verspaandonk, advocaat te Den Haag, en verweerder, vertegenwoordigd door C.A. van der Meijs, zijn verschenen.

Na de zitting heeft het College het onderzoek heropend om inlichtingen in te winnen. Het beroep is op een nadere zitting behandeld op 1 juli 2021, waar appellant, bijgestaan door mr. R. Verspaandonk, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. C.A. Van der Meijs, secretaris van het CBE, zijn verschenen. Namens de examencommissie zijn dr. J. Kalkman en dr. A.F. Otte (examinator) zijn verschenen.

2. Overwegingen

Inleiding

2.1. Appellant heeft op 11 december 2020 het open boek tentamen Klassieke Mechanica gemaakt. Hij heeft dit tentamen thuis gemaakt, in verband met de corona-maatregelen.
De examencommissie heeft bij de primaire beslissing gesteld dat sprake is van fraude. Daarbij wijst de examencommissie erop dat de overeenkomsten tussen het tentamen dat appellant heeft gemaakt en dat van een medestudente dusdanig groot zijn dat dit alleen mogelijk is doordat hij heeft overgeschreven uit werk van die medestudente. Hierbij heeft de examencommissie betrokken dat appellant geen aannemelijke verklaring voor de gelijkenissen heeft kunnen geven. Omdat volgens haar sprake is van fraude heeft de examencommissie appellant een berisping opgelegd. Omdat in het geval van appellant zich eerder een

onregelmatigheid heeft voorgedaan, waarmee hier sprake is van herhaalde fraude, heeft de examencommissie appellant tevens uitgesloten van een reguliere herkansingsmogelijkheid voor het vak in het studiejaar 2020-2021.
Appellant heeft in administratief beroep tegen deze primaire beslissing onder meer betoogd dat geen sprake is van fraude. Hij ontkent dat sprake is geweest van samenwerking met de bedoelde medestudente. In de kern meent appellant dat de examencommissie onvoldoende bewijs voor fraude heeft geleverd.
Het CBE heeft zich, bij de thans bestreden beslissing, op het standpunt gesteld dat de examencommissie wel heeft mogen concluderen dat sprake is van fraude. Het CBE heeft daarbij betrokken dat appellant geen aannemelijke verklaring voor de gelijkenissen in de tentamenuitwerkingen van hem en medestudente heeft kunnen geven.

Juridisch kader

2.1.1. Ingevolge artikel 7.12b, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek kan de examencommissie, indien een student of extraneus fraudeert, betrokkene onder meer het recht ontnemen één of meer door de examencommissie aan te wijzen tentamens of examens af te leggen, gedurende een door de examencommissie te bepalen termijn van ten hoogste een jaar. Ingevolge het derde lid stelt de examencommissie regels vast over de uitvoering van de taken en bevoegdheden, bedoeld in het tweede lid, en over de maatregelen die zij in dat verband kan nemen.

In de Regels en richtlijnen van de Examencommissie voor de BSc Technische Natuurkunde (hierna: RRvE) wordt onder “fraude” verstaan:
“het handelen of nalaten van een student dat ertoe leidt dat het vormen van een juist oordeel omtrent de kennis, het inzicht en de vaardigheden van die student of van een andere student geheel of gedeeltelijk onmogelijk wordt gemaakt. Onder fraude wordt in ieder geval begrepen het plegen van enige vorm van plagiaat, waaronder hier dient te worden verstaan alle gevallen waarin wordt gesuggereerd dat het gaat om eigen werk terwijl dat niet het geval is […].”
In artikel 7, achtste lid, van de RRvE is het volgende bepaald:
“De examencommissie besluit of naast de beslissing in het voorgaande lid, een sanctie wordt opgelegd, afgewogen tegen de context van het vak en kan de student afhankelijk van de ernst van de fraude, herhaalde fraude daaronder begrepen, de volgende sancties opleggen:
a. berisping
b. uitsluiting van het desbetreffende tentamen of de praktische oefening voor ten hoogste één jaar;”

In het addendum RRvE 2020-2021 getiteld “Voorschriften van de TNW examencommissie voor online toetsing” staat het volgende:
“5. Alle openboek tentamens moeten worden opgevolgd door een mondelinge check met een representatieve steekproef bij minstens 20% van de deelnemers of bij ten minste 30 deelnemers (welk getal lager is). Met deze check wordt gecontroleerd of antwoorden die ingediend zijn inderdaad de antwoorden van de student in kwestie zijn. […]”.

Beroepsgronden

2.2. Appellant kan zich niet verenigen met het standpunt van het CBE, in navolging van de examencommissie, dat sprake is van fraude.
Appellant verwijst naar het Addendum RRvE 2020-2021, Voorschriften van de TNW examencommissie voor online toetsing, waaruit volgt dat er een mondelinge check dient plaats te vinden bij open boek tentamens. Appellant stelt dat het in het kader van een zorgvuldige voorbereiding in de rede had gelegen dat bij hem en zijn medestudente die mondelinge check zou hebben plaatsgevonden. Op die wijze had de examinator kunnen controleren of appellant de stof voldoende machtig was. Dit is echter niet gebeurd. Gelet hierop kan de conclusie dat sprake is van fraude niet meer worden getrokken, aldus appellant.
Appellant stelt verder niet te hebben samengewerkt met de medestudente. Volgens appellant is het CBE te lichtvaardig gekomen tot de conclusie dat het niet anders kan dat hij zou hebben samengewerkt. Daarbij

wijst appellant erop dat er weliswaar gelijkenissen zijn tussen het door hem afgelegde tentamen en dat van de medestudente, maar dat enkele gegeven is volgens appellant onvoldoende om fraude aan te nemen.

Beoordeling door het College

2.2.1. Wat betreft de klacht dat na het tentamen bij appellant geen mondelinge check heeft plaatsgevonden, stelt het College vast dat het CBE heeft toegelicht dat deze kort na het tentamen steekproefsgewijs wordt uitgevoerd door de docenten om te controleren of de ingediende antwoorden inderdaad de antwoorden van de student in kwestie zijn. Appellant behoorde niet tot de personen bij wie in de steekproef een mondelinge check is uitgevoerd. Het College ziet geen aanknopingspunten voor het oordeel dat, omdat de mondelinge check niet bij appellant heeft plaatsgevonden, reeds daarom de conclusie van fraude niet meer had mogen worden getrokken. De RRvE sluiten niet uit dat op een andere wijze dan door middel van die check de conclusie wordt getrokken dat er sprake is van fraude.
Dit betoog slaagt niet.

2.2.2. Het College stelt vast dat de examinator ter zitting onder overlegging van door hem becommentarieerde antwoorden van appellant en van de medestudente heeft toegelicht dat daarin sprake is van grote gelijkenissen. Bij één van de opgaves (opgave 3a) hadden beiden een verkeerd antwoord, namelijk een verkeerd aantal vrijheidsgraden. Die fout is door slechts 5% van de studenten gemaakt, aldus de examinator. Hierbij sprong volgens de examinator in het oog dat er door beide studenten een vreemde benaming voor een draaiingshoek is gebruikt, die verder geen van de studenten heeft gehanteerd. Zij spraken verder beiden over het draaien van een “grote schijf”, wat geheel uit de lucht kwam vallen volgens de examinator omdat in de opgave sprake was van twee wielen van gelijke grootte. Verder heeft de examinator toegelicht dat ook verschillende antwoorden van andere opgaves van appellant en zijn mede-studente gelijkenissen vertoonden. Daarnaast heeft appellant bij enkele opgaven op een bepaald punt een fout gemaakt en daarmee vervolgens niet consequent doorgewerkt, maar in plaats daarvan weer aangesloten bij het antwoord van de medestudente, bijvoorbeeld bij een opgave, waarbij een factor ½ ineens is verdwenen en een opgave waarbij een (MgR sin) teken aanvankelijk foutief stond, maar later weer terugkomt. Het CBE heeft erop gewezen dat appellant geen plausibele verklaring heeft kunnen geven voor de opvallende gelijkenissen, met name die bij opgave 3a, en ook niet heeft kunnen uitleggen waarom sommige antwoorden niet logisch volgen uit hetgeen appellant eerder bij de opgave heeft ingevuld. Het College volgt het CBE in zijn standpunt dat, gezien de opmerkelijke gelijkenissen (vooral bij opgave 3a), het op de weg van appellant had gelegen om een plausibele verklaring daarvoor te geven. Ook is het College van oordeel, met het CBE, dat appellant er niet in geslaagd is om uit te leggen hoe hij tot bepaalde niet logische antwoorden is gekomen. Het College stelt met het CBE vast dat appellant geen plausibele verklaring hiervoor heeft gegeven. Het CBE mocht zich, in navolging van de examencommissie, alles in samenhang bezien, op het standpunt stellen dat sprake is van fraude.
Het betoog slaagt niet.

Conclusie

2.3. Het beroep is ongegrond.

2.4. Voor een proceskostenvergoeding bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.D. Streefkerk, voorzitter, en mr. J.Th. Drop en mr. E.J. Daalder, leden, in tegenwoordigheid van mr. M.L.M. van Loo, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2021/049**
Rechter(s):	mrs. Borman, Verheij en Drop
Datum uitspraak:	12 juli 2021
Partijen:	appellant en CBE Universiteit Leiden
Trefwoorden:	communicatieapparatuur evenredigheid fraude integriteitsverklaring onlinetentamen sanctie Whatsapp-applicatie
Artikelen:	WHW: artikel 7.12b Awb: artikel 3:4, tweede lid Awb: artikel 7:26, eerste lid Awb: artikel 8:72, derde lid OER: artikel 4.5 Regels en Richtlijnen tentamen en examens: artikel 6.1 Regels en Richtlijnen tentamen en examens: artikel 6.6
Uitspraak:	gegrond
Hoofdoverwegingen:	2.4.1. Zoals het College eerder heeft overwogen (onder meer uitspraak van 7 januari 2015 in zaak nr. CBHO 2014/217, www.cbho.nl), dient het opleggen van een maatregel in de zin van artikel 7.12b, tweede lid, van de WHW te worden aangemerkt als een strafmaatregel, die op evenredigheid dient te worden getoetst. Aan zodanige maatregel dienen expliciet feiten, omstandigheden en verklaringen ten grondslag te worden gelegd die de maatregel kunnen dragen. Uit wat onder 2.3.2 en 2.3.3 is overwogen volgt dat appellant fraude als bedoeld in artikel 6.1, onder a, van de Regels en Richtlijnen heeft gepleegd, maar dat fraude als bedoeld in onderdeel c van die bepaling niet is bewezen. Dit heeft tot gevolg dat de gemaakte afweging over de evenredigheid van de sanctie geen stand kan houden. Naar het oordeel van het College is de opgelegde sanctie onevenredig zwaar in verhouding tot de vastgestelde fraude, namelijk het hebben openstaan van de Whatsapp-applicatie op de laptop. Het College neemt daarbij in aanmerking dat niet is komen vast te staan dat sprake is van opzet en dat niet is bewezen dat appellant zijn voordeel heeft gedaan met informatie die hij tijdens het tentamen via Whatsapp heeft verkregen. Ook de studievertraging in de bacheloropleiding en de gevolgen voor de masteropleiding maken de opgelegde sanctie naar het oordeel van het College in dit geval onevenredig zwaar. De beslissing van 19 april 2021 is in zoverre in strijd met artikel 3:4, tweede lid, van de Awb.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Universiteit Leiden (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 23 februari 2021 heeft de examencommissie van de Faculteit der Rechtsgeleerdheid van

de Universiteit Leiden (hierna: de examencommissie) aan appellant een sanctie opgelegd wegens fraude bij het tentamen Goederenrecht.

Bij beslissing van 19 april 2021 heeft het CBE het door appellant ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 21 juni 2021, waar appellant en het CBE, vertegenwoordigd door mr. M.A.C. de Boer, secretaris van het CBE, zijn verschenen. Tevens is de examencommissie, vertegenwoordigd door mr. J. Robbe, voorzitter, verschenen.

2. Overwegingen

Inleiding

2.1. Appellant volgt de bacheloropleiding Rechtsgeleerdheid aan de Universiteit Leiden. Volgens de examencommissie heeft appellant bij het digitale tentamen Goederenrecht op 13 januari 2021 fraude gepleegd. De examencommissie heeft de uitslag van het door appellant gemaakte tentamen ongeldig verklaard. Daarnaast is appellant uitgesloten van deelname aan het tentamen Goederenrecht tot 1 januari 2022. Het CBE heeft deze beslissing in administratief beroep in stand gelaten.

Wettelijk kader

2.2. Artikel 7.12b van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW) luidt als volgt:
“[…]
2. Indien een student of extraneus fraudeert, kan de examencommissie de betrokkene het recht ontnemen één of meer door de examencommissie aan te wijzen tentamens of examens af te leggen, gedurende een door de examencommissie te bepalen termijn van ten hoogste een jaar. Bij ernstige fraude kan het instellingsbestuur op voorstel van de examencommissie de inschrijving voor de opleiding van de betrokkene definitief beëindigen.
3. De examencommissie stelt regels vast over de uitvoering van de taken en bevoegdheden, bedoeld in het eerste lid, onderdelen a, b en d, en het tweede lid, en over de maatregelen die zij in dat verband kan nemen. De examencommissie kan onder door haar te stellen voorwaarden bepalen dat niet ieder tentamen met goed gevolg afgelegd hoeft te zijn om vast te stellen dat het examen met goed gevolg is afgelegd.
[…]”

Artikel 4.5, lid 4.5.1, van de Onderwijs- en Examenregeling Bacheloropleiding Rechtsgeleerdheid 2020-2021 luidt als volgt:
“Conform artikel 7.12b, derde lid, van de wet stelt de examencommissie regels vast over de uitvoering van haar taken en bevoegdheden en over de maatregelen die zij in dat verband kan nemen.”

Artikel 6.1 van de Regels en Richtlijnen tentamens en examens van de examencommissie van de Faculteit der Rechtsgeleerdheid betreffende de bacheloropleidingen Rechtsgeleerdheid, Notarieel recht, Fiscaal recht, Criminologie (hierna: de Regels en Richtlijnen) luidt als volgt:
“In dit hoofdstuk wordt verstaan onder:
- fraude:
ieder handelen of nalaten dat het op de juiste wijze vormen van een oordeel over iemands kennis, inzicht, vaardigheden, (beroeps)houding of reflectie geheel of gedeeltelijk onmogelijk maakt, waaronder in ieder geval:

a. het tijdens een tentamen of praktische oefening voorhanden hebben van ongeoorloofde communicatieapparatuur of ongeoorloofde stukken;
b. de aanwezigheid tijdens een tentamen of schriftelijke oefening van niet geoorloofde aantekeningen in het toegestane materiaal;
c. het tijdens een tentamen of praktische oefening geheel of gedeeltelijk overnemen van antwoorden van een ander;
d. het tijdens een tentamen of praktische oefening uitwisselen van informatie met een ander;
e. het zich tijdens een tentamen of praktische oefening uitgeven voor een ander;
f. plagiaat;
Onder fraude wordt tevens verstaan het op oneigenlijke gronden toegang verkrijgen of pogen te verkrijgen tot het onderwijs of een deeltoets, praktische oefening of tentamen.
[…]"
Artikel 6.6, lid 6.6.3, luidt als volgt:
"De sancties die de examencommissie, al dan niet in combinatie met elkaar, kan opleggen, zijn:
a. het geven van een officiële waarschuwing;
b. het ongeldig verklaren van de uitslag van het tentamen respectievelijk het ongeldig verklaren van het resultaat van de schriftelijke opdracht;
c. het uitsluiten van deelname aan het tentamen ten aanzien waarvan de fraude of de andere onregelmatigheid is geconstateerd voor de duur van ten hoogste een jaar;
d. het uitsluiten van deelname aan een of meer andere tentamens voor de duur van ten hoogste een jaar.
Bij ernstige fraude kan de examencommissie het College van Bestuur verzoeken de inschrijving voor de opleiding van de betrokken student definitief te beëindigen."

Vaststelling fraude

2.3. Volgens de examencommissie heeft appellant fraude gepleegd als bedoeld in artikel 6.1, onderdelen a en c, van de Regels en Richtlijnen.
Appellant heeft op 13 januari 2021 deelgenomen aan het onlinetentamen Goederenrecht. Bij de correctie van het tentamen is bij de examinator het vermoeden van fraude gerezen, omdat appellant in een van zijn antwoorden het woord "graafmachines" gebruikte, terwijl dat woord in zijn versie van het tentamen niet voorkwam. In de door appellant gemaakte versie ging de desbetreffende vraag over bouwkranen. De examencommissie gaat er daarom van uit dat appellant informatie van anderen heeft overgenomen. Appellant heeft als verklaring gegeven dat tijdens het tentamen per ongeluk de Whatsapp-applicatie op zijn laptop openstond. Daarop is volgens hem aan het einde van het tentamen – waarvoor hij zelf extra tijd had wegens dyslexie – één bericht van een andere student binnengekomen met als inhoud: "Wat had jij bij die vraag over de graafmachines?". Volgens de examencommissie is ook het geopend hebben van de Whatsapp-applicatie aan te merken als fraude, omdat dit tijdens het tentamen ongeoorloofde communicatieapparatuur is. De examencommissie heeft daarnaast naar voren gebracht dat uit logbestanden van het tentamen blijkt dat appellant het woord "graafmachines" niet pas aan het einde van het tentamen heeft gebruikt, maar dat hij al ongeveer een uur eerder een blok tekst aan zijn antwoord heeft toegevoegd waarin dit woord voorkomt.

2.3.1. Appellant bestrijdt dat hij fraude heeft gepleegd. Hij stelt zich op het standpunt dat het openstaan van Whatsapp op zijn laptop niet betekent dat hij ongeoorloofde communicatieapparatuur of ongeoorloofde stukken voorhanden had. Appellant stelt verder dat er geen sprake was van opzet en dat hij door het ontvangen bericht geen informatie heeft gekregen. Daarnaast betoogt appellant dat de examencommissie niet heeft aangetoond dat hij antwoorden van anderen heeft overgenomen. Het woord "graafmachines" uit het Whatsapp-bericht is volgens appellant door een verschrijving in zijn antwoord terechtgekomen. Hij wijt dit mede aan zijn dyslexie.

2.3.2. Niet in geschil is dat appellant tijdens het tentamen de Whatsapp-applicatie op zijn laptop had openstaan. Naar het oordeel van het College hebben de examencommissie en het CBE dit terecht aangemerkt als het voorhanden hebben van ongeoorloofde communicatieapparatuur, zodat sprake is van

fraude als bedoeld in artikel 6.1, onder a, van de Regels en Richtlijnen. Zoals het College eerder heeft overwogen (onder meer uitspraak van 6 juni 2016 in zaak nr. CBHO 2015/247.5, www.cbho.nl), dient de vraag of sprake is geweest van fraude te worden beoordeeld aan de hand van objectieve maatstaven en zijn de intenties van de betrokken student niet van belang. Het is daarom niet van belang of appellant de Whatsapp-applicatie opzettelijk niet had afgesloten. Appellant heeft betoogd dat de laptop als zodanig bij dit onlinetentamen geen ongeoorloofde apparatuur was. Dat sluit naar het oordeel van het College echter niet uit dat een bepaald programma of document op de laptop wel moet worden aangemerkt als ongeoorloofde apparatuur of ongeoorloofde stukken. Verder is van belang dat de studenten voor het tentamen uitdrukkelijk zijn gewezen op de integriteit, waarbij er onder meer op is gewezen dat samenwerking niet is toegestaan, en een integriteitsverklaring hebben ondertekend.
Het betoog slaagt in zoverre niet.

2.3.3. Appellant heeft het woord “graafmachines” gebruikt in zijn antwoord op een van de vragen, terwijl dit woord niet voorkwam in zijn versie van het tentamen. Hoewel onder meer vanwege het overgelegde logbestand getwijfeld kan worden aan de uitleg van appellant, hebben de examencommissie en het CBE niet aangetoond dat appellant antwoorden heeft overgenomen van een andere student. Zij hebben niet concreet gemaakt welke gelijkenissen er – behalve het voorkomen van het woord “graafmachines” in het antwoord – volgens hen zijn in de antwoorden van appellant en die van een andere student. Hiervan is geen enkel voorbeeld genoemd. Het enkele feit dat volgens het logbestand in desbetreffende vraag een groter stuk tekst in één keer is ingevoegd, zoals de examencommissie heeft gesteld, is ook niet voldoende voor de conclusie dat een antwoord van een andere student is overgenomen.
Naar het oordeel van het College is daarom onvoldoende komen vast te staan dat appellant antwoorden heeft overgenomen van een andere student. Gelet hierop is fraude als bedoeld in artikel 6.1, onder c, van de Regels en Richtlijnen niet voldoende bewezen. De beslissing van 19 april 2021 berust op dit punt, in strijd met artikel 7:26, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb), niet op een deugdelijke motivering. Het CBE heeft het administratief beroep in zoverre ten onrechte ongegrond verklaard.

Evenredigheid sanctie

2.4. Appellant betoogt dat de opgelegde sanctie te zwaar is. Hij stelt dat hij nooit eerder gefraudeerd heeft. Daarnaast leidt de sanctie tot grote studievertraging en kan een uitwisseling naar de Verenigde Staten niet doorgaan. Wat betreft de studievertraging wijst appellant er in de eerste plaats op dat Goederenrecht het laatste vak is in zijn bacheloropleiding. Dat appellant dit vak pas in januari 2022 kan herkansen, heeft bovendien gevolgen voor zijn masteropleiding. Appellant volgt sinds februari 2021 een masteropleiding aan de Vrije Universiteit. In het kader van de “zachte knip”-regeling is bij de toelating de voorwaarde gesteld dat appellant de bachelor voor 1 september 2021 moet hebben voltooid. Verder stelt appellant dat de examencommissie ten onrechte een strengere aanpak hanteert dan bij eerdere onlinetentamens.

2.4.1. Zoals het College eerder heeft overwogen (onder meer uitspraak van 7 januari 2015 in zaak nr. CBHO 2014/217, www.cbho.nl), dient het opleggen van een maatregel in de zin van artikel 7.12b, tweede lid, van de WHW te worden aangemerkt als een strafmaatregel, die op evenredigheid dient te worden getoetst. Aan zodanige maatregel dienen expliciet feiten, omstandigheden en verklaringen ten grondslag te worden gelegd die de maatregel kunnen dragen.
Uit wat onder 2.3.2 en 2.3.3 is overwogen volgt dat appellant fraude als bedoeld in artikel 6.1, onder a, van de Regels en Richtlijnen heeft gepleegd, maar dat fraude als bedoeld in onderdeel c van die bepaling niet is bewezen. Dit heeft tot gevolg dat de gemaakte afweging over de evenredigheid van de sanctie geen stand kan houden. Naar het oordeel van het College is de opgelegde sanctie onevenredig zwaar in verhouding tot de vastgestelde fraude, namelijk het hebben openstaan van de Whatsapp-applicatie op de laptop. Het College neemt daarbij in aanmerking dat niet is komen vast te staan dat sprake is van opzet en dat niet is bewezen dat appellant zijn voordeel heeft gedaan met informatie die hij tijdens het tentamen via Whatsapp heeft verkregen. Ook de studievertraging in de bacheloropleiding en de gevolgen voor de masteropleiding maken de opgelegde sanctie naar het oordeel van het College in dit geval onevenredig zwaar. De beslissing van 19 april 2021 is in zoverre in strijd met artikel 3:4, tweede lid, van de Awb.

Conclusie

2.5. Het beroep is gegrond. De beslissing van het CBE van 19 april 2021 moet worden vernietigd. Het College zal, met toepassing van artikel 8:72, derde lid van de Awb, zelf in de zaak voorzien door het administratief beroep gegrond te verklaren en de beslissing van de examencommissie van 23 februari 2021 te vernietigen, voor zover daarin de sanctie is opgelegd dat appellant tot 1 januari 2022 wordt uitgesloten van deelname aan het tentamen Goederenrecht. Dit betekent dat alleen de sanctie van ongeldigverklaring van het door appellant gemaakte tentamen Goederenrecht van 13 januari 2021 van kracht blijft.

2.6. Het CBE dient op na te melden wijze tot vergoeding van de proceskosten te worden veroordeeld.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het college van beroep voor de examens van de Universiteit Leiden van 19 april 2021, kenmerk CBE/2021-072;
III. verklaart het administratief beroep tegen de beslissing van de examencommissie van 23 februari 2021 gegrond;
IV. vernietigt de beslissing van de examencommissie van 23 februari 2021, voor zover het de uitsluiting van deelname aan het tentamen Goederenrecht tot 1 januari 2022 betreft;
V. bepaalt dat deze uitspraak in de plaats treedt van de vernietigde beslissing van 19 april 2021;
VI. veroordeelt het college van beroep voor de examens van de Universiteit Leiden tot vergoeding van de bij appellant in verband met de behandeling van het beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 748,00 (zegge: zevenhonderdachtenveertig euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;
VII. gelast dat het college van beroep voor de examens van de Universiteit Leiden aan appellant het door hem betaalde griffierecht ten bedrage van € 49,00 (zegge: negenenveertig euro) vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, voorzitter, en mr. N. Verheij en mr. J.Th. Drop, leden, in tegenwoordigheid van mr. R. Teuben, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2021/051**
Rechter(s):	mrs. Streefkerk, Van Diepenbeek en Drop
Datum uitspraak:	28 juli 2021
Partijen:	appellante en CBE Hogeschool Inholland
Trefwoorden:	beoordelingsformulier disproportioneel ernstige fraude fraude gelijkheidsbeginsel kennistoets ongeldig verklaring onregelmatigheid proportioneel punitief sanctie uitsluiten
Artikelen:	Hogeschoolgids Inholland 2020-2021: artikel 137 Hogeschoolgids Inholland 2020-2021: artikel 138 Hogeschoolgids Inholland 2020-2021: artikel 140
Uitspraak:	ongegrond
Hoofdoverwegingen:	2.4. Het College overweegt over de door appellante afgelegde toets Groepsvoorlichting Verloskunde en JGZ als volgt. Het vak Groepsvoorlichting Verloskunde en JGZ bestaat uit een groepsopdracht en een procestoets. Tijdens de procestoets beoordelen groepsgenoten elkaars bijdrage en inzet aan de groepsopdracht en de wijze waarop is samengewerkt via een apart beoordelingsformulier. Hiermee wordt een individueel cijfer behaald. Elke student geeft op een beoordelingsformulier een beoordeling van het functioneren van ieder van de groepsgenoten en stuurt dat beoordelingsformulier naar de desbetreffende groepsgenoot. De student moet de op hem of haar betrekking hebbende formulieren verwerken in een zogeheten samenvattend beoordelingsformulier. Dit formulier wordt ingeleverd bij de docent die vervolgens het eindcijfer vaststelt. Tussen partijen is niet in geschil dat de cijfers op het door appellante ingeleverde samenvattend beoordelingsformulier afwijken van de cijfers van de zich in het dossier bevindende door haar groepsgenoten ingevulde beoordelingsformulieren. Appellante heeft ter zitting van het College haar eerder tegenover verweerder naar voren gebrachte stelling herhaald dat zij de cijfers heeft overgenomen van de beoordelingsformulieren die door haar zijn ontvangen en de geconstateerde discrepantie wellicht daaraan is te wijten dat haar groepsgenoten de formulieren, nadat zij de formulieren aan haar hadden gezonden, hebben aangepast. Appellante heeft de door haar groepsgenoten aan haar gezonden beoordelingsformulieren niet overgelegd. In aanmerking genomen dat de groepsgenoten van appellante bij navraag door verweerder te kennen hebben gegeven de betrokken formulieren niet achteraf te hebben gewijzigd en gegeven dat verweerder in zijn beslissing erop heeft gewezen dat deze bewijsstukken van belang zijn, deelt het College de opvatting dat, nu appellante ook in beroep deze stukken niet heeft ingebracht, er onvoldoende aanknopingspunten zijn voor de juistheid van de stelling van appellante dat haar groepsgenoten de op haar betrekking hebbende beoordelingsformulieren hebben gewijzigd nadat zij die

formulieren aan haar hebben gestuurd. Het College is dan ook van oordeel dat, gelet op de afwijking tussen de beoordelingsformulieren en het samenvattend beoordelingsformulier, het ervoor moet worden gehouden dat appellante deze formulieren heeft aangepast. Hierdoor is een juist oordeel over haar kennis, inzicht, vaardigheden en (beroeps)houding onmogelijk gemaakt, hetgeen moet worden gekwalificeerd als fraude.
De examencommissie heeft het handelen van appellante terecht aangemerkt als een ernstige vorm van fraude en heeft dan ook mogen afwijken van het sanctiebeleid. Dat, naar appellante stelt, zij geen belang heeft om fraude te plegen, wat daar ook van zij, doet niet af aan het feit dat haar handelen als een ernstige vorm van fraude kwalificeert. Gelet op het vorenstaande ziet het College geen grond voor het oordeel dat de oplegde sanctie niet proportioneel is.
2.4.1. Wat betreft de door appellante afgelegde toets Kennistoets Verloskunde en JGZ overweegt het College als volgt. Mede gelet op de ter zitting gegeven toelichting gaat het College ervan uit dat de beslissing van 17 december 2020 dient te worden aangemerkt als een reparatoire en niet als een punitieve sanctie.
Niet in geschil is dat appellante tijdens het tentamen de microfoon heeft uitgezet en dat zij het beeld voor een bepaalde tijd uit had staan althans dat zij haar laptop niet zichtbaar in beeld had. In de Onderwijsgids staat dat de student de camera tijdens de toets niet mag uitzetten en in beeld dient te blijven. In de Werkwijze online toetsafname staat dat de student over een goed functionerende microfoon moet beschikken en dat de student het volume van de telefoon zacht moet zetten. Gelet op deze regels volgt het College appellante niet in haar stelling dat op dit punt de voorschriften die gelden voor het afleggen van een onlinetoets niet duidelijk waren. Uit die voorschriften blijkt duidelijk dat de student in beeld moet zijn en dat de student het volume van de telefoon zacht moet zetten. Appellante heeft niet volgens deze regels gehandeld. Hierdoor was een juist oordeel over haar kennis, inzicht, vaardigheden en (beroeps)houding niet mogelijk. De examencommissie heeft het handelen van appellante terecht als een onregelmatigheid aangemerkt en daarom de afgelegde toets ongeldig verklaard.
Over het beroep op het gelijkheidsbeginsel overweegt het College dat appellante heeft gesteld dat bij een andere studente de microfoon meer dan 30 minuten uit heeft gestaan en dat aan die studente geen sanctie is opgelegd. Appellant heeft hier geen nader bewijs van overgelegd. Het betoog slaagt niet.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van Hogeschool Inholland, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 3 december 2020 heeft de examencommissie Opleiding Verpleegkunde de door appellante afgelegde toets Groepsvoorlichting Verloskunde en JGZ wegens fraude ongeldig verklaard en haar uitgesloten van deelname aan alle toetsen van P2 in studiejaar 2020-2021.

Bij beslissing van 17 december 2020 heeft de examencommissie Opleiding Verpleegkunde de door appellante afgelegde toets Kennistoets Verloskunde en JGZ ongeldig verklaard.

Bij beslissing van 5 maart 2021 heeft verweerder het door appellante tegen voormelde beslissingen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 14 juli 2021, waar appellante, bijgestaan door mr. R. Verspaandonk, advocaat te Den Haag, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. B.F.Th. de Moor, advocaat te Middelburg, zijn verschenen. Verder is verschenen M.C. van Meningen, voorzitter van de examencommissie, en A.H. Dappers, docent en lid van de examencommissie.

2. Overwegingen

2.1. Appellante volgt de bacheloropleiding Verpleegkunde aan Hogeschool Inholland. In het kader van deze opleiding heeft zij de toets Groepsvoorlichting Verloskunde en JGZ en de Kennistoets Verloskunde en JGZ gevolgd. Bij beslissing van 3 december 2020 heeft de examencommissie de toets Groepsvoorlichting Verloskunde en JGZ ongeldig verklaard en appellante uitgesloten van deelname aan alle toetsen van P2 in studiejaar 2020-2021. De examencommissie heeft hieraan ten grondslag gelegd dat appellante fraude heeft gepleegd door het aanpassen van cijfers die groepsgenoten aan haar hebben gegeven. Bij beslissing van 17 december 2020 heeft de examencommissie Opleiding Verpleegkunde de door appellante afgelegde toets Kennistoets Verloskunde en JGZ ongeldig verklaard. De examencommissie heeft hieraan ten grondslag gelegd dat appellante tijdens de digitale toets in strijd met instructies de microfoon uit had staan. Ook had appellante haar laptop niet tijdig in beeld gebracht. Verweerder heeft de beslissingen van de examencommissie in stand gelaten en daarbij overwogen dat de sancties geboden en passend zijn.

2.2. Appellante betoogt dat verweerder de beslissingen van de examencommissie ten onrechte in stand heeft gelaten. Wat betreft de toets Groepsvoorlichting Verloskunde en JGZ voert appellante aan dat zij geen fraude heeft gepleegd. Appellante betwist dat zij de cijfers zoals opgenomen in de beoordelingsformulieren van groepsgenoten heeft gewijzigd. Volgens appellante heeft zij de beoordelingsformulieren in overleg met haar docent ingevuld aan de hand van de documenten zoals die op dat moment tot haar beschikking stonden. Volgens haar is niet uitgesloten dat iemand anders de beoordelingsformulieren heeft aangepast. Het zichzelf toekennen van een hoger cijfer is volgens haar niet aan de orde geweest. Zij had hier ook geen enkel belang bij, omdat het cijfer slechts voor 20% meetelt. Bovendien is het de docent die alle beoordelingsformulieren op het eind nog controleert. Als er een wijziging in de beoordelingsformulieren heeft plaatsgevonden, dan kan dat volgens haar slechts leiden tot de constatering dat de beoordelingsformulieren een onregelmatigheid bevatten. Dit maakt dat de opgelegde sanctie hoe dan ook disproportioneel is.
Wat betreft de toets Kennistoets Verloskunde en JGZ stelt appellante dat de voorschriften die gelden bij het afleggen van een digitale toets niet duidelijk waren. Dat er tijdens de toets problemen zijn opgetreden bij het surveilleren mag niet voor haar rekening komen. Volgens appellante was het niet duidelijk dat de microfoon niet uit mocht staan. Verder voert appellante aan dat uit het proces-verbaal van de examinator niet blijkt hoe lang haar laptop niet in beeld heeft gestaan. Appellante wijst er verder op dat de controle tijdens de toets plaatsvindt via het online-systeem. Het aanzetten van de microfoon en het in beeld hebben van de laptop zijn volgens haar slechts van secundair belang. Volgens appellante is ook niet vastgesteld dat zij tijdens de toets met andere studenten heeft gecommuniceerd. Appellante voert verder aan dat in strijd met het gelijkheidsbeginsel is gehandeld. Zij wijst erop dat bij een andere studente de microfoon meer dan 30 minuten uit heeft gestaan en dat aan die studente geen sanctie is opgelegd.

2.3. Artikel 137 van de Onderwijsgids 2020-2021 van de Hogeschool Inholland luidt: “De regels die gelden bij het doen van toetsen staan:
- in de aanwijzingen voor de toetszittingen;
- in het opleidingsspecifieke deel van deze OER.
De examencommissie kan aanvullende regels maken. Als dat het geval is, worden die regels binnen twee weken na het begin van de onderwijsperiode bekend gemaakt. Ze staan ook op het voorblad van de toets. De aanwijzingen gaan over schriftelijke toetszittingen, maar gelden op dezelfde manier voor andere vormen van toetsing. De student houdt zich bij alle toetsen aan deze regels en aan de (aanvullende) aanwijzingen die de surveillant (bij schriftelijke toetszittingen), de examinator of de examencommissie geven.”
Artikel 138 luidt: “Gebeurt er in het proces van toetsing iets wat niet volgens de regels is die in deze OER, de huisregels of de toetsregeling staan? Dan noemen we dat een onregelmatigheid. Een onregelmatigheid kan ook fraude of plagiaat zijn, maar is dat niet altijd. Onregelmatigheden kunnen ertoe leiden dat we bepalen dat de toets ongeldig is voor de student, voor alle studenten die hebben meegedaan of voor een deel van de studenten die hebben meegedaan. Ook als zij geen schuld hebben aan de onregelmatigheid. We doen dat als het niet meer mogelijk is om een juist oordeel te geven over kennis, inzicht en vaardigheden of (beroeps)houding. Kijk hiervoor ook in de artikelen 144 en 145.”
Artikel 140 luidt: “1. Fraude is het handelen van een student of het nalaten daarvan, waardoor een juist oordeel over zijn kennis, inzicht, vaardigheden of (beroeps)houding geheel of gedeeltelijk onmogelijk wordt. Het is onder meer, maar niet uitsluitend, fraude als de student:
a. tijdens de (digitale) toets hulpmiddelen gebruikt die hij niet mag gebruiken;
b. afkijkt tijdens een toets;
c. binnen of buiten de toetsruimte informatie over de toets aan anderen geeft of van anderen krijgt;
d. antwoorden bij enquêtes of interviews of onderzoekgegevens verzint of vervalst;
e. teksten, redeneringen, gegevens of ideeën van anderen gebruikt of overneemt zonder de bron daarvan compleet en goed te vermelden (plagiaat).
2. Als ernstige fraude kan, onder meer maar niet uitsluitend, worden aangemerkt:
f. beoordelingen vervalsen, bijvoorbeeld door het werk bij de inzage te veranderen;
g. de toets door een ander laten maken;
h. wanneer bovenstaande onder 1.d. en 1.e. voorkomen in een onderdeel van het afstudeerprogramma. Herhaalde fraude kan ook worden aangemerkt als ernstige fraude.”

2.4. Het College overweegt over de door appellante afgelegde toets Groepsvoorlichting Verloskunde en JGZ als volgt. Het vak Groepsvoorlichting Verloskunde en JGZ bestaat uit een groepsopdracht en een procestoets. Tijdens de procestoets beoordelen groepsgenoten elkaars bijdrage en inzet aan de groepsopdracht en de wijze waarop is samengewerkt via een apart beoordelingsformulier. Hiermee wordt een individueel cijfer behaald. Elke student geeft op een beoordelingsformulier een beoordeling van het functioneren van ieder van de groepsgenoten en stuurt dat beoordelingsformulier naar de desbetreffende groepsgenoot. De student moet de op hem of haar betrekking hebbende formulieren verwerken in een zogeheten samenvattend beoordelingsformulier. Dit formulier wordt ingeleverd bij de docent die vervolgens het eindcijfer vaststelt.
Tussen partijen is niet in geschil dat de cijfers op het door appellante ingeleverde samenvattend beoordelingsformulier afwijken van de cijfers van de zich in het dossier bevindende door haar groepsgenoten ingevulde beoordelingsformulieren. Appellante heeft ter zitting van het College haar eerder tegenover verweerder naar voren gebrachte stelling herhaald dat zij de cijfers heeft overgenomen van de beoordelingsformulieren die door haar zijn ontvangen en de geconstateerde discrepantie wellicht daaraan is te wijten dat haar groepsgenoten de formulieren, nadat zij de formulieren aan haar hadden gezonden, hebben aangepast. Appellante heeft de door haar groepsgenoten aan haar gezonden beoordelingsformulieren niet overgelegd. In aanmerking genomen dat de groepsgenoten van appellante bij navraag door verweerder te kennen hebben gegeven de betrokken formulieren niet achteraf te hebben gewijzigd en gegeven dat verweerder in zijn beslissing erop heeft gewezen dat deze bewijsstukken van belang zijn, deelt het College de opvatting dat, nu appellante ook in beroep deze stukken niet heeft ingebracht, er onvoldoende aanknopingspunten zijn voor de juistheid van de stelling van appellante dat haar groepsgenoten de op haar betrekking hebbende beoordelingsformulieren hebben gewijzigd nadat zij

die formulieren aan haar hebben gestuurd. Het College is dan ook van oordeel dat, gelet op de afwijking tussen de beoordelingsformulieren en het samenvattend beoordelingsformulier, het ervoor moet worden gehouden dat appellante deze formulieren heeft aangepast. Hierdoor is een juist oordeel over haar kennis, inzicht, vaardigheden en (beroeps)houding onmogelijk gemaakt, hetgeen moet worden gekwalificeerd als fraude.
De examencommissie heeft het handelen van appellante terecht aangemerkt als een ernstige vorm van fraude en heeft dan ook mogen afwijken van het sanctiebeleid. Dat, naar appellante stelt, zij geen belang heeft om fraude te plegen, wat daar ook van zij, doet niet af aan het feit dat haar handelen als een ernstige vorm van fraude kwalificeert. Gelet op het vorenstaande ziet het College geen grond voor het oordeel dat de oplegde sanctie niet proportioneel is.

2.4.1. Wat betreft de door appellante afgelegde toets Kennistoets Verloskunde en JGZ overweegt het College als volgt. Mede gelet op de ter zitting gegeven toelichting gaat het College ervan uit dat de beslissing van 17 december 2020 dient te worden aangemerkt als een reparatoire en niet als een punitieve sanctie.
Niet in geschil is dat appellante tijdens het tentamen de microfoon heeft uitgezet en dat zij het beeld voor een bepaalde tijd uit had staan althans dat zij haar laptop niet zichtbaar in beeld had. In de Onderwijsgids staat dat de student de camera tijdens de toets niet mag uitzetten en in beeld dient te blijven. In de Werkwijze online toetsafname staat dat de student over een goed functionerende microfoon moet beschikken en dat de student het volume van de telefoon zacht moet zetten. Gelet op deze regels volgt het College appellante niet in haar stelling dat op dit punt de voorschriften die gelden voor het afleggen van een onlinetoets niet duidelijk waren. Uit die voorschriften blijkt duidelijk dat de student in beeld moet zijn en dat de student het volume van de telefoon zacht moet zetten. Appellante heeft niet volgens deze regels gehandeld. Hierdoor was een juist oordeel over haar kennis, inzicht, vaardigheden en (beroeps)houding niet mogelijk. De examencommissie heeft het handelen van appellante terecht als een onregelmatigheid aangemerkt en daarom de afgelegde toets ongeldig verklaard.
Over het beroep op het gelijkheidsbeginsel overweegt het College dat appellante heeft gesteld dat bij een andere studente de microfoon meer dan 30 minuten uit heeft gestaan en dat aan die studente geen sanctie is opgelegd. Appellant heeft hier geen nader bewijs van overgelegd.
Het betoog slaagt niet.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.D. Streefkerk, voorzitter, mr. W.D.M. van Diepenbeek en mr. J.Th. Drop, leden, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2021/052**
Rechter(s):	mr. Streefkerk
Datum uitspraak:	20 juli 2021
Partijen:	appellant en Universiteit Leiden
Trefwoorden:	bekostiging hardheidsclausule ononderbroken inschrijving persoonlijke omstandigheden wettelijk tarief
Artikelen:	WHW: artikel 7.45a, eerste lid Regeling inschrijfgeld, collegegeld en examengeld 2019-2020: artikel 11
Uitspraak:	ongegrond
Hoofdoverwegingen:	2.4. Vast staat dat appellant in 2000 is begonnen met de bacheloropleidingen Geschiedenis en Rechtsgeleerdheid en dat hij in 2011 zijn bacheloropleiding Rechtsgeleerdheid heeft afgerond. Ook staat vast dat appellant feitelijk niet ononderbroken ingeschreven heeft gestaan voor de opleiding Geschiedenis. Het College is met verweerder van oordeel dat artikel 11, derde lid, van de Regeling aldus moet worden opgevat dat de term "ononderbroken inschrijving" inhoudt een ononderbroken inschrijving voor de opleiding die de student wenst af te ronden. Nu appellant, zoals hiervoor is weergegeven, niet ononderbroken ingeschreven heeft gestaan voor de opleiding Geschiedenis doet hij een tevergeefs beroep op artikel 11, derde lid, van de Regeling. Het College is verder van oordeel dat verweerder zich op het standpunt heeft mogen stellen dat in de situatie van appellant geen aanleiding bestaat om de hardheidsclausule toe te passen. Verweerder heeft gemotiveerd uiteen gezet dat in 2018 reeds van deze uitzonderingsgrond gebruik is gemaakt om appellant in de gelegenheid te stellen om zijn bacheloropleiding Geschiedenis in dat studiejaar af te ronden. De omstandigheid dat dit niet is gelukt, brengt niet met zicht dat verweerder gehouden is om voor de opvolgende studiejaren eveneens het collegegeld te verlagen. In de door appellant aangevoerde omstandigheden heeft verweerder geen aanleiding hoeven zien nogmaals de hardheidsclausule toe te passen. Het betoog slaagt niet.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van de Universiteit Leiden, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 22 september 2020 heeft verweerder het verzoek van appellant om ten behoeve van de opleiding Geschiedenis het instellingscollegegeld voor de jaren 2019-2020 en 2020-2021 te verlagen tot het wettelijk tarief afgewezen.

Bij beslissing van 30 maart 2021 heeft verweerder het door appellant hiertegen gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Appellant heeft een nader stuk ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen. afgewezen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 14 juli 2021, waar appellant, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. W.J. de Wit, zijn verschenen. Verder is N. Keijser, Teamleider Studentenadministratie, verschenen.

2. <u>Overwegingen</u>

2.1. Appellant is in 2000 begonnen met de opleiding Geschiedenis aan de Universiteit Leiden. Op 31 januari 2011 heeft hij de bacheloropleiding Rechtsgeleerdheid afgerond. In 2016 heeft hij ook de masteropleiding Civiel Recht afgerond. Inmiddels volgt hij de masteropleiding Encyclopedie en filosofie van het recht en heeft hij de bacheloropleiding Geschiedenis weer vervolgd. Appellant heeft verweerder verzocht om ten behoeve van de opleiding Geschiedenis het instellingscollegegeld voor de jaren 2019-2020 en 2020-2021 te verlagen tot het wettelijk tarief. Verweerder heeft het verzoek afgewezen en de afwijzing in bezwaar, onder verwijzing naar het advies van de Commissie voor de beroep- en bezwaarschriften, gehandhaafd. Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat appellant niet ononderbroken ingeschreven heeft gestaan voor de opleiding Geschiedenis. Verweerder heeft geen aanleiding gezien om in het geval van appellant de hardheidsclausule nogmaals toe te passen, zoals dat in het collegejaar 2018-2019 is gebeurd.

2.2. Appellant betoogt dat verweerder zijn verzoek ten onrechte heeft afgewezen. Appellant voert aan dat hij in 2014 niet bewust had besloten om zich niet meer in te schrijven voor de opleiding Geschiedenis. Volgens appellant is zijn inschrijving voor die opleiding toen ten onrechte geweigerd. Appellant voert ook aan dat de bekostiging geen reden mag zijn om zijn verzoek af te wijzen. In dit verband wijst hij erop dat hij in het studiejaar 2019-2020 maar één vak heeft gevolgd. Appellant voert verder aan dat verweerder onvoldoende heeft gemotiveerd waarom geen aanleiding bestaat de hardheidsclausule toe te passen. Appellant wijst er op dat voor het studiejaar 2018-2019 wel de hardheidsclausule is toegepast. Volgens appellant is niet duidelijk of verweerder een nieuwe afweging heeft gemaakt. Appellant wijst ook op zijn persoonlijke omstandigheden, zoals de omstandigheid dat hij bijna is afgestudeerd, dat hij op leeftijd is, in de bijstand zit en al lang heeft gestudeerd.

2.3. Artikel 7.45a, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek luidt: “Het wettelijk collegegeld is verschuldigd door een student die tot één van de groepen van personen, bedoeld in artikel 2.2 van de Wet studiefinanciering 2000 behoort of die de Surinaamse nationaliteit bezit. […] Voor een inschrijving aan een bacheloropleiding geldt als aanvullende voorwaarde, dat de student blijkens het register onderwijsdeelnemers sedert 1 september 1991 niet eerder bij een bekostigde instelling in verband met het volgen van initieel onderwijs een graad Bachelor als bedoeld in artikel 7.10a heeft behaald. Voor een inschrijving aan een masteropleiding geldt als aanvullende voorwaarde, dat de student blijkens het register onderwijsdeelnemers sedert 1 september 1991 niet eerder bij een bekostigde instelling in verband met het volgen van initieel onderwijs een graad Master als bedoeld in artikel 7.10a heeft behaald. “
Het zesde lid luidt: “Indien een student als bedoeld in het eerste en tweede lid meer dan één opleiding volgt en de opleiding waarvoor hij het eerst is ingeschreven met goed gevolg afrondt, is deze student het wettelijk collegegeld verschuldigd voor het resterende deel van het studiejaar. Het verschuldigde bedrag wordt in dat geval berekend naar rato van het aantal resterende maanden van het desbetreffende studiejaar.”

Artikel 2.3a, van het Uitvoeringsbesluit WHW 2008 luidt:

“1. Een persoon die blijkens het register onderwijsdeelnemers sedert 1 september 1991 voor de eerste keer een opleiding volgt en zich voor het behalen van de aan die opleiding verbonden graad heeft ingeschreven voor een of meer andere opleidingen, is voor die andere opleiding of andere opleidingen wettelijk collegegeld verschuldigd, mits hij behoort tot één van de groepen van personen, bedoeld in artikel 2.2 van de Wet studiefinanciering 2000, of de Surinaamse nationaliteit bezit.
2. Een persoon, bedoeld in het eerste lid, komt uitsluitend in aanmerking voor de aanspraak, bedoeld in het eerste lid, indien:

a. de inschrijving voor de andere opleiding of de andere opleidingen, bedoeld in het eerste lid, heeft plaatsgevonden voordat Onze Minister met betrekking tot de voor de eerste keer gevolgde opleiding de mededeling, bedoeld in artikel 7.9d van de wet, heeft ontvangen; en
b. die andere opleiding of die andere opleidingen waarop de aanspraak op wettelijk collegegeld betrekking heeft, door de betrokkene wordt gevolgd in de vorm van aaneengesloten studiejaren.”

Artikel 11, eerste lid, van de Regeling inschrijfgeld, collegegeld en examengeld 2019-2020 luidt: “Een student die niet voldoet aan de gestelde voorwaarden in artikel 10 is het door het College van Bestuur vastgestelde instellingscollegegeld verschuldigd.”
Het derde lid luidt: “Voor studenten die instellingscollegegeld verschuldigd zijn voor een tweede bachelor- of masteropleiding waarmee zij begonnen zijn terwijl zij waren ingeschreven voor een eerste, inmiddels afgeronde bachelor resp. masteropleiding is het instellingscollegegeld gelijk gesteld aan het wettelijk collegegeld bij ononderbroken inschrijving.”
Het vierde lid luidt: “Voor studenten die een eerste bachelor- of masteropleiding aan de Universiteit Leiden hebben afgerond in het studiejaar direct voorafgaande aan het studiejaar waarin de tweede bachelor- of masteropleiding aan de Universiteit Leiden wordt aangevangen is het instellingscollegegeld gelijk gesteld aan het wettelijk collegegeld.”

2.4. Vast staat dat appellant in 2000 is begonnen met de bacheloropleidingen Geschiedenis en Rechtsgeleerdheid en dat hij in 2011 zijn bacheloropleiding Rechtsgeleerdheid heeft afgerond. Ook staat vast dat appellant feitelijk niet ononderbroken ingeschreven heeft gestaan voor de opleiding Geschiedenis. Het College is met verweerder van oordeel dat artikel 11, derde lid, van de Regeling aldus moet worden opgevat dat de term "ononderbroken inschrijving" inhoudt een ononderbroken inschrijving voor de opleiding die de student wenst af te ronden. Nu appellant, zoals hiervoor is weergegeven, niet ononderbroken ingeschreven heeft gestaan voor de opleiding Geschiedenis doet hij een tevergeefs beroep op artikel 11, derde lid, van de Regeling. Het College is verder van oordeel dat verweerder zich op het standpunt heeft mogen stellen dat in de situatie van appellant geen aanleiding bestaat om de hardheidsclausule toe te passen. Verweerder heeft gemotiveerd uiteen gezet dat in 2018 reeds van deze uitzonderingsgrond gebruik is gemaakt om appellant in de gelegenheid te stellen om zijn bacheloropleiding Geschiedenis in dat studiejaar af te ronden. De omstandigheid dat dit niet is gelukt, brengt niet met zicht dat verweerder gehouden is om voor de opvolgende studiejaren eveneens het collegegeld te verlagen. In de door appellant aangevoerde omstandigheden heeft verweerder geen aanleiding hoeven zien nogmaals de hardheidsclausule toe te passen.
Het betoog slaagt niet.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.D. Streefkerk, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2021/053**
Rechter(s):	mrs. Borman, Verheij en Drop
Datum uitspraak:	16 augustus 2021
Partijen:	appellant en CBE NHL Stenden Hogeschool
Trefwoorden:	capaciteitentest dyscalculie functiebeperking toelatingsonderzoek.
Artikelen:	WHW: artikel 7.24, tweede lid WHW: artikel 7.29 OER: artikel 2.3 OER: bijlage 2 Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) Verdrag inzake de rechten van personen met een handicap Wet gelijke behandeling op grond van handicap of chronische ziekte
Uitspraak:	ongegrond
Hoofdoverwegingen:	*Inhoud toelatingsonderzoek* 2.3.2. Het toelatingsonderzoek bestaat uit drie onderdelen. Dit zijn twee algemene onderdelen die bij alle opleidingen vereist zijn en één specifiek onderdeel. Voor de opleiding Social Work is dat de toets Maatschappijleer. In zoverre is sprake van een op de opleiding toegesneden toelatingsonderzoek. Het betoog van appellante komt erop neer dat het toelatingsonderzoek niet ook algemene onderdelen mag bevatten, in het bijzonder de capaciteitentoets. Het College volgt appellante niet in dat betoog. In de memorie van toelichting bij artikel 7.29 van de WHW – destijds genummerd als artikel 7.22 – staat onder meer dat het toelatingsonderzoek zich richt op een beoordeling van de geschiktheid voor het volgen van het desbetreffende onderwijs en van voldoende beheersing van de Nederlandse taal. De toestemming geldt alleen voor het desbetreffende onderwijs aan de desbetreffende instelling; wil betrokkene iets anders of elders in het hoger onderwijs gaan studeren en is deze nog niet in het bezit van bijvoorbeeld het propedeutisch getuigschrift, dan zal opnieuw een toelatingsonderzoek dienen plaats te vinden (Kamerstukken II 1988/89, 21 073, nr. 3, p. 131). Hieruit leidt het College af dat opleidingen in ieder geval opleidingsspecifieke onderdelen in het toelatingsonderzoek kunnen opnemen. Het College ziet in de totstandkomingsgeschiedenis van artikel 7.29 van de WHW echter geen aanwijzing dat in het toelatingsonderzoek uitsluitend onderdelen mogen zijn opgenomen die specifiek op de desbetreffende opleiding zijn gericht. Naar het oordeel van het College mag het toelatingsonderzoek ook algemene onderdelen bevatten op grond waarvan kan worden beoordeeld of kandidaten zonder de juiste vooropleiding een hbo- of wo-denkniveau hebben. Een toelatingsonderzoek met een combinatie van algemene en opleidingsspecifieke onderdelen is dan ook geen onjuiste invulling van artikel 7.29 van de WHW. Het betoog slaagt niet. […] *Capaciteitentest* 2.4.2. Voorop staat dat de instelling een grote mate van vrijheid heeft bij de invulling van het toelatingsonderzoek als bedoeld in artikel 7.29 van

de WHW. In artikel 2.3, eerste lid, van de OER in samenhang met bijlage 2 is bepaald dat een capaciteitentest een van de onderdelen van het toelatingsonderzoek is. Het is aan de instelling om te bepalen welk type capaciteitentest wordt afgenomen.
Appellante heeft geen stukken overgelegd die concrete informatie bevatten over de AMN-test. Gelet hierop heeft het CBE in de beslissing op administratief beroep tot de conclusie kunnen komen dat niet is gebleken dat de AMN-test vergelijkbaar is met de MCT-H-test. Ter zitting heeft de vertegenwoordiger van het CBE een e-mail van NOA aan de CBT voorgelezen waaruit blijkt dat NOA de AMN-test heeft beoordeeld. Verder heeft het CBE gesteld dat bij de opleiding is gevraagd naar de mogelijkheden voor een vervangende opdracht. Volgens de opleiding was dat echter niet mogelijk. Appellante heeft dat niet gemotiveerd bestreden.
Naar het oordeel van het College heeft het CBE hiermee voldoende onderbouwd dat ten tijde van het verzoek niet was voldaan aan de in de OER opgenomen eisen voor toelating via een toelatingsonderzoek.
2.4.3. Verder laat de CBT nog altijd uitdrukkelijk de mogelijkheid voor appellante open om een andere capaciteitentest in te brengen, die vergeleken zal worden met de test van NOA. Daarnaast heeft de CBT laten weten dat appellante alsnog de MCT-H-test kan afleggen in de voor dyscalculie aangepaste versie. Bij de beoordeling daarvan zal bovendien rekening worden gehouden met dyscalculie. Naar het oordeel van het College is op deze manier voldoende rekening gehouden met de functiebeperking van appellante. Appellante is nog niet op dit aanbod ingegaan, omdat zij eerst een kennistoets van jaar 1 wil kunnen afleggen om haar geschiktheid aan te tonen voor het geval dat zij geen voldoende resultaat haalt op de capaciteitentest. Dit komt voor haar eigen rekening.
2.4.4. Het betoog slaagt niet.
Discriminatie
2.5. Appellante voert daarnaast aan dat de CBT en het CBE in strijd hebben gehandeld met anti-discriminatiewetgeving, meer in het bijzonder de Wet gelijke behandeling op grond van handicap of chronische ziekte, het Verdrag inzake de rechten van personen met een handicap en het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM). Appellante heeft dit niet onderbouwd. Het betoog kan reeds daarom niet slagen.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van NHL Stenden Hogeschool (hierna: het CBE), verweerder.

1. <u>Procesverloop</u>

Bij beslissing van 18 februari 2021 heeft de Commissie Bijzondere Toelating van NHL Stenden Hogeschool (hierna: CBT) het verzoek van appellante om toelating tot de bacheloropleiding Social Work afgewezen.

Bij beslissing van 15 april 2021 heeft het CBE het door appellante ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 21 juni 2021, waar appellante, bijgestaan door mr. R. Verspaandonk, advocaat te Den Haag, en het CBE, vertegenwoordigd door mr. W. Brussee, advocaat te Den Haag, zijn verschenen. A. Dekkers, secretaris van het CBE, heeft via een videoverbinding deelgenomen aan de zitting. Tevens is ter zitting de CBT, vertegenwoordigd door mr. K.A. Blaauw, verschenen.

2. Overwegingen

Inleiding

2.1. Appellante heeft verzocht om toelating tot de bacheloropleiding Social Work. Omdat zij niet beschikt over de juiste vooropleiding, heeft zij verzocht om vrijstelling op grond van een toelatingsonderzoek, de zogenoemde 21+-toets.
De CBT heeft appellante vrijstelling verleend van twee onderdelen van het toelatingsonderzoek, namelijk de taaltoets Nederlands en de kennistoets maatschappijleer. Het derde onderdeel van het toelatingsonderzoek is een capaciteitentest. Daarvan heeft de CBT geen vrijstelling verleend. De capaciteitentest is de MCT-H-test die wordt afgenomen door het externe psychologisch advies- en onderzoeksbureau NOA. Appellante heeft een andere test overgelegd. Dit is de AMN talentscan (hierna: AMN-test), die bestaat uit een capaciteitentest en een persoonlijkheidstest. Volgens haar toont deze test haar geschiktheid voldoende aan. Appellante heeft ernstige dyscalculie en vreest dat zij daarom de MCT-H-test van NOA niet met succes zal kunnen afleggen.
Het CBE heeft in zijn beslissing op administratief beroep geoordeeld dat de CBT het verzoek van appellante om vrijstelling te krijgen van de capaciteitentest van NOA en om op basis van de AMN-test te worden toegelaten in redelijkheid heeft kunnen afwijzen. Het CBE heeft daaraan met name ten grondslag gelegd dat het geen feitelijke informatie heeft gekregen over de inhoud van de door appellante afgelegde AMN-test, zodat de stelling van appellante dat die test dezelfde onderdelen bevat als de MCT-H-test zich niet laat beoordelen. De CBT heeft de gemaakte AMN-test ter beoordeling aan NOA voorgelegd. NOA heeft gesteld dat de resultaten te weinig informatie geven over de capaciteiten van appellante, mede omdat niet alle onderdelen zijn ingevuld. Het CBE acht het daarom niet onredelijk dat de CBT vasthoudt aan een capaciteitentest via NOA.

Wettelijk kader

2.2. Artikel 7.24, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW) luidt als volgt:
“Onverminderd het derde en het vierde lid geldt voor de inschrijving voor een opleiding in het hoger beroepsonderwijs als vooropleidingseis het bezit van:
a. het diploma voorbereidend wetenschappelijk onderwijs, bedoeld in artikel 7 van de Wet op het voortgezet onderwijs,
b. het diploma voorbereidend wetenschappelijk onderwijs, bedoeld in artikel 13, eerste lid, van de Wet voortgezet onderwijs BES,
c. het diploma hoger algemeen voortgezet onderwijs, bedoeld in artikel 8 van de Wet op het voortgezet onderwijs,
d. het diploma hoger algemeen voortgezet onderwijs, bedoeld in artikel 14 van de Wet voortgezet onderwijs BES,
e. het diploma van een middenkaderopleiding of van een specialistenopleiding als bedoeld in artikel 7.2.2, eerste lid, onder d, onderscheidenlijk e, van de Wet educatie en beroepsonderwijs,
f. het diploma van een middenkaderopleiding of van een specialistenopleiding als bedoeld in artikel 7.2.2, eerste lid, onder d, onderscheidenlijk e, van de Wet educatie en beroepsonderwijs BES,

g. het diploma van de bij ministeriële regeling aangewezen vakopleidingen, bedoeld in artikel 7.2.2, eerste lid, onder c, van de Wet educatie en beroepsonderwijs, of
h. het diploma van de bij ministeriële regeling aangewezen vakopleidingen, bedoeld in artikel 7.2.2, eerste lid, onder c, van de Wet educatie en beroepsonderwijs BES."
Artikel 7.29 luidt als volgt:
"1. Het instellingsbestuur kan personen van eenentwintig jaar en ouder die niet voldoen aan de in artikel 7.24, eerste onderscheidenlijk tweede lid, bedoelde vooropleidingseis noch daarvan krachtens artikel 7.28 zijn vrijgesteld, van die vooropleidingseis vrijstellen, indien zij bij een onderzoek door een door het instellingsbestuur in te stellen commissie hebben blijk gegeven van geschiktheid voor het desbetreffende onderwijs en van voldoende beheersing van de Nederlandse taal voor het met vrucht kunnen volgen van dat onderwijs.
2. De bij het onderzoek te stellen eisen worden opgenomen in de onderwijs- en examenregeling.
[…]"

Artikel 2.3, eerste lid, van de Onderwijs- en Examenregeling van de bacheloropleiding Social Work, voltijd (hierna: OER) luidt als volgt:
"Het college van bestuur kan personen van eenentwintig jaar en ouder die niet voldoen aan de in artikel 7.24 lid 1 en 2 WHW bedoelde vooropleidingseis noch daarvan krachtens artikel 7.28 WHW zijn vrijgesteld, van die vooropleidingseis vrijstellen, indien zij bij een onderzoek door een door het college van bestuur in te stellen commissie hebben blijk gegeven van geschiktheid voor het desbetreffende onderwijs en van voldoende beheersing van de Nederlandse taal voor het met vrucht kunnen volgen van dat onderwijs. De bij het onderzoek te stellen eisen zijn vermeld in bijlage 2."

In bijlage 2 bij de OER staat, voor zover van belang, het volgende:
"Eisen betreffende onderzoek vrijstelling op grond van 21+ toelatingsonderzoek (7.29 WHW):
De volgende drie toetsen dienen met goed gevolg te zijn afgelegd:
* Nederlands
* Capaciteitentoets
* Toets maatschappijleer"

Inhoud toelatingsonderzoek

2.3. Appellante betoogt dat ten onrechte een capaciteitentest van haar wordt verlangd. Volgens haar zijn de twee andere onderdelen van het toelatingsonderzoek toereikend om haar geschiktheid voor de opleiding Social Work te beoordelen. Appellante stelt dat de capaciteitentest algemeen van aard is en niet is toegesneden op de opleiding die zij wil volgen. Volgens haar geven de CBT en het CBE hiermee een onjuiste invulling aan artikel 7.29 van de WHW, waarin staat dat onderzoek moet worden gedaan naar de geschiktheid "voor het desbetreffende onderwijs". Volgens appellante volgt daaruit dat een op de gekozen opleiding toegesneden onderzoek moet worden afgenomen.

2.3.1. Het CBE stelt zich op het standpunt dat het toelatingsonderzoek als bedoeld in artikel 7.29 van de WHW niet toegespitst hoeft te zijn op de opleiding die de kandidaat wil volgen. Met "het desbetreffende onderwijs" wordt volgens het CBE niet de opleiding, maar het type onderwijs – in dit geval hbo – bedoeld. Het toelatingsonderzoek is immers bedoeld om te toetsen of kandidaten die op grond van hun vooropleiding niet toelaatbaar zijn toch tot het hbo of het wo kunnen worden toegelaten.

2.3.2. Het toelatingsonderzoek bestaat uit drie onderdelen. Dit zijn twee algemene onderdelen die bij alle opleidingen vereist zijn en één specifiek onderdeel. Voor de opleiding Social Work is dat de toets Maatschappijleer. In zoverre is sprake van een op de opleiding toegesneden toelatingsonderzoek. Het betoog van appellante komt erop neer dat het toelatingsonderzoek niet ook algemene onderdelen mag bevatten, in het bijzonder de capaciteitentoets. Het College volgt appellante niet in dat betoog.
In de memorie van toelichting bij artikel 7.29 van de WHW – destijds genummerd als artikel 7.22 – staat onder meer dat het toelatingsonderzoek zich richt op een beoordeling van de geschiktheid voor het volgen

van het desbetreffende onderwijs en van voldoende beheersing van de Nederlandse taal. De toestemming geldt alleen voor het desbetreffende onderwijs aan de desbetreffende instelling; wil betrokkene iets anders of elders in het hoger onderwijs gaan studeren en is deze nog niet in het bezit van bijvoorbeeld het propedeutisch getuigschrift, dan zal opnieuw een toelatingsonderzoek dienen plaats te vinden (Kamerstukken II 1988/89, 21 073, nr. 3, p. 131).
Hieruit leidt het College af dat opleidingen in ieder geval opleidingsspecifieke onderdelen in het toelatingsonderzoek kunnen opnemen. Het College ziet in de totstandkomingsgeschiedenis van artikel 7.29 van de WHW echter geen aanwijzing dat in het toelatingsonderzoek uitsluitend onderdelen mogen zijn opgenomen die specifiek op de desbetreffende opleiding zijn gericht. Naar het oordeel van het College mag het toelatingsonderzoek ook algemene onderdelen bevatten op grond waarvan kan worden beoordeeld of kandidaten zonder de juiste vooropleiding een hbo- of wo-denkniveau hebben. Een toelatingsonderzoek met een combinatie van algemene en opleidingsspecifieke onderdelen is dan ook geen onjuiste invulling van artikel 7.29 van de WHW.
Het betoog slaagt niet.

Capaciteitentest

2.4. Appellante voert aan dat de afwijzing van haar verzoek niet deugdelijk is gemotiveerd. In het bijzonder betoogt zij dat de CBT de door haar gemaakte AMN-test ten onrechte niet als capaciteitentest heeft aanvaard. Appellante stelt zich op het standpunt dat de AMN-test vergelijkbaar is met de NOA-test en dezelfde testonderdelen bevat. Uit de gemaakte AMN-test komt naar voren dat zij hbo-werk- en denkniveau heeft. De CBT heeft volgens appellante niet onderbouwd waarom de AMN-test niet vergelijkbaar is met de MCT-H-test van NOA. Volgens haar is, anders dan de CBT stelt, niet gebleken dat de AMN-test voor een vergelijking aan NOA is voorgelegd.
Appellante vindt ook dat te weinig rekening is gehouden met haar functiebeperking. De CBT heeft aangeboden dat bij de beoordeling van de reguliere MCT-H-test rekening zal worden gehouden met haar dyscalculie. Volgens appellante bestaat er echter een aangepaste versie van de test en zou in ieder geval die versie moeten worden aangeboden. Verder betoogt appellante dat niet goed is onderbouwd waarom een vervangende opdracht in plaats van de capaciteitentest niet mogelijk is.

2.4.1. In de beslissing op administratief beroep heeft het CBE overwogen dat het de stelling van appellante dat de AMN-test dezelfde onderdelen bevat zich door het ontbreken van feitelijke informatie niet laat beoordelen en dat ook het NOA hierover geen uitspraak heeft kunnen doen.

2.4.2. Voorop staat dat de instelling een grote mate van vrijheid heeft bij de invulling van het toelatingsonderzoek als bedoeld in artikel 7.29 van de WHW. In artikel 2.3, eerste lid, van de OER in samenhang met bijlage 2 is bepaald dat een capaciteitentest een van de onderdelen van het toelatingsonderzoek is. Het is aan de instelling om te bepalen welk type capaciteitentest wordt afgenomen. Appellante heeft geen stukken overgelegd die concrete informatie bevatten over de AMN-test. Gelet hierop heeft het CBE in de beslissing op administratief beroep tot de conclusie kunnen komen dat niet is gebleken dat de AMN-test vergelijkbaar is met de MCT-H-test. Ter zitting heeft de vertegenwoordiger van het CBE een e-mail van NOA aan de CBT voorgelezen waaruit blijkt dat NOA de AMN-test heeft beoordeeld. Verder heeft het CBE gesteld dat bij de opleiding is gevraagd naar de mogelijkheden voor een vervangende opdracht. Volgens de opleiding was dat echter niet mogelijk. Appellante heeft dat niet gemotiveerd bestreden.
Naar het oordeel van het College heeft het CBE hiermee voldoende onderbouwd dat ten tijde van het verzoek niet was voldaan aan de in de OER opgenomen eisen voor toelating via een toelatingsonderzoek.

2.4.3. Verder laat de CBT nog altijd uitdrukkelijk de mogelijkheid voor appellante open om een andere capaciteitentest in te brengen, die vergeleken zal worden met de test van NOA. Daarnaast heeft de CBT laten weten dat appellante alsnog de MCT-H-test kan afleggen in de voor dyscalculie aangepaste versie. Bij de beoordeling daarvan zal bovendien rekening worden gehouden met dyscalculie. Naar het oordeel van het College is op deze manier voldoende rekening gehouden met de functiebeperking van appellante.

Appellante is nog niet op dit aanbod ingegaan, omdat zij eerst een kennistoets van jaar 1 wil kunnen afleggen om haar geschiktheid aan te tonen voor het geval dat zij geen voldoende resultaat haalt op de capaciteitentest. Dit komt voor haar eigen rekening.

2.4.4. Het betoog slaagt niet.

Discriminatie

2.5. Appellante voert daarnaast aan dat de CBT en het CBE in strijd hebben gehandeld met anti-discriminatiewetgeving, meer in het bijzonder de Wet gelijke behandeling op grond van handicap of chronische ziekte, het Verdrag inzake de rechten van personen met een handicap en het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM). Appellante heeft dit niet onderbouwd. Het betoog kan reeds daarom niet slagen.

Conclusie

2.6. Het beroep is ongegrond.

2.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, voorzitter, en mr. N. Verheij en mr. J.Th. Drop, leden, in tegenwoordigheid van mr. R. Teuben, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2021/055**
Rechter(s):	mr. Streefkerk
Datum uitspraak:	21 oktober 2021
Partijen:	appellant en CBE Universiteit Leiden
Trefwoorden:	BNSA coronacrisis COVID-19 persoonlijke omstandigheden prestatiebeurs studieadvies
Artikelen:	WHW: artikel 7.8b, eerste lid
Uitspraak:	ongegrond
Hoofdoverwegingen:	2.4. In hetgeen appellant aanvoert, ziet het College geen grond voor het oordeel dat de beslissing van verweerder niet in stand kan blijven. Verweerder heeft zich op het standpunt mogen stellen dat onvoldoende vertrouwen bestaat dat appellant binnen redelijke termijn de bacheloropleiding Fiscaal Recht zal afronden en op dit moment aldus niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding. Het College overweegt hiertoe dat verweerder terecht heeft overwogen dat de opleiding appellant voldoende mogelijkheden heeft geboden om te laten zien dat hij de opleiding aan kan, maar dat de studieresultaten zijn achtergebleven. Zo heeft de universiteit appellant in de gelegenheid gesteld om tentamens te herkansen hoewel hij op grond van zijn cijfers daar geen aanspraak op had. Ook heeft de universiteit appellant, nadat hij administratief beroep had ingesteld, in de gelegenheid gesteld om deel te nemen aan de tentamenperiode van januari 2021. In samenspraak met de studieadviseur en de studentendecaan is bezien hoe appellant kon deelnemen aan de tentamenronde in januari 2021, zodat hij kon laten zien dat hij niet ongeschikt is voor de opleiding. Door deze tentamens te maken met gebruik van alle benodigde speciale voorzieningen, is appellant in de gelegenheid gesteld om aannemelijk te maken dat hij bij eerdere tentamengelegenheden onevenredig extra gehinderd is geweest door de omstandigheden die voortvloeien uit de coronacrisis. Verweerder heeft met appellant afgesproken dat hij in januari 2021 vijf tentamens zou maken. Appellant heeft vervolgens voor één tentamen een voldoende behaald. De omstandigheid dat appellant er voor heeft gekozen de tentamens thuis te maken en dat zich aldaar technische problemen voordeden met de computer is een omstandigheid die voor risico van appellant komt. Verder kan de stelling van appellant dat hij, zoals hij ter zitting van het College heeft toegelicht, liever tentamens op papier maakt, hem niet baten. Appellant is namelijk aangeboden om het tentamen schriftelijk op locatie af te leggen, maar heeft daar geen gebruik van gemaakt. Gesteld noch gebleken is dat appellant niet in staat was het tentamen op deze wijze af te leggen. Het College overweegt verder dat appellant met de hinderverklaring weliswaar heeft aangetoond dat sprake is geweest van persoonlijke omstandigheden die hem bij het studeren hebben gehinderd, maar deze verklaring kan niet het gehele tekort aan studiepunten opheffen. Over de omstandigheid dat DUO het verzoek van appellant om verlenging van de prestatiebeurs in 2018 heeft gehonoreerd, overweegt het College dat verweerder zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat die verlenging niets zegt over de vraag of appellant al dan niet geschikt is voor de opleiding. Aan die omstandigheid kan dus niet de betekenis

worden toegekend die appellant daar aan wenst toe te kennen. In hetgeen appellant overigens heeft aangevoerd, ziet het College evenmin aanleiding voor het oordeel dat de beslissing van verweerder niet in stand kan blijven.
Het betoog slaagt niet.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Universiteit Leiden, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 11 augustus 2020 heeft de facultaire Examencommissie Rechtsgeleerdheid namens het faculteitsbestuur appellant een bindend negatief studieadvies (hierna: BNSA) voor de bacheloropleiding Fiscaal Recht gegeven.

Bij beslissing van 9 april 2021 heeft verweerder het door appellant hiertegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 13 oktober 2021, waar appellant, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. W.J. de Wit, secretaris van het college van beroep voor de examens, zijn verschenen. Namens de examencommissie is mr. J. Robbe verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellant is in het studiejaar 2018-2019 begonnen aan de bacheloropleiding Fiscaal Recht aan de Universiteit Leiden. In dat studiejaar heeft appellant 5 studiepunten behaald, terwijl de BSA-norm 45 studiepunten bedraagt. In verband met persoonlijke omstandigheden heeft appellant in dat studiejaar een uitgesteld BNSA gekregen. Appellant moest in het studiejaar 2019-2020 nog 40 studiepunten behalen om aan de BSA-norm van 45 te voldoen. In dat studiejaar heeft appellant 0 studiepunten behaald. Bij beslissing van 11 augustus 2020 heeft de examencommissie hem daarom een BNSA gegeven. Verweerder heeft deze beslissing in administratief beroep gehandhaafd.

2.2. Appellant is het niet eens met de beslissing van verweerder. Hij betoogt dat onvoldoende rekening is gehouden met zijn medische situatie en met de gevolgen van coronacrisis. Appellant voert aan dat hij als gevolg van zijn medische situatie niet optimaal heeft kunnen studeren. In dit verband heeft appellant een hinderverklaring overgelegd. Appellant voert ook aan dat hij tijdens de corona-crisis niet de beschikking over de noodzakelijke medicatie had en dat dit tot ontwenningsverschijnselen heeft geleid. Appellant voert verder aan dat hij wel degelijk gehoor heeft gegeven aan de oproep om bij de studieadviseur langs te gaan om zijn studievoortgang te bespreken. Appellant voert voorts aan dat zijn studieadviseur de toezegging heeft gedaan dat hij zijn geschiktheid voor de opleiding kon laten zien door per tentamenblok één vak te halen. Appellant voert verder aan dat verweerder ten onrechte heeft overwogen dat hij geen gebruik heeft gemaakt van de door de opleiding geboden voorzieningen. Hij voert aan dat hij meermaals heeft gestudeerd in een van de gebouwen van de universiteit, maar dat het thuis studeren hem beter beviel,

omdat hij dan niet hoefde te reizen en hij minder last had van prikkels. Appellant voert verder aan dat verweerder ten onrechte heeft overwogen dat bij het afleggen van de taaltoets geen extra tijd heeft aangevraagd. Appellant wijst erop dat er bij het maken van de taaltoets technische problemen waren en dat extra tijd geen uitkomst zou hebben geboden, omdat het computersysteem niet functioneerde. Appellant voert ten slotte aan dat DUO zijn verzoek om verlenging van de prestatiebeurs in 2018 heeft gehonoreerd, waardoor zijn diplomatermijn tot 2024 is verlengd. Hieruit blijkt dat hij tot die datum zou moeten kunnen aantonen dat hij geschikt is voor de opleiding, aldus appellant.

2.3. Artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) luidt: "Het instellingsbestuur van een bekostigde universiteit, hogeschool of levensbeschouwelijke universiteit brengt iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale associate degree-opleiding of bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de associate degree-opleiding of de bacheloropleiding. In geval van een deeltijdse associate degree-opleiding of bacheloropleiding regelt het instellingsbestuur het tijdstip waarop dat advies wordt uitgebracht."
Het tweede lid luidt: “Onverminderd het eerste lid kan het instellingsbestuur het advies aan de student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd.”
Het derde lid luidt, voor zover thans van belang: "Aan een advies als bedoeld in het eerste of tweede lid kan het instellingsbestuur ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving, een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding, doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld. Het instellingsbestuur kan aan de afwijzing een termijn verbinden. Het instellingsbestuur kan de afwijzing uitstrekken tot opleidingen die met de desbetreffende opleiding het propedeutisch examen gemeen hebben. Het instellingsbestuur kan van de bevoegdheid krachtens dit lid slechts gebruikmaken, indien het in de propedeutische fase van de desbetreffende opleiding zorgt voor zodanige voorzieningen dat de mogelijkheden voor goede studievoortgang zijn gewaarborgd."

2.4. In hetgeen appellant aanvoert, ziet het College geen grond voor het oordeel dat de beslissing van verweerder niet in stand kan blijven. Verweerder heeft zich op het standpunt mogen stellen dat onvoldoende vertrouwen bestaat dat appellant binnen redelijke termijn de bacheloropleiding Fiscaal Recht zal afronden en op dit moment aldus niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding. Het College overweegt hiertoe dat verweerder terecht heeft overwogen dat de opleiding appellant voldoende mogelijkheden heeft geboden om te laten zien dat hij de opleiding aan kan, maar dat de studieresultaten zijn achtergebleven. Zo heeft de universiteit appellant in de gelegenheid gesteld om tentamens te herkansen hoewel hij op grond van zijn cijfers daar geen aanspraak op had. Ook heeft de universiteit appellant, nadat hij administratief beroep had ingesteld, in de gelegenheid gesteld om deel te nemen aan de tentamenperiode van januari 2021. In samenspraak met de studieadviseur en de studentendecaan is bezien hoe appellant kon deelnemen aan de tentamenronde in januari 2021, zodat hij kon laten zien dat hij niet ongeschikt is voor de opleiding. Door deze tentamens te maken met gebruik van alle benodigde speciale voorzieningen, is appellant in de gelegenheid gesteld om aannemelijk te maken dat hij bij eerdere tentamengelegenheden onevenredig extra gehinderd is geweest door de omstandigheden die voortvloeien uit de coronacrisis. Verweerder heeft met appellant afgesproken dat hij in januari 2021 vijf tentamens zou maken. Appellant heeft vervolgens voor één tentamen een voldoende behaald. De omstandigheid dat appellant er voor heeft gekozen de tentamens thuis te maken en dat zich aldaar technische problemen voordeden met de computer is een omstandigheid die voor risico van appellant komt. Verder kan de stelling van appellant dat hij, zoals hij ter zitting van het College heeft toegelicht, liever tentamens op papier maakt, hem niet baten. Appellant is namelijk aangeboden om het tentamen schriftelijk op locatie af te leggen, maar heeft daar geen gebruik van gemaakt. Gesteld noch gebleken is dat appellant niet in staat was het tentamen op deze wijze af te leggen. Het College overweegt verder dat appellant met de hinderverklaring weliswaar heeft aangetoond dat sprake is geweest van persoonlijke omstandigheden die hem bij het

studeren hebben gehinderd, maar deze verklaring kan niet het gehele tekort aan studiepunten opheffen. Over de omstandigheid dat DUO het verzoek van appellant om verlenging van de prestatiebeurs in 2018 heeft gehonoreerd, overweegt het College dat verweerder zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat die verlenging niets zegt over de vraag of appellant al dan niet geschikt is voor de opleiding. Aan die omstandigheid kan dus niet de betekenis worden toegekend die appellant daar aan wenst toe te kennen. In hetgeen appellant overigens heeft aangevoerd, ziet het College evenmin aanleiding voor het oordeel dat de beslissing van verweerder niet in stand kan blijven.
Het betoog slaagt niet.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.D. Streefkerk, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2021/056.3**
Rechter(s):	mrs. Borman, Lubberdink en Verheij
Datum uitspraak:	1 november 2021
Partijen:	verzoeker
Trefwoorden:	hoor en wederhoor onpartijdigheid procesbeslissing telefonisch vooringenomenheid wraking
Artikelen:	Awb: artikel 8:15 Awb: artikel 8:68, eerste lid
Uitspraak:	Verzoek afgewezen
Hoofdoverwegingen:	2.4. Het College overweegt dat de beslissing van de zittingskamer om de zitting te laten plaatsvinden op het tijdstip waarvoor partijen zijn uitgenodigd, een procesbeslissing betreft. De vraag of een procesbeslissing al dan niet juist is, staat niet ter beoordeling in de wrakingsprocedure, omdat een wrakingsverzoek niet is bedoeld als rechtsmiddel tegen een procesbeslissing. Zodanige beslissingen kunnen slechts leiden tot inwilliging van een wrakingsverzoek, indien deze op zich dan wel in onderlinge samenhang bezien een zwaarwegende aanwijzing opleveren voor het oordeel dat daaruit blijkt van partijdigheid van de rechters die de betrokken beslissing of beslissingen hebben genomen. Daarvan is in dit geval niet gebleken. Het College stelt vast dat de schriftelijke uitnodiging voor de behandeling van zaaknummer CBHO 2021/056 ter zitting van 24 september 2021 zowel per post, per aangetekende post als per e-mail aan verzoeker is verzonden. Vervolgens is verzoeker per post en per e-mail geïnformeerd over een wijziging in de samenstelling van de zittingskamer. Verzoeker is op 24 september 2021 niet ter zitting verschenen. Nadat is gecontroleerd of de uitnodigingen op de juiste wijze zijn verzonden, is het beroep ter zitting behandeld. Op 27 september 2021 om 04:56 uur heeft verzoeker per e-mail gemeld dat hij om gezondheidsredenen verhinderd is “de zitting van heden” bij te wonen en om aanhouding van de behandeling verzocht. Op 27 september 2021, 09:36 uur, heeft de secretaris van het College verzoeker bericht dat het verzoek is afgewezen, omdat de behandeling reeds heeft plaatsgevonden. Verzoeker meldt dat zijn e-mail, waarin hij meldt dat hij is verhinderd de zitting bij te wonen, per abuis niet eerder is verzonden. Ook wijst hij erop dat hij niet door het secretariaat is gebeld. Verzoeker is op een juiste wijze uitgenodigd om ter zitting aanwezig te zijn voor de behandeling van zijn zaak. Eerst na de behandeling van de zaak ter zitting heeft verzoeker zich gemeld met de mededeling dat hij is verhinderd. Dat verzoeker zijn e-mail niet tijdig had verzonden, komt voor zijn rekening. Het lag op de weg van verzoeker om te controleren of hij zijn bericht daadwerkelijk had verzonden, zeker toen hij geen antwoord kreeg op de e-mail die hij gedacht had te hebben verzonden. De omstandigheid dat verzoeker in het verleden regelmatig telefonisch contact heeft gehad met de secretaris, maakt het voorgaande niet anders. Er is geen voorschrift of vaste praktijk inhoudende dat de uitgenodigde partij wordt gebeld als hij ter zitting niet verschijnt. Het College betrekt bij zijn oordeel dat een zittingskamer, indien zij na de zitting van oordeel is dat het onderzoek niet volledig is

geweest - bijvoorbeeld indien het voor een beslissing op het beroep nodig is om in aanvulling op het schriftelijk ingenomen standpunt nadere informatie van de student te krijgen - op grond van artikel 8:68, eerste lid, van de Awb het onderzoek kan heropenen.

Uitspraak op het verzoek van:

[naam], wonend te [woonplaats], verzoeker,

om wraking ingevolge artikel 7:66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW), gelezen in samenhang met artikel 8:15 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) van mrs. H. Troostwijk (voorzitter), J.Th. Drop en H.F.M.W. van Rijswick als leden van de meervoudige kamer van het College, en mr. R. Teuben, waarnemend secretaris, bij de behandeling van zaaknummer CBHO 2021/056.

1. Procesverloop

Bij e-mail van 28 september 2021 heeft verzoeker verzocht om wraking van mrs. H. Troostwijk (voorzitter), J.Th. Drop en H.F.M.W. van Rijswick (hierna: de rechters), leden van de meervoudige kamer van het College belast met de behandeling van zaaknummer CBHO 2021/056. Ook heeft verzoeker verzocht om wraking van mr. R. Teuben, waarnemend secretaris bij zaaknummer CBHO 2021/056.

De rechters hebben niet in de wraking berust en hebben meegedeeld geen prijs te stellen op de mogelijkheid te worden gehoord. De rechters hebben een schriftelijke reactie ingediend.

Het College heeft op 18 oktober 2021 het wrakingsverzoek ter zitting behandeld, waar verzoeker via videoverbinding is verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 8:15 van de Awb kan elk van de rechters die een zaak behandelen, op verzoek van een partij worden gewraakt op grond van feiten of omstandigheden waardoor de rechterlijke onpartijdigheid schade zou kunnen lijden. De waarnemend secretaris kan niet worden gewraakt, zodat het verzoek in zoverre buiten behandeling blijft.

2.2. Verzoeker heeft aan zijn verzoek het volgende ten grondslag gelegd. Op 24 september 2021 heeft de behandeling van zaaknummer CBHO 2021/056 plaatsgevonden. Verzoeker was hierbij niet aanwezig. Hij heeft voorafgaande aan de behandeling ter zitting getracht om per e-mail uitstel van de zitting te verkrijgen in verband met zijn gezondheidssituatie. De e-mail is echter niet verzonden en is terechtgekomen in de map ‘concepten’. Verzoeker voert aan dat hij in de aanloop naar deze zitting meerdere keren kenbaar heeft gemaakt dat hij graag bij de zitting aanwezig wilde zijn, omdat het in de zaak onder meer gaat over de schending van het beginsel van hoor en wederhoor. Volgens verzoeker had daarom telefonisch contact met hem moeten worden opgenomen op het moment dat hij niet ter zitting verscheen. Dit geldt temeer omdat hij in het verleden regelmatig telefonisch contact met de secretaris over zijn zaken heeft gehad. In dit verband heeft verzoeker er ook nog op gewezen dat het bij andere rechterlijke colleges de praktijk is dat bij niet verschijning telefonisch contact wordt opgenomen. Verzoeker heeft verder een beroep gedaan op de uitspraak van het Hof van Discipline van 20 september 2021, ECLI:NL:TAHVD:2021:185, waarin een wrakingsverzoek is toegewezen. Nu de behandeling van de zitting op 24 september 2021 is doorgegaan zonder dat vooraf met hem contact is opgenomen, geven de rechters hiermee blijk van vooringenomenheid, omdat zij het beginsel van hoor en wederhoor kennelijk niet belangrijk achten.

2.3. Op grond van het bepaalde in artikel 8:15 van de Awb dient in een wrakingsprocedure te worden onderzocht of sprake is van feiten en omstandigheden waardoor de rechterlijke onpartijdigheid schade zou kunnen lijden. Daarbij geldt als maatstaf dat een rechter uit hoofde van zijn aanstelling moet worden

vermoed onpartijdig te zijn, tenzij zich uitzonderlijke omstandigheden voordoen die een zwaarwegende aanwijzing opleveren voor het oordeel dat een rechter jegens een partij vooringenomen is, althans dat de bij een belanghebbende bestaande vrees voor vooringenomenheid objectief gerechtvaardigd is. Het is aan verzoeker om aannemelijk te maken dat zich dergelijke bijzondere omstandigheden voordoen. Het subjectieve oordeel van belanghebbenden, hoe sterk ook, is niet doorslaggevend.

2.4. Het College overweegt dat de beslissing van de zittingskamer om de zitting te laten plaatsvinden op het tijdstip waarvoor partijen zijn uitgenodigd, een procesbeslissing betreft. De vraag of een procesbeslissing al dan niet juist is, staat niet ter beoordeling in de wrakingsprocedure, omdat een wrakingsverzoek niet is bedoeld als rechtsmiddel tegen een procesbeslissing. Zodanige beslissingen kunnen slechts leiden tot inwilliging van een wrakingsverzoek, indien deze op zich dan wel in onderlinge samenhang bezien een zwaarwegende aanwijzing opleveren voor het oordeel dat daaruit blijkt van partijdigheid van de rechters die de betrokken beslissing of beslissingen hebben genomen. Daarvan is in dit geval niet gebleken. Het College stelt vast dat de schriftelijke uitnodiging voor de behandeling van zaaknummer CBHO 2021/056 ter zitting van 24 september 2021 zowel per post, per aangetekende post als per e-mail aan verzoeker is verzonden. Vervolgens is verzoeker per post en per e-mail geïnformeerd over een wijziging in de samenstelling van de zittingskamer. Verzoeker is op 24 september 2021 niet ter zitting verschenen. Nadat is gecontroleerd of de uitnodigingen op de juiste wijze zijn verzonden, is het beroep ter zitting behandeld. Op 27 september 2021 om 04:56 uur heeft verzoeker per e-mail gemeld dat hij om gezondheidsredenen verhinderd is “de zitting van heden” bij te wonen en om aanhouding van de behandeling verzocht. Op 27 september 2021, 09:36 uur, heeft de secretaris van het College verzoeker bericht dat het verzoek is afgewezen, omdat de behandeling reeds heeft plaatsgevonden. Verzoeker meldt dat zijn e-mail, waarin hij meldt dat hij is verhinderd de zitting bij te wonen, per abuis niet eerder is verzonden. Ook wijst hij erop dat hij niet door het secretariaat is gebeld. Verzoeker is op een juiste wijze uitgenodigd om ter zitting aanwezig te zijn voor de behandeling van zijn zaak. Eerst na de behandeling van de zaak ter zitting heeft verzoeker zich gemeld met de mededeling dat hij is verhinderd. Dat verzoeker zijn e-mail niet tijdig had verzonden, komt voor zijn rekening. Het lag op de weg van verzoeker om te controleren of hij zijn bericht daadwerkelijk had verzonden, zeker toen hij geen antwoord kreeg op de e-mail die hij gedacht had te hebben verzonden. De omstandigheid dat verzoeker in het verleden regelmatig telefonisch contact heeft gehad met de secretaris, maakt het voorgaande niet anders. Er is geen voorschrift of vaste praktijk inhoudende dat de uitgenodigde partij wordt gebeld als hij ter zitting niet verschijnt. Het College betrekt bij zijn oordeel dat een zittingskamer, indien zij na de zitting van oordeel is dat het onderzoek niet volledig is geweest - bijvoorbeeld indien het voor een beslissing op het beroep nodig is om in aanvulling op het schriftelijk ingenomen standpunt nadere informatie van de student te krijgen - op grond van artikel 8:68, eerste lid, van de Awb het onderzoek kan heropenen.

2.5. Van feiten of omstandigheden waardoor de rechterlijke onpartijdigheid schade zou kunnen leiden als bedoeld in artikel 8:15 van de Awb is, gelet op voorgaande, geen sprake. Het verzoek om wraking dient te worden afgewezen.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

wijst het wrakingsverzoek van 28 september 2021 af.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, voorzitter, mr. H.G. Lubberdink en mr. N. Verheij, leden, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2021/056**
Rechter(s):	mrs. Troostwijk, Drop en Van Rijswick
Datum uitspraak:	15 december 2021
Partijen:	appellant en CBE Erasmus Universiteit Rotterdam
Trefwoorden:	bronvermelding fraude gelijkheidsbeginsel hoorplicht intenties onevenredigheid ongeldigverklaring openboektentamen plagiaatdetectiesoftware verslag
Artikelen:	WHW: artikel 7.12b Awb: artikel 4:8, eerste lid Awb: artikel 6:22 Awb: artikel 7:21 Regels en Richtlijnen: artikel 4.1 Regels en Richtlijnen: artikel 4.2
Uitspraak:	ongegrond
Hoofdoverwegingen:	2.4. De Awb schrijft niet voor in welke vorm het verslag van het horen in administratief beroep moet worden gemaakt. In de beslissing op administratief beroep is een verslag van de hoorzitting opgenomen. Naar het oordeel van het College heeft het CBE daarmee niet gehandeld in strijd met artikel 7:21 van de Awb. 2.5. Niet in geschil is dat appellant, in strijd met artikel 4:8, eerste lid, van de Awb, niet is gehoord door de examencommissie. Naar het oordeel van het College heeft het CBE terecht overwogen dat aannemelijk is dat appellant hierdoor niet is benadeeld. Het College betrekt daarbij dat appellant van de examinator een reactiemogelijkheid heeft gekregen – waarvan hij geen gebruik heeft gemaakt – en in het schikkingsgesprek en de procedure bij het CBE voldoende de gelegenheid heeft gekregen om zijn standpunten naar voren te brengen. Appellant heeft niet geconcretiseerd op welke manier hij zou zijn benadeeld door het achterwege laten van horen door de examencommissie. Gelet hierop heeft het CBE terecht toepassing gegeven aan artikel 6:22 van de Awb. 2.6. Zoals het College eerder heeft overwogen (onder meer uitspraak van 6 juni 2016 in zaaknummer CBHO 2015/247.5, www.cbho.nl), dient de vraag of sprake is geweest van fraude te worden beoordeeld aan de hand van objectieve maatstaven en zijn de intenties van de betrokken student niet van belang. Bij het onlinetentamen is er in de instructie uitdrukkelijk op gewezen dat het letterlijk overnemen van teksten wordt beschouwd als plagiaat “unlesss clearly quoted”. Niet is bestreden dat het antwoord van appellant op tentamenvraag 3a overeenkomt met een tekst op de website van het Rochester Institute of Technology. De tekst van het antwoord is niet, zoals vereist in de Regels en Richtlijnen, door het gebruik van aanhalingstekens als citaat te herkennen en overigens ook niet anderszins. Het CBE heeft dan ook terecht geconcludeerd dat sprake is van plagiaat als bedoeld in artikel 4.1, derde lid, onder g, van de Regels en Richtlijnen. Het daar gestelde vereiste volgt naar het

oordeel van het College ook uit de instructie bij het tentamen. Appellant heeft weliswaar nog gesteld dat hij een onjuiste bronvermelding heeft opgenomen, maar daargelaten of die voldoende zou zijn, stelt het College vast dat in het door hem gemaakte tentamen geen bronvermelding is aangetroffen. Appellant heeft voorts gesteld dat door de tijdsdruk bij het tentamen geen juiste bronvermelding is opgenomen. Ook onder die omstandigheid moet het letterlijk citeren van een tekst echter worden aangemerkt als plagiaat. Datzelfde geldt voor zijn stelling dat hij de tekst uit het hoofd heeft geciteerd. Dat het een citaat betreft bleek immers niet uit het gebruik van aanhalingstekens of anderszins. Hetgeen appellant voorts heeft aangevoerd, kan niet tot de conclusie leiden dat geen sprake is van fraude in de vorm van plagiaat.
In deze zaak staat alleen het gestelde plagiaat bij het tentamen van 4 november 2020 ter beoordeling. Of in een vorig tentamen of aan een andere universiteit bepaalde zaken al dan niet als plagiaat zijn beschouwd, is daarbij niet bepalend. Evenmin is voor de kwalificatie als plagiaat doorslaggevend of appellant belang heeft bij het plegen van fraude. Voor zover is betoogd dat het risico op fouten met de bronvermelding te groot is bij een online openboektentamen zonder surveillance, overweegt het College dat het aan de opleiding is om te bepalen welke tentamenvorm geschikt is. Het College volgt appellant niet in zijn betoog dat de gekozen tentamenvorm per definitie een onaanvaardbaar groot risico op plagiaat, of beschuldiging daarvan, oplevert.
2.7. Naar het oordeel van het College is het gebruik van plagiaatdetectiesoftware niet in strijd met het gelijkheidsbeginsel. Het is weliswaar waarschijnlijker dat deze software bij een beantwoording in het Engels plagiaat aantreft, maar ook bij beantwoording in het Nederlands kan de examinator plagiaat constateren. Het CBE heeft bovendien toegelicht dat na een melding van de plagiaatdetectiesoftware altijd nog vervolgonderzoek naar het mogelijke plagiaat wordt gedaan.
2.8. Over de evenredigheid van de opgelegde sanctie overweegt het College het volgende. Zoals het College heeft overwogen in zijn uitspraak van 4 februari 2020 in zaak nr. CBHO 2019/113, is de beslissing om een tentamen waarbij frauduleus is gehandeld ongeldig te verklaren een sanctie die strekt tot het wegnemen van de gevolgen van de overtreding. Dit is naar haar aard een herstelsanctie en geen bestraffende sanctie. Het betoog van appellant komt erop neer dat de sanctie te zwaar is, omdat slechts bij één tentamenvraag sprake is geweest van plagiaat. Naar het oordeel van het College maakt dat de ongeldigverklaring van het gehele tentamen echter niet onevenredig. Het CBE kon dit in redelijkheid beschouwen als passende sanctie om de gevolgen van de overtreding weg te nemen.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Erasmus Universiteit Rotterdam (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 2 december 2020 heeft de examencommissie van de ESPhil van de Erasmus Universiteit Rotterdam (hierna: de examencommissie) aan appellant een sanctie opgelegd wegens fraude bij het tentamen Philosophy of Science II.

Bij beslissing van 9 maart 2021 heeft het CBE het door appellant ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 24 september 2021, waar het CBE, vertegenwoordigd door B. van Mulken, secretaris van het CBE, is verschenen.

Appellant heeft verzocht om wraking van de leden van de meervoudige kamer belast met de behandeling met de zaak en de waarnemend secretaris. Dit verzoek is door een meervoudige kamer, bestaande uit drie andere leden van het College, bij uitspraak van 1 november 2021 afgewezen.

2. Overwegingen

Besluitvorming

2.1. Appellant volgt de bacheloropleiding Philosophy of a Specific Discipline aan de Erasmus Universiteit Rotterdam. Volgens de examencommissie heeft appellant bij het onlinetentamen Philosophy of Science II op 4 november 2020 fraude gepleegd als bedoeld in artikel 4.1, derde lid, onder g, van de Regels en Richtlijnen van de Examencommissie voor de bacheloropleiding Filosofie in voltijd 2020-2021 (hierna: de Regels en Richtlijnen). Het tentamen Philosophy of Science II was een openboektentamen en is online afgenomen. In de instructie bij het tentamen is onder meer het volgende vermeld: “Be careful not to copy texts literally, not even from the Modules, unless clearly quoted, otherwise this is plagiarism.” Met plagiaatdetectiesoftware is vastgesteld dat het antwoord van appellant op tentamenvraag 3a een lang stuk tekst bevat dat letterlijk overeenkomt met een tekst op de website van het Rochester Institute of Technology. Appellant heeft de tekst niet duidelijk herkenbaar gemaakt als citaat en er is geen bronvermelding opgenomen. De examencommissie heeft het resultaat van het door appellant gemaakte tentamen ongeldig verklaard.
Het CBE heeft de beslissing van de examencommissie in administratief beroep in stand gelaten. Volgens het CBE is sprake van plagiaat en daarmee van fraude. Het CBE vindt de opgelegde sanctie passend. De ongeldigverklaring van het tentamen maakt de frauduleuze gedraging van appellant ongedaan. Het CBE acht verder van belang dat een thuistentamen zonder surveillance geboden wordt op basis van vertrouwen en dat appellant dit vertrouwen heeft beschaamd. Daarnaast moet het niet lonen om te frauderen. Volgens het CBE kon de examencommissie haar doel daarom niet op een minder ingrijpende manier bereiken dan met ongeldigverklaring van het tentamen. In de beslissing op administratief beroep heeft het CBE een schending van de hoorplicht door de examencommissie gepasseerd met toepassing van artikel 6:22 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb).

Het geschil in beroep

2.2. Appellant stelt dat hij geen verslag heeft ontvangen van de hoorzitting bij het CBE. Hij verwijst op dit punt naar artikel 7:21 van de Awb. Daarnaast voert appellant aan dat hij niet is gehoord door de examencommissie en dat het CBE dit gebrek ten onrechte heeft gepasseerd. Appellant is het niet eens met de conclusie van het CBE dat hij niet is benadeeld door het achterwege laten van het horen. Dat er een

schikkingsgesprek is gevoerd, is volgens hem niet voldoende, omdat dat gesprek een ander doel heeft. Appellant bestrijdt dat hij fraude heeft gepleegd. Hij stelt dat hij wel bronvermelding heeft opgenomen, maar die was mogelijk onjuist of onvolledig. Volgens appellant is in het geval dat te goeder trouw een onjuiste of onvolledige bronvermelding wordt opgenomen geen sprake van plagiaat. Hij wijst hierbij ook op de tijdsdruk tijdens een tentamen. Een fout moet volgens appellant niet als fraude worden aangemerkt. Verder stelt appellant dat hij de tekst niet heeft geknipt en geplakt, maar uit zijn hoofd heeft opgeschreven via zogeheten mnemonische techniek. Dit is niet in strijd met de tentameninstructie. Ook hierom is volgens hem geen sprake van plagiaat.
Verder voert appellant aan dat bij hem in het studiejaar 2019/2020 bij hetzelfde vak ook tekstoverlap is vastgesteld, maar dat dat toen niet als fraude is aangemerkt. Hij stelt ook dat het aan een andere universiteit waar hij een opleiding volgt niet als plagiaat is aangemerkt dat een student een tekst opnam die zij uit het hoofd kon citeren. Appellant wijst er daarnaast op dat hij geen belang heeft bij het plegen van fraude, onder meer omdat hij een onvoldoende voor dit vak kan compenseren. Verder betoogt hij dat een online openboektentamen zonder surveillance geen geschikte vorm van tentaminering is, omdat het risico op fouten met bronvermelding onder tijdsdruk en daarmee op beschuldiging van plagiaat te groot is. Appellant betoogt daarnaast dat is gehandeld in strijd met het gelijkheidsbeginsel. Het tentamen mocht gemaakt worden in het Engels of in het Nederlands, maar als de gewraakte passage woordelijk in het Nederlands zou zijn opgenomen zou de plagiaatdetectiesoftware geen overlap hebben vastgesteld.
Verder betoogt appellant dat de opgelegde sanctie te zwaar is. Hij stelt dat de tekst die als plagiaat is aangemerkt slechts 5% van het gemaakte tentamen uitmaakt. Volgens appellant had de examencommissie er ook voor kunnen kiezen om bijvoorbeeld aan tentamenvraag 3a geen punten toe te kennen of een puntenaftrek toe te passen op het tentamen. Hij vindt ongeldigverklaring van het volledige tentamen een onevenredig zware sanctie.

Wettelijk kader

2.3. Artikel 4:8, eerste lid, van de Awb luidt als volgt: “Voordat een bestuursorgaan een beschikking geeft waartegen een belanghebbende die de beschikking niet heeft aangevraagd naar verwachting bedenkingen zal hebben, stelt het die belanghebbende in de gelegenheid zijn zienswijze naar voren te brengen indien:
a. de beschikking zou steunen op gegevens over feiten en belangen die de belanghebbende betreffen, en
b. die gegevens niet door de belanghebbende zelf ter zake zijn verstrekt.”
Artikel 6:22 van de Awb luidt als volgt: “Een besluit waartegen bezwaar is gemaakt of beroep is ingesteld, kan, ondanks schending van een geschreven of ongeschreven rechtsregel of algemeen rechtsbeginsel, door het orgaan dat op het bezwaar of beroep beslist in stand worden gelaten indien aannemelijk is dat de belanghebbenden daardoor niet zijn benadeeld.”
Artikel 7:21 van de Awb luidt als volgt: “Van het horen wordt een verslag gemaakt.”

Artikel 7.12b van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek luidt als volgt:
“[…]
2. Indien een student of extraneus fraudeert, kan de examencommissie de betrokkene het recht ontnemen één of meer door de examencommissie aan te wijzen tentamens of examens af te leggen, gedurende een door de examencommissie te bepalen termijn van ten hoogste een jaar. Bij ernstige fraude kan het instellingsbestuur op voorstel van de examencommissie de inschrijving voor de opleiding van de betrokkene definitief beëindigen.
3. De examencommissie stelt regels vast over de uitvoering van de taken en bevoegdheden, bedoeld in het eerste lid, onderdelen a, b en d, en het tweede lid, en over de maatregelen die zij in dat verband kan nemen. […]”

Artikel 4.1 van de Regels en Richtlijnen luidt als volgt:
“1. Onder fraude wordt verstaan: het handelen, of nalaten daarvan, door een student met als gevolg dat het voor de examinator en de Examencommissie onmogelijk is, of is geworden, zich een juist oordeel te vormen over de verworven kennis, het inzicht en de vaardigheden van de student (of diens medestudenten).

[…]
3. De volgende zaken worden in ieder geval als fraude aangemerkt:
[…]
g. plagiaat plegen, waaronder hier wordt verstaan het voor een (groeps)opdracht, werkstuk, scriptie of enige andere vorm van tekst die onderdeel uitmaakt van een tentamen, uit eigen of andermans werk letterlijk of in vertaling overnemen van een passage groter dan enkele woorden zonder dit aan te geven met aanhalingstekens, zelfs indien een bibliografisch naspeurbare correcte bronverwijzing is opgenomen. Ook een ander in de gelegenheid stellen plagiaat te plegen, wordt aangemerkt als fraude.
[…]"
Artikel 4.2 van de Regels en Richtlijnen luidt als volgt:
"1. Studenten die handelen in strijd met de regels genoemd in de artikelen 4.1.3, 4.1.4 en 4.1.5 van deze regeling of daartoe anderen in de gelegenheid stellen, maken zich schuldig aan fraude.
[…]
7. Afhankelijk van de ernst van de gepleegde fraude, en rekening houdend met eventuele eerdere fraude door dezelfde student, kan de Examencommissie sancties opleggen, waaronder de volgende:
[…]
c. ongeldigverklaring van het betreffende tentamen;
[…]"

Beoordeling College

2.4. De Awb schrijft niet voor in welke vorm het verslag van het horen in administratief beroep moet worden gemaakt. In de beslissing op administratief beroep is een verslag van de hoorzitting opgenomen. Naar het oordeel van het College heeft het CBE daarmee niet gehandeld in strijd met artikel 7:21 van de Awb.

2.5. Niet in geschil is dat appellant, in strijd met artikel 4:8, eerste lid, van de Awb, niet is gehoord door de examencommissie. Naar het oordeel van het College heeft het CBE terecht overwogen dat aannemelijk is dat appellant hierdoor niet is benadeeld. Het College betrekt daarbij dat appellant van de examinator een reactiemogelijkheid heeft gekregen – waarvan hij geen gebruik heeft gemaakt – en in het schikkingsgesprek en de procedure bij het CBE voldoende de gelegenheid heeft gekregen om zijn standpunten naar voren te brengen. Appellant heeft niet geconcretiseerd op welke manier hij zou zijn benadeeld door het achterwege laten van horen door de examencommissie. Gelet hierop heeft het CBE terecht toepassing gegeven aan artikel 6:22 van de Awb.

2.6. Zoals het College eerder heeft overwogen (onder meer uitspraak van 6 juni 2016 in zaaknummer CBHO 2015/247.5, www.cbho.nl), dient de vraag of sprake is geweest van fraude te worden beoordeeld aan de hand van objectieve maatstaven en zijn de intenties van de betrokken student niet van belang.
Bij het onlinetentamen is er in de instructie uitdrukkelijk op gewezen dat het letterlijk overnemen van teksten wordt beschouwd als plagiaat "unlesss clearly quoted". Niet is bestreden dat het antwoord van appellant op tentamenvraag 3a overeenkomt met een tekst op de website van het Rochester Institute of Technology. De tekst van het antwoord is niet, zoals vereist in de Regels en Richtlijnen, door het gebruik van aanhalingstekens als citaat te herkennen en overigens ook niet anderszins. Het CBE heeft dan ook terecht geconcludeerd dat sprake is van plagiaat als bedoeld in artikel 4.1, derde lid, onder g, van de Regels en Richtlijnen. Het daar gestelde vereiste volgt naar het oordeel van het College ook uit de instructie bij het tentamen. Appellant heeft weliswaar nog gesteld dat hij een onjuiste bronvermelding heeft opgenomen, maar daargelaten of die voldoende zou zijn, stelt het College vast dat in het door hem gemaakte tentamen geen bronvermelding is aangetroffen. Appellant heeft voorts gesteld dat door de tijdsdruk bij het tentamen geen juiste bronvermelding is opgenomen. Ook onder die omstandigheid moet het letterlijk citeren van een tekst echter worden aangemerkt als plagiaat. Datzelfde geldt voor zijn stelling dat hij de tekst uit het hoofd heeft geciteerd. Dat het een citaat betreft bleek immers niet uit het gebruik van aanhalingstekens of anderszins. Hetgeen appellant voorts heeft aangevoerd, kan niet tot de conclusie leiden dat geen sprake is van fraude in de vorm van plagiaat.

In deze zaak staat alleen het gestelde plagiaat bij het tentamen van 4 november 2020 ter beoordeling. Of in een vorig tentamen of aan een andere universiteit bepaalde zaken al dan niet als plagiaat zijn beschouwd, is daarbij niet bepalend. Evenmin is voor de kwalificatie als plagiaat doorslaggevend of appellant belang heeft bij het plegen van fraude. Voor zover is betoogd dat het risico op fouten met de bronvermelding te groot is bij een online openboektentamen zonder surveillance, overweegt het College dat het aan de opleiding is om te bepalen welke tentamenvorm geschikt is. Het College volgt appellant niet in zijn betoog dat de gekozen tentamenvorm per definitie een onaanvaardbaar groot risico op plagiaat, of beschuldiging daarvan, oplevert.

2.7. Naar het oordeel van het College is het gebruik van plagiaatdetectiesoftware niet in strijd met het gelijkheidsbeginsel. Het is weliswaar waarschijnlijker dat deze software bij een beantwoording in het Engels plagiaat aantreft, maar ook bij beantwoording in het Nederlands kan de examinator plagiaat constateren. Het CBE heeft bovendien toegelicht dat na een melding van de plagiaatdetectiesoftware altijd nog vervolgonderzoek naar het mogelijke plagiaat wordt gedaan.

2.8. Over de evenredigheid van de opgelegde sanctie overweegt het College het volgende. Zoals het College heeft overwogen in zijn uitspraak van 4 februari 2020 in zaak nr. CBHO 2019/113, is de beslissing om een tentamen waarbij frauduleus is gehandeld ongeldig te verklaren een sanctie die strekt tot het wegnemen van de gevolgen van de overtreding. Dit is naar haar aard een herstelsanctie en geen bestraffende sanctie. Het betoog van appellant komt erop neer dat de sanctie te zwaar is, omdat slechts bij één tentamenvraag sprake is geweest van plagiaat. Naar het oordeel van het College maakt dat de ongeldigverklaring van het gehele tentamen echter niet onevenredig. Het CBE kon dit in redelijkheid beschouwen als passende sanctie om de gevolgen van de overtreding weg te nemen.

Conclusie

2.9. Het beroep is ongegrond.

2.10. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H. Troostwijk, voorzitter, en mr. J.Th. Drop en mr. H.F.M.W. van Rijswick, leden, in tegenwoordigheid van mr. R. Teuben, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2021/057**
Rechter(s):	mr. Streefkerk
Datum uitspraak:	24 augustus 2021
Partijen:	appellant en Universiteit Leiden
Trefwoorden:	buitenlands diploma inschrijving Nt2-II diploma taaltoets toelating voorwaardelijke inschrijving
Artikelen:	
Uitspraak:	ongegrond
Hoofdoverwegingen:	2.4. In de uitspraak van het College van vandaag in zaak nr. CBHO 2021/013 heeft het College het beroep van appellant, gericht tegen de niet-ontvankelijkverklaring van zijn administratief beroep tegen de beslissing van 26 mei 2020, ongegrond verklaard. Dit betekent dat de beslissing van 26 mei 2020, waarbij aan appellant de voorwaarde is opgelegd dat hij de Nederlandse taaltoets TUL moet hebben afgerond, in rechte vaststaat. Het College zal daarom van de juistheid van die beslissing uitgaan. De door appellant aangevoerde gronden waarom de beslissing van 26 mei 2020 onjuist is, kunnen dan ook niet meer aan de orde komen. Nu verder vaststaat dat appellant de taaltoets niet heeft afgerond, voldoet hij niet aan de voorwaarde voor inschrijving. Verweerder heeft zijn inschrijving daarom terecht geannuleerd. Het betoog slaagt niet.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van de Universiteit Leiden, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 26 mei 2020 is appellant voorwaardelijk toegelaten tot de bacheloropleiding Fiscaal Recht. Bij beslissing van 19 oktober 2020 heeft verweerder deze voorwaardelijke inschrijving geannuleerd.

Bij beslissing van 19 april 2021 heeft verweerder het door appellant tegen deze laatste beslissing gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 14 juli 2021, waar appellant, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. W.J. de Wit en ing. M.S. in het Veld, beiden werkzaam voor verweerder, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellant wil graag de bacheloropleiding Fiscaal Recht volgen aan de Universiteit Leiden en heeft daarom een verzoek tot inschrijving ingediend. Verweerder heeft appellant voorwaardelijk ingeschreven. Deze voorwaardelijke inschrijving is vervolgens na een controle of aan de voorwaarde(n) is voldaan geannuleerd, omdat appellant niet toelaatbaar is voor de opleiding en verder omdat hij het verschuldigde collegegeldbedrag niet tijdig heeft voldaan.

2.2. Verweerder heeft de annulering van de inschrijving in bezwaar, onder verwijzing naar het advies van de Commissie voor de beroep- en bezwaarschriften, gehandhaafd. Verweerder heeft hieraan het volgende ten grondslag gelegd. Bij beslissing van 26 mei 2020 is aan appellant meegedeeld dat hij pas definitief kan worden toegelaten tot de opleiding Fiscaal Recht indien hij de Nederlandse taaltoets TUL heeft afgerond. De voorwaarde dat appellant deze taaltoets moet afleggen, houdt verband met het feit dat appellant alleen beschikt over een buitenlands diploma. Het administratief beroep dat appellant tegen de beslissing van 26 mei 2020 heeft ingesteld is niet-ontvankelijk verklaard, zodat het ervoor moet worden gehouden dat die beslissing rechtens juist is. Appellant heeft geen bewijs overgelegd dat hij deze taaltoets succesvol heeft afgerond, zodat het verzoek tot inschrijving terecht is afgewezen. Er bestaat geen aanleiding om appellant tijdelijk vrij te stellen van het maken van de taaltoets, aldus verweerder.

2.3. Appellant is het niet eens met de beslissing van verweerder. Hij betoogt dat hem ten onrechte de voorwaarde is opgelegd dat hij de Nederlandse taaltoets TUL moet hebben afgerond. Volgens appellant is zo een toets niet nodig, omdat hij al over een zogeheten Nt2-II diploma beschikt. Ter zitting van het College heeft appellant erop gewezen dat de voorwaarde dat hij de Nederlandse taaltoets TUL moet hebben afgerond in strijd is met de Onderwijs- en Examenregeling.

2.4. In de uitspraak van het College van vandaag in zaak nr. CBHO 2021/013 heeft het College het beroep van appellant, gericht tegen de niet-ontvankelijkverklaring van zijn administratief beroep tegen de beslissing van 26 mei 2020, ongegrond verklaard. Dit betekent dat de beslissing van 26 mei 2020, waarbij aan appellant de voorwaarde is opgelegd dat hij de Nederlandse taaltoets TUL moet hebben afgerond, in rechte vaststaat. Het College zal daarom van de juistheid van die beslissing uitgaan. De door appellant aangevoerde gronden waarom de beslissing van 26 mei 2020 onjuist is, kunnen dan ook niet meer aan de orde komen. Nu verder vaststaat dat appellant de taaltoets niet heeft afgerond, voldoet hij niet aan de voorwaarde voor inschrijving. Verweerder heeft zijn inschrijving daarom terecht geannuleerd.
Het betoog slaagt niet.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.D. Streefkerk, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2021/058**
Rechter(s):	mrs. Lubberdink, Daalder, De Moor-van Vugt
Datum uitspraak:	2 september 2021
Partijen:	appellante en Vrije Universiteit
Trefwoorden:	corona COVID-19 hardheidsclausule IND instellingscollegegeld lockdown rechtmatig verblijf verblijfsvergunning wettelijk collegegeld
Artikelen:	Regeling aanmelding en inschrijving 2019-2021: artikel 13
Uitspraak:	gegrond
Hoofdoverwegingen:	2.3. Het College stelt vast dat in de Regeling aanmelding en inschrijving 2019-2020 van de Vrije Universiteit de in dat jaar toepasselijke bedragen van het wettelijk collegegeld en het instellingscollegegeld zijn neergelegd. In de Regeling aanmelding en inschrijving 19-20 is onder meer een zogenoemde hardheidsclausule opgenomen (in artikel 13). Ter zitting heeft het college van bestuur toegelicht dat wanneer gedurende het studiejaar een bewijs van rechtmatig verblijf op grond van het Europese recht wordt verstrekt, vanaf de datum van afgifte het (lagere) wettelijke collegegeld geldt. Het college van bestuur heeft zich op het standpunt gesteld dat die situatie zich in het geval van appellante niet heeft voorgedaan en dat er in dit geval geen aanleiding bestond om de hardheidsclausule toe te passen. Het College kan het college van bestuur hierin niet volgen en overweegt hierover het volgende. Het staat vast dat appellante al tijdens het studiejaar 2019-2020 bij de IND een aanvraag heeft ingediend om een bewijs van rechtmatig verblijf als partner van een onderdaan van de Europese Unie. Vanwege de COVID-situatie en de daarmee verband houdende maatregelen, is een (noodzakelijke) afspraak in maart 2020 in het kader van die aanvraag door de IND voor langere tijd uitgesteld. Uiteindelijk heeft appellante de verblijfskaart verkregen, met als datum van afgifte 10 december 2020. Ter zitting is naar voren gekomen dat, indien de COVID-situatie zich niet had voorgedaan, dit naar alle waarschijnlijkheid ertoe zou hebben geleid dat appellante enige tijd voor het einde van het studiejaar 2019-2020 over het bewijs van rechtmatig verblijf bij een Unieburger had beschikt. Op basis daarvan zou zij, voor in ieder geval een deel van het studiejaar 2019-2020 niet het (hogere) bedrag aan instellingscollegegeld, maar een lager bedrag aan wettelijk collegegeld verschuldigd zijn geweest. Het College is van oordeel dat het college van bestuur aan de uitzonderlijke situatie van de COVID-pandemie, de daarmee gepaard gaande maatregelen en de gevolgen die dit voor appellante in dit geval heeft gehad, bij de besluitvorming inzake de hardheidsclausule onvoldoende betekenis heeft gehecht. De beslissing van 23 april 2021 is in dit opzicht niet toereikend gemotiveerd. Het betoog slaagt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellante,

en

het college van bestuur van de Vrije Universiteit, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 26 november 2020 heeft het college van bestuur het verzoek van appellante om het bedrag dat zij voor het studiejaar 2019-2020 voor collegegeld verschuldigd was naar beneden bij te stellen, afgewezen.

Bij beslissing van 23 april 2021 heeft het college van bestuur het door appellante tegen deze beslissing gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen de beslissing van het college van bestuur heeft appellante beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 30 juli 2021, waar appellante, bijgestaan door E.J. Vos, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. S.A. Snoeren, zijn verschenen.

2. Overwegingen

Inleiding

2.1. Appellante is afkomstig uit een land van buiten de Europese Unie en zij heeft in het studiejaar 2019-2020 gestudeerd aan de Vrije Universiteit. Vast staat dat het instellingscollegegeld voor het gehele studiejaar € 14.600,- bedroeg. Dit bedrag heeft appellante betaald. Het wettelijk collegegeld voor dat studiejaar bedroeg € 2.083,-.
Appellante beschikte tijdens het studiejaar over een verblijfsvergunning regulier onder de beperking “studie”. Vanwege deze verblijfstitel moest appellante voor dat studiejaar het (hoge tarief aan) instellingscollegegeld betalen. Appellante is van mening dat zij, in ieder geval voor een deel van dat studiejaar, het (lagere) bedrag aan wettelijk collegegeld verschuldigd is geweest, omdat zij een verblijfsrecht ontleende aan het EU-recht vanwege het verblijf van haar partner (een onderdaan van een land van de Europese Unie) hier in Nederland. Ter onderbouwing hiervan heeft appellante een bewijs van rechtmatig verblijf ingebracht (verblijfskaart), met als afgiftedatum 10 december 2020. Deze datum ligt weliswaar later dan de afloop van het studiejaar, maar appellante stelt dat zij al tijdens het studiejaar een aanvraag om het bewijs van rechtmatig verblijf bij een Unieburger bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst (hierna: de IND) heeft ingediend. Door de COVID-situatie en de daarmee verband houdende maatregelen (lockdown) is de behandeling van die aanvraag door de IND evenwel vertraagd.
Het college van bestuur heeft het verzoek van appellante afgewezen en heeft die afwijzing in bezwaar gehandhaafd. Voor het college van bestuur is leidend de datum (10 december 2020) die op het bewijs van rechtmatig verblijf staat. Aangezien die datum ligt ná het studiejaar (dat tot 31 augustus 2020 liep), ziet het college van bestuur geen aanleiding om terug te komen van de vaststelling dat appellante voor het gehele studiejaar 2019-2020 het instellingscollegegeld verschuldigd was.

Beroepsgronden

2.2. Appellante betoogt onder meer dat het college van bestuur de hardheidsclausule had moeten toepassen en haar in ieder geval een gedeeltelijke vermindering van het collegegeld had moeten geven, omdat het niet aan haar valt toe te rekenen dat haar aanvraag om een document voor verblijf bij een

Unieburger vanwege de COVID-situatie is vertraagd. Omdat het verblijfsdocument in persoon moet worden aangevraagd, is aannemelijk dat de maatregelen vanwege de COVID-situatie tot vertraging bij de aanvraag hebben geleid, zo stelt appellante. De afspraak die zij daarvoor had gemaakt, is kort na de lockdown afgezegd. Als de COVID-situatie zich niet had voorgedaan, had zij nog tijdens het studiejaar 2019-2020 wel het bewijs van rechtmatig verblijf gehad, aldus appellante. Het college van bestuur heeft hiermee volgens appellante bij zijn besluitvorming onvoldoende rekening gehouden.

Beoordeling door het College

2.3. Het College stelt vast dat in de Regeling aanmelding en inschrijving 2019-2020 van de Vrije Universiteit de in dat jaar toepasselijke bedragen van het wettelijk collegegeld en het instellingscollegegeld zijn neergelegd.
In de Regeling aanmelding en inschrijving 19-20 is onder meer een zogenoemde hardheidsclausule opgenomen (in artikel 13). Ter zitting heeft het college van bestuur toegelicht dat wanneer gedurende het studiejaar een bewijs van rechtmatig verblijf op grond van het Europese recht wordt verstrekt, vanaf de datum van afgifte het (lagere) wettelijke collegegeld geldt. Het college van bestuur heeft zich op het standpunt gesteld dat die situatie zich in het geval van appellante niet heeft voorgedaan en dat er in dit geval geen aanleiding bestond om de hardheidsclausule toe te passen. Het College kan het college van bestuur hierin niet volgen en overweegt hierover het volgende.
Het staat vast dat appellante al tijdens het studiejaar 2019-2020 bij de IND een aanvraag heeft ingediend om een bewijs van rechtmatig verblijf als partner van een onderdaan van de Europese Unie. Vanwege de COVID-situatie en de daarmee verband houdende maatregelen, is een (noodzakelijke) afspraak in maart 2020 in het kader van die aanvraag door de IND voor langere tijd uitgesteld. Uiteindelijk heeft appellante de verblijfskaart verkregen, met als datum van afgifte 10 december 2020. Ter zitting is naar voren gekomen dat, indien de COVID-situatie zich niet had voorgedaan, dit naar alle waarschijnlijkheid ertoe zou hebben geleid dat appellante enige tijd voor het einde van het studiejaar 2019-2020 over het bewijs van rechtmatig verblijf bij een Unieburger had beschikt. Op basis daarvan zou zij, voor in ieder geval een deel van het studiejaar 2019-2020 niet het (hogere) bedrag aan instellingscollegegeld, maar een lager bedrag aan wettelijk collegegeld verschuldigd zijn geweest. Het College is van oordeel dat het college van bestuur aan de uitzonderlijke situatie van de COVID-pandemie, de daarmee gepaard gaande maatregelen en de gevolgen die dit voor appellante in dit geval heeft gehad, bij de besluitvorming inzake de hardheidsclausule onvoldoende betekenis heeft gehecht. De beslissing van 23 april 2021 is in dit opzicht niet toereikend gemotiveerd.
Het betoog slaagt.

Conclusie

2.4. Het beroep is gegrond. De beslissing van het college van bestuur van 23 april 2021 dient te worden vernietigd.
In een nieuw te nemen beslissing zal het college van bestuur het bezwaar van appellante opnieuw inhoudelijk moeten beoordelen, met inachtneming van hetgeen in deze uitspraak is overwogen en in het bijzonder rekening moeten houden met het feit dat als de in maart 2020 gemaakte afspraak niet was uitgesteld, appellante eerder over de verblijfskaart had kunnen beschikken. Het college van bestuur zal daarbij dienen te bezien of de primaire beslissing al dan niet in stand kan blijven.

2.5. Van proceskosten die voor vergoeding in aanmerking komen is niet gebleken.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van 23 april 2021 van het college van bestuur van de Vrije Universiteit, waarbij het bezwaar van appellante tegen de beslissing van 26 november 2020 ongegrond is verklaard;
III. gelast dat het college van bestuur van de Vrije Universiteit het door appellante voor de behandeling van het beroep betaalde griffierecht, ten bedrage van € 49,- (zegge: negenenveertig euro) vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. E.J. Daalder en mr. A.J.C. de Moor-van Vugt, leden, in tegenwoordigheid van mr. M.L.M. van Loo, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2021/059**
Rechter(s):	mrs. Lubberdink, Daalder, De Moor-van Vugt
Datum uitspraak:	2 september 2021
Partijen:	appellant en CBE Vrije Universiteit
Trefwoorden:	fraude horen ongeldig punitieve sanctie uitsluiting
Artikelen:	WHW: artikel 7.12b, tweede lid Regels en richtlijnen BETA 2020-2021: artikel 19 Regels en richtlijnen BETA 2020-2021: artikel 20
Uitspraak:	gegrond
Hoofdoverwegingen:	2.3. De beslissing van de examencommissie is een punitieve sanctie. Dat betekent dat op de examencommissie de bewijslast rust om aan te tonen dat appellant aan de WhatsApp-groep heeft deelgenomen. Het College is van oordeel dat het CBE, in navolging van de examencommissie, onvoldoende aanknopingspunten heeft aangedragen om aan te nemen dat appellant tijdens het tentamen deelnam aan de WhatsApp-groep die informatie heeft uitgewisseld. Hierbij is van belang dat niet is gebleken dat het telefoonnummer (waarmee tijdens het tentamen door een persoon werd deelgenomen in de WhatsApp-groep onder de naam “[naam]”) van appellant was of te herleiden was tot appellant. De enkele omstandigheid dat de naam “[naam]” bij het telefoonnummer is vermeld, is op zichzelf niet voldoende om aan te nemen dat het appellant was die fraude heeft gepleegd tijdens het tentamen. Weliswaar was er geen andere student bij het desbetreffende vak met die voornaam, maar dat sluit niet uit dat een deelnemer in de WhatsApp-groep een naam willekeurig heeft gekozen dan wel bewust de naam van een andere student heeft gebruikt. Het College betrekt daarbij dat meer dan 200 studenten aan het tentamen hebben deelgenomen. Voor de veronderstelling van het CBE dat appellant meer telefoonnummers in gebruik had waaronder ook het genoemde telefoonnummer (waarmee fraude is gepleegd tijdens het tentamen), heeft het CBE verder geen onderbouwing gegeven. Het vorenstaande betekent dat het CBE niet, althans niet zonder nadere motivering, die ontbreekt, heeft kunnen vaststellen dat appellant door deel te nemen aan de WhatsApp-groep fraude tijdens het tentamen heeft gepleegd. Het betoog slaagt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Vrije Universiteit, verweerder (hierna ook: het CBE).

1. Procesverloop

Bij beslissing van 21 januari 2021 heeft de examencommissie het door appellant gemaakte tentamen Organization Theory wegens fraude ongeldig verklaard en hem uitgesloten van deelname aan tentamens

gedurende de rest van het studiejaar.

Bij beslissing van 1 juni 2021 heeft het CBE het door appellant tegen deze beslissing ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen de beslissing van het CBE heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 30 juli 2021, waar appellant, in persoon, en het CBE, vertegenwoordigd door drs. A.M. van Donk, secretaris van het college van beroep voor de examens, zijn verschenen. Namens de examencommissie is J.J.M. Welling, secretaris, verschenen.

2. Overwegingen

Inleiding

2.1. Appellant volgt sinds september 2020 de bacheloropleiding International Business Administration. Op 17 december 2020 heeft hij deelgenomen aan het tentamen Organization Theory, via een onlineverbinding met de universiteit.
Tijdens het tentamen hebben verschillende studenten antwoorden en informatie uitgewisseld via een WhatsApp-groep.
Volgens de examencommissie zat appellant ook in deze Whatsapp-groep, aangezien zijn voornaam "[naam]" in de groep voorkwam.
Appellant bestrijdt dat hij dezelfde persoon is als deelnemer "[naam]". Appellant wijst erop dat het telefoonnummer van deelnemer [naam] niet van hem is. Appellant stelt zich pas in januari 2021 te hebben aangesloten bij de WhatsApp-groep.
Het CBE heeft erkend dat appellant over een ander telefoonnummer beschikt, maar daarmee is volgens het CBE niet aangetoond dat het nummer van deelnemer [naam] niet ook van hem is. Het CBE wijst erop dat het mogelijk is dat appellant meer telefoonnummers heeft, waaronder het nummer dat in de WhatsApp-groep is gebruikt.

Juridisch kader

2.1.1. Ingevolge artikel 7.12b, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek kan de examencommissie, indien een student of extraneus fraudeert, betrokkene onder meer het recht ontnemen één of meer door de examencommissie aan te wijzen tentamens of examens af te leggen, gedurende een door de examencommissie te bepalen termijn van ten hoogste een jaar. Ingevolge het derde lid stelt de examencommissie regels vast over de uitvoering van de taken en bevoegdheden, bedoeld in het tweede lid, en over de maatregelen die zij in dat verband kan nemen.

In de van toepassing zijnde Regels en richtlijnen BETA 2020-2021 van de Examencommissie (hierna: de Regels en richtlijnen) wordt in artikel 19, eerste lid, onder "fraude" verstaan:
"ieder handelen of nalaten van een student waardoor een juist oordeel omtrent de kennis, het inzicht en de vaardigheden van een student of die van een andere student geheel of gedeeltelijk onmogelijk wordt."
In artikel 20 zijn de procedure en sancties vermeld.
Op grond van het tweede lid stelt de examencommissie de student schriftelijk in kennis van de melding van fraude en nodigt zij de student uit om te worden gehoord over de vermeende fraude.
Volgens het derde lid wordt een sanctie opgelegd, in geval de examencommissie tot de overtuiging is gekomen dat er sprake is van fraude.
Op grond van het vierde lid kan de examencommissie in geval van fraude het tentamen ongeldig verklaren en bovendien de student uitsluiten van het volgende tentamen.
Volgens het vijfde lid kan in geval van een ernstige vorm van fraude de examencommissie de student

uitsluiten van deelname aan een of meer aan te wijzen tentamens of examens voor maximaal een jaar.

Beroepsgronden

2.2. Appellant betoogt dat het CBE ten onrechte de examencommissie is gevolgd in het standpunt dat hij (een ernstige vorm van) fraude heeft gepleegd. Appellant betwist dat hij heeft deelgenomen aan de WhatsApp-groep die informatie heeft uitgewisseld tijdens het tentamen. Volgens appellant is sprake van onvoldoende bewijs dat hij degene is die deelnam aan het WhatsApp-groep tijdens het tentamen. Appellant heeft daartoe, ondersteund met nadere stukken, gesteld dat hij over een ander telefoonnummer beschikt dan het telefoonnummer dat in de WhatsApp-groep is gebruikt. Ook heeft hij gesteld dat hij geen tweede nummer heeft.
Daarnaast voert appellant aan dat het CBE heeft miskend dat de examencommissie in strijd met artikel 20, tweede lid, van de Regels en richtlijnen heeft gehandeld, aangezien hij niet is gehoord voorafgaand aan het opleggen van de sanctie.

Beoordeling door het College

2.3. De beslissing van de examencommissie is een punitieve sanctie. Dat betekent dat op de examencommissie de bewijslast rust om aan te tonen dat appellant aan de WhatsApp-groep heeft deelgenomen. Het College is van oordeel dat het CBE, in navolging van de examencommissie, onvoldoende aanknopingspunten heeft aangedragen om aan te nemen dat appellant tijdens het tentamen deelnam aan de WhatsApp-groep die informatie heeft uitgewisseld. Hierbij is van belang dat niet is gebleken dat het telefoonnummer (waarmee tijdens het tentamen door een persoon werd deelgenomen in de WhatsApp-groep onder de naam “[naam]”) van appellant was of te herleiden was tot appellant. De enkele omstandigheid dat de naam “[naam]” bij het telefoonnummer is vermeld, is op zichzelf niet voldoende om aan te nemen dat het appellant was die fraude heeft gepleegd tijdens het tentamen. Weliswaar was er geen andere student bij het desbetreffende vak met die voornaam, maar dat sluit niet uit dat een deelnemer in de WhatsApp-groep een naam willekeurig heeft gekozen dan wel bewust de naam van een andere student heeft gebruikt. Het College betrekt daarbij dat meer dan 200 studenten aan het tentamen hebben deelgenomen. Voor de veronderstelling van het CBE dat appellant meer telefoonnummers in gebruik had waaronder ook het genoemde telefoonnummer (waarmee fraude is gepleegd tijdens het tentamen), heeft het CBE verder geen onderbouwing gegeven. Het vorenstaande betekent dat het CBE niet, althans niet zonder nadere motivering, die ontbreekt, heeft kunnen vaststellen dat appellant door deel te nemen aan de WhatsApp-groep fraude tijdens het tentamen heeft gepleegd.
Het betoog slaagt.

Conclusie

2.4. Het beroep is alleen al gezien het vorenstaande gegrond. De beslissing van het CBE van 1 juni 2021 dient te worden vernietigd, omdat deze niet deugdelijk is gemotiveerd. In een nieuw te nemen beslissing zal het CBE het administratief beroep van appellante opnieuw inhoudelijk moeten beoordelen, met inachtneming van hetgeen in deze uitspraak is overwogen. Verweerder zal daarbij dienen te bezien of de primaire beslissing al dan niet in stand kan blijven.

2.5. Van proceskosten die voor vergoeding in aanmerking komen is niet gebleken.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van 1 juni 2021 het College van Beroep voor de Examens van de Vrije Universiteit, waarbij het administratief beroep van appellant tegen de beslissing van 21 januari 2021 (waarbij door de examencommissie een sanctie wegens fraude is opgelegd) ongegrond is verklaard;
III. gelast dat het College van Beroep voor de Examens van de Vrije Universiteit het door appellant voor de behandeling van het beroep betaalde griffierecht, ten bedrage van € 49,- (zegge: negenenveertig euro) vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. E.J. Daalder en mr. A.J.C. de Moor-van Vugt, leden, in tegenwoordigheid van mr. M.L.M. van Loo, als secretaris

Zaaknummer:	**CBHO 2021/060.5**
Rechter(s):	mrs. Streefkerk, Drop en Daalder
Datum uitspraak:	14 juli 2021
Partijen:	appellant en CBE Erasmus Universiteit Rotterdam
Trefwoorden:	beoordeling gemiddelde iudicium cum laude ten overvloede vernietiging
Artikelen:	artikel 5.4 van de Rules and Guideline 2020-2021
Uitspraak:	ongegrond
Hoofdoverwegingen:	2.3. Het College stelt vast dat het CBE de beoordeling van de masterscriptie heeft vernietigd en heeft bepaald dat daarop een nieuwe beslissing dient te volgen. Hoewel het CBE had kunnen ingaan op het door appellant aangevoerde betoog dat de examencommissie niet als eis mag stellen dat een gemiddelde van 8,25 of hoger gehaald moet worden om het iudicium cum laude te kunnen verkrijgen, brengt geen rechtsregel met zich dat het CBE zich hierover (in dit stadium van het geding) had moeten uitspreken. Het CBE mocht dus bij de bestreden beslissing volstaan met een vernietiging van het cijfer voor de masterscriptie. Dit betekent dat het CBE er voor mocht kiezen om de nieuwe beoordeling af te wachten en te bezien of die beoordeling tot wijziging van het scriptiecijfer zou leiden. Afhankelijk van het nieuw te nemen besluit over dat cijfer, kan het geschil over het iudicium cum laude, hetzij opgelost zijn, hetzij in een eventuele toekomstige procedure bij het CBE aan de orde komen. Het betoog van appellant faalt. Ten overvloede merkt het College het volgende op. Ter zitting is gebleken dat de examinatoren al een nieuwe beslissing over de masterscriptie hebben genomen en daarbij wederom een 8,0 hebben toegekend aan appellant en dat hem niet het iudicium cum laude zal worden toegekend. Appellant heeft aangegeven hiertegen bij het CBE administratief beroep in te zullen stellen. Daarbij heeft appellant ter zitting erop gewezen dat de scriptie eigenlijk met een 8,2 zou zijn beoordeeld, maar dat een scriptiecijfer altijd naar beneden wordt afgerond en daarom een 8,0 is geworden. Het College geeft het CBE in overweging om zich, in het kader van de nieuwe administratief beroepsprocedure over het iudicium cum laude, (mede) uit te spreken over de vraag of sprake is van een redelijke toepassing van de eis van een gemiddelde van 8,25 of hoger in een situatie dat het scriptiecijfer (dat bij het gemiddelde meeweegt) naar beneden wordt afgerond. 2.4. Het College is verder, met het CBE, van oordeel dat er, mede gelet op de aard en omvang van de tot dusverre door de gemachtigde van appellant verrichte juridische werkzaamheden, (thans) onvoldoende aanknopingspunten zijn voor het oordeel dat de gemachtigde van appellant beroepsmatig rechtsbijstand verleent. Ook dit betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Erasmus Universiteit Rotterdam, verweerder, (hierna ook: het CBE).

1. Procesverloop

Bij beslissing van 11 augustus 2020 heeft appellant van de examinatoren van de Rotterdam School of Management het cijfer 8,0 voor zijn masterscriptie gekregen. Bij beslissing van 25 februari 2021 heeft de Examencommissie bepaald dat appellant niet in aanmerking komt voor het iudicium “cum laude”, omdat zijn gemiddelde slechts 8,24 is, terwijl een gemiddelde van 8,25 of hoger vereist is voor dit iudicium.

Bij beslissing van 25 mei 2021 heeft het CBE het door appellant ingestelde administratief beroep gegrond verklaard en de beslissing van 11 augustus 2020 vernietigd. Daarbij heeft het CBE de examinatoren verzocht om binnen drie weken na de verzenddatum van de uitspraak een nieuwe beslissing te nemen. Verder heeft het CBE de examencommissie verzocht om, indien dit niet uit de nieuwe beslissing volgt, opnieuw te beslissen op het verzoek om toekenning van het iudicium cum laude.

Tegen de beslissing van het CBE heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Appellant heeft nadere stukken ingediend.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 1 juli 2021, waar appellant, bijgestaan door [Naam 2], en het CBE, vertegenwoordigd door B. van Mulken, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Eén van de voorwaarden om het iudicium cum laude te krijgen is dat het gemiddelde van cijfers voor de tentamens, met inbegrip van de scriptie, een 8,25 of hoger is (zie artikel 5.4 van de Rules and Guideline 2020-2021, onderdeel van de Examination Regulations 2020-2021 of the 60 EC pre-experience MSc Degree Programmes).

2.2. Appellant betoogt, in de kern, dat het CBE weliswaar terecht tot een vernietiging van het cijfer van de masterscriptie is gekomen, maar ten onrechte niet inhoudelijk is ingegaan op zijn betoog dat de examencommissie niet als eis mag stellen dat een gemiddelde van 8,25 of hoger gehaald moet worden om het iudicium cum laude te kunnen verkrijgen. Om verschillende redenen meent appellant dat die eis niet gesteld had mogen worden.
Verder meent de gemachtigde van appellant dat het CBE hem ten onrechte niet als een beroepsmatige rechtsbijstandsverlener heeft erkend.

2.3. Het College stelt vast dat het CBE de beoordeling van de masterscriptie heeft vernietigd en heeft bepaald dat daarop een nieuwe beslissing dient te volgen. Hoewel het CBE had kunnen ingaan op het door appellant aangevoerde betoog dat de examencommissie niet als eis mag stellen dat een gemiddelde van 8,25 of hoger gehaald moet worden om het iudicium cum laude te kunnen verkrijgen, brengt geen rechtsregel met zich dat het CBE zich hierover (in dit stadium van het geding) had moeten uitspreken. Het CBE mocht dus bij de bestreden beslissing volstaan met een vernietiging van het cijfer voor de masterscriptie. Dit betekent dat het CBE er voor mocht kiezen om de nieuwe beoordeling af te wachten en

te bezien of die beoordeling tot wijziging van het scriptiecijfer zou leiden. Afhankelijk van het nieuw te nemen besluit over dat cijfer, kan het geschil over het iudicium cum laude, hetzij opgelost zijn, hetzij in een eventuele toekomstige procedure bij het CBE aan de orde komen.
Het betoog van appellant faalt.

Ten overvloede merkt het College het volgende op. Ter zitting is gebleken dat de examinatoren al een nieuwe beslissing over de masterscriptie hebben genomen en daarbij wederom een 8,0 hebben toegekend aan appellant en dat hem niet het iudicium cum laude zal worden toegekend. Appellant heeft aangegeven hiertegen bij het CBE administratief beroep in te zullen stellen. Daarbij heeft appellant ter zitting erop gewezen dat de scriptie eigenlijk met een 8,2 zou zijn beoordeeld, maar dat een scriptiecijfer altijd naar beneden wordt afgerond en daarom een 8,0 is geworden. Het College geeft het CBE in overweging om zich, in het kader van de nieuwe administratief beroepsprocedure over het iudicium cum laude, (mede) uit te spreken over de vraag of sprake is van een redelijke toepassing van de eis van een gemiddelde van 8,25 of hoger in een situatie dat het scriptiecijfer (dat bij het gemiddelde meeweegt) naar beneden wordt afgerond.

2.4. Het College is verder, met het CBE, van oordeel dat er, mede gelet op de aard en omvang van de tot dusverre door de gemachtigde van appellant verrichte juridische werkzaamheden, (thans) onvoldoende aanknopingspunten zijn voor het oordeel dat de gemachtigde van appellant beroepsmatig rechtsbijstand verleent.
Ook dit betoog faalt.

Conclusie

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenvergoeding bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.D. Streefkerk, mr. J.Th. Drop en mr. E.J. Daalder, leden, in tegenwoordigheid van mr. M.L.M. van Loo, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2021/062.1 en 2021/062**
Rechter(s):	mr. Streefkerk
Datum uitspraak:	29 juni 2021
Partijen:	appellant en Technische Universiteit Delft
Trefwoorden:	beleidsregel corona COVID evenredigheidsbeginsel gelijkheidsbeginsel motiveringsbeginsel reisadviezen uitwisseling veiligheidsrisico
Artikelen:	Awb: artikel 1:4, vierde lid Awb: artikel 7:1 Awb: artikel 8:1 Awb: artikel 8:3, eerste lid aanhef en onder a Awb: artikel 8:81 Awb: artikel 8:86
Uitspraak:	ongegrond en verzoek voorlopige voorziening afgewezen
Hoofdoverwegingen:	2.5. De voorzieningenrechter overweegt dat verweerder zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat de bij beslissing van 4 mei 2021 vastgestelde regeling is aan te merken als een beleidsregel. Een beleidsregel is op grond van artikel 7:1, gelezen in samenhang met de artikelen 8:1 en 8:3, eerste lid, aanhef en onder a, van de Awb niet vatbaar voor bezwaar en beroep. Ter zitting van het College heeft appellant te kennen gegeven zich in dit oordeel te kunnen vinden. Verweerder heeft het bezwaar van appellant in zoverre terecht niet-ontvankelijk verklaard. Wat betreft de afwijzing van het verzoek van appellant om op uitwisseling te mogen naar Zuid-Korea overweegt de voorzieningenrechter als volgt. Verweerder heeft besloten om alleen uitwisseling mogelijk te maken naar Europese landen, de zogeheten Erasmus+ landen, omdat de veiligheidsrisico's voor die landen nog aanvaardbaar zijn. Verweerder heeft er in dit verband erop gewezen dat de coronacrisis de mogelijkheid om te reizen onzeker maakt, mede omdat er nieuwe corona-varianten optreden. In geval de universiteit zich genoodzaakt ziet om uitwisselingsstudenten te repatriëren dan gaat dat bij studenten die zich in Europa bevinden eenvoudiger, omdat die zich in de meeste gevallen over land kunnen verplaatsen. Verweerder heeft ook toegelicht dat hij met het vaststellen van de beleidsregel heeft willen voorkomen dat studenten zich gedurende deze onzekere tijden verspreid over de gehele wereld zouden bevinden. Ook heeft verweerder toegelicht dat een zogeheten stoplicht-constructie, waarbij het reizen afhankelijk wordt gesteld van de door de overheid gehanteerde kleurcodes en daaraan gekoppelde reisadviezen, is overwogen, maar dat hier uiteindelijk niet voor is gekozen. In dat verband heeft verweerder toegelicht dat de onvoorspelbaarheid van de reisadviezen veel onzekerheid meebrengt en mogelijk tot studievertraging en financiële risico's voor de student leidt. Daarbij komt dat dit ook tot een grote administratieve last leidt bij de betrokken medewerkers van de universiteit. Verweerder heeft verder toegelicht dat het, gegeven de hiervoor weergegeven belangen, geen aanleiding ziet om voor appellant een uitzondering te maken. Verweerder heeft daarbij

betrokken dat de uitwisseling voor appellant weliswaar een waardevolle ervaring zal zijn, maar dat de uitwisseling geen verplicht onderdeel van de masteropleiding betreft. Daarnaast zal het annuleren van de uitwisseling geen grote onvoorzienbare financiële schade of studievertraging tot gevolg hebben.
De voorzieningenrechter is gelet op deze motivering van oordeel dat verweerder in redelijkheid heeft kunnen besluiten om de uitwisseling van studenten buiten Europa te annuleren en heeft in wat appellant heeft aangevoerd geen aanleiding hoeven zien om voor appellant een uitzondering te maken. Strijd met het motiveringsbeginsel, evenredigheidsbeginsel en het gelijkheidsbeginsel is hier daarom niet aan de orde. De voorzieningenrechter betrekt bij zijn oordeel dat verweerder beleidsruimte toekomt bij het vaststellen van uitwisselingsbeleid en dat de voorzieningenrechter dit beleid minder indringend kan toetsen. De omstandigheid dat dat andere universiteiten in Nederland een ander, ruimhartiger uitwisselingsbeleid hanteren, kan appellant, gegeven de beleidsruimte die verweerder toekomt, niet baten.
Het betoog slaagt niet.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van de Technische Universiteit Delft, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 4 mei 2021 heeft verweerder een regeling vastgesteld over de mogelijkheden voor studenten om op uitwisseling te gaan naar universiteiten in het buitenland.

Bij beslissing van 15 juni heeft het verweerder het door appellant daartegen gemaakt bezwaar niet-ontvankelijk verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld. Tevens heeft appellant een verzoek om een voorlopige voorziening ingediend bij de voorzieningenrechter van het College.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Appellant heeft nadere stukken ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

De voorzieningenrechter heeft de zaak ter zitting behandeld op 23 juni 2021, waar appellant, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. C.A. van der Meijs, zijn verschenen. Verder is verschenen, ir. M. Sussenbach, beleidsmedewerker Internationalisering en hoofd Education & Student Affairs aan de Faculteit Techniek, Bestuur en Management.

2. Overwegingen

2.1. In dit geval kan nader onderzoek redelijkerwijs niet bijdragen aan de beoordeling van de zaak en bestaat ook overigens geen beletsel om met toepassing van artikel 8:86, eerste lid, van de Algemene wet

bestuursrecht (hierna: Awb) onmiddellijk uitspraak te doen in de hoofdzaak. Partijen hebben ter zitting ook medegedeeld het wenselijk te achten dat onmiddellijk uitspraak in de hoofdzaak wordt gedaan.

2.2. Appellant volgt een masteropleiding aan de Technische Universiteit Delft en is voor het eerste semester van het academisch jaar 2021-2022 door de universiteit genomineerd voor een uitwisseling naar de Seoul National University (hierna: SNU), gevestigd te Seoul in Zuid-Korea.

2.3. Bij beslissing van 4 mei 2021 heeft verweerder een regeling vastgesteld over de mogelijkheden voor studenten om op uitwisseling te gaan. In deze regeling heeft verweerder bepaald dat met ingang van september 2021 fysieke uitwisseling binnen Europa onder strikte voorwaarden is toegestaan. Fysieke uitwisseling buiten Europa is in verband met de onvoorspelbaarheid rondom het coronavirus niet toegestaan. Appellant heeft bezwaar gemaakt tegen deze regeling. Verweerder heeft het bezwaar niet-ontvankelijk verklaard, omdat de regeling is aan te merken als een beleidsregel als bedoeld in artikel 1:4, vierde lid, van de Awb. Een beleidsregel is op grond van artikel 7:1, gelezen in samenhang met de artikelen 8:1 en 8:3, eerste lid, aanhef en onder a, van de Awb niet vatbaar voor bezwaar en beroep.

Ten overvloede heeft verweerder overwogen dat voor zover het bezwaar van appellant is aan te merken als een verzoek om vrijstelling van de beleidsregel, het verzoek wordt afgewezen. Gelet op de onvoorspelbaarheid en onzekerheid rondom het coronavirus, afgezet tegen de zorgplicht die de universiteit tegenover haar studenten heeft, is het niet onredelijk om uitwisseling buiten Europa voorlopig niet toe te staan, aldus verweerder.

2.4. Appellant betoogt dat verweerder zijn bezwaar ten onrechte niet-ontvankelijk verklaard. Appellant voert aan dat de beslissing van 4 mei 2021 niet is aan te merken als een beleidsregel. Subsidiair voert appellant aan dat verweerder zijn bezwaar als verzoek om vrijstelling van de beleidsregel had moeten opvatten dan wel als bezwaarschrift gericht tegen een individueel besluit. Appellant heeft daarnaast inhoudelijke gronden gericht tegen de ten overvloede gegeven overweging van verweerder. Volgens appellant heeft verweerder de veiligheidsrisico’s over de uitwisseling binnen en buiten Europa onjuist ingeschat. Verweerder heeft volgens hem onvoldoende gemotiveerd waarom uitwisseling naar Zuid-Korea niet mogelijk is. Ook voert appellant aan dat de beslissing van verweerder om uitwisseling buiten Europa niet toe te staan in strijd is met het evenredigheidsbeginsel. Ook heeft verweerder volgens hem in strijd met het gelijkheidsbeginsel gehandeld, omdat een uitwisseling naar een aantal non-EU landen, zoals het Verenigd Koninkrijk en Turkije, wel mogelijk is. Verder wijst appellant erop dat andere universiteiten in Nederland een ander, ruimhartiger uitwisselingsbeleid hanteren.

2.5. De voorzieningenrechter overweegt dat verweerder zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat de bij beslissing van 4 mei 2021 vastgestelde regeling is aan te merken als een beleidsregel. Een beleidsregel is op grond van artikel 7:1, gelezen in samenhang met de artikelen 8:1 en 8:3, eerste lid, aanhef en onder a, van de Awb niet vatbaar voor bezwaar en beroep. Ter zitting van het College heeft appellant te kennen gegeven zich in dit oordeel te kunnen vinden. Verweerder heeft het bezwaar van appellant in zoverre terecht niet-ontvankelijk verklaard.
Wat betreft de afwijzing van het verzoek van appellant om op uitwisseling te mogen naar Zuid-Korea overweegt de voorzieningenrechter als volgt. Verweerder heeft besloten om alleen uitwisseling mogelijk te maken naar Europese landen, de zogeheten Erasmus+ landen, omdat de veiligheidsrisico’s voor die landen nog aanvaardbaar zijn. Verweerder heeft er in dit verband erop gewezen dat de coronacrisis de mogelijkheid om te reizen onzeker maakt, mede omdat er nieuwe corona-varianten optreden. In geval de universiteit zich genoodzaakt ziet om uitwisselingsstudenten te repatriëren dan gaat dat bij studenten die zich in Europa bevinden eenvoudiger, omdat die zich in de meeste gevallen over land kunnen verplaatsen. Verweerder heeft ook toegelicht dat hij met het vaststellen van de beleidsregel heeft willen voorkomen dat studenten zich gedurende deze onzekere tijden verspreid over de gehele wereld zouden bevinden. Ook heeft verweerder toegelicht dat een zogeheten stoplicht-constructie, waarbij het reizen afhankelijk wordt gesteld van de door de overheid gehanteerde kleurcodes en daaraan gekoppelde reisadviezen, is overwogen, maar dat hier uiteindelijk niet voor is gekozen. In dat verband heeft verweerder toegelicht dat

de onvoorspelbaarheid van de reisadviezen veel onzekerheid meebrengt en mogelijk tot studievertraging en financiële risico's voor de student leidt. Daarbij komt dat dit ook tot een grote administratieve last leidt bij de betrokken medewerkers van de universiteit. Verweerder heeft verder toegelicht dat het, gegeven de hiervoor weergegeven belangen, geen aanleiding ziet om voor appellant een uitzondering te maken. Verweerder heeft daarbij betrokken dat de uitwisseling voor appellant weliswaar een waardevolle ervaring zal zijn, maar dat de uitwisseling geen verplicht onderdeel van de masteropleiding betreft. Daarnaast zal het annuleren van de uitwisseling geen grote onvoorzienbare financiële schade of studievertraging tot gevolg hebben.
De voorzieningenrechter is gelet op deze motivering van oordeel dat verweerder in redelijkheid heeft kunnen besluiten om de uitwisseling van studenten buiten Europa te annuleren en heeft in wat appellant heeft aangevoerd geen aanleiding hoeven zien om voor appellant een uitzondering te maken. Strijd met het motiveringsbeginsel, evenredigheidsbeginsel en het gelijkheidsbeginsel is hier daarom niet aan de orde. De voorzieningenrechter betrekt bij zijn oordeel dat verweerder beleidsruimte toekomt bij het vaststellen van uitwisselingsbeleid en dat de voorzieningenrechter dit beleid minder indringend kan toetsen. De omstandigheid dat dat andere universiteiten in Nederland een ander, ruimhartiger uitwisselingsbeleid hanteren, kan appellant, gegeven de beleidsruimte die verweerder toekomt, niet baten.
Het betoog slaagt niet.

2.6. Het beroep is ongegrond. Het verzoek om voorlopige voorziening wordt reeds om die reden afgewezen.

2.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep ongegrond;
II. wijst het verzoek af.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.D. Streefkerk, voorzieningenrechter, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2021/063**
Rechter(s):	mr. Daalder
Datum uitspraak:	30 juli 2021
Partijen:	appellante en CBE Vrije Universiteit
Trefwoorden:	inschrijving masteropleiding
Artikelen:	WHW: artikel 7.30b, eerste lid
Uitspraak:	ongegrond
Hoofdoverwegingen:	2.4. In de Onderwijs- en Examenregeling van de Faculteit Economie en Bedrijfskunde van de VU, en op de website van de masteropleiding Accounting and Control, staat vermeld dat studenten met een buitenlandse diploma worden toegelaten tot de masteropleiding indien zij een bachelor hebben afgerond dat gelijk is te stellen met een Nederlandse WO-bachelor. Het College is van oordeel dat verweerder zich op het standpunt heeft mogen stellen dat alleen een bachelor van het niveau Upper Division gelijk is te stellen met een Nederlandse WO-bachelor. Nu niet in geschil is dat de door appellante behaalde bachelor niet van dit niveau is, en de regelgeving duidelijk is, heeft verweerder terecht geoordeeld dat de toelatingscommissie het verzoek van appellante om te worden ingeschreven voor de masteropleiding Accounting & Control heeft mogen afwijzen. Het College is verder met verweerder van oordeel dat de Toelatingscommissie niet was gehouden om rekening te houden met de omstandigheden waaronder appellante de bachelor heeft afgerond. Hiertoe is van belang dat gemotiveerd uiteen is gezet dat de eis dat toelating alleen mogelijk is wanneer een in het buitenland behaalde bachelor gelijk kan worden gesteld met een Nederlandse WO-bachelor voor iedere aspirant-student geldt. Het College acht deze handelwijze niet onredelijk. Nu het diploma van appellante niet voldoet aan de toelatingseisen, bestaat geen grond voor de stelling dat de Toelatingscommissie ten onrechte niet naar haar cv en motivatiebrief heeft gekeken. De stelling van appellante dat een aantal universiteiten in het Verenigd Koninkrijk beseffen hoe lastig het is om op afstand een Bachelor of Science van het niveau Lower Division af te ronden, kan haar niet baten. Het behoort tot de bevoegdheid van de Vrije Universiteit om binnen het kader van artikel 7.30b van de WHW te bepalen welke eisen gelden voor studenten met een buitenlandse diploma die een masteropleiding aan de Vrije Universiteit willen volgen. Ook haar stelling dat het volgen van een premaster aan de Vrije Universiteit niet mogelijk is omdat zij de Nederlandse taal onvoldoende beheerst leidt niet tot een ander oordeel. Dat is een ongelukkig gegeven, maar kan er niet toe leiden dat appellante zonder de juiste kwalificaties tot de masteropleiding moet worden toegelaten. Het betoog slaagt niet.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van de Vrije Universiteit, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 4 maart 2021 heeft het hoofd Studie- en studentenadministratie namens de Toelatingscommissie het verzoek van appellante om te worden ingeschreven voor de masteropleiding Accounting & Control afgewezen.

Bij beslissing van 9 juni 2021 heeft verweerder het door appellante hiertegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep bij het College ingesteld.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 19 juli 2021, waar appellante, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. F. Donner, via videoverbinding zijn verschenen. Voorts zijn via videoverbinding verschenen dr. E. Wiersma, M. Visser MA en P Steeman MA, allen werkzaam bij de Toelatingscommissie.

2. Overwegingen

2.1. Appellante is van Vietnamese afkomst en heeft in augustus 2006 het external program Accounting and Finance aan de University of London afgerond. Aan appellante is een Bachelor of Science toegekend met de classificatie Second Class Honours (Lower Division). Appellante heeft vervolgens een verzoek tot inschrijving ingediend voor de masteropleiding Accounting & Control aan de Vrije Universiteit. De Toelatingscommissie heeft dit verzoek afgewezen. Volgens de Toelatingscommissie voldoet appellante niet aan de voorwaarden voor toelating tot deze master, omdat haar cijfers niet goed genoeg zijn. Verweerder heeft de afwijzing in stand gelaten en heeft hieraan het volgende ten grondslag gelegd. Voor toelating tot de Master Accounting and Control dienen aspirant-studenten in de vooropleiding een gespecificeerd aantal vakken op het juiste niveau te hebben afgerond. Appellante heeft de vereiste vakken gevolgd bij de University of London, maar niet op het juiste niveau. Haar studieresultaten hadden volgens verweerder minstens van het niveau Upper Division moeten zijn. Alleen dat niveau is gelijk te stellen met een Nederlandse WO-bachelor. Appellante heeft erop gewezen dat zij haar vooropleiding onder moeilijke omstandigheden heeft afgerond. De niveau-eis wordt echter gesteld aan alle aspirant-studenten ongeacht de omstandigheden waaronder zij de vooropleiding hebben gevolgd. Het niveau is ook nodig om de master met succes te kunnen volgen. De Toelatingscommissie heeft het verzoek daarom in redelijkheid kunnen afwijzen, aldus verweerder.

2.2. Appellante is het niet eens met de beslissing van verweerder. Zij voert aan dat bij de voorwaarden van toelating niet is vermeld dat een aspirant-student met een Engelse vooropleiding deze vooropleiding op het niveau Upper Division moet hebben afgerond. Appellant voert daarnaast aan dat zij haar Engelse vooropleiding op afstand vanuit Vietnam heeft gevolgd. Zij wijst erop dat het op deze manier volgen van een opleiding erg lastig voor haar was. Appellante voert ook aan dat de Toelatingscommissie ten onrechte niet naar haar cv en motivatiebrief heeft gekeken. Appellante voert ten slotte aan dat een aantal universiteiten in het Verenigd Koninkrijk beseffen hoe lastig het is om op afstand een Bachelor of Science van het niveau Lower Division te behalen.

2.3. Artikel 7.30b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW) luidt: “Voor de inschrijving voor een masteropleiding in het wetenschappelijk onderwijs of voor een masteropleiding in het hoger beroepsonderwijs geldt als toelatingseis:
a. het bezit van een graad Bachelor in het wetenschappelijk onderwijs onderscheidenlijk een graad Bachelor in het hoger beroepsonderwijs; of
b. het bezit van kennis, inzicht en vaardigheden op het niveau van een graad Bachelor in het wetenschappelijk onderwijs onderscheidenlijk een graad Bachelor in het hoger beroepsonderwijs.”
Het tweede lid luidt: “Het instellingsbestuur kan naast de eisen, bedoeld in het eerste lid, kwalitatieve

toelatingseisen vaststellen. Deze eisen worden opgenomen in de onderwijs- en examenregeling."

2.4. In de Onderwijs- en Examenregeling van de Faculteit Economie en Bedrijfskunde van de VU, en op de website van de masteropleiding Accounting and Control, staat vermeld dat studenten met een buitenlandse diploma worden toegelaten tot de masteropleiding indien zij een bachelor hebben afgerond dat gelijk is te stellen met een Nederlandse WO-bachelor. Het College is van oordeel dat verweerder zich op het standpunt heeft mogen stellen dat alleen een bachelor van het niveau Upper Division gelijk is te stellen met een Nederlandse WO-bachelor. Nu niet in geschil is dat de door appellante behaalde bachelor niet van dit niveau is, en de regelgeving duidelijk is, heeft verweerder terecht geoordeeld dat de toelatingscommissie het verzoek van appellante om te worden ingeschreven voor de masteropleiding Accounting & Control heeft mogen afwijzen. Het College is verder met verweerder van oordeel dat de Toelatingscommissie niet was gehouden om rekening te houden met de omstandigheden waaronder appellante de bachelor heeft afgerond. Hiertoe is van belang dat gemotiveerd uiteen is gezet dat de eis dat toelating alleen mogelijk is wanneer een in het buitenland behaalde bachelor gelijk kan worden gesteld met een Nederlandse WO-bachelor voor iedere aspirant-student geldt. Het College acht deze handelwijze niet onredelijk. Nu het diploma van appellante niet voldoet aan de toelatingseisen, bestaat geen grond voor de stelling dat de Toelatingscommissie ten onrechte niet naar haar cv en motivatiebrief heeft gekeken. De stelling van appellante dat een aantal universiteiten in het Verenigd Koninkrijk beseffen hoe lastig het is om op afstand een Bachelor of Science van het niveau Lower Division af te ronden, kan haar niet baten. Het behoort tot de bevoegdheid van de Vrije Universiteit om binnen het kader van artikel 7.30b van de WHW te bepalen welke eisen gelden voor studenten met een buitenlandse diploma die een masteropleiding aan de Vrije Universiteit willen volgen. Ook haar stelling dat het volgen van een premaster aan de Vrije Universiteit niet mogelijk is omdat zij de Nederlandse taal onvoldoende beheerst leidt niet tot een ander oordeel. Dat is een ongelukkig gegeven, maar kan er niet toe leiden dat appellante zonder de juiste kwalificaties tot de masteropleiding moet worden toegelaten.
Het betoog slaagt niet.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. E.J. Daalder, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2021/064**
Rechter(s):	mr. J.Th. Drop
Datum uitspraak:	30 september 2021
Partijen:	appellant en CBE Erasmus Universiteit Rotterdam
Trefwoorden:	beoordeling beoordelingsformulier kennen en kunnen
Artikelen:	WHW: artikel 7.66, tweede lid Awb: artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b
Uitspraak:	ongegrond
Hoofdoverwegingen:	2.4. Gelet op het voorgaande heeft het College een zeer beperkte ruimte om te toetsen of de beoordeling van de bachelorscriptie van appellant juist is. Het College zal hierna daarom alleen beoordelen of hetgeen appellant heeft aangevoerd tot de conclusie leidt dat de beoordeling van de bachelorscriptie zo onzorgvuldig is geweest dat deze niet in stand kan blijven. 2.5. Het College stelt vast dat de twee beoordelaars ieder een beoordelingsformulier hebben ingevuld. De eerste beoordelaar heeft per beoordelingscriterium een korte toelichting op de beoordeling gegeven en is tot het deelcijfer 7,4 gekomen. De tweede beoordelaar heeft aan het eind van het formulier een uitgebreidere toelichting op de beoordeling gegeven en is tot het deelcijfer 6,0 gekomen. Dit heeft in eerste instantie geleid tot de toekenning bij de beslissing van 17 juli 2020 van het eindcijfer 6,7. Naar aanleiding van de door appellant gestelde vragen heeft de tweede beoordelaar het deelcijfer verhoogd van een 6,0 tot een 6,6. Op basis hiervan is het eindcijfer bij de beslissing van 24 juli 2020 op een 7,0 vastgesteld. Naar het oordeel van het College is deze gang van zaken niet onzorgvuldig. Verweerder mocht het toegekende cijfer daarom in stand laten. Dat de tweede beoordelaar niet naar tevredenheid van appellant op zijn vragen heeft gereageerd, maakt de totstandkoming van het cijfer niet onzorgvuldig. Hierbij is van belang dat de tweede beoordelaar wel degelijk notie van de vragen van appellant heeft genomen en het in eerste instantie gegeven cijfer ook heeft verhoogd. Dat de beoordelaars ieder op eigen wijze het beoordelingsformulier hebben ingevuld maakt de totstandkoming van het cijfer evenmin onzorgvuldig. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Erasmus Universiteit Rotterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 17 juli 2020 is appellant het cijfer 6,7 toegekend voor zijn bachelorscriptie voor de opleiding Bachelor Philosophy of a Specific Discipline. Bij beslissing van 24 juli 2020 is het cijfer gewijzigd naar een 7,0.

Bij beslissing van 13 oktober 2020 heeft verweerder het daartegen door appellant ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Hiertegen heeft appellant beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 16 augustus 2021, waar appellant en verweerder, vertegenwoordigd door mr. B. van Mulken, secretaris van verweerder, zijn verschenen.

2. <u>Overwegingen</u>

2.1. Bij de beslissing van 17 juli 2020 is appellant het cijfer 6,7 toegekend voor zijn bachelorscriptie voor de opleiding Bachelor Philosophy of a Specific Discipline. Na een e-mailwisseling tussen appellant en de twee beoordelaars, is het cijfer bij de beslissing van 24 juli 2020 gewijzigd naar een 7,0. Verweerder heeft de toekenning van het cijfer 7,0 in stand gelaten.

2.2. Appellant is het hiermee niet eens. Hij betoogt dat de beoordeling van de tweede beoordelaar niet goed is gemotiveerd en onjuist is. Volgens hem heeft deze beoordelaar geweigerd een toelichting op de beoordeling te geven en zijn vragen inhoudelijk te beantwoorden. Verder heeft de tweede beoordelaar het beoordelingsformulier niet per onderdeel ingevuld, aldus appellant.

2.3. Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), gelezen in verbinding met artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) kan geen beroep worden ingesteld tegen een besluit, inhoudende een beoordeling van het kennen en kunnen van een kandidaat of leerling die ter zake is geëxamineerd of op enigerlei andere wijze is getoetst, dan wel inhoudende de vaststelling van opgaven, beoordelingsnormen of nadere regels voor die examinering of toetsing. Deze bepalingen staan eraan in de weg dat door het instellen van beroep tegen een beslissing van een college van beroep voor de examens een oordeel van de bestuursrechter wordt verkregen over een beslissing die als zodanig van bestuursrechtelijke rechtsbescherming is uitgezonderd. Dit betekent dat het College slechts kan onderzoeken of verweerder terecht de beoordeling van de bachelorscriptie in stand heeft gelaten voor zover bij de beoordeling is voldaan aan de voorschriften van procedurele aard die bij of krachtens de Awb, de WHW of enig andere wet in formele zin zijn gesteld.

2.4. Gelet op het voorgaande heeft het College een zeer beperkte ruimte om te toetsen of de beoordeling van de bachelorscriptie van appellant juist is. Het College zal hierna daarom alleen beoordelen of hetgeen appellant heeft aangevoerd tot de conclusie leidt dat de beoordeling van de bachelorscriptie zo onzorgvuldig is geweest dat deze niet in stand kan blijven.

2.5. Het College stelt vast dat de twee beoordelaars ieder een beoordelingsformulier hebben ingevuld. De eerste beoordelaar heeft per beoordelingscriterium een korte toelichting op de beoordeling gegeven en is tot het deelcijfer 7,4 gekomen. De tweede beoordelaar heeft aan het eind van het formulier een uitgebreidere toelichting op de beoordeling gegeven en is tot het deelcijfer 6,0 gekomen. Dit heeft in eerste instantie geleid tot de toekenning bij de beslissing van 17 juli 2020 van het eindcijfer 6,7. Naar aanleiding van de door appellant gestelde vragen heeft de tweede beoordelaar het deelcijfer verhoogd van een 6,0 tot een 6,6. Op basis hiervan is het eindcijfer bij de beslissing van 24 juli 2020 op een 7,0 vastgesteld. Naar het oordeel van het College is deze gang van zaken niet onzorgvuldig. Verweerder mocht het toegekende cijfer daarom in stand laten. Dat de tweede beoordelaar niet naar tevredenheid van appellant op zijn vragen heeft gereageerd, maakt de totstandkoming van het cijfer niet onzorgvuldig. Hierbij is van belang dat de tweede beoordelaar wel degelijk notie van de vragen van appellant heeft genomen en het in eerste instantie gegeven cijfer ook heeft verhoogd. Dat de beoordelaars ieder op eigen wijze het beoordelingsformulier hebben ingevuld maakt de totstandkoming van het cijfer evenmin onzorgvuldig.
Het betoog faalt.

2.6. Het beroep is ongegrond.

2.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.Th. Drop, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. T. Hartsuiker, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2021/066**
Rechter(s):	mr. Streefkerk
Datum uitspraak:	5 oktober 2021
Partijen:	appellant en CBE Technische Universiteit Delft
Trefwoorden:	BNSA collegegeld corona COVID-19 onrechtmatige beslissing persoonlijke omstandigheden restitutie schadevergoeding studieadvies studievertraging
Artikelen:	Awb: artikel 8:88, eerste lid
Uitspraak:	onbevoegd
Hoofdoverwegingen:	2.5. De WHW voorziet slechts in een zeer beperkt aantal mogelijkheden om betaald collegegeld te restitueren. Aangezien het in dit geval niet mogelijk is restitutie van het collegegeld te krijgen, beschouwt het College het door appellant ingediende verzoek om restitutie als een verzoek om schadevergoeding ter hoogte van het betaalde collegegeld. Het College overweegt hierover als volgt. In artikel 8:88, eerste lid, van de Awb zijn de situaties vermeld op grond waarvan de bestuursrechter bevoegd is een bestuursorgaan te veroordelen tot vergoeding van de schade die de belanghebbende lijdt of zal lijden. Appellant heeft niet beoogd beroep in te stellen tegen de beslissing van verweerder waarbij de afwijzing van het verzoek om uitstel van het BNSA in stand is gelaten. Dit betekent dat deze beslissing in rechte vast staat en dat het College van de rechtmatigheid van de beslissing moet uitgaan. Van een onrechtmatige beslissing als bedoeld in artikel 8:88, eerste lid, aanhef en onder a, van de Awb, is geen sprake. De andere situaties als bedoeld in artikel 8:88, eerste lid, van de Awb zijn hier ook niet aan de orde.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Technische Universiteit Delft, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 27 augustus 2020 heeft de decaan van de faculteit Bouwkunde het verzoek van appellant om hem uitstel van een bindend negatief studieadvies (hierna: BNSA) te verlenen, afgewezen.

Bij beslissing van 4 november 2020 heeft verweerder het door appellant ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Appellant heeft hiertegen beroep bij het College ingesteld. Tevens heeft appellant een verzoek om schadevergoeding en een verzoek om restitutie van het collegegeld bij het College ingediend.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 8 september 2021, waar verweerder, vertegenwoordigd door mr. S. Barzi zijn verschenen. Appellant is, hoewel daartoe uitgenodigd, zonder bericht niet verschenen en heeft evenmin gebruik gemaakt van de uitnodiging om digitaal deel te nemen.

2. Overwegingen

2.1. Appellant is in het academische jaar 2019-2020 gestart met de opleiding Bouwkunde aan de Technische Universiteit Delft. Omdat appellant te weinig studiepunten heeft behaald, is aan hem een BNSA opgelegd. Appellant heeft vervolgens om uitstel van het BNSA verzocht. Dit verzoek is bij beslissing van 27 augustus 2020 door de decaan van de faculteit Bouwkunde afgewezen. Tegen de afwijzing heeft appellant administratief beroep ingesteld bij verweerder.
Bij beslissing van 4 november 2020 heeft verweerder dit beroep ongegrond verklaard. Verweerder heeft hieraan ten grondslag gelegd dat appellant niet 45 EC over de vakken uit het eerste jaar te behalen, hetgeen een voorwaarde was voor het verkrijgen van een positief studieadvies. Nu appellant slechts 5 EC heeft behaald, komt hij evenmin in aanmerking voor automatisch uitstel krachtens de in het kader van de coronacrisis versoepelde uitvoering van het bindend negatief studieadvies. Naar het oordeel van verweerder heeft de decaan in redelijkheid kunnen oordelen dat de door appellant aangedragen persoonlijke omstandigheden niet in voldoende mate het tekort aan studiepunten verklaren. Gelet op het voorgaande komen de gevolgen van de door appellant aangevoerde persoonlijke omstandigheden voor zijn risico, aldus verweerder.

2.2. Appellant heeft tegen de beslissing van verweerder van 4 november 2020 beroep ingesteld bij het College. In zijn beroepschrift heeft appellant tevens een verzoek om schadevergoeding en een verzoek om restitutie van het collegegeld bij het College ingediend. Aan zijn verzoeken heeft appellant ten grondslag gelegd dat, kort gezegd, de universiteit hem als internationale student slecht heeft behandeld, waardoor hij niet in staat is gesteld om als student normaal te functioneren. Hij heeft hierdoor een BNSA gekregen, waardoor hij studievertraging heeft opgelopen en schade heeft geleden.

2.3. Bij schrijven van 22 juni 2021 is appellant verzocht toe te lichten waartegen zijn beroep is gericht, nu hij geen beslissing van verweerder heeft overgelegd. Ook zijn er geen gronden gericht tegen die beslissing. Appellant heeft hierop geantwoord dat het hem alleen gaat om restitutie van het collegegeld.

2.4. Artikel 8:88, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht luidt: ”De bestuursrechter is bevoegd op verzoek van een belanghebbende een bestuursorgaan te veroordelen tot vergoeding van schade die de belanghebbende lijdt of zal lijden als gevolg van:
a. een onrechtmatig besluit;
b. een andere onrechtmatige handeling ter voorbereiding van een onrechtmatig besluit;
c. het niet tijdig nemen van een besluit;
d. een andere onrechtmatige handeling van een bestuursorgaan waarbij een persoon als bedoeld in artikel 8:2, eerste lid, onder a, zijn nagelaten betrekkingen of zijn rechtverkrijgenden belanghebbende zijn.”

2.5. De WHW voorziet slechts in een zeer beperkt aantal mogelijkheden om betaald collegegeld te restitueren. Aangezien het in dit geval niet mogelijk is restitutie van het collegegeld te krijgen, beschouwt het College het door appellant ingediende verzoek om restitutie als een verzoek om schadevergoeding ter hoogte van het betaalde collegegeld. Het College overweegt hierover als volgt. In artikel 8:88, eerste lid, van de Awb zijn de situaties vermeld op grond waarvan de bestuursrechter bevoegd is een bestuursorgaan te veroordelen tot vergoeding van de schade die de belanghebbende lijdt of zal lijden. Appellant heeft niet beoogd beroep in te stellen tegen de beslissing van verweerder waarbij de afwijzing van het verzoek om uitstel van het BNSA in stand is gelaten. Dit betekent dat deze beslissing in rechte vast staat en dat het College van de rechtmatigheid van de beslissing moet uitgaan. Van een onrechtmatige beslissing als

bedoeld in artikel 8:88, eerste lid, aanhef en onder a, van de Awb, is geen sprake. De andere situaties als bedoeld in artikel 8:88, eerste lid, van de Awb zijn hier ook niet aan de orde.

2.6. Het College is onbevoegd om van het schadevergoedingsverzoek kennis te nemen.

2.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart zich onbevoegd om van het schadevergoedingsverzoek kennis te nemen.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.D. Streefkerk, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2021/067 en 2021/067.1**
Rechter(s):	mr. Streefkerk
Datum uitspraak:	10 augustus 2021
Partijen:	verzoeker en Gerrit Rietveld Academie
Trefwoorden:	beëindiging inschrijving bezwaar motiveringsgebrek onbevoegd ordemaatregel voorlopige voorziening
Artikelen:	WHW: artikel 7.57h WHW: artikel 7.59a WHW: artikel 7.61 WHW: artikel 7.63a WHW: artikel 7.66, tweede lid Awb: artikel 4:8 Awb: artikel 7:1, eerste lid Awb: artikel 7:1a Awb: artikel 8:81 Awb: artikel 8:86, eerste lid
Uitspraak:	Onbevoegd t.a.v. beroep, voorlopige voorziening toegewezen
Hoofdoverwegingen:	2.3. De beslissing van 31 mei 2021, genomen krachtens artikel 7.57h, tweede lid, van de WHW, is een beslissing waartegen eerst bezwaar moet worden gemaakt alvorens beroep kan worden ingesteld. Dit volgt uit artikel 7:1, eerste lid, van de Awb, gelezen in samenhang met artikel 7.63a, tweede lid, van de WHW. Ingevolge artikel 7.59a, tweede lid, van de WHW is artikel 7:1a van de Awb niet van toepassing. Dit betekent dat de voorzieningenrechter niet bevoegd is te beslissen op het tegen de beslissing van 31 mei 2021 ingestelde beroep. 2.4. De voorzieningenrechter verklaart zich onbevoegd om van het beroep kennis te nemen. Het beroepschrift zal ter behandeling als bezwaarschrift worden doorgestuurd naar verweerder. 2.5. Gelet op het voorgaande zal de voorzieningenrechter het verzoek om een voorlopige voorziening aanmerken als ware het ingesteld hangende bezwaar. 2.6. Naar het oordeel van de voorzieningenrechter kent de beslissing van 31 mei 2021 een aantal gebreken. Zo heeft verweerder verzoeker in strijd met artikel 4:8 van de Awb niet in de gelegenheid gesteld een zienswijze naar voren te brengen op de voorgenomen beslissing om zijn inschrijving te beëindigen. Verder is onduidelijk welke concrete gedragingen van verzoeker aan de beslissing van 31 mei 2021 ten grondslag zijn gelegd. In de beslissing staat dat verzoeker een goede gang van zaken binnen de instelling ondermijnt door zich negatief over een docent uit te laten en hem van mishandeling te beschuldigen, dat de docent zich onveilig voelt door de manier van communiceren van verzoeker en dat verzoeker onrust in de klas veroorzaakt waardoor de veiligheid van zijn medestudenten in gevaar komt. Ter nadere zitting van de voorzieningenrechter heeft verweerder zich echter op het niet in de beslissing van 31 mei 2021 opgenomen standpunt gesteld dat de beslissing vooral is gebaseerd op de opstelling van verzoeker in zijn contact met vertrouwenspersonen en met verweerder zelf, en de omstandigheid dat hij de medezeggenschapsraad en de raad van toezicht heeft aangeschreven. In zoverre kent de beslissing van 31 mei 2021 een motiveringsgebrek. Daarnaast is onvoldoende gemotiveerd waarom de door verweerder vermelde gedragingen van verzoeker moeten worden aangemerkt als ernstige overlast binnen de gebouwen en terreinen van de instelling als bedoeld in artikel 7.57h, tweede lid,

van de WHW. Hierbij is van belang dat verweerder verzoeker weliswaar verwijt de veiligheid van zijn medestudenten in gevaar te brengen, maar dat verzoeker dit gemotiveerd betwist. Verweerder heeft ook geen stukken overgelegd waaruit het gevaar van verzoeker voor zijn medestudenten blijkt. Verder is in de beslissing van 31 mei 2021 niet gemotiveerd waarom niet met een lichtere maatregel dan de beëindiging van de inschrijving van verzoeker kon worden volstaan. Ter zitting van de voorzieningenrechter van 6 augustus 2021 heeft verweerder toegelicht dat verweerder niet anders kon dan de inschrijving van verzoeker beëindigen, omdat de mogelijkheden die verzoeker zijn geboden ter oplossing van de situatie rondom de docent door verzoekers opstelling zonder resultaat zijn gebleven. Deze motivering van de zwaarte van de maatregel sluit echter niet aan op artikel 7.57h, tweede lid, waarin de bevoegdheid om de inschrijving van een student te beëindigen, is gerelateerd aan door de betrokken student veroorzaakte voortdurende ernstige overlast, waarbij de beëindiging van de inschrijving een uiterste middel is. Zoals hiervoor al is overwogen, heeft verweerder onvoldoende gemotiveerd waarom de tegengeworpen gedragingen als ernstige overlast moeten worden aangemerkt.
2.7. De voorzieningenrechter is er niet van overtuigd dat alle gebreken in de beslissing van 31 mei 2021 in bezwaar zullen kunnen worden hersteld en ziet daarom aanleiding als voorlopige voorziening dat besluit te schorsen totdat verweerder op het bezwaar heeft beslist.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van de Gerrit Rietveld Academie, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 31 mei 2021 heeft verweerder de inschrijving van verzoeker aan de Gerrit Rietveld Academie beëindigd.

Hiertegen heeft verzoeker beroep ingesteld. Voorts heeft hij de voorzieningenrechter van het College verzocht om een voorlopige voorziening te treffen.

De voorzieningenrechter heeft de zaak ter zitting behandeld op 6 juli 2021, waar verzoeker, bijgestaan door mr. W. Hovingh, advocaat te Alkmaar, en verweerder, vertegenwoordigd door G.A. van Eenennaam en J.A. van Weenen, voorzitter respectievelijk secretaris van verweerder, zijn verschenen. Na de zitting heeft de voorzieningenrechter het onderzoek geschorst teneinde verweerder de gelegenheid te bieden nadere stukken in te dienen.

Verweerder heeft een verweerschrift en nadere stukken ingediend.

De voorzieningenrechter heeft de zaak ter nadere zitting behandeld op 6 augustus 2021, waar verzoeker, bijgestaan door mr. Hovingh, en verweerder, vertegenwoordigd door Van Eenennaam, bijgestaan door mr. O.L. Andriesse, advocaat te Amsterdam, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), gelezen in verbinding met artikel 8:81 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb),

kan op verzoek een voorlopige voorziening worden getroffen, indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.
Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de WHW, gelezen in verbinding met artikel 8:86, eerste lid, van de Awb, kan de voorzieningenrechter na behandeling ter zitting van het verzoek om een voorlopige voorziening, indien hij van oordeel is dat nader onderzoek redelijkerwijs niet kan bijdragen aan de beoordeling van de zaak, onmiddellijk uitspraak doen in de hoofdzaak indien partijen daarmee instemmen.

2.2. Partijen hebben ter zitting verklaard in te stemmen met het doen van uitspraak in de hoofdzaak. Omdat nader onderzoek redelijkerwijs niet kan bijdragen aan de beoordeling van de zaak, zal de voorzieningenrechter onmiddellijk uitspraak doen in de hoofdzaak.

2.3. De beslissing van 31 mei 2021, genomen krachtens artikel 7.57h, tweede lid, van de WHW, is een beslissing waartegen eerst bezwaar moet worden gemaakt alvorens beroep kan worden ingesteld. Dit volgt uit artikel 7:1, eerste lid, van de Awb, gelezen in samenhang met artikel 7.63a, tweede lid, van de WHW. Ingevolge artikel 7.59a, tweede lid, van de WHW is artikel 7:1a van de Awb niet van toepassing. Dit betekent dat de voorzieningenrechter niet bevoegd is te beslissen op het tegen de beslissing van 31 mei 2021 ingestelde beroep.

2.4. De voorzieningenrechter verklaart zich onbevoegd om van het beroep kennis te nemen. Het beroepschrift zal ter behandeling als bezwaarschrift worden doorgestuurd naar verweerder.

2.5. Gelet op het voorgaande zal de voorzieningenrechter het verzoek om een voorlopige voorziening aanmerken als ware het ingesteld hangende bezwaar.

2.6. Naar het oordeel van de voorzieningenrechter kent de beslissing van 31 mei 2021 een aantal gebreken. Zo heeft verweerder verzoeker in strijd met artikel 4:8 van de Awb niet in de gelegenheid gesteld een zienswijze naar voren te brengen op de voorgenomen beslissing om zijn inschrijving te beëindigen. Verder is onduidelijk welke concrete gedragingen van verzoeker aan de beslissing van 31 mei 2021 ten grondslag zijn gelegd. In de beslissing staat dat verzoeker een goede gang van zaken binnen de instelling ondermijnt door zich negatief over een docent uit te laten en hem van mishandeling te beschuldigen, dat de docent zich onveilig voelt door de manier van communiceren van verzoeker en dat verzoeker onrust in de klas veroorzaakt waardoor de veiligheid van zijn medestudenten in gevaar komt. Ter nadere zitting van de voorzieningenrechter heeft verweerder zich echter op het niet in de beslissing van 31 mei 2021 opgenomen standpunt gesteld dat de beslissing vooral is gebaseerd op de opstelling van verzoeker in zijn contact met vertrouwenspersonen en met verweerder zelf, en de omstandigheid dat hij de medezeggenschapsraad en de raad van toezicht heeft aangeschreven. In zoverre kent de beslissing van 31 mei 2021 een motiveringsgebrek. Daarnaast is onvoldoende gemotiveerd waarom de door verweerder vermelde gedragingen van verzoeker moeten worden aangemerkt als ernstige overlast binnen de gebouwen en terreinen van de instelling als bedoeld in artikel 7.57h, tweede lid, van de WHW. Hierbij is van belang dat verweerder verzoeker weliswaar verwijt de veiligheid van zijn medestudenten in gevaar te brengen, maar dat verzoeker dit gemotiveerd betwist. Verweerder heeft ook geen stukken overgelegd waaruit het gevaar van verzoeker voor zijn medestudenten blijkt. Verder is in de beslissing van 31 mei 2021 niet gemotiveerd waarom niet met een lichtere maatregel dan de beëindiging van de inschrijving van verzoeker kon worden volstaan. Ter zitting van de voorzieningenrechter van 6 augustus 2021 heeft verweerder toegelicht dat verweerder niet anders kon dan de inschrijving van verzoeker beëindigen, omdat de mogelijkheden die verzoeker zijn geboden ter oplossing van de situatie rondom de docent door verzoekers opstelling zonder resultaat zijn gebleven. Deze motivering van de zwaarte van de maatregel sluit echter niet aan op artikel 7.57h, tweede lid, waarin de bevoegdheid om de inschrijving van een student te beëindigen, is gerelateerd aan door de betrokken student veroorzaakte voortdurende ernstige overlast, waarbij de beëindiging van de inschrijving een uiterste middel is. Zoals hiervoor al is overwogen, heeft verweerder onvoldoende gemotiveerd waarom de tegengeworpen gedragingen als ernstige overlast moeten worden aangemerkt.

2.7. De voorzieningenrechter is er niet van overtuigd dat alle gebreken in de beslissing van 31 mei 2021 in bezwaar zullen kunnen worden hersteld en ziet daarom aanleiding als voorlopige voorziening dat besluit te schorsen totdat verweerder op het bezwaar heeft beslist.

2.8. Verweerder moet op na te melden wijze in de proceskosten worden veroordeeld.

3. <u>Beslissing</u>

De voorzieningenrechter van het College:

Rechtdoende:

I. verklaart zich onbevoegd om van het beroep kennis te nemen;
II. schorst de beslissing van 31 mei 2021 totdat het college van bestuur van de Gerrit Rietveld Academie op het bezwaar daartegen heeft beslist ;
III. veroordeelt het college van bestuur van de Gerrit Rietveld Academie in de bij appellant in verband met de behandeling van het beroep en het verzoek opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 2.992,00 (zegge tweeduizendnegenhonderdtweeënnegentig euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;
IV. gelast dat het college van bestuur van de Gerrit Rietveld Academie aan appellant het door hem voor de behandeling van het beroep en het verzoek betaalde griffierecht ten bedrage van € 98,00 (zegge: achtennegentig euro) vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.D. Streefkerk, voorzieningenrechter, in tegenwoordigheid van mr. T. Hartsuiker, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2021/068.5**
Rechter(s):	mr. Streefkerk
Datum uitspraak:	27 september 2021
Partijen:	appellant en Vrije Universiteit
Trefwoorden:	decentrale selectie gewaarmerkte cijferlijst tweede ronde
Artikelen:	WHW: artikel 7.53, eerste lid Awb: artikel 7:11
Uitspraak:	ongegrond
Hoofdoverwegingen:	2.4. Het College is van oordeel dat verweerder, gelet op de aard van de decentrale selectieprocedure, waarbij een aanzienlijk aantal kandidaten binnen een tamelijk kort tijdsbestek op basis van gelijke criteria met elkaar wordt vergeleken, niet ingevolge artikel 7:11 van de Awb gehouden was de pas in bezwaar naar voren gebrachte informatie dat het College Sutherland geen gewaarmerkte cijferlijsten afgeeft bij de herbeoordeling in bezwaar te betrekken. Hierbij is van belang dat het Reglement het in te zenden inschrijfformulier met bijbehorende bewijsstukken vermeldt als beoordelingsobject bij de selectie voor de tweede fase van de selectieprocedure. Verder is van belang dat in het inschrijfformulier en de handleiding daarbij duidelijk is vermeld dat de inleverdeadline voor het formulier met bijlagen 31 januari 2021 is en dat het formulier en de bijlagen aan de in de handleiding vermelde vereisten moeten voldoen. Daarnaast is van belang dat in de handleiding is vermeld dat alleen rekening zal worden gehouden met een cijferlijst als deze is gewaarmerkt en daarin tevens is opgeroepen om bij vragen of onduidelijkheden contact met de selectiecommissie op te nemen, wat appellant niet voor het verstrijken van de deadline heeft gedaan. Verweerder hoefde gelet op het voorgaande evenmin te concluderen dat het ten aanzien van de door appellant gevolgde opleiding Medische Basiskennis onredelijk is om vast te houden aan het vereiste dat een gewaarmerkte cijferlijst aan het inschrijfformulier wordt toegevoegd. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van de Vrije Universiteit, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 26 februari 2021 is appellant medegedeeld dat hij niet door is naar de tweede ronde van de decentrale selectie voor toelating tot de bacheloropleiding Geneeskunde in het studiejaar 2021-2022.

Bij beslissing van 12 mei 2021 heeft verweerder het daartegen door appellant gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Hiertegen heeft appellant beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 6 augustus 2021, waar appellant, bijgestaan door mr. J.R. van Damme, advocaat te Utrecht, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. F. Donner, zijn verschenen. Verder zijn aan de kant van verweerder drs. C.P.M. Vos en dr. L. Diergaarde verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellant heeft deelgenomen aan de decentrale selectie voor toelating tot de bacheloropleiding Geneeskunde in het studiejaar 2021-2022. Bij de beslissing van 26 februari 2021 is appellant medegedeeld dat hij niet door is naar de tweede ronde. Bij de hieraan ten grondslag liggende beoordeling zijn appellant geen punten toegekend voor de door hem aan het College Sutherland gevolgde opleiding Medische Basiskennis, omdat hij niet de vereiste gewaarmerkte cijferlijst heeft toegevoegd aan zijn inschrijfformulier. Deze beslissing heeft verweerder bij de beslissing van 12 mei 2021 gehandhaafd. Verweerder heeft in het door appellant aangevoerde argument dat College Sutherland geen gewaarmerkte cijferlijsten afgeeft geen aanleiding gezien alsnog punten voor de door hem gevolgde opleiding Medische basiskennis toe te kennen. Volgens verweerder had appellant in het kader van de primaire besluitvorming naar voren moeten brengen dat het College Sutherland geen gewaarmerkte cijferlijsten afgeeft.

2.2. Appellant is het hiermee niet eens. Hij betoogt dat het ten aanzien van de door hem gevolgde opleiding Medische Basiskennis onredelijk is om vast te houden aan het vereiste dat een gewaarmerkte cijferlijst aan het inschrijfformulier wordt toegevoegd, omdat het College Sutherland dergelijke cijferlijsten niet afgeeft. Verder is het volgens hem in strijd met artikel 7:11 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) om de in bezwaar naar voren gebrachte informatie dat College Sutherland geen gewaarmerkte cijferlijsten afgeeft niet bij de herbeoordeling van zijn inschrijfformulier te betrekken.

2.3. Artikel 7:11, eerste lid, van de Awb luidt: “Indien het bezwaar ontvankelijk is, vindt op grondslag daarvan een heroverweging van het bestreden besluit plaats.”

Artikel 7:53, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) luidt: “Het instellingsbestuur kan per opleiding in verband met de beschikbare onderwijscapaciteit het maximum aantal studenten vaststellen dat voor de eerste maal kan worden ingeschreven voor de propedeutische fase van de desbetreffende opleiding. De vaststelling geschiedt voor een studiejaar. Indien in een opleiding geen propedeutische fase is ingesteld, wordt onder «propedeutische fase» mede verstaan de fase in een bacheloropleiding die samenvalt met de eerste periode in een opleiding met een studielast van 60 punten.”
Het tweede lid luidt: “Het instellingsbestuur selecteert de aspirant-studenten in verband met de beschikbare onderwijscapaciteit uitsluitend op grond van kwalitatieve criteria. Het aantal soorten kwalitatieve selectiecriteria bedraagt ten minste twee.”

Het derde lid luidt: “Het instellingsbestuur maakt tijdig de kwalitatieve selectiecriteria en de selectieprocedure bekend op grond waarvan de toelating zal plaatsvinden ingeval het aantal aspirant-studenten het maximum aantal, bedoeld in het eerste lid, zou overschrijden. Het instellingsbestuur stelt daartoe een reglement vast. Bij het vaststellen van het reglement houdt het instellingsbestuur rekening met de belangen van aspirant-studenten afkomstig uit de openbare lichamen Bonaire, Sint Eustatius en Saba onderscheidenlijk Aruba, Curaçao en Sint Maarten.”

Het krachtens artikel 7:53, derde lid, van de WHW vastgestelde Reglement selectie en plaatsing (hierna: het Reglement) luidt, voor zover hier van belang: “Kandidaten sturen een inschrijfformulier in samen met bijbehorende bewijsstukken zoals getuigschriften en referenties. Uit de ingezonden formulieren selecteert Faculteit der Geneeskunde VU kandidaten voor de tweede fase van de selectieprocedure (circa 200 kandidaten).”

2.4. Het College is van oordeel dat verweerder, gelet op de aard van de decentrale selectieprocedure, waarbij een aanzienlijk aantal kandidaten binnen een tamelijk kort tijdsbestek op basis van gelijke criteria met elkaar wordt vergeleken, niet ingevolge artikel 7:11 van de Awb gehouden was de pas in bezwaar naar

voren gebrachte informatie dat het College Sutherland geen gewaarmerkte cijferlijsten afgeeft bij de herbeoordeling in bezwaar te betrekken. Hierbij is van belang dat het Reglement het in te zenden inschrijfformulier met bijbehorende bewijsstukken vermeldt als beoordelingsobject bij de selectie voor de tweede fase van de selectieprocedure. Verder is van belang dat in het inschrijfformulier en de handleiding daarbij duidelijk is vermeld dat de inleverdeadline voor het formulier met bijlagen 31 januari 2021 is en dat het formulier en de bijlagen aan de in de handleiding vermelde vereisten moeten voldoen. Daarnaast is van belang dat in de handleiding is vermeld dat alleen rekening zal worden gehouden met een cijferlijst als deze is gewaarmerkt en daarin tevens is opgeroepen om bij vragen of onduidelijkheden contact met de selectiecommissie op te nemen, wat appellant niet voor het verstrijken van de deadline heeft gedaan. Verweerder hoefde gelet op het voorgaande evenmin te concluderen dat het ten aanzien van de door appellant gevolgde opleiding Medische Basiskennis onredelijk is om vast te houden aan het vereiste dat een gewaarmerkte cijferlijst aan het inschrijfformulier wordt toegevoegd.
Het betoog faalt.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.D. Streefkerk, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. T. Hartsuiker, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2021/072**
Rechter(s):	mrs. Troostwijk, Drop en Van Rijswick
Datum uitspraak:	18 oktober 2021
Partijen:	appellant en CBE Hogeschool van Amsterdam
Trefwoorden:	ernstige fraude fraude nader onderzoek ongeldig verklaring sanctie studievertraging
Artikelen:	WHW: artikel 7.12b Awb: artikel 3:2 Awb: artikel 8:72, derde lid OER: artikel 4.6 OER: artikel 4.7
Uitspraak:	gegrond
Hoofdoverwegingen:	***Beoordeling College*** 2.4. Zoals het College eerder heeft overwogen (onder meer uitspraak van 7 januari 2015 in zaak nr. CBHO 2014/217, www.cbho.nl) dient het opleggen van een maatregel in de zin van artikel 7.12b, tweede lid, van de WHW te worden aangemerkt als een strafmaatregel, die op evenredigheid dient te worden getoetst. Aan zodanige maatregel dienen expliciet feiten, omstandigheden en verklaringen ten grondslag te worden gelegd die de maatregel kunnen dragen. 2.4.1. De oplegging van de sanctie is hoofdzakelijk gebaseerd op de verklaringen van de praktijkbegeleider van Driehoekzorg. Uit die verklaringen volgt dat appellant om meerdere redenen geen interviews kan hebben afgenomen met cliënten van Driehoekzorg. Indien juist, is op grond van deze verklaringen aannemelijk dat er sprake is geweest van ernstige fraude. Het CBE en ook de examencommissie konden echter niet zonder meer op deze verklaringen afgaan en deze aan appellant tegenwerpen zonder hetgeen appellant bij de examencommissie en in administratief beroep tegen onder meer de betrouwbaarheid daarvan heeft ingebracht op enige wijze nader te onderzoeken, bijvoorbeeld door dat (nogmaals) aan de begeleider of andere medewerkers van Driehoekzorg voor te leggen. Door dergelijk nader onderzoek achterwege te laten en de resultaten daarvan niet bij de oordeelsvorming te betrekken hebben verweerder, en ook de examencommissie, gehandeld in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel. Mede gelet op de ingrijpende gevolgen van de opgelegde sanctie kon de examencommissie die niet opleggen zonder dat onderzoek. Het CBE heeft de beslissing van de examencommissie daarom in administratief beroep ten onrechte in stand gelaten. De beslissing is in strijd met artikel 3:2 van de Algemene wet bestuursrecht. Dat appellant pas in administratief beroep melding heeft gemaakt van het conflict met de praktijkbegeleider maakt dit niet anders. Het College acht het aannemelijk dat het melden van het conflict pas door de fraudemelding van de praktijkbegeleider en de oplegging van de sanctie relevant is geworden voor appellant. Het kan appellant daarom niet worden tegengeworpen dat hij hier niet eerder melding van heeft gemaakt bij de opleiding. Het College begrijpt de besluiten zo dat de overige factoren bijkomend zijn en geen zelfstandig bewijs van de fraude vormen. Ten overvloede

overweegt het College dat deze factoren het sanctiebesluit niet kunnen dragen. Het is niet uit te sluiten dat de gestelde onjuiste informatie die de geïnterviewden hebben gegeven te wijten is aan andere factoren. De doelgroep van Driehoekzorg bestaat uit vluchtelingen en migranten – vaak met taalproblemen – die Driehoekzorg mogelijk hebben verward met andere instanties waarvan zij hulp hebben ontvangen. Ook het gestelde gebrek aan contact tussen appellant en de praktijkbegeleider kan op zichzelf geen bewijs vormen voor het fingeren van onderzoeksgegevens.
Het betoog slaagt.
2.4.2. Zoals hiervoor is overwogen, berust het bewijs van de gestelde fraude niet op zorgvuldig onderzoek. De beslissing kan daarom niet in stand blijven en het College komt niet toe aan de bespreking van de beroepsgronden over de evenredigheid van de opgelegde sanctie.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool van Amsterdam (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 19 februari 2021 heeft de examencommissie van de opleiding Sociaal Juridische Dienstverlening van de Hogeschool van Amsterdam (hierna: de examencommissie) aan appellant een sanctie opgelegd wegens fraude bij de afstudeeropdracht.

Bij beslissing van 2 juni 2021 heeft het CBE het door appellant ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 24 september 2021, waar appellant en het CBE, vertegenwoordigd door mr. M.C. Werner, secretaris, zijn verschenen. Tevens is verschenen M. van der Wal, lid van de examencommissie.

2. Overwegingen

Besluitvorming

2.1. Appellant volgt de opleiding Sociaal Juridische Dienstverlening aan de Hogeschool van Amsterdam. Bij beslissing van 19 februari 2021 heeft de examencommissie het resultaat van de afstudeeropdracht ongeldig verklaard wegens fraude. Volgens de examencommissie heeft appellant fraude gepleegd als bedoeld in artikel 4.6, eerste lid, onder f, van de Onderwijs- en examenregeling 2020-2021 Bacheloropleiding Sociaal Juridische Dienstverlening (hierna: OER).
Appellant heeft de afstudeeropdracht verricht bij een externe opdrachtgever, Driehoekzorg. De praktijkbegeleider van Driehoekzorg heeft bij de opleiding een melding gedaan over mogelijke fraude bij de afstudeeropdracht. Appellant zou in zijn onderzoek gebruik hebben gemaakt van interviews met gefingeerde cliënten van Driehoekzorg. Dit vermoeden van fraude is volgens de examencommissie

ontstaan omdat appellant in zijn verslag heeft vermeld dat hij cliënten van Driehoekzorg gesproken heeft, terwijl de praktijkbegeleider heeft verklaard dat er nooit cliëntgegevens gedeeld zijn. Daarnaast staat in het verslag dat de cliënten begeleid zouden zijn in een periode dat Driehoekzorg nog niet bestond of niet werkzaam was in de regio waar cliënten wonen. De informatie is bovendien niet verifieerbaar gebleken, omdat uit de gespreksopnames niet blijkt hoe lang de cliënten door Driehoekzorg zijn begeleid. Verder is er tijdens het onderzoek vrijwel geen contact geweest tussen appellant en Driehoekzorg. De examencommissie heeft appellant in de gelegenheid gesteld te reageren, maar appellant heeft het vermoeden van fraude niet voldoende kunnen weerleggen. In het bijzonder heeft appellant niet kunnen bewijzen dat hij daadwerkelijk cliënten van Driehoekzorg geïnterviewd heeft, dat zij datgene gezegd hebben wat in het verslag is vermeld en dat er tijdens het onderzoek regelmatig overleg is geweest met de praktijkbegeleider. De praktijkbegeleider heeft in een latere verklaring bevestigd dat de respondenten op de lijst die appellant heeft overgelegd geen cliënten zijn (geweest) van Driehoekzorg.
Omdat appellant het maximale aantal inlevermogelijkheden al heeft gebruikt, betekent de sanctie van ongeldigverklaring in dit geval dat appellant opnieuw moet beginnen met de afstudeeropdracht en een nieuw onderzoek moet doen bij een nieuwe opdrachtgever.

2.1.1. Bij beslissing van 2 juni 2021 heeft het CBE de beslissing van de examencommissie in administratief beroep in stand gelaten. Het CBE vindt de melding van de praktijkbegeleider ernstig en stelt zich op het standpunt dat de examencommissie niet aan de juistheid van de verklaring van een praktijkbegeleider van een externe instantie had hoeven twijfelen. De melding is nader onderzocht door de examencommissie en er is niet van uitgegaan dat de praktijkbegeleider per definitie gelijk had. Volgens het CBE heeft appellant niet aangetoond dat hij daadwerkelijk cliënten van Driehoekzorg heeft geïnterviewd. De examencommissie mocht daarom een sanctie opleggen wegens fraude. Over de zwaarte van de sanctie heeft het CBE overwogen dat de ongeldigverklaring van de afstudeeropdracht een herstelsanctie is die is gericht op het wegnemen van de gevolgen van de overtreding. Het CBE vindt deze sanctie niet te zwaar.

Het geschil in beroep

2.2. Appellant bestrijdt dat hij fraude heeft gepleegd. Hij betoogt dat de examencommissie en het CBE er ten onrechte zonder meer van zijn uitgegaan dat de verklaringen van de praktijkbegeleider van Driehoekzorg juist zijn. Dit getuigt volgens hem van vooringenomenheid. Appellant brengt in dit verband naar voren dat op enig moment een conflict over religie is ontstaan met de praktijkbegeleider.
Appellant stelt verder dat de personen die hij voor zijn afstudeeropdracht heeft geïnterviewd cliënten zijn van Driehoekzorg. Driehoekzorg heeft de cliëntgegevens volgens hem mondeling verstrekt. Appellant heeft gespreksopnamen gemaakt en heeft een namenlijst overgelegd. Twee van deze personen hebben een verklaring afgelegd. Voor zover in het verslag onjuiste informatie staat over de periode waarin cliënten door Driehoekzorg zijn begeleid, is deze informatie volgens appellant van de respondenten zelf afkomstig. Volgens appellant heeft hij tijdens het onderzoek regelmatig contact gehad met Driehoekzorg, maar alleen telefonisch. Hij heeft gegevens opgevraagd bij Tele2, maar heeft die niet ontvangen.
Appellant betoogt dat de opgelegde sanctie te zwaar is, omdat hij daardoor grote studievertraging zal oplopen bovenop de vertraging die al eerder tijdens zijn studie is ontstaan. Appellant is van mening dat de opleiding hem de kans had moeten bieden om aanvullingen en verbeteringen in de afstudeeropdracht aan te brengen zonder dat hij helemaal opnieuw moet beginnen. Verder stelt appellant dat hij onvoldoende is begeleid door de opleiding.

Wettelijk kader

2.3. Artikel 7.12b van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW) luidt als volgt:
“[…]
2. Indien een student of extraneus fraudeert, kan de examencommissie de betrokkene het recht ontnemen één of meer door de examencommissie aan te wijzen tentamens of examens af te leggen, gedurende een door de examencommissie te bepalen termijn van ten hoogste een jaar. Bij ernstige fraude kan het

instellingsbestuur op voorstel van de examencommissie de inschrijving voor de opleiding van de betrokkene definitief beëindigen.
3. De examencommissie stelt regels vast over de uitvoering van de taken en bevoegdheden, bedoeld in het eerste lid, onderdelen a, b en d, en het tweede lid, en over de maatregelen die zij in dat verband kan nemen. De examencommissie kan onder door haar te stellen voorwaarden bepalen dat niet ieder tentamen met goed gevolg afgelegd hoeft te zijn om vast te stellen dat het examen met goed gevolg is afgelegd.
[…]"
Artikel 4.6, eerste lid, van de OER luidt als volgt:
"Onder fraude wordt verstaan elk handelen, nalaten, pogen tot of toelaten van gedrag, dat het op juist wijze vormen van een correct en eerlijk oordeel over iemands kennis, inzicht en vaardigheden, of (beroeps)houding, geheel of gedeeltelijk onmogelijk maakt. Onder fraude verstaan we onder meer:
[…]
f. het fingeren en/of vervalsen van enquêteresultaten, interview-antwoorden of onderzoeksgegevens."
Artikel 4.7 van de OER luidt als volgt:
"[…] 3. Indien fraude of plagiaat is vastgesteld kan de examencommissie voor een termijn van maximaal één jaar de student het recht ontnemen aan bepaalde (deel)tentamens deel te nemen. In geval van ernstige fraude kan de examencommissie de decaan adviseren de inschrijving van de betrokken student definitief te beëindigen.
[…] 5. Staat fraude of plagiaat onherroepelijk vast, dan wordt in SIS door middel van 'FR' vastgelegd dat de student heeft deelgenomen aan het (deel)tentamen, maar wegens fraude geen beoordeling heeft ontvangen en is daarmee tevens het gemaakte werk ongeldig verklaard. Ongeldig verklaard werk mag niet opnieuw (aangepast) worden ingeleverd."

Beoordeling College

2.4. Zoals het College eerder heeft overwogen (onder meer uitspraak van 7 januari 2015 in zaak nr. CBHO 2014/217, www.cbho.nl) dient het opleggen van een maatregel in de zin van artikel 7.12b, tweede lid, van de WHW te worden aangemerkt als een strafmaatregel, die op evenredigheid dient te worden getoetst. Aan zodanige maatregel dienen expliciet feiten, omstandigheden en verklaringen ten grondslag te worden gelegd die de maatregel kunnen dragen.

2.4.1. De oplegging van de sanctie is hoofdzakelijk gebaseerd op de verklaringen van de praktijkbegeleider van Driehoekzorg. Uit die verklaringen volgt dat appellant om meerdere redenen geen interviews kan hebben afgenomen met cliënten van Driehoekzorg. Indien juist, is op grond van deze verklaringen aannemelijk dat er sprake is geweest van ernstige fraude. Het CBE en ook de examencommissie konden echter niet zonder meer op deze verklaringen afgaan en deze aan appellant tegenwerpen zonder hetgeen appellant bij de examencommissie en in administratief beroep tegen onder meer de betrouwbaarheid daarvan heeft ingebracht op enige wijze nader te onderzoeken, bijvoorbeeld door dat (nogmaals) aan de begeleider of andere medewerkers van Driehoekzorg voor te leggen. Door dergelijk nader onderzoek achterwege te laten en de resultaten daarvan niet bij de oordeelsvorming te betrekken hebben verweerder, en ook de examencommissie, gehandeld in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel. Mede gelet op de ingrijpende gevolgen van de opgelegde sanctie kon de examencommissie die niet opleggen zonder dat onderzoek. Het CBE heeft de beslissing van de examencommissie daarom in administratief beroep ten onrechte in stand gelaten. De beslissing is in strijd met artikel 3:2 van de Algemene wet bestuursrecht.
Dat appellant pas in administratief beroep melding heeft gemaakt van het conflict met de praktijkbegeleider maakt dit niet anders. Het College acht het aannemelijk dat het melden van het conflict pas door de fraudemelding van de praktijkbegeleider en de oplegging van de sanctie relevant is geworden voor appellant. Het kan appellant daarom niet worden tegengeworpen dat hij hier niet eerder melding van heeft gemaakt bij de opleiding.
Het College begrijpt de besluiten zo dat de overige factoren bijkomend zijn en geen zelfstandig bewijs van de fraude vormen. Ten overvloede overweegt het College dat deze factoren het sanctiebesluit niet kunnen dragen. Het is niet uit te sluiten dat de gestelde onjuiste informatie die de geïnterviewden hebben gegeven te wijten is aan andere factoren. De doelgroep van Driehoekzorg bestaat uit vluchtelingen en migranten –

vaak met taalproblemen – die Driehoekzorg mogelijk hebben verward met andere instanties waarvan zij hulp hebben ontvangen. Ook het gestelde gebrek aan contact tussen appellant en de praktijkbegeleider kan op zichzelf geen bewijs vormen voor het fingeren van onderzoeksgegevens.
Het betoog slaagt.

2.4.2. Zoals hiervoor is overwogen, berust het bewijs van de gestelde fraude niet op zorgvuldig onderzoek. De beslissing kan daarom niet in stand blijven en het College komt niet toe aan de bespreking van de beroepsgronden over de evenredigheid van de opgelegde sanctie.

Conclusie

2.5. Het beroep is gegrond. De beslissing van het CBE van 2 juni 2021 moet worden vernietigd. Het College zal, met toepassing van artikel 8:72, derde lid, van de Awb, zelf in de zaak voorzien door het administratief beroep gegrond te verklaren, de beslissing van de examencommissie van 19 februari 2021 te vernietigen en het verzoek van appellant om vergoeding van de kosten in verband met de behandeling van het administratief beroep in te willigen.

2.6. Het CBE moet de proceskosten vergoeden die appellant in verband met het beroep bij het CBHO heeft gemaakt.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het college van beroep voor de examens van de Hogeschool van Amsterdam van 2 juni 2021, kenmerk 2021-032431;
III. verklaart het administratief beroep gegrond, vernietigt de beslissing van 19 februari 2021;
IV. bepaalt dat deze uitspraak in de plaats treedt van de vernietigde beslissing van 2 juni 2021;
V. veroordeelt het college van beroep voor de examens van de Hogeschool van Amsterdam tot vergoeding van de bij appellant in verband met de behandeling van het beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 1.496,00 (zegge: veertienhonderdzesennegentig euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;
VI. gelast dat het college van beroep voor de examens van de Hogeschool van Amsterdam aan appellant het door hem betaalde griffierecht ten bedrage van € 49,00 (zegge: negenenveertig euro) vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H. Troostwijk, voorzitter, en mr. J.Th. Drop en mr. H.F.M.W. van Rijswick, leden, in tegenwoordigheid van mr. R. Teuben, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2021/073**
Rechter(s):	mrs. Troostwijk, Streefkerk en Van Rijswick
Datum uitspraak:	17 december 2021
Partijen:	appellante en Hogeschool Leiden
Trefwoorden:	discriminatie groepsopdracht horen huisregels onevenredig sanctie schikking schriftelijke waarschuwing toereikende kenbare motivering
Artikelen:	WHW: artikel 7.57h Awb: artikel 7:12, eerste lid Studentenstatuut: artikel 7.1 Studentenstatuut: artikel 7.2
Uitspraak:	gegrond
Hoofdoverwegingen:	2.4. Het college van bestuur heeft aan zijn beslissing ten grondslag gelegd dat sprake is van een patroon van ongewenst gedrag, bestaande uit een lange reeks incidenten waarbij appellante heeft gehandeld in strijd met de huisregels van de Hogeschool Leiden. Daarvan heeft het college van bestuur drie voorbeelden genoemd. Onduidelijk is welke overige gedragingen van appellante aan de schriftelijke waarschuwing ten grondslag zijn gelegd. Het college van bestuur heeft deze gedragingen niet nader omschreven. Naar het oordeel van het College had het college van bestuur dat wel moeten doen, omdat in dit geval sprake is van de oplegging van een maatregel als bedoeld in artikel 7.57h van de WHW en artikel 7.2 van het Studentenstatuut en appellante de gelegenheid is ontnomen om haar zienswijze op de desbetreffende gebeurtenissen naar voren te brengen. Nu een nadere specificatie van de overige incidenten ontbreekt, is onvoldoende gemotiveerd dat zich een langdurig patroon van ongewenst gedrag heeft voorgedaan. Ten aanzien van de voorbeelden die wel uitdrukkelijk aan de oplegging van de schriftelijke waarschuwing ten grondslag zijn gelegd overweegt het College het volgende. Wat betreft de intimidatie van een docent verschillen de lezingen van de gebeurtenissen. Appellante heeft de lezing van het college van bestuur bestreden en heeft gesteld dat zij een opname van het gesprek bezit. Zij heeft aangeboden deze opname te delen. Het college van bestuur heeft geen gebruik gemaakt van dit aanbod en ook anderszins geen nader onderzoek verricht. Naar het oordeel van het College had het college van bestuur op dit punt nader onderzoek moeten verrichten. Verder heeft het college van bestuur onvoldoende onderbouwd waarom sprake is van ongewenst gedrag van appellante ten opzichte van haar medestudenten. Dat appellante zich tot een docent heeft gewend om de samenwerking in een groep studenten te bespreken is daarvoor niet voldoende en uit de overgelegde stukken blijkt naar het oordeel van het College ook overigens niet duidelijk waaruit blijkt dat appellante zich niet respectvol heeft gedragen ten opzichte van haar medestudenten. Gelet hierop bevat de beslissing op bezwaar van 20 mei 2021 geen toereikende kenbare motivering voor de opgelegde schriftelijke waarschuwing en is deze beslissing daarom in strijd met artikel 7:12, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellante,

en

het college van bestuur van de Hogeschool Leiden, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 10 februari 2021 heeft het college van bestuur appellante een schriftelijke waarschuwing gegeven wegens het schenden van de huisregels van de Hogeschool Leiden.

Bij beslissing van 20 mei 2021 heeft het college van bestuur het door appellante ingestelde bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep ingesteld.

Het college van bestuur heeft een verweerschrift ingediend.

Appellante en het college van bestuur hebben nadere stukken ingediend.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 24 september 2021, waar appellante, bijgestaan door mr. M.R.P. Bakker, advocaat te Amsterdam, en het college van bestuur, vertegenwoordigd door mr. L. Vermeulen, mr. J.F. Kamminga en mr. T. van den Berge, zijn verschenen.

2. Overwegingen

Besluitvorming

2.1.Appellante volgt de opleiding HBO Rechten aan de Hogeschool Leiden. Het college van bestuur heeft appellante bij beslissing van 10 februari 2021 een schriftelijke waarschuwing gegeven, omdat zij de huisregels heeft geschonden. Het college van bestuur heeft de beslissing van 10 februari 2021 in bezwaar in stand gelaten.
Er hebben volgens het college van bestuur verschillende incidenten plaatsgevonden waarbij appellante zich niet respectvol heeft gedragen tegenover medewerkers en studenten en zich niet aan de geldende regelgeving heeft gehouden. Omdat de situatie ernstig is en zich gedurende een langere periode meerdere incidenten hebben voorgedaan, vindt het college van bestuur een sanctie noodzakelijk. Een schriftelijke waarschuwing is de lichtst mogelijke sanctie. Deze maatregel is volgens het college van bestuur niet te zwaar, onder meer omdat er geen gevolgen zijn voor het volgen van onderwijs of het deelnemen aan tentamens. In de beslissing worden drie voorbeelden van ongewenst gedrag genoemd. Dit is in de eerste plaats een gesprek waarin appellante volgens het college van bestuur een docent heeft geïntimideerd. In de tweede plaats verwijst het college van bestuur naar de gang van zaken rond de organisatie van een inspiratieavond in het kader van het honoursprogramma, waarbij appellante zich niet-respectvol heeft gedragen tegenover haar medestudenten, onder meer omdat zij buiten hen om contact heeft gehad met een docent over de samenwerking. Het derde voorbeeld is het maken van audio- en beeldopnamen van gesprekken en online colleges zonder toestemming.

Het geschil in beroep

2.2. Appellante is het niet eens met de oplegging van een schriftelijke waarschuwing. Zij bestrijdt dat zij in strijd met de huisregels heeft gehandeld. Volgens appellante zijn de drie situaties die het college van bestuur als voorbeeld heeft genoemd onvoldoende reden voor een schriftelijke waarschuwing en heeft het college van bestuur niet kenbaar gemaakt welke voorvallen nog meer aan de schriftelijke waarschuwing ten grondslag zijn gelegd. Meer in het bijzonder bestrijdt appellante dat zij een docent heeft geïntimideerd. Het college van bestuur heeft volgens haar te weinig acht geslagen op de daadwerkelijke bewoordingen van de uitlating en op de context waarin die is gedaan. Appellante wijst er daarbij op dat de samenwerking bij een groepsopdracht niet goed verliep en dat de docent haar hierbij oneerlijk heeft behandeld. Verder stelt

appellante dat zij weliswaar met een begeleider over andere studenten heeft gesproken, maar volgens haar heeft zij de begeleider in vertrouwen om hulp gevraagd. Volgens appellante is dit geen niet-respectvol gedrag naar haar medestudenten en is daar ook verder geen sprake van geweest. Voor zover het college van bestuur heeft gesteld dat appellante berichten van medestudenten zonder toestemming heeft doorgestuurd aan docenten, is het appellante niet duidelijk op welke berichten het college van bestuur doelt. Daarnaast stelt appellante dat het college van bestuur niet duidelijk heeft gemaakt welke audio- en beeldopnamen zij zonder toestemming zou hebben gemaakt. Appellante erkent wel bepaalde opnames te hebben gemaakt, omdat zij zich daartoe door onrechtvaardige behandeling en discriminatie genoodzaakt voelde. Verder heeft het college van bestuur volgens appellante niet duidelijk gemaakt met welke geldende regelgeving het maken van opnames in strijd is.
Appellante betoogt voorts dat de opgelegde sanctie te zwaar is en dat de gevolgen onevenredig zijn, mede gelet op haar persoonlijke omstandigheden. Daarnaast stelt appellante dat haar al een andere sanctie is opgelegd voor een van de gedragingen, namelijk dat zij bij een aantal lessen weg diende te blijven. Verder voert zij aan dat onduidelijk is voor welke termijn de waarschuwing geldt.
Verder voert appellante een aantal procedurele beroepsgronden aan. Onder meer betoogt appellante dat zij voor het opleggen van de waarschuwing ten onrechte niet is gehoord. De e-mail van onderwijsmanager T. van den Berge van 22 januari 2021 waarin zij voor een gesprek werd uitgenodigd volstaat niet, omdat de onderwijsmanager volgens appellante niet onpartijdig is en niet bevoegd is om studenten te horen in het kader van een waarschuwing en bovendien uit de e-mail niet blijkt dat het gesprek in het kader van een voorgenomen sanctie zou plaatsvinden. Appellante betoogt daarnaast dat onvoldoende is gepoogd om tot een schikking te komen en dat het schikkingsgesprek niet had mogen plaatsvinden op een moment dat haar advocaat verhinderd was. Verder voert zij aan dat het onderzoek dat aan de waarschuwing ten grondslag is gelegd niet zorgvuldig is uitgevoerd, omdat het besluit is genomen op verzoek van de onderwijsmanager, terwijl diezelfde persoon het onderzoek naar de relevante feiten en omstandigheden heeft verricht.

Wettelijk kader

2.3. Artikel 7.57h van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW) luidt als volgt:
“1. Het instellingsbestuur kan voorschriften geven en maatregelen nemen met betrekking tot de goede gang van zaken in de gebouwen en terreinen van de instelling. Die maatregelen kunnen inhouden dat aan degene die de bedoelde voorschriften heeft overtreden, de toegang tot die gebouwen en terreinen geheel of gedeeltelijk voor de tijd van ten hoogste een jaar wordt ontzegd, of de inschrijving gedurende eenzelfde periode wordt beëindigd.
2. Als de persoon die de voorschriften, bedoeld in het eerste lid, overtreedt, ernstige overlast binnen de gebouwen en terreinen van de instelling heeft veroorzaakt en deze overlast ook na aanmaning door of vanwege het instellingsbestuur niet heeft gestaakt, kan het instellingsbestuur die student de toegang tot de instelling definitief ontzeggen of zijn inschrijving beëindigen.”

Artikel 7.1, eerste en tweede lid, van het Studentenstatuut Hogeschool Leiden 2020-2022 (hierna: het Studentenstatuut) luidt als volgt:
“1. Binnen Hogeschool Leiden wordt iedereen met respect behandeld en beleefd bejegend.
2. Iedereen die zich op het terrein of in een van de gebouwen van Hogeschool Leiden bevindt dient:
a. zich respectvol te gedragen tegen andere personen. Als niet respectvol en dus ongewenst gedrag wordt in ieder geval – maar niet uitsluitend – beschouwd: (seksuele) intimidatie, agressie, geweld, pesten en discriminatie;
b. geen schade toe te brengen aan (eigendommen van) Hogeschool Leiden of aan andere gebruikers;
c. geen onnodige hinder te veroorzaken voor anderen;
d. geen inbreuk te maken op een recht van Hogeschool Leiden of van andere gebruikers;
e. zich te houden aan de geldende wet- en regelgeving waaronder ook worden verstaan de door het College van Bestuur gegeven voorschriften en regels;
f. niet op enige andere wijze onrechtmatig te handelen.”
Artikel 7.2 luidt als volgt:
“1. Bij overtreding van de huisregels kunnen door of namens het College van Bestuur maatregelen worden genomen. Een maatregel wordt niet eerder opgelegd dan nadat de overtreder in de gelegenheid is gesteld te worden gehoord.
[…]

3. De maatregelen voor studenten en derden kunnen zijn:
a. een schriftelijke waarschuwing;
b. berisping;
c. ontzegging van de toegang tot bepaalde lessen;
d. ontzegging van het gebruik van voorzieningen;
e. ontzegging van de toegang tot de gebouwen en terreinen;
f. verbod tot gebruik van ICT-faciliteiten;
g. verplichting tot teruggave van in beheer gegeven goederen;
h. blokkeren van het account dat de student toegang geeft tot het netwerk.
4. Een besluit door (of namens) het College van Bestuur tot het opleggen van een maatregel wordt met redenen omkleed, binnen twee weken na de dag waarop de beslissing is genomen, aan de overtreder medegedeeld.
[…]”

Beoordeling College

2.4. Het college van bestuur heeft aan zijn beslissing ten grondslag gelegd dat sprake is van een patroon van ongewenst gedrag, bestaande uit een lange reeks incidenten waarbij appellante heeft gehandeld in strijd met de huisregels van de Hogeschool Leiden. Daarvan heeft het college van bestuur drie voorbeelden genoemd. Onduidelijk is welke overige gedragingen van appellante aan de schriftelijke waarschuwing ten grondslag zijn gelegd. Het college van bestuur heeft deze gedragingen niet nader omschreven. Naar het oordeel van het College had het college van bestuur dat wel moeten doen, omdat in dit geval sprake is van de oplegging van een maatregel als bedoeld in artikel 7.57h van de WHW en artikel 7.2 van het Studentenstatuut en appellante de gelegenheid is ontnomen om haar zienswijze op de desbetreffende gebeurtenissen naar voren te brengen. Nu een nadere specificatie van de overige incidenten ontbreekt, is onvoldoende gemotiveerd dat zich een langdurig patroon van ongewenst gedrag heeft voorgedaan.

Ten aanzien van de voorbeelden die wel uitdrukkelijk aan de oplegging van de schriftelijke waarschuwing ten grondslag zijn gelegd overweegt het College het volgende. Wat betreft de intimidatie van een docent verschillen de lezingen van de gebeurtenissen. Appellante heeft de lezing van het college van bestuur bestreden en heeft gesteld dat zij een opname van het gesprek bezit. Zij heeft aangeboden deze opname te delen. Het college van bestuur heeft geen gebruik gemaakt van dit aanbod en ook anderszins geen nader onderzoek verricht. Naar het oordeel van het College had het college van bestuur op dit punt nader onderzoek moeten verrichten. Verder heeft het college van bestuur onvoldoende onderbouwd waarom sprake is van ongewenst gedrag van appellante ten opzichte van haar medestudenten. Dat appellante zich tot een docent heeft gewend om de samenwerking in een groep studenten te bespreken is daarvoor niet voldoende en uit de overgelegde stukken blijkt naar het oordeel van het College ook overigens niet duidelijk waaruit blijkt dat appellante zich niet respectvol heeft gedragen ten opzichte van haar medestudenten. Gelet hierop bevat de beslissing op bezwaar van 20 mei 2021 geen toereikende kenbare motivering voor de opgelegde schriftelijke waarschuwing en is deze beslissing daarom in strijd met artikel 7:12, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht.

Conclusie

2.5. Gelet op het voorgaande is het beroep gegrond. De overige beroepsgronden behoeven geen bespreking.
De beslissing op bezwaar van 20 mei 2021 moet wegens strijd met artikel 7:12, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht te worden vernietigd. Het college van bestuur dient een nieuwe beslissing op bezwaar te nemen met inachtneming van hetgeen in deze uitspraak is overwogen.

2.6. Het college van bestuur moet de proceskosten vergoeden die appellante heeft gemaakt. De vergoeding voor beroepsmatig verleende rechtsbijstand blijft daarbij beperkt tot het bijwonen van de zitting, omdat het beroepschrift niet door een beroepsmatige rechtsbijstandverlener is opgesteld en ingediend.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het college van bestuur van de Hogeschool Leiden van 20 mei 2021, kenmerk 30448/HW/FW;
III. veroordeelt het college van bestuur van de Hogeschool Leiden tot vergoeding van de bij appellante in verband met de behandeling van het beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 748,00 (zegge: zevenhonderdachtenveertig euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;
IV. gelast dat het college van bestuur van de Hogeschool Leiden aan appellante het door haar betaalde griffierecht ten bedrage van € 49,00 (zegge: negenenveertig euro) vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H. Troostwijk, voorzitter, en mr. J.D. Streefkerk en mr. H.F.M.W. van Rijswick, leden, in tegenwoordigheid van mr. R. Teuben, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2021/074.5**
Rechter(s):	mr. Daalder
Datum uitspraak:	12 augustus 2021
Partijen:	appellante en CBE Universiteit Utrecht
Trefwoorden:	criteria decentrale selectie kennis- en inzichtstoets rangnummer
Artikelen:	WHW: artikel 7.53, eerste lid Reglement selectie bachelor Geneeskunde 2021-2022: artikel 2 Reglement selectie bachelor Geneeskunde 2021-2022: artikel 4 Reglement selectie bachelor Geneeskunde 2021-2022: artikel 8 Reglement selectie bachelor Geneeskunde 2021-2022: artikel 9
Uitspraak:	Ongegrond
Hoofdoverwegingen:	2.4. Het College stelt vast dat appellante een niet-kansrijk rangnummer is toegekend, omdat een aanzienlijk aantal andere kandidaten beter op de kennis- en inzichtstoets heeft gescoord. Zoals door de selectiecommissie is vermeld in de schriftelijke toelichting op de beslissing van 15 april 2021, hebben de kandidaten met een rangnummer tot en met 415 een score van minimaal 44 voor deze toets behaald. De score van appellante is 42,063. In hetgeen appellante in beroep aanvoert, ziet het College geen aanleiding om te twijfelen aan de juistheid van de aan appellante of de andere kandidaten voor de kennis- en inzichtstoets toegekende scores. Appellante is in de gelegenheid gesteld om de door haar gegeven antwoorden te controleren aan de hand van de standaardantwoorden. Appellante heeft gesteld dat de selectiecommissie haar ook inzage had moeten bieden in de gestelde vragen. Hoewel het College zich had kunnen voorstellen dat de selectiecommissie onder voorwaarden (zoals het stellen van de eis dat de vragen niet mogen worden gekopieerd) ook inzage had kunnen bieden in de gestelde vragen, leidt het niet bieden van die inzage niet tot het oordeel dat de beslissing van verweerder niet in stand kan blijven. Gelet op de beschrijving van de ranking in artikel 9 van het Reglement en de door de selectiecommissie, zowel schriftelijk bij de beslissing van 15 april 2021 en in haar verweerschrift in bezwaar als mondeling op de hoorzitting in bezwaar en ter zitting van het College, gegeven toelichting, waaronder over de aard van de gestelde vragen en de wijze van beantwoording daarvan, is naar het oordeel van het College voldoende inzichtelijk gemaakt waarom aan appellante een niet-kansrijk rangnummer is toegekend. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellante,

en
het college van beroep voor de examens van de Universiteit Utrecht, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 15 april 2021 is appellante het rangnummer 511 toegekend in het kader van de decentrale selectie voor toelating tot de bacheloropleiding Geneeskunde in het studiejaar 2021-2022.

Bij beslissing van 24 juni 2021 heeft verweerder het daartegen door appellante gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Hiertegen heeft appellante beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 6 augustus 2021. Aan de zitting heeft appellante, bijgestaan door haar vader, online deelgenomen. Verder hebben verweerder, vertegenwoordigd door mr. J.J. van Beek, en de selectiecommissie Geneeskunde, vertegenwoordigd door dr. A. van Royen-Kerkhof en I. Lawnik, online aan de zitting deelgenomen.

2. Overwegingen

2.1. Appellante heeft deelgenomen aan de decentrale selectie voor toelating tot de bacheloropleiding Geneeskunde in het studiejaar 2021-2022. Bij de beslissing van 15 april 2021 is haar het rangnummer 511 toegekend. Omdat er slechts 304 opleidingsplaatsen beschikbaar zijn, komt appellante op basis van het haar toegekende rangnummer niet voor toelating in aanmerking. Bij de beslissing van 24 juni 2021 heeft verweerder het appellante toegekende rangnummer gehandhaafd.

2.2 Appellante is het hiermee niet eens. Zij betoogt dat verweerder onvoldoende inzicht heeft gegeven in de totstandkoming van het toegekende rangnummer. Hierbij wijst zij erop dat zij een excellente en zeer gemotiveerde kandidaat is, die als beste van haar klas magna cum laude haar eindexamen heeft gehaald en tal van extra-curriculaire bezigheden heeft, en een toekenning van een kansrijk rangnummer daarom in de lijn der verwachting lag.

2.3. Artikel 7.53, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek luidt: “Het instellingsbestuur kan per opleiding in verband met de beschikbare onderwijscapaciteit het maximum aantal studenten vaststellen dat voor de eerste maal kan worden ingeschreven voor de propedeutische fase van de desbetreffende opleiding. De vaststelling geschiedt voor een studiejaar. Indien in een opleiding geen propedeutische fase is ingesteld, wordt onder «propedeutische fase» mede verstaan de fase in een bacheloropleiding die samenvalt met de eerste periode in een opleiding met een studielast van 60 punten.
Het tweede lid luidt: “Het instellingsbestuur selecteert de aspirant-studenten in verband met de beschikbare onderwijscapaciteit uitsluitend op grond van kwalitatieve criteria. Het aantal soorten kwalitatieve selectiecriteria bedraagt ten minste twee.”

Het derde lid luidt: “Het instellingsbestuur maakt tijdig de kwalitatieve selectiecriteria en de selectieprocedure bekend op grond waarvan de toelating zal plaatsvinden ingeval het aantal aspirant-studenten het maximum aantal, bedoeld in het eerste lid, zou overschrijden. Het instellingsbestuur stelt daartoe een reglement vast. Bij het vaststellen van het reglement houdt het instellingsbestuur rekening met de belangen van aspirant-studenten afkomstig uit de openbare lichamen Bonaire, Sint Eustatius en Saba onderscheidenlijk Aruba, Curaçao en Sint Maarten.”
Het vierde lid luidt: “Het instellingsbestuur schrijft niet meer studenten in dan het maximum aantal dat het instellingsbestuur in verband met de beschikbare capaciteit heeft vastgesteld.”

Artikel 2, vijfde lid, van het Reglement selectie bachelor Geneeskunde collegejaar 2021-2022 (hierna: het Reglement), luidt: “Het volledige aantal van 304 beschikbare plaatsen zal via selectie worden ingevuld.”

Artikel 4 luidt: “De opleiding richt de selectie vooral op aankomende studenten die zich vanaf het begin willen inzetten voor de studie. Een indicatie hiervan wordt verkregen door een studietaak op te geven tijdens het eindexamenjaar. Daarnaast beoogt de opleiding studenten aan te trekken met een goede aanleg voor professioneel gedrag. Dat leidt tot de volgende criteria:
1. Aantoonbare bereidheid en het vermogen tot het leveren van studie-inspanning ter voorbereiding op de opleiding. Dit wordt geoperationaliseerd in het vragen van voorbereiding voor en het laten afleggen van een kennis- en inzichtstoets aan het eind van een vastgestelde periode (maximale studietijd: begin december tot half februari; toets op de selectiedag). Aan elke kandidaat wordt een score toegekend voor de kennis- en inzichtstoets.
2. Aanleg hebben voor competenties in het non-cognitieve spectrum die van belang zijn voor een professionele werkhouding van de aankomende arts. Dit wordt geoperationaliseerd in het afleggen van een

non-cognitieve toets op de selectiedag. Aan elke kandidaat wordt een score toegekend voor de non-cognitieve toets.
3. Reflectie op aspecten van motivatie. Middels dit criterium wordt vastgesteld waar de motivatie van een kandidaat uit bestaat en wordt diens reflectieve vermogen binnen die context bepaald. Dit wordt geoperationaliseerd door kandidaten een aantal vragen voor te leggen waarin zij worden uitgenodigd te reflecteren op deze aspecten van motivatie. Aan de kandidaten die een opvallend lage score behalen voor de non-cognitieve toets wordt een score toegekend voor de reflectie op aspecten van motivatie.
4. Vwo-cijfers. Kandidaten leveren die als volgt aan:
- Kandidaten die in schooljaar 2020-2021 eindexamen doen, vullen hun schoolexamencijfers (SE-cijfers) met peildatum 15 januari 2021 in het vragenformulier in en uploaden daarbij een gewaarmerkte cijferlijstverklaring.
- Kandidaten die in schooljaar 2019-2020 of eerder eindexamen deden, kunnen kiezen welke cijfers zij in het vragenformulier invullen en via de cijferlijstverklaring uploaden:
o hun overgangscijfers van 5 naar 6 vwo;
o hun SE-cijfers op de eindexamenlijst.
De uiterste datum waarop alle cijfers kunnen worden ingevuld en geüpload is 31 januari 2021. Het gemiddelde SE- of overgangscijfer van een kandidaat wordt omgezet in een cijfercategorie. Voor kandidaten met een afwijkende vooropleiding geldt dat zij worden ingedeeld in de gemiddelde cijfercategorie (gemiddeld cijfer tussen 7,0 en 7,49). Voor kandidaten wiens school vanwege de AVG geen SE- of overgangscijfers meer mag aanleveren, geldt dat zij worden ingedeeld in de gemiddelde cijfercategorie (gemiddeld cijfer tussen 7,0 en 7,49).”

Artikel 8, eerste lid, luidt: “De uitslag van de selectie wordt vastgesteld op basis van de beoordeling van de selectiecriteria zoals gespecificeerd in artikel 4 van dit reglement.”
Het tweede lid luidt: “De beoordeling van de selectiecriteria geschiedt voor alle kandidaten op gelijke wijze; er wordt geen rekening gehouden met bijzondere omstandigheden van kandidaten voorafgaand aan of tijdens het doorlopen van de selectieprocedure.”

Artikel 9, eerste lid, luidt:
“a. Ranking vindt allereerst plaats op basis van de score voor de kennis- en inzichtstoets. Een kandidaat die beter scoort op de kennis- en inzichtstoets dan een andere kandidaat krijgt een kansrijker rangnummer. Vervolgens wordt, aan de hand van een van tevoren vastgestelde systematiek, het definitieve rangnummer achtereenvolgens bepaald door de score op de non-cognitieve toets, de score voor de reflectie op aspecten van motivatie (indien toegekend, zie lid b) en de SE-cijfers dan wel overgangscijfers 5-6 vwo. Iedereen die goed scoort op de kennis- en inzichtstoets, maakt een goede kans op een kansrijk rangnummer (1 t/m 304). Hoe kansrijker het rangnummer, hoe meer kans een kandidaat maakt op een bewijs van toelating.
b. Wanneer een kandidaat een opvallend lage score op de non-cognitieve toets behaalt dan wordt dat beschouwd als een indicator dat de betreffende kandidaat zich hierin nog moet ontwikkelen. In dat geval is er reden om de reflectie op aspecten van motivatie te beoordelen en beide criteria in samenhang te beschouwen, zodat een breder beeld van het non-cognitieve totaalprofiel van de kandidaat ontstaat.
c. Bij het behalen van een voldoende hoge score voor de kennis- en inzichtstoets en wanneer het non-cognitieve totaalprofiel in negatieve zin opvalt, kan een expertpanel, aan de hand van een van tevoren vastgestelde systematiek, bepalen of het rangnummer hetzelfde blijft of minder kansrijk wordt t.o.v. de onder lid la beschreven werkwijze.”

2.4. Het College stelt vast dat appellante een niet-kansrijk rangnummer is toegekend, omdat een aanzienlijk aantal andere kandidaten beter op de kennis- en inzichtstoets heeft gescoord. Zoals door de selectiecommissie is vermeld in de schriftelijke toelichting op de beslissing van 15 april 2021, hebben de kandidaten met een rangnummer tot en met 415 een score van minimaal 44 voor deze toets behaald. De score van appellante is 42,063. In hetgeen appellante in beroep aanvoert, ziet het College geen aanleiding om te twijfelen aan de juistheid van de aan appellante of de andere kandidaten voor de kennis- en inzichtstoets toegekende scores. Appellante is in de gelegenheid gesteld om de door haar gegeven antwoorden te controleren aan de hand van de standaardantwoorden. Appellante heeft gesteld dat de selectiecommissie haar ook inzage had moeten bieden in de gestelde vragen. Hoewel het College zich had kunnen voorstellen dat de selectiecommissie onder voorwaarden (zoals het stellen van de eis dat de vragen niet mogen worden gekopieerd) ook inzage had kunnen bieden in de gestelde vragen, leidt het niet bieden van die inzage niet tot het oordeel dat de beslissing van verweerder niet in stand kan blijven. Gelet op de beschrijving van de ranking in artikel 9 van het Reglement en de door de selectiecommissie, zowel

schriftelijk bij de beslissing van 15 april 2021 en in haar verweerschrift in bezwaar als mondeling op de hoorzitting in bezwaar en ter zitting van het College, gegeven toelichting, waaronder over de aard van de gestelde vragen en de wijze van beantwoording daarvan, is naar het oordeel van het College voldoende inzichtelijk gemaakt waarom aan appellante een niet-kansrijk rangnummer is toegekend.
Het betoog faalt.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6.Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. E.J. Daalder, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. T. Hartsuiker, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2021/075**
Rechter(s):	mr. Streefkerk
Datum uitspraak:	18 oktober 2021
Partijen:	appellant en CBE Avans Hogeschool
Trefwoorden:	beslissing rechtsmiddelenclausule rechtsmiddelenvoorlichting termijnoverschrijding
Artikelen:	Awb: artikel 1:3 Awb: artikel 6:8, eerste lid Awb: artikel 6:9, eerste lid Awb: artikel 6:11
Uitspraak:	gegrond
Hoofdoverwegingen:	2.5. Het College stelt vast dat de e-mail van de examinator, zo deze moet worden opgevat als een besluit, geen rechtsmiddelenvoorlichting bevat. Blijkens de beslissing van het verweerder van 4 juni 2021 heeft appellant verklaard dat hij niet wist dat er een termijn gold voor het instellen van administratief beroep. Gelet hierop is het College van oordeel dat appellant niet kan worden verweten dat hij te laat administratief beroep heeft ingesteld. Verweerder had de termijnoverschrijding daarom verschoonbaar moeten achten. Het College benadrukt hierbij dat verweerder niet kan volstaan met het op de website in algemene termen vermelden van de rechtsbeschermings-procedure voor studenten. Iedere beslissing die als een besluit in de zin van artikel 1:3 van de Awb moet worden opgevat, dient op grond van het bepaalde in artikel 3:45 van de Awb een rechtsmiddelenvoorlichting te bevatten. Het betoog slaagt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van Avans Hogeschool, verweerder.

1. Procesverloop

Bij e-mail van 21 januari 2021 heeft de examinator Logistiek Management appellant bericht dat hij niet voornemens is hem studiepunten toe te kennen voor het vak Project Semester 3.

Bij beslissing van 4 juni 2021 heeft verweerder het door appellant daartegen ingestelde administratief beroep niet-ontvankelijk verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 13 oktober 2021, waar appellant, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. N.H.J. van Stokkom, secretaris van het college van beroep voor de examens,

zijn verschenen. Namens de examencommissie is M. de Reus verschenen. Voorts is ir. G. Dolmans, examinator, verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellant volgt de opleiding Logistiek aan de Avans Hogeschool. In het kader van die opleiding heeft hij het vak Project Semester 3 gevolgd. Bij e-mail van 21 januari 2021 heeft de examinator Logistiek Management appellant bericht dat hij niet voornemens is hem studiepunten toe te kennen voor het vak Project Semester 3. Volgens de examinator heeft appellant geen bijdrage aan het eindrapport geleverd. Ook is zijn eerdere bijdrage bij het opstellen van het plan van aanpak ondermaats geweest, aldus de examinator.

2.2. Omdat appellant het niet eens is met de inhoud van deze e-mail heeft hij administratief beroep ingesteld. Verweerder heeft het administratief beroep niet-ontvankelijk verklaard, omdat appellant het beroepschrift buiten de beroepstermijn van zes weken heeft ingediend. Gesteld noch gebleken is van feiten en of omstandigheden die de termijnoverschrijding verschoonbaar maakt, aldus verweerder.

2.3. Appellant is het niet eens met de beslissing van verweerder. Volgens appellant had verweerder naar de inhoud van de beslissing van de examinator moeten kijken.

2.4. Artikel 7.59a, vierde lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna; WHW) luidt: “De termijn voor het schriftelijk indienen van een beroep of bezwaar als bedoeld in paragraaf 2 bedraagt zes weken.”

Artikel 6:8, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb), gelezen in verbinding met artikel 7.66, tweede lid van de WHW, luidt: “De termijn vangt aan met ingang van de dag na die waarop het besluit op de voorgeschreven wijze is bekendgemaakt.”
Artikel 6:9, eerste lid, luidt: “Een bezwaar- of beroepschrift is tijdig ingediend indien het voor het einde van de termijn is ontvangen.”
Artikel 6:11 luidt: “Ten aanzien van een na afloop van de termijn ingediend bezwaar- of beroepschrift blijft niet-ontvankelijkverklaring op grond daarvan achterwege indien redelijkerwijs niet kan worden geoordeeld dat de indiener in verzuim is geweest.”

2.5. Het College stelt vast dat de e-mail van de examinator, zo deze moet worden opgevat als een besluit, geen rechtsmiddelenvoorlichting bevat. Blijkens de beslissing van het verweerder van 4 juni 2021 heeft appellant verklaard dat hij niet wist dat er een termijn gold voor het instellen van administratief beroep. Gelet hierop is het College van oordeel dat appellant niet kan worden verweten dat hij te laat administratief beroep heeft ingesteld. Verweerder had de termijnoverschrijding daarom verschoonbaar moeten achten. Het College benadrukt hierbij dat verweerder niet kan volstaan met het op de website in algemene termen vermelden van de rechtsbeschermingsprocedure voor studenten. Iedere beslissing die als een besluit in de zin van artikel 1:3 van de Awb moet worden opgevat, dient op grond van het bepaalde in artikel 3:45 van de Awb een rechtsmiddelenvoorlichting te bevatten.
Het betoog slaagt.

2.6. Het beroep is gegrond. De beslissing van verweerder van 4 juni 2021 moet worden vernietigd. Verweerder moet een nieuwe beslissing nemen op het administratief beroep van appellant. Verweerder zal in de nieuwe beslissing ook moeten betrekken of de e-mail van de examinator moet worden opgevat als een besluit als bedoeld in artikel 1:3 van de Awb. Mocht verweerder van oordeel zijn dat het geen besluit en dat de vermelding in Osiris als besluit heeft te gelden, dan moet verweerder bezien of het administratief beroep van appellant geacht moet worden te zijn gericht tegen die beslissing.

2.7. Van proceskosten die voor vergoeding in aanmerking komen, is niet gebleken. Wel dient verweerder het door appellant betaalde griffierecht te vergoeden.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het college van beroep voor de examens van Avans Hogeschool van 4 juni 2021, kenmerk; 201-052;
III. gelast dat het college van beroep voor de examens van Avans Hogeschool aan appellant het door hem betaalde griffierecht ten bedrage van € 49,00 (zegge: negenenveertig euro) voor de behandeling van het beroep vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.D. Streefkerk, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2021/076.5**
Rechter(s):	mr. Streefkerk
Datum uitspraak:	16 augustus 2021
Partijen:	appellante en CBE De Haagse Hogeschool
Trefwoorden:	bijzondere omstandigheden decentrale selectie herkansingsmogelijkheid online proctoring schikkingsgesprek schikkingsvoorstel softwareproblemen toelating
Artikelen:	WHW: artikel 7.29, eerste lid WHW: artikel 7.61, derde lid Reglement toelatingsexamens 21+ Toelatingsonderzoek en deficiëntie-examen Economie: artikel 8
Uitspraak:	ongegrond
Hoofdoverwegingen:	2.5. In hetgeen appellante aanvoert, ziet het College geen grond voor het oordeel dat de beslissing van verweerder niet in stand kan blijven. Het College overweegt hiertoe dat appellante niet aannemelijk heeft gemaakt dat sprake is van bijzondere omstandigheden op grond waarvan een uitzondering voor haar had moeten worden gemaakt. Het College overweegt dat appellante niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij tijdens het maken van het toelatingsexamen is gehinderd en dat deze hindering aan verweerder is toe te schrijven. De toelatingscommissie heeft gemotiveerd gesteld dat tijdens het bestuderen van de beelden van de Online Proctoring geen onregelmatigheden zijn geconstateerd. Het College betrekt hierbij dat appellante noch tijdens het maken van het toelatingsexamen noch kort na afloop ervan zich erover heeft beklaagd dat zij problemen heeft ondervonden. Pas nadat de uitslag van het toelatingsonderzoek aan haar bekend is gemaakt, heeft zij de problemen gemeld. Ook heeft appellante niet duidelijk kunnen maken wat in de pop-ups stond vermeld. Het College overweegt verder dat de toelatingscommissie onderzoek heeft laten verrichten door [Naam 2], projectleider Proctoring bij de dienst Facilitaire zaken en IT van De Haagse Hogeschool. Die heeft verklaard dat voorzover er pop-ups zijn verschenen bij appellante deze uitsluitend kunnen worden verklaard door een haperende wifi-verbinding. Het College is van oordeel dat de toelatingscommissie aldus voldoende onderzoek heeft verricht naar de door appellante gestelde problemen. Dat de toelatingscommissie de exacte oorzaak van de door appellante gestelde problemen niet met 100% zekerheid heeft kunnen vaststellen, komt voor risico van appellante daar zij, zoals hiervoor is overwogen, noch tijdens het maken van het toelatingsexamen noch kort na afloop ervan zich erover heeft beklaagd dat zij problemen heeft ondervonden. Over de stelling van appellante dat de toelatingscommissie tijdens het schikkingsgesprek niet met een schikkingsvoorstel is gekomen, overweegt het College dat artikel 7.61, derde lid, van de WHW geen verplichting bevat om een schikkingsvoorstel te doen. Wel dient er een op een schikking gericht gesprek plaats te vinden. Uit de stukken uit het dossier blijkt dat verweerder de toelatingscommissie heeft gewezen op deze verplichting en niet in geschil is dat de toelatingscommissie met appellante een schikkingsgesprek heeft gehouden.

Wat betreft de stelling van appellante dat zij het vereiste niveau voor de opleiding aan kan, aangezien zij de decentrale selectie heeft doorstaan, overweegt het College dat verweerder zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat de decentrale selectie niet is bedoeld om vast te stellen of een kandidaat qua intelligentie en kennisniveau geschikt is om tot een hbo-opleiding te worden toegelaten.
De conclusie is dat de verweerder met juistheid heeft geoordeeld dat de toelatingscommissie het verzoek van appellante om de 21+ toelatingsexamen te herkansen, heeft mogen afwijzen.
Het betoog slaagt niet.
2.6. Het beroep is ongegrond.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van De Haagse Hogeschool, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 10 maart 2021 heeft de toelatingscommissie het verzoek van appellante om het 21+ toelatingsexamen te mogen herkansen, afgewezen.

Bij beslissing van 23 juni 2021 heeft verweerder het door appellante daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 11 augustus 2021, waar appellante digitaal, bijgestaan door [Naam 1], en verweerder fysiek, vertegenwoordigd door M. Rexwinkel, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellante heeft voor het studiejaar 2021-2022 een verzoek tot toelating ingediend voor de opleiding Huidtherapie bij De Haagse Hogeschool. Omdat zij ouder is dan 21 en onvoldoende vooropleiding heeft, dient zij het zogenoemde 21+ toelatingsexamen af te leggen om tot de opleiding te worden toegelaten. Appellante heeft op 2 maart 2021 dit examen via Online Proctoring afgelegd. Dit houdt in dat het tentamen digitaal en op afstand is afgelegd, waarbij met behulp van camera's toezicht werd gehouden. Zij heeft een normscore van 2 behaald en heeft daarmee het toelatingsexamen niet gehaald. Zij heeft de toelatingscommissie vervolgens verzocht het toelatingsexamen te mogen herkansen.

2.2. De toelatingscommissie heeft het verzoek afgewezen. Verweerder heeft de afwijzing in stand gelaten en hieraan het volgende ten grondslag gelegd. Op grond van artikel 8 van het Reglement toelatingsexamens 21+ Toelatingsonderzoek en deficiëntie-examen Economie is er in beginsel geen herkansingsmogelijkheid voor het 21+ toelatingsexamen. Hiervan kan worden afgeweken indien sprake is van bijzondere omstandigheden die deze beslissing niet kunnen rechtvaardigen. Appellante heeft als bijzondere omstandigheid aangevoerd dat zij bij het maken van het digitale examen hinder heeft ondervonden van pop-ups die in haar scherm verschenen. Nog daargelaten dat appellante niet heeft

aangetoond dat de pop-ups de oorzaak zijn geweest van het niet halen van het examen, heeft appellante volgens verweerder niet aangetoond wat de oorzaak is geweest van de pop-ups die zij in haar scherm kreeg tijdens het toelatingsexamen. De examencommissie heeft gesteld dat een haperende wifi-verbinding aan de zijde van appellante de pop-ups mogelijk heeft veroorzaakt. Appellante heeft dit volgens verweerder onvoldoende weersproken. Zij weet immers niet wat er in de pop-ups stond en ook bij het terugkijken van de beelden zijn er geen pop-ups te zien hetgeen veroorzaakt kan worden door een probleem met de wifi-verbinding. Ook is niet gebleken dat andere kandidaten problemen hebben ondervonden met het examensysteem. Gelet hierop is er geen sprake van bijzondere omstandigheden, aldus verweerder.

2.3. Appellante is het niet eens met de beslissing van verweerder. Zij betoogt dat verweerder ten onrechte heeft overwogen dat geen sprake is van bijzondere omstandigheden. Zij voert aan dat zich softwareproblemen voordeden tijdens het examen. Tijdens het examen verschenen er pop-ups in beeld, waardoor zij uit haar concentratie werd gehaald. Volgens appellante ligt het op de weg van de toelatingscommissie om serieus onderzoek te doen naar de softwareproblemen, hetgeen niet is gebeurd. Appellante voert daarnaast aan dat zij, anders dan verweerder heeft overwogen, geen problemen met de wifi heeft ondervonden. Zij heeft een bedrijf aan huis en beschikt daarom over een goede verbinding. Verder is het volgens appellante onduidelijk bij wie de toelatingscommissie navraag heeft gedaan over de werking van de software bij Online Proctoring. Appellante voert verder aan dat de toelatingscommissie tijdens het schikkingsgesprek niet met een schikkingsvoorstel is gekomen. Appellante voert ten slotte aan dat zij heeft laten zien dat zij het vereiste niveau voor de opleiding aan kan, aangezien zij de decentrale selectie heeft doorstaan. Dit had er volgens haar toe moeten leiden dat de toelatingscommissie serieus naar haar klachten had moeten kijken, aldus appellante.

2.4. Artikel 7.29, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW) luidt: “Het instellingsbestuur kan personen van eenentwintig jaar en ouder die niet voldoen aan de in artikel 7.24, eerste onderscheidenlijk tweede lid, bedoelde vooropleidingseis noch daarvan krachtens artikel 7.28 zijn vrijgesteld, van die vooropleidingseis vrijstellen, indien zij bij een onderzoek door een door het instellingsbestuur in te stellen commissie hebben blijk gegeven van geschiktheid voor het desbetreffende onderwijs en van voldoende beheersing van de Nederlandse taal voor het met vrucht kunnen volgen van dat onderwijs.”
Het tweede lid luidt: “De bij het onderzoek te stellen eisen worden opgenomen in de onderwijs- en examenregeling.”

Artikel 3 van het Reglement toelatingsexamens, 21+ toelatingsonderzoek en deficiëntie-examen Economie luidt: “Het 21+ Toelatingsonderzoek en deficiëntie examen Economie wordt in principe afgenomen in het hoofdgebouw van De Haagse Hogeschool, Johanna Westerdijkplein 75 te 's-Gravenhage.
Als het vanwege dwingende redenen (zoals landelijke of regionale coronamaatregelen) niet mogelijk is om het 21+ Toelatingsonderzoek en/of deficiëntie examen Economie op De Haagse Hogeschool te laten plaatsvinden, wordt het 21+ Toelatingsonderzoek via proctoring aangeboden. D.w.z. dat de kandidaat het examen vanuit huis maakt, op de eigen laptop/computer, onder digitaal toezicht (ook wel proctoring genoemd). De computer of laptop moet voorzien zijn van een microfoon en een webcam. De proctoring software werkt alleen in de gratis browser Google Chrome. Een week voor de 21+ Test wordt een systeemcheck uitgevoerd. De kandidaat draagt zelf de verantwoordelijkheid voor het regelen van apparatuur die aan deze eisen voldoet en voor het tijdig doorlopen van de vereiste check. Ook het hebben van een stabiele internetverbinding is de verantwoordelijkheid van de kandidaat zelf.”
Artikel 8 luidt: “Een kandidaat kan binnen een collegejaar slechts een keer deelnemen aan het 21+ Toelatingsonderzoek. Ook het deficiëntie-examen Economie mag binnen deze periode slechts eenmaal afgelegd worden. Er is geen mogelijkheid voor of recht op herkansing.”

2.5. In hetgeen appellante aanvoert, ziet het College geen grond voor het oordeel dat de beslissing van verweerder niet in stand kan blijven. Het College overweegt hiertoe dat appellante niet aannemelijk heeft gemaakt dat sprake is van bijzondere omstandigheden op grond waarvan een uitzondering voor haar had moeten worden gemaakt. Het College overweegt dat appellante niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij tijdens het maken van het toelatingsexamen is gehinderd en dat deze hindering aan verweerder is toe te

schrijven. De toelatingscommissie heeft gemotiveerd gesteld dat tijdens het bestuderen van de beelden van de Online Proctoring geen onregelmatigheden zijn geconstateerd. Het College betrekt hierbij dat appellante noch tijdens het maken van het toelatingsexamen noch kort na afloop ervan zich erover heeft beklaagd dat zij problemen heeft ondervonden. Pas nadat de uitslag van het toelatingsonderzoek aan haar bekend is gemaakt, heeft zij de problemen gemeld. Ook heeft appellante niet duidelijk kunnen maken wat in de pop-ups stond vermeld. Het College overweegt verder dat de toelatingscommissie onderzoek heeft laten verrichten door [Naam 2], projectleider Proctoring bij de dienst Facilitaire zaken en IT van De Haagse Hogeschool. Die heeft verklaard dat voorzover er pop-ups zijn verschenen bij appellante deze uitsluitend kunnen worden verklaard door een haperende wifi-verbinding. Het College is van oordeel dat de toelatingscommissie aldus voldoende onderzoek heeft verricht naar de door appellante gestelde problemen. Dat de toelatingscommissie de exacte oorzaak van de door appellante gestelde problemen niet met 100% zekerheid heeft kunnen vaststellen, komt voor risico van appellante daar zij, zoals hiervoor is overwogen, noch tijdens het maken van het toelatingsexamen noch kort na afloop ervan zich erover heeft beklaagd dat zij problemen heeft ondervonden.
Over de stelling van appellante dat de toelatingscommissie tijdens het schikkingsgesprek niet met een schikkingsvoorstel is gekomen, overweegt het College dat artikel 7.61, derde lid, van de WHW geen verplichting bevat om een schikkingsvoorstel te doen. Wel dient er een op een schikking gericht gesprek plaats te vinden. Uit de stukken uit het dossier blijkt dat verweerder de toelatingscommissie heeft gewezen op deze verplichting en niet in geschil is dat de toelatingscommissie met appellante een schikkingsgesprek heeft gehouden.
Wat betreft de stelling van appellante dat zij het vereiste niveau voor de opleiding aan kan, aangezien zij de decentrale selectie heeft doorstaan, overweegt het College dat verweerder zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat de decentrale selectie niet is bedoeld om vast te stellen of een kandidaat qua intelligentie en kennisniveau geschikt is om tot een hbo-opleiding te worden toegelaten.
De conclusie is dat de verweerder met juistheid heeft geoordeeld dat de toelatingscommissie het verzoek van appellante om de 21+ toelatingsexamen te herkansen, heeft mogen afwijzen.
Het betoog slaagt niet.

2.6. Het beroep is ongegrond.

2.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.D. Streefkerk, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2021/078 en 2021/078.1**
Rechter(s):	mr. Daalder
Datum uitspraak:	5 augustus 2021
Partijen:	verzoeker en CBE Universiteit Utrecht
Trefwoorden:	GPA medezeggenschap interview stageplekken toelatings- en selectiecriteria voorlopige voorziening weging
Artikelen:	WHW: artikel 7.15, eerste lid WHW: artikel 7.15, tweede lid WHW: artikel 7.30b Awb: artikel 8:81 Awb: artikel 8:86 OER: artikel 2.1
Uitspraak:	beroep ongegrond, voorlopige voorziening afgewezen
Hoofdoverwegingen:	2.5. De voorzieningenrechter stelt voorop dat, zoals verweerder ook heeft erkend, het jammer is dat slechts 60 studenten aan deze, populaire, masteropleiding deel kunnen nemen, waardoor niet alle daarvoor in aanmerking komende studenten deze masteropleiding kunnen volgen. Zoals in 2.2. is vermeld, is de masteropleiding Molecular and Cellular Life Sciences evenwel een selectieve master waarbij er maximaal 60 plaatsen per jaar beschikbaar zijn en waarbij kandidaat-studenten op verschillende criteria worden beoordeeld. Het maximaal aantal plaatsen hangt samen met de beschikbaarheid aan stageplekken en de capaciteit van de laboratoria. Dat betekent dat onvermijdelijk is dat niet alle geschikte kandidaten ook tot de masteropleiding kunnen worden toegelaten. De criteria, waarop de kandidaat-studenten worden beoordeeld, zijn op de aanmeldwebsite van de Universiteit Utrecht vermeld. Kandidaat-studenten worden beoordeeld op het behaalde GPA, de vooropleiding en gevolgde vakken, de motivatie en het cv. De criteria zijn nader toegelicht op de aanmeldwebsite. De toelatingscommissie heeft ter zitting alsook in haar stukken toegelicht hoe zij bij de beoordeling van de aanvragen te werk is gegaan en welke punten maximaal per criterium konden worden behaald. Hoeveel punten per criterium kunnen worden gescoord, heeft de toelatingscommissie vooraf niet bekend gemaakt. De voorzieningenrechter overweegt dat de toelatingscommissie via de aanmeldwebsite voldoende duidelijk heeft gemaakt op basis van welke criteria studenten worden beoordeeld. De voorzieningenrechter is met verweerder van oordeel dat kandidaat-studenten, anders dan appellant stelt, aldus voldoende in staat worden gesteld zich goed voor te bereiden op de gestelde eisen van de masteropleiding, zodat een schending van artikel 7.15, van de WHW niet aan de orde is. Dat de weging van de verschillende criteria vooraf niet bekend zijn gemaakt, doet aan dit oordeel niet af. Hiertoe overweegt de voorzieningenrechter dat het College meermaals heeft overwogen dat het niet in strijd met de wet noch onredelijk is dat de weging van de door de kandidaten in een selectieprocedure opgevoerde kwalificaties en activiteiten niet bekend worden gemaakt, om calculerend gedrag te voorkomen (zie onder meer CBHO nr. 2020/118.5, www.cbho.nl). In wat appellant heeft

aangevoerd, ziet de voorzieningenrechter geen aanleiding om af te wijken van de jurisprudentie van het College. Artikel 7.15, eerste lid, WHW is algemeen geformuleerd. Een ministeriële regeling als bedoeld in het tweede lid van dit artikel is niet tot stand gekomen. Ook het kader toelating master van de VSNU van september 2018 schrijft dit niet voor. De voorzieningenrechter betrekt bij het voorgaande dat door het niet vooraf bekend maken van de weging van de criteria, de toelatingscommissie in staat wordt gesteld om maatwerk te bieden voor het geval blijkt dat bepaalde criteria bepaalde groepen kandidaat-studenten onevenredig benadelen. In het geval van appellant heeft dat ertoe geleid dat hij een hogere score heeft gekregen op het criterium vooropleiding en relevante vakken, omdat bij de beoordeling bleek dat kandidaat-studenten die hun bachelor aan de Universiteit Utrecht volgden ondervertegenwoordigd waren. Appellant heeft derhalve baat gehad bij aanpassing van de weging na sluiting van de aanmeldtermijn. De conclusie is dat geen aanleiding bestaat voor het oordeel dat de selectieprocedure op dit punt onzorgvuldig of onvoldoende transparant is geweest.
De voorzieningenrechter overweegt verder dat verweerder met juistheid heeft geoordeeld dat de beoordeling van de kandidaat-studenten dient plaats te vinden op basis van de informatie die zij tot aan de aanmelddatum hebben aangeleverd. Verweerder heeft zich hiertoe terecht op het standpunt gesteld dat indien het na afloop van de aanmeldtermijn alsnog zou worden toegestaan dat een reeds ingediend inschrijfverzoek nader wordt uitgelegd en nieuwe informatie wordt ingebracht of ingediende stukken worden toegelicht of uitgebreid, dat tot gevolg heeft dat andere kandidaat-studenten die aan de selectie hebben meegedaan, zouden worden benadeeld. Daarmee zou het voor selectie noodzakelijke level playing field worden doorbroken. Voor appellant was voldoende duidelijk dat zowel zijn motivatie en zijn c.v. bij de beoordeling zouden worden meegewogen en uit de op de website genoemde criteria kon worden afgeleid dat daarbij “personal competences, a clear motivation for participation in this Master's programme and the specific track, genuine research interest in understanding how molecules work in health and disease in key life processes (such as neurobiology, development, metabolism, reproduction), a broad interest in advances from cell biology & biochemistry, biophysics & technology, bioinformatics, theoretical biology and computer science en relevant extracurricular activities” een rol zouden spelen. Dat appellant achteraf bezien een uitbreidere motivatie en meer activiteiten op zijn c.v. had kunnen opnemen komt voor zijn eigen risico. De conclusie is dat geen aanleiding bestaat voor het oordeel dat de selectieprocedure ook op dit punt onzorgvuldig of onvoldoende transparant is geweest.
Over de stelling van appellant dat de toelatingscommissie met hem een interview had moeten houden, overweegt de voorzieningenrechter dat de mogelijkheid van het houden van een interview optioneel is. Ter zitting heeft de toelatingscommissie toegelicht dat gelet op het groot aantal aanmeldingen voor de masteropleiding ervoor is gekozen niet van deze optie gebruik te maken. De voorzieningenrechter acht, gegeven het feit dat met de door kandidaten aan te leveren informatie voldoende informatie voor een vergelijkende beoordeling voor de toelatingscommissie beschikbaar was, deze keuze niet onredelijk.

Over de stelling van appellant dat bij het vaststellen van de criteria geen advies is gevraagd van de medezeggenschapsraad overweegt de voorzieningenrechter dat, daargelaten de vraag of appellant in dit kader een beroep kan doen op de medezeggenschapsbepalingen, verweerder gemotiveerd heeft gesteld dat de bepalingen in de OER ter advies zijn voorgelegd aan de medezeggenschapsraad. Voor zover appellant stelt dat de aanpassing van de weging na de aanmeldtermijn had moeten worden voorgelegd aan de medezeggenschapsraad overweegt de voorzieningenrechter dat appellant geen belang heeft bij bespreking hiervan nu de aanpassing in het voordeel van appellant is geweest.
De conclusie is dat verweerder de beslissing van de toelatingscommissie terecht in stand heeft gelaten.
Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Universiteit Utrecht, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 12 april 2021 heeft de toelatingscommissie van de Graduate School of Life Sciences het verzoek van appellant om te worden ingeschreven voor de masteropleiding Molecular and Cellular Life Sciences afgewezen.

Bij beslissing van 14 juli 2021 heeft het verweerder het door appellant daartegen ingesteld administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld. Tevens heeft appellant een verzoek om een voorlopige voorziening ingediend bij de voorzieningenrechter van het College.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

De voorzieningenrechter heeft de zaak ter zitting behandeld op 28 juli 2021, waar appellant, bijgestaan door zijn ouders, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. X.L. Westenburg, secretaris van het college van beroep voor de examens, fysiek dan wel digitaal zijn verschenen. Namens de toelatingscommissie zijn prof. dr. H.V.M. van Rijen, prof. dr. R.J. de Boer, prof. dr. L.C. Kapitein en dr. P. Krijgsheld digitaal verschenen.

2. Overwegingen

2.1. In dit geval kan nader onderzoek redelijkerwijs niet bijdragen aan de beoordeling van de zaak en bestaat ook overigens geen beletsel om met toepassing van artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), gelezen in samenhang met artikel 8:86, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) onmiddellijk uitspraak te doen in de hoofdzaak. Partijen hebben toestemming gegeven om onmiddellijk uitspraak in de hoofdzaak te doen.

2.2. Appellant heeft een verzoek tot inschrijving ingediend voor de masteropleiding Molecular and Cellular Life Sciences. Dit betreft een selectieve master waarbij er maximaal 60 plaatsen per jaar beschikbaar zijn en waarbij kandidaat-studenten op verschillende criteria worden beoordeeld. Bij beslissing van 12 april 2021 heeft de toelatingscommissie van de Graduate School of Life Sciences dit verzoek

afgewezen, omdat zijn scores op de van toepassing zijnde criteria hem niet plaatsen tussen de hoogst scorende studenten voor toelating tot de masteropleiding. Aan appellant is het rankingnummer 137 toegekend. Bij een latere beslissing is appellant op de wachtlijst geplaatst. Gelet op zijn ranking behoort appellant niet tot de zestig studenten die tot de master kunnen worden toegelaten.
Verweerder heeft de beslissing van de toelatingscommissie in stand gelaten.

2.3. Appellant betoogt dat verweerder ten onrechte de beslissing van de toelatingscommissie in stand heeft gelaten. Hij voert hiertoe het volgende aan. De afwijzing van zijn inschrijvingsverzoek is in strijd met artikel 7.15, tweede lid, van de WHW en de op basis van dat lid gemaakt afspraken zoals die blijken uit de brief van de minister van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap van 15 april 2019, Kamerstukken II, 2018-2019, 31288, nr. 720. Uit deze afspraken volgt volgens appellant dat universiteiten de weging van de toelatings- en selectiecriteria vooraf kenbaar dienen te maken. Dat is bij de masteropleiding Molecular and Cellular Life Sciences niet gebeurd. De weging is zelfs na sluiting van de inschrijfprocedure nog aangepast en verweerder heeft geweigerd de weging vooraf bekend te maken. Appellant stelt dat hij zonder voorafgaande bekendmaking van de weging zich niet goed heeft kunnen voorbereiden op de gestelde criteria. Zou hij de weging hebben gekend, dan zou hij een uitgebreidere motivatie en c.v. hebben ingediend. Volgens appellant moet de rechtspraak van het College op dit punt worden gewijzigd. Appellant voert verder aan dat zijn verzoek ten onrechte is beoordeeld op het moment van de sluitingsdatum van de aanmeldtermijn. Appellant wijst erop dat hij nadien nog stukken heeft aangeleverd. Hij wijst er verder op dat in de aanmeldprocedure is vermeld dat een interview met de kandidaat-student kan worden gehouden. Volgens appellant had de opleiding dit moeten doen, zodat hij zijn cv en motivatiebrief nader had kunnen toelichten. Appellant voert verder aan dat verweerder bij het vaststellen van de toelatingscriteria, en de vaststelling van de weging daarvan, heeft nagelaten advies te vragen aan de medezeggenschapsraad althans niet is gebleken dat dit is gebeurd.

2.4. Artikel 7.15, eerst lid, van de WHW luidt: “Het instellingsbestuur verstrekt zodanige informatie aan studenten en kandidaat-studenten over:
a.de instelling,
b.het te volgen onderwijs in algemene zin,
c.de differentiatie in het opleidingenaanbod,
d.de selectie van studenten,
e.de opleidingsnamen, en
f.de graden die aan de opleidingen zijn verbonden,
dat deze studenten en kandidaat-studenten in staat zijn de opleidingsmogelijkheden te vergelijken, zich een goed oordeel te vormen over de inhoud en de inrichting van het gevolgde of te volgen onderwijs en de examens en zich goed voor te bereiden op de gestelde eisen.”
Het tweede lid luidt: “De vertegenwoordiging van de instellingen en de daarvoor in aanmerking komende belangenorganisaties van studenten maken gezamenlijke afspraken over de specificaties van de informatie, bedoeld in het eerste lid. Indien zij daarin niet slagen, kunnen bij ministeriële regeling die nadere specificaties worden gegeven van inhoud en vorm van de informatie die nodig is voor het vergelijken van opleidingen en het kiezen van een passende opleiding. In de ministeriële regeling kunnen voor verschillende groepen van instellingen verschillende specificaties worden gegeven.”

Artikel 7.30b van de WHW luidt:
"1. Voor de inschrijving voor een masteropleiding in het wetenschappelijk onderwijs of voor een masteropleiding in het hoger beroepsonderwijs geldt als toelatingseis:
a. het bezit van een graad Bachelor in het wetenschappelijk onderwijs onderscheidenlijk een graad Bachelor in het hoger beroepsonderwijs; of
b. het bezit van kennis, inzicht en vaardigheden op het niveau van een graad Bachelor in het wetenschappelijk onderwijs onderscheidenlijk een graad Bachelor in het hoger beroepsonderwijs.
2. Het instellingsbestuur kan naast de eisen, bedoeld in het eerste lid, kwalitatieve toelatingseisen vaststellen. Deze eisen worden opgenomen in de onderwijs- en examenregeling.

3. Het instellingsbestuur laat degenen die aan de gestelde eisen voldoen toe tot een masteropleiding. Indien het instellingsbestuur een maximum aantal voor de opleiding in te schrijven personen heeft vastgesteld, geldt als extra toelatingseis dat dit aantal door de toelating niet wordt overschreden.
4. Het instellingsbestuur maakt tijdig de procedure bekend op grond waarvan de toelating zal plaatsvinden ingeval het aantal kandidaat-studenten voor een masteropleiding het maximumaantal, bedoeld in het derde lid, zou overschrijden. Het instellingsbestuur stelt daartoe een reglement vast.
5. Indien er sprake is van kwalitatieve toelatingseisen van studenten bedraagt het aantal soorten daarvan ten minste twee. […]"

Artikel 2.1 van de Onderwijs- en examenregeling van de masteropleidingen binnen de Graduate School of Life Sciences Universiteit Utrecht 2020-2021 (hierna: de OER) luidt:
“1. Toelaatbaar tot de opleiding is de bezitter van een Nederlands of een buitenlands diploma, die beschikt over kennis, inzicht en vaardigheden op het niveau van een universitair bachelordiploma en die aantoont te beschikken over kennis, inzicht en vaardigheden op relevante deelgebieden.
[…]
3. Selectie van studenten geschiedt op basis van objectieve standaarden met betrekking tot:
a) eerdere academische prestaties in relevante vakgebied(en);
b) relevante vaardigheden;
c) beheersing van de in het programma gehanteerde taal of talen […];
d) de volgende aanvullende selectiecriteria met bewezen relevantie voor het oordeel over de geschiktheid van de kandidaat:
- vakspecifieke kennis;
- interesse in en motivatie voor masterprogramma
Aan de hand hiervan wordt bezien of betrokkene in staat is om het masterprogramma met goed gevolg af te ronden binnen de nominale duur.
4. De toelatingseisen zijn helder en transparant geformuleerd en gepubliceerd via de UU-website, zodat kandidaten vooraf op de hoogte zijn aan welke eisen zij moeten voldoen om toegelaten te worden tot het programma.”

Op de website van de opleiding staat over de master het volgende:

“This is a selective master. You will be considered for admission to the Master's programme Molecular and cellular life sciences if you can demonstrate: A relevant Bachelor's degree
UU bachelor programmes that most likely meet the requirements are:
Biology*
Chemistry*
College of Pharmaceutical sciences
Biomedical Sciences, with a minor matching the specific knowledge requirements
Physics and Mathematics with a profile that matches ambition to work in Life Sciences
UCU / UCR bachelor with relevant and sufficient science major
*Study path Molecular Life Sciences is optimal

Relevant knowledge, insight and skills
Basic knowledge in the field of Biology and Biochemistry (minimum level 1 bachelor)
In depth knowledge and insight as well as mastery of methods and techniques in structural and/or molecular & cell biology and/or systems biology (level 3 bachelor)
High overall score (GPA, average grade, grading tables) and high grades for relevant courses (A GPA 3 or average grade 7 is used as the standard requirement*).

High level of academic competences, specifically:
Time to degree in previous education*
Study progress (grade development over the years)*
The ability to design, carry out and report on research projects

Personal competences
A clear motivation for participation in this Master's programme and the specific track
Genuine research interest in understanding how molecules work in health and disease in key life processes (such as neurobiology, development, metabolism, reproduction).
A broad interest in advances from cell biology & biochemistry, biophysics & technology, bioinformatics, theoretical biology and computer science.
Relevant extracurricular activities
Oral and written proficiency in English at an advanced level (UU guidelines).

*If you fail to meet some of the requirements 3-4, please indicate why you feel you are still eligible for admission in your motivation letter".

2.5. De voorzieningenrechter stelt voorop dat, zoals verweerder ook heeft erkend, het jammer is dat slechts 60 studenten aan deze, populaire, masteropleiding deel kunnen nemen, waardoor niet alle daarvoor in aanmerking komende studenten deze masteropleiding kunnen volgen. Zoals in 2.2. is vermeld, is de masteropleiding Molecular and Cellular Life Sciences evenwel een selectieve master waarbij er maximaal 60 plaatsen per jaar beschikbaar zijn en waarbij kandidaat-studenten op verschillende criteria worden beoordeeld. Het maximaal aantal plaatsen hangt samen met de beschikbaarheid aan stageplekken en de capaciteit van de laboratoria. Dat betekent dat onvermijdelijk is dat niet alle geschikte kandidaten ook tot de masteropleiding kunnen worden toegelaten. De criteria, waarop de kandidaat-studenten worden beoordeeld, zijn op de aanmeldwebsite van de Universiteit Utrecht vermeld. Kandidaat-studenten worden beoordeeld op het behaalde GPA, de vooropleiding en gevolgde vakken, de motivatie en het cv. De criteria zijn nader toegelicht op de aanmeldwebsite. De toelatingscommissie heeft ter zitting alsook in haar stukken toegelicht hoe zij bij de beoordeling van de aanvragen te werk is gegaan en welke punten maximaal per criterium konden worden behaald. Hoeveel punten per criterium kunnen worden gescoord, heeft de toelatingscommissie vooraf niet bekend gemaakt.
De voorzieningenrechter overweegt dat de toelatingscommissie via de aanmeldwebsite voldoende duidelijk heeft gemaakt op basis van welke criteria studenten worden beoordeeld. De voorzieningenrechter is met verweerder van oordeel dat kandidaat-studenten, anders dan appellant stelt, aldus voldoende in staat worden gesteld zich goed voor te bereiden op de gestelde eisen van de masteropleiding, zodat een schending van artikel 7.15, van de WHW niet aan de orde is. Dat de weging van de verschillende criteria vooraf niet bekend zijn gemaakt, doet aan dit oordeel niet af. Hiertoe overweegt de voorzieningenrechter dat het College meermaals heeft overwogen dat het niet in strijd met de wet noch onredelijk is dat de weging van de door de kandidaten in een selectieprocedure opgevoerde kwalificaties en activiteiten niet bekend worden gemaakt, om calculerend gedrag te voorkomen (zie onder meer CBHO nr. 2020/118.5, www.cbho.nl). In wat appellant heeft aangevoerd, ziet de voorzieningenrechter geen aanleiding om af te wijken van de jurisprudentie van het College. Artikel 7.15, eerste lid, WHW is algemeen geformuleerd. Een ministeriële regeling als bedoeld in het tweede lid van dit artikel is niet tot stand gekomen. Ook het kader toelating master van de VSNU van september 2018 schrijft dit niet voor. De voorzieningenrechter betrekt bij het voorgaande dat door het niet vooraf bekend maken van de weging van de criteria, de toelatingscommissie in staat wordt gesteld om maatwerk te bieden voor het geval blijkt dat bepaalde criteria bepaalde groepen kandidaat-studenten onevenredig benadelen. In het geval van appellant heeft dat ertoe geleid dat hij een hogere score heeft gekregen op het criterium vooropleiding en relevante vakken, omdat bij de beoordeling bleek dat kandidaat-studenten die hun bachelor aan de Universiteit Utrecht volgden ondervertegenwoordigd waren. Appellant heeft derhalve baat gehad bij aanpassing van de weging na sluiting van de aanmeldtermijn. De conclusie is dat geen aanleiding bestaat voor het oordeel dat de selectieprocedure op dit punt onzorgvuldig of onvoldoende transparant is geweest.

De voorzieningenrechter overweegt verder dat verweerder met juistheid heeft geoordeeld dat de beoordeling van de kandidaat-studenten dient plaats te vinden op basis van de informatie die zij tot aan de aanmelddatum hebben aangeleverd. Verweerder heeft zich hiertoe terecht op het standpunt gesteld dat indien het na afloop van de aanmeldtermijn alsnog zou worden toegestaan dat een reeds ingediend inschrijfverzoek nader wordt uitgelegd en nieuwe informatie wordt ingebracht of ingediende stukken worden

toegelicht of uitgebreid, dat tot gevolg heeft dat andere kandidaat-studenten die aan de selectie hebben meegedaan, zouden worden benadeeld. Daarmee zou het voor selectie noodzakelijke level playing field worden doorbroken. Voor appellant was voldoende duidelijk dat zowel zijn motivatie en zijn c.v. bij de beoordeling zouden worden meegewogen en uit de op de website genoemde criteria kon worden afgeleid dat daarbij “personal competences, a clear motivation for participation in this Master's programme and the specific track, genuine research interest in understanding how molecules work in health and disease in key life processes (such as neurobiology, development, metabolism, reproduction), a broad interest in advances from cell biology & biochemistry, biophysics & technology, bioinformatics, theoretical biology and computer science en relevant extracurricular activities” een rol zouden spelen. Dat appellant achteraf bezien een uitbreidere motivatie en meer activiteiten op zijn c.v. had kunnen opnemen komt voor zijn eigen risico. De conclusie is dat geen aanleiding bestaat voor het oordeel dat de selectieprocedure ook op dit punt onzorgvuldig of onvoldoende transparant is geweest.
Over de stelling van appellant dat de toelatingscommissie met hem een interview had moeten houden, overweegt de voorzieningenrechter dat de mogelijkheid van het houden van een interview optioneel is. Ter zitting heeft de toelatingscommissie toegelicht dat gelet op het groot aantal aanmeldingen voor de masteropleiding ervoor is gekozen niet van deze optie gebruik te maken. De voorzieningenrechter acht, gegeven het feit dat met de door kandidaten aan te leveren informatie voldoende informatie voor een vergelijkende beoordeling voor de toelatingscommissie beschikbaar was, deze keuze niet onredelijk.
Over de stelling van appellant dat bij het vaststellen van de criteria geen advies is gevraagd van de medezeggenschapsraad overweegt de voorzieningenrechter dat, daargelaten de vraag of appellant in dit kader een beroep kan doen op de medezeggenschapsbepalingen, verweerder gemotiveerd heeft gesteld dat de bepalingen in de OER ter advies zijn voorgelegd aan de medezeggenschapsraad. Voor zover appellant stelt dat de aanpassing van de weging na de aanmeldtermijn had moeten worden voorgelegd aan de medezeggenschapsraad overweegt de voorzieningenrechter dat appellant geen belang heeft bij bespreking hiervan nu de aanpassing in het voordeel van appellant is geweest.
De conclusie is dat verweerder de beslissing van de toelatingscommissie terecht in stand heeft gelaten. Het betoog faalt.

2.6. Het beroep is ongegrond. Het verzoek om voorlopige voorziening wordt derhalve afgewezen.

2.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep ongegrond;
II. wijst het verzoek af.

Deze uitspraak is gedaan door mr. E.J. Daalder, voorzieningenrechter, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2021/080**
Rechter(s):	mr. Drop
Datum uitspraak:	30 september 2021
Partijen:	appellante en Hogeschool Inholland
Trefwoorden:	decentrale selectie studiegedrag tweede ronde
Artikelen:	WHW: artikel 7.53, eerste lid
Uitspraak:	ongegrond
Hoofdoverwegingen:	2.4. Uit de toelichting op de uitslagen van de tests waaraan appellante in de eerste ronde van de selectie heeft deelgenomen, blijkt dat zij voor extravert studiegedrag iets bovengemiddeld heeft gescoord, voor integer studiegedrag precies gemiddeld en voor vriendelijk en sociaal gedrag iets benedengemiddeld. Het College ziet in hetgeen appellante aanvoert geen aanknopingspunten om aan de deugdelijkheid van de totstandkoming van deze scores te twijfelen. Van opvallend lage scores is geen sprake en evenmin is van procedurele onvolkomenheden gebleken. Verweerder hoefde verder niet wegens appellantes werkervaring, haar hoge motivatie of haar grote teleurstelling af te wijken van de in de selectieprocedure tot stand gekomen ranking en appellante, ondanks het niet-kansrijke rangnummer, tot de opleiding toe te laten. Verweerder heeft de situatie van appellante onder ogen gezien, maar een groter belang gehecht aan het toelaten van kandidaten overeenkomstig de vooraf vastgestelde regels en criteria. Hierbij neemt het College in aanmerking dat het aan appellante toegekende rangnummer niet op zichzelf staat. Het bij wijze van uitzondering toelaten van appellante tot de opleiding zou betekenen dat een andere kandidaat, die op basis van een kansrijk rangnummer eigenlijk voor toelating in aanmerking komt, zou moeten worden teleurgesteld. Het betoog slaagt niet.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van Hogeschool Inholland, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 15 februari 2021 is appellante medegedeeld dat zij niet door is naar de tweede ronde van de decentrale selectie voor toelating tot de opleiding Mondzorgkunde in het studiejaar 2021-2022.

Bij beslissing van 14 juni 2021 heeft verweerder het daartegen door appellante gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Hiertegen heeft appellante beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 16 augustus 2021, waar verweerder, vertegenwoordigd door mr. J.H. Coenraad, is verschenen. Appellante heeft via een online videoverbinding aan de zitting deelgenomen.

2. Overwegingen

2.1. Appellante heeft deelgenomen aan decentrale selectie voor toelating tot de opleiding Mondzorgkunde in het studiejaar 2021-2022. Bij de beslissing van 15 februari 2021 is haar medegedeeld dat zij niet door is naar de tweede ronde. Deze beslissing heeft verweerder bij de beslissing van 14 juni 2021 gehandhaafd.

2.2. Appellante is het hiermee niet eens. Zij voert aan dat zij niet begrijpt waarom zij bij de persoonlijkheidstest relatief laag heeft gescoord op vriendelijk en sociaal gedrag en waarom er wordt getwijfeld aan haar extravert en integer studiegedrag. Mogelijk is er een verkeerde inschatting gemaakt. Hierbij wijst zij erop dat zij tijdens haar werk als tandartsassistent en preventieassistent ruim vier jaar ervaring in het werken met patiënten heeft opgedaan. Verder voert zij aan dat zij heel graag aan de opleiding wil deelnemen, dat zij zich intensief op de selectieprocedure heeft voorbereid, dat dit haar derde en laatst toegestane deelname aan de selectie voor deze opleiding was, en dat zij zeer teleurgesteld is.

2.3. Artikel 7:53, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek luidt: “Het instellingsbestuur kan per opleiding in verband met de beschikbare onderwijscapaciteit het maximum aantal studenten vaststellen dat voor de eerste maal kan worden ingeschreven voor de propedeutische fase van de desbetreffende opleiding. De vaststelling geschiedt voor een studiejaar. Indien in een opleiding geen propedeutische fase is ingesteld, wordt onder «propedeutische fase» mede verstaan de fase in een bacheloropleiding die samenvalt met de eerste periode in een opleiding met een studielast van 60 punten.” Het tweede lid luidt: “Het instellingsbestuur selecteert de aspirant-studenten in verband met de beschikbare onderwijscapaciteit uitsluitend op grond van kwalitatieve criteria. Het aantal soorten kwalitatieve selectiecriteria bedraagt ten minste twee.”

Het derde lid luidt: “Het instellingsbestuur maakt tijdig de kwalitatieve selectiecriteria en de selectieprocedure bekend op grond waarvan de toelating zal plaatsvinden ingeval het aantal aspirant-studenten het maximum aantal, bedoeld in het eerste lid, zou overschrijden. Het instellingsbestuur stelt daartoe een reglement vast. Bij het vaststellen van het reglement houdt het instellingsbestuur rekening met de belangen van aspirant-studenten afkomstig uit de openbare lichamen Bonaire, Sint Eustatius en Saba onderscheidenlijk Aruba, Curaçao en Sint Maarten.”

2.4. Uit de toelichting op de uitslagen van de tests waaraan appellante in de eerste ronde van de selectie heeft deelgenomen, blijkt dat zij voor extravert studiegedrag iets bovengemiddeld heeft gescoord, voor integer studiegedrag precies gemiddeld en voor vriendelijk en sociaal gedrag iets benedengemiddeld. Het College ziet in hetgeen appellante aanvoert geen aanknopingspunten om aan de deugdelijkheid van de totstandkoming van deze scores te twijfelen. Van opvallend lage scores is geen sprake en evenmin is van procedurele onvolkomenheden gebleken. Verweerder hoefde verder niet wegens appellantes werkervaring, haar hoge motivatie of haar grote teleurstelling af te wijken van de in de selectieprocedure tot stand gekomen ranking en appellante, ondanks het niet-kansrijke rangnummer, tot de opleiding toe te laten. Verweerder heeft de situatie van appellante onder ogen gezien, maar een groter belang gehecht aan het toelaten van kandidaten overeenkomstig de vooraf vastgestelde regels en criteria. Hierbij neemt het College in aanmerking dat het aan appellante toegekende rangnummer niet op zichzelf staat. Het bij wijze van uitzondering toelaten van appellante tot de opleiding zou betekenen dat een andere kandidaat, die op basis van een kansrijk rangnummer eigenlijk voor toelating in aanmerking komt, zou moeten worden teleurgesteld.
Het betoog slaagt niet.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.Th. Drop, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. T. Hartsuiker, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2021/081**
Rechter(s):	mrs. Borman, Lubberdink en Verheij.
Datum uitspraak:	27 oktober 2021
Partijen:	appellante en CBE Vrije Universiteit
Trefwoorden:	controle fraude groepsbegeleiding toelichting verlenging van de inlevertermijn
Artikelen:	
Uitspraak:	ongegrond
Hoofdoverwegingen:	2.4. Het College is van oordeel dat, gelet op de toelichting van verweerder, zoals weergegeven onder 2.3, de examencommissie van appellante heeft mogen verlangen dat zij een (korte) mondelinge toelichting geeft op de door haar gemaakte opdracht, zodat kan worden vastgesteld dat zij deze zelf heeft gemaakt. De voorgestelde werkwijze is, ook al is deze niet apart vermeld in de Onderwijs- en Examenregeling en ook niet opgenomen in de toelichting bij het vak Advanced Programming, niet zodanig bezwarend voor appellante, dat deze niet zou mogen worden gevolgd. De bezwaren van appellante wegen niet op tegen het belang van de examencommissie om te kunnen vaststellen dat appellante de opdracht zelf heeft gemaakt. Een voor appellante veel minder bezwaarlijke vorm om te controleren dat zij haar opdracht zelf heeft gemaakt, is bovendien niet eenvoudig denkbaar. De door appellante voorgestelde schriftelijke toelichting, lijkt daarvoor in ieder geval niet bruikbaar, omdat hiermee niet kan worden gecontroleerd of het oorspronkelijk ingeleverde werk van haarzelf afkomstig is. Dat de opdracht niet eerst wordt beoordeeld, maar dat dit pas gebeurt nadat appellante de toelichting heeft gegeven, maakt een en ander niet anders.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van de Vrije Universiteit, verweerder, (hierna ook: het CBE).

1. Procesverloop

Bij beslissing van 19 maart 2021 heeft de examencommissie Informatica aan appellante meegedeeld dat zij akkoord gaat met verlenging van de inlevertermijn van de opdracht voor het vak Advanced Programming. Daarbij is aan appellante meegedeeld dat na het inleveren van de opdracht een mondelinge toelichting op de opdracht zal worden gevraagd.

Op 1 april 2021 heeft appellante tegen deze beslissing administratief beroep ingesteld.

Bij beslissing van 7 juli 2021 heeft verweerder het administratief beroep van appellante tegen de beslissing van 1 april 2021 ongegrond verklaard.

Tegen de beslissing van verweerder van 7 juli 2021 heeft appellante op 27 juli 2021 bij het College beroep ingesteld.

Verweerder heeft op 20 augustus 2021 een verweerschrift aan het College gezonden.

Het College heeft het beroep van appellante ter zitting behandeld op 2 september 2021, waar appellante is verschenen, bijgestaan door mr. R. Verspaandonk, advocaat te Den Haag. Verweerder werd vertegenwoordigd door drs. A.M. van Donk, secretaris van het college van beroep voor de examens. Tevens is verschenen dr. M. Hoogendoorn, voorzitter van de examencommissie.

2. Overwegingen

2.1. Appellante volgt aan de Vrije Universiteit de bachelorstudie Computer Science. Voor het vak Advanced Programming heeft zij, nadat dat aanvankelijk was geweigerd, verlenging van de inlevertermijn van de opdracht gekregen. Daarbij is aan haar meegedeeld dat zij na het inleveren een mondelinge toelichting moet geven.

2.2. Appellante heeft naar voren gebracht dat het geven van een mondelinge toelichting op haar opdracht afwijkt van de gebruikelijk vorm van tentamineren en dat de examencommissie niet bevoegd is tot het stellen van deze eis. Zij heeft erop gewezen dat de eis is ingegeven door het feit dat zij bij het maken van een andere opdracht van het plegen van fraude is verdacht. Deze fraude is echter niet komen vast te staan en de examencommissie heeft haar daarvoor ook geen sanctie opgelegd. De eis van een mondelinge toelichting is voor appellante moeilijk omdat zij faalangst heeft en bang is dat zij ‘sturende’ vragen niet juist zal beantwoorden. Tot het geven van een schriftelijke toelichting is appellante wel bereid en volgens haar zou dat ook moeten volstaan.

2.3. Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat de mondelinge toelichting niet bij de inhoudelijke beoordeling van de opdracht van appellante zal worden betrokken, maar dat deze uitsluitend nodig is om (achteraf) te kunnen vaststellen dat appellante de opdracht zelf heeft gemaakt. In tijden waarin vanwege de beperkte toegankelijkheid van de onderwijsinstelling opdrachten hoofdzakelijk thuis worden gemaakt, is een mondelinge controle de enige mogelijkheid om tot deze vaststelling te kunnen komen. Appellante is niet de enige bij wie deze controle plaatsvindt. Dat er bij haar (extra) aanleiding voor is gevonden, heeft te maken met het gegeven dat appellante later met de opdracht is begonnen, dat zij in een ander ritme aan de opdracht heeft gewerkt, en dat de haar toegewezen student-assistent niet zelf progressie heeft kunnen vaststellen bij appellante, onder meer omdat zij niet heeft deelgenomen aan de groepsbegeleiding.

2.4. Het College is van oordeel dat, gelet op de toelichting van verweerder, zoals weergegeven onder 2.3, de examencommissie van appellante heeft mogen verlangen dat zij een (korte) mondelinge toelichting geeft op de door haar gemaakte opdracht, zodat kan worden vastgesteld dat zij deze zelf heeft gemaakt. De voorgestelde werkwijze is, ook al is deze niet apart vermeld in de Onderwijs- en Examenregeling en ook niet opgenomen in de toelichting bij het vak Advanced Programming, niet zodanig bezwarend voor appellante, dat deze niet zou mogen worden gevolgd. De bezwaren van appellante wegen niet op tegen het belang van de examencommissie om te kunnen vaststellen dat appellante de opdracht zelf heeft gemaakt. Een voor appellante veel minder bezwaarlijke vorm om te controleren dat zij haar opdracht zelf heeft gemaakt, is bovendien niet eenvoudig denkbaar. De door appellante voorgestelde schriftelijke toelichting, lijkt daarvoor in ieder geval niet bruikbaar, omdat hiermee niet kan worden gecontroleerd of het oorspronkelijk ingeleverde werk van haarzelf afkomstig is. Dat de opdracht niet eerst wordt beoordeeld, maar dat dit pas gebeurt nadat appellante de toelichting heeft gegeven, maakt een en ander niet anders.

2.5. Wat hiervoor is overwogen leidt tot de conclusie dat het beroep ongegrond moet worden verklaard.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, voorzitter, en mr. H.G. Lubberink en mr. N. Verheij, als leden, in tegenwoordigheid van mr. D.T. van der Leek, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2021/082.5**
Rechter(s):	mr. Streefkerk
Datum uitspraak:	27 september 2021
Partijen:	appellante en Vrije Universiteit
Trefwoorden:	cijferlijst decentrale selectie heroverweging toelichting tweede ronde
Artikelen:	WHW: artikel 7.53, eerste lid Awb: artikel 7:11
Uitspraak:	ongegrond
Hoofdoverwegingen:	2.4. Het College is van oordeel dat verweerder, gelet op de aard van de decentrale selectieprocedure, waarbij een aanzienlijk aantal kandidaten binnen een tamelijk kort tijdsbestek op basis van gelijke criteria met elkaar wordt vergeleken, niet ingevolge artikel 7:11 van de Awb gehouden was de in bezwaar overgelegde cijferlijst en verklaring bij de herbeoordeling in bezwaar te betrekken. Dat de cijferlijst resultaten bevat van vóór het verstrijken van de in de selectieprocedure geldende inleverdeadline en de verklaring een toelichting bevat op een vóór het verstrijken van die deadline verrichte activiteit, doet hieraan niet af. Hierbij is van belang dat het Reglement het in te zenden inschrijfformulier met bijbehorende bewijsstukken vermeldt als beoordelingsobject bij de selectie voor de tweede fase van de selectieprocedure. Verder is van belang dat in het inschrijfformulier en de handleiding daarbij duidelijk is vermeld dat de inleverdeadline voor het formulier met bijlagen 31 januari 2021 is en dat het formulier en de bijlagen aan de in de handleiding vermelde vereisten moeten voldoen. Daarnaast is van belang dat in de handleiding is vermeld dat alleen rekening zal worden gehouden met een cijferlijst als deze is gewaarmerkt en daarin tevens is opgeroepen om bij vragen of onduidelijkheden contact met de selectiecommissie op te nemen, wat appellante niet voor het verstrijken van de deadline heeft gedaan. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellante,

en

het college van bestuur van de Vrije Universiteit, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 26 februari 2021 is appellante medegedeeld dat zij niet door is naar de tweede ronde van de decentrale selectie voor toelating tot de bacheloropleiding Geneeskunde in het studiejaar 2021-2022.

Bij beslissing van 16 juni 2021 heeft verweerder het daartegen door appellante gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Hiertegen heeft appellante beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 6 augustus 2021, waar appellante, bijgestaan door mr. J.R. van Damme, advocaat te Utrecht, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. F. Donner, zijn verschenen. Verder zijn aan de kant van verweerder drs. C.P.M. Vos en dr. L. Diergaarde verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellante heeft deelgenomen aan de decentrale selectie voor toelating tot de bacheloropleiding Geneeskunde in het studiejaar 2021-2022. Bij de beslissing van 26 februari 2021 is appellante medegedeeld dat zij niet door is naar de tweede ronde. Deze beslissing heeft verweerder bij de beslissing van 16 juni 2021 gehandhaafd. Verweerder heeft een door appellante in bezwaar overgelegde gewaarmerkte cijferlijst van 9 april 2021 en een nieuwe verklaring van een dermatoloog over het onderzoek 'Awareness voor huidkanker' niet bij de herbeoordeling in bezwaar betrokken. Volgens verweerder had appellante die stukken in het kader van de primaire besluitvorming moeten overleggen.

2.2. Appellante is het hiermee niet eens. Zij betoogt dat verweerder de in bezwaar overgelegde cijferlijst en verklaring bij de door artikel 7:11 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) voorgeschreven volledige heroverweging had moeten betrekken. Hierbij wijst zij erop dat de cijferlijst resultaten bevat van vóór het verstrijken van de in de selectieprocedure geldende inleverdeadline en de verklaring een toelichting bevat op een vóór het verstrijken van die deadline verrichte activiteit.

2.3. Artikel 7:11, eerste lid, van de Awb luidt: "Indien het bezwaar ontvankelijk is, vindt op grondslag daarvan een heroverweging van het bestreden besluit plaats."

Artikel 7:53, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) luidt: "Het instellingsbestuur kan per opleiding in verband met de beschikbare onderwijscapaciteit het maximum aantal studenten vaststellen dat voor de eerste maal kan worden ingeschreven voor de propedeutische fase van de desbetreffende opleiding. De vaststelling geschiedt voor een studiejaar. Indien in een opleiding geen propedeutische fase is ingesteld, wordt onder «propedeutische fase» mede verstaan de fase in een bacheloropleiding die samenvalt met de eerste periode in een opleiding met een studielast van 60 punten."
Het tweede lid luidt: "Het instellingsbestuur selecteert de aspirant-studenten in verband met de beschikbare onderwijscapaciteit uitsluitend op grond van kwalitatieve criteria. Het aantal soorten kwalitatieve selectiecriteria bedraagt ten minste twee."

Het derde lid luidt: "Het instellingsbestuur maakt tijdig de kwalitatieve selectiecriteria en de selectieprocedure bekend op grond waarvan de toelating zal plaatsvinden ingeval het aantal aspirant-studenten het maximum aantal, bedoeld in het eerste lid, zou overschrijden. Het instellingsbestuur stelt daartoe een reglement vast. Bij het vaststellen van het reglement houdt het instellingsbestuur rekening met de belangen van aspirant-studenten afkomstig uit de openbare lichamen Bonaire, Sint Eustatius en Saba onderscheidenlijk Aruba, Curaçao en Sint Maarten."

Het krachtens artikel 7:53, derde lid, van de WHW vastgestelde Reglement selectie en plaatsing (hierna: het Reglement) luidt, voor zover hier van belang: "Kandidaten sturen een inschrijfformulier in samen met bijbehorende bewijsstukken zoals getuigschriften en referenties. Uit de ingezonden formulieren selecteert Faculteit der Geneeskunde VU kandidaten voor de tweede fase van de selectieprocedure (circa 200 kandidaten)."

2.4. Het College is van oordeel dat verweerder, gelet op de aard van de decentrale selectieprocedure, waarbij een aanzienlijk aantal kandidaten binnen een tamelijk kort tijdsbestek op basis van gelijke criteria met elkaar wordt vergeleken, niet ingevolge artikel 7:11 van de Awb gehouden was de in bezwaar overgelegde cijferlijst en verklaring bij de herbeoordeling in bezwaar te betrekken. Dat de cijferlijst resultaten bevat van vóór het verstrijken van de in de selectieprocedure geldende inleverdeadline en de verklaring een toelichting bevat op een vóór het verstrijken van die deadline verrichte activiteit, doet hieraan

niet af. Hierbij is van belang dat het Reglement het in te zenden inschrijfformulier met bijbehorende bewijsstukken vermeldt als beoordelingsobject bij de selectie voor de tweede fase van de selectieprocedure. Verder is van belang dat in het inschrijfformulier en de handleiding daarbij duidelijk is vermeld dat de inleverdeadline voor het formulier met bijlagen 31 januari 2021 is en dat het formulier en de bijlagen aan de in de handleiding vermelde vereisten moeten voldoen. Daarnaast is van belang dat in de handleiding is vermeld dat alleen rekening zal worden gehouden met een cijferlijst als deze is gewaarmerkt en daarin tevens is opgeroepen om bij vragen of onduidelijkheden contact met de selectiecommissie op te nemen, wat appellante niet voor het verstrijken van de deadline heeft gedaan.
Het betoog faalt.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.D. Streefkerk, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. T. Hartsuiker, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2021/083.5**
Rechter(s):	mr. Drop
Datum uitspraak:	30 september 2021
Partijen:	appellante en Universiteit Utrecht
Trefwoorden:	decentrale selectie inzichtstoets persoonlijke omstandigheden rangnummer
Artikelen:	WHW: artikel 7.53, eerste lid Reglement selectie bachelor Geneeskunde: artikel 2 Reglement selectie bachelor Geneeskunde: artikel 8
Uitspraak:	ongegrond
Hoofdoverwegingen:	2.4.Het College is van oordeel dat verweerder niet wegens de door appellante aangevoerde persoonlijke omstandigheden of haar eigen inschatting van haar geschiktheid voor de opleiding hoefde af te wijken van de in de selectieprocedure tot stand gekomen ranking en haar, ondanks het niet-kansrijke rangnummer, tot de opleiding had moeten toelaten. Van procedurele onvolkomenheden is niet gebleken. Verder heeft verweerder de met een medisch stuk onderbouwde en door haar vader ter zitting van het College toegelichte zorgelijke gezondheidssituatie van appellante onder ogen gezien, maar een groter belang gehecht aan het toelaten van kandidaten overeenkomstig de vooraf vastgestelde regels en criteria. Hoewel ook het College inziet dat de gezondheidssituatie van appellante zorgelijk is, begrip heeft voor de wijze waarop appellante de toekenning van een niet-kansrijk rangnummer ervaart en onderkent dat dit een grote persoonlijke teleurstelling voor haar betekent, ziet het geen juridische grond om de beslissing van verweerder onjuist te achten. Hierbij neemt het College in aanmerking dat het aan appellante toegekende rangnummer niet op zichzelf staat. Het bij wijze van uitzondering toelaten van appellante tot de opleiding zou betekenen dat een andere kandidaat, die op basis van een kansrijk rangnummer eigenlijk voor toelating in aanmerking komt, zou moeten worden teleurgesteld. Het betoog van appellante slaagt niet.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van de Universiteit Utrecht, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 15 april 2021 is appellante het rangnummer 497 toegekend in het kader van de decentrale selectie voor toelating tot de bacheloropleiding Geneeskunde in het studiejaar 2021-2022.

Bij beslissing van 24 juni 2021 heeft verweerder het daartegen door appellante gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Hiertegen heeft appellante beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 16 augustus 2021, waar appellante, vertegenwoordigd door haar vader [naam 2], en verweerder, vertegenwoordigd door mr. J.J. van Beek, dr. A. van Royen-Kerkhof en I.K. Lawnik, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellante heeft deelgenomen aan de decentrale selectie voor toelating tot de bacheloropleiding Geneeskunde in het studiejaar 2021-2022. Bij de beslissing van 15 april 2021 is haar het rangnummer 497 toegekend. Omdat er slechts 304 opleidingsplaatsen beschikbaar zijn, geeft dit rangnummer een lage kans op toelating. Het toegekende rangnummer hangt samen met een ten opzichte van andere kandidaten minder goede score van appellante op de afgelegde kennis- en inzichtstoets. Bij de beslissing van 24 juni 2021 heeft verweerder het toegekende rangnummer gehandhaafd.

2.2. Appellante is het hiermee niet eens. Zij voert aan dat zij zich voor zowel de selectie voor het studiejaar 2020-2021 als die voor het studiejaar 2021-2022 zeer sterk heeft ingespannen en dat zij zeer gemotiveerd is voor de opleiding. Verder voert zij aan dat zij vorig jaar een kansrijker rangnummer toegekend had gekregen dan dit jaar en dat zij toen bijna tot de opleiding was toegelaten. Dat zij vorig jaar uiteindelijk niet is toegelaten, heeft haar zeer geraakt, waardoor zij niet meer gemotiveerd was voor de door haar gevolgde opleiding Biomedical Sciences. Zij heeft zich toen gefocust op de voorbereiding voor de selectie voor het studiejaar 2021-2022. De toekenning van het rangnummer 497 heeft zij als een zeer grote teleurstelling ervaren, omdat dit rangnummer volgens haar niet overeenkomt met de hoeveelheid kennis die zij inmiddels als gevolg van haar grondige voorbereiding bezit. Als gevolg hiervan zijn haar motivatie en toekomstperspectief verdwenen en is zij in een zware depressie geraakt. Zij voert verder aan dat de selectieprocedure dit jaar voor het eerst een kennis- en inzichtstoets bevatte. In eerdere jaren was dit een kennistoets. Volgens haar zou zij hoger hebben gescoord als ook dit jaar bij deze toets alleen kennisvragen waren gesteld. Verder wijst zij erop dat zij dit jaar beter voor de non-cognitieve toets heeft gescoord dan vorig jaar, en dat zij met de score van dit jaar vorig jaar mogelijk zou zijn toegelaten. Ten slotte voert zij aan dat zij zich juist op toelating aan de Universiteit Utrecht heeft gericht, omdat andere universiteiten selectiecriteria hebben die het haar onmogelijk maken om in de buurt van een kansrijk rangnummer te komen, en zij het door haar traumatische ervaringen met de selectieprocedures van de afgelopen twee jaar bovendien mentaal niet kan opbrengen om aan een eventuele nieuwe selectieprocedure deel te nemen.

2.3. Artikel 7:53, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek luidt: “Het instellingsbestuur kan per opleiding in verband met de beschikbare onderwijscapaciteit het maximum aantal studenten vaststellen dat voor de eerste maal kan worden ingeschreven voor de propedeutische fase van de desbetreffende opleiding. De vaststelling geschiedt voor een studiejaar. Indien in een opleiding geen propedeutische fase is ingesteld, wordt onder «propedeutische fase» mede verstaan de fase in een bacheloropleiding die samenvalt met de eerste periode in een opleiding met een studielast van 60 punten.”
Het tweede lid luidt: “Het instellingsbestuur selecteert de aspirant-studenten in verband met de beschikbare onderwijscapaciteit uitsluitend op grond van kwalitatieve criteria. Het aantal soorten kwalitatieve selectiecriteria bedraagt ten minste twee.”
Het derde lid luidt: “Het instellingsbestuur maakt tijdig de kwalitatieve selectiecriteria en de selectieprocedure bekend op grond waarvan de toelating zal plaatsvinden ingeval het aantal aspirant-studenten het maximum aantal, bedoeld in het eerste lid, zou overschrijden. Het instellingsbestuur stelt daartoe een reglement vast. Bij het vaststellen van het reglement houdt het instellingsbestuur rekening met de belangen van aspirant-studenten afkomstig uit de openbare lichamen Bonaire, Sint Eustatius en Saba onderscheidenlijk Aruba, Curaçao en Sint Maarten.”

Artikel 2, vierde lid, van het Reglement selectie bachelor Geneeskunde Collegejaar 2021-2022 (hierna: het Reglement) luidt: “Een kandidaat mag maximaal twee maal deelnemen aan de selectie voor de opleiding.”

Het vijfde lid luidt: “Het volledige aantal van 304 beschikbare plaatsen zal via selectie worden ingevuld.”
Artikel 4 luidt, voor zover thans van belang: “De opleiding richt de selectie vooral op aankomende studenten die zich vanaf het begin willen inzetten voor de studie. Een indicatie hiervan wordt verkregen door een studietaak op te geven tijdens het eindexamenjaar. Daarnaast beoogt de opleiding studenten aan te trekken met een goede aanleg voor professioneel gedrag. Dat leidt tot de volgende criteria:
1. Aantoonbare bereidheid en het vermogen tot het leveren van studie-inspanning ter voorbereiding op de opleiding. Dit wordt geoperationaliseerd in het vragen van voorbereiding voor en het laten afleggen van een kennis- en inzichtstoets aan het eind van een vastgestelde periode (maximale studietijd: begin december tot half februari; toets op de selectiedag). Aan elke kandidaat wordt een score toegekend voor de kennis- en inzichtstoets.”
Artikel 8, eerste lid, luidt: “De uitslag van de selectie wordt vastgesteld op basis van de beoordeling van de selectiecriteria zoals gespecificeerd in artikel 4 van dit reglement.”
Het tweede lid luidt: “De beoordeling van de selectiecriteria geschiedt voor alle kandidaten op gelijke wijze; er wordt geen rekening gehouden met bijzondere omstandigheden van kandidaten voorafgaand aan of tijdens het doorlopen van de selectieprocedure.”

2.4.Het College is van oordeel dat verweerder niet wegens de door appellante aangevoerde persoonlijke omstandigheden of haar eigen inschatting van haar geschiktheid voor de opleiding hoefde af te wijken van de in de selectieprocedure tot stand gekomen ranking en haar, ondanks het niet-kansrijke rangnummer, tot de opleiding had moeten toelaten. Van procedurele onvolkomenheden is niet gebleken. Verder heeft verweerder de met een medisch stuk onderbouwde en door haar vader ter zitting van het College toegelichte zorgelijke gezondheidssituatie van appellante onder ogen gezien, maar een groter belang gehecht aan het toelaten van kandidaten overeenkomstig de vooraf vastgestelde regels en criteria. Hoewel ook het College inziet dat de gezondheidssituatie van appellante zorgelijk is, begrip heeft voor de wijze waarop appellante de toekenning van een niet-kansrijk rangnummer ervaart en onderkent dat dit een grote persoonlijke teleurstelling voor haar betekent, ziet het geen juridische grond om de beslissing van verweerder onjuist te achten. Hierbij neemt het College in aanmerking dat het aan appellante toegekende rangnummer niet op zichzelf staat. Het bij wijze van uitzondering toelaten van appellante tot de opleiding zou betekenen dat een andere kandidaat, die op basis van een kansrijk rangnummer eigenlijk voor toelating in aanmerking komt, zou moeten worden teleurgesteld.
Het betoog van appellante slaagt niet.

2.5. Ten overvloede stelt het College vast dat deze zaak niet gaat over de vraag of verweerder appellante wegens haar persoonlijke omstandigheden de gelegenheid zou moeten bieden om voor een derde keer aan de selectieprocedure deel te nemen. Dat appellante niet nog een derde keer kan deelnemen aan de decentrale selectie voor toelating tot de bacheloropleiding Geneeskunde aan de Universiteit Utrecht vloeit immers niet voort uit de hier aan de orde zijnde beslissing maar uit artikel 2, vierde lid, van het Reglement.

2.6. Het beroep is ongegrond.

2.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.Th. Drop, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. T. Hartsuiker, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2021/084.5**
Rechter(s):	mr. Drop
Datum uitspraak:	26 november 2021
Partijen:	appellante en Universiteit Leiden
Trefwoorden:	coronasituatie COVID-19 decentrale selectie dyslexie rangnummer Wet gelijke behandeling op grond van handicap of chronische ziekte
Artikelen:	WHW: artikel 7.53, eerste lid Wgb: artikel 1, aanhef en onder a Wgb: artikel 2, eerste lid Wgb: artikel 5b eerste lid, aanhef en onder c Selectiereglement: artikel 3
Uitspraak:	gegrond
Hoofdoverwegingen:	2.4. Zoals het College eerder heeft overwogen (uitspraak van 14 oktober 2020 in zaak nr. CBHO 2020/082.5; www.cbho.nl) heeft de wetgever met betrekking tot de decentrale selectie en derhalve tot de daarbij in aanmerking te nemen bijzondere kwalificaties en selectiecriteria aan het instellingsbestuur een zeer grote beleidsruimte toegekend. Dat het instellingsbestuur deze mate van beleidsruimte heeft, betekent echter niet dat het de werking van de Wgb al dan niet bij reglement, kan beperken. De omstandigheid dat, zoals verweerder stelt, is gehandeld conform artikel 4, achtste lid, van het Selectiereglement leidt daarom niet zonder meer tot het oordeel dat het bestreden besluit in stand kan blijven. 2.5. Verweerder wijst erop dat alle kandidaten extra tijd hebben gehad voor de reflectietoets. Daargelaten of aldus is gehandeld conform het Selectiereglement, is daarmee naar het oordeel van het College gehandeld in strijd met de Wgb. Zoals het College eerder heeft overwogen (uitspraak van 13 februari 2018 in zaak nr. CBHO 2017/126.5; www.cbho.nl) kan het bieden van een ruimere tijd voor alle deelnemers niet als een doeltreffende aanpassing als bedoeld in artikel 2, eerste lid, van de Wgb worden aangemerkt. Deelnemers met dyslexie worden door het bieden van ruimere tijd aan alle deelnemers immers niet gecompenseerd in het nadeel dat zij door hun stoornis hebben ten opzichte van de deelnemers zonder dyslexie. Daarnaast heeft verweerder onvoldoende weersproken dat de mogelijkheid om op het scherm in te zoomen niet een voor dyslectische personen geschikte methode is om een groter lettertype te verkrijgen, zodat dit niet als doeltreffende aanpassing kan worden beschouwd. Verder is het College van oordeel dat verweerder onvoldoende heeft onderzocht welke inspanningen nodig waren om appellante bij het maken van de BMAT en de reflectietoets gebruik te laten maken van, naar niet door verweerder is betwist, in verband met de ernstige dyslexie van appellante noodzakelijke voorleessoftware, spellingcontrole en een groter lettertype met toepassing van daarvoor ontwikkelde software. Niet is gebleken dat verweerder naar aanleiding van het geval van appellante contact heeft gehad met de twee bedrijven die de toetssoftware verzorgden, om te bevorderen dat zo veel mogelijk aan de behoeften van appellante zou worden tegemoetgekomen. Dat

de reflectietoets niet op spelling en zinsconstructie werd beoordeeld, betekent niet dat appellante, zoals door verweerder gesteld, zich in zoverre in dezelfde situatie bevond als niet-dyslectische kandidaten, alleen al omdat voor de reflectietoets drie vragen moesten worden gelezen.
Voor zover verweerder zich op het standpunt stelt dat appellante niet onevenredig is benadeeld doordat zij niet van alle gevraagde faciliteiten gebruik heeft kunnen maken, is het College van oordeel dat dit standpunt de ongegrondverklaring van het bezwaar niet kan dragen. Bij de toepassing van de Wgb is immers niet van belang of de betrokken kandidaat door het niet verkrijgen van de benodigde aanpassingen onevenredig is benadeeld, maar of de betrokken onderwijsinstelling zich voldoende heeft ingespannen om die aanpassingen tot stand te brengen. Van voldoende inspanningen is in dit geval niet gebleken.
Het betoog slaagt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellante,

en

het college van bestuur van de Universiteit Leiden, verweerder.

1. <u>Procesverloop</u>

Bij beslissing van 15 april 2021 is appellante het rangnummer 472 toegekend in het kader van de decentrale selectie voor toelating tot de bacheloropleiding Geneeskunde in het studiejaar 2021-2022.

Bij beslissing van 5 juli 2021 heeft verweerder het daartegen door appellente gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Hiertegen heeft appellante beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 16 augustus 2021, waar appellante, bijgestaan door haar moeder, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. F.R. Schouten-Korwa, zijn verschenen. Aan de kant van verweerder is voorts J.M.M. Nivard verschenen.

2. <u>Overwegingen</u>

2.1. Appellante heeft deelgenomen aan de decentrale selectie voor toelating tot de bacheloropleiding Geneeskunde in het studiejaar 2021-2022. Wegens de coronasituatie heeft de selectie volledig online plaatsgevonden. De eerste selectieronde bestond uit het afleggen van een Biomedical Admission Test (hierna: BMAT). De tweede selectieronde bestond onder andere uit het afleggen van een reflectietoets. Appellante heeft aan het begin van de selectieprocedure verzocht om haar in verband met haar ernstige dyslexie bijzondere faciliteiten, bestaande uit extra tijd, voorleessoftware, spellingcontrole en een groter lettertype, toe te kennen. Bij e-mailbericht van 12 februari 2021 is haar medegedeeld dat zij 25% extra tijd voor het afleggen de BMAT zal krijgen en de overige gevraagde faciliteiten niet worden toegestaan.
Bij de beslissing van 15 april 2021 is appellante het rangnummer 472 toegekend. Omdat er slechts 320

opleidingsplaatsen beschikbaar zijn, komt appellante op basis van het haar toegekende rangnummer niet voor toelating in aanmerking. Tegen het toegekende rangnummer heeft appellante bezwaar gemaakt. Volgens haar heeft de universiteit haar onvoldoende bijzondere faciliteiten toegekend. Verder is tijdens de reflectietoets, door technische problemen aan de kant van het bedrijf dat de online afname ervan verzorgde, een chaotische situatie ontstaan, waardoor zij als dyslectisch persoon in het bijzonder is getroffen. Bij de beslissing van 5 juli 2021 heeft verweerder het toegekende rangnummer gehandhaafd. Volgens verweerder heeft hij met betrekking tot de decentrale selectie een zeer grote beleidsvrijheid en is appellante terecht en in overeenstemming met artikel 4, zevende en achtste lid, van het Reglement Selectie & Plaatsing Universiteit Leiden Bachelor opleiding Geneeskunde 2021-2022 (hierna: het Selectiereglement) alleen voor het afleggen van de BMAT een bijzondere faciliteit, bestaande uit 25% extra tijd, toegekend. Voor het afleggen van de reflectietoets was 60 minuten beschikbaar, maar deze toets kon in 45 minuten worden gemaakt, zodat het niet nodig was om ook hiervoor extra tijd toe te kennen. De gevraagde voorleessoftware kon niet worden ingepast in de online toetsomgeving, zodat toekenning van deze faciliteit niet gevergd kon worden. Verder konden het lettertype en de schermgrootte bij het afleggen van de toetsen zonder extra software worden aangepast en als dit niet het geval zou zijn geweest, zou het toekennen van speciale software hiervoor niet kunnen worden gevergd.

Volgens verweerder heeft appellante er zelf voor gekozen om deel te nemen aan de door de universiteit ingerichte selectieprocedure en kon het haar op voorhand duidelijk zijn op welke bijzondere faciliteiten zij aanspraak had. Verder is geen sprake van ongelijke behandeling ten opzichte van andere dyslectische kandidaten en zijn dyslectische kandidaten door toepassing van de voorschriften in het Selectiereglement niet onevenredig benadeeld. De reflectieopdracht is verder alleen op inhoud beoordeeld, niet op spelling en zinsconstructie, zodat dyslectische kandidaten in zoverre niet in een andere positie verkeren dan kandidaten zonder dyslexie. In verband met de technische problemen tijdens de reflectieopdracht is de beschikbare tijd voor alle kandidaten aangepast van 60 naar 120 minuten en appellante is hierdoor ten opzichte van de andere kandidaten niet benadeeld. Verder heeft appellante tijdens de technische storing geen contact opgenomen met de universiteit of het bedrijf dat de afname van de reflectietoets verzorgde en had appellante gebruik kunnen maken van de mogelijkheid om tijdens de storing de antwoorden voor de reflectietoets voorlopig in een tekstverwerkingsprogramma op de eigen computer te schrijven, aldus verweerder.

2.2. Appellante is het hiermee niet eens. Zij betoogt dat haar onvoldoende bijzondere faciliteiten zijn geboden ter compensatie van de beperkingen die zij als gevolg van haar ernstige dyslexie bij het afleggen van online toetsen ondervindt, waardoor de Wet gelijke behandeling op grond van handicap of chronische ziekte (hierna: de Wgb) is geschonden. Zij voert aan dat haar verzoek om toekenning van bijzondere faciliteiten had moeten worden beoordeeld aan de hand van haar verzoek en de daarbij gevoegde dyslexie-verklaring, waaruit blijkt dat zij voor alle toetsen extra tijd, voorleessoftware, spellingcontrole en een groter lettertype nodig heeft. Volgens haar kan de aard en de ernst van dyslexie per persoon verschillen en is bij de toekenning van faciliteiten maatwerk nodig. Verder voert zij aan dat haar vóór afname van de toetsen nooit kenbaar is gemaakt dat de mogelijkheid bestond om het lettertype te vergroten. Die vergroting had bovendien moeten worden bereikt door op het scherm in te zoomen, wat volgens haar niet helpt, omdat door het inzoomen tekst gedeeltelijk van het beeldscherm verdwijnt en het lezen wordt bemoeilijkt. Ten slotte voert zij aan dat verweerder heeft miskend dat een technisch probleem waardoor de online toetsomgeving uitvalt een dyslectische kandidaat zwaarder raakt dan een niet-dyslectische kandidaat, dat zij er door gebrekkige communicatie aan de kant van de universiteit niet van op de hoogte was dat de tijd voor het afleggen van de reflectietoets was verlengd van 60 tot 120 minuten en dat de tijdverlenging voor alle kandidaten gold.

2.3. Artikel 1, aanhef en onder a, van de Wgb luidt: “In deze wet wordt verstaan onder […] onderscheid: direct en indirect onderscheid, alsmede de opdracht daartoe[.]”
Artikel 2, eerste lid, luidt: “Het verbod van onderscheid houdt mede in dat degene, tot wie dit verbod zich richt, gehouden is naar gelang de behoefte doeltreffende aanpassingen te verrichten, tenzij deze voor hem een onevenredige belasting vormen.”

Artikel 5b, eerste lid, aanhef en onder c, luidt: “Onderscheid is verboden bij het aanbieden van of verlenen van toegang tot goederen of diensten en bij het sluiten, uitvoeren of beëindigen van overeenkomsten ter zake, alsmede bij het geven van loopbaanoriëntatie en advies of voorlichting over school- of beroepskeuze, indien dit geschiedt […] door instellingen die werkzaam zijn op het gebied van volkshuisvesting, welzijn, gezondheidszorg, cultuur of onderwijs[.]”

Artikel 7.53, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) luidt: “Het instellingsbestuur kan per opleiding in verband met de beschikbare onderwijscapaciteit het maximum aantal studenten vaststellen dat voor de eerste maal kan worden ingeschreven voor de propedeutische fase van de desbetreffende opleiding. De vaststelling geschiedt voor een studiejaar. Indien in een opleiding geen propedeutische fase is ingesteld, wordt onder «propedeutische fase» mede verstaan de fase in een bacheloropleiding die samenvalt met de eerste periode in een opleiding met een studielast van 60 punten.”

Het tweede lid luidt: “Het instellingsbestuur selecteert de aspirant-studenten in verband met de beschikbare onderwijscapaciteit uitsluitend op grond van kwalitatieve criteria. Het aantal soorten kwalitatieve selectiecriteria bedraagt ten minste twee.”
Het derde lid luidt: “Het instellingsbestuur maakt tijdig de kwalitatieve selectiecriteria en de selectieprocedure bekend op grond waarvan de toelating zal plaatsvinden ingeval het aantal aspirant-studenten het maximum aantal, bedoeld in het eerste lid, zou overschrijden. Het instellingsbestuur stelt daartoe een reglement vast. Bij het vaststellen van het reglement houdt het instellingsbestuur rekening met de belangen van aspirant-studenten afkomstig uit de openbare lichamen Bonaire, Sint Eustatius en Saba onderscheidenlijk Aruba, Curaçao en Sint Maarten.”
Het vierde lid luidt: “Het instellingsbestuur schrijft niet meer studenten in dan het maximum aantal dat het instellingsbestuur in verband met de beschikbare capaciteit heeft vastgesteld.”

Artikel 3, vierde lid, van het Selectiereglement luidt: “Voor het studiejaar zijn maximaal 320 voltijdplaatsen beschikbaar en geen deeltijdplaatsen.”
Artikel 4, zevende lid, luidt: “Een kandidaat die in verband met een functiebeperking, bijvoorbeeld dyslexie, gebruik wil maken van bijzondere faciliteiten dient dit direct bij de aanmelding, dan wel uiterlijk 31 januari 2021 kenbaar te maken middels een service aanvraag in uSis. Het verzoek moet in ieder geval voldoen aan de volgende voorwaarden:
a. Het verzoek maakt duidelijk om welke functiebeperking het gaat.
b. Het verzoek gaat vergezeld van een officiële verklaring van de onderwijsinstelling waar de kandidaat op dit moment onderwijs volgt of waar de kandidaat meest recent onderwijs heeft gevolgd, ondertekend door de onderwijsinstelling en voorzien van een afgiftedatum en waarin is aangegeven welke faciliteit door de onderwijsinstelling aan de kandidaat is/was toegekend op basis van zijn/haar functiebeperking. De verklaring mag op 31 januari 2021 niet ouder zijn dan twee jaar.
c. Het verzoek gaat, indien van toepassing, tevens vergezeld van een officiële medische of psychologische verklaring betreffende de functiebeperking, afgegeven door een daartoe bevoegde persoon en voorzien van een datum van afgifte. In geval van dyslexie wordt onder 'bevoegde persoon' verstaan een persoon die volgens de Stichting Dyslexie Nederland bevoegd is tot afgifte van een dergelijke verklaring.
d. Het verzoek wordt in ieder geval afgewezen, indien het niet voldoet aan de voorwaarden onder a, b en, indien van toepassing, c.”
Het achtste lid luidt: “De geboden bijzondere faciliteit bestaat uit extra toetstijd en/of aanpassing van de grootte van het lettertype.”

2.4. Zoals het College eerder heeft overwogen (uitspraak van 14 oktober 2020 in zaak nr. CBHO 2020/082.5; www.cbho.nl) heeft de wetgever met betrekking tot de decentrale selectie en derhalve tot de daarbij in aanmerking te nemen bijzondere kwalificaties en selectiecriteria aan het instellingsbestuur een zeer grote beleidsruimte toegekend.
Dat het instellingsbestuur deze mate van beleidsruimte heeft, betekent echter niet dat het de werking van de Wgb al dan niet bij reglement, kan beperken. De omstandigheid dat, zoals verweerder stelt, is

gehandeld conform artikel 4, achtste lid, van het Selectiereglement leidt daarom niet zonder meer tot het oordeel dat het bestreden besluit in stand kan blijven.

2.5. Verweerder wijst erop dat alle kandidaten extra tijd hebben gehad voor de reflectietoets. Daargelaten of aldus is gehandeld conform het Selectiereglement, is daarmee naar het oordeel van het College gehandeld in strijd met de Wgb. Zoals het College eerder heeft overwogen (uitspraak van 13 februari 2018 in zaak nr. CBHO 2017/126.5; www.cbho.nl) kan het bieden van een ruimere tijd voor alle deelnemers niet als een doeltreffende aanpassing als bedoeld in artikel 2, eerste lid, van de Wgb worden aangemerkt. Deelnemers met dyslexie worden door het bieden van ruimere tijd aan alle deelnemers immers niet gecompenseerd in het nadeel dat zij door hun stoornis hebben ten opzichte van de deelnemers zonder dyslexie. Daarnaast heeft verweerder onvoldoende weersproken dat de mogelijkheid om op het scherm in te zoomen niet een voor dyslectische personen geschikte methode is om een groter lettertype te verkrijgen, zodat dit niet als doeltreffende aanpassing kan worden beschouwd.
Verder is het College van oordeel dat verweerder onvoldoende heeft onderzocht welke inspanningen nodig waren om appellante bij het maken van de BMAT en de reflectietoets gebruik te laten maken van, naar niet door verweerder is betwist, in verband met de ernstige dyslexie van appellante noodzakelijke voorleessoftware, spellingcontrole en een groter lettertype met toepassing van daarvoor ontwikkelde software. Niet is gebleken dat verweerder naar aanleiding van het geval van appellante contact heeft gehad met de twee bedrijven die de toetssoftware verzorgden, om te bevorderen dat zo veel mogelijk aan de behoeften van appellante zou worden tegemoetgekomen. Dat de reflectietoets niet op spelling en zinsconstructie werd beoordeeld, betekent niet dat appellante, zoals door verweerder gesteld, zich in zoverre in dezelfde situatie bevond als niet-dyslectische kandidaten, alleen al omdat voor de reflectietoets drie vragen moesten worden gelezen.
Voor zover verweerder zich op het standpunt stelt dat appellante niet onevenredig is benadeeld doordat zij niet van alle gevraagde faciliteiten gebruik heeft kunnen maken, is het College van oordeel dat dit standpunt de ongegrondverklaring van het bezwaar niet kan dragen. Bij de toepassing van de Wgb is immers niet van belang of de betrokken kandidaat door het niet verkrijgen van de benodigde aanpassingen onevenredig is benadeeld, maar of de betrokken onderwijsinstelling zich voldoende heeft ingespannen om die aanpassingen tot stand te brengen. Van voldoende inspanningen is in dit geval niet gebleken.
Het betoog slaagt.

2.6. Het beroep is gegrond. De beslissing van verweerder van 5 juli 2021 moet worden vernietigd.

2.7. Van proceskosten die voor vergoeding in aanmerking komen, is niet gebleken.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het college van bestuur van de Universiteit Leiden van 5 juli 2021;
III. gelast dat het college van bestuur van de Universiteit Leiden aan appellante het door haar voor de behandeling van het beroep betaalde griffierecht ten bedrage van € 49,00 (zegge: negenenveertig euro) vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.Th. Drop, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. T. Hartsuiker, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2021/085.1 en 2021/085**
Rechter(s):	mr. Lubberdink
Datum uitspraak:	27 september 2021
Partijen:	appellant en CBE Radboud Universiteit Nijmegen
Trefwoorden:	Corona COVID-19 fair play flexibele knip harde knip motiveringsbeginsel persoonlijke omstandigheden rechtszekerheidsbeginsel studeerbare opleiding studievertraging toelatingseis vooringenomenheid voorlopige voorziening
Artikelen:	WHW: artikel 7.30b, eerste lid WHW: artikel 7.66, tweede lid Awb: artikel 8:81 Awb: artikel 8:86, eerste lid OER: artikel 42 OER: Bijlage II, artikel 1 Pre-masterregeling: artikel 5
Uitspraak:	Beroep ongegrond, verzoek afgewezen.
Hoofdoverwegingen:	2.8.1. Terecht is geconcludeerd dat verzoeker ten tijde van het nemen van de beslissing op het verzoek niet voldeed aan de toelatingseis als bedoeld in artikel 5, vierde lid, van de Pre-masterregeling, nu verzoeker zijn hbo-diploma nog niet had behaald. Het CBE heeft de examencommissie terecht gevolgd in het oordeel dat in het geval van verzoeker geen sprake is van bijzondere omstandigheden die nopen tot afwijking van de toelatingseis. Daarbij zijn de belangen van verzoeker volgens de voorzieningenrechter zorgvuldig afgewogen. Niet gebleken is dat verzoeker te maken had met een onvoldoende studeerbare opleiding. Het CBE heeft toegelicht dat een opleiding pas dan onvoldoende studeerbaar is als deze zo is ingericht dat een student daardoor niet in staat is het afsluitend examen met goed gevolg af te leggen binnen de periode die daarvoor staat. Een niet-studeerbaar programma kan ontstaan doordat vakken niet meer kunnen worden gevolgd of wanneer examens niet goed op elkaar aansluiten. De voorzieningenrechter stelt vast dat dit bij verzoeker niet het geval is geweest, althans dat dit onvoldoende is onderbouwd. Verder is niet aannemelijk dat verzoeker als gevolg van de situatie rondom corona niet eerder kon afstuderen. Verzoeker heeft reeds in het eerste kwartaal van 2020 aangegeven bijna klaar te zijn met het afronden van zijn hbo-opleiding. Hij heeft er echter zelf voor gekozen om zijn afstuderen op te schorten. Op 29 april 2020 had verzoeker alle vijf vakken van de vooruitgeschoven pre-master gehaald, maar hij heeft pas op 18 januari 2021 zijn hbo-afstudeeropdracht ingeleverd. Ter zitting van de voorzieningenrechter is gebleken dat verzoeker hier bewust voor gekozen heeft. Verzoeker heeft zijn afstudeeropdracht uitgebreid; hij wilde niet stilzitten en het onderwerp is volgens verzoeker van belang binnen de accountancy. Dat verzoeker vervolgens niet tijdig zijn hbo-diploma heeft behaald, dient daarom voor zijn rekening en risico te komen.

Het CBE heeft verder op goede gronden geconcludeerd dat de situatie in zaaknummer 15.039 niet vergelijkbaar is met die van verzoeker, zodat die beslissing geen rol kan spelen in deze zaak.
Verzoeker heeft inmiddels op 23 februari 2021 zijn hbo-diploma behaald, zodat hij per die datum voldoet aan de toelatingseis. De voorzieningenrechter acht het standpunt van de examencommissie dat een verlate inschrijving voor de cursus Bachelor's Thesis niet wenselijk is, niet kennelijk onredelijk. De cursus was al op 25 januari 2021 van start gegaan. De inschrijvingsdeadline was op 10 januari 2021. Verzoeker had op zijn vroegst per 1 maart 2021 ingeschreven kunnen worden voor de cursus, maar op dat moment was de cursus al vijf weken gestart. Gelet op de omvang van en begeleiding bij de cursus, is het naar het oordeel van het College daarom niet kennelijk onredelijk dat de examencommissie heeft geweigerd om verzoeker vijf weken na de start van deze cursus alsnog te laten instromen. Het CBE heeft verder aangegeven, en de voorzieningenrechter kan dit volgen, dat het ondoenlijk is om uitsluitend voor verzoeker bijvoorbeeld het onderwijsrooster aan te passen. Gelet op het voorgaande, heeft de universiteit ook geen reden hoeven te zien voor afwijking van de flexibele knipregeling of harde knipregeling.
2.8.2. Omdat zich geen bijzondere omstandigheden voordoen die nopen tot afwijking van de toelatingseis en er ook geen andere gronden zijn die afwijking van de eis rechtvaardigen, was de universiteit naar het oordeel van de voorzieningenrechter evenmin gehouden om de door verzoeker aangedragen alternatieven om de thesis te halen, nader te onderzoeken. De voorzieningenrechter gaat om die reden ook voorbij aan het punt of verzoeker al dan niet een concreet verzoek voor alternatieven heeft ingediend.
2.8.3. De voorzieningenrechter acht het standpunt van de universiteit afdoende gemotiveerd. Er is volgens de voorzieningenrechter verder geen sprake van schending van het rechtszekerheidsbeginsel. Het moet voor verzoeker op voorhand voldoende duidelijk zijn geweest dat hij pas na het bepalen van zijn hbo-diploma rechtstreeks toelaatbaar was tot het resterende deel van de pre-master voor hbo-instromers. Er is evenmin sprake van strijd met het gelijkheidsbeginsel. In september 2019 was sprake van een andere, niet vergelijkbare situatie. Appellant is – anders dan in september 2019 – niet toelaatbaar tot de cursus Bachelor's Thesis wegens het (op het moment van de uiterste inschrijfdatum) niet voldoen aan de toelatingseis bedoeld in artikel 5, vierde lid, van de Pre-masterregeling. Naar het oordeel van de voorzieningenrechter is ook geen sprake van schending van het beginsel van fair play. Niet aannemelijk is dat van de zijde van De Vaal sprake is geweest van vooringenomenheid bij behandeling van het toelatingsverzoek.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Radboud Universiteit Nijmegen (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 5 februari 2021 heeft de examencommissie Economie en Bedrijfseconomie (hierna: de

examencommissie) het verzoek van verzoeker om toelating tot het resterende deel van de vooruitgeschoven
pre-masteropleiding Accounting & Control, afgewezen.

Bij beslissing van 2 juni 2021 heeft het CBE het daartegen door verzoeker ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft verzoeker beroep bij het College ingesteld. Ook heeft verzoeker de voorzieningenrechter van het College verzocht een voorlopige voorziening te treffen.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Verzoeker heeft nadere stukken ingediend.

De voorzieningenrechter heeft de zaak ter zitting behandeld op 27 augustus 2021, waar verzoeker en het CBE, vertegenwoordigd door mr. M. Steenbergen, werkzaam bij de Radboud Universiteit Nijmegen (hierna: de universiteit), aanwezig waren. Voorts was aanwezig dr. A. de Vaal, secretaris van de examencommissie (hierna: De Vaal).

2. <u>Overwegingen</u>

2.1. Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW), gelezen in verbinding met artikel 8:81 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb), kan op verzoek een voorlopige voorziening worden getroffen, indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.
Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de WHW, gelezen in verbinding met artikel 8:86, eerste lid, van de Awb, kan de voorzieningenrechter na behandeling ter zitting van het verzoek om een voorlopige voorziening, indien hij van oordeel is dat nader onderzoek redelijkerwijs niet kan bijdragen aan de beoordeling van de zaak, onmiddellijk uitspraak doen in de hoofdzaak indien partijen daarmee instemmen.

2.2. Partijen hebben ter zitting van de voorzieningenrechter verklaard in te stemmen met het doen van uitspraak in de hoofdzaak. Omdat nader onderzoek redelijkerwijs niet kan bijdragen aan de beoordeling van de zaak, zal de voorzieningenrechter onmiddellijk uitspraak doen in de hoofdzaak.

2.3. Ingevolge artikel 7.30b, eerste lid, van de WHW geldt voor de inschrijving voor een masteropleiding in het wetenschappelijk onderwijs of voor een masteropleiding in het hoger beroepsonderwijs als toelatingseis:
het bezit van een graad Bachelor in het wetenschappelijk onderwijs onderscheidenlijk een graad Bachelor in het hoger beroepsonderwijs; of
het bezit van kennis, inzicht en vaardigheden op het niveau van een graad Bachelor in het wetenschappelijk onderwijs onderscheidenlijk een graad Bachelor in het hoger beroepsonderwijs.
Ingevolge het tweede lid kan het instellingsbestuur naast de eisen, bedoeld in het eerste lid, kwalitatieve toelatingseisen vaststellen. Deze eisen worden opgenomen in de onderwijs- en examenregeling.

Ingevolge artikel 4, eerste lid, van de Onderwijs- en examenregeling MSc Economics, studiejaar 2020-2021, van de universiteit (hierna: de OER) schrijft het college van bestuur de student in die voldoet aan de voor inschrijving aan de universiteit geldende toelatingseisen en -procedures zoals bedoeld en omschreven in hoofdstuk IV van de Regeling Inschrijving van de universiteit. De relevante toelatingseisen en -procedures zijn als bijlage II bij de OER aangehecht.

Ingevolge artikel 1, vierde lid, van bijlage II van de OER worden aan het begin van het collegejaar tot de opleiding toegelaten degene die de pre-master of de minor Recht en Economie met goed gevolg geheel hebben afgerond, mits zij ook voldoen aan de andere toelatingsvereisten vermeld in de pre-masterregeling.

Ingevolge het achtste lid dienen studenten die deelnemen aan een specialisatie van een opleiding waarvan de voertaal Engels is, over een voldoende beheersing van de Engelse taal te beschikken. Aan deze eis is voldaan als de student voldoet aan één van de voorwaarden, waaronder: de student heeft met goed gevolg een master- of bacheloropleiding afgerond aan een Nederlandse hbo-instelling en een pre-master voor hbo-instromers afgerond.

Ingevolge artikel 42, tweede lid, van de OER is de examencommissie bevoegd om in een individueel geval en op grond van bijzondere omstandigheden van een student een besluit te nemen dat afwijkt van de OER. Dit besluit mag de rechten van de student – zoals die zijn vastgelegd in de OER – niet inperken.

Ingevolge artikel 5, eerste lid, van de Pre-masterregeling FdM, studiejaar 2020-2021, van de universiteit (hierna: de Pre-masterregeling) kunnen hbo-studenten tijdens een relevante hbo-opleiding maximaal vijf onderwijseenheden uit het hbo pre-masterprogramma volgen. Of deze mogelijkheid bestaat en om welke onderwijseenheden het gaat en of hiervoor een bepaalde volgorde geldt, is per opleiding vastgelegd in het opleidingsspecifieke deel van deze regeling.
Ingevolge het tweede lid gelden voor toelating tot de gedeeltelijke vooruitgeschoven hbo-premaster de volgende voorwaarden:
de student heeft in de relevante hbo-opleiding minimaal 150 EC of het equivalent daarvan behaald met een ongewogen gemiddelde van 7,5 over alle tot dan toe behaalde cijfers, of
de student heeft in de relevante hbo-opleiding minimaal 150 EC of het equivalent daarvan behaald met een ongewogen gemiddelde van tussen 7,0 en 7,5 over alle tot dan toe behaalde cijfers en stuurt een motivatiebrief, op basis waarvan de examencommissie van de betrokken opleiding van de Faculteit beslist of deze student wordt toegelaten.
Ingevolge het derde lid dienen alle studenten als bedoeld in het eerste lid tevens een toestemmingsverklaring van de hbo-opleiding en een toestemmingsverklaring van de examencommissie van de betrokken opleiding van de Faculteit over te leggen.
Ingevolge het vierde lid is een op basis van het eerste tot en met derde lid toegelaten student na het behalen van het hbo-diploma rechtstreeks toelaatbaar tot het resterende gedeelte van de pre-master voor hbo-instromers.

2.4. Verzoeker is een zogenoemde hbo-instromer. Hij heeft vanaf 19 september 2019 gebruik gemaakt van de mogelijkheid om tijdens zijn hbo-opleiding via pre-master Accounting & Control maximaal vijf onderwijseenheden uit het pre-masterprogramma te behalen. Pas na het behalen van het hbo-diploma is hij rechtstreeks toelaatbaar tot het resterende gedeelte van de pre-master voor hbo-instromers. Het resterende gedeelte van de pre-master bestaat uit het vak Topics in Business Economics en de cursus Bachelor‘s Thesis.

2.5. Verzoeker heeft verzocht om toegelaten te worden tot het resterende gedeelte van de pre-master. De examencommissie heeft het verzoek op 5 februari 2021 afgewezen omdat verzoeker zijn hbo-diploma nog niet had behaald en daarmee niet voldeed aan de toelatingsvoorwaarden van het resterende gedeelte van het pre-masterprogramma. Verzoeker had tussentijds via Studielink een verzoek tot toelating tot die vakken ingediend en was hiervoor voorwaardelijk toegelaten. Op dezelfde dag als die van de afwijzing van het verzoek, is deze inschrijving in Studielink automatisch geannuleerd.
Op 10 februari 2021 heeft verzoeker zijn hbo-afstudeeropdracht verdedigd. Op 22 februari 2021 is het resultaat daarvan vastgelegd en ontving verzoeker een gewaarmerkte cijferlijst. Op 23 februari 2021 heeft verzoeker een officieel getuigschrift van zijn hbo-opleiding ontvangen.

Ter zitting van het CBE heeft de examencommissie haar standpunt als volgt nader toegelicht. Verzoeker was niet gerechtigd om deel te nemen aan de nog resterende vakken van de pre-masteropleiding. Zowel op de inschrijvingsdeadline op 10 januari 2021 als bij de start van de cursus Bachelor’s Thesis op 25 januari 2021 voldeed verzoeker niet aan de toelatingseis dat alleen studenten met een afgeronde hbo-opleiding kunnen deelnemen aan het pre-masterprogramma voor hbo-instromers. Omdat verzoeker officieel op 23 februari 2021 voor zijn hbo-opleiding is geslaagd, kon hij pas per 1 maart 2021 worden ingeschreven

als pre-masterstudent aan de universiteit. De examencommissie stelt dat het vanwege de begeleiding en omvang van de cursus Bachelor's Thesis niet mogelijk en wenselijk is om verzoeker vijf weken nadat de cursus is gestart, te laten instromen. Alternatieve mogelijkheden om de cursus te behalen, zoals het schrijven van een thesis aan een andere universiteit, behoren volgens de examencommissie niet tot de mogelijkheden, gelet op de inhoudelijk daaraan te stellen voorwaarden. Gelet hierop ziet de examencommissie geen aanleiding om verzoeker alsnog toe te laten tot de cursus Bachelor's Thesis, ook nu verzoeker geen bijzondere omstandigheden heeft aangevoerd die nopen tot afwijking van de betreffende toelatingseis.

2.6. Bij beslissing van 2 juni 2021 heeft het CBE geconcludeerd dat de examencommissie in redelijkheid tot haar beslissing heeft kunnen komen. Daartoe heeft het CBE het volgende overwogen. Verzoeker heeft pas op 23 februari 2021 zijn hbo-diploma behaald, zodat hij ten tijde van inschrijving en aanvang van de resterende vakken van de pre-master niet voldeed aan de toelatingseis bedoeld in artikel 5, vierde lid, van de Pre-masterregeling. Er zijn geen bijzondere omstandigheden die nopen tot afwijking van de regeling, nu verzoeker reeds in het eerste kwartaal van 2020 heeft aangegeven bijna klaar te zijn met zijn hbo-opleiding, maar hij er zelf voor heeft gekozen zijn afstuderen op te schorten. Dat verzoeker hierdoor niet tijdig zijn hbo-diploma heeft behaald, dient dan ook voor zijn rekening en risico te komen. Gelet hierop is verzoeker terecht de toegang tot de (resterende vakken van de) pre-master geweigerd en is zijn reeds gerealiseerde inschrijving terecht geannuleerd. Een beroep op slechtere studieomstandigheden als gevolg van de getroffen coronamaatregelen slaagt volgens het CBE niet, omdat die maatregelen voor alle studenten golden. Nu geen sprake is van bijzondere omstandigheden die nopen tot afwijking van de regeling, was de examencommissie ook niet gehouden om alternatieven te onderzoeken voor verzoeker om eerder aan de beoogde vakken deel te kunnen nemen, nog daargelaten dat verzoeker daartoe geen concreet verzoek heeft ingediend. Bovendien heeft de examencommissie zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat het voor de cursus Bachelor's Thesis zeer onwenselijk is om verzoeker alsnog te laten deelnemen, omdat het gaat om het schrijven onder begeleiding van een omvangrijke thesis, volgens een vaststaand stramien dat begint op het moment dat de cursus start en dat in maart 2021 al vijf weken gestart was. Het standpunt van verzoeker dat de uitspraak van het CBE van 26 juni 2015 in zaaknummer 15.039 op zijn situatie van toepassing is, deelt het CBE niet, omdat geen sprake is van een rechtens vergelijkbaar geval. Zo kreeg de betrokken student in die zaak op grond van bijzondere persoonlijke omstandigheden een derde tentamengelegenheid aangeboden, betrof het het laatste tentamen dat de student nog moest halen en ging de discussie alleen over de vraag of de student die derde tentamengelegenheid voor aanvang van het nieuwe academische jaar mocht benutten om studievertraging vanwege de harde knipregeling te voorkomen. Het geval van verzoeker is anders, omdat het gaat om een verzoek om uitzondering te maken op de toelatingseisen van een pre-master, er geen sprake is van bijzondere persoonlijke omstandigheden en het ook niet slechts gaat om het halen van één vak, maar om het afronden van twee onderdelen, waaronder een omvangrijke thesis, aldus het CBE.

2.7. Verzoeker kan zich niet verenigen met de beslissing van het CBE. Hij voert daartegen, samengevat weergegeven, het volgende aan.
Er is sprake van bijzondere, persoonlijke omstandigheden die afwijking van de toelatingseis rechtvaardigen. De hbo-opleiding was onvoldoende studeerbaar. Op 10 januari 2021 werd zijn inschrijving voor de cursus Bachelor's Thesis bevestigd. Verzoeker had op 5 februari 2021 – zijnde de dag van annulering van de inschrijving – zijn hbo-opleiding afgerond kunnen hebben. Dit is helaas niet gelukt als gevolg van de situatie rondom corona en de lockdown voor hogescholen. Verzoeker kon hierdoor zijn hbo-afstudeeropdracht pas op 18 februari 2021 inleveren, waardoor de tijd voor zijn verdediging meer dan verdubbeld is, namelijk 24 dagen in plaats van maximaal 11 dagen. Verder konden andere studenten voor het studiejaar 2021-2022 een beroep doen op de flexibele knipregeling van de universiteit. Dit voelde voor verzoeker erg onredelijk omdat studenten met een achterstand van twee volledige vakken met een maximum van 12 EC op grond van deze regeling wel voorwaardelijk konden worden toegelaten tot de pre-master, maar verzoeker niet, terwijl voor hem slechts de verdediging van zijn hbo-afstudeeropdracht openstond. Ook had gelet op de harde knipregeling soepeler met zijn situatie moeten zijn omgegaan.

Voorts is volgens verzoeker sprake van strijd met het rechtszekerheidsbeginsel. Ook het beginsel van fair play is geschonden. Tijdens de zitting van het CBE werd duidelijk dat de voorgeschiedenis tussen verzoeker en De Vaal een rol heeft gespeeld bij de behandeling van het toelatingsverzoek. Er is hierdoor sprake geweest van vooringenomenheid, wat verboden is. Verzoeker stelt verder dat sprake is van strijd met het gelijkheidsbeginsel. Verzoeker wilde voor de cursus Bachelor's Thesis toegelaten worden per 1 maart 2021. Voor deze 12 EC werd hij niet toegelaten toen de cursus 25,5% onderweg was, terwijl hij eerder in september 2019 wel voor 12 EC kon instromen toen de cursussen gemiddeld 33,4% onderweg waren.
Volgens verzoeker is verder onvoldoende gebleken van een gedegen belangenafweging. De situatie in zaaknummer 15.039 vertoont - anders dan het CBE stelt - voldoende overeenkomsten met zijn situatie. Het gestelde belang dat het niet wenselijk en mogelijk is om van een vaststaand stramien af te wijken en precedentwerking te voorkomen, is onvoldoende afgewogen tegen de belangen van verzoeker, zoals het belang om niet (nog) een jaar studievertraging op te lopen. Daarnaast is het motiveringsbeginsel geschonden. Verzoeker heeft alternatieven aangedragen voor het afronden van zijn thesis, maar zijn voorstellen zijn steeds met onduidelijke argumenten van de hand gewezen. Ook heeft verzoeker de argumenten van de universiteit gemotiveerd weerlegd. Zo heeft hij onderbouwd dat de cursus Bachelor's Thesis ook na vijf weken te volgen was en dat hij wel degelijk een concreet verzoek voor alternatieven heeft ingediend. Hier wordt echter niet concreet op ingegaan van de zijde van de universiteit.
Verzoeker stelt dat hij mogelijk studievertraging van een jaar oploopt en als gevolg daarvan schade zou kunnen oplopen. Hij verzoekt vergoeding van die schade door de universiteit.

2.8. De voorzieningenrechter ziet geen aanleiding om het oordeel van het CBE onjuist te achten. Daartoe wordt het volgende overwogen.

2.8.1. Terecht is geconcludeerd dat verzoeker ten tijde van het nemen van de beslissing op het verzoek niet voldeed aan de toelatingseis als bedoeld in artikel 5, vierde lid, van de Pre-masterregeling, nu verzoeker zijn hbo-diploma nog niet had behaald. Het CBE heeft de examencommissie terecht gevolgd in het oordeel dat in het geval van verzoeker geen sprake is van bijzondere omstandigheden die nopen tot afwijking van de toelatingseis. Daarbij zijn de belangen van verzoeker volgens de voorzieningenrechter zorgvuldig afgewogen. Niet gebleken is dat verzoeker te maken had met een onvoldoende studeerbare opleiding. Het CBE heeft toegelicht dat een opleiding pas dan onvoldoende studeerbaar is als deze zo is ingericht dat een student daardoor niet in staat is het afsluitend examen met goed gevolg af te leggen binnen de periode die daarvoor staat. Een niet-studeerbaar programma kan ontstaan doordat vakken niet meer kunnen worden gevolgd of wanneer examens niet goed op elkaar aansluiten. De voorzieningenrechter stelt vast dat dit bij verzoeker niet het geval is geweest, althans dat dit onvoldoende is onderbouwd.

Verder is niet aannemelijk dat verzoeker als gevolg van de situatie rondom corona niet eerder kon afstuderen. Verzoeker heeft reeds in het eerste kwartaal van 2020 aangegeven bijna klaar te zijn met het afronden van zijn hbo-opleiding. Hij heeft er echter zelf voor gekozen om zijn afstuderen op te schorten. Op 29 april 2020 had verzoeker alle vijf vakken van de vooruitgeschoven pre-master gehaald, maar hij heeft pas op 18 januari 2021 zijn hbo-afstudeeropdracht ingeleverd. Ter zitting van de voorzieningenrechter is gebleken dat verzoeker hier bewust voor gekozen heeft. Verzoeker heeft zijn afstudeeropdracht uitgebreid; hij wilde niet stilzitten en het onderwerp is volgens verzoeker van belang binnen de accountancy. Dat verzoeker vervolgens niet tijdig zijn hbo-diploma heeft behaald, dient daarom voor zijn rekening en risico te komen.
Het CBE heeft verder op goede gronden geconcludeerd dat de situatie in zaaknummer 15.039 niet vergelijkbaar is met die van verzoeker, zodat die beslissing geen rol kan spelen in deze zaak.
Verzoeker heeft inmiddels op 23 februari 2021 zijn hbo-diploma behaald, zodat hij per die datum voldoet aan de toelatingseis. De voorzieningenrechter acht het standpunt van de examencommissie dat een verlate inschrijving voor de cursus Bachelor's Thesis niet wenselijk is, niet kennelijk onredelijk. De cursus was al op 25 januari 2021 van start gegaan. De inschrijvingsdeadline was op 10 januari 2021. Verzoeker had op zijn vroegst per 1 maart 2021 ingeschreven kunnen worden voor de cursus, maar op dat moment was de cursus al vijf weken gestart. Gelet op de omvang van en begeleiding bij de cursus, is het naar het oordeel

van het College daarom niet kennelijk onredelijk dat de examencommissie heeft geweigerd om verzoeker vijf weken na de start van deze cursus alsnog te laten instromen. Het CBE heeft verder aangegeven, en de voorzieningenrechter kan dit volgen, dat het ondoenlijk is om uitsluitend voor verzoeker bijvoorbeeld het onderwijsrooster aan te passen. Gelet op het voorgaande, heeft de universiteit ook geen reden hoeven te zien voor afwijking van de flexibele knipregeling of harde knipregeling.

2.8.2. Omdat zich geen bijzondere omstandigheden voordoen die nopen tot afwijking van de toelatingseis en er ook geen andere gronden zijn die afwijking van de eis rechtvaardigen, was de universiteit naar het oordeel van de voorzieningenrechter evenmin gehouden om de door verzoeker aangedragen alternatieven om de thesis te halen, nader te onderzoeken. De voorzieningenrechter gaat om die reden ook voorbij aan het punt of verzoeker al dan niet een concreet verzoek voor alternatieven heeft ingediend.

2.8.3. De voorzieningenrechter acht het standpunt van de universiteit afdoende gemotiveerd. Er is volgens de voorzieningenrechter verder geen sprake van schending van het rechtszekerheidsbeginsel. Het moet voor verzoeker op voorhand voldoende duidelijk zijn geweest dat hij pas na het bepalen van zijn hbo-diploma rechtstreeks toelaatbaar was tot het resterende deel van de pre-master voor hbo-instromers. Er is evenmin sprake van strijd met het gelijkheidsbeginsel. In september 2019 was sprake van een andere, niet vergelijkbare situatie. Appellant is – anders dan in september 2019 – niet toelaatbaar tot de cursus Bachelor's Thesis wegens het (op het moment van de uiterste inschrijfdatum) niet voldoen aan de toelatingseis bedoeld in artikel 5, vierde lid, van de Pre-masterregeling. Naar het oordeel van de voorzieningenrechter is ook geen sprake van schending van het beginsel van fair play. Niet aannemelijk is dat van de zijde van De Vaal sprake is geweest van vooringenomenheid bij behandeling van het toelatingsverzoek.

2.8.4. Omdat de annulering van de inschrijving voor de resterende vakken geen onderwerp van het onderhavige beroep is, maar de weigering van de toelating tot de pre-master, gaat de voorzieningenrechter voorbij aan wat verzoeker op dit punt naar voren heeft gebracht.

2.8.5. Uit het vorenstaande volgt dat het betoog faalt.

2.9. Het beroep is ongegrond. Er is derhalve geen aanleiding voor toekenning van schadevergoeding. Gelet hierop wordt het verzoek om een voorlopige voorziening te treffen, afgewezen.

2.10. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep ongegrond;
II. wijst het verzoek af.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H.G. Lubberdink, voorzieningenrechter, in tegenwoordigheid van mr. F.S.N. Nasrullah-Oemar, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2021/086.5**
Rechter(s):	mr. Streefkerk
Datum uitspraak:	27 september 2021
Partijen:	appellante en Vrije Universiteit
Trefwoorden:	aanvulling decentrale selectie gewaarmerkte cijferlijst herbeoordeling tweede ronde verheldering
Artikelen:	Awb: artikel 7:11 WHW: artikel 7.53, eerste lid
Uitspraak:	ongegrond
Hoofdoverwegingen:	2.4. Het College is van oordeel dat verweerder, gelet op de aard van de decentrale selectieprocedure, waarbij een aanzienlijk aantal kandidaten binnen een tamelijk kort tijdsbestek op basis van gelijke criteria met elkaar wordt vergeleken, niet ingevolge artikel 7:11 van de Awb gehouden was de pas in bezwaar door appellante naar voren gebrachte gecorrigeerde bewijsstukken bij de herbeoordeling in bezwaar te betrekken. Hierbij is van belang dat het Reglement het in te zenden inschrijfformulier met bijbehorende bewijsstukken vermeldt als beoordelingsobject bij de selectie voor de tweede fase van de selectieprocedure. Verder is van belang dat in het inschrijfformulier en de handleiding daarbij duidelijk is vermeld dat de inleverdeadline voor het formulier met bijlagen 31 januari 2021 is en dat het formulier en de bijlagen aan de in de handleiding vermelde vereisten moeten voldoen. Daarnaast is van belang dat in de handleiding is vermeld dat alleen rekening zal worden gehouden met een cijferlijst als deze is gewaarmerkt en daarin tevens is opgeroepen om bij vragen of onduidelijkheden contact met de selectiecommissie op te nemen, wat appellante niet voor het verstrijken van de deadline heeft gedaan. Omdat het inschrijfformulier met bijbehorende bewijsstukken het beoordelingsobject is, leidt het door appellante gemaakte onderscheid tussen een aanvulling en een verheldering van eerder ingediende bewijstukken niet tot een ander oordeel. De Procesbeschrijving en de handleiding bij het inschrijfformulier zijn in lijn met het Reglement en leiden daarom evenmin tot een ander oordeel. Het College acht het ten slotte vanuit een oogpunt van gelijke behandeling van de kandidaten niet onredelijk om ook ten aanzien van de door appellante aan de Vrije Universiteit gevolgde opleiding Biomedische Wetenschappen de eis te stellen dat een gewaarmerkte cijferlijst wordt overgelegd. Hierbij is verder van belang dat verweerder ter zitting van het College heeft toegelicht dat de leden van de selectiecommissie niet zomaar de door een kandidaat behaalde resultaten voor een aan de Vrije Universiteit Amsterdam gevolgde opleiding kunnen inzien. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellante,

en

het college van bestuur van de Vrije Universiteit, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 26 februari 2021 is appellante medegedeeld dat zij niet door is naar de tweede ronde van de decentrale selectie voor toelating tot de bacheloropleiding Geneeskunde in het studiejaar 2021-2022.

Bij beslissing van 16 juli 2021 heeft verweerder het daartegen door appellante gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Hiertegen heeft appellante beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 18 augustus 2021. Appellante heeft via een online videoverbinding aan de zitting deelgenomen. Zij werd bijgestaan door mr. R. Verspaandonk, advocaat te Den Haag, die ter zitting is verschenen. Ook verweerder, vertegenwoordigd door mr. S.A. Snoeren, is ter zitting verschenen. Verder was aan de kant van verweerder dr. L. Diergaarde ter zitting aanwezig.

2. Overwegingen

2.1. Appellante heeft deelgenomen aan de decentrale selectie voor toelating tot de bacheloropleiding Geneeskunde in het studiejaar 2021-2022. Bij de beslissing van 26 februari 2021 is appellante medegedeeld dat zij niet door is naar de tweede ronde.
Deze beslissing heeft verweerder bij de beslissing van 16 juli 2021 gehandhaafd. Verweerder heeft door appellante op 26 april 2021 overgelegde gecorrigeerde bewijsstukken, waaronder een die dag gewaarmerkte cijferlijst met resultaten voor de door appellante aan de Vrije Universiteit Amsterdam gevolgde opleiding Biomedische Wetenschappen, niet bij de herbeoordeling in bezwaar betrokken.

2.2. Appellante is het hiermee niet eens. Zij betoogt dat verweerder ten onrechte niet overeenkomstig artikel 7:11 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) de door haar in bezwaar overgelegde gecorrigeerde bewijsstukken bij de herbeoordeling in bezwaar heeft betrokken. Hierbij wijst zij erop dat het niet gaat om een aanvulling, maar om een verheldering van in de primaire besluitvormingsfase ingediende bewijstukken. Volgens haar bieden de Procesbeschrijving selectie Geneeskunde Faculteit der Geneeskunde VU 2021-2022 (hierna: de Procesbeschrijving) en de handleiding bij het inschrijfformulier ruimte om een dergelijke verheldering bij de herbeoordeling in bezwaar te betrekken. Zij zou op basis van de gecorrigeerde bewijstukken hoger hebben gescoord, waardoor zij aan de voor het bereiken van de tweede selectieronde geldende norm zou hebben voldaan. Verder is het volgens haar onredelijk om de door haar behaalde resultaten voor de opleiding Biomedische Wetenschappen niet mee te wegen, omdat zij in het kader van de primaire besluitvorming al een niet-gewaarmerkte cijferlijst had overgelegd, het gaat om een aan de Vrije Universiteit gevolgde opleiding en de selectiecommissie de authenticiteit van de cijferlijst dus eenvoudig had kunnen controleren.

2.3. Artikel 7:11, eerste lid, van de Awb luidt: “Indien het bezwaar ontvankelijk is, vindt op grondslag daarvan een heroverweging van het bestreden besluit plaats.”

Artikel 7:53, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) luidt: “Het instellingsbestuur kan per opleiding in verband met de beschikbare onderwijscapaciteit het maximum aantal studenten vaststellen dat voor de eerste maal kan worden ingeschreven voor de propedeutische fase van de desbetreffende opleiding. De vaststelling geschiedt voor een studiejaar. Indien in een opleiding geen propedeutische fase is ingesteld, wordt onder «propedeutische fase» mede verstaan de fase in een bacheloropleiding die samenvalt met de eerste periode in een opleiding met een studielast van 60 punten.”
Het tweede lid luidt: “Het instellingsbestuur selecteert de aspirant-studenten in verband met de beschikbare

onderwijscapaciteit uitsluitend op grond van kwalitatieve criteria. Het aantal soorten kwalitatieve selectiecriteria bedraagt ten minste twee."
Het derde lid luidt: "Het instellingsbestuur maakt tijdig de kwalitatieve selectiecriteria en de selectieprocedure bekend op grond waarvan de toelating zal plaatsvinden ingeval het aantal aspirant-studenten het maximum aantal, bedoeld in het eerste lid, zou overschrijden. Het instellingsbestuur stelt daartoe een reglement vast. Bij het vaststellen van het reglement houdt het instellingsbestuur rekening met de belangen van aspirant-studenten afkomstig uit de openbare lichamen Bonaire, Sint Eustatius en Saba onderscheidenlijk Aruba, Curaçao en Sint Maarten."

Het krachtens artikel 7.53, derde lid, van de WHW vastgestelde Reglement selectie en plaatsing (hierna: het Reglement) luidt, voor zover hier van belang: "Kandidaten sturen een inschrijfformulier in samen met bijbehorende bewijsstukken zoals getuigschriften en referenties. Uit de ingezonden formulieren selecteert Faculteit der Geneeskunde VU kandidaten voor de tweede fase van de selectieprocedure (circa 200 kandidaten)."

De Procesbeschrijving luidt, voor zover hier van belang: "Beoordeling van de digitale inschrijfformulieren van de kandidaten:
[…]
- Alleen prestaties en activiteiten die binnen de scoringsperiode (1-1-2018 t/m 31-12-2020) hebben plaatsgevonden en waarvoor correct ondersteunend bewijs is bijgevoegd zijn gewaardeerd.
- Aangeleverde bewijsstukken werden steekproefsgewijs en bij twijfel over de validiteit en/of het waarheidsgehalte nader gecontroleerd.
[…]"

2.4. Het College is van oordeel dat verweerder, gelet op de aard van de decentrale selectieprocedure, waarbij een aanzienlijk aantal kandidaten binnen een tamelijk kort tijdsbestek op basis van gelijke criteria met elkaar wordt vergeleken, niet ingevolge artikel 7:11 van de Awb gehouden was de pas in bezwaar door appellante naar voren gebrachte gecorrigeerde bewijsstukken bij de herbeoordeling in bezwaar te betrekken. Hierbij is van belang dat het Reglement het in te zenden inschrijfformulier met bijbehorende bewijsstukken vermeldt als beoordelingsobject bij de selectie voor de tweede fase van de selectieprocedure. Verder is van belang dat in het inschrijfformulier en de handleiding daarbij duidelijk is vermeld dat de inleverdeadline voor het formulier met bijlagen 31 januari 2021 is en dat het formulier en de bijlagen aan de in de handleiding vermelde vereisten moeten voldoen. Daarnaast is van belang dat in de handleiding is vermeld dat alleen rekening zal worden gehouden met een cijferlijst als deze is gewaarmerkt en daarin tevens is opgeroepen om bij vragen of onduidelijkheden contact met de selectiecommissie op te nemen, wat appellante niet voor het verstrijken van de deadline heeft gedaan. Omdat het inschrijfformulier met bijbehorende bewijsstukken het beoordelingsobject is, leidt het door appellante gemaakte onderscheid tussen een aanvulling en een verheldering van eerder ingediende bewijstukken niet tot een ander oordeel. De Procesbeschrijving en de handleiding bij het inschrijfformulier zijn in lijn met het Reglement en leiden daarom evenmin tot een ander oordeel. Het College acht het ten slotte vanuit een oogpunt van gelijke behandeling van de kandidaten niet onredelijk om ook ten aanzien van de door appellante aan de Vrije Universiteit gevolgde opleiding Biomedische Wetenschappen de eis te stellen dat een gewaarmerkte cijferlijst wordt overgelegd. Hierbij is verder van belang dat verweerder ter zitting van het College heeft toegelicht dat de leden van de selectiecommissie niet zomaar de door een kandidaat behaalde resultaten voor een aan de Vrije Universiteit Amsterdam gevolgde opleiding kunnen inzien.
Het betoog faalt.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.D. Streefkerk, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. T. Hartsuiker, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2021/087 en 2021/087.1**
Rechter(s):	mr. Daalder
Datum uitspraak:	7 oktober 2021
Partijen:	verzoekster en Rijksuniversiteit Groningen
Trefwoorden:	decentrale selectie kennen en kunnen kennistoets leerdoelen minimumscore selectietoetsen voorlopige voorziening
Artikelen:	WHW: artikel 7.15, eerste lid WHW: artikel 7.66, tweede lid WHW: artikel 7:53, eerste lid Awb: artikel 7:4, tweede lid Awb: artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b Awb: artikel 8:81 Awb: artikel 8:86, eerste lid
Uitspraak:	Beroep ongegrond, verzoek afgewezen
Hoofdoverwegingen:	2.7. Het College is van oordeel dat de handhaving door verweerder van de beslissing om verzoekster niet te selecteren niet wegens een met artikel 7.15, eerste lid, van de WHW strijdige informatievoorziening niet hoeft te worden vernietigd. Het document ‘Leerstof toelatingsexamen 2021’ vermeldt dat de kennistoets een selectie van de leerdoelen uit het eerste jaar van de opleiding Tandheelkunde bestrijkt. Dat het om een selectie van deze leerdoelen gaat, en niet om de gehele leerstof van het eerste jaar, heeft verweerder ter zitting van het College bevestigd. Het College ziet geen reden om niettemin aan de mededeling van verweerder ter zitting van de geschillenadviescommissie dat in de kennistoets de kennis van het eerste jaar van de reguliere bacheloropleiding wordt getoetst de strekking toe te kennen dat de gehele leerstof van dat eerste jaar wordt getoetst. Het verslag van de zitting van de geschillenadviescommissie biedt voor een dergelijke interpretatie van de mededeling van verweerder ook geen steun. Verweerder heeft zowel in bezwaar als ter zitting van het College toegelicht dat de kandidaten tijdens de procedure kunnen laten weten of een vraag onverwacht of onduidelijk is en dat dergelijke opmerkingen van kandidaten bij het beoordelen van de toets worden betrokken. Dit is ook gebeurd met de klacht van verzoekster en de opmerkingen van een andere kandidaat, en dat heeft ook geleid tot het schrappen van een aantal vragen. Volgens verweerder is er altijd discussie mogelijk of een vraag onder het bereik van een leerdoel valt. Er bestond echter geen aanleiding om naar aanleiding van de klacht van verzoekster meer vragen te schrappen. Gelet hierop ziet het College in hetgeen verzoekster aanvoert geen grond voor het oordeel dat bij de beoordeling van de kennistoets onvoldoende acht is geslagen op haar klacht en dat daarbij onzorgvuldig is gehandeld. Voor zover verzoekster een inhoudelijk oordeel van het College beoogt te verkrijgen of één of meer vragen van de kennistoets onder de bekend gemaakte leerdoelen vallen, is het College ingevolge artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b, van de Awb, niet bevoegd een dergelijk oordeel te geven. Een inhoudelijke discussie over de gestelde vragen die wel in de

beoordeling zijn meegenomen, kan verzoekster in deze zaak daarom niet krijgen. Dat er maar één kandidaat ten minste een 5,5 voor de kennistoets heeft behaald, betekent niet zonder meer dat de informatievoorziening ondeugdelijk was. Toelating tot de verkorte bachelor veronderstelt dat de kandidaat beschikt over voldoende kennis over de relevante leerstof van het eerste jaar. Gesteld noch gebleken is dat de eisen die bij de toets zijn gehanteerd een hogere mate van kennis verlangen dan voor het met een redelijke kans van succes afronden van de verkorte bachelor. Het College betrekt daarbij dat door verweerder ter zitting onweersproken is gesteld dat studenten die langs deze weg tot de verkorte bachelor zijn toegelaten minder succesvol zijn in het afronden van de opleiding. Evenmin kan het feit dat er een kandidaat tot de opleiding is toegelaten die niet ten minste een 5,5 voor de kennistoets heeft gehaald, verzoekster baten. Verweerder heeft ter zitting van het College immers onweersproken toegelicht dat het ging om een persoon die op twee manieren heeft geprobeerd toelating tot de opleiding te krijgen: via de ook door verzoekster gevolgde selectieprocedure en via een sollicitatie voor een opleidingsplaats. De toelating was in dat geval het gevolg van een succesvolle sollicitatie, in het kader waarvan geen kennistoets hoefde te worden gemaakt.
In zoverre slaagt het betoog niet.
2.8. Van schending van de OER door verweerder is naar het oordeel van het College geen sprake, omdat de door verzoekster ingeroepen bepaling gaat over inzage in door studenten afgelegde tentamens, niet over inzage in door kandidaten afgelegde selectietoetsen. Het College is wel van oordeel dat verweerder in strijd met de artikelen 7:4 en 7:11 van de Awb heeft gehandeld door verzoekster niet voorafgaand aan de hoorzitting in bezwaar inzage in de kennistoets te geven, haar er evenmin op andere wijze kennis van te laten nemen en niet de brief van 6 juli 2021 bij de beoordeling in bezwaar te betrekken.
Het College ziet, mede gelet op hetgeen hiervoor in 2.7 is overwogen, in de schending van de artikelen 7:4 en 7:11 echter geen aanleiding om de beslissing van 20 juli 2021 te vernietigen. Verzoekster heeft op 5 juli 2021, na de hoorzitting in bezwaar, alsnog inzage in de kennistoets gekregen. Verweerder heeft in beroep voorts gereageerd op de in de brief van 6 juli 2021 naar voren gebrachte, en in beroep herhaalde, argumenten, die volgens verweerder geen aanleiding bieden om van de beslissing van 20 juli 2021 terug te komen. Het is daarom aannemelijk dat verzoekster door de schending van die artikelen niet is benadeeld. Dat verzoekster geen afschrift van de kennistoets heeft ontvangen, doet hieraan niet af, aangezien haar wel inzage is geboden en in deze zaak geen ruimte bestaat voor een inhoudelijke discussie over de vragen in de kennistoets.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], verzoekster

en

het college van bestuur van de Rijksuniversiteit Groningen, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 22 april 2021 is verzoekster medegedeeld dat zij niet is geselecteerd voor toelating tot de verkorte bacheloropleiding Tandheelkunde in het studiejaar 2021-2022.

Bij beslissing van 20 juli 2021 heeft verweerder het daartegen door verzoekster gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft verzoekster beroep ingesteld bij het College. Verder heeft zij de voorzieningenrechter van het College verzocht een voorlopige voorziening te treffen.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Verzoekster heeft nadere stukken ingediend.

De voorzieningenrechter heeft de zaak ter zitting behandeld op 18 augustus 2021, waaraan verzoekster, bijgestaan door mr. A. Kwint, advocaat te Groningen, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. M.E.A. Donkersloot en drs. B.J. Kooistra-Akse, via een online videoverbinding hebben deelgenomen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW), gelezen in verbinding met artikel 8:81 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb), kan op verzoek een voorlopige voorziening worden getroffen, indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.
Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de WHW, gelezen in verbinding met artikel 8:86, eerste lid, van de Awb, kan de voorzieningenrechter na behandeling ter zitting van het verzoek om een voorlopige voorziening, indien hij van oordeel is dat nader onderzoek redelijkerwijs niet kan bijdragen aan de beoordeling van de zaak, onmiddellijk uitspraak doen in de hoofdzaak indien partijen daarmee instemmen.

2.2. Partijen hebben ingestemd met het doen van uitspraak in de hoofdzaak. Omdat nader onderzoek redelijkerwijs niet kan bijdragen aan de beoordeling van de zaak, zal de voorzieningenrechter onmiddellijk uitspraak doen in de hoofdzaak.

2.3. Verzoekster heeft deelgenomen aan de decentrale selectie voor toelating tot de verkorte bacheloropleiding Tandheelkunde in het studiejaar 2021-2022. Bij de beslissing van 22 april 2021 is verzoekster medegedeeld dat zij niet is geselecteerd. Verzoekster heeft voor de kennistoets een 3,77 gescoord en daarmee niet voldaan aan de voor selectie vereiste minimumscore van een 5,5. De beslissing om verzoekster niet te selecteren heeft verweerder bij de beslissing van 20 juli 2021 gehandhaafd.

2.4. Verzoekster is het hiermee niet eens. Zij betoogt dat verweerder in strijd met artikel 7.15, eerste lid, van de WHW onjuiste informatie over de selectieprocedure heeft verstrekt, waardoor zij geen eerlijke kans op toelating heeft gekregen. Volgens haar sloten een aantal vragen uit de kennistoets niet aan op de in het document ‘Leerstof toelatingsexamen 2021’ vermelde leerdoelen, waardoor zij zich niet goed op de toets heeft kunnen voorbereiden. Hierover heeft zij een klacht ingediend, maar deze heeft niet geleid tot het schrappen van de door haar bedoelde vragen. Verder is haar in bezwaar medegedeeld dat bij de kennistoets de gehele leerstof van het eerste jaar van de reguliere bacheloropleiding wordt getoetst en dat daartoe een selectie uit alle tentamenvragen van dat jaar wordt gemaakt. Volgens haar gaat dit om veel meer lesstof dan voorafgaand aan de kennistoets aan de kandidaten is gecommuniceerd en was het dus onmogelijk om goed voorbereid aan de kennistoets deel te nemen. Zij wijst er hierbij op dat er van de zesendertig kandidaten die dit jaar aan de selectie voor de verkorte bachelor hebben deelgenomen slechts één ten minste een 5,5 voor de kennistoets heeft gescoord, terwijl er voor deze kandidaten zes opleidingsplaatsen beschikbaar waren. Dit bevestigt volgens haar dat het bijna onmogelijk is om op basis van de vooraf verstrekte informatie ten minste een 5,5 voor de kennistoets te scoren. Zij wijst er verder op

dat er iemand tot de opleiding is toegelaten die niet ten minste een 5,5 voor de kennistoets heeft gescoord. Verder betoogt zij dat verweerder in strijd met de artikelen 7:4 en 7:11 van de Awb en de toepasselijke Onderwijs- en examenregeling (hierna: de OER) heeft gehandeld door haar pas na de hoorzitting in bezwaar inzage in de kennistoets te geven, haar geen afschrift te verstrekken en het haar te verbieden om een foto of kopie te maken, en de brief van 6 juli 2021 die zij naar aanleiding van de inzage heeft opgesteld niet bij de beoordeling in bezwaar te betrekken.

2.5. Artikel 7:4, tweede lid, van de Awb luidt: “Het bestuursorgaan legt het bezwaarschrift en alle verder op de zaak betrekking hebbende stukken voorafgaand aan het horen gedurende ten minste een week voor belanghebbenden ter inzage.”
Het derde lid luidt: “Bij de oproeping voor het horen worden belanghebbenden gewezen op het eerste lid en wordt vermeld waar en wanneer de stukken ter inzage zullen liggen.”
Het vierde lid luidt: “Belanghebbenden kunnen van deze stukken tegen vergoeding van ten hoogste de kosten afschriften verkrijgen.”
Artikel 7:11, eerste lid, luidt: “Indien het bezwaar ontvankelijk is, vindt op grondslag daarvan een heroverweging van het bestreden besluit plaats.”
Artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b, luidt: “Geen beroep kan worden ingesteld tegen een besluit […] inhoudende een beoordeling van het kennen of kunnen van een kandidaat of leerling die ter zake is geëxamineerd of op enigerlei andere wijze is getoetst, dan wel inhoudende de vaststelling van opgaven, beoordelingsnormen of nadere regels voor die examinering of toetsing[.]”

Artikel 7.15, eerste lid, van de WHW luidt, voor zover thans van belang: “Het instellingsbestuur verstrekt zodanige informatie aan studenten en aspirant-studenten over:
[…]
d. de selectie van studenten,
[…]
dat deze studenten en aspirant-studenten in staat zijn de opleidingsmogelijkheden te vergelijken, zich een goed oordeel te vormen over de inhoud en de inrichting van het gevolgde of te volgen onderwijs en de examens en zich goed voor te bereiden op de gestelde eisen.”
Artikel 7:53, eerste lid, luidt: “Het instellingsbestuur kan per opleiding in verband met de beschikbare onderwijscapaciteit het maximum aantal studenten vaststellen dat voor de eerste maal kan worden ingeschreven voor de propedeutische fase van de desbetreffende opleiding. De vaststelling geschiedt voor een studiejaar. Indien in een opleiding geen propedeutische fase is ingesteld, wordt onder «propedeutische fase» mede verstaan de fase in een bacheloropleiding die samenvalt met de eerste periode in een opleiding met een studielast van 60 punten.”
Het tweede lid luidt: “Het instellingsbestuur selecteert de aspirant-studenten in verband met de beschikbare onderwijscapaciteit uitsluitend op grond van kwalitatieve criteria. Het aantal soorten kwalitatieve selectiecriteria bedraagt ten minste twee.”
Het derde lid luidt: “Het instellingsbestuur maakt tijdig de kwalitatieve selectiecriteria en de selectieprocedure bekend op grond waarvan de toelating zal plaatsvinden ingeval het aantal aspirant-studenten het maximum aantal, bedoeld in het eerste lid, zou overschrijden. Het instellingsbestuur stelt daartoe een reglement vast. Bij het vaststellen van het reglement houdt het instellingsbestuur rekening met de belangen van aspirant-studenten afkomstig uit de openbare lichamen Bonaire, Sint Eustatius en Saba onderscheidenlijk Aruba, Curaçao en Sint Maarten.”

2.6. In het door verzoekster genoemde document ‘Leerstof toelatingsexamen 2021’ staat het volgende: “Leerdoelen voor [de kennistoets] zijn gebaseerd op het theoretisch onderwijs dat wordt gegeven in het eerste studiejaar van de reguliere opleiding. Onderstaand vindt u een selectie van leerdoelen uit het eerste jaar van tandheelkunde. Deze leerdoelen bestrijken de specifieke kennis betreffende de opbouw, functies en pathologie in het orofaciale gebied. De toets bestrijkt de onderstaande leerdoelen. Als hulpmiddel is de boekenlijst van jaar 1 meegegeven. Kennis van betreffende leerdoelen is echter ook in andere literatuur te vinden.” Vervolgens wordt in het document ten aanzien van de onderwijseenheden ‘Zicht op beroep en vakgebied’, ‘Levensloop’, ‘Het orale milieu’ en ‘Bedreiging en bescherming’ een aanzienlijke hoeveelheid

leerdoelen vermeld. Tenslotte vermeldt het document de boekenlijst die geldt voor de eerstejaarsstudenten van de reguliere opleiding Tandheelkunde. Verzoekster heeft op 22 maart 2021 per e-mail een klacht ingediend, waarin zij stelt dat er volgens haar vragen in de kennistoets voorkwamen over leerstof die niet onder de leerdoelen valt, namelijk vragen over het hart, de longen, afweer, de a-band van de spier en nog een aantal vragen.

2.7. Het College is van oordeel dat de handhaving door verweerder van de beslissing om verzoekster niet te selecteren niet wegens een met artikel 7.15, eerste lid, van de WHW strijdige informatievoorziening niet hoeft te worden vernietigd.
Het document 'Leerstof toelatingsexamen 2021' vermeldt dat de kennistoets een selectie van de leerdoelen uit het eerste jaar van de opleiding Tandheelkunde bestrijkt. Dat het om een selectie van deze leerdoelen gaat, en niet om de gehele leerstof van het eerste jaar, heeft verweerder ter zitting van het College bevestigd. Het College ziet geen reden om niettemin aan de mededeling van verweerder ter zitting van de geschillenadviescommissie dat in de kennistoets de kennis van het eerste jaar van de reguliere bacheloropleiding wordt getoetst de strekking toe te kennen dat de gehele leerstof van dat eerste jaar wordt getoetst. Het verslag van de zitting van de geschillenadviescommissie biedt voor een dergelijke interpretatie van de mededeling van verweerder ook geen steun.

Verweerder heeft zowel in bezwaar als ter zitting van het College toegelicht dat de kandidaten tijdens de procedure kunnen laten weten of een vraag onverwacht of onduidelijk is en dat dergelijke opmerkingen van kandidaten bij het beoordelen van de toets worden betrokken. Dit is ook gebeurd met de klacht van verzoekster en de opmerkingen van een andere kandidaat, en dat heeft ook geleid tot het schrappen van een aantal vragen. Volgens verweerder is er altijd discussie mogelijk of een vraag onder het bereik van een leerdoel valt. Er bestond echter geen aanleiding om naar aanleiding van de klacht van verzoekster meer vragen te schrappen. Gelet hierop ziet het College in hetgeen verzoekster aanvoert geen grond voor het oordeel dat bij de beoordeling van de kennistoets onvoldoende acht is geslagen op haar klacht en dat daarbij onzorgvuldig is gehandeld. Voor zover verzoekster een inhoudelijk oordeel van het College beoogt te verkrijgen of één of meer vragen van de kennistoets onder de bekend gemaakte leerdoelen vallen, is het College ingevolge artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b, van de Awb, niet bevoegd een dergelijk oordeel te geven. Een inhoudelijke discussie over de gestelde vragen die wel in de beoordeling zijn meegenomen, kan verzoekster in deze zaak daarom niet krijgen. Dat er maar één kandidaat ten minste een 5,5 voor de kennistoets heeft behaald, betekent niet zonder meer dat de informatievoorziening ondeugdelijk was. Toelating tot de verkorte bachelor veronderstelt dat de kandidaat beschikt over voldoende kennis over de relevante leerstof van het eerste jaar. Gesteld noch gebleken is dat de eisen die bij de toets zijn gehanteerd een hogere mate van kennis verlangen dan voor het met een redelijke kans van succes afronden van de verkorte bachelor. Het College betrekt daarbij dat door verweerder ter zitting onweersproken is gesteld dat studenten die langs deze weg tot de verkorte bachelor zijn toegelaten minder succesvol zijn in het afronden van de opleiding. Evenmin kan het feit dat er een kandidaat tot de opleiding is toegelaten die niet ten minste een 5,5 voor de kennistoets heeft gehaald, verzoekster baten. Verweerder heeft ter zitting van het College immers onweersproken toegelicht dat het ging om een persoon die op twee manieren heeft geprobeerd toelating tot de opleiding te krijgen: via de ook door verzoekster gevolgde selectieprocedure en via een sollicitatie voor een opleidingsplaats. De toelating was in dat geval het gevolg van een succesvolle sollicitatie, in het kader waarvan geen kennistoets hoefde te worden gemaakt.
In zoverre slaagt het betoog niet.

2.8. Van schending van de OER door verweerder is naar het oordeel van het College geen sprake, omdat de door verzoekster ingeroepen bepaling gaat over inzage in door studenten afgelegde tentamens, niet over inzage in door kandidaten afgelegde selectietoetsen. Het College is wel van oordeel dat verweerder in strijd met de artikelen 7:4 en 7:11 van de Awb heeft gehandeld door verzoekster niet voorafgaand aan de hoorzitting in bezwaar inzage in de kennistoets te geven, haar er evenmin op andere wijze kennis van te laten nemen en niet de brief van 6 juli 2021 bij de beoordeling in bezwaar te betrekken.
Het College ziet, mede gelet op hetgeen hiervoor in 2.7 is overwogen, in de schending van de artikelen 7:4 en 7:11 echter geen aanleiding om de beslissing van 20 juli 2021 te vernietigen. Verzoekster heeft op

5 juli 2021, na de hoorzitting in bezwaar, alsnog inzage in de kennistoets gekregen. Verweerder heeft in beroep voorts gereageerd op de in de brief van 6 juli 2021 naar voren gebrachte, en in beroep herhaalde, argumenten, die volgens verweerder geen aanleiding bieden om van de beslissing van 20 juli 2021 terug te komen. Het is daarom aannemelijk dat verzoekster door de schending van die artikelen niet is benadeeld. Dat verzoekster geen afschrift van de kennistoets heeft ontvangen, doet hieraan niet af, aangezien haar wel inzage is geboden en in deze zaak geen ruimte bestaat voor een inhoudelijke discussie over de vragen in de kennistoets.

2.9. Het beroep is ongegrond. Gelet hierop moet het verzoek om een voorlopige voorziening te treffen, worden afgewezen.

2.10. Gelet op de schending van de artikelen 7:4 en 7:11 van de Awb, moet verweerder op na te melden wijze in de proceskosten worden veroordeeld.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep ongegrond;
II. wijst het verzoek af;
III. veroordeelt het college van bestuur van de Rijksuniversiteit Groningen in de bij verzoekster in verband met de behandeling van het verzoek en het beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 1.496,00 (zegge: veertienhonderdzesennegentig euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;
IV. gelast dat het college van bestuur van de Rijksuniversiteit Groningen aan verzoekster het door haar voor de behandeling van het verzoek en het beroep betaalde griffierecht ten bedrage van € 96,00 (zegge: zesennegentig euro) vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. E.J. Daalder, voorzieningenrechter, in tegenwoordigheid van mr. T. Hartsuiker, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2021/088.5**
Rechter(s):	mr. Lubberdink
Datum uitspraak:	7 oktober 2021
Partijen:	appellant en CBE Radboud Universiteit Nijmegen
Trefwoorden:	beleidsvrijheid discriminatie moedertaal nationaliteit taalcertificaat toelatingseisen voorwaardelijk toegelaten
Artikelen:	WHW: artikel 7.30b, eerste lid OER: artikel 4 OER: artikel 42 OER: Bijlage II artikel 1
Uitspraak:	ongegrond
Hoofdoverwegingen:	2.5. Het College ziet geen aanleiding om de beslissing van het CBE onjuist te achten. Het is volgens het College niet onredelijk om het vereiste niveau Engels voor de toelating tot Engelstalige masteropleidingen te stellen op C1-niveau dan wel een daarmee vergelijkbaar niveau. Het is ook niet onredelijk om te verlangen dat kandidaten door middel van het overleggen van een taalcertificaat moeten aantonen dat aan het vereiste taalniveau wordt voldaan. Dit is een objectieve en verifieerbare methode om het taalniveau vast te stellen. Het instellingsbestuur van de universiteit heeft de keuze gemaakt om op voorhand te bepalen dat bepaalde categorieën personen over het vereiste taalniveau beschikken en daarom zijn vrijgesteld van de eis om een taalcertificaat te overleggen. Het CBE heeft nader toegelicht dat er binnen de universiteit met de faculteiten afspraken zijn gemaakt om te komen tot harmonisatie met betrekking tot het vereiste niveau Engels voor de toelating tot Engelstalige masteropleidingen. Het CBE heeft uiteengezet dat voor studenten met een Nederlandstalige bachelor geen verplichting geldt om een taalcertificaat te overleggen. Voor de toegang tot een Engelstalige master worden geen specifieke eisen gesteld aan studenten met een Nederlandse bachelordiploma, omdat op voorhand redelijkerwijs kan worden aangenomen dat zij over een voldoende Engelse taalvaardigheid beschikken. De Nederlandse universiteiten hebben bovendien met elkaar afgesproken ervoor zorg te dragen dat studenten gedurende de bachelor voldoende mogelijkheden hebben om zich voor te bereiden op instroom in een Engelstalige master. Ten aanzien van de categorie personen die een volledige Engelstalige bacheloropleiding in een lidstaat van de EU/EER, Australië, Canada, Nieuw-Zeeland en de Verenigde Staten heeft afgerond, is het instellingsbestuur, zo heeft het CBE toegelicht, van oordeel dat op voorhand redelijkerwijs kan worden aangenomen dat deze categorie in ieder geval over een voldoende beheersing van de Engelse taal beschikt om te worden toegelaten tot een Engelstalige master. Deze personen hebben immers op academisch niveau een meerjarige, volledig Engelstalige bachelor met succes behaald. Ten aanzien van de personen die staatsburger zijn van Australië, Canada (met uitzondering van Quebec), Nieuw-Zeeland en de Verenigde Staten (in combinatie met de vereiste kennis en vaardigheden op bachelor

niveau) geldt volgens het CBE eveneens dat redelijkerwijs op voorhand kan worden aangenomen dat zij in ieder geval over een voldoende beheersing van de Engelse taal beschikken om te worden toegelaten tot een Engelstalige master. Het College acht deze keuze tot vrijstelling van categorieën personen niet kennelijk onredelijk. Niet in geschil is dat appellant niet valt onder één van de vrijgestelde categorieën als bedoeld in het eerste onderdeel van artikel 1, tiende lid, bijlage II, van de OER. Voor zover appellant betoogt dat het niveau van de vrijgestelde categorieën niet voldoende is gegarandeerd, kan dat niet tot het door hem gewenste resultaat leiden. De uitzonderingen strekken verder niet zo ver dat het kennelijk onredelijk is om van appellant te verlangen om wel een taalcertificaat te overleggen. Het voorgaande impliceert dat naar het oordeel van het College de examencommissie niet discriminerend heeft gehandeld jegens appellant.
De beroepsgronden van appellant falen.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Radboud Universiteit Nijmegen (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 28 mei 2021 heeft de examencommissie Bedrijfskunde (hierna: de examencommissie) appellant voorwaardelijk toegelaten tot de masteropleiding Bedrijfskunde (hierna: de masteropleiding).

Bij beslissing van 14 juli 2021 heeft het CBE het daartegen door appellant ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige kamer verwezen naar een enkelvoudige kamer.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 27 augustus 2021. Appellant, bijgestaan door [naam 2], vertaalster, heeft de zitting via een videoverbinding bijgewoond. Het CBE, vertegenwoordigd door mr. T. Litjens, plaatsvervangend secretaris van het CBE is ter zitting verschenen. Tevens is verschenen J.P. de Jong, voorzitter van de examencommissie.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.30b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek geldt voor de inschrijving voor een masteropleiding in het wetenschappelijk onderwijs of voor een masteropleiding in het hoger beroepsonderwijs als toelatingseis:

a. het bezit van een graad Bachelor in het wetenschappelijk onderwijs onderscheidenlijk een graad Bachelor in het hoger beroepsonderwijs; of
b. het bezit van kennis, inzicht en vaardigheden op het niveau van een graad Bachelor in het wetenschappelijk onderwijs onderscheidenlijk een graad Bachelor in het hoger beroepsonderwijs.

Ingevolge het tweede lid kan het instellingsbestuur naast de eisen, bedoeld in het eerste lid, kwalitatieve toelatingseisen vaststellen. Deze eisen worden opgenomen in de onderwijs- en examenregeling.

Ingevolge artikel 4, eerste lid, van de Onderwijs- en examenregeling MSc Business Administration, studiejaar 2020-2021, van de universiteit (hierna: de OER) schrijft het college van bestuur de student in die voldoet aan de voor inschrijving aan de universiteit geldende toelatingseisen en -procedures zoals bedoeld en omschreven in hoofdstuk IV van de Regeling Inschrijving van de universiteit. De relevante toelatingseisen en -procedures zijn als bijlage II bij de OER opgenomen.

Ingevolge het eerste onderdeel van artikel 1, tiende lid, van bijlage II van de OER dienen studenten die deelnemen aan een specialisatie van een opleiding waarvan de onderwijstaal het Engels is, te beschikken over voldoende beheersing van de Engelse taal. Aan deze eis is voldaan als de student voldoet aan één van de volgende voorwaarden: de student:

a. heeft met goed gevolg een driejarige bacheloropleiding afgerond aan een Nederlandse universiteit, of
b. heeft met goed gevolg een master- of bacheloropleiding afgerond aan een Nederlandse hbo-instelling en een pre-master voor hbo-instromers afgerond, of
c. heeft met goed gevolg een bachelorprogramma afgerond dat geheel in het Engels werd aangeboden in een van de lidstaten van de Europese Unie (hierna: de EU)/Europese Economische Ruimte (hierna: de EER), Australië, Canada, Nieuw Zeeland of de Verenigde Staten, of
d. is een staatsburger van Australië, Canada (met uitzondering van ingezetenen van Quebec), Ierland, Nieuw Zeeland, Verenigd Koninkrijk of Verenigde Staten.

Ingevolge het tweede onderdeel dienen studenten die niet voldoen aan één van bovenstaande voorwaarden:

a. een TOEFL (iBT) certificaat te hebben behaald met een totaalscore van minimaal 90, met deelscores van niet minder dan 22, of
b. een IELTS Academisch certificaat te hebben behaald met een totaalscore en een deelscore voor schrijven van minimaal 6,5, met overige deelscores van niet minder dan 6,0 of
c. een Cambridge Certificate of Advanced English te hebben behaald met een score van minimaal C, of

een Cambridge Certificate of Proficiency in English te hebben behaald met een score van minimaal C. Andere certificaten worden niet geaccepteerd. Alle certificaten mogen niet ouder zijn dan twee jaar.

Ingevolge artikel 42, tweede lid, van de OER is de examencommissie bevoegd om in een individueel geval en op grond van bijzondere omstandigheden van een student een besluit te nemen dat afwijkt van de OER. Dit besluit mag de rechten van de student – zoals die zijn vastgelegd in de OER – niet inperken.

2.2. Appellant heeft verzocht om toegelaten te worden tot de masteropleiding. Bij beslissing van 28 mei 2021 heeft de examencommissie appellant toegelaten, onder de voorwaarde dat hij een taalcertificaat Engels overlegt, afgegeven door een door de universiteit aangewezen instelling. Aan deze beslissing heeft de examencommissie het volgende ten grondslag gelegd. Appellant heeft zijn bacheloropleiding in Business Informatics aan de University of Duisburg-Essen afgerond. Deze bacheloropleiding is niet volledig in het Engels onderwezen. Daarom valt appellant niet onder één van de vrijstellingen als bedoeld in het eerste onderdeel van artikel 10, eerste lid, bijlage II, van de OER. Volgens de examencommissie kan geen uitzondering op de toelatingseisen worden gemaakt. Ter zitting van het CBE heeft de examencommissie nader toegelicht dat in 2020 de taaleisen voor toelating tot een opleiding aan de universiteit voor alle faculteiten zijn geharmoniseerd en dat de examencommissie gebonden is aan de geharmoniseerde toelatingseisen. De examencommissie ziet in de situatie van appellant geen reden om een uitzondering te maken op de regels. Het taalcertificaat is een objectieve manier om het taalniveau van een kandidaat vast te stellen en het verzekert het goed kunnen volgen van de Engelstalige programma's. Wanneer de ene kandidaat wel en de andere geen verplichte taaltoets hoeft af te leggen, kunnen subjectieve elementen een rol gaan spelen, wat kan leiden tot rechtsongelijkheid, aldus de examencommissie.

2.3. Bij de beslissing van 14 juli 2021 heeft het CBE geconcludeerd dat de examencommissie in redelijkheid tot haar beslissing heeft kunnen komen. Daartoe heeft het CBE het volgende overwogen. Het is niet onredelijk dat aan de toelating tot een Engelse masteropleiding objectieve en verifieerbare eisen worden gesteld aan de hand waarvan kan worden aangetoond dat sprake is van een voldoende beheersing van de Engelse taal om de opleiding succesvol te kunnen afronden. Door middel van een taalcertificaat Engels kan op een objectieve manier het niveau van het Engels van de kandidaten worden beoordeeld. Dat

de categorieën personen als bedoeld in het eerste onderdeel van artikel 1, tiende lid, bijlage II, van de OER geen taaltoets hoeven af te leggen, is niet onredelijk of discriminatoir. Van deze personen wordt op basis van een objectieve maatstaf aangenomen dat zij in ieder geval over een voldoende beheersing van de Engelse taal beschikken. Het CBE begrijpt dat het als frustrerend ervaart om een Engelse taaltoets te moeten afleggen, hoewel Engels zijn officiële voertaal is. De vraag of in zijn algemeenheid kan worden aangenomen dat alle studenten die waar dan ook ter wereld met het Engels als officiële voertaal zijn opgegroeid over voldoende taalbeheersing beschikken om de masteropleiding te volgen en dus vrijgesteld zouden moeten worden van het overleggen van een taalcertificaat, is niet eenvoudig te beantwoorden. Het eisen van een taalcertificaat op C1-niveau of daarmee vergelijkbaar niveau om duidelijkheid te verkrijgen over de voldoende beheersing van de Engelse taal, is dan ook niet onredelijk of disproportioneel. Gelet op de beleidsvrijheid van het instellingsbestuur ziet het CBE dan ook geen aanleiding om deze toelatingseisen aan te merken als onredelijk of discriminerend. Verder is het CBE niet gebleken dat in het geval van appellant sprake is van feiten of omstandigheden op grond waarvan in zijn geval een uitzondering op de regels moet worden gemaakt. Dat appellant Engelstalig is opgevoed, een gedeelte van zijn bacheloropleiding in het Engels heeft gevolgd en zijn thesis in het Engels heeft geschreven, is onvoldoende grond om af te wijken van de toelatingseisen. Ook de omstandigheid dat appellant kosten moet maken voor het overleggen van het taalcertificaat, maakt dit oordeel niet anders, aldus het CBE.

2.4. Appellant kan zich niet verenigen met de beslissing van het CBE. Hij voert daartegen, samengevat weergegeven, het volgende aan. De examencommissie handelt overduidelijk discriminerend bij het verkrijgen van bewijs over de beheersing van de Engelse taal in verband met de toelating tot Engelstalige opleidingen van de universiteit. Er is volgens appellant immers geen aantoonbaar bewijs noch aanleiding om aan te nemen dat de personen die uitgezonderd zijn van het overleggen van een taalcertificaat, zoals de personen onder c en d van het eerste onderdeel van artikel 1, tiende lid, bijlage II, van de OER, de Engelse taal de facto beter beheersen dan studenten afkomstig van landen waar het Engels een van de officiële landstalen is. Het komt erop neer – zo is appellant duidelijk geworden - dat vrijstellingen worden verleend op basis van nationaliteit. Daarbij wordt geen onderscheid gemaakt in bijvoorbeeld de situatie dat een kandidaat uitsluitend Spaanstalig is en de Amerikaanse nationaliteit bezit of een kandidaat net drie jaar geleden vanuit de Volksrepubliek China is verhuisd naar Australië. Volgens appellant valt heel duidelijk vooraf te concluderen dat wanneer een Amerikaanse staatsburger wordt vrijgesteld enkel op grond van nationaliteit (en geen geschiedenis van Engels onderwijs), terwijl een student uit Jamaica van wie het Engels de moedertaal is en Engels onderwijs geniet, niet, dit discriminerend en racistisch is.
Er is geen objectieve maatstaf waarmee de Verenigde Staten en Jamaica (of tientallen andere hoofdzakelijk Engelstalige landen) van elkaar kunnen worden onderscheiden op het gebied van Engelse taalvaardigheid. Ook een kandidaat met een Nederlands diploma wordt vrijgesteld. Hoewel appellant op zichzelf geen moeite heeft met deze uitzondering, geeft het wel een duidelijk signaal af dat de regeling beoogt om kandidaten met een bepaalde achtergrond voorrang te verlenen bij de toelating tot het onderwijs. Appellant is verder van mening dat het op basis van zijn achtergrond ook niet nodig is om een Engels taalcertificaat van hem te verlangen. In dit verband wijst hij erop dat Engels zijn moedertaal is en de taal is waarin hij zijn hele leven gestudeerd, gelezen en geschreven heeft. Hij heeft zijn bacheloropleiding voornamelijk in het Duits voltooid, maar deze opleiding omvatte een verplichte “Business English intensive course” en verschillende vakken in de Engelse taal en verder heeft hij verschillende papers en zijn bachelorscriptie in de Engelse taal geschreven. Appellant maakt daarnaast duidelijk dat hij niet gefrustreerd is omdat hij het taalexamen moet afleggen terwijl Engels zijn moedertaal is, maar juist omdat hij dit moet doen terwijl vele andere kandidaten die niet zo goed Engels spreken als appellant, dat niet hoeven te doen. De examencommissie heeft onvoldoende moeite gedaan om vast te stellen of hij de Engelse taal in voldoende mate beheerst, aldus appellant.

2.5. Het College ziet geen aanleiding om de beslissing van het CBE onjuist te achten. Het is volgens het College niet onredelijk om het vereiste niveau Engels voor de toelating tot Engelstalige masteropleidingen te stellen op C1-niveau dan wel een daarmee vergelijkbaar niveau. Het is ook niet onredelijk om te verlangen dat kandidaten door middel van het overleggen van een taalcertificaat moeten aantonen dat aan het vereiste taalniveau wordt voldaan. Dit is een objectieve en verifieerbare methode om het taalniveau vast te stellen.
Het instellingsbestuur van de universiteit heeft de keuze gemaakt om op voorhand te bepalen dat bepaalde categorieën personen over het vereiste taalniveau beschikken en daarom zijn vrijgesteld van de eis om een taalcertificaat te overleggen. Het CBE heeft nader toegelicht dat er binnen de universiteit met de faculteiten afspraken zijn gemaakt om te komen tot harmonisatie met betrekking tot het vereiste niveau Engels voor de

toelating tot Engelstalige masteropleidingen. Het CBE heeft uiteengezet dat voor studenten met een Nederlandstalige bachelor geen verplichting geldt om een taalcertificaat te overleggen. Voor de toegang tot een Engelstalige master worden geen specifieke eisen gesteld aan studenten met een Nederlandse bachelordiploma, omdat op voorhand redelijkerwijs kan worden aangenomen dat zij over een voldoende Engelse taalvaardigheid beschikken. De Nederlandse universiteiten hebben bovendien met elkaar afgesproken ervoor zorg te dragen dat studenten gedurende de bachelor voldoende mogelijkheden hebben om zich voor te bereiden op instroom in een Engelstalige master. Ten aanzien van de categorie personen die een volledige Engelstalige bacheloropleiding in een lidstaat van de EU/EER, Australië, Canada, Nieuw-Zeeland en de Verenigde Staten heeft afgerond, is het instellingsbestuur, zo heeft het CBE toegelicht, van oordeel dat op voorhand redelijkerwijs kan worden aangenomen dat deze categorie in ieder geval over een voldoende beheersing van de Engelse taal beschikt om te worden toegelaten tot een Engelstalige master. Deze personen hebben immers op academisch niveau een meerjarige, volledig Engelstalige bachelor met succes behaald. Ten aanzien van de personen die staatsburger zijn van Australië, Canada (met uitzondering van Quebec), Nieuw-Zeeland en de Verenigde Staten (in combinatie met de vereiste kennis en vaardigheden op bachelor niveau) geldt volgens het CBE eveneens dat redelijkerwijs op voorhand kan worden aangenomen dat zij in ieder geval over een voldoende beheersing van de Engelse taal beschikken om te worden toegelaten tot een Engelstalige master. Het College acht deze keuze tot vrijstelling van categorieën personen niet kennelijk onredelijk. Niet in geschil is dat appellant niet valt onder één van de vrijgestelde categorieën als bedoeld in het eerste onderdeel van artikel 1, tiende lid, bijlage II, van de OER. Voor zover appellant betoogt dat het niveau van de vrijgestelde categorieën niet voldoende is gegarandeerd, kan dat niet tot het door hem gewenste resultaat leiden. De uitzonderingen strekken verder niet zo ver dat het kennelijk onredelijk is om van appellant te verlangen om wel een taalcertificaat te overleggen. Het voorgaande impliceert dat naar het oordeel van het College de examencommissie niet discriminerend heeft gehandeld jegens appellant.
De beroepsgronden van appellant falen.

2.6. Het beroep is ongegrond.

2.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H.G. Lubberdink, lid, in tegenwoordigheid van
mr. F.S.N. Nasrullah-Oemar, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2021/090.1 en 2021/090.5**
Rechter(s):	mr. Daalder
Datum uitspraak:	24 september 2021
Partijen:	appellant en Rijksuniversiteit Groningen
Trefwoorden:	decentrale selectie fraudegevoelig voorlopige voorziening WhatsApp
Artikelen:	WHW: artikel 7.66, tweede lid Awb: artikel 8:81 Awb: artikel 8:86, eerste lid
Uitspraak:	Beroep ongegrond, verzoek afgewezen
Hoofdoverwegingen:	2.5. De voorzieningenrechter stelt vast dat er ten minste 200 kandidaten aan de selectieprocedure hebben deelgenomen. Veruit de meesten hebben de selectietoetsen op vrijdag 12 februari 2021 afgelegd. Slechts zeven kandidaten hebben dit op zondag 14 februari 2021 gedaan en mogelijk door kennisneming van via WhatsApp gedeelde informatie oneerlijk voordeel genoten. Dit kleine aantal kandidaten met mogelijk oneerlijk voordeel biedt geen grond voor het oordeel dat de selectieprocedure dermate onzorgvuldig is verlopen dat de gehele ranking onbruikbaar is. Verder zou een eventuele correctie van de ranking, bijvoorbeeld door deze zeven kandidaten daaruit te verwijderen, verzoeker niet een kansrijk rangnummer opleveren. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam 1], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van de Rijksuniversiteit Groningen, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 15 april 2021 is aan verzoeker het rangnummer 200 toegekend in het kader van de decentrale selectie voor toelating tot de bacheloropleiding Tandheelkunde in het studiejaar 2021-2022.

Bij beslissing van 20 juli 2021 heeft verweerder het daartegen door verzoeker gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft verzoeker beroep ingesteld bij het College. Verder heeft hij de voorzieningenrechter van het College verzocht een voorlopige voorziening te treffen.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Verzoeker heeft nadere stukken ingediend.

De voorzieningenrechter heeft de zaak ter zitting behandeld op 18 augustus 2021, waar verzoeker, bijgestaan door zijn broer [naam 2], is verschenen. Namens verweerder hebben mr. I. Feenstra en M. Katoele, beiden werkzaam voor verweerder, via een online videoverbinding aan de zitting deelgenomen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW), gelezen in verbinding met artikel 8:81 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb), kan op verzoek een voorlopige voorziening worden getroffen, indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.
Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de WHW, gelezen in verbinding met artikel 8:86, eerste lid, van de Awb, kan de voorzieningenrechter na behandeling ter zitting van het verzoek om een voorlopige voorziening, indien hij van oordeel is dat nader onderzoek redelijkerwijs niet kan bijdragen aan de beoordeling van de zaak, onmiddellijk uitspraak doen in de hoofdzaak indien partijen daarmee instemmen.

2.2. Partijen hebben ingestemd met het doen van uitspraak in de hoofdzaak. Omdat nader onderzoek redelijkerwijs niet kan bijdragen aan de beoordeling van de zaak, zal de voorzieningenrechter onmiddellijk uitspraak doen in de hoofdzaak.

2.3. Verzoeker heeft deelgenomen aan de decentrale selectie voor toelating tot de bacheloropleiding Tandheelkunde in het studiejaar 2021-2022. Wegens de coronasituatie heeft de selectieprocedure online plaatsgevonden. Bij de beslissing van 15 april 2021 is verzoeker het rangnummer 200 toegekend. Omdat er slechts 48 opleidingsplaatsen beschikbaar zijn, geeft dit rangnummer een lage kans op toelating. Bij de beslissing van 20 juli 2021 heeft verweerder het toegekende rangnummer gehandhaafd.

2.4. Verzoeker is het hiermee niet eens. Hij betoogt dat de online selectieprocedure fraudegevoelig was en dat niet iedereen dezelfde kans heeft gekregen. Hierbij wijst hij erop dat de meeste kandidaten, onder wie hij, de online selectietoetsen op vrijdag 12 februari 2021 hebben afgelegd en dat daarna informatie over die toetsen via WhatsApp is gedeeld. De kandidaten die de toetsen op zondag 14 februari 2021 hebben afgelegd, konden daarom over voorkennis beschikken.

2.5. De voorzieningenrechter stelt vast dat er ten minste 200 kandidaten aan de selectieprocedure hebben deelgenomen. Veruit de meesten hebben de selectietoetsen op vrijdag 12 februari 2021 afgelegd. Slechts zeven kandidaten hebben dit op zondag 14 februari 2021 gedaan en mogelijk door kennisneming van via WhatsApp gedeelde informatie oneerlijk voordeel genoten. Dit kleine aantal kandidaten met mogelijk oneerlijk voordeel biedt geen grond voor het oordeel dat de selectieprocedure dermate onzorgvuldig is verlopen dat de gehele ranking onbruikbaar is. Verder zou een eventuele correctie van de ranking, bijvoorbeeld door deze zeven kandidaten daaruit te verwijderen, verzoeker niet een kansrijk rangnummer opleveren.
Het betoog faalt.

2.6. Het beroep is ongegrond. Gelet hierop moet het verzoek om een voorlopige voorziening te treffen, worden afgewezen.

2.8. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Voorzieningenrechter van het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep ongegrond;
II. wijst het verzoek af.

Deze uitspraak is gedaan door mr. E.J. Daalder, voorzieningenrechter, in tegenwoordigheid van mr. T. Hartsuiker, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2021/093**
Rechter(s):	mrs. Troostwijk, Drop en Vermeulen
Datum uitspraak:	20 december 2021
Partijen:	appellant en Hogeschool Van Hall Larenstein
Trefwoorden:	bekostiging bewijs betaald collegegeld communicatie gelijkheidsbeginsel inschrijfbesluit kosten minor particuliere instelling tijdelijke uitschrijving vergoeding
Artikelen:	
Uitspraak:	ongegrond
Hoofdoverwegingen:	2.4. Het College ziet in hetgeen appellant aanvoert geen grond voor het oordeel dat de beslissing van verweerder van 7 juli 2021 niet in stand kan blijven. Het College overweegt hiertoe als volgt. In de toelichting bij het Inschrijfbesluit Van Hall Larenstein 2020-2021 is vermeld dat de student die is ingeschreven bij Van Hall Larenstein met een bewijs betaald collegegeld een minor elders kan volgen. De toelichting vermeldt verder dat indien de student recht heeft op het wettelijk tarief, de ontvangende Nederlandse instelling de student zonder aanvullende kosten dient toe te laten. Instellingen die zijn aangesloten bij Kies op Maat rekenen geen extra kosten door. Niet in geschil is dat de Dutch Filmers Academy een particuliere instelling is, die niet is aangesloten bij Kies op Maat, zodat het gestelde in de toelichting hier niet van toepassing is. Op de website van Van Hall Larenstein staat eveneens vermeld dat een minor die niet in het programma Kies op Maat is opgenomen niet voor vergoeding in aanmerking komt. Uit de e-mailcorrespondentie tussen appellant en verschillende medewerkers van Van Hall Larenstein blijkt dat op 11 november 2020 en op 12 december 2020 aan appellant is meegedeeld dat de Dutch Filmers Academy een particuliere instelling is en dat Van Hall Larenstein het volgen van een minor aldaar niet zal vergoeden. Deze mededelingen zijn gedaan ruim voor het verstrijken van de inschrijftermijn voor de minor. Gelet op het vorenstaande is het College van oordeel dat het voor appellant duidelijk had moeten zijn dat hij de kosten voor de minor aan de Filmers Academy zelf diende te vergoeden. Appellant kan daarom niet worden gevolgd in zijn stelling dat bij hem het vertrouwen is gewekt dat hij de minor aan de Dutch Filmers Academy gratis of slechts tegen beperkte kosten kon volgen. De verwijzing naar de website biedt hem geen soelaas, nu daar duidelijk is vermeld dat in het geval een student een minor wil volgen die niet in het programma Kies op Maat is genomen, de student zelf contact moet opnemen met de instelling waar hij zijn minor wil volgen. Het College overweegt volledigheidshalve dat de door verweerder in de beslissing op bezwaar erkende gebrekkige communicatie geen betrekking heeft op de bekostiging van de minor, maar op het nalaten appellant expliciet te informeren over de mogelijkheid van tijdelijke uitschrijving bij Van Hall Larenstein. Hierdoor heeft appellant onnodig dubbel collegegeld betaald en om die reden is het door appellant betaalde collegegeld aan Van Hall Larenstein aan

hem vergoed.
Over het beroep op het gelijkheidsbeginsel overweegt het College dat appellant weliswaar stelt dat in het verleden een student het volledige bedrag van de minor aan de Dutch Filmers Academy vergoed heeft gekregen, maar dat hij heeft nagelaten om verweerder concrete aanknopingspunten te geven op grond waarvan nader kan worden onderzocht in welke gevallen en op welke gronden dit is gebeurd. Het lag op de weg van appellant om die aanknopingspunten te geven nu hij zijn stelling heeft gebaseerd op informatie die hij van de Filmers Academy heeft verkregen.
Er bestaat gelet op het vorenstaande dan ook geen grond voor het oordeel dat Van Hall Larenstein gehouden is om het bedrag van de minor voor haar rekening te nemen.
Het betoog slaagt niet.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van Hogeschool Van Hall Larenstein, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 1 maart 2021 heeft de opleidingsmanager namens verweerder aan appellant meegedeeld dat de instelling niet bereid is de kosten voor de externe minor Film aan de Dutch Filmers Academy te vergoeden.

Bij beslissing van 7 juli 2021 heeft verweerder het door appellant daartegen gemaakte bezwaar gegrond verklaard en besloten dat appellant een vergoeding ontvangt van het betaalde collegegeld ten bedrage van € 1.071,50.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Appellant heeft nadere stukken ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 4 november 2021, waar appellant via videoverbinding, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. G. van Wijngaarden, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellant volgt de bacheloropleiding Coastal and marine Management aan de Hogeschool Van Hall Larenstein. In het kader van deze bacheloropleiding heeft appellant een externe minor gevolgd aan de Dutch Filmers Academy, een particuliere instelling. De kosten voor deze minor ad € 2.250,- zijn bij appellant in rekening gebracht. Hij heeft vervolgens verweerder verzocht deze kosten te vergoeden, omdat hij er vanuit ging dat deze kosten door de hogeschool zouden worden vergoed. Volgens appellant is de hogeschool tekortgeschoten in de voorlichting en informatievoorziening over de bekostiging van deze minor en heeft hij ten onrechte tweemaal collegegeld betaald.

2.2. Verweerder heeft het verzoek van appellant afgewezen, omdat de gekozen minor niet is opgenomen in het programma Kies op Maat. In de beslissing op bezwaar heeft verweerder het bezwaar, onder verwijzing

naar het advies van de geschillenadviescommissie van 3 juni 2021, gegrond verklaard en appellant bericht dat hij een vergoeding ontvangt van het aan de Hogeschool Van Hall Larenstein betaalde collegegeld ten bedrage van € 1.071,50. Het advies vermeldt dat de beslissing om de externe minor niet te vergoeden, omdat deze niet is opgenomen in Kies op Maat, in beginsel juist is. De hogeschool is evenwel tekortgeschoten in de communicatie naar, en ondersteuning van, de studenten, waardoor studenten onnodig dubbel collegegeld betaald hebben. De helft van het aan de Hogeschool Van Hall Larenstein betaalde collegegeld moet daarom aan appellant worden terugbetaald, aldus het advies.

2.3. Appellant is het niet eens met de beslissing op bezwaar van verweerder, omdat hij van mening is dat de hogeschool hem een bedrag van € 2.250,- had moeten vergoeden, zijnde het bedrag dat hij heeft moeten betalen voor de minor aan de Dutch Filmers Academy. Appellant voert aan dat de communicatie over de vergoeding van minors zeer gebrekkig is verlopen. Appellant heeft in dit verband ter zitting van het College toegelicht dat de hogeschool weliswaar een voorlichtingsvideo heeft gemaakt, maar dat daarin niets werd vermeld over het volgen van een minor dat niet in het programma Kies op Maat is opgenomen. Appellant wijst er verder op dat op de website van de hogeschool stond vermeld dat indien wordt gekozen voor een minor die buiten het programma valt, er mogelijkheden zijn om een dergelijke minor gratis of tegen beperkte kosten te volgen. Dit heeft bij hem het vertrouwen gewekt dat hij de minor aan de Dutch Filmers Academy gratis of slechts tegen beperkte kosten kon volgen. Ook de communicatie met verschillende personen binnen de opleiding verliep volgens appellant gebrekkig. Appellant voert aan dat hij van de Dutch Filmers Academy heeft vernomen dat een andere student in het verleden dezelfde minor heeft gevolgd en die student heeft wel het volledige bedrag vergoed gekregen.

2.4. Het College ziet in hetgeen appellant aanvoert geen grond voor het oordeel dat de beslissing van verweerder van 7 juli 2021 niet in stand kan blijven. Het College overweegt hiertoe als volgt. In de toelichting bij het Inschrijfbesluit Van Hall Larenstein 2020-2021 is vermeld dat de student die is ingeschreven bij Van Hall Larenstein met een bewijs betaald collegegeld een minor elders kan volgen. De toelichting vermeldt verder dat indien de student recht heeft op het wettelijk tarief, de ontvangende Nederlandse instelling de student zonder aanvullende kosten dient toe te laten. Instellingen die zijn aangesloten bij Kies op Maat rekenen geen extra kosten door. Niet in geschil is dat de Dutch Filmers Academy een particuliere instelling is, die niet is aangesloten bij Kies op Maat, zodat het gestelde in de toelichting hier niet van toepassing is. Op de website van Van Hall Larenstein staat eveneens vermeld dat een minor die niet in het programma Kies op Maat is opgenomen niet voor vergoeding in aanmerking komt. Uit de e-mailcorrespondentie tussen appellant en verschillende medewerkers van Van Hall Larenstein blijkt dat op 11 november 2020 en op 12 december 2020 aan appellant is meegedeeld dat de Dutch Filmers Academy een particuliere instelling is en dat Van Hall Larenstein het volgen van een minor aldaar niet zal vergoeden. Deze mededelingen zijn gedaan ruim voor het verstrijken van de inschrijftermijn voor de minor. Gelet op het vorenstaande is het College van oordeel dat het voor appellant duidelijk had moeten zijn dat hij de kosten voor de minor aan de Filmers Academy zelf diende te vergoeden. Appellant kan daarom niet worden gevolgd in zijn stelling dat bij hem het vertrouwen is gewekt dat hij de minor aan de Dutch Filmers Academy gratis of slechts tegen beperkte kosten kon volgen. De verwijzing naar de website biedt hem geen soelaas, nu daar duidelijk is vermeld dat in het geval een student een minor wil volgen die niet in het programma Kies op Maat is genomen, de student zelf contact moet opnemen met de instelling waar hij zijn minor wil volgen. Het College overweegt volledigheidshalve dat de door verweerder in de beslissing op bezwaar erkende gebrekkige communicatie geen betrekking heeft op de bekostiging van de minor, maar op het nalaten appellant expliciet te informeren over de mogelijkheid van tijdelijke uitschrijving bij Van Hall Larenstein. Hierdoor heeft appellant onnodig dubbel collegegeld betaald en om die reden is het door appellant betaalde collegegeld aan Van Hall Larenstein aan hem vergoed.
Over het beroep op het gelijkheidsbeginsel overweegt het College dat appellant weliswaar stelt dat in het verleden een student het volledige bedrag van de minor aan de Dutch Filmers Academy vergoed heeft gekregen, maar dat hij heeft nagelaten om verweerder concrete aanknopingspunten te geven op grond waarvan nader kan worden onderzocht in welke gevallen en op welke gronden dit is gebeurd. Het lag op de weg van appellant om die aanknopingspunten te geven nu hij zijn stelling heeft gebaseerd op informatie die hij van de Filmers Academy heeft verkregen.

Er bestaat gelet op het vorenstaande dan ook geen grond voor het oordeel dat Van Hall Larenstein gehouden is om het bedrag van de minor voor haar rekening te nemen.
Het betoog slaagt niet.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H. Troostwijk, voorzitter, mr. J. Th. Drop en mr. B.P. Vermeulen, leden, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2021/096**
Rechter(s):	mr. Lubberdink
Datum uitspraak:	26 november 2021
Partijen:	appellant en CBE Open Universiteit
Trefwoorden:	beoordelingsformulier minnelijke schikking nabesprekingsgelegenheid vooringenomenheid
Artikelen:	WHW: artikel 7.61, derde lid WHW: artikel 7.66, tweede lid Awb: artikel 6:22 Awb: artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b,
Uitspraak:	ongegrond
Hoofdoverwegingen:	2.5. Het College stelt vast dat de beoordeling van het tentamen is neergelegd in een beoordelingsformulier, waarin per beoordelingscriterium een deelcijfer is toegekend en feedback is gegeven. In het formulier wordt verwezen naar een bijbehorend document waarin is beschreven welke criteria en subcriteria bij de beoordeling worden gehanteerd en waarin is vermeld voor welk percentage elk deelcijfer meetelt bij de bepaling van het eindcijfer. Verder heeft de examinator appellant bij e-mailbericht van 25 januari 2021 in reactie op zijn administratief beroepschrift een nadere toelichting op de beoordeling gegeven. Het College is met verweerder van oordeel dat hiermee voldoende inzichtelijk is hoe het toegekende cijfer tot stand is gekomen. Dit geldt ook voor de berekening van het eindcijfer. Dat de feedback in het beoordelingsformulier niet per subcriterium is vermeld en dat niet op elk argument van appellant afzonderlijk is gerespondeerd, laat de inzichtelijkheid van de totstandkoming onverlet en is in ieder geval niet dermate onzorgvuldig dat de beoordeling niet in stand kan blijven. Dat bij de beoordeling van een door appellant afgelegde herkansing wel per subcriterium feedback is gegeven, betekent evenmin dat de totstandkoming van de hier voorliggende beoordeling niet inzichtelijk is. Van vooringenomenheid op enig moment in de procedure van de examencommissie of de examinator is niet gebleken. De hier aan de orde zijnde beoordelingscriteria zijn aan te merken als opgaven, beoordelingsnormen of nadere regels voor die examinering of toetsing als bedoeld in artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b, van de Awb. Van een interne werkinstructie als door appellant bedoeld is dus geen sprake. De door appellant opgeworpen vragen over mandatering, richtlijntoepassing en evaluatie duiden ten slotte niet op een onzorgvuldige vaststelling van de beoordelingscriteria, zodat verweerder van de rechtmatigheid van die criteria mocht uitgaan. Het betoog slaagt in zoverre niet. […] 2.9. Naar het oordeel van het College heeft verweerder niet onderkend dat de examencommissie onder de hiervoor in 2.8 weergegeven omstandigheden niet heeft voldaan aan de uit artikel 7:61, derde lid, van de WHW volgende verplichting om in overleg met appellant na te gaan of een minnelijke schikking van het geschil mogelijk is. De examencommissie heeft immers in het geheel geen overleg met appellant gevoerd, maar hem alleen medegedeeld dat geen schikking kan worden aangeboden. Weliswaar heeft de examinator naar

aanleiding van het administratief beroepschrift e-mailcontact met appellant gehad, maar dit e-mailcontact was naar het oordeel van het College vooral gericht op het overtuigen van appellant van de juistheid van het cijfer. Dit kan daarom niet als een poging tot overleg worden aangemerkt. Het College neemt hierbij in aanmerking dat verweerder ter zitting van het College heeft toegelicht dat studenten aan de Open Universiteit in het algemeen geen nabesprekingsgelegenheid over een afgelegd tentamen worden geboden, dat in sommige gevallen contact over een tentamen met de examinator mogelijk is, maar dat reacties van studenten op een tentamen in andere gevallen als administratief beroepschrift naar verweerder worden doorgestuurd. Hieruit leidt het College af dat er voor studenten bij de Open Universiteit slechts beperkt gelegenheid is om informeel de uitslag van een tentamen te bespreken. In het licht hiervan is des te meer van belang dat met studenten overleg wordt gevoerd in het kader van de minnelijke schikkingsfase van de administratief beroepsprocedure. Het College merkt hierbij op dat het resultaat van een dergelijk overleg kan zijn dat een student zich serieus genomen voelt en mede daarom besluit over te gaan tot intrekking van het administratief beroep.
In zoverre is het betoog terecht voorgedragen. Dit leidt echter niet tot vernietiging van de beslissing van 26 mei 2021, omdat aannemelijk is dat appellant door het hiervoor geconstateerde gebrek niet is benadeeld. Het College zal die beslissing met toepassing van artikel 6:22 van de Awb in stand laten.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Open Universiteit, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 12 december 2020 is appellant het cijfer 5 toegekend voor het tentamen Inleiding Europees recht.

Bij beslissing van 26 mei 2021 heeft verweerder het daartegen door appellant ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Hiertegen heeft appellant beroep ingesteld. Voorts heeft hij om schadevergoeding verzocht.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Appellant heeft een nader stuk ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 7 oktober 2021, waar appellant en verweerder, vertegenwoordigd door S.E.M. van der Westen LLB, secretaris van verweerder, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellant heeft deelgenomen aan het tentamen Inleiding Europees recht. Dit tentamen bestond uit het opstellen van een essay. Bij de beslissing van 12 december 2020 is appellant hiervoor het cijfer 5 toegekend. Verweerder heeft de toekenning van dit cijfer in stand gelaten.

2.2. Appellant is het hiermee niet eens. Hij voert aan dat de beslissing van verweerder ondeugdelijk is gemotiveerd, omdat daarin ten onrechte niet op een aantal van zijn administratief beroepsgronden is ingegaan. Zo is verweerder niet ingegaan op zijn betoog dat de examencommissie niet in overleg met hem is nagegaan of er een minnelijke schikking van het geschil mogelijk was en dat aan de kant van de examencommissie en de examinator sprake was van vooringenomenheid. Verder heeft verweerder niet deugdelijk onderzocht en beoordeeld of het cijfer op basis van de beoordelingscriteria tot stand is gekomen. Hierbij wijst hij erop dat hij per subonderdeel van de beoordelingscriteria argumenten naar voren heeft gebracht, terwijl tegenargumenten van de kant van de examinator ontbreken. Volgens hem had op het beoordelingsformulier per subonderdeel een beoordeling moeten worden gegeven, zoals is gebeurd bij de beoordeling van zijn tweede herkansing, waarvoor hem het cijfer 6,2 is toegekend, zodat een subjectieve of willekeurige beoordeling zou zijn voorkomen. Ook ontbreekt inzicht in de berekening van het eindcijfer. Appellant voert verder aan dat het college heeft miskend dat het beoordelingsformulier een interne werkinstructie is, en niet een beleidsregel, zodat voor de motivering ten aanzien van de beoordelingscriteria niet met een verwijzing naar het formulier mocht worden volstaan. Verder is volgens hem onduidelijk wie het instellingsbestuur heeft gemandateerd om het beoordelingsformulier op te stellen en te gebruiken, welke richtlijnen zijn toegepast en wanneer het beoordelingsformulier voor het laatst is geëvalueerd. Hierbij doet hij een beroep op het Bestuurs- en beheersreglement van de Open Universiteit en de Kwaliteitsafspraken 2019-2024.

2.3. Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), gelezen in verbinding met artikel 8:4,derde lid, aanhef en onder b, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) kan geen beroep worden ingesteld tegen een beslissing, inhoudende een beoordeling van het kennen en kunnen van een kandidaat of leerling die ter zake is geëxamineerd of op enigerlei andere wijze is getoetst, dan wel inhoudende de vaststelling van opgaven, beoordelingsnormen of nadere regels voor die examinering of toetsing. Deze bepalingen staan eraan in de weg dat door het instellen van beroep tegen een beslissing van een college van beroep voor de examens een oordeel van de bestuursrechter wordt verkregen over een beslissing die als zodanig van bestuursrechtelijke rechtsbescherming is uitgezonderd. Dit betekent dat het College slechts kan onderzoeken of verweerder terecht de beoordeling van het tentamen in stand heeft gelaten voor zover bij de beoordeling is voldaan aan de voorschriften van procedurele aard die bij of krachtens de Awb, de WHW of enig andere wet in formele zin zijn gesteld.

2.4. Gelet op het voorgaande heeft het College een zeer beperkte ruimte om te toetsen of de beoordeling van het tentamen van appellant juist is. Het College zal hierna daarom alleen beoordelen of hetgeen appellant heeft aangevoerd tot de conclusie leidt dat de beoordeling van het tentamen zo onzorgvuldig is geweest dat deze niet in stand kan blijven.

2.5. Het College stelt vast dat de beoordeling van het tentamen is neergelegd in een beoordelingsformulier, waarin per beoordelingscriterium een deelcijfer is toegekend en feedback is gegeven. In het formulier wordt verwezen naar een bijbehorend document waarin is beschreven welke criteria en subcriteria bij de beoordeling worden gehanteerd en waarin is vermeld voor welk percentage elk deelcijfer meetelt bij de bepaling van het eindcijfer. Verder heeft de examinator appellant bij e-mailbericht van 25 januari 2021 in reactie op zijn administratief beroepschrift een nadere toelichting op de beoordeling gegeven. Het College is met verweerder van oordeel dat hiermee voldoende inzichtelijk is hoe het toegekende cijfer tot stand is gekomen. Dit geldt ook voor de berekening van het eindcijfer. Dat de feedback in het beoordelingsformulier niet per subcriterium is vermeld en dat niet op elk argument van appellant afzonderlijk is gerespondeerd, laat de inzichtelijkheid van de totstandkoming onverlet en is in ieder geval niet dermate onzorgvuldig dat de

beoordeling niet in stand kan blijven. Dat bij de beoordeling van een door appellant afgelegde herkansing wel per subcriterium feedback is gegeven, betekent evenmin dat de totstandkoming van de hier voorliggende beoordeling niet inzichtelijk is. Van vooringenomenheid op enig moment in de procedure van de examencommissie of de examinator is niet gebleken. De hier aan de orde zijnde beoordelingscriteria zijn aan te merken als opgaven, beoordelingsnormen of nadere regels voor die examinering of toetsing als bedoeld in artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b, van de Awb. Van een interne werkinstructie als door appellant bedoeld is dus geen sprake. De door appellant opgeworpen vragen over mandatering, richtlijntoepassing en evaluatie duiden ten slotte niet op een onzorgvuldige vaststelling van de beoordelingscriteria, zodat verweerder van de rechtmatigheid van die criteria mocht uitgaan.
Het betoog slaagt in zoverre niet.

2.6. Over het minnelijke schikkingsoverleg overweegt het College als volgt.

2.7. Artikel 7.61, derde lid, van de WHW luidt: “Alvorens het beroep in behandeling te nemen zendt het college van beroep het beroepschrift aan het orgaan waartegen het beroep is gericht, met uitnodiging om in overleg met betrokkenen na te gaan of een minnelijke schikking van het geschil mogelijk is, wat de openbare instellingen betreft in afwijking van afdeling 7.3 van de Algemene wet bestuursrecht. Ingeval het beroep is gericht tegen een beslissing van een examinator, geschiedt de in de voorgaande volzin bedoelde toezending aan de desbetreffende examencommissie. Indien de examinator tegen wie het beroep is gericht, lid is van de examencommissie, neemt hij geen deel aan de beraadslaging. Het desbetreffende orgaan deelt binnen drie weken aan het college van beroep, onder overlegging van de daarop betrekking hebbende stukken, mede tot welke uitkomst het beraad heeft geleid. Is een minnelijke schikking niet mogelijk gebleken, dan wordt het beroepschrift door het college in behandeling genomen.”

2.8. Het College stelt vast dat appellant bij e-mailbericht van 11 januari 2021 administratief beroep heeft ingesteld tegen het hem toegekende cijfer 5. Bij brief van 18 januari 2021 heeft verweerder het administratief beroepschrift aan de examencommissie gezonden met het verzoek om in overleg met betrokkenen na te gaan of een minnelijke schikking van het geschil mogelijk is en binnen drie weken mede te delen tot welke uitkomst dit beraad heeft geleid. Bij brief van eveneens 18 januari 2021 heeft verweerder appellant een afschrift van de brief aan de examencommissie gezonden. Bij brief van 1 maart 2021 heeft de examencommissie appellant onder verwijzing naar een bij de brief gevoegde notitie van de examinator van 25 januari 2021 medegedeeld dat niet zal worden teruggekomen van de beslissing om appellant het cijfer 5 toe te kennen en dat dus geen minnelijke schikking kan worden aangeboden. Volgens de notitie heeft de examinator op 25 januari 2021 per e-mail contact met appellant opgenomen en heeft appellant dezelfde dag te kennen gegeven niet met haar bevindingen akkoord te kunnen gaan en het administratief beroep te willen doorzetten. In het door haar bedoelde e-mailcontact heeft de examinator appellant laten weten dat zij het essay, de beoordeling en het administratief beroepschrift heeft bekeken, dat de beoordeling in lijn is met hetgeen in de diverse virtuele klassen aan de orde is gekomen en dat zij hem dan ook niet op onderdelen tegemoet kan komen. Verder heeft de examinator op een aantal onderdelen van de beoordeling een toelichting gegeven en de examencommissie geadviseerd om appellant niet in het gelijk te stellen en de tentamenuitslag te handhaven. Bij e-mailbericht van 14 februari 2021 heeft appellant de examinator een uitgebreide inhoudelijke reactie gestuurd op de door haar op 25 januari 2021 gegeven toelichting. De examinator heeft de examencommissie bij e-mailbericht van 4 maart 2021 gemotiveerd laten weten dat zij persisteert bij hetgeen zij eerder heeft geschreven. Bij e-mailberichten van 5 en 12 maart 2021 heeft de examencommissie appellant onder verwijzing naar haar brief van 1 maart 2021 en het e-mailbericht van de examinator van 4 maart 2021 medegedeeld dat zij hem geen minnelijke schikking kan aanbieden en dat hij verweerder kan laten weten dat hij zijn beroep wenst door te zetten. Bij e-mailbericht van 15 maart 2021 heeft appellant verweerder laten weten dat de examencommissie en de examinator niet op zijn argumenten willen ingaan en dat hij zijn administratief beroep wil doorzetten.

2.9. Naar het oordeel van het College heeft verweerder niet onderkend dat de examencommissie onder de hiervoor in 2.8 weergegeven omstandigheden niet heeft voldaan aan de uit artikel 7:61, derde lid, van de WHW volgende verplichting om in overleg met appellant na te gaan of een minnelijke schikking van het

geschil mogelijk is. De examencommissie heeft immers in het geheel geen overleg met appellant gevoerd, maar hem alleen medegedeeld dat geen schikking kan worden aangeboden. Weliswaar heeft de examinator naar aanleiding van het administratief beroepschrift e-mailcontact met appellant gehad, maar dit e-mailcontact was naar het oordeel van het College vooral gericht op het overtuigen van appellant van de juistheid van het cijfer. Dit kan daarom niet als een poging tot overleg worden aangemerkt. Het College neemt hierbij in aanmerking dat verweerder ter zitting van het College heeft toegelicht dat studenten aan de Open Universiteit in het algemeen geen nabesprekingsgelegenheid over een afgelegd tentamen worden geboden, dat in sommige gevallen contact over een tentamen met de examinator mogelijk is, maar dat reacties van studenten op een tentamen in andere gevallen als administratief beroepschrift naar verweerder worden doorgestuurd. Hieruit leidt het College af dat er voor studenten bij de Open Universiteit slechts beperkt gelegenheid is om informeel de uitslag van een tentamen te bespreken. In het licht hiervan is des te meer van belang dat met studenten overleg wordt gevoerd in het kader van de minnelijke schikkingsfase van de administratief beroepsprocedure. Het College merkt hierbij op dat het resultaat van een dergelijk overleg kan zijn dat een student zich serieus genomen voelt en mede daarom besluit over te gaan tot intrekking van het administratief beroep.
In zoverre is het betoog terecht voorgedragen. Dit leidt echter niet tot vernietiging van de beslissing van 26 mei 2021, omdat aannemelijk is dat appellant door het hiervoor geconstateerde gebrek niet is benadeeld. Het College zal die beslissing met toepassing van artikel 6:22 van de Awb in stand laten.

2.10. Het beroep is ongegrond. Gelet hierop moet het verzoek om schadevergoeding worden afgewezen.

2.11. Van proceskosten die voor vergoeding in aanmerking komen, is niet gebleken.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep ongegrond;
II. wijst het verzoek om schadevergoeding af;
III. gelast dat het college van beroep voor de examens van de Open Universiteit aan appellant het door hem voor de behandeling van het beroep betaalde griffierecht ten bedrage van € 49,00 (zegge: negenenveertig euro) vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H.G. Lubberdink, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. T. Hartsuiker, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2021/098.5**
Rechter(s):	mr. Verheij
Datum uitspraak:	26 november 2021
Partijen:	appellante en CBE Universiteit van Amsterdam
Trefwoorden:	beoordeling compensatie Engelstalige regeling herkansing kennen en kunnen niet-Nederlandstalige studenten
Artikelen:	WHW: artikel 7.66, tweede lid WHW: artikel 7.13, tweede lid, aanhef en onder j Awb: artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b OER: artikel B.9.2
Uitspraak:	gegrond
Hoofdoverwegingen:	2.6. Het College stelt vast dat de Nederlandstalige versie van de OER verschilt van de Engelstalige versie. Op grond van zowel de Nederlandse als de Engelse tekst van de OER heeft appellante minimaal één herkansingsmogelijkheid voor elk onderwijsonderdeel (‘course component’). In de Nederlandse tekst is echter, anders dan in de Engelse tekst, aanvullend vermeld dat deze herkansingsmogelijkheid alleen geldt voor de toetsvorm tentamen. 2.7. Het College volgt het standpunt van verweerder dat, voor zover er verschil bestaat tussen de Nederlandstalige en de Engelstalige tekst van de OER, de Nederlandse tekst leidend is, niet. Verweerder heeft ervoor gekozen om een Engelstalige bacheloropleiding Psychology aan te bieden die openstaat voor buitenlandse, niet-Nederlandstalige studenten zoals appellante. In een dergelijk geval is verweerder ook gebonden aan de Engelstalige versie van de OER. Appellante mocht er in dit geval op vertrouwen dat de Engelstalige versie van de OER strookte met de Nederlandstalige versie. Verweerder kan zich dus in redelijkheid niet op het standpunt stellen dat de Nederlandstalige versie leidend is. Dat standpunt zou naar het oordeel van het College leiden tot onaanvaardbare rechtsonzekerheid voor buitenlandse studenten. Het betoog slaagt. De overige gronden behoeven derhalve geen bespreking meer.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van de Universiteit van Amsterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 12 februari 2021 heeft de examinator aan appellante medegedeeld dat zij het resultaat “NAV” (niet aan de eisen voldaan) heeft behaald voor het vak Practical Training: Psychological Research (hierna: PTPR).

Bij beslissing van 29 juli 2021 heeft verweerder het daartegen door appellante ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 27 september 2021, waar appellante via videoverbinding, bijgestaan door R. Schatens, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. S.M. Jurg-Smith, secretaris van verweerder zijn verschenen. Tevens is dr. M. Maric, voorzitter van de examencommissie, via videoverbinding verschenen.

2. Overwegingen

Inleiding

2.1. Appellante is in het studiejaar 2021-2022 ingeschreven als studente van de bacheloropleiding Psychology aan de Universiteit van Amsterdam. Per 1 september 2021 is zij begonnen aan het derde studiejaar. Voor het tweedejaars vak PTPR heeft zij het resultaat “NAV” behaald. Dit resultaat is het gevolg van een onvoldoende deelcijfer (het cijfer 5,0) voor het onderdeel Research Report van dit vak. Omdat appellante het niet eens was met het deelcijfer voor het Research Report en met het daaruit voortvloeiende resultaat “NAV” voor het gehele vak, heeft zij administratief beroep ingesteld.

Besluitvorming

2.2. Verweerder heeft het administratief beroep bij beslissing van 29 juli 2021 ongegrond verklaard. Daaraan heeft verweerder ten grondslag gelegd dat het vaststellen van het resultaat van een tentamen uitsluitend ter beoordeling van de examinator staat. Verweerder is gehouden tot een terughoudende toets, zodat een herbeoordeling van haar Research Report, zoals door appellante voorgestaan, niet aan de orde kan zijn.
Verder heeft verweerder aan de beslissing ten grondslag gelegd dat het cijfer van appellante voor het vak PTPR zorgvuldig tot stand is gekomen. Daarbij heeft verweerder betrokken dat het Research Report door twee afzonderlijke examinatoren is beoordeeld met het cijfer 5,0, waarbij gebruik is gemaakt van het vooraf vastgestelde beoordelingsformulier en waarbij de beoordeling op de afzonderlijke beoordelingscriteria is toegelicht. Op het beoordelingsformulier van appellante is per beoordelingscriterium een begrijpelijke motivering toegevoegd, aldus verweerder. Er was tussen de examinatoren geen verschil van mening over de beoordeling van het Research Report van appellante.
Verweerder heeft voorts aan de beslissing ten grondslag gelegd dat het proces van schrijven van het Research Report en de beoordeling op onderdelen met “NAV” of “AVV” (aan verplichtingen voldaan) overeenkomstig de Onderwijs- en Examenregeling (hierna: OER) is verlopen, waarbij appellante op onderdelen uitgebreide feedback heeft ontvangen en daarmee de mogelijkheid heeft gekregen om haar Research Report te verbeteren. Aan studenten is duidelijk gecommuniceerd dat de mogelijkheid van een herkansing op deze wijze is ingebouwd in het proces.
Tot slot heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat de omstandigheid dat appellante door het niet behalen van dit vak studievertraging oploopt met alle gevolgen van dien, niet leidt tot een andere beslissing.

Het geschil in beroep

2.3. Appellante kan zich niet verenigen met de beslissing van verweerder van 29 juli 2021. Samengevat weergegeven komen haar bezwaren op het volgende neer.
Volgens appellante heeft de beoordeling van het Research Report niet op transparante en adequate wijze plaatsgevonden. De eerste examinator heeft pas gebruik gemaakt van het beoordelingsmodel (rubric) nadat het administratief beroep was ingediend. De tweede examinator heeft nooit een

beoordelingsformulier gebruikt. De eerste examinator heeft bovendien niet op zodanige wijze gebruik gemaakt van de rubric dat de waardering van de secties ('subproducten') op een voorspelbare manier werden vertaald naar een cijfer. Voor de subproducten heeft appellante wel eenmaal een onvoldoende, maar nooit een NAV-resultaat gehaald. Volgens de OER kan dan ook geen NAV worden gegeven voor het Research Report, aldus appellante. In de OER is verder geen wegingsfactor per onderdeel van de rubric opgenomen, zodat volgens appellante alle onderdelen gemiddeld op een voldoende resultaat moeten uitkomen en niet, zoals de examencommissie heeft gesteld, op alle onderdelen voldoende moet zijn gescoord.
Daarnaast had de examencommissie haar een herkansing moeten geven. In artikel B.9.2, vijfde lid, van de Engelstalige OER is vermeld dat de student voor elk opleidingsonderdeel in de periode van 12 maanden vanaf de aanvang van het onderwijs dat de student op dat tentamen voorbereidt ten minste eenmaal de gelegenheid heeft tot hertentamen. De eerste gelegenheid voor het tentamen valt binnen de onderwijsperiode waarin dat onderdeel wordt aangeboden; de eerste herkansing van dat tentamen wordt aangeboden voor de start van het volgende studiejaar. Deze bepaling geldt ook voor het vak PTPR en de OER laat geen ruimte voor de examencommissie of examinatoren om een alternatief te kiezen, zoals een impliciete herkansing door het kunnen herschrijven van het Research Report op basis van feedback, of om aan herkansingen voorwaarden te stellen. Weliswaar is in de Nederlandse versie van de OER een aanvullende tekst opgenomen waarin is vermeld dat de herkansingsmogelijkheden alleen voor tentamens gelden en niet voor andere toetsvormen, maar die tekst ontbreekt in de Engelstalige versie van de OER volledig. Alleen bij interpretatieverschillen gaat de Nederlandse versie van de OER boven de Engelstalige versie, maar in dit geval is er geen sprake van interpretatieverschillen, aldus appellante. Appellante mocht als internationale studente vertrouwen op de Engelstalige versie van de OER.
Ook de corona-pandemie en de daarmee gepaard gaande beperkingen, zoals digitale Zoom-feedbacksessies en haperende internetverbindingen, hadden voor de examencommissie aanleiding moeten zijn om wegens bijzondere omstandigheden toch een herkansing toe te kennen.
Tot slot vraagt appellante, als geen herkansing kan worden toegekend, om een compensatie als gevolg van het ten onrechte niet behalen van het vak PTPR. Zij heeft gesteld € 10.700,00 per semester aan kosten te hebben. Door het niet toekennen van de herkansing, wordt haar studie met ten minste een semester verlengd. Zij wenst de kosten hiervoor vergoed te zien.

Wet- en regelgeving

2.4. Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), gelezen in verbinding met artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) kan geen beroep worden ingesteld tegen een besluit, inhoudende een beoordeling van het kennen en kunnen van een kandidaat of leerling die ter zake is geëxamineerd of op enigerlei andere wijze is getoetst, dan wel inhoudende de vaststelling van opgaven, beoordelingsnormen of nadere regels voor die examinering of toetsing. Deze bepalingen staan eraan in de weg dat door het instellen van beroep tegen een beslissing van een college van beroep voor de examens een oordeel van de bestuursrechter wordt verkregen over een beslissing die als zodanig van bestuursrechtelijke rechtsbescherming is uitgezonderd. Dit betekent dat het College slechts kan onderzoeken of het college van beroep voor de examens terecht de vaststelling van het cijfer in stand heeft gelaten omdat bij de beoordeling is voldaan aan de voorschriften van procedurele aard die bij of krachtens de Awb, de WHW of enig andere wet in formele zin zijn gesteld.

Ingevolge artikel 7:13, tweede lid, aanhef en onder j, worden in de onderwijs- en examenregeling, onverminderd het overigens in deze wet terzake bepaalde, per opleiding of groep van opleidingen de geldende procedures en rechten en plichten vastgelegd met betrekking tot het onderwijs en de examens. Daaronder worden ten minste begrepen waar nodig, de volgorde waarin, de tijdvakken waarbinnen en het aantal malen per studiejaar dat de gelegenheid wordt geboden tot het afleggen van de tentamens en examens, alsmede de wijze waarop inschrijving hiervoor plaatsvindt en de reguliere inschrijfperiode die van toepassing is.

2.5. In artikel B.9.2. van de OER is vermeld:
“5. Voor elk onderwijsonderdeel geldt dat in een periode van 12 maanden, gerekend vanaf de aanvang van het onderwijs dat voorbereidt op een bepaald tentamen, de student minimaal één herkansingsmogelijkheid heeft. De eerste tentamengelegenheid is binnen de onderwijsperiode waarin het onderdeel is aangeboden; de eerste herkansingsmogelijkheid wordt aangeboden voor het begin van het volgende studiejaar. Let op: het gaat hier om herkansingsmogelijkheden voor tentamens; er zijn diverse onderdelen binnen de opleiding die voor de toetsing/beoordeling gebruik maken van andere toetsvormen dan tentamens (denk aan opdrachten, presentaties, etc.) In de cursushandleiding op Canvas staan eventuele herkansingsmogelijkheden hiervoor vermeld. Alleen voor de toetsvorm tentamen geldt dat studenten recht hebben op minimaal één herkansingsmogelijkheid per collegejaar.”
In article B.9.2. van de Teaching and Examination Regulations (TER) Bachelor’s programme in Psychology 2020-2021 is vermeld:
“5. For every course component, the student shall have at least one opportunity to resit an interim or other examination during the 12-month period from the commencement of the teaching that prepares the student for that examination. The first opportunity for the interim of other examination falls within the teaching period in which that course component is offered; the first opportunity to resit that examination shall be offered before the start of the next academic year.”

Beoordeling door het College

2.6. Het College stelt vast dat de Nederlandstalige versie van de OER verschilt van de Engelstalige versie. Op grond van zowel de Nederlandse als de Engelse tekst van de OER heeft appellante minimaal één herkansingsmogelijkheid voor elk onderwijsonderdeel (‘course component’). In de Nederlandse tekst is echter, anders dan in de Engelse tekst, aanvullend vermeld dat deze herkansingsmogelijkheid alleen geldt voor de toetsvorm tentamen.

2.7. Het College volgt het standpunt van verweerder dat, voor zover er verschil bestaat tussen de Nederlandstalige en de Engelstalige tekst van de OER, de Nederlandse tekst leidend is, niet. Verweerder heeft ervoor gekozen om een Engelstalige bacheloropleiding Psychology aan te bieden die openstaat voor buitenlandse, niet-Nederlandstalige studenten zoals appellante. In een dergelijk geval is verweerder ook gebonden aan de Engelstalige versie van de OER. Appellante mocht er in dit geval op vertrouwen dat de Engelstalige versie van de OER strookte met de Nederlandstalige versie. Verweerder kan zich dus in redelijkheid niet op het standpunt stellen dat de Nederlandstalige versie leidend is. Dat standpunt zou naar het oordeel van het College leiden tot onaanvaardbare rechtsonzekerheid voor buitenlandse studenten. Het betoog slaagt. De overige gronden behoeven derhalve geen bespreking meer.

Slotsom

2.8. Het beroep is gegrond. De beslissing van verweerder van 29 juli 2021 dient wegens strijd met de rechtszekerheid te worden vernietigd. Doende hetgeen verweerder zou behoren te doen, zal het College het administratief beroep gegrond verklaren. De beslissing van de examinator van 12 februari 2021 dient te worden vernietigd.

2.9. Verweerder moet de proceskosten vergoeden.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;

II. vernietigt de beslissing van het college van beroep voor de examens van de Universiteit van Amsterdam van 29 juli 2021;
III. verklaart het door appellante ingestelde administratief beroep gegrond;
IV. vernietigt de beslissing van de examinator van het vak Practical Training: Psychological Research van 12 februari 2021;
V. veroordeelt het college van beroep voor de examens van de Universiteit van Amsterdam tot vergoeding van bij appellante in verband met de behandeling van het beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 1.496,00 (zegge: veertienhonderdenzesennegentig euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;
VI. gelast dat het college van beroep voor de examens van de Universiteit van Amsterdam het door appellante betaalde griffierecht van € 49,00 (zegge: negenenveertig euro) aan haar vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. N. Verheij, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. M. Rijsdijk als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2021/101.5**
Rechter(s):	mr. Streefkerk
Datum uitspraak:	5 oktober 2021
Partijen:	appellant en Universiteit van Amsterdam
Trefwoorden:	extra tijd persoonlijke omstandigheden selectie verklaring
Artikelen:	WHW: artikel 7.34, eerste lid WHW: artikel 7.53, eerste lid Awb: artikel 6:19 Regeling selectie en plaatsing fixusopleidingen UvA: artikel 3
Uitspraak:	ongegrond
Hoofdoverwegingen:	2.4. Gelet op artikel 6:19 van de Algemene wet bestuursrecht zal het College zowel over de beslissing van 9 juli als 19 juli 2021 oordelen. De selectie van kandidaat-studenten vindt ingevolge artikel 3, eerste lid, van de Regeling selectie en plaatsing fixusopleidingen UvA, plaats overeenkomstig door de decaan opgestelde en door het College van Bestuur vastgestelde selectiecriteria en -procedure. Verweerder heeft de nadere regels in de Facultaire regeling Selectie ACTA studiejaar 2021-2022 (de nadere regeling) vastgesteld. Hierin is vermeld dat de selectie plaatsvindt op basis van de volgende vijf selectiecriteria: oriëntatie, schoolcijfers, curriculum vitae (ervaring, prestaties en motivatie), kwaliteit persoonlijk dossier en relevante toets(en). Over het betoog van appellant dat de opleiding zijn verzoek voor extra tijd bij het maken van de relevante toetsen overweegt het College als volgt. In het advies van de Geschillenadviescommissie Studentenbezwaren, dat door verweerder aan zijn beslissing ten grondslag is gelegd, is vermeld dat bij het onderdeel ‘relevante toetsen’ kandidaat-studenten in de uitnodiging voor de selectie worden geïnformeerd over de mogelijkheid tot het aanvragen van extra tijd en over de stukken die bij een desbetreffende aanvraag dienen te worden overgelegd. Kandidaat-studenten die extra tijd willen, moeten een verklaring overleggen van een ter zake kundig psycholoog of orthopedagoog waaruit blijkt dat zij een zintuigelijke beperking hebben. Het College is van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat voor een verzoek om extra tijd een dergelijke verklaring is vereist. Vast staat dat appellant een dergelijke verklaring niet heeft overgelegd. Verweerder heeft het verzoek daarom terecht afgewezen. Dat andere instellingen een dergelijke verklaring niet eisen doet hieraan niet af, reeds omdat elke instelling haar eigen regels voor de selectie vast stelt. Over het betoog van appellant dat te weinig rekening is gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden overweegt het College als volgt. Verweerder heeft in zijn beslissing van 9 juli 2021 onderkend dat te weinig rekening is gehouden met de persoonlijke omstandigheden. Om die reden heeft verweerder de beslissing van de Selectiecommissie vernietigd en de Selectiecommissie opgedragen een nieuwe beslissing te nemen. De Selectiecommissie heeft in haar nieuwe beslissing de persoonlijke omstandigheden van appellant meegewogen bij de beoordeling van het onderdeel ‘persoonlijk dossier’ en appellant drie extra punten toegekend voor het feit dat hij pas sinds 2017 in Nederland is gevestigd en in relatief korte tijd de Nederlandse taal op niveau heeft

aangeleerd. Het College is van oordeel dat verweerder aldus voldoende rekening heeft gehouden met de persoonlijke omstandigheden van appellant. Geen grond bestaat voor het oordeel dat ook bij de andere selectiecriteria rekening diende te worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van appellant. Het College overweegt hiertoe dat verweerder zich op het standpunt heeft mogen stellen dat de selectie van kandidaat-studenten zo objectief mogelijk dient te geschieden en dat de achtergrond van de kandidaat-studenten alleen bij het onderdeel 'persoonlijk dossier' een rol kan spelen. Het College overweegt daarnaast dat verweerder terecht het standpunt heeft ingenomen dat niet valt in te zien hoe bij het onderdeel 'schoolcijfers' achteraf kan worden vastgesteld in welke mate persoonlijke omstandigheden een rol hebben gespeeld. Het College overweegt verder dat de opleiding de selectiecriteria vooraf duidelijk kenbaar heeft gemaakt en dat het voor appellant duidelijk was op welke wijze de beoordeling zou plaatsvinden. Wat betreft het beroep van appellant op artikel 7.34, eerste lid, van de WHW overweegt het College dat dit artikel ziet op de student die is ingeschreven. Appellant is echter nog niet ingeschreven, zodat dit artikel toepassing mist.
De conclusie is dat geen grond bestaat voor het oordeel dat de beslissing van verweerder en de beslissing van de Selectiecommissie niet in stand kunnen blijven.
Het betoog slaagt niet.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van de Universiteit van Amsterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 15 april 2021 heeft de Selectiecommissie ACTA appellant namens het college van bestuur het rangnummer 173 toegekend voor de selectie bij de bacheloropleiding Tandheelkunde.

Bij beslissing van 9 juli 2021 heeft verweerder het door appellant daartegen gemaakte bezwaar gegrond verklaard, de beslissing herroepen en de Selectiecommissie ACTA verzocht te besluiten appellant op basis van het rangnummer dat hem op basis van het meewegen van de persoonlijke omstandigheden van bezwaarde bij de beoordeling van het persoonlijk dossier zou zijn toegekend, al dan niet een plaatsingsbewijs te verstrekken.

De Selectiecommissie ACTA heeft bij beslissing van 19 juli 2021 appellant vervolgens het rangnummer 146 toegekend.

Tegen de beslissing van 9 juli 2021 heeft appellant beroep bij het College ingesteld. Tevens heeft appellant bezwaar gemaakt tegen de beslissing van 19 juli 2021.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 8 september 2021, waar appellant, bijgestaan door mr. R. Verspaandonk, advocaat te Den Haag, en verweerder, vertegenwoordigd door M.J. Wijnen-Verhoek, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellant heeft deelgenomen aan de selectie voor de bacheloropleiding Tandheelkunde aan de Universiteit van Amsterdam. Bij beslissing van 15 april 2021 heeft de Selectiecommissie ACTA appellant het rangnummer 173 toegekend voor de selectie bij de bacheloropleiding Tandheelkunde. De Selectiecommissie heeft daarbij opgemerkt dat voor de opleiding Tandheelkunde bij ACTA via de Universiteit van Amsterdam 79 plaatsen beschikbaar zijn en dat het onzeker is of het rangnummer voldoende is voor een plaatsingsbewijs voor de opleiding, omdat dit afhangt van het aantal kandidaten dat geen gebruik maakt van het aangeboden plaatsingsbewijs.
Verweerder heeft het door appellant gemaakte bezwaar, onder verwijzing naar het advies van de Geschillenadviescommissie Studentenbezwaren, gegrond verklaard, omdat de selectieprocedure onzorgvuldig is verlopen. Verweerder heeft daarom de beslissing van de Selectiecommissie ACTA herroepen. De Selectiecommissie ACTA heeft het dossier van appellant vervolgens opnieuw beoordeeld en hem het rangnummer 146 toegekend en heeft hierbij toegelicht dat dit rangnummer geen reële kans biedt op een plaatsingsbewijs voor appellant maar dat het wel recht doet aan de door hem geleverde prestatie in het kader van de selectieprocedure.

2.2. Appellant kan zich niet met de beslissing van verweerder en de Selectiecommissie ACTA verenigen. Hij betoogt dat de selectieprocedure onzorgvuldig is verlopen, omdat te weinig rekening is gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden. In dit verband wijst hij erop dat hij uit Afghanistan afkomstig is en dus tot een etnische en culturele minderheid behoort. Volgens appellant had de Selectiecommissie ACTA hiermee rekening moeten houden bij het beoordelen van zijn verzoek om het verlenen van extra tijd en de toekenning van punten bij de selectie. Dat hij bij zijn verzoek om het verlenen van extra tijd geen verklaring van een psycholoog of orthopedagoog heeft overgelegd, mag hem niet worden tegengeworpen. In dat verband wijst appellant ook op artikel 7.34, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk (hierna: WHW), waarin is vermeld dat de onderwijsinstelling bijzondere zorg dient te geven aan studenten die behoren tot een etnische of culturele minderheid. Appellant voert ook aan dat bij de beoordeling en toekenning van punten in het kader van de selectieprocedure met zijn achtergrond rekening dient te worden gehouden. Volgens appellant is het onvoldoende dit slechts te doen bij de beoordeling van het persoonlijk dossier. Volgens appellant dient bij de beoordeling van alle vijf de selectiecriteria met dit gegeven rekening te worden gehouden.

2.3. Artikel 7.34, eerste lid, van de WHW luidt: “De inschrijving als student geeft het recht:
[…]
e. op studiebegeleiding; het instellingsbestuur besteedt daarbij bijzondere zorg aan de begeleiding van studenten die behoren tot een etnische of culturele minderheid waarvan de deelname aan het hoger onderwijs in betekenende mate achterblijft bij de deelname van Nederlanders die niet behoren tot een dergelijke minderheid.”

Artikel 7.53, eerste lid, luidt: “Het instellingsbestuur kan per opleiding in verband met de beschikbare onderwijscapaciteit het maximum aantal studenten vaststellen dat voor de eerste maal kan worden ingeschreven voor de propedeutische fase van de desbetreffende opleiding. De vaststelling geschiedt voor een studiejaar. Indien in een opleiding geen propedeutische fase is ingesteld, wordt onder «propedeutische fase» mede verstaan de fase in een bacheloropleiding die samenvalt met de eerste periode in een opleiding met een studielast van 60 punten.”
Het tweede lid luidt: “Het instellingsbestuur selecteert de aspirant-studenten in verband met de beschikbare onderwijscapaciteit uitsluitend op grond van kwalitatieve criteria. Het aantal soorten kwalitatieve selectiecriteria bedraagt ten minste twee.”
Het derde lid luidt: “Het instellingsbestuur maakt tijdig de kwalitatieve selectiecriteria en de selectieprocedure bekend op grond waarvan de toelating zal plaatsvinden ingeval het aantal aspirant-

studenten het maximum aantal, bedoeld in het eerste lid, zou overschrijden. Het instellingsbestuur stelt daartoe een reglement vast. […]”

2.4. Gelet op artikel 6:19 van de Algemene wet bestuursrecht zal het College zowel over de beslissing van 9 juli als 19 juli 2021 oordelen.
De selectie van kandidaat-studenten vindt ingevolge artikel 3, eerste lid, van de Regeling selectie en plaatsing fixusopleidingen UvA, plaats overeenkomstig door de decaan opgestelde en door het College van Bestuur vastgestelde selectiecriteria en -procedure. Verweerder heeft de nadere regels in de Facultaire regeling Selectie ACTA studiejaar 2021-2022 (de nadere regeling) vastgesteld. Hierin is vermeld dat de selectie plaatsvindt op basis van de volgende vijf selectiecriteria: oriëntatie, schoolcijfers, curriculum vitae (ervaring, prestaties en motivatie), kwaliteit persoonlijk dossier en relevante toets(en).
Over het betoog van appellant dat de opleiding zijn verzoek voor extra tijd bij het maken van de relevante toetsen overweegt het College als volgt. In het advies van de Geschillenadviescommissie Studentenbezwaren, dat door verweerder aan zijn beslissing ten grondslag is gelegd, is vermeld dat bij het onderdeel ‘relevante toetsen’ kandidaat-studenten in de uitnodiging voor de selectie worden geïnformeerd over de mogelijkheid tot het aanvragen van extra tijd en over de stukken die bij een desbetreffende aanvraag dienen te worden overgelegd. Kandidaat-studenten die extra tijd willen, moeten een verklaring overleggen van een ter zake kundig psycholoog of orthopedagoog waaruit blijkt dat zij een zintuigelijke beperking hebben. Het College is van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat voor een verzoek om extra tijd een dergelijke verklaring is vereist. Vast staat dat appellant een dergelijke verklaring niet heeft overgelegd. Verweerder heeft het verzoek daarom terecht afgewezen. Dat andere instellingen een dergelijke verklaring niet eisen doet hieraan niet af, reeds omdat elke instelling haar eigen regels voor de selectie vast stelt.
Over het betoog van appellant dat te weinig rekening is gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden overweegt het College als volgt. Verweerder heeft in zijn beslissing van 9 juli 2021 onderkend dat te weinig rekening is gehouden met de persoonlijke omstandigheden. Om die reden heeft verweerder de beslissing van de Selectiecommissie vernietigd en de Selectiecommissie opgedragen een nieuwe beslissing te nemen. De Selectiecommissie heeft in haar nieuwe beslissing de persoonlijke omstandigheden van appellant meegewogen bij de beoordeling van het onderdeel ‘persoonlijk dossier’ en appellant drie extra punten toegekend voor het feit dat hij pas sinds 2017 in Nederland is gevestigd en in relatief korte tijd de Nederlandse taal op niveau heeft aangeleerd. Het College is van oordeel dat verweerder aldus voldoende rekening heeft gehouden met de persoonlijke omstandigheden van appellant. Geen grond bestaat voor het oordeel dat ook bij de andere selectiecriteria rekening diende te worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van appellant. Het College overweegt hiertoe dat verweerder zich op het standpunt heeft mogen stellen dat de selectie van kandidaat-studenten zo objectief mogelijk dient te geschieden en dat de achtergrond van de kandidaat-studenten alleen bij het onderdeel ‘persoonlijk dossier’ een rol kan spelen. Het College overweegt daarnaast dat verweerder terecht het standpunt heeft ingenomen dat niet valt in te zien hoe bij het onderdeel ‘schoolcijfers’ achteraf kan worden vastgesteld in welke mate persoonlijke omstandigheden een rol hebben gespeeld. Het College overweegt verder dat de opleiding de selectiecriteria vooraf duidelijk kenbaar heeft gemaakt en dat het voor appellant duidelijk was op welke wijze de beoordeling zou plaatsvinden. Wat betreft het beroep van appellant op artikel 7.34, eerste lid, van de WHW overweegt het College dat dit artikel ziet op de student die is ingeschreven. Appellant is echter nog niet ingeschreven, zodat dit artikel toepassing mist.
De conclusie is dat geen grond bestaat voor het oordeel dat de beslissing van verweerder en de beslissing van de Selectiecommissie niet in stand kunnen blijven.
Het betoog slaagt niet.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.D. Streefkerk, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2021/102**
Rechter(s):	mrs Verheij, Van Diepenbeek en Vermeulen
Datum uitspraak:	21 oktober 2021
Partijen:	appellante en CBE Technische Universiteit Delft
Trefwoorden:	evenredigheid fraude herkansing hertentamen ongeldig verklaring punitieve sanctie rechtszekerheidsbeginsel uitsluiting
Artikelen:	WHW: artikel 7.12b RRvE: artikel 7a
Uitspraak:	Gegrond
Hoofdoverwegingen:	2.6. Het College stelt vast dat appellante, zoals zij ter zitting ook heeft bevestigd, de door verweerder geconstateerde fraude in beroep niet heeft bestreden. Ook is de maatregel van ongeldigverklaring van het resultaat van het tentamen van 3 november 2020 niet bestreden, evenmin als het opnemen van een afschrift van de beslissing van de examencommissie in het persoonlijke studentendossier. Ter beoordeling aan het College ligt alleen nog de opgelegde maatregel voor waarbij appellante van deelname aan het eerstvolgende tentamen van het vak is uitgesloten. Het College stelt vast dat het college van beroep voor de examens niet op de door appellante tegen deze maatregel aangevoerde gronden heeft beslist. Reeds in zoverre komt de beslissing voor vernietiging in aanmerking. 2.7. De examencommissie heeft bij beslissing van 1 februari 2021 aan appellante als punitieve sanctie de maatregel opgelegd dat zij van deelname aan het eerstvolgende tentamen van het vak is uitgesloten. Het cijfer dat appellante voor het hertentamen van het vak op 18 januari 2021 heeft behaald, wordt als gevolg van die beslissing niet meegenomen. Het College is evenwel van oordeel dat artikel 7a, zevende lid, aanhef en onder b, van de RRvE, dat uitsluiting van het desbetreffende tentamen voor ten hoogste één jaar mogelijk maakt, hiervoor geen grondslag biedt. Gelet op het punitieve karakter van de sanctie en het rechtszekerheidsbeginsel is daartoe immers een uitdrukkelijke bevoegdheid vereist, op grond waarvan de examencommissie in het geval van fraude kan bepalen dat een hertentamen in het desbetreffende vak, afgelegd op het moment dat de student daarvoor nog niet was uitgesloten, alsnog op grond van de uitsluiting naderhand zijn geldigheid verliest. Het ontbreken van deze bevoegdheid komt voor rekening en risico van verweerder en de examencommissie. Dat betekent dat het beroep gegrond is. De beslissingen van verweerder van 22 juni 2021 en van de examencommissie van 1 februari 2021 moeten worden vernietigd voor zover daaruit voortvloeit respectievelijk daarin is bepaald dat appellante vanaf de datum van het tentamen CTB2110 van 3 november 2020 is uitgesloten van deelname aan het eerstvolgende tentamen van het vak en mogelijk behaalde resultaten van het hertentamen van 18 januari 2021 als gevolg daarvan niet kunnen worden meegenomen. Het gevolg van deze vernietiging is dat appellante niet uitgesloten is geweest van deelname aan het hertentamen van het vak op

18 januari 2021. Met het door haar behaalde cijfer van 8,5 heeft zij het hertentamen van 18 januari 2021 behaald.
Het betoog slaagt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van de Technische Universiteit Delft, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 1 februari 2021 heeft de voorzitter van de examencommissie aan appellante medegedeeld dat is vastgesteld dat zij fraude heeft gepleegd bij het tentamen CTB2110 (vloeistofmechanica) van 3 november 2020 en bepaald dat het resultaat van dit tentamen ongeldig wordt verklaard. De examencommissie heeft haar voorts uitgesloten van deelname aan het eerstvolgende tentamen van het vak. Tot slot heeft de examencommissie bepaald dat een afschrift van deze beslissing wordt opgenomen in het persoonlijke studentendossier van appellante.

Bij beslissing van 22 juni 2021 heeft verweerder het door appellante daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 27 september 2021, waar appellante, bijgestaan door mr. M.J. Smaling, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. D.L.M. van der Zande en mr. B. Zaaijer, zijn verschenen.

2. Overwegingen

Wet- en regelgeving

2.1. De relevante wet- en regelgeving luidt als volgt:

Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW)

Artikel 7.12b
[…]
2. Indien een student of extraneus fraudeert, kan de examencommissie de betrokkene het recht ontnemen één of meer door de examencommissie aan te wijzen tentamens of examens af te leggen, gedurende een door de examencommissie te bepalen termijn van ten hoogste een jaar. Bij ernstige fraude kan het instellingsbestuur op voorstel van de examencommissie de inschrijving voor de opleiding van de betrokkene definitief beëindigen.
3. De examencommissie stelt regels vast over de uitvoering van de taken en bevoegdheden, bedoeld in het eerste lid, onderdelen a, b en d, en het tweede lid, en over de maatregelen die zij in dat verband kan nemen. […].

Regels en Richtlijnen van de Examencommissie bacheloropleiding Civiele Techniek 2020-2021 (hierna: RRvE)

Artikel 7a
1. Onder fraude wordt verstaan het handelen of nalaten (bewust of onbewust, opzettelijk of onopzettelijk) van een student dat het onmogelijk maakt om een juist oordeel te vormen omtrent de kennis, het inzicht en de vaardigheid van die student of van een andere student. Onder fraude wordt in ieder geval begrepen:
[…]
d. het tijdens het tentamen afkijken bij anderen of, binnen of buiten de tentamenruimte, uitwisselen van informatie of materialen;
[…]

7. De examencommissie neemt bij fraude, behoudens uitzonderlijke gevallen, de beslissing dat voor de student geen uitslag van het betreffende tentamen of beoordeling van de praktische oefening wordt vastgesteld. Daarbij kan de examencommissie besluiten om, afhankelijk van de ernst van de fraude, herhaalde fraude daaronder begrepen, de volgende sancties op te leggen:
[…]
b. uitsluiting van het betreffende tentamen of de betreffende praktische oefening voor ten hoogste één jaar;
[…]

Inleiding

2.2. Appellante is studente van de (bachelor)opleiding Civiele Techniek aan de Technische Universiteit Delft. Op 3 november 2020 heeft zij een tentamen voor het tweedejaarsvak CTB2110 (vloeistofmechanica) gemaakt. Op 26 november 2020 zijn de cijfers voor dit vak bekendgemaakt. Appellante had het cijfer 6,7 behaald.

Besluitvorming

2.3. Op 30 november 2020 heeft de examinator van het vak CTB2110 bij de examencommissie melding gemaakt van het vermoeden van een mogelijke onrechtmatigheid bij het tentamen van 3 november 2020. De examinator heeft zich op het standpunt gesteld dat appellante tijdens het individueel te maken tentamen overleg heeft gepleegd met een medestudent, dan wel uitwerkingen heeft verkregen of gedeeld. De examinator heeft daarbij in het bijzonder de antwoorden van appellante op de vragen 2a, 2c, 2d, 3e, 4c en 5f genoemd. De tentamenantwoorden van appellante en de medestudent vertonen volgens de examinator dermate grote gelijkenis dat dit door hem niet op grond van toeval kan worden verklaard.
De examencommissie heeft bij beslissing van 1 februari 2021 bewezen geacht dat sprake is van fraude en in het bijzonder ongeoorloofde samenwerking bij het maken van het tentamen CTB2110. Aan die beslissing heeft de examencommissie ten grondslag gelegd dat de overeenkomsten in de antwoorden dusdanig zijn dat deze niet anders te verklaren zijn dan vanuit ongeoorloofde samenwerking. Gezien de hoeveelheid overeenkomsten – zowel in gebruikte termen als in zinsopbouw (slechts variatie op woordniveau) als in opbouw en volgorde – kan er in de optiek van de examencommissie geen sprake meer zijn van toevalligheden. Appellante heeft daarbij geen afdoende uitleg kunnen geven voor de overeenkomsten in antwoorden. Het samen studeren voor een tentamen of het drie jaar samenwonen met de medestudent kan volgens de examencommissie niet de grote overeenkomsten in meer dan slechts enkele antwoorden verklaren. In het bijzonder heeft appellante bij vraag 2c, 2d en 3e eenzelfde antwoord gegeven als bij de corresponderende vragen behorende bij een andere versie van het tentamen van de medestudent.
De examencommissie heeft vervolgens, gelet op artikel 7a, zevende lid, van de RRvE, besloten om het resultaat van het tentamen CTB2110 van 3 november 2020 ongeldig te verklaren en appellante als sanctie vanaf 3 november 2020 uit te sluiten van deelname aan het eerstvolgende tentamen van het vak. Daarbij heeft de examencommissie zich uitdrukkelijk op het standpunt gesteld dat mogelijk behaalde resultaten van het hertentamen van 18 januari 2021 ongeldig zijn. Ook heeft de examencommissie bepaald dat een afschrift van deze beslissing wordt opgenomen in het persoonlijke studentendossier van appellante.

2.4. Aan de beslissing van 22 juni 2021 is ten grondslag gelegd dat voor verweerder is komen vast te staan dat de antwoorden van appellante en van de medestudent overeenkomsten vertonen waarvoor geen toereikende verklaring is gegeven.

Het geschil in beroep

2.5. Appellante komt op tegen de beslissing van 22 juni 2021. Zij berust in het oordeel van verweerder voor zover daarin is gesteld dat zij fraude heeft gepleegd. Zij is het echter oneens met de beslissing voor zover verweerder daarin heeft nagelaten om de evenredigheid van de opgelegde maatregelen te beoordelen. Appellante voert aan dat de examencommissie haar op 7 december 2020 enkel van het vermoeden van fraude op de hoogte heeft gesteld en haar niet heeft gemeld dat zij niet mocht deelnemen aan de herkansing voor dit vak. Op 17 januari 2021 heeft appellante een zienswijze ingediend met betrekking tot de fraude-aantijging. Zij heeft vervolgens op 18 januari 2021 deelgenomen aan de herkansing, waarvoor zij het cijfer 8,5 heeft gehaald. Op 19 januari 2021 heeft de hoorzitting bij de examencommissie plaatsgevonden. Door haar niet te informeren dat het resultaat van het hertentamen niet zou gelden, is appellante onevenredig benadeeld. Ook moet in aanmerking worden genomen dat het eerstvolgende tentamen voor dit vak op 2 november 2021 is en dat het resultaat van de herkansing ruim voldoende is waarmee zij heeft aangetoond dat zij de stof goed beheerst. Het opnieuw afleggen van dit tentamen is daarmee onnodig, aldus appellante.
Verder betoogt appellante dat verweerder geen enkele overweging heeft opgenomen over haar betoog dat de opgelegde strafmaatregelen onevenredig zijn. In dit opzicht is de beslissing van verweerder ondeugdelijk gemotiveerd.

Beoordeling door het College

2.6. Het College stelt vast dat appellante, zoals zij ter zitting ook heeft bevestigd, de door verweerder geconstateerde fraude in beroep niet heeft bestreden. Ook is de maatregel van ongeldigverklaring van het resultaat van het tentamen van 3 november 2020 niet bestreden, evenmin als het opnemen van een afschrift van de beslissing van de examencommissie in het persoonlijke studentendossier. Ter beoordeling aan het College ligt alleen nog de opgelegde maatregel voor waarbij appellante van deelname aan het eerstvolgende tentamen van het vak is uitgesloten. Het College stelt vast dat het college van beroep voor de examens niet op de door appellante tegen deze maatregel aangevoerde gronden heeft beslist. Reeds in zoverre komt de beslissing voor vernietiging in aanmerking.

2.7. De examencommissie heeft bij beslissing van 1 februari 2021 aan appellante als punitieve sanctie de maatregel opgelegd dat zij van deelname aan het eerstvolgende tentamen van het vak is uitgesloten. Het cijfer dat appellante voor het hertentamen van het vak op 18 januari 2021 heeft behaald, wordt als gevolg van die beslissing niet meegenomen. Het College is evenwel van oordeel dat artikel 7a, zevende lid, aanhef en onder b, van de RRvE, dat uitsluiting van het desbetreffende tentamen voor ten hoogste één jaar mogelijk maakt, hiervoor geen grondslag biedt. Gelet op het punitieve karakter van de sanctie en het rechtszekerheidsbeginsel is daartoe immers een uitdrukkelijke bevoegdheid vereist, op grond waarvan de examencommissie in het geval van fraude kan bepalen dat een hertentamen in het desbetreffende vak, afgelegd op het moment dat de student daarvoor nog niet was uitgesloten, alsnog op grond van de uitsluiting naderhand zijn geldigheid verliest. Het ontbreken van deze bevoegdheid komt voor rekening en risico van verweerder en de examencommissie. Dat betekent dat het beroep gegrond is. De beslissingen van verweerder van 22 juni 2021 en van de examencommissie van 1 februari 2021 moeten worden vernietigd voor zover daaruit voortvloeit respectievelijk daarin is bepaald dat appellante vanaf de datum van het tentamen CTB2110 van 3 november 2020 is uitgesloten van deelname aan het eerstvolgende tentamen van het vak en mogelijk behaalde resultaten van het hertentamen van 18 januari 2021 als gevolg daarvan niet kunnen worden meegenomen. Het gevolg van deze vernietiging is dat appellante niet uitgesloten is geweest van deelname aan het hertentamen van het vak op 18 januari 2021. Met het door haar behaalde cijfer van 8,5 heeft zij het hertentamen van 18 januari 2021 behaald.
Het betoog slaagt.

Slotsom

2.8. Het beroep is gegrond.

2.9. Verweerder moet de proceskosten vergoeden.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het college van beroep voor de examens van de Technische Universiteit Delft van 22 juni 2021;
III. verklaart het door appellante ingestelde administratief beroep gegrond;
IV. vernietigt de beslissing van de examencommissie Civiele Techniek & Geowetenschappen van de Technische Universiteit Delft van 1 februari 2021;
V. veroordeelt het college van beroep voor de examens van de Technische Universiteit Delft tot vergoeding van bij appellante in verband met de behandeling van het beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 2.564,00 (zegge: tweeduizendvijfhonderd en vierenzestig euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;
VI. gelast dat het college van beroep voor de examens van de Technische Universiteit Delft het door appellante betaalde griffierecht van € 49,00 (zegge: negenenveertig euro) aan haar vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. N. Verheij, voorzitter, mr. W.D.M. van Diepenbeek en mr. B.P. Vermeulen, leden, in tegenwoordigheid van mr. M. Rijsdijk als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2021/104**
Rechter(s):	mr. Troostwijk
Datum uitspraak:	10 november 2021
Partijen:	appellant en Vrije Universiteit
Trefwoorden:	B-track beleidsruimte coronacrisis COVID-19 decentrale selectie jeugdige leeftijd nevenactiviteiten staatsexamens tweede ronde VWO-diploma
Artikelen:	WHW: artikel 7.53, eerste lid
Uitspraak:	ongegrond
Hoofdoverwegingen:	2.4.1 Zoals het College eerder heeft overwogen (zie onder meer de uitspraken van 26 september 2013 in zaak nr. 2013/140, 10 juni 2014 in zaak nr. 2014/009 en 5 november 2015 in zaak nr. 2015/202; www.cbho.nl) heeft de wetgever met betrekking tot de decentrale selectie en derhalve tot de daarbij in aanmerking te nemen bijzondere kwalificaties en selectiecriteria aan het instellingsbestuur een zeer grote beleidsruimte toegekend. 2.4.2. Het College ziet in hetgeen appellant aanvoert geen grond voor het oordeel dat de beslissing van verweerder van 16 juli 2021 niet in stand kan blijven. Het College overweegt hiertoe als volgt. Verweerder heeft de regels over de decentrale selectie neergelegd in het Reglement Selectie en Plaatsing. De toegepaste selectieprocedure is van tevoren kenbaar gemaakt en de puntentoekenning voor het dossier van appellant is op dezelfde wijze bepaald als dat van andere kandidaten. Ter zitting van het College heeft verweerder toegelicht dat naar aanleiding van het door appellant gemaakte bezwaar het dossier van appellant nogmaals is bekeken. Verweerder heeft toegelicht dat de herbeoordeling is verricht door twee beoordelaars van de selectiecommissie Geneeskunde. Zij hebben geconstateerd dat een juiste beoordeling conform het scoreprotocol heeft plaatsgevonden. Het College ziet met verweerder geen aanleiding om aan te nemen dat van de selectieprocedure is afgeweken of dat de selectieprocedure onjuist is toegepast. Geen grond bestaat voor het oordeel dat ten onrechte een deel van het door appellant geleverde bewijsmateriaal met betrekking tot zijn nevenactiviteiten buiten beschouwing is gelaten. Het College overweegt hiertoe dat verweerder met juistheid heeft geconstateerd dat het uit het bewijsmateriaal bij de derde activiteit niet heeft kunnen afleiden welke taken appellant precies heeft uitgevoerd en gedurende welke periode hij bij ASC 10 heeft gewerkt. Verweerder heeft ook met juistheid geconstateerd dat bij het bewijsmateriaal de referent het formulier alleen met zijn voornaam heeft getekend. Verder heeft verweerder met juistheid geconstateerd dat bij het bewijsmateriaal van vierde en vijfde activiteit onder andere de naam van appellant ontbreekt. Ter zitting van het College heeft verweerder nog opgemerkt dat bij de vierde en vijfde activiteit, dat ziet op eigen bedrijven van appellant, gegevens van de Kamer van Koophandel dan wel verklaringen van opdrachtgevers ontbreken. Ook heeft verweerder terecht opgemerkt dat

de informatie die appellant op het inschrijfformulier heeft vermeld niet als bewijsmateriaal kan dienen. Verweerder heeft zich op het standpunt mogen stellen dat het alleen activiteiten beoordeelt waarvoor op de juiste wijze bewijsmateriaal is aangeleverd. Voor activiteiten waarbij het bewijsmateriaal niet voldoet aan de eisen, worden geen punten toegekend. Het behoort tot de verantwoordelijkheid van appellant om van tevoren te controleren of het bewijsmateriaal voldoet aan de daaraan gestelde eisen.
Het College overweegt verder dat appellant overeenkomstig de vooraf bekendgemaakte selectiecriteria in de B-track is geplaatst, zodat appellant ermee bekend was op welke wijze hij zou worden beoordeeld. Gelet op de zeer grote beleidsruimte die verweerder toekomt, is het College van oordeel dat verweerder appellant niet ten onrechte in de B-track heeft geplaatst. Verweerder heeft in de door appellant aangevoerde omstandigheden geen aanleiding hoeven zien hierop een uitzondering te maken. Wat betreft de jeugdige leeftijd van appellant overweegt het College dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat bij de beoordeling van de VWO-cijfers alleen bijzondere aandacht is voor de bèta-cijfers, maar dat het tempo waarmee de vooropleiding is afgerond niet relevant is. Appellant kan niet worden gevolgd in zijn stelling dat het als gevolg van zijn jeugdige leeftijd moeilijker was om nevenactiviteiten te ontplooien nu uit het ingebrachte bewijsmateriaal blijkt dat hij nevenactiviteiten heeft kunnen ontplooien. De omstandigheid dat appellant zich ten gevolge van de coronacrisis minder heeft kunnen ontwikkelen, betreft een omstandigheid die alle kandidaat-studenten betreft. Verweerder heeft die omstandigheid evenmin als een bijzondere omstandigheid hoeven aan te merken.
Verder bestaat geen grond voor het oordeel dat de beoordeling in het kader van de A-track niet objectief is geweest. De enkele omstandigheid dat de beoordeling heeft plaatsgevonden door leden van dezelfde selectiecommissie is hiertoe onvoldoende. Appellant heeft geen concrete aanknopingspunten gegeven die tot een andere conclusie nopen.
Het betoog slaagt niet.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van de Vrije Universiteit, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 26 februari 2021 heeft de vice-decaan onderwijs namens verweerder appellant bericht dat hij niet is geselecteerd voor de tweede ronde van de decentrale selectie van de bacheloropleiding Geneeskunde.

Bij beslissing van 16 juli 2021 heeft verweerder het door appellant hiertegen gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 4 november 2021, waar appellant, bijgestaan door zijn moeder en mr. R. Verspaandonk, advocaat te Den Haag, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. S.A. Snoeren en dr. L. Diergaarden, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellant heeft zich aangemeld voor de decentrale selectie 2021-2022 van de bacheloropleiding Geneeskunde aan de Vrije Universiteit. Bij beslissing van 26 februari 2021 heeft de vice-decaan onderwijs namens verweerder appellant bericht dat hij niet is geselecteerd voor de tweede ronde van de decentrale selectie van de bacheloropleiding Geneeskunde. De beslissing vermeldt dat appellant is beoordeeld op zijn studieresultaten, activiteiten en prestaties van de afgelopen drie jaar. Kandidaten met 9 punten of meer zijn geselecteerd voor de tweede ronde van de selectie. De eindscore van appellant voor de eerste ronde bedraagt 4,25.

2.2. Verweerder heeft de beslissing in bezwaar, onder verwijzing naar het advies van de Adviescommissie, gehandhaafd.

2.3. Appellant betoogt dat hij ten onrechte niet is geselecteerd voor de tweede ronde van de decentrale selectie. Appellant voert aan dat te weinig rekening is gehouden met zijn bijzondere situatie. Appellant heeft dit als volgt toegelicht. Hij heeft op 15-jarige leeftijd het VWO afgerond. Hij heeft tot en met 5 VWO regulier onderwijs gevolgd en daarna heeft hij onderwijs gevolgd aan de particuliere onderwijsinstelling Infinity College waar hij twee profielen tegelijk kon volgen. Infinity College kende, omdat het een nieuwe school was, geen standaard regulier onderwijsprogramma met schoolexamens. Infinity College mocht van de onderwijsinspectie slechts cijfers van staatsexamens registreren en gebruiken voor het einddiploma. Dit heeft volgens appellant eraan in de weg gestaan zich te kunnen aanmelden voor de decentrale selectie voor het studiejaar 2020-2021, omdat hij op dat moment de benodigde VWO-cijfers niet kon aantonen. Appellant heeft daarom een jaar moeten wachten. Omdat hij zich niet direct na het afronden van VWO heeft aangemeld voor de decentrale selectie is hij in de zogeheten B-track geplaatst. Deze B-track is voor hem echter niet geschikt, omdat in dit traject het VWO-diploma in de beoordeling minder zwaar meetelt. In dit traject wordt meer waarde gehecht aan werkervaring en nevenactiviteiten. Appellant heeft zich als gevolg van zijn jeugdige leeftijd, zijn drukke studieprogramma en de coronacrisis op dit vlak echter minder goed kunnen ontplooien. Appellant wijst er verder op dat bijzondere studieprestaties in de B-track minder zwaar meetellen. Appellant voert verder aan dat ten onrechte een deel van zijn geleverde bewijs met betrekking tot zijn nevenactiviteiten buiten beschouwing is gelaten. Verder voert appellant aan dat de beoordeling of hij in het kader van de A-track tot de tweede ronde zou zijn toegelaten niet objectief is geweest, omdat hierbij dezelfde mensen waren betrokken die hem in het kader van de B-track hebben beoordeeld. Gelet op het voorgaande dient hij direct te worden toegelaten tot de opleiding, en indien dat niet mogelijk is, moet hij in de nieuwe selectieprocedure in de A-track te worden geplaatst, aldus appellant.

2.4. Artikel 7.53, eerste lid, van de WHW luidt: “Het instellingsbestuur kan per opleiding in verband met de beschikbare onderwijscapaciteit het maximum aantal studenten vaststellen dat voor de eerste maal kan worden ingeschreven voor de propedeutische fase van de desbetreffende opleiding. De vaststelling geschiedt voor een studiejaar. Indien in een opleiding geen propedeutische fase is ingesteld, wordt onder «propedeutische fase» mede verstaan de fase in een bacheloropleiding die samenvalt met de eerste periode in een opleiding met een studielast van 60 punten.”
Het tweede lid luidt: “Het instellingsbestuur selecteert de aspirant-studenten in verband met de beschikbare onderwijscapaciteit uitsluitend op grond van kwalitatieve criteria. Het aantal soorten kwalitatieve selectiecriteria bedraagt ten minste twee.”

Het derde lid luidt: “Het instellingsbestuur maakt tijdig de kwalitatieve selectiecriteria en de selectieprocedure bekend op grond waarvan de toelating zal plaatsvinden ingeval het aantal aspirant-studenten het maximum aantal, bedoeld in het eerste lid, zou overschrijden. Het instellingsbestuur stelt daartoe een reglement vast. […] “

2.4.1 Zoals het College eerder heeft overwogen (zie onder meer de uitspraken van 26 september 2013 in zaak nr. 2013/140, 10 juni 2014 in zaak nr. 2014/009 en 5 november 2015 in zaak nr. 2015/202; www.cbho.nl) heeft de wetgever met betrekking tot de decentrale selectie en derhalve tot de daarbij in aanmerking te nemen bijzondere kwalificaties en selectiecriteria aan het instellingsbestuur een zeer grote beleidsruimte toegekend.

2.4.2. Het College ziet in hetgeen appellant aanvoert geen grond voor het oordeel dat de beslissing van verweerder van 16 juli 2021 niet in stand kan blijven. Het College overweegt hiertoe als volgt. Verweerder heeft de regels over de decentrale selectie neergelegd in het Reglement Selectie en Plaatsing. De toegepaste selectieprocedure is van tevoren kenbaar gemaakt en de puntentoekenning voor het dossier van appellant is op dezelfde wijze bepaald als dat van andere kandidaten. Ter zitting van het College heeft verweerder toegelicht dat naar aanleiding van het door appellant gemaakte bezwaar het dossier van appellant nogmaals is bekeken. Verweerder heeft toegelicht dat de herbeoordeling is verricht door twee beoordelaars van de selectiecommissie Geneeskunde. Zij hebben geconstateerd dat een juiste beoordeling conform het scoreprotocol heeft plaatsgevonden. Het College ziet met verweerder geen aanleiding om aan te nemen dat van de selectieprocedure is afgeweken of dat de selectieprocedure onjuist is toegepast. Geen grond bestaat voor het oordeel dat ten onrechte een deel van het door appellant geleverde bewijsmateriaal met betrekking tot zijn nevenactiviteiten buiten beschouwing is gelaten. Het College overweegt hiertoe dat verweerder met juistheid heeft geconstateerd dat het uit het bewijsmateriaal bij de derde activiteit niet heeft kunnen afleiden welke taken appellant precies heeft uitgevoerd en gedurende welke periode hij bij ASC 10 heeft gewerkt. Verweerder heeft ook met juistheid geconstateerd dat bij het bewijsmateriaal de referent het formulier alleen met zijn voornaam heeft getekend. Verder heeft verweerder met juistheid geconstateerd dat bij het bewijsmateriaal van vierde en vijfde activiteit onder andere de naam van appellant ontbreekt. Ter zitting van het College heeft verweerder nog opgemerkt dat bij de vierde en vijfde activiteit, dat ziet op eigen bedrijven van appellant, gegevens van de Kamer van Koophandel dan wel verklaringen van opdrachtgevers ontbreken. Ook heeft verweerder terecht opgemerkt dat de informatie die appellant op het inschrijfformulier heeft vermeld niet als bewijsmateriaal kan dienen. Verweerder heeft zich op het standpunt mogen stellen dat het alleen activiteiten beoordeelt waarvoor op de juiste wijze bewijsmateriaal is aangeleverd. Voor activiteiten waarbij het bewijsmateriaal niet voldoet aan de eisen, worden geen punten toegekend. Het behoort tot de verantwoordelijkheid van appellant om van tevoren te controleren of het bewijsmateriaal voldoet aan de daaraan gestelde eisen.

Het College overweegt verder dat appellant overeenkomstig de vooraf bekendgemaakte selectiecriteria in de B-track is geplaatst, zodat appellant ermee bekend was op welke wijze hij zou worden beoordeeld. Gelet op de zeer grote beleidsruimte die verweerder toekomt, is het College van oordeel dat verweerder appellant niet ten onrechte in de B-track heeft geplaatst. Verweerder heeft in de door appellant aangevoerde omstandigheden geen aanleiding hoeven zien hierop een uitzondering te maken. Wat betreft de jeugdige leeftijd van appellant overweegt het College dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat bij de beoordeling van de VWO-cijfers alleen bijzondere aandacht is voor de bèta-cijfers, maar dat het tempo waarmee de vooropleiding is afgerond niet relevant is. Appellant kan niet worden gevolgd in zijn stelling dat het als gevolg van zijn jeugdige leeftijd moeilijker was om nevenactiviteiten te ontplooien nu uit het ingebrachte bewijsmateriaal blijkt dat hij nevenactiviteiten heeft kunnen ontplooien. De omstandigheid dat appellant zich ten gevolge van de coronacrisis minder heeft kunnen ontwikkelen, betreft een omstandigheid die alle kandidaat-studenten betreft. Verweerder heeft die omstandigheid evenmin als een bijzondere omstandigheid hoeven aan te merken.
Verder bestaat geen grond voor het oordeel dat de beoordeling in het kader van de A-track niet objectief is geweest. De enkele omstandigheid dat de beoordeling heeft plaatsgevonden door leden van dezelfde selectiecommissie is hiertoe onvoldoende. Appellant heeft geen concrete aanknopingspunten gegeven die

tot een andere conclusie nopen.
Het betoog slaagt niet.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H. Troostwijk, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2021/105**
Rechter(s):	mr. Lubberdink
Datum uitspraak:	15 november 2021
Partijen:	appellant en CBE De Haagse Hogeschool
Trefwoorden:	bijzonder belang coronamaatregelen COVID-19 extra kans
Artikelen:	WHW: artikel 7.4, tweede lid OER: artikel 4:10
Uitspraak:	ongegrond
Hoofdoverwegingen:	2.4. Naar het oordeel van het College is de afwijzing van het verzoek door de examencommissie niet in strijd met artikel 7:4, tweede lid, van de WHW. De hogeschool is de studenten in algemene zin voldoende tegemoetgekomen door in verband met de coronasituatie een extra tentamenkans te bieden. Het is niet kennelijk onredelijk dat, om voor een verdere tegemoetkoming in aanmerking te komen, ingevolge artikel 4:10 van de OER aannemelijk moet zijn dat de studievoortgang in het gedrang komt. Dat de studievoortgang van appellant in het gedrang is gekomen of zal komen door het niet kunnen afleggen van het tentamen in het studiejaar 2020-2021 heeft hij niet aannemelijk gemaakt. De beslissing van de examencommissie is daarom in overeenstemming met artikel 4:10 van de OER. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van De Haagse Hogeschool, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 11 mei 2021 heeft de examencommissie Business, Finance & Marketing een verzoek van appellant om hem een extra kans voor het tentamen Cost Accounting (ook bekend als: 3A CA.t) te bieden, afgewezen.

Bij beslissing van 16 juli 2021 heeft verweerder het daartegen door appellant ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Hiertegen heeft appellant beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 7 oktober 2021, waar appellant en verweerder, vertegenwoordigd door mr. J.J.A.W. Franssen, secretaris van verweerder, zijn verschenen. Verder is voor de examencommissie G.O.M. Alkemade verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellant heeft zich in het studiejaar 2020-2021 driemaal ingeschreven voor het tentamen Cost Accounting. Deze drie tentamenkansen waren op 29 januari, 7 april en 4 mei 2021. Studenten konden alleen fysiek op de hogeschool aan het tentamen deelnemen. Appellant heeft geen van de tentamenkansen gebruikt, omdat hij die dagen corona-achtige klachten had en hij daarom ingevolge de geldende coronamaatregelen niet op de hogeschool aanwezig mocht zijn.
Op 4 mei 2021 heeft appellant de examencommissie verzocht hem een extra tentamenkans te bieden. Bij de beslissing van 11 mei 2021 heeft de examencommissie dit verzoek afgewezen. Volgens de examencommissie kan appellant in het studiejaar 2021-2022 van een reguliere tentamenkans gebruik maken en is het wegens de coronamaatregelen missen van een derde tentamenkans geen bijzonder belang of zwaarwegende grond voor het bieden van een individuele extra kans. Verweerder heeft de beslissing van de examencommissie in stand gelaten.

2.2. Appellant is het hiermee niet eens. Hij betoogt dat de hogeschool hem in strijd met artikel 7:4, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) niet de gelegenheid heeft geboden om alle tentamens van het studiejaar 2020-2021 ten minste één keer af te leggen. Hierbij wijst hij erop dat het de keuze van de hogeschool is geweest om studenten te verplichten het tentamen fysiek op de hogeschool te komen afleggen.

2.3. Artikel 7:4, tweede lid, van de WHW luidt: “Een opleiding wordt zodanig ingericht dat een student in staat is het aantal studiepunten te behalen waarop de studielast voor een studiejaar gebaseerd is.”

Artikel 4:10 van de toepasselijke Onderwijs- en examenregeling (hierna: de OER) luidt: “Wanneer de student door overmacht is verhinderd aan een toets of deeltoets deel te nemen, en indien de studievoortgang hierdoor in het gedrang komt, kan de examencommissie beslissen dat de student de toets of deeltoets op een ander moment mag afleggen. Hiertoe kan de student een schriftelijk en gemotiveerd verzoek indienen bij de examencommissie. Van overmacht is sprake in geval van een onmogelijkheid om een verplichting na te komen die niet aan de desbetreffende (tekortschietende) persoon kan worden toegerekend. Dit verzoek moet uiterlijk 5 werkdagen na de betreffende toets of deeltoets worden ingediend bij de examencommissie.”

2.4. Naar het oordeel van het College is de afwijzing van het verzoek door de examencommissie niet in strijd met artikel 7:4, tweede lid, van de WHW. De hogeschool is de studenten in algemene zin voldoende tegemoetgekomen door in verband met de coronasituatie een extra tentamenkans te bieden. Het is niet kennelijk onredelijk dat, om voor een verdere tegemoetkoming in aanmerking te komen, ingevolge artikel 4:10 van de OER aannemelijk moet zijn dat de studievoortgang in het gedrang komt. Dat de studievoortgang van appellant in het gedrang is gekomen of zal komen door het niet kunnen afleggen van het tentamen in het studiejaar 2020-2021 heeft hij niet aannemelijk gemaakt. De beslissing van de examencommissie is daarom in overeenstemming met artikel 4:10 van de OER.
Het betoog faalt.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond

Deze uitspraak is gedaan door mr. H.G. Lubberdink, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. T. Hartsuiker, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2021/106**
Rechter(s):	mr. Troostwijk
Datum uitspraak:	10 november 2021
Partijen:	appellant en Universiteit van Amsterdam
Trefwoorden:	collegegeld hardheidsclausule instellingscollegegeld instellingstarief studieadviseur vertrouwensbeginsel
Artikelen:	WHW: artikel 7.9d WHW: artikel 7.46, eerste lid UWHW 2008: artikel 2.3a, eerste lid Inschrijvingsbesluit 2016-2017: artikel 2.1, tweede lid Inschrijvingsbesluit 2017-2018: artikel 2.1, tweede lid
Uitspraak:	Ongegrond
Hoofdoverwegingen:	2.5. Het College ziet in hetgeen appellant aanvoert geen grond voor het oordeel dat de beslissing van verweerder van 16 juli 2021 niet in stand kan blijven. Het College overweegt hiertoe als volgt. Vast staat dat appellant eerst na het behalen van zijn bacheloropleiding aan de Hogeschool van Amsterdam, en na de mededeling als bedoeld in artikel 2.3a, tweede lid, van het Uitvoeringsbesluit WHW, zich heeft ingeschreven aan de Universiteit van Amsterdam. Hiermee voldoet appellant niet aan het bepaalde in artikel 2.3a van het Uitvoeringsbesluit WHW. Dit betekent dat appellant voor het volgen van de bacheloropleiding aan de Universiteit van Amsterdam het instellingstarief was verschuldigd. Anders dan appellant betoogt, mocht hij op grond van de e-mailcorrespondentie met de studieadviseur er niet op vertrouwen dat hij in studiejaren 2016-2017 en 2017-2018 het wettelijk collegegeld was verschuldigd. De studieadviseur heeft hem niet onjuist voorgelicht. Het College overweegt hiertoe dat, daargelaten de vraag of de studieadviseur bevoegd zou zijn toezeggingen te doen en of die toezeggingen aan verweerder mogen worden toegerekend, de studieadviseur niet aan appellant heeft meegedeeld dat hij voor de studiejaren 2016-2017 en 2017-2018 het wettelijk collegegeld is verschuldigd. Anders dan appellant stelt, kan dit niet worden afgeleid uit de e-mail van 19 november 2015. In deze e-mail heeft de studieadviseur aan appellant meegedeeld dat hij er voor moet zorgen dat hij bij zijn oude opleiding ingeschreven blijft staan tot eind augustus 2016 om allerlei financiële hobbels te voorkomen. Hiermee heeft de studieadviseur dus niet aan appellant meegedeeld dat hij na augustus 2016 het wettelijk collegegeld is verschuldigd. In dezelfde e-mail heeft de studieadviseur appellant meegedeeld dat hij vanaf september 2016 aan de universiteit kan verder studeren en daar collegegeld moet betalen. Hieruit kan niet worden afgeleid dat hij daar het wettelijk collegegeld is verschuldigd. Het beroep op het vertrouwensbeginsel slaagt daarom niet. Wat betreft het beroep op de hardheidsclausule overweegt het College dat de door appellant naar voren gebrachte omstandigheden niet van dien aard zijn dat sprake is van een onbillijkheid van overwegende aard. Het hebben van een hoge studieschuld, en dientengevolge problemen bij het afsluiten van een hypotheek, zijn omstandigheden waarmee vele studenten te maken hebben en die voor risico van appellant komen. Het

beroep op de hardheidsclausule slaagt daarom evenmin.
Het betoog slaagt niet.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van de Universiteit van Amsterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 8 maart 2021 heeft het hoofd van de Centrale Studentenadministratie (hierna: CSA) namens verweerder het verzoek van appellant om hem voor de studiejaren 2016-2017 en 2017-2018 het tarief voor het wettelijk collegegeld in rekening te brengen afgewezen.

Bij beslissing van 16 juli 2021 heeft verweerder het door appellant hiertegen gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 4 november 2021, waar appellant, bijgestaan door mr. R. Verspaandonk, advocaat te Den Haag, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. E.L.C.M. Rijnders, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellant is halverwege het studiejaar 2015-2016, te weten in februari 2016, begonnen met de bacheloropleiding Nederlandse Taal en Cultuur aan de Universiteit van Amsterdam. Voorafgaand aan deze opleiding heeft appellant de bacheloropleiding Media, Informatie en Communicatie gevolgd aan de Hogeschool van Amsterdam. Deze opleiding heeft appellant op 30 september 2015 afgerond en het bijbehorende diploma heeft hij op 15 oktober 2015 ontvangen. Appellant heeft zijn inschrijving aan de Hogeschool van Amsterdam laten doorlopen, omdat hij in de veronderstelling verkeerde dat hij bij een dubbele inschrijving alleen het wettelijk collegegeld was verschuldigd. Appellant heeft voor het tweede half jaar van het studiejaar 2015-2016 het wettelijk collegegeld betaald. Verweerder heeft vanaf de studiejaren 2016-2017 en 2017-2018 het instellingstarief bij appellant in rekening gebracht. Bij brief van 22 februari 2021 heeft appellant de universiteit verzocht om voor de studiejaren 2016-2017 en 2017-2018 het tarief voor het wettelijk collegegeld in rekening te brengen.

2.2. Het hoofd van de CSA heeft het verzoek van appellant afgewezen. Verweerder heeft de beslissing in bezwaar, onder verwijzing naar het advies van de Geschillenadviescommissie Studentenbezwaren, gehandhaafd. Verweerder heeft overwogen dat appellant reeds in september 2015 een bachelorgraad heeft behaald aan de Hogeschool van Amsterdam en dat hij in oktober 2015 een verzoek heeft gedaan om zich per 1 februari 2016 in te schrijven voor de bacheloropleiding Nederlandse Taal en Cultuur aan de Universiteit van Amsterdam. Van een overlap zoals bedoeld in artikel 2.3a van het Uitvoeringsbesluit WHW is geen sprake en dus is hij het instellingscollegegeld verschuldigd. Volgens verweerder mocht appellant niet vertrouwen op mededelingen van de studieadviseur. De regelgeving over het collegegeld is duidelijk. Bovendien heeft de studieadviseur geen bevoegdheid om het collegegeldtarief vast te stellen en had het in de reden gelegen om contact op te nemen met de CSA. Verder bestaat volgens verweerder geen

aanleiding om de hardheidsclausule toe te passen. Dat appellant mogelijk te maken krijgt met een studieschuld en dat het hierdoor moeilijker zal zijn een hypotheek te krijgen, is niet een omstandigheid die een beroep op de hardheidsclausule rechtvaardigt, aldus verweerder.

2.3. Appellant betoogt dat zijn verzoek ten onrechte is afgewezen. Hij voert aan dat, anders dan verweerder heeft overwogen, hij wel heeft mogen vertrouwen op de mededelingen van de studieadviseur. Hij wijst erop dat hij alvorens zich bij de Universiteit van Amsterdam in te schrijven, zich heeft laten voorlichten door de studieadviseur, mevrouw Overtoom. Bij e-mail van 19 november 2015 heeft de studieadviseur appellant bericht dat hij ervoor moet zorgen dat hij bij zijn oude opleiding ingeschreven blijft staan tot eind augustus 2016 om allerlei financiële hobbels te voorkomen. Toen aan hem in juli 2016 het instellingstarief in rekening werd gebracht, heeft appellant zich weer tot de studieadviseur gewend. Zij heeft toen verteld een fout te hebben gemaakt, omdat zij in de veronderstelling verkeerde dat appellant zijn diploma van de Hogeschool van Amsterdam pas in augustus 2016 zou ontvangen. De studieadviseur heeft volgens appellant de indruk gewekt dat zij bevoegd was om het collegegeldtarief vast te stellen. Voor zover zij niet bevoegd zou zijn, had zij hem naar het bevoegde orgaan moeten verwijzen. Appellant voert verder aan dat verweerder ten onrechte het beroep op de hardheidsclausule heeft gepasseerd. Niet alleen loopt hij aan tegen problemen bij het afsluiten van een hypotheek, maar ook blijft hij nu met een hoge studieschuld zitten. Een studieschuld die voorkomen had kunnen worden als hij niet verkeerd was voorgelicht, aldus appellant.

2.4. Artikel 7.9d van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW) luidt: “Het instellingsbestuur doet voor het einde van de tweede maand volgend op de maand waarin een student, bedoeld in artikel 5.7 van de Wet studiefinanciering 2000, het afsluitend examen met goed gevolg heeft afgelegd, daarvan mededeling aan Onze Minister. Het stuurt gelijktijdig met die mededeling bericht van het verzenden daarvan aan de betrokkene.”
Artikel 7.45a, eerste lid, luidt: “Het wettelijk collegegeld is verschuldigd door een student die tot één van de groepen van personen, bedoeld in artikel 2.2 van de Wet studiefinanciering 2000 behoort of die de Surinaamse nationaliteit bezit. […] Voor een inschrijving aan een bacheloropleiding geldt als aanvullende voorwaarde, dat de student blijkens het register onderwijsdeelnemers sedert 1 september 1991 niet eerder bij een bekostigde instelling in verband met het volgen van initieel onderwijs een graad Bachelor als bedoeld in artikel 7.10a heeft behaald. […].”
Artikel 7.46, eerste lid, luidt: “Een student die niet voldoet aan de voorwaarden, bedoeld in artikel 7.45a, eerste, tweede en zesde lid, en niet is ingeschreven voor een onderwijseenheid bij de Open Universiteit, is het instellingscollegegeld verschuldigd.”
Het tweede lid luidt: “De hoogte van het instellingscollegegeld wordt door het instellingsbestuur vastgesteld. […] “
Het vijfde lid luidt: “Het instellingsbestuur stelt regels vast met betrekking tot de toepassing van dit artikel.”

Artikel 2.3a, eerste lid, van het Uitvoeringsbesluit WHW 2008 luidt: “Een persoon die blijkens het register onderwijsdeelnemers sedert 1 september 1991 voor de eerste keer een opleiding volgt en zich voor het behalen van de aan die opleiding verbonden graad heeft ingeschreven voor een of meer andere opleidingen, is voor die andere opleiding of andere opleidingen wettelijk collegegeld verschuldigd, mits hij behoort tot één van de groepen van personen, bedoeld in artikel 2.2 van de Wet studiefinanciering 2000, of de Surinaamse nationaliteit bezit.”
Het tweede lid luidt: “Een persoon, bedoeld in het eerste lid, komt uitsluitend in aanmerking voor de aanspraak, bedoeld in het eerste lid, indien:
a. de inschrijving voor de andere opleiding of de andere opleidingen, bedoeld in het eerste lid, heeft plaatsgevonden voordat Onze Minister met betrekking tot de voor de eerste keer gevolgde opleiding de mededeling, bedoeld in artikel 7.9d van de wet, heeft ontvangen; en
b. die andere opleiding of die andere opleidingen waarop de aanspraak op wettelijk collegegeld betrekking heeft, door de betrokkene wordt gevolgd in de vorm van aaneengesloten studiejaren.”

Artikel 2.1, tweede lid, van het Inschrijvingsbesluit 2016-2017 luidt: “Degene die voor een voltijdse opleiding als student ingeschreven wordt en niet voldoet aan de voorwaarden bedoeld in artikel 7.45a, eerste, tweede, derde of zesde lid WHW is een instellingscollegegeld verschuldigd ter hoogte van het instellingstarief (vermeld in bijlage 1), tenzij het College van Bestuur voor bepaalde opleidingen of (groepen van) studenten anders heeft bepaald (bijlage 2).”

Artikel 2.1, tweede lid, van het Inschrijvingsbesluit 2017-2018 luidt: “Degene die voor een voltijdse opleiding als student ingeschreven wordt en niet voldoet aan de voorwaarden bedoeld in artikel 7.45a, eerste, tweede, derde of zesde lid WHW is een instellingscollegegeld verschuldigd ter hoogte van het instellingstarief (vermeld in bijlage 1), tenzij het College van Bestuur voor bepaalde opleidingen of (groepen van) studenten anders heeft bepaald (bijlage 2).”

2.5. Het College ziet in hetgeen appellant aanvoert geen grond voor het oordeel dat de beslissing van verweerder van 16 juli 2021 niet in stand kan blijven. Het College overweegt hiertoe als volgt. Vast staat dat appellant eerst na het behalen van zijn bacheloropleiding aan de Hogeschool van Amsterdam, en na de mededeling als bedoeld in artikel 2.3a, tweede lid, van het Uitvoeringsbesluit WHW, zich heeft ingeschreven aan de Universiteit van Amsterdam. Hiermee voldoet appellant niet aan het bepaalde in artikel 2.3a van het Uitvoeringsbesluit WHW. Dit betekent dat appellant voor het volgen van de bacheloropleiding aan de Universiteit van Amsterdam het instellingstarief was verschuldigd. Anders dan appellant betoogt, mocht hij op grond van de e-mailcorrespondentie met de studieadviseur er niet op vertrouwen dat hij in studiejaren 2016-2017 en 2017-2018 het wettelijk collegegeld was verschuldigd. De studieadviseur heeft hem niet onjuist voorgelicht. Het College overweegt hiertoe dat, daargelaten de vraag of de studieadviseur bevoegd zou zijn toezeggingen te doen en of die toezeggingen aan verweerder mogen worden toegerekend, de studieadviseur niet aan appellant heeft meegedeeld dat hij voor de studiejaren 2016-2017 en 2017-2018 het wettelijk collegegeld is verschuldigd. Anders dan appellant stelt, kan dit niet worden afgeleid uit de e-mail van 19 november 2015. In deze e-mail heeft de studieadviseur aan appellant meegedeeld dat hij er voor moet zorgen dat hij bij zijn oude opleiding ingeschreven blijft staan tot eind augustus 2016 om allerlei financiële hobbels te voorkomen. Hiermee heeft de studieadviseur dus niet aan appellant meegedeeld dat hij na augustus 2016 het wettelijk collegegeld is verschuldigd. In dezelfde e-mail heeft de studieadviseur appellant meegedeeld dat hij vanaf september 2016 aan de universiteit kan verder studeren en daar collegegeld moet betalen. Hieruit kan niet worden afgeleid dat hij daar het wettelijk collegegeld is verschuldigd. Het beroep op het vertrouwensbeginsel slaagt daarom niet.
Wat betreft het beroep op de hardheidsclausule overweegt het College dat de door appellant naar voren gebrachte omstandigheden niet van dien aard zijn dat sprake is van een onbillijkheid van overwegende aard. Het hebben van een hoge studieschuld, en dientengevolge problemen bij het afsluiten van een hypotheek, zijn omstandigheden waarmee vele studenten te maken hebben en die voor risico van appellant komen. Het beroep op de hardheidsclausule slaagt daarom evenmin.
Het betoog slaagt niet.

2.6. Het beroep is ongegrond.

2.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H. Troostwijk, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2021/107**
Rechter(s):	mr. Hoogvliet
Datum uitspraak:	7 december 2021
Partijen:	appellant en Rijksuniversiteit Groningen
Trefwoorden:	beleidsruimte cognitieve meerkeuzetoets coronacrisis COVID 19 decentrale selectie online rangnummer schoolcijfers selectiecriteria
Artikelen:	WHW: artikel 7.53
Uitspraak:	ongegrond
Hoofdoverwegingen:	2.5. Niet in geschil is dat de door verweerder opgestelde criteria van de selectieprocedure in overeenstemming zijn met artikel 7.53 van de WHW. Ter zitting van het College heeft appellant toegelicht dat het hem gaat om de concrete invulling van de toetsen, in het bijzonder het laten vervallen van de cognitieve meerkeuzetoets, alsook het schrappen van de schoolcijfers. Verweerder heeft in zijn beslissing op bezwaar uiteengezet dat als gevolg van de coronacrisis noodzakelijkerwijs het besluit is genomen om de selectieprocedure aan te passen. Verweerder heeft toegelicht dat de selectieprocedure online heeft moeten plaatsvinden. Dit heeft tot gevolg gehad dat de selectieprocedure moest worden ingekort. Ook heeft dit geleid tot het schrappen van de cognitieve meerkeuzetoets. Verweerder heeft toegelicht dat het online afnemen van deze toets zich niet voor een fraudebestendige afname leent, omdat bij de bacheloropleiding Geneeskunde niet met Online Proctoring wordt gewerkt aangezien eerdere ervaringen daarmee niet succesvol zijn gebleken. Verweerder heeft verder uiteengezet dat het de schoolcijfers als wegingsfactor heeft geschrapt, omdat vanwege de coronamaatregelen er in sommige gevallen geen examens werden afgenomen, of op een andere wijze zijn afgenomen, waardoor een vergelijking van schoolcijfers niet goed mogelijk was. Verweerder heeft toegelicht dat dit vooral speelt bij de grote groep internationale kandidaat-studenten die zich voor de selectieprocedure had aangemeld. Verweerder heeft toegelicht dat de gewijzigde invulling van de selectieprocedure hierdoor niet optimaal is, maar dat alle kandidaat-studenten op een vergelijkbare wijze zijn getoetst. Het College is van oordeel dat verweerder, gelet op de overheidsmaatregelen in verband met de voortdurende coronacrisis heeft mogen besluiten om bij de decentrale selectie de cognitieve meerkeuzetoets en de schoolcijfers te laten vervallen. De wijze waarop verweerder invulling heeft gegeven aan de decentrale selectie voldoet aan de eis van artikel 7.53, tweede lid, van de WHW waarin is bepaald dat het aantal soorten kwalitatieve selectiecriteria bij de decentrale selectie ten minste twee bedraagt. Het College benadrukt hierbij dat, zoals ook in 2.4 is vermeld, verweerder een zeer grote beleidsruimte toekomt met betrekking tot de decentrale selectie en dat het College hierin slechts een beperkte toetsingsmogelijkheid heeft. Dat verweerder de selectieprocedure op een andere wijze had kunnen inrichten,

bijvoorbeeld door andere cognitieve toetsen zwaarder te laten wegen, maakt niet dat de door verweerder gekozen optie onredelijk is. De verwijzingen van appellant naar verschillende onderzoeken over het belang van cognitieve meetinstrumenten kan hem dan ook niet baten.
Wat betreft de stelling van appellant dat de toetsing van de kwaliteit van de selectieprocedure door de universiteitsraad hoort te geschieden en dat dit niet heeft plaatsgevonden bij de aangepaste selectieprocedure overweegt het College als volgt. Verweerder heeft gemotiveerd uiteengezet dat de universiteitsraad slechts op algemeen niveau advies geeft over de toe te passen selectiecriteria en geen advies geeft over de concrete invulling van de toetsen. Omdat de selectiecriteria in dit geval niet inhoudelijk zijn gewijzigd, bestond er voor verweerder dus geen noodzaak om de universiteitsraad om advies te vragen.
Over de stelling van appellant dat hij vooraf onvoldoende is geïnformeerd over de impact van de aangepaste selectieprocedure overweegt het College dat verweerder in zijn verweerschrift gemotiveerd uiteen heeft gezet dat in de brochure voor de selectieprocedure staat vermeld dat de selectieprocedure kan worden aangepast. Ook is vanwege de coronacrisis daarin een disclaimer opgenomen waarbij kandidaat-studenten zijn geïnformeerd dat de procedure mogelijk bijgesteld zou worden vanwege de coronamaatregelen. Verder heeft verweerder ruim voor aanvang van de selectieprocedure, te weten in oktober 2020, al bekengemaakt dat schoolcijfers geen rol zullen spelen bij de selectie. Daarnaast zijn kandidaat-studenten op 8 januari 2021 geïnformeerd dat de selectieprocedure geheel online zal plaatsvinden. Gelet hierop bestaat geen grond voor het oordeel dat appellant vooraf onvoldoende is geïnformeerd.
De eerst ter zitting van het College ingenomen stelling van appellant dat verweerder voor het komende studiejaar de selectieprocedure heeft aangepast, kan appellant niet baten. Het College overweegt hiertoe dat verweerder gemotiveerd uiteen heeft gezet dat de selectieprocedure elk jaar wordt geëvalueerd en dat de evaluatie ertoe kan leiden dat de selectieprocedure op onderdelen wordt aangepast. Bovendien heeft verweerder toegelicht dat indien als gevolg van de coronacrisis er strengere overheidsmaatregelen komen dit ertoe kan leiden dat de selectieprocedure opnieuw moet worden aangepast.
De conclusie is dat geen grond bestaat voor het oordeel dat de beslissing van verweerder van 20 juli 2021 niet in stand kan blijven.
Het betoog slaagt niet.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van de Rijksuniversiteit Groningen, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 15 april 2021 is appellant het rangnummer 905 toegekend in het kader van de decentrale selectie voor toelating tot de bacheloropleiding Geneeskunde in het studiejaar 2021-2022.

Bij beslissing van 20 juli 2021 heeft verweerder het door appellant daartegen gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 15 november 2021, waar appellant, bijgestaan door zijn vader, en verweerder, via videoverbinding vertegenwoordigd door I. Feenstra en M. Katoele, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellant heeft deelgenomen aan de decentrale selectie voor toelating tot de bacheloropleiding Geneeskunde in het studiejaar 2021-2022. Bij de beslissing van 15 april 2021 is hem het rangnummer 905 toegekend. Omdat er slechts 410 opleidingsplaatsen beschikbaar zijn, komt appellant op basis van het hem toegekende rangnummer niet voor toelating in aanmerking. Bij beslissing van 20 juli 2021 heeft verweerder, onder verwijzing naar het advies van de Geschillenadviescommissie, het aan appellant toegekende rangnummer gehandhaafd.

2.2. Appellant kan zich niet verenigen met de beslissing op bezwaar. Hij betoogt dat verweerder de selectieprocedure zo heeft aangepast dat niet meer de juiste kandidaten voor de bacheloropleiding Geneeskunde worden geselecteerd. Appellant wijst erop dat verweerder als gevolg van de coronacrisis de selectieprocedure heeft aangepast, zoals het schrappen van de cognitieve meerkeuzetoets, waardoor de minder betrouwbare criteria een zwaardere weging hebben gekregen. Volgens appellant is verweerder hiermee voorbijgegaan aan de conclusies uit het rapport "Numerus fixus, selectie en kansengelijkheid in het wetenschappelijk onderwijs" uit oktober 2019 en heeft verweerder daardoor niet garant gestaan voor de kwaliteit van de selectieprocedure. Appellant voert ook aan dat hij als gevolg van het schrappen van de schoolcijfers als een van de selectiecriteria is benadeeld. Ook voert appellant aan dat de toetsing van de kwaliteit van de selectieprocedure door de universiteitsraad hoort te geschieden en dat dit niet heeft plaatsgevonden bij de aangepaste selectieprocedure. Appellant voert verder aan dat hij voorafgaand aan de selectieprocedure onvoldoende is geïnformeerd over de impact van de gewijzigde procedure.

2.3. Artikel 7.53, eerste lid, van de WHW luidt: “Het instellingsbestuur kan per opleiding in verband met de beschikbare onderwijscapaciteit het maximum aantal studenten vaststellen dat voor de eerste maal kan worden ingeschreven voor de propedeutische fase van de desbetreffende opleiding. De vaststelling geschiedt voor een studiejaar. Indien in een opleiding geen propedeutische fase is ingesteld, wordt onder «propedeutische fase» mede verstaan de fase in een bacheloropleiding die samenvalt met de eerste periode in een opleiding met een studielast van 60 punten.”

Het tweede lid luidt: “Het instellingsbestuur selecteert de aspirant-studenten in verband met de beschikbare onderwijscapaciteit uitsluitend op grond van kwalitatieve criteria. Het aantal soorten kwalitatieve selectiecriteria bedraagt ten minste twee.”
Het derde lid luidt: “Het instellingsbestuur maakt tijdig de kwalitatieve selectiecriteria en de selectieprocedure bekend op grond waarvan de toelating zal plaatsvinden ingeval het aantal aspirant-

studenten het maximum aantal, bedoeld in het eerste lid, zou overschrijden. Het instellingsbestuur stelt daartoe een reglement vast. […] “

2.4. Zoals het College eerder heeft overwogen (zie onder meer de uitspraken van 26 september 2013 in zaak nr. 2013/140, 10 juni 2014 in zaak nr. 2014/009 en 5 november 2015 in zaak nr. 2015/202; www.cbho.nl) heeft de wetgever met betrekking tot de decentrale selectie en derhalve tot de daarbij in aanmerking te nemen bijzondere kwalificaties en selectiecriteria aan het instellingsbestuur een zeer grote beleidsruimte toegekend.

2.5. Niet in geschil is dat de door verweerder opgestelde criteria van de selectieprocedure in overeenstemming zijn met artikel 7.53 van de WHW. Ter zitting van het College heeft appellant toegelicht dat het hem gaat om de concrete invulling van de toetsen, in het bijzonder het laten vervallen van de cognitieve meerkeuzetoets, alsook het schrappen van de schoolcijfers.
Verweerder heeft in zijn beslissing op bezwaar uiteengezet dat als gevolg van de coronacrisis noodzakelijkerwijs het besluit is genomen om de selectieprocedure aan te passen. Verweerder heeft toegelicht dat de selectieprocedure online heeft moeten plaatsvinden. Dit heeft tot gevolg gehad dat de selectieprocedure moest worden ingekort. Ook heeft dit geleid tot het schrappen van de cognitieve meerkeuzetoets. Verweerder heeft toegelicht dat het online afnemen van deze toets zich niet voor een fraudebestendige afname leent, omdat bij de bacheloropleiding Geneeskunde niet met Online Proctoring wordt gewerkt aangezien eerdere ervaringen daarmee niet succesvol zijn gebleken. Verweerder heeft verder uiteengezet dat het de schoolcijfers als wegingsfactor heeft geschrapt, omdat vanwege de coronamaatregelen er in sommige gevallen geen examens werden afgenomen, of op een andere wijze zijn afgenomen, waardoor een vergelijking van schoolcijfers niet goed mogelijk was. Verweerder heeft toegelicht dat dit vooral speelt bij de grote groep internationale kandidaat-studenten die zich voor de selectieprocedure had aangemeld. Verweerder heeft toegelicht dat de gewijzigde invulling van de selectieprocedure hierdoor niet optimaal is, maar dat alle kandidaat-studenten op een vergelijkbare wijze zijn getoetst.
Het College is van oordeel dat verweerder, gelet op de overheidsmaatregelen in verband met de voortdurende coronacrisis heeft mogen besluiten om bij de decentrale selectie de cognitieve meerkeuzetoets en de schoolcijfers te laten vervallen. De wijze waarop verweerder invulling heeft gegeven aan de decentrale selectie voldoet aan de eis van artikel 7.53, tweede lid, van de WHW waarin is bepaald dat het aantal soorten kwalitatieve selectiecriteria bij de decentrale selectie ten minste twee bedraagt. Het College benadrukt hierbij dat, zoals ook in 2.4 is vermeld, verweerder een zeer grote beleidsruimte toekomt met betrekking tot de decentrale selectie en dat het College hierin slechts een beperkte toetsingsmogelijkheid heeft. Dat verweerder de selectieprocedure op een andere wijze had kunnen inrichten, bijvoorbeeld door andere cognitieve toetsen zwaarder te laten wegen, maakt niet dat de door verweerder gekozen optie onredelijk is. De verwijzingen van appellant naar verschillende onderzoeken over het belang van cognitieve meetinstrumenten kan hem dan ook niet baten.
Wat betreft de stelling van appellant dat de toetsing van de kwaliteit van de selectieprocedure door de universiteitsraad hoort te geschieden en dat dit niet heeft plaatsgevonden bij de aangepaste selectieprocedure overweegt het College als volgt. Verweerder heeft gemotiveerd uiteengezet dat de universiteitsraad slechts op algemeen niveau advies geeft over de toe te passen selectiecriteria en geen advies geeft over de concrete invulling van de toetsen. Omdat de selectiecriteria in dit geval niet inhoudelijk zijn gewijzigd, bestond er voor verweerder dus geen noodzaak om de universiteitsraad om advies te vragen.
Over de stelling van appellant dat hij vooraf onvoldoende is geïnformeerd over de impact van de aangepaste selectieprocedure overweegt het College dat verweerder in zijn verweerschrift gemotiveerd uiteen heeft gezet dat in de brochure voor de selectieprocedure staat vermeld dat de selectieprocedure kan worden aangepast. Ook is vanwege de coronacrisis daarin een disclaimer opgenomen waarbij kandidaat-studenten zijn geïnformeerd dat de procedure mogelijk bijgesteld zou worden vanwege de coronamaatregelen. Verder heeft verweerder ruim voor aanvang van de selectieprocedure, te weten in oktober 2020, al bekengemaakt dat schoolcijfers geen rol zullen spelen bij de selectie. Daarnaast zijn kandidaat-studenten op 8 januari 2021 geïnformeerd dat de selectieprocedure geheel online zal

plaatsvinden. Gelet hierop bestaat geen grond voor het oordeel dat appellant vooraf onvoldoende is geïnformeerd.
De eerst ter zitting van het College ingenomen stelling van appellant dat verweerder voor het komende studiejaar de selectieprocedure heeft aangepast, kan appellant niet baten. Het College overweegt hiertoe dat verweerder gemotiveerd uiteen heeft gezet dat de selectieprocedure elk jaar wordt geëvalueerd en dat de evaluatie ertoe kan leiden dat de selectieprocedure op onderdelen wordt aangepast. Bovendien heeft verweerder toegelicht dat indien als gevolg van de coronacrisis er strengere overheidsmaatregelen komen dit ertoe kan leiden dat de selectieprocedure opnieuw moet worden aangepast.
De conclusie is dat geen grond bestaat voor het oordeel dat de beslissing van verweerder van 20 juli 2021 niet in stand kan blijven.
Het betoog slaagt niet.

2.6. Het beroep is ongegrond.

2.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. G.M.H. Hoogvliet, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2021/108.3**
Rechter(s):	mrs. Hoogvliet, De Moor-Van Vugt en Van Rijswick
Datum uitspraak:	7 december 2021
Partijen:	verzoeker
Trefwoorden:	proces-verbaal vooringenomenheid wraking
Artikelen:	WHW: artikel 7.66, tweede lid Awb: artikel 8:15 EVRM: artikel 6, eerste lid
Uitspraak:	Wrakingsverzoek afgewezen
Hoofdoverwegingen:	2.5. Zoals volgt uit 2.3 staat in deze procedure uitsluitend ter beoordeling of sprake is van feiten of omstandigheden waardoor de rechterlijke onpartijdigheid schade zou kunnen lijden als bedoeld in artikel 8:15 van de Awb. Voor zover verzoeker inhoudelijke standpunten naar voren heeft gebracht over de zaak die door de rechter moest worden behandeld, zoals over de relatie tussen de RU en de Radboud In'to Languages en het standpunt van de tegenpartij op dit punt, staan deze standpunten hier niet ter beoordeling en laat het College deze buiten beschouwing. 2.5.1. Voor zover verzoeker stelt dat het proces-verbaal volgens hem geen juiste weergave bevat van het verhandelde op de zitting van 4 november 2021, overweegt het College dat in beginsel van de juistheid van wat door de griffier is vastgelegd in het proces-verbaal van het verhandelde op de zitting moet worden uitgegaan. Alleen als er duidelijke aanwijzingen zijn dat het proces-verbaal geen juiste weergave is van het op de zitting verhandelde, kan van dat beginsel worden afgeweken. Van dergelijke aanwijzingen is in dit geval niet gebleken. Het proces-verbaal van de zitting is geen woordelijk verslag van het verhandelde op de zitting, maar een zakelijke weergave daarvan. De omstandigheid dat in het proces- verbaal niet alle uitlatingen van de rechter en partijen volledig zijn opgenomen dan wel dat deze soms in andere dan de letterlijke bewoordingen zijn weergegeven, betekent niet dat het proces- verbaal een onjuiste weergave is van het verhandelde op de zitting. 2.5.2. Wat verzoeker ter ondersteuning van zijn wrakingsverzoek aanvoert, biedt geen grond voor het oordeel dat de rechter door de wijze waarop zij het onderzoek ter zitting heeft verricht en partijen heeft bejegend, partijdig of vooringenomen is geweest dan wel dat een bij verzoeker bestaande vrees daarvoor objectief gerechtvaardigd is. Verzoeker heeft het verloop van de zitting, in het bijzonder de wijze van vraagstelling, het niet doorvragen en de onderbrekingen door de rechter, als uiting van vooringenomenheid ervaren. Die eigen ervaring betekent niet dat de vrees van verzoeker voor vooringenomenheid en partijdigheid van de rechter objectief gerechtvaardigd is. Uit het proces-verbaal van de zitting blijkt dat verzoeker en de tegenpartij beiden de gelegenheid hebben gekregen hun standpunten nader toe te lichten, te reageren op elkaar standpunten, vragen te beantwoorden en slotopmerkingen te maken. Daaruit kan niet worden opgemaakt dat verzoeker niet in gelijke mate als de andere partij in de gelegenheid is gesteld om aan de behandeling van de zaak op de zitting deel te nemen. Dat de rechter in de visie van verzoeker onvoldoende heeft doorgevraagd over de relatie tussen de RU en de Radboud In'to

Languages, kan erop duiden dat de rechter zich na bestudering van de dossierstukken reeds voldoende geïnformeerd achtte op dit punt en geen noodzaak zag om hier op de zitting gerichter op in te gaan, maar geeft geen grond voor het oordeel dat sprake is van (schijn van) partijdigheid of vooringenomenheid.

Uitspraak op het verzoek van:

[naam], wonend te [woonplaats], verzoeker,

om toepassing van artikel 8:15 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb), gelezen in samenhang met artikel 7.66, tweede lid van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek

1. Procesverloop

Op 4 november 2021 heeft mr. H. Troostwijk als lid van de enkelvoudige kamer (hierna: de rechter) zaaknummer CBHO 2021/108 op de zitting behandeld.

Bij brief van 4 november 2021 heeft verzoeker verzocht om wraking van de rechter als lid van de enkelvoudige kamer.

De rechter heeft niet in de wraking berust.

Het College heeft het wrakingsverzoek behandeld op de zitting van 2 december 2021. Verzoeker heeft de zitting via een videoverbinding bijgewoond. De rechter heeft te kennen gegeven geen gebruik te willen maken van de gelegenheid te worden gehoord.

2. Overwegingen

2.1. Op verzoek van een partij kan ingevolge artikel 8:15 van de Awb elk van de rechters die een zaak behandelen, worden gewraakt op grond van feiten of omstandigheden waardoor de rechterlijke onpartijdigheid schade zou kunnen lijden.

2.2. Verzoeker heeft aan zijn verzoek om wraking het volgende ten grondslag gelegd. Op de zitting van 4 november 2021 heeft de rechter vooringenomen vragen gesteld aan partijen met als doel antwoorden te verkrijgen die aansloten op het kennelijk reeds ingenomen standpunt. De vragen aan verzoeker waren onder meer zeer sturend. Verzoeker werd bij de beantwoording van vragen diverse keren door de rechter onderbroken als zijn antwoord de rechter niet welgevallig was. Verzoeker vindt dat de zitting daarom niet is verlopen conform artikel 6, eerste lid, (het College begrijpt: van het EVRM) en artikel 8:15 van de Awb.

2.3. Op grond van het bepaalde in artikel 8:15 van de Awb dient in een wrakingsprocedure te worden onderzocht of sprake is van feiten of omstandigheden waardoor de rechterlijke onpartijdigheid schade zou kunnen lijden. Daarbij geldt als maatstaf dat een rechter uit hoofde van zijn aanstelling moet worden vermoed onpartijdig te zijn, tenzij zich uitzonderlijke omstandigheden voordoen die een zwaarwegende aanwijzing opleveren voor het oordeel dat een rechter jegens een partij een vooringenomenheid koestert, althans dat de bij een belanghebbende bestaande vrees voor vooringenomenheid objectief gerechtvaardigd is. Het is aan verzoeker om aannemelijk te maken dat zich dergelijke bijzondere omstandigheden voordoen, Het subjectieve oordeel van de belanghebbende is niet doorslaggevend.

2.4. Ter zitting van het College heeft verzoeker zijn wrakingsverzoek als volgt nader toegelicht.
Het opgemaakte proces-verbaal van de zitting van 4 november 2021 geeft geen duidelijk en volledig beeld van de daadwerkelijke gang van zaken tijdens de zitting. Op de zitting van 4 november 2021 heeft de rechter de gemachtigde van de tegenpartij, te weten het College van Bestuur van de Radboud Universiteit Nijmegen (hierna: de RU), gevraagd wat de relatie is tussen de RU en de Radboud In’to Languages. Na

wollig taalgebruik antwoordde de gemachtigde uiteindelijk dat er een verbondenheid is. Relatie en verbondenheid zijn synoniemen, aldus verzoeker. De rechter had dus geen genoegen mogen nemen met dit antwoord en had moeten doorvragen. De rechter heeft dit ten onrechte niet gedaan, terwijl dit punt de essentie vormt van de zaak die aan het College is voorgelegd. Daarnaast heeft de rechter verzoeker diverse keren onderbroken bij het geven van antwoorden op vragen. Zo stelde de rechter hem de vraag waarom de factuur bij het College zou moeten worden behandeld. Verzoeker wilde daarop een tweeledig antwoord geven. Bij het tweede deel van zijn antwoord werd hij door de rechter onderbroken. Kennelijk wilde de rechter van hem een tekst horen die in het verlengde lag van het standpunt van de RU en blijkbaar had de rechter al een conclusie getrokken, wat ook al bleek uit het feit dat de rechter niet doorvroeg op eerdergenoemd punt. De rechter poogde hem twee keer woorden in de mond te leggen. De rechter lokte ook uit door hem te interrumperen en te sturen en uiteindelijk de mond te snoeren. De rechter sloot vervolgens abrupt het onderzoek zonder te hebben doorgevraagd op relevante, inhoudelijke punten. Verzoeker wijst er verder op dat een vertegenwoordiger van de RU de rechter op de zitting vals heeft geïnformeerd en dus meineed heeft gepleegd, door te spreken over verbondenheid, terwijl de Radboud In'to Languages onderdeel is van de RU, wat ook duidelijk staat in artikel 18 van de "Algemene voorwaarden voor cursussen met open inschrijving, toetsing en assessments". Verder maken personen van de Radboud In'to Languages, zoals de senior medewerker Beleid, Kwaliteit en Projecten en de directeur, gebruik van de exclusief voor medewerkers van de RU te gebruiken domeinnaam: @ru.nl. Tot slot is de Radboud In'to Languages niet geregistreerd in het handelsregister van de Kamer van Koophandel en is het niet aan te merken als "bedrijf", anders dan een vertegenwoordiger van de RU op de zitting aan de rechter deed voorkomen, aldus verzoeker.

2.5. Zoals volgt uit 2.3 staat in deze procedure uitsluitend ter beoordeling of sprake is van feiten of omstandigheden waardoor de rechterlijke onpartijdigheid schade zou kunnen lijden als bedoeld in artikel 8:15 van de Awb. Voor zover verzoeker inhoudelijke standpunten naar voren heeft gebracht over de zaak die door de rechter moest worden behandeld, zoals over de relatie tussen de RU en de Radboud In'to Languages en het standpunt van de tegenpartij op dit punt, staan deze standpunten hier niet ter beoordeling en laat het College deze buiten beschouwing.

2.5.1. Voor zover verzoeker stelt dat het proces-verbaal volgens hem geen juiste weergave bevat van het verhandelde op de zitting van 4 november 2021, overweegt het College dat in beginsel van de juistheid van wat door de griffier is vastgelegd in het proces-verbaal van het verhandelde op de zitting moet worden uitgegaan. Alleen als er duidelijke aanwijzingen zijn dat het proces-verbaal geen juiste weergave is van het op de zitting verhandelde, kan van dat beginsel worden afgeweken. Van dergelijke aanwijzingen is in dit geval niet gebleken. Het proces-verbaal van de zitting is geen woordelijk verslag van het verhandelde op de zitting, maar een zakelijke weergave daarvan. De omstandigheid dat in het proces- verbaal niet alle uitlatingen van de rechter en partijen volledig zijn opgenomen dan wel dat deze soms in andere dan de letterlijke bewoordingen zijn weergegeven, betekent niet dat het proces- verbaal een onjuiste weergave is van het verhandelde op de zitting.

2.5.2. Wat verzoeker ter ondersteuning van zijn wrakingsverzoek aanvoert, biedt geen grond voor het oordeel dat de rechter door de wijze waarop zij het onderzoek ter zitting heeft verricht en partijen heeft bejegend, partijdig of vooringenomen is geweest dan wel dat een bij verzoeker bestaande vrees daarvoor objectief gerechtvaardigd is. Verzoeker heeft het verloop van de zitting, in het bijzonder de wijze van vraagstelling, het niet doorvragen en de onderbrekingen door de rechter, als uiting van vooringenomenheid ervaren. Die eigen ervaring betekent niet dat de vrees van verzoeker voor vooringenomenheid en partijdigheid van de rechter objectief gerechtvaardigd is. Uit het proces-verbaal van de zitting blijkt dat verzoeker en de tegenpartij beiden de gelegenheid hebben gekregen hun standpunten nader toe te lichten, te reageren op elkaar standpunten, vragen te beantwoorden en slotopmerkingen te maken. Daaruit kan niet worden opgemaakt dat verzoeker niet in gelijke mate als de andere partij in de gelegenheid is gesteld om aan de behandeling van de zaak op de zitting deel te nemen. Dat de rechter in de visie van verzoeker onvoldoende heeft doorgevraagd over de relatie tussen de RU en de Radboud In'to Languages, kan erop duiden dat de rechter zich na bestudering van de dossierstukken reeds voldoende geïnformeerd achtte op

dit punt en geen noodzaak zag om hier op de zitting gerichter op in te gaan, maar geeft geen grond voor het oordeel dat sprake is van (schijn van) partijdigheid of vooringenomenheid.

2.6. Het bovenstaande leidt tot de slotsom dat er geen grond is voor het oordeel dat sprake is van feiten of omstandigheden waardoor de rechterlijke onpartijdigheid schade zou kunnen lijden. Het verzoek om wraking wordt dan ook afgewezen.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

wijst het verzoek af.

Deze uitspraak is gedaan door mr. G.M.H. Hoogvliet, voorzitter, en mr. A.J.C. de Moor-van Vugt en mr. H.F.M.W. van Rijswick, leden, in tegenwoordigheid van mr. F.S.N. Nasrullah-Oemar, als secretaris. [1]

[1] Beroep is na deze uitspraak ingetrokken.

Zaaknummer:	**CBHO 2021/111**
Rechter(s):	mr. Streefkerk
Datum uitspraak:	17 december 2021
Partijen:	appellant en CBE Universiteit Leiden
Trefwoorden:	Algemene Verordening Gegevensbescherming Antwoordmodel AVG beoordeling hoorzitting kennelijke verschrijving kennen en kunnen screenshot
Artikelen:	WHW: artikel 7.66, tweede lid Awb: artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b Regels en Richtlijnen: artikel 4.2
Uitspraak:	ongegrond
Hoofdoverwegingen:	2.4. In de uitspraak van 6 juli 2021 heeft het College bepaald dat het CBE opnieuw op het administratief beroep van appellant moet beslissen met inachtneming van de aanwijzingen in de uitspraak. Hoewel in de uitspraak onder 2.4 staat dat het College het CBE zal opdragen het administratief beroep opnieuw te behandelen, was daarvoor naar het oordeel van het College in dit geval geen nieuwe hoorzitting nodig. Appellant heeft niet bestreden dat de heer [Naam 2] bij de hoorzitting aanwezig was. De beslissing van 22 juli 2021 bevat alsnog een juiste vermelding van de samenstelling van de behandelend kamer tijdens de hoorzitting op 2 december 2020. Het College ziet geen reden om aan te nemen dat de stelling van het CBE dat de kamer in dezelfde samenstelling heeft beraadslaagd en beslist onjuist is. Gelet hierop is de procedure thans voldoende zorgvuldig verlopen. Nu het overgelegde screenshot van de hoorzitting niet bepalend is voor dit oordeel, kan in het midden blijven of het maken en inbrengen daarvan in strijd is met de AVG. De beroepsgrond slaagt niet. […] 2.7. […]. Volgens het antwoordmodel zijn voor vraag 5 van de kennistoets in totaal 20 punten te halen. In het antwoordmodel staat dat voor elke juist genoemde reden met toelichting zes punten worden toegekend. Appellant stelt terecht dat uit het antwoordmodel niet blijkt dat de overige twee punten worden toegekend bij vermelding van drie juiste redenen. De examencommissie heeft erkend dat het antwoordmodel in zoverre onjuist was. Dat betekent echter niet dat de beoordeling van het tentamen op dit punt onzorgvuldig is geweest. Ter zitting is namelijk toegelicht dat de examinatoren vraag 5 consistent bij alle studenten op deze manier hebben beoordeeld. Voor appellant was de toekenning van de twee extra punten niet aan de orde, omdat zijn antwoord geen drie juiste redenen bevatte. Overigens zou appellant ook geen voldoende resultaat voor het tentamen hebben behaald als deze twee punten wel aan zijn antwoord waren toegekend. Gelet op het onder 2.6 weergegeven toetsingskader kan het College geen inhoudelijk oordeel geven over de vraag of de examinatoren bepaalde antwoorden terecht als onjuist hebben beschouwd. Anders dan appellant betoogt, heeft de examencommissie de toekenning van punten aan de antwoorden van appellant op de tentamenvragen voldoende toegelicht met een verwijzing naar het antwoordmodel en de

later gegeven aanvullende toelichtingen. Ook overigens ziet het College in hetgeen appellant heeft aangevoerd geen grond voor het oordeel dat de beoordeling van de kennistoets onzorgvuldig is geweest, onvoldoende is gemotiveerd of in strijd is met de hierboven vermelde bepalingen uit de Regels en Richtlijnen.
De beroepsgronden slagen niet.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Universiteit Leiden (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 22 juli 2021 heeft het CBE naar aanleiding van de uitspraak van het College van 6 juli 2021, nr. CBHO 2021/012 (hierna: de uitspraak van 6 juli 2021), opnieuw op het administratief beroep van appellant beslist.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 10 november 2021, waar appellant en het CBE, vertegenwoordigd door mr. W.J. de Wit, secretaris van het CBE, zijn verschenen. Namens de examencommissie van de Faculteit der Rechtsgeleerdheid (hierna: de examencommissie) is mr. drs. E. Hutten, examinator, verschenen.

2. Overwegingen

Achtergrond en besluitvorming

2.1. Appellant volgt de bacheloropleiding Fiscaal Recht aan de Universiteit Leiden. Bij beslissing van 20 augustus 2020 heeft de examencommissie aan appellant meegedeeld dat hij voor het tentamen Fiscale Ethiek het cijfer 5 heeft behaald. Bij ongedateerde beslissing, verzonden op 11 januari 2021, heeft het CBE het administratief beroep van appellant hiertegen ongegrond verklaard. Het College heeft bij de uitspraak van 6 juli 2021 het beroep van appellant tegen de beslissing van het CBE van 11 januari 2021 gegrond verklaard, omdat de procedure bij het CBE onzorgvuldig is geweest.
Het College heeft het CBE opgedragen om opnieuw op het administratief beroep te beslissen. Dit heeft het CBE gedaan bij de beslissing van 22 juli 2021. Deze beslissing komt inhoudelijk overeen met de vernietigde beslissing van 11 januari 2021. In de beslissing van 22 juli 2021 staat dat de vermelding van dr. J. Nijland als lid van de behandelend kamer in de beslissing van 11 januari 2021 op een kennelijke verschrijving berust; dit had dr. W.M. Lijffering moeten zijn. In de beslissing is vermeld uit welke leden de behandelend kamer tijdens de hoorzitting bestond. Dezelfde leden hebben volgens het CBE deelgenomen aan de beraadslaging en hebben over de zaak beslist.
Het CBE stelt zich in de beslissing van 22 juli 2021 op het standpunt dat niet is gebleken dat de kennistoets niet op de juiste wijze tot stand is gekomen, dat niet is gebleken van onregelmatigheden bij de beoordeling van de kennistoets door de examinatoren, dat de examencommissie bij de totstandkoming en beoordeling van het tentamen de voorgeschreven procedure heeft gevolgd en dat het standpunt van appellant dat de motivering van de beoordeling van de vragen onvoldoende of onzorgvuldig zou zijn niet kan worden

gevolgd. Naar aanleiding van zijn verzoek om herbeoordeling van de vragen 2, 3 en 5 heeft appellant zowel een schriftelijke als een (nadere) mondelinge toelichting op de beoordeling gekregen, waarbij ook is ingegaan op de puntentoekenning.

Het geschil in beroep

2.2. In de eerste plaats voert appellant aan dat de procedure bij het CBE opnieuw onzorgvuldig is geweest. Hij stelt zich op het standpunt dat het CBE ten onrechte een nieuwe beslissing heeft genomen zonder het administratief beroep opnieuw te behandelen. Volgens appellant staat daarnaast ten onrechte in de beslissing van 22 juli 2021 dat hij wist dat niet de heer Nijland, maar de heer Lijffering deel uitmaakte van de behandelende kamer. Ook verder was het voor appellant niet duidelijk wie er bij de zitting aanwezig waren en welke taak deze personen hadden. Ter zitting heeft hij betoogd dat het maken en inbrengen van een screenshot van de hoorzitting als bewijs van de aanwezigheid van bepaalde personen in strijd is met de Algemene Verordening Gegevensbescherming (hierna: AVG). Appellant wijst er verder op dat zowel de beslissing van 11 januari 2021 als de beslissing van 22 juli 2021 later zijn vervangen door een verbeterde versie vanwege verschrijvingen.
Daarnaast is appellant het oneens met de ongegrondverklaring van het administratief beroep tegen de beoordeling van het tentamen Fiscale Ethiek. Volgens hem is het tentamen niet op de juiste manier beoordeeld. Appellant voert aan dat zijn antwoord op tentamenvraag 2 ten onrechte niet is goedgerekend. Volgens hem kan niet worden verlangd dat het antwoord alleen op een bepaald werk uit de voorgeschreven literatuur wordt gebaseerd, zonder dat dat in de vraag is vermeld. Daarnaast betoogt appellant dat bij tentamenvraag 3 meer dan 10 punten hadden moeten worden toegekend. Volgens hem komen zijn antwoorden overeen met het antwoordmodel en is de beoordeling onvoldoende gemotiveerd. Over tentamenvraag 5 stelt appellant dat een deel van zijn antwoord ten onrechte fout is gerekend. Bovendien volgt volgens hem niet uit het antwoordmodel hoe 20 punten voor deze vraag konden worden behaald. Meer in het algemeen voert appellant aan dat de beoordeling van het tentamen onvoldoende is gemotiveerd, omdat niet duidelijk is voor welke onderdelen van een vraag wel of geen punten zijn toegekend en dit na navraag door appellant niet alsnog toereikend is onderbouwd. Daarmee is volgens appellant geen sprake van een objectieve en zorgvuldige beoordeling en is onvoldoende transparant hoe het cijfer voor de kennistoets is opgebouwd. Appellant stelt in dit verband ook dat de beoordeling tijdens het schikkingsgesprek bij de examencommissie onvoldoende inhoudelijk is besproken, omdat de examinator niet goed voorbereid was. Daarnaast stelt appellant dat de beslissing van het CBE op administratief beroep onvoldoende is gemotiveerd, onder meer omdat het CBE niet is ingegaan op door hem genoemde uitspraken van het College en andere colleges van beroep voor de examens.

Wettelijk kader

2.3. In artikel 4.2 van de Regels en Richtlijnen tentamens en examens voor de bacheloropleiding Rechtsgeleerdheid is, voor zover van belang, het volgende bepaald:
“”[…]
4.2.2. De vragen en opgaven van een tentamen zijn duidelijk en ondubbelzinnig en bevatten voldoende aanwijzingen voor de vereiste detaillering van de antwoorden.
[…]
4.2.6. De vragen en opgaven van het tentamen hebben uitsluitend betrekking op de tevoren bekend gemaakte tentamenstof. De studenten wordt tijdig duidelijk gemaakt hoe en waarop ze beoordeeld worden.
[…]
4.2.7a. Tot de tentamenstof behoren de verplichte literatuur, het werkboek en hetgeen behandeld is tijdens hoorcollege, werkcollege en tijdens eventuele andere onderwijsvormen.
[…]
4.2.9. De beoordeling van schriftelijke tentamens geschiedt aan de hand van tevoren schriftelijk vastgestelde normen. Onverminderd het bepaalde in artikel 4.8 van de OER, wordt per onderwijseenheid door de examinator besloten of deze normen openbaar worden gemaakt en zo ja, op welke wijze.

[…]”

Beoordeling College

2.4. In de uitspraak van 6 juli 2021 heeft het College bepaald dat het CBE opnieuw op het administratief beroep van appellant moet beslissen met inachtneming van de aanwijzingen in de uitspraak. Hoewel in de uitspraak onder 2.4 staat dat het College het CBE zal opdragen het administratief beroep opnieuw te behandelen, was daarvoor naar het oordeel van het College in dit geval geen nieuwe hoorzitting nodig. Appellant heeft niet bestreden dat de heer Lijffering bij de hoorzitting aanwezig was. De beslissing van 22 juli 2021 bevat alsnog een juiste vermelding van de samenstelling van de behandelend kamer tijdens de hoorzitting op 2 december 2020. Het College ziet geen reden om aan te nemen dat de stelling van het CBE dat de kamer in dezelfde samenstelling heeft beraadslaagd en beslist onjuist is. Gelet hierop is de procedure thans voldoende zorgvuldig verlopen. Nu het overgelegde screenshot van de hoorzitting niet bepalend is voor dit oordeel, kan in het midden blijven of het maken en inbrengen daarvan in strijd is met de AVG.
De beroepsgrond slaagt niet.

2.5. Het tentamen Fiscale Ethiek bestond uit een kennistoets en een essay. De beroepsgronden van appellant gaan alleen over de beoordeling van de kennistoets.

2.6. Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), gelezen in verbinding met artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) kan geen beroep worden ingesteld tegen een besluit, inhoudende een beoordeling van het kennen en kunnen van een kandidaat of leerling die ter zake is geëxamineerd of op enigerlei andere wijze is getoetst, dan wel inhoudende de vaststelling van opgaven, beoordelingsnormen of nadere regels voor die examinering of toetsing. Deze bepalingen staan eraan in de weg dat door het instellen van beroep tegen een beslissing van een college van beroep voor de examens een oordeel van de bestuursrechter wordt verkregen over een beslissing die als zodanig van bestuursrechtelijke rechtsbescherming is uitgezonderd. Dit betekent dat het College slechts kan onderzoeken of het CBE terecht de vaststelling van het cijfer in stand heeft gelaten voor zover bij de beoordeling is voldaan aan de voorschriften van procedurele aard die bij of krachtens de Awb, de WHW of enig andere wet in formele zin zijn gesteld.

2.7. Voor het antwoord van appellant op vraag 2 van de kennistoets zijn geen punten toegekend, omdat het antwoord niet is gebaseerd op de voorgeschreven literatuur, meer in het bijzonder een artikel van L. Sugin. Hoewel in de vraagstelling niet uitdrukkelijk naar dit specifieke artikel of deze specifieke auteur is verwezen, had appellant redelijkerwijs kunnen weten dat hij zijn antwoord op de voorgeschreven literatuur had moeten baseren. Dit is namelijk opgenomen in de inleiding van het tentamen, waarin het volgende is vermeld: “Beantwoord aan de hand van wat u heeft gehoord tijdens de hoorcolleges en wat u heeft gelezen in de voorgeschreven literatuur de onderstaande vragen.” Het is de verantwoordelijkheid van een student om op de hoogte te zijn van de verplichte literatuur. Voor zover appellant heeft gesteld dat hij niet wist dat het artikel van L. Sugin tot de voorgeschreven stof behoorde, komt dit derhalve voor zijn eigen risico. Appellant heeft bovendien niet bestreden dat dit artikel tijdens de hoorcolleges is besproken.

Volgens het antwoordmodel zijn voor vraag 5 van de kennistoets in totaal 20 punten te halen. In het antwoordmodel staat dat voor elke juist genoemde reden met toelichting zes punten worden toegekend. Appellant stelt terecht dat uit het antwoordmodel niet blijkt dat de overige twee punten worden toegekend bij vermelding van drie juiste redenen. De examencommissie heeft erkend dat het antwoordmodel in zoverre onjuist was. Dat betekent echter niet dat de beoordeling van het tentamen op dit punt onzorgvuldig is geweest. Ter zitting is namelijk toegelicht dat de examinatoren vraag 5 consistent bij alle studenten op deze manier hebben beoordeeld. Voor appellant was de toekenning van de twee extra punten niet aan de orde, omdat zijn antwoord geen drie juiste redenen bevatte. Overigens zou appellant ook geen voldoende resultaat voor het tentamen hebben behaald als deze twee punten wel aan zijn antwoord waren toegekend.

Gelet op het onder 2.6 weergegeven toetsingskader kan het College geen inhoudelijk oordeel geven over de vraag of de examinatoren bepaalde antwoorden terecht als onjuist hebben beschouwd. Anders dan appellant betoogt, heeft de examencommissie de toekenning van punten aan de antwoorden van appellant op de tentamenvragen voldoende toegelicht met een verwijzing naar het antwoordmodel en de later gegeven aanvullende toelichtingen. Ook overigens ziet het College in hetgeen appellant heeft aangevoerd geen grond voor het oordeel dat de beoordeling van de kennistoets onzorgvuldig is geweest, onvoldoende is gemotiveerd of in strijd is met de hierboven vermelde bepalingen uit de Regels en Richtlijnen.
De beroepsgronden slagen niet.

Conclusie

2.8. Het beroep is ongegrond.

2.9. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.D. Streefkerk, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. R. Teuben, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2021/112.5**
Rechter(s):	mrs. Verheij, Vermeulen en Van Diepenbeek
Datum uitspraak:	26 november 2021
Partijen:	appellante en Universiteit Utrecht
Trefwoorden:	beleidsregel humanitaire aard numerus fixus persoonlijke omstandigheden toelating hoger studiejaar
Artikelen:	WHW: artikel 7.54 WHW: artikel 7.54, eerste lid
Uitspraak:	ongegrond
Hoofdoverwegingen:	2.9. Zoals hiervoor reeds is overwogen, bevat de Regeling strenge voorwaarden voor het maken van een uitzondering op het uitgangspunt dat in beginsel toelating tot een hoger studiejaar wordt geweigerd. Appellante heeft ter onderbouwing van haar verzoek om toelating diverse verklaringen overgelegd. Naar het oordeel van het College heeft verweerder zich terecht op het standpunt gesteld dat appellante met de overgelegde verklaringen haar verzoek onvoldoende heeft onderbouwd om medische problemen aanwezig te kunnen achten. […] 2.10. De omstandigheid dat appellante door haar medische problemen geen grote afstanden naar de plaats van studie kan reizen is geen omstandigheid waarmee verweerder, gelet op de Regeling, rekening hoefde te houden. Dit geldt evenzeer voor de omstandigheid dat appellante vanwege een Wmo-indicatie aan Nederland is gebonden.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellante,

het college van bestuur van de Universiteit Utrecht, verweerder.

1. **Procesverloop**

Bij beslissing van 6 juli 2021 heeft de decaan van de faculteit Diergeneeskunde namens verweerder het verzoek van appellante om toelating tot een hoger studiejaar van de bacheloropleiding Diergeneeskunde afgewezen.

Bij beslissing van 26 augustus 2021 heeft verweerder het door appellante daartegen gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Appellante heeft nadere stukken ingediend.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 27 september 2021, waar appellante, vertegenwoordigd door mr. R. Verspaandonk, advocaat te Den Haag, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. J.J. van Beek en mr. B.D.L. Sam, zijn verschenen.

2. Overwegingen

Voorgeschiedenis en besluitvorming

2.1. Appellante heeft drie keer deelgenomen aan de reguliere selectieprocedure voor de bacheloropleiding Diergeneeskunde in Utrecht, maar is alle keren uitgeloot. Uiteindelijk is zij tot de bacheloropleiding Diergeneeskunde van de Universiteit Antwerpen toegelaten en heeft zij deze studie van september 2016 tot september 2020 gevolgd.

2.2. Eerder heeft appellante al een verzoek bij de Universiteit Utrecht ingediend om per 1 september 2020 te worden toegelaten tot een hoger studiejaar van de bacheloropleiding Diergeneeskunde. Dat verzoek is destijds door verweerder afgewezen. Het College heeft bij uitspraak van 30 juli 2021 (zaak nr. CBHO 2021/046, www.cbho.nl) het beroep tegen die afwijzing ongegrond verklaard.

2.3. Op 26 april 2021 heeft appellante het onderhavige verzoek ingediend om op grond van persoonlijke omstandigheden per 1 september 2021 te worden toegelaten tot een hoger studiejaar van de bacheloropleiding Diergeneeskunde. Daarbij heeft zij toegelicht dat zij een hoofdtrauma heeft opgelopen en dat inmiddels de diagnose - niet-aangeboren hersenletsel - is gesteld. Het volgen van de opleiding dicht bij huis en in eigen land zal haar behandeling ten goede komen.

2.4. Aan de beslissing van 26 augustus 2021 heeft verweerder het advies van de geschillencommissie studentenbezwaren van 25 augustus 2021 ten grondslag gelegd. In het advies is vermeld dat op grond van de Regeling toelating hoger studiejaar bachelor Diergeneeskunde (hierna: de Regeling) de mogelijkheid bestaat om een zeer beperkt aantal studenten toe te laten tot een hoger studiejaar zonder dat het eerste jaar aan de Universiteit Utrecht, waarvoor een numerus fixus geldt, is gevolgd. Uit de tekst van de Regeling volgt dat toelating tot een hoger studiejaar kan geschieden wegens dringende redenen van humanitaire aard. Deze dringende redenen kunnen bestaan uit medische omstandigheden, mits die een succesvolle afronding van de studie niet zullen belemmeren, en waarbij aannemelijk is gemaakt dat toelating een positieve bijdrage zal leveren aan het genezingsproces. Volgens de geschillencommissie vereist een verzoek om wegens dringende redenen van humanitaire aard te worden toegelaten een stevige onderbouwing. De geschillencommissie heeft geadviseerd om het verzoek van appellante af te wijzen. Daarbij heeft zij zich op het standpunt gesteld dat appellante haar verzoek heeft onderbouwd met een verklaring van haar eigen huisarts van 11 oktober 2018. Zij heeft echter geen recente en onafhankelijke medische verklaringen overgelegd op grond waarvan kan worden geconcludeerd dat sprake is van medische problemen die een succesvolle afronding van de studie niet zullen belemmeren, en waarbij aannemelijk is gemaakt dat het toewijzen van een plaats een positieve bijdrage zal leveren aan het genezingsproces. Het enkele feit dat aan appellante een Wmo-voorziening is toegekend, acht de geschillencommissie van onvoldoende gewicht om de conclusie te kunnen dragen dat sprake is van dringende redenen van humanitaire aard.

De gronden van beroep

2.5. Appellante betoogt dat verweerder haar verzoek om te worden toegelaten vanwege persoonlijke omstandigheden die als dringende redenen van humanitaire aard moeten worden aangemerkt, ten onrechte heeft afgewezen. Daartoe voert zij aan dat verweerder zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat er onvoldoende onderbouwing is om te kunnen concluderen dat er sprake is van medische problemen die een succesvolle afronding van de studie niet zullen belemmeren en waarbij het toewijzen van een plaats een positieve bijdrage zal leveren aan het genezingsproces. In dit verband heeft zij in beroep een verklaring van haar huisarts van 3 september 2021 en van een andere huisarts van 16 september 2021 overgelegd, alsmede een voortgangsverslag van haar visueel-motorisch trainer van 7 september 2021.
Door haar medische omstandigheden is zij aan Nederland gebonden. Daarbij is aan haar vanaf 1 juni 2021 een Wmo-voorziening toegekend. Als zij elders moet studeren, dan zal zij van de door deze voorziening

geboden ondersteuning geen gebruik kunnen maken. Volgens appellante heeft verweerder deze omstandigheden te licht gewogen.

Wet- en regelgeving

2.6. De relevante wet- en regelgeving luidt als volgt:

Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW)

Artikel 7.54
1. Het instellingsbestuur kan, indien het van oordeel is dat de onderwijscapaciteit, die voor de postpropedeutische fase van een opleiding, waarvoor een beperking van de eerste inschrijving is vastgesteld, niet toereikend is voor een onbeperkte inschrijving, besluiten inschrijving voor de postpropedeutische fase van die opleiding te weigeren aan hen, die niet reeds ingeschreven zijn geweest aan die aan de instelling verbonden opleiding.
[…].

Regeling toelating hoger studiejaar bachelor diergeneeskunde volgens artikel 7.54 van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek WHW m.i.v. 2015-2016

1. Op grond van art. 7.54 WHW wordt de inschrijving voor een hoger studiejaar van de opleiding diergeneeskunde geweigerd aan hen die niet aan de Universiteit Utrecht het eerste jaar diergeneeskunde hebben afgerond.
2. In afwijking van het onder punt 1. bepaalde kunnen jaarlijks maximaal 7 personen op grond van een elders gevolgde opleiding per september worden toegelaten tot een hoger studiejaar van de bachelor opleiding diergeneeskunde.
[…]
4. Om voor toelating in aanmerking te kunnen komen moet het verzoek/de verzoeker aan alle hieronder genoemde voorwaarden voldoen:
- de elders gevolgde opleiding is gelijkwaardig aan minimaal 60 EC van de opleiding diergeneeskunde in Utrecht.
- er moeten dringende redenen van humanitaire aard aanwezig zijn om de studie in Utrecht in een hoger studiejaar voort te zetten.
- de verzoeker moet bestendig verblijf in Nederland hebben.
- indien Nederlands niet de moedertaal is van verzoeker dan moet het examen Nederlands als tweede taal programma II (Staatsexamen of NT2) met voldoende resultaat zijn afgelegd.
- verzoeker moet beschikken over kennis van de Engelse taal op VWO-eindexamen niveau.
- er moet voldoende financiële basis zijn om de studie diergeneeskunde te kunnen volgen/afronden (acceptatie door UAF of studiefinanciering).

5. De decaan legt het verzoek voor aan de bachelor examencommissie.
6. De bachelor examencommissie beoordeelt of de elders gevolgde opleiding gelijkwaardig is aan minimaal 60 EC van de opleiding diergeneeskunde in Utrecht en of aan alle andere voorwaarden is voldaan. […]
7. De bachelor examencommissie brengt een advies over het wel of niet toelaten van de indiener van het verzoek aan de opleiding uit aan de decaan. De decaan van de faculteit neemt namens het College van Bestuur vóór 10 augustus een beslissing op het verzoek.
[…]

Voorbeelden van omstandigheden die in de beoordeling worden meegenomen zijn:
- De aanwezigheid van medische en/of psychische problemen bij verzoeker, die een succesvolle afronding van de studie naar verwachting niet zullen belemmeren, en waarbij aannemelijk is gemaakt dat het toewijzen van een plaats een positieve bijdrage zal leveren aan het genezingsproces.
- Het feit dat een persoon als vluchteling gedwongen is een soortgelijke opleiding te staken in het land van herkomst.

Inzake zulke omstandigheden geldt dat de verzoeker ten bewijze daarvan verklaringen van ter zake onafhankelijke deskundigen en/of andere bewijsstukken moet meezenden.

Voorbeelden van omstandigheden of argumenten waarmee geen rekening wordt gehouden bij de beoordeling van een verzoek zijn:

- De mate waarin de verzoeker gemotiveerd is voor het volgen van de opleiding.
- Het gegeven dat de verzoeker drie keer aan de lotingsprocedure heeft deelgenomen en niet meer aan de lotingsprocedure kan deelnemen.
- Een traditie binnen de familie van verzoeker om de opleiding te volgen.
- Argumenten van financiële aard.
- Het hebben gevolgd van een soortgelijke opleiding in het buitenland of de met een studie in het buitenland gepaard gaande problemen.
- Argumenten aangaande afstand tussen de studielocatie en de woonplaats en daarmee samenhangende problemen.
- Een zorgtaak voor familie of anderen.

Beoordeling door het College

2.7. Het College heeft eerder overwogen (uitspraak van 30 juli 2021 in zaak nr. CBHO 2021/046, www.cbho.nl) dat de Regeling moet worden opgevat als een beleidsregel, die de in artikel 7:54, eerste lid, van de WHW toegekende bevoegdheid van het instellingsbestuur nader invult door te bepalen in welke uitzonderlijke gevallen geen gebruik gemaakt wordt van de bevoegdheid om toelating van een niet eerder voor de betreffende opleiding aan de Universiteit Utrecht ingeschreven student tot een hoger studiejaar te weigeren. Daarbij heeft het College overwogen dat de Regeling geen basis heeft in de Onderwijs- en Examenregeling of het Studentenstatuut, maar dat een dergelijke basis niet is vereist voor een beleidsregel die invulling geeft aan artikel 7:54, eerste lid, van de WHW. Verder heeft het College geconstateerd dat verweerder de door de decaan vastgestelde Regeling tot de zijne heeft gemaakt.

2.8. In diezelfde uitspraak heeft het College verder overwogen dat artikel 7:54, eerste lid, van de WHW het instellingsbestuur de bevoegdheid geeft inschrijving te weigeren aan al diegenen die niet reeds ingeschreven zijn geweest aan de aan de instelling verbonden opleiding. De bepaling biedt het instellingsbestuur aldus de mogelijkheid te voorkomen dat studenten die door een numerus fixus en selectie niet zijn toegelaten tot het eerste jaar van een opleiding zich zonder beperkingen alsnog voor een hoger studiejaar kunnen inschrijven, bijvoorbeeld na een jaar studie in het buitenland. Gelet hierop is het uitgangspunt in de Regeling dat in beginsel toelating tot een hoger studiejaar wordt geweigerd, niet onredelijk. De Regeling bevat strenge voorwaarden voor het maken van een uitzondering op dit uitgangspunt en beperkt de toelating bovendien tot maximaal zeven plaatsen per jaar. Uit de toelichting van verweerder blijkt dat verweerder primair aanleiding ziet voor een uitzondering voor studenten die door omstandigheden genoodzaakt zijn hun studie in Nederland te voltooien en niet in Nederland hebben kunnen deelnemen aan de reguliere selectie voor de propedeuse Diergeneeskunde. Het gaat daarbij meestal om vluchtelingen, maar uit de voorbeelden in de Regeling blijkt dat ook wegens andere – met name medische – omstandigheden dringende redenen van humanitaire aard kunnen worden aangenomen. Het College acht het beleid ook op dit punt niet onredelijk.

2.9. Zoals hiervoor reeds is overwogen, bevat de Regeling strenge voorwaarden voor het maken van een uitzondering op het uitgangspunt dat in beginsel toelating tot een hoger studiejaar wordt geweigerd. Appellante heeft ter onderbouwing van haar verzoek om toelating diverse verklaringen overgelegd. Naar het oordeel van het College heeft verweerder zich terecht op het standpunt gesteld dat appellante met de overgelegde verklaringen haar verzoek onvoldoende heeft onderbouwd om medische problemen aanwezig te kunnen achten.
Uit de verklaringen van haar huisarts [Naam 2] van 11 oktober 2018 en 3 september 2021 blijkt niet duidelijk wat de medische situatie van appellante is. Nog daargelaten de vraag of de verklaring van haar eigen huisarts als voldoende objectief en onafhankelijk kan worden aangemerkt, bevestigen de verklaringen

alleen dat appellante studievertraging heeft opgelopen door een hoofdtrauma in oktober 2017. Verder geeft de verklaring weer welke klachten appellante ervaart.

In de verklaringen van visueel-motorisch trainer [Naam 3] van 14 april 2021 en 7 september 2021 wordt vermeld dat appellante onder behandeling is vanwege visueel-motorische belemmeringen. In die verklaringen worden de klachten die appellante daardoor ervaart, beschreven. Nog daargelaten of aan de verklaringen van een visueel-motorisch trainer, die niet BIG-geregistreerd is, de waarde mag worden gehecht die appellante daaraan gehecht wenst te zien, kan ook uit deze verklaringen niet worden afgeleid wat de medische situatie van appellante is. Daarbij komt dat in deze verklaringen is vermeld dat appellante visueel-motorische belemmeringen heeft die haar informatieopname- en verwerkingscapaciteit minimaliseren met onder meer lees- en studiebelemmeringen tot gevolg. Naar het oordeel van het College is niet uitgesloten dat deze visueel-motorische belemmeringen in de weg staan aan de voorwaarde in de Regeling dat de medische problemen succesvolle afronding van de studie niet zullen belemmeren.
In de verklaring van huisarts [Naam 4] van 16 september 2021 – die niet de huisarts van appellante is – is vermeld dat medische verslagen van het opgelopen niet-aangeboren hersenletsel ontbreken. [Naam 4] wijst er met zoveel woorden op dat een nadere onderbouwing door een revalidatiearts zal moeten worden gegeven. Zijn verklaring geeft daarmee evenmin voldoende inzicht in de medische situatie van appellante. Dat het toewijzen van een plaats naar het oordeel van [Naam 4] een positieve bijdrage zal leveren aan het genezingsproces is in dit verband van ondergeschikt belang, nu niet vast is komen te staan wat de medische situatie van appellante is.
Gelet op het voorgaande heeft verweerder zich terecht op het standpunt gesteld dat het verzoek onvoldoende is onderbouwd om te kunnen concluderen dat medische problemen aanwezig zijn die een succesvolle afronding van de studie niet zullen belemmeren en waarbij aannemelijk is gemaakt dat het toewijzen van een plaats een positieve bijdrage zal leveren aan het genezingsproces.

2.10. De omstandigheid dat appellante door haar medische problemen geen grote afstanden naar de plaats van studie kan reizen is geen omstandigheid waarmee verweerder, gelet op de Regeling, rekening hoefde te houden. Dit geldt evenzeer voor de omstandigheid dat appellante vanwege een Wmo-indicatie aan Nederland is gebonden.

Slotsom

2.11. Het beroep is ongegrond.

2.12. Verweerder hoeft geen proceskosten te vergoeden.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. N. Verheij, voorzitter, mr. B.P. Vermeulen en
mr. W.D.M. van Diepenbeek, leden, in tegenwoordigheid van mr. M. Rijsdijk als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2021/114.1 en 2021/114**
Rechter(s):	mr. Hoogvliet
Datum uitspraak:	17 september 2021
Partijen:	appellant en Universiteit van Amsterdam
Trefwoorden:	hardheidsclausule inschrijving matching minnelijke schikking studiekeuzecheck voorlopige voorziening
Artikelen:	WHW: artikel 7.31a, eerste lid WHW: artikel 7.31b WHW: artikel 7.63a, derde lid WHW: artikel 7.66, tweede lid Awb: artikel 8:81 Awb: artikel 8:86, eerste lid Inschrijvingsbesluit UvA 2021-2022: artikel 2 Inschrijvingsbesluit UvA 2021-2022: artikel 7 Inschrijvingsbesluit UvA 2021-2022: artikel 24
Uitspraak:	Verzoek afgewezen, beroep ongegrond
Hoofdoverwegingen:	2.5. Vast staat dat de kandidaat-student die de bacheloropleiding Pedagogische Wetenschappen wenst te volgen, verplicht is om deel te nemen aan UvA Matching en dat zonder deelname een student niet wordt ingeschreven. Tussen partijen is niet in geschil dat appellant niet aan UvA Matching heeft deelgenomen. Het geschil is beperkt tot de vraag of verweerder, naar aanleiding van hetgeen appellant heeft aangevoerd, toepassing had moeten geven aan de hardheidsclausule. De voorzieningenrechter overweegt dat verweerder beleidsruimte toekomt bij het vaststellen van regels over de voorwaarden voor inschrijving. De voorzieningenrechter toetst dit beleid minder indringend. De verplichting die de UvA aan iedere kandidaat-student oplegt om deel te nemen aan de UvA Matching, ongeacht of iemand relevante praktijkervaring heeft, acht de voorzieningenrechter niet onredelijk. De voorzieningenrechter overweegt voorts dat de door appellant aangevoerde omstandigheden niet van dien aard zijn dat toepassing van het beleid in de situatie van appellant zou leiden tot een bijzonder geval van onbillijkheid van overwegende aard. De voorzieningenrechter overweegt dat het voor appellant duidelijk had moeten zijn dat deelname aan UvA Matching verplicht is. Appellant is twee maal per e-mail, gericht aan zijn persoonlijke account, op de hoogte gesteld van de verplichting om deel te nemen aan UvA Matching. Bovendien staat ook op de website van de opleiding vermeld dat deelname aan UvA Matching verplicht is. Dat appellant deze e-mails niet heeft gelezen en niet goed kennis heeft genomen van de website komt voor zijn rekening. Dat geldt evenzeer voor de omstandigheid dat appellant de afgelopen maanden veel heeft gewerkt en daarom ook niet voldoende heeft stil gestaan bij alle voorwaarden voor inschrijving. De voorzieningenrechter betrekt hierbij dat het beleid van verweerder kandidaat-studenten de mogelijkheid biedt om bij eventuele verhindering uitstel van een gedeelte van de UvA Matching aan te vragen. Appellant heeft niet om uitstel verzocht. De stelling van appellant dat hij gemotiveerd is om de opleiding te volgen en dat hij

praktijkervaring heeft, kan hem, in het licht van de hiervoor beschreven beleidsruimte die verweerder toekomt, niet baten.
De conclusie is dat verweerder, in hetgeen appellant heeft aangevoerd, geen aanleiding had hoeven te zien om toepassing te geven aan de hardheidsclausule. De CSA heeft het verzoek tot inschrijving en het verzoek tot het verlenen van een vrijstelling van UvA Matching daarom mogen afwijzen.
Het betoog slaagt niet.
2.6. Het beroep is ongegrond. Het verzoek om een voorlopige voorziening moet reeds hierom worden afgewezen.
2.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding. De voorzieningenrechter ziet wel aanleiding om verweerder te gelasten het door appellant betaalde griffierecht te vergoeden omdat verweerder onvoldoende heeft gemotiveerd dat de geschillenadviescommissie is nagegaan of een minnelijke schikking tussen partijen mogelijk is als bedoeld in artikel 7.63a, derde lid, van de WHW. De enkele stelling dat de CSA schriftelijk heeft verklaard niet bereid te zijn een poging tot een minnelijke schikking te ondernemen, zonder dat verdere navraag is gedaan, is hiertoe onvoldoende.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en
het college van bestuur van de Universiteit van Amsterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 7 juli 2021 heeft de Centrale Studentenadministratie (hierna: CSA) het verzoek van appellant namens het college van bestuur tot inschrijving voor de bacheloropleiding Pedagogische Wetenschappen voor het studiejaar 2021-2022 afgewezen.

Bij beslissing van 8 juli 2021 heeft de Casuscommissie UvA matching het verzoek van appellant om hem vrijstelling te verlenen van de verplichting om deel te nemen aan UvA Matching afgewezen.

Bij beslissing van 14 september 2021 heeft verweerder het door appellant gemaakte bezwaar tegen voormelde beslissingen ongegrond verklaard.

Appellant heeft hiertegen beroep ingesteld bij het College en tevens een verzoek om een voorlopige voorziening ingediend bij de voorzieningenrechter van het College.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

De voorzieningenrechter heeft de zaak ter zitting behandeld op 15 september 2021, waar appellant, en verweerder, vertegenwoordigd door M.J. Wijnen-Verhoek, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. In dit geval kan nader onderzoek redelijkerwijs niet bijdragen aan de beoordeling van de zaak en bestaat ook overigens geen beletsel om met toepassing van artikel 8:86, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht gelezen in verbinding met artikel 7.66, tweede lid van de Wet op het hoger onderwijs en

wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), onmiddellijk uitspraak te doen in de hoofdzaak. Partijen hebben ter zitting ook toestemming verleend om onmiddellijk uitspraak in de hoofdzaak te doen.

2.2. Appellant heeft een verzoek tot inschrijving ingediend voor de bacheloropleiding Pedagogische Wetenschappen. De CSA heeft het verzoek afgewezen, omdat appellant niet heeft deelgenomen aan de verplichte studiekeuzecheck, de zogeheten UvA Matching. Appellant heeft vervolgens de CSA verzocht om hem vrijstelling te verlenen van voornoemde verplichting. De CSA heeft dit verzoek ook afgewezen. Verweerder heeft de beslissingen van de CSA in bezwaar, onder verwijzing naar het advies van de Geschillenadviescommissie, in stand gelaten.

2.3. Appellant betoogt dat verweerder niet heeft onderkend dat de CSA ten onrechte geen toepassing aan de hardheidsclausule heeft gegeven. Zijn beroep op de hardheidsclausule heeft appellant als volgt toegelicht. Hij voert aan dat het doel van UvA Matching is om te beoordelen of een opleiding bij de kandidaat-student past. In zijn geval past de opleiding Pedagogische Wetenschappen bij hem, omdat hij al twee jaar praktijkervaring heeft met het geven van training aan kinderen. Ter zitting van de voorzieningenrechter heeft hij toegelicht dat hij afgelopen jaar veelal op zaterdag en zondag training aan kinderen heeft gegeven. Het is volgens hem daarom juist logisch dat hij van de UvA Matching wordt vrijgesteld. Appellant voert daarnaast aan dat hij de afgelopen maanden veel heeft gewerkt, zodat hij geld opzij kon zetten voor de bacheloropleiding. Verder voert appellant aan dat hij zich vóór 1 mei heeft ingeschreven voor de bacheloropleiding en dat hij daarmee in de veronderstelling verkeerde dat hij per 1 september aan de opleiding mocht beginnen. Hij heeft zich niet gerealiseerd dat de UvA Matching verplicht was. Volgens hem zijn er meer studenten die hiervan niet op de hoogte waren. De mailberichten van de universiteit over de UvA matching heeft hij niet tijdig gezien. Ter zitting heeft hij hierover toegelicht dat deze mailberichten waarschijnlijk in zijn spamfolder terecht zijn gekomen. Ook heeft appellant toegelicht dat veel jongeren tegenwoordig afspraken via WhatsApp in plaats van e-mail maken. Appellant wijst er verder op dat als hij had geweten hoe belangrijk deelname aan de UvA Matching is, hij daaraan zeker zou hebben deelgenomen.

2.4. Artikel 7.31a, eerste lid, van de WHW luidt: “Uiterlijk op 1 mei voorafgaand aan het desbetreffende studiejaar meldt degene die zich als student wil inschrijven voor de eerste periode van een associate degree-opleiding met een studielast van 60 studiepunten, voor een bepaalde propedeutische fase van een bacheloropleiding aan een bepaalde instelling of, indien die fase niet is ingesteld, de eerste periode in een bacheloropleiding met een studielast van 60 studiepunten, zich aan bij Onze Minister, met inachtneming van artikel 7.31d en overeenkomstig bij ministeriële regeling vast te stellen regels van procedurele aard.”
Artikel 7.31b, eerste lid, luidt: “Indien de betrokkene zich uiterlijk op 1 mei voor een of meer opleidingen heeft aangemeld op de wijze, bedoeld in artikel 7.31a, eerste lid, heeft hij het recht deel te nemen aan door de instelling met betrekking tot de desbetreffende opleidingen te organiseren studiekeuzeactiviteiten. Het instellingsbestuur kan besluiten dat de betrokkene verplicht is deel te nemen aan de studiekeuzeactiviteiten.”
Het vierde lid luidt: “Indien toepassing is gegeven aan de tweede volzin van het eerste lid en de betrokkene zonder geldige reden niet deelneemt aan de studiekeuzeactiviteiten, bedoeld in dat lid, kan het instellingsbestuur besluiten de inschrijving van de betrokkene te weigeren.”
Het vijfde lid luidt: “Het instellingsbestuur stelt ter uitvoering van het eerste tot en met vierde lid nadere regels vast die in elk geval betrekking hebben op:
a.de aard en de inhoud van de studiekeuzeactiviteiten voor de instelling of per opleiding;
b.de termijn waarbinnen de studiekeuzeactiviteiten plaatsvinden;
c.de termijn waarbinnen en de wijze waarop het studiekeuzeadvies wordt uitgebracht;
d.de geldige redenen van verhindering voor het deelnemen aan studiekeuzeactiviteiten;
e.de gevolgen van het zonder geldige reden van verhindering niet deelnemen aan studiekeuzeactiviteiten; en

f.de voorzieningen, bedoeld in het tweede lid. “

De universiteit heeft nadere regels vastgesteld in de Regeling Studiekeuzeadvies UvA die deel uitmaakt van het Inschrijvingsbesluit UvA 2021-2022.
Artikel 2, zevende lid, van het Inschrijvingsbesluit, luidt: ”Voor de niet-selectieve bacheloropleidingen gelden de volgende nadere voorwaarden:
a. aanmelden, uiterlijk op 1 mei, via Studielink, voor de betreffende opleiding en
b. voldoen aan de voorwaarden zoals vermeld in de Regeling studiekeuzeadvies UvA, bijlage 8, waaronder deelname aan de verplichte UvA Matching, tenzij de inschrijver hiervan op basis van deze regeling is vrijgesteld.”
Artikel 7, eerste lid, luidt: “Tot inschrijving wordt slechts overgegaan, nadat tijdig aan alle inschrijvingsverplichtingen is voldaan.”
Artikel 24 luidt: “Het College van Bestuur kan van dit inschrijvingsbesluit afwijken, indien een bepaling in deze regeling zou leiden tot een bijzonder geval van onbillijkheid van overwegende aard.”

2.5. Vast staat dat de kandidaat-student die de bacheloropleiding Pedagogische Wetenschappen wenst te volgen, verplicht is om deel te nemen aan UvA Matching en dat zonder deelname een student niet wordt ingeschreven. Tussen partijen is niet in geschil dat appellant niet aan UvA Matching heeft deelgenomen. Het geschil is beperkt tot de vraag of verweerder, naar aanleiding van hetgeen appellant heeft aangevoerd, toepassing had moeten geven aan de hardheidsclausule.
De voorzieningenrechter overweegt dat verweerder beleidsruimte toekomt bij het vaststellen van regels over de voorwaarden voor inschrijving. De voorzieningenrechter toetst dit beleid minder indringend. De verplichting die de UvA aan iedere kandidaat-student oplegt om deel te nemen aan de UvA Matching, ongeacht of iemand relevante praktijkervaring heeft, acht de voorzieningenrechter niet onredelijk. De voorzieningenrechter overweegt voorts dat de door appellant aangevoerde omstandigheden niet van dien aard zijn dat toepassing van het beleid in de situatie van appellant zou leiden tot een bijzonder geval van onbillijkheid van overwegende aard. De voorzieningenrechter overweegt dat het voor appellant duidelijk had moeten zijn dat deelname aan UvA Matching verplicht is. Appellant is twee maal per e-mail, gericht aan zijn persoonlijke account, op de hoogte gesteld van de verplichting om deel te nemen aan UvA Matching. Bovendien staat ook op de website van de opleiding vermeld dat deelname aan UvA Matching verplicht is. Dat appellant deze e-mails niet heeft gelezen en niet goed kennis heeft genomen van de website komt voor zijn rekening. Dat geldt evenzeer voor de omstandigheid dat appellant de afgelopen maanden veel heeft gewerkt en daarom ook niet voldoende heeft stil gestaan bij alle voorwaarden voor inschrijving. De voorzieningenrechter betrekt hierbij dat het beleid van verweerder kandidaat-studenten de mogelijkheid biedt om bij eventuele verhindering uitstel van een gedeelte van de UvA Matching aan te vragen. Appellant heeft niet om uitstel verzocht. De stelling van appellant dat hij gemotiveerd is om de opleiding te volgen en dat hij praktijkervaring heeft, kan hem, in het licht van de hiervoor beschreven beleidsruimte die verweerder toekomt, niet baten.
De conclusie is dat verweerder, in hetgeen appellant heeft aangevoerd, geen aanleiding had hoeven te zien om toepassing te geven aan de hardheidsclausule. De CSA heeft het verzoek tot inschrijving en het verzoek tot het verlenen van een vrijstelling van UvA Matching daarom mogen afwijzen.
Het betoog slaagt niet.

2.6. Het beroep is ongegrond. Het verzoek om een voorlopige voorziening moet reeds hierom worden afgewezen.

2.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding. De voorzieningenrechter ziet wel aanleiding om verweerder te gelasten het door appellant betaalde griffierecht te vergoeden omdat verweerder onvoldoende heeft gemotiveerd dat de geschillenadviescommissie is nagegaan of een minnelijke schikking tussen partijen mogelijk is als bedoeld in artikel 7.63a, derde lid, van de WHW. De

enkele stelling dat de CSA schriftelijk heeft verklaard niet bereid te zijn een poging tot een minnelijke schikking te ondernemen, zonder dat verdere navraag is gedaan, is hiertoe onvoldoende.

3. Beslissing

De Voorzieningenrechter van het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep ongegrond;
II. wijst het verzoek af.
III. gelast dat het college van bestuur van de Universiteit van Amsterdam aan appellant het door hem betaalde griffierecht ten bedrage van € 98,00. (zegge: achtennegentig euro) voor de behandeling van het verzoek en het beroep vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. G.M.H. Hoogvliet, voorzieningenrechter, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2021/118**
Rechter(s):	mr. Borman
Datum uitspraak:	3 november 2021
Partijen:	appellant en CBE De Haagse Hogeschool
Trefwoorden:	minnelijke schikking niet-ontvankelijk termijnoverschrijding
Artikelen:	WHW: artikel 7.61, derde lid Awb: artikel 8:54, eerste lid
Uitspraak:	Gegrond
Hoofdoverwegingen:	2.2. Het College stelt vast dat uit de stukken van het dossier niet blijkt dat verweerder de examencommissie heeft uitgenodigd om in overleg met appellant na te gaan of een minnelijke schikking van het geschil mogelijk is. Bij e-mail van 30 september 2021 heeft verweerder desgevraagd het College bericht dat geen gesprek met appellant heeft plaatsgevonden en dat uitsluitend naar de ontvankelijkheid van het administratief beroep is gekeken. Aldus heeft verweerder in strijd met artikel 7.61, derde lid, van de WHW gehandeld. De e-mail van verweerder van 12 oktober 2021 doet hieraan niet af. Uit deze e-mail blijkt niet dat daadwerkelijk met appellant is gesproken over een minnelijke schikking. De e-mail vermeldt slechts dat appellant een verzoek om uitstel van het BNSA heeft ingediend en dat de studentendecaan hierover advies heeft gegeven. 2.3. Het beroep is kennelijk gegrond. De beslissing van verweerder van 16 september 2021 moet worden vernietigd. Verweerder dient een nieuwe beslissing te nemen met inachtneming van deze uitspraak. Dit betekent dat verweerder de examencommissie moet verzoeken om met appellant na te gaan of een minnelijke schikking van het geschil mogelijk is alvorens verweerder het beroepschrift in behandeling neemt.

Uitspraak na vereenvoudigde behandeling met toepassing van artikel 7.66, tweede lid van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW) jo. artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van De Haagse Hogeschool, verweerder

1. Procesverloop

Bij beslissing van 20 juli 2021 heeft de examencommissie van de opleiding HBO-ICT appellant een negatief bindend studieadvies gegeven.

Bij beslissing van 16 september 2021 heeft verweerder het door appellant daartegen ingestelde administratief beroep niet-ontvankelijk verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Verweerder heeft een nader stuk ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

2. Overwegingen

2.1. Artikel 7.61, derde lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW) luidt: “Alvorens het beroep in behandeling te nemen zendt het college van beroep het beroepschrift aan het orgaan waartegen het beroep is gericht, met uitnodiging om in overleg met betrokkenen na te gaan of een minnelijke schikking van het geschil mogelijk is, wat de openbare instellingen betreft in afwijking van afdeling 7.3 van de Algemene wet bestuursrecht. […] Het desbetreffende orgaan deelt binnen drie weken aan het college van beroep, onder overlegging van de daarop betrekking hebbende stukken, mede tot welke uitkomst het beraad heeft geleid. Is een minnelijke schikking niet mogelijk gebleken, dan wordt het beroepschrift door het college in behandeling genomen. “

2.2. Het College stelt vast dat uit de stukken van het dossier niet blijkt dat verweerder de examencommissie heeft uitgenodigd om in overleg met appellant na te gaan of een minnelijke schikking van het geschil mogelijk is. Bij e-mail van 30 september 2021 heeft verweerder desgevraagd het College bericht dat geen gesprek met appellant heeft plaatsgevonden en dat uitsluitend naar de ontvankelijkheid van het administratief beroep is gekeken. Aldus heeft verweerder in strijd met artikel 7.61, derde lid, van de WHW gehandeld. De e-mail van verweerder van 12 oktober 2021 doet hieraan niet af. Uit deze e-mail blijkt niet dat daadwerkelijk met appellant is gesproken over een minnelijke schikking. De e-mail vermeldt slechts dat appellant een verzoek om uitstel van het BNSA heeft ingediend en dat de studentendecaan hierover advies heeft gegeven.

2.3. Het beroep is kennelijk gegrond. De beslissing van verweerder van 16 september 2021 moet worden vernietigd. Verweerder dient een nieuwe beslissing te nemen met inachtneming van deze uitspraak. Dit betekent dat verweerder de examencommissie moet verzoeken om met appellant na te gaan of een minnelijke schikking van het geschil mogelijk is alvorens verweerder het beroepschrift in behandeling neemt.

2.4. Van proceskosten die voor vergoeding in aanmerking komen is niet gebleken. Verweerder moet wel het door appellant betaalde griffierecht vergoeden.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het college van beroep voor de examens van De Haagse Hogeschool van 16 september 2021;
III. gelast dat het college van beroep voor de examens van De Haagse Hogeschool aan appellant het door hem betaalde griffierecht ten bedrage van € 49,00 (zegge: negenenveertig euro) voor de behandeling van het beroep vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan mr. C.J. Borman, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2021/122**
Rechter(s):	mr. Troostwijk
Datum uitspraak:	10 november 2021
Partijen:	appellant en CBE Radboud Universiteit Nijmegen
Trefwoorden:	administratief beroep beoordeling (oneigenlijke) bezwaarprocedure feedback herziening kennen en kunnen
Artikelen:	WHW: artikel 7.66, tweede lid Awb: artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b
Uitspraak:	Ongegrond
Hoofdoverwegingen:	2.5. Het College ziet in wat appellant aanvoert geen grond voor het oordeel dat de beslissing van verweerder niet in stand kan blijven. Het College overweegt hiertoe dat uit de stukken uit het dossier niet is gebleken dat bij de beoordeling van het paper van appellant voorschriften van procedurele aard zijn geschonden. Uit de stukken uit het dossier blijkt genoegzaam dat appellant gedurende het schrijven van zijn paper voldoende feedback heeft gehad. Ter zitting van het College heeft de voorzitter van de examencommissie nog toegelicht dat het vak Academic Writing Workshop uit werkcolleges bestond en dat appellant tijdens deze werkcolleges ook is begeleid bij het schrijven van de paper en daar mondeling feedback heeft ontvangen. Dat appellant sommige feedback niet als nuttig heeft ervaren, doet er niet aan af dat appellant feedback heeft gekregen. Het College mag gelet op het beperkte toetsingskader, zoals opgenomen in overweging 2.4, niet een oordeel geven over de vraag of de gegeven en verwerkte feedback tot een hogere beoordeling van de paper had moeten leiden. Een beoordeling van het kennen en kunnen van een student is namelijk voorbehouden aan de examinator, de examencommissie en het college van beroep voor de examens. Het betoog slaagt niet.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Radboud Universiteit Nijmegen, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 19 april 2021 heeft een examinator de door appellant gemaakte paper voor het vak Academic Writing met een onvoldoende beoordeeld.

Bij beslissing van 13 juli 2021 heeft de examencommissie het verzoek van appellant om een herbeoordeling afgewezen.

Bij beslissing van 9 september 2021 heeft verweerder het tegen voornoemde beslissingen ingestelde administratief beroep gegrond verklaard voor zover dat ziet op de beslissing van 13 juli 2021, die beslissing

vernietigd en het administratief beroep voor zover dat ziet op de beslissing van 19 april 2021 ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 4 november 2021, waar verweerder, vertegenwoordigd door mr. M. Steenbergen, is verschenen. Via videoverbinding is namens de examencommissie haar voorzitter dr. L.B.W. Geurts verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellant volgt de bacheloropleiding Filosofie aan de Radboud Universiteit Nijmegen. Op 19 april 2021 heeft appellant voor een paper van het vak Academic Writing Workshop een onvoldoende behaald. Appellant heeft hiertegen bezwaar gemaakt en tevens verzocht om een herziening van zijn beoordeling. Op 13 juni 2021 heeft de examencommissie inhoudelijk op het bezwaaZrschrift van appellant gereageerd en zijn verzoek om herziening afgewezen.

2.2. Verweerder heeft bij beslissing van 9 september 2021 het door appellant ingestelde administratief beroep tegen de beslissing van 13 juli 2021 gegrond verklaard en die beslissing vernietigd. Verweerder heeft hiertoe overwogen dat de examencommissie een oneigenlijke bezwaarprocedure heeft gevolgd nu tegen de beslissing van 19 april 2021 administratief beroep open staat. De examencommissie had het door appellant ingediende bezwaarschrift dan ook moeten aanmerken als een administratief beroep en dat beroep moeten doorzenden aan verweerder.
Het administratief beroep van appellant gericht tegen de beslissing van 19 april 2021 heeft verweerder ongegrond verklaard. Verweerder heeft hiertoe overwogen dat geen aanknopingspunten zijn die erop wijzen dat appellant onvoldoende feedback van zijn examinator heeft ontvangen. Er bestaat dan ook geen grond voor het oordeel dat de beoordeling onzorgvuldig tot stand is gekomen. De examinator heeft in redelijkheid tot zijn beslissing kunnen komen, aldus verweerder.

2.3. Appellant betoogt dat verweerder de beslissing van de examinator van 19 april 2021 ten onrechte in stand heeft gelaten. Appellant voert aan dat de omstandigheid dat hij extra feedback heeft ontvangen niet betekent dat hij voldoende feedback heeft gekregen. Volgens appellant was de extra feedback niet nuttig en heeft het hem niet geholpen om de paper te verbeteren. Volgens appellant heeft de examinator in zijn feedback informatie weggelaten. Appellant voert voorts aan dat verweerder ten onrechte heeft overwogen dat hij meer feedback heeft ontvangen dan andere studenten. Volgens appellant is hiervoor geen bewijs. Appellant voert verder aan dat ten onrechte de suggestie is gewekt dat hij bepaalde feedback niet heeft behandeld bij zijn paper.

2.4. Voor de beoordeling of de beslissing van verweerder van 19 april 2021 in stand kan blijven, is het volgende toetsingskader van belang. Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), gelezen in verbinding met artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) kan geen beroep worden ingesteld tegen een besluit, inhoudende een beoordeling van het kennen en kunnen van een kandidaat of leerling die ter zake is geëxamineerd of op enigerlei andere wijze is getoetst, dan wel inhoudende de vaststelling van opgaven, beoordelingsnormen of nadere regels voor die examinering of toetsing. Deze bepalingen staan eraan in de weg dat door het instellen van beroep tegen een beslissing van een college van beroep voor de examens een oordeel van de bestuursrechter wordt verkregen over een beslissing die als zodanig van bestuursrechtelijke rechtsbescherming is uitgezonderd. Dit betekent dat het College slechts kan onderzoeken of verweerder terecht de vaststelling van het cijfer in stand heeft gelaten omdat bij de

beoordeling is voldaan aan de voorschriften van procedurele aard die bij of krachtens de Awb, de WHW of enig andere wet in formele zin zijn gesteld.

2.5. Het College ziet in wat appellant aanvoert geen grond voor het oordeel dat de beslissing van verweerder niet in stand kan blijven. Het College overweegt hiertoe dat uit de stukken uit het dossier niet is gebleken dat bij de beoordeling van het paper van appellant voorschriften van procedurele aard zijn geschonden. Uit de stukken uit het dossier blijkt genoegzaam dat appellant gedurende het schrijven van zijn paper voldoende feedback heeft gehad. Ter zitting van het College heeft de voorzitter van de examencommissie nog toegelicht dat het vak Academic Writing Workshop uit werkcolleges bestond en dat appellant tijdens deze werkcolleges ook is begeleid bij het schrijven van de paper en daar mondeling feedback heeft ontvangen. Dat appellant sommige feedback niet als nuttig heeft ervaren, doet er niet aan af dat appellant feedback heeft gekregen. Het College mag gelet op het beperkte toetsingskader, zoals opgenomen in overweging 2.4, niet een oordeel geven over de vraag of de gegeven en verwerkte feedback tot een hogere beoordeling van de paper had moeten leiden. Een beoordeling van het kennen en kunnen van een student is namelijk voorbehouden aan de examinator, de examencommissie en het college van beroep voor de examens.
Het betoog slaagt niet.

2.6. Het beroep is ongegrond.

2.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H. Troostwijk, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2021/124**
Rechter(s):	mrs. Borman, Troostwijk en Vermeulen
Datum uitspraak:	23 december 2021
Partijen:	appellante en CBE Erasmus Universiteit Rotterdam
Trefwoorden:	categorie gemiddeld plagiaat proceskostenvergoeding wegingsfactor
Artikelen:	Besluit proceskosten bestuursrecht: artikel 1, onderdeel a Besluit proceskosten bestuursrecht: Bijlage, onderdeel A5 Besluit proceskosten bestuursrecht: Bijlage, onderdeel C1
Uitspraak:	gegrond
Hoofdoverwegingen:	2.3. Het College overweegt dat als uitgangspunt heeft te gelden dat de behandeling van een zaak in de administratief beroepsprocedure tot de categorie “gemiddeld” behoort (en dus een wegingsfactor van 1 heeft), tenzij er duidelijke redenen zijn om hiervan af te wijken. 2.4. Het College stelt vast dat in dit geval sprake was van een administratief beroepschrift in een zaak over plagiaat. Het College ziet, ook gezien de aard van deze zaak, geen duidelijke redenen om in dit geval af te wijken van het uitgangspunt dat de categorie “gemiddeld” van toepassing was en dus de wegingsfactor van 1. Het College ziet - bij de vraag tot welke categorie een zaak behoort bij de toepassing van de wegingsfactor - geen ruimte voor een indringende toetsing van de kwaliteit van het administratieve beroepschrift zoals door het CBE (blijkens het verweerschrift en het verhandelde ter zitting) wordt voorgestaan. Dat, zoals het CBE heeft gesteld, de advocaat van appellante niet is verschenen bij de hoorzitting in administratief beroep, is voor de bepaling van de wegingsfactor niet relevant. De proceshandeling van het verschijnen tijdens de hoorzitting speelt, gezien de systematiek van het Besluit proceskosten bestuursrecht (en de daarbij behorende Bijlage), alleen een rol bij de bepaling van het aantal punten. Het vorenstaande betekent dat het CBE de wegingsfactor 1 had moeten toepassen. Dit is ten onrechte niet gebeurd, zodat een te lage proceskostenvergoeding is uitgesproken door het CBE. Het betoog slaagt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van de Erasmus Universiteit Rotterdam (hierna ook: het CBE) , verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 23 juli 2021 heeft de examencommissie van de Erasmus School of Health Policy & Management (hierna: de examencommissie) aan appellante een waarschuwing gegeven wegens plagiaat en een ongeldigverklaring van een door appellante ingeleverde opdracht.

Bij beslissing van 20 september 2021 heeft het CBE het door appellante tegen de beslissing van 23 juli 2021 ingestelde administratief beroep gegrond verklaard, de beslissing van 23 juli 2021 vernietigd,

de examencommissie verzocht om binnen drie weken na de verzenddatum van de uitspraak een nieuwe beslissing te nemen en de examencommissie veroordeeld tot vergoeding van de bij appellante in verband met de behandeling van het administratief beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 133,50 (zijnde € 534,- x wegings-factor 0,25), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand.

Tegen de beslissing van het CBE heeft appellante beroep bij het College ingesteld, uitsluitend tegen de hoogte van de door het CBE uitgesproken proceskostenvergoeding.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 20 december 2021, waar verweerder, vertegenwoordigd door mr. B. van Mulken, is verschenen.

2. <u>Overwegingen</u>

2.1. Appellante betoogt dat het CBE ten onrechte de wegingsfactor 0,25 (voor een “zeer lichte zaak”) heeft toegepast. Volgens appellante was het administratief beroep in de zaak over plagiaat, naar zijn aard, een “gemiddelde zaak” en had daarom de wegingsfactor 1 toegekend moeten worden.

2.2. In de bijlage bij het Besluit proceskosten bestuursrecht is het volgende vermeld: "Het bedrag van de kosten, bedoeld in artikel 1, onderdeel a, van het Besluit proceskosten bestuursrecht, wordt vastgesteld door aan de verrichte proceshandelingen punten toe te kennen overeenkomstig onderstaande lijst (A) en die punten te vermenigvuldigen met de waarde per punt (B) en met de toepasselijke wegingsfactoren (C).” In A5 staat dat een administratief beroepschrift voor 1 punt staat en dat voor het verschijnen op een hoorzitting eveneens 1 punt staat.
Onderdeel C1 van de bijlage bij het Besluit proceskosten bestuursrecht bevat wegingsfactoren voor het gewicht van de zaak. Deze wegingsfactoren worden toegepast bij de berekening van de kosten voor beroepsmatig verleende rechtsbijstand. De wegingsfactoren variëren van 0,25 (“zeer licht”), 0,5 (“licht”), 1 (“gemiddeld”), 1,5 (“zwaar”) tot 2,5 (”zeer zwaar”).

2.3. Het College overweegt dat als uitgangspunt heeft te gelden dat de behandeling van een zaak in de administratief beroepsprocedure tot de categorie “gemiddeld” behoort (en dus een wegingsfactor van 1 heeft), tenzij er duidelijke redenen zijn om hiervan af te wijken**.**

2.4. Het College stelt vast dat in dit geval sprake was van een administratief beroepschrift in een zaak over plagiaat. Het College ziet, ook gezien de aard van deze zaak, geen duidelijke redenen om in dit geval af te wijken van het uitgangspunt dat de categorie “gemiddeld” van toepassing was en dus de wegingsfactor van 1. Het College ziet - bij de vraag tot welke categorie een zaak behoort bij de toepassing van de wegingsfactor - geen ruimte voor een indringende toetsing van de kwaliteit van het administratieve beroepschrift zoals door het CBE (blijkens het verweerschrift en het verhandelde ter zitting) wordt voorgestaan. Dat, zoals het CBE heeft gesteld, de advocaat van appellante niet is verschenen bij de hoorzitting in administratief beroep, is voor de bepaling van de wegingsfactor niet relevant. De proceshandeling van het verschijnen tijdens de hoorzitting speelt, gezien de systematiek van het Besluit proceskosten bestuursrecht (en de daarbij behorende Bijlage), alleen een rol bij de bepaling van het aantal punten. Het vorenstaande betekent dat het CBE de wegingsfactor 1 had moeten toepassen. Dit is ten onrechte niet gebeurd, zodat een te lage proceskostenvergoeding is uitgesproken door het CBE. Het betoog slaagt.

Conclusie

2.5. Het beroep is gegrond. De beslissing van het CBE dient te worden vernietigd voor zover het betreft de proceskostenvergoeding in verband met de behandeling van het administratief beroep. Het College zal zelf

in de zaak voorzien door deze proceskostenvergoeding aan te passen. Het College zal voorts bepalen dat deze uitspraak in de plaats treedt van de beslissing van het CBE, voor zover vernietigd.

2.6. Daarnaast bestaat aanleiding voor een proceskostenvergoeding in verband met de kosten (verband houdend met door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand) van de onderhavige beroepsprocedure bij het College. Deze beroepsprocedure kwalificeert het College als “lichte zaak”, omdat alleen de door het CBE uitgesproken proceskostenveroordeling aan de orde is gesteld. Daarom zal in zoverre de wegingsfactor 0,5 worden toegepast ten aanzien van het punt dat wordt toegekend voor het indienen van het beroepschrift bij het College.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van college van beroep voor de examens van de Erasmus Universiteit Rotterdam van 20 september 2021, uitsluitend voor zover het betreft de proceskostenveroordeling;
III. bepaalt dat de examencommissie wordt veroordeeld tot vergoeding van bij appellante in verband met de behandeling van het administratief beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 534,- (zijnde € 534,- x wegingsfactor 1), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;
IV. bepaalt dat deze uitspraak in de plaats treedt van de beslissing van 20 september 2021, voor zover vernietigd;
V. veroordeelt college van beroep voor de examens van de Erasmus Universiteit Rotterdam in verband met de behandeling van het beroep tot vergoeding van de bij appellante opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 267,- (zijnde € 534,- x wegingsfactor 0,5), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;
VI. gelast dat het college van beroep voor de examens van de Erasmus Universiteit Rotterdam het door appellante voor de behandeling van het beroep betaalde griffierecht, ten bedrage van € 49,- (zegge: negenenveertig euro) vergoedt

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, voorzitter, en mr. H. Troostwijk en mr. B.P. Vermeulen, leden, in tegenwoordigheid van mr. M.L.M. van Loo, als secretaris

Zaaknummer:	**CBHO 2021/125**
Rechter(s):	mr. Hoogvliet
Datum uitspraak:	17 december 2021
Partijen:	appellant en Hogeschool van Amsterdam
Trefwoorden:	aanmelding hardheidsclausule inschrijving persoonlijke omstandigheden studiekeuzecheck voorlopige voorziening
Artikelen:	WHW: artikel 7.31a, eerste lid WHW: artikel 7.31d, eerste en tweede lid Studentenstatuut: artikel 4.2 Studentenstatuut: artikel 4.3
Uitspraak:	ongegrond
Hoofdoverwegingen:	2.6.1. Niet in geschil is dat appellant zich na 1 mei 2021 heeft aangemeld voor de bacheloropleiding Verpleegkundige en dat hij niet voldoet aan de voorwaarden als bedoeld in artikel 4.3 van het Studentenstatuut. Uit artikel 7.31a, eerste lid, juncto artikel 7.31d, eerste lid, van de WHW volgt dat het instellingsbestuur kan besluiten een aspirant-student de inschrijving voor een bacheloropleiding te weigeren als deze zich niet uiterlijk op 1 mei voorafgaand aan het desbetreffende studiejaar bij de instelling heeft aangemeld voor inschrijving voor die opleiding. Het betreft aldus een discretionaire bevoegdheid. Blijkens artikel 4.2 eerste lid, juncto artikel 4.5, eerste lid, van het Studentenstatuut weigert het college van bestuur de inschrijving van een aspirant-student als deze zich na 1 mei aanmeldt voor een voltijd bacheloropleiding en niet voldoet aan de voorwaarden als bedoeld in artikel 4.3 van het Studentenstatuut. Het college van bestuur heeft gekozen voor een verplichte studiekeuzecheck voordat een student wordt toegelaten tot een voltijd bacheloropleiding. Voor zover het college van bestuur hiermee het beleid voert dat bedoelde inschrijvingsverzoeken standaard worden geweigerd en het college van bestuur dus nooit gebruikmaakt van haar discretionaire bevoegdheid, acht het College dit niet redelijk. Het college van bestuur heeft in dit geval echter ook beoordeeld of de weigering tot inschrijving voor appellant al dan niet leidt tot een onbillijkheid van overwegende aard. Het College is van oordeel dat het college van bestuur zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat daarvan geen sprake is. Daartoe acht het College het volgende redengevend. Ter zitting van het College heeft het college van bestuur toegelicht dat de studiekeuzecheck in beginsel een faciliteit is ten behoeve van aspirant-studenten en dat hiermee kan worden getoetst of een opleiding voldoet aan de verwachting van een aspirant-student. De studiekeuzecheck is echter ook in het belang van de hogeschool omdat het dient ter voorkoming van studie-uitval en de hogeschool er ook baat bij heeft om professionals af te leveren die vooraf weten wat ze te wachten staat. Gelet op het aantal aanmeldingen per studiejaar heeft de hogeschool de tijd nodig om de organisatie rondom het afnemen van de studiekeuzecheck in goede banen te leiden. Voor zover appellant stelt dat hij niet wist dat hij zich op uiterlijk 1 mei 2021 diende in te schrijven, dient dit volgens het College voor rekening en risico van appellant te komen. Het lag op de weg van appellant om tijdig onderzoek te doen

naar de uiterlijke inschrijfdatum. Die datum is van overheidswege bekend gemaakt. Daarnaast is ook van de zijde van de hogeschool regelmatig gecommuniceerd over die datum, onder meer via de website van de hogeschool. Appellant had dan ook op de hoogte moeten en kunnen zijn van die datum. Niet gebleken is verder dat appellant feitelijk niet in staat was om zich tijdig in te schrijven. Het is het College ook niet aannemelijk geworden dat appellant op de middelbare school onvoldoende begeleiding heeft gehad en daardoor te lang heeft vastgehouden aan het vwo-advies. Het had verder op de weg van appellant zelf gelegen om zich tijdig te oriënteren op alternatieve mogelijkheden voor het volgende studiejaar en daarop te anticiperen. Zo had appellant er bijvoorbeeld voor kunnen kiezen om zich zekerheidshalve voor 1 mei 2021 in te schrijven voor de bacheloropleiding Verpleegkunde, ook al had hij nog geen definitieve vervolgroute gekozen. Dit heeft hij echter niet gedaan. Eerst ter zitting van het College heeft appellant nog persoonlijke omstandigheden naar voren gebracht. Hij heeft aangevoerd dat hij met zijn opa had afgesproken om het vwo te behalen. Toen zijn opa tijdens zijn vwo-5 schooljaar overleed, kon hij niet accepteren dat het afronden van het vwo niet lukte en heeft hij te lang vastgehouden aan het vwo-advies. Hoewel het College begrip heeft voor deze situatie, is de aangevoerde omstandigheid, nog los van het feit dat deze zeer laat in de procedure is ingebracht en niet met stukken is onderbouwd, onvoldoende bijzonder om afwijking van de inschrijvingsregels te rechtvaardigen.
De omstandigheid dat appellant momenteel onderwijs volgt in het kader van een voorlopige voorziening, vormt ook geen aanleiding om een uitzondering te maken op de inschrijvingsregels, nu de voorlopige voorziening louter is toegekend ter beperking van studievertraging voor het geval de procedure van appellant mocht slagen. Voor zover het college van bestuur ter zitting van het College heeft toegelicht dat de door appellant – tijdens de voorlopige voorziening – behaalde resultaten bij inschrijving in het nieuwe studiejaar niet geldig zijn en appellant alle tentamens opnieuw zal moeten maken, merkt het College ten overvloede op dat dit laatste ter beoordeling is van de desbetreffende examencommissie. Appellant heeft - zo begrijpt het College - ter zitting van het College nog betoogd dat van de zijde van de hogeschool, voordat het inschrijvingsverzoek formeel was ingediend, mondeling het gerechtvaardigd vertrouwen is gewekt dat hij zou worden toegelaten tot de bacheloropleiding. Het College ziet daarvoor geen aanwijzingen.
De beroepsgronden falen.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van de Hogeschool van Amsterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 26 juni 2021 heeft het hoofd van de Centrale Studentenadministratie namens het college van bestuur het verzoek van appellant tot inschrijving voor de Opleiding tot Verpleegkundige voltijd (hierna: de bacheloropleiding Verpleegkundige) per 1 september 2021, afgewezen.

Bij beslissing van 14 september 2021 heeft het college van bestuur het daartegen door appellant gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Het college van bestuur heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige kamer verwezen naar een enkelvoudige kamer.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 2 december 2021, waar appellant, bijgestaan door [Naam 2], zijn moeder, en het college van bestuur, vertegenwoordigd door mr. M.C. Werner, werkzaam bij de Hogeschool van Amsterdam (hierna: de hogeschool), zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Artikel 7.31a, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) bepaalt:

“1. Uiterlijk op 1 mei voorafgaand aan het desbetreffende studiejaar meldt degene die zich als student wil inschrijven voor een bepaalde propedeutische fase van een bacheloropleiding aan een bepaalde instelling of, indien die fase niet is ingesteld, de eerste periode in een bacheloropleiding met een studielast van 60 studiepunten, zich aan bij Onze minister, met inachtneming van artikel 7.31d en overeenkomstig bij ministeriële regeling vast te stellen regels van procedurele aard.”

“5. Dit artikel is niet van toepassing op een student die zich na 1 mei aanmeldt bij een andere bacheloropleiding dan die waarbij hij oorspronkelijk was ingeschreven maar kan aantonen dat de nieuwe aanmelding het gevolg is van een beëindiging van de inschrijving op grond van artikel 7.8b, vijfde lid, op een zodanig tijdstip dat hij zich niet kon aanmelden voor 1 mei, voorafgaand aan het studiejaar waarvoor hij zich wenst in te schrijven.”

Artikel 7.31d, eerste en tweede lid, van de WHW bepaalt:

“1. Indien de betrokkene niet heeft voldaan aan de verplichting, bedoeld in artikel 7.31a, eerste lid, en zich na 1 mei voor een bacheloropleiding aanmeldt, kan het instellingsbestuur besluiten dat:
a. hij de betrokkene de inschrijving voor de desbetreffende bacheloropleiding weigert, of
b. de betrokkene verplicht is deel te nemen aan de studiekeuzeactiviteiten, bedoeld in artikel 7.31b, eerste lid.”

“2. De bevoegdheid de betrokkene de inschrijving te weigeren, bedoeld in het eerste lid, aanhef en onderdeel a, is niet van toepassing op een student als bedoeld in artikel 7.31a, vijfde lid.”

Artikel 4.2, eerste lid, van het Studentenstatuut 2021-2022 HvA (hierna: het Studentenstatuut) bepaalt dat de aspirant-student die zich uiterlijk op 1 mei voor het begin van het studiejaar, via Studielink, heeft aangemeld voor een voltijd bachelor- of voltijd Associate Degree-opleiding bij de hogeschool verplicht is om deel te nemen aan de studiekeuzecheck.

Artikel 4.3 van het Studentenstatuut bepaalt dat die aspirant-student die zich na 1 mei doch uiterlijk op 15 augustus voor de eerste maal, via Studielink, aanmeldt voor de propedeutische fase van een voltijd bachelor- of het eerste jaar van een voltijd Associate Degree-opleiding bij de hogeschool, en binnen één week na de aanmelding via Studielink, doch uiterlijk op 15 augustus aantoont:

- dat hij zich uiterlijk op 1 mei voorafgaand aan het studiejaar heeft aangemeld bij een andere bachelor- of Associate Degree-opleiding, bij een andere instelling of bij de hogeschool, of
- dat hij het voorafgaande jaar ingeschreven was voor een bachelor- of Associate Degree-opleiding van een hogeschool of universiteit;

de gelegenheid wordt geboden alsnog voor 1 september deel te nemen aan de verplichte studiekeuzecheck.

Artikel 4.5, eerste lid, van het Studentenstatuut bepaalt dat deelname aan de studiekeuzecheck een voorwaarde is voor eerste toelating tot de propedeutische fase van een voltijd bachelor opleiding of het eerste jaar van een voltijd Associate Degree-opleiding.

2.3. Aan de afwijzing van het verzoek tot inschrijving heeft het hoofd van de Centrale Studentenadministratie ten grondslag gelegd dat appellant geen toelatingsrecht heeft omdat het wettelijk verplicht is om uiterlijk op 1 mei voor een opleiding in te schrijven en appellant pas na 1 mei 2021 voor het eerst in Studielink een inschrijvingsverzoek heeft gedaan voor de bacheloropleiding Verpleegkundige.

2.4. Appellant heeft daartegen in bezwaar aangevoerd dat voor hem niet duidelijk was dat hij zich voor 1 mei 2021 diende in te schrijven. Bovendien wist hij op dat moment niet zeker dat hij wilde overstappen naar de bacheloropleiding Verpleegkundige. Appellant had het schooljaar daarvoor vwo-5 gevolgd en op 1 mei was het nog niet zeker of hij over zou gaan naar vwo-6 of dat hij toch zou willen doorstromen naar een hbo-opleiding. Begin juni 2021 werd hem duidelijk dat hij wenste over te stappen naar de bacheloropleiding Verpleegkundige. Vervolgens is hij op 16 juni 2021 bij de hogeschool geweest om informatie te verkrijgen over hoe hij zich kon inschrijven. Pas na een telefoongesprek met een medewerker van de afdeling eerstejaars studenten werd appellant duidelijk dat het niet invullen van de studiewijzer voor hbo-opleidingen voor 1 mei 2021, een struikelblok zou kunnen vormen. Appellant werd geadviseerd om zich digitaal in te schrijven, wat hij vervolgens heeft gedaan.

2.5. Het college van bestuur heeft het bezwaar van appellant ongegrond verklaard. Daarbij heeft het college van bestuur het advies van de geschillenadviescommissie van de hogeschool van 9 september 2021 gevolgd. Het college van bestuur heeft het volgende overwogen. In artikel 7.31a, eerste lid, van de WHW is dwingend voorgeschreven dat een aspirant-student zich uiterlijk op 1 mei voor één of meer bacheloropleidingen moet inschrijven. Uit artikel 7.31d, eerste lid, van de WHW volgt dat het instellingsbestuur de aspirant-student die niet voldaan heeft aan deze verplichting, de inschrijving voor de desbetreffende bacheloropleiding kan weigeren. Deze voorschriften zijn van overheidswege gecommuniceerd en zijn ook op vele plaatsen op de website van de hogeschool terug te lezen. De hogeschool heeft een consistent en herhaaldelijk gecommuniceerd beleid dat zij verzoeken tot inschrijving die na 1 mei worden gedaan, weigert. Verder volgt uit de artikelen 4.2, eerste lid, en 4.5, eerste lid, van het Studentenstatuut dat de instelling heeft gekozen voor een verplichte studiekeuzecheck voordat een student wordt toegelaten tot een voltijdse opleiding. Om deel te nemen aan een studiekeuzecheck moet een aspirant-student zich uiterlijk op 1 mei aanmelden. In het geval van appellant is niet gebleken van omstandigheden die een tijdige inschrijving via Studielink onmogelijk maakten. Appellant behoort ook niet tot een uitzonderingscategorie die bij aanmelding na 1 mei toegelaten wordt tot de opleiding. Het college van bestuur overweegt dat zij begrip heeft voor de omstandigheden die appellant naar voren heeft gebracht, maar dat appellant vanaf oktober 2020 ruimschoots de tijd heeft gehad om zich aan te melden voor de opleiding. De aanmeldprocedure en deadlines worden op de website van de hogeschool gecommuniceerd. Appellant had bovendien, mocht hij toch hebben kunnen doorstromen naar vwo-6, altijd zijn verzoek om inschrijving nog kunnen intrekken. Niet gebleken is van een situatie van appellant die leidt tot de conclusie dat aanmelding in Studielink onmogelijk was, aldus het college van bestuur.

2.6. Appellant kan zich niet verenigen met de beslissing van het college van bestuur. Hij voert daartegen het volgende aan. Bij de initiële beslissing is onvoldoende rekening gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden, mede omdat hij zelf onvoldoende is ingegaan op die omstandigheden in zijn bezwaarschrift. In dat verband wijst appellant op de onduidelijke situatie op de middelbare school vanwege corona, waardoor de begeleiding niet optimaal was en waardoor hij te lang heeft vastgehouden aan het vwo-advies. Hij heeft in het kader van een voorlopige voorziening toestemming van de hogeschool gekregen om de bacheloropleiding Verpleegkundige te volgen. Hij is met veel enthousiasme gestart en heeft kennisgemaakt met studiegenoten, zijn financiën geregeld, de leerstof aangeschaft en alle colleges gevolgd. Hij is nu nog gemotiveerder om de opleiding voort te zetten en in zijn geval is een

studiekeuzecheck dan ook niet meer nodig. Appellant doet een beroep op de hardheidsclausule, omdat hij hard zou worden geraakt als hij alsnog zou moeten stoppen met de bacheloropleiding.

2.6.1. Niet in geschil is dat appellant zich na 1 mei 2021 heeft aangemeld voor de bacheloropleiding Verpleegkundige en dat hij niet voldoet aan de voorwaarden als bedoeld in artikel 4.3 van het Studentenstatuut. Uit artikel 7.31a, eerste lid, juncto artikel 7.31d, eerste lid, van de WHW volgt dat het instellingsbestuur kan besluiten een aspirant-student de inschrijving voor een bacheloropleiding te weigeren als deze zich niet uiterlijk op 1 mei voorafgaand aan het desbetreffende studiejaar bij de instelling heeft aangemeld voor inschrijving voor die opleiding. Het betreft aldus een discretionaire bevoegdheid. Blijkens artikel 4.2 eerste lid, juncto artikel 4.5, eerste lid, van het Studentenstatuut weigert het college van bestuur de inschrijving van een aspirant-student als deze zich na 1 mei aanmeldt voor een voltijd bacheloropleiding en niet voldoet aan de voorwaarden als bedoeld in artikel 4.3 van het Studentenstatuut. Het college van bestuur heeft gekozen voor een verplichte studiekeuzecheck voordat een student wordt toegelaten tot een voltijd bacheloropleiding. Voor zover het college van bestuur hiermee het beleid voert dat bedoelde inschrijvingsverzoeken standaard worden geweigerd en het college van bestuur dus nooit gebruikmaakt van haar discretionaire bevoegdheid, acht het College dit niet redelijk. Het college van bestuur heeft in dit geval echter ook beoordeeld of de weigering tot inschrijving voor appellant al dan niet leidt tot een onbillijkheid van overwegende aard. Het College is van oordeel dat het college van bestuur zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat daarvan geen sprake is. Daartoe acht het College het volgende redengevend.
Ter zitting van het College heeft het college van bestuur toegelicht dat de studiekeuzecheck in beginsel een faciliteit is ten behoeve van aspirant-studenten en dat hiermee kan worden getoetst of een opleiding voldoet aan de verwachting van een aspirant-student. De studiekeuzecheck is echter ook in het belang van de hogeschool omdat het dient ter voorkoming van studie-uitval en de hogeschool er ook baat bij heeft om professionals af te leveren die vooraf weten wat ze te wachten staat. Gelet op het aantal aanmeldingen per studiejaar heeft de hogeschool de tijd nodig om de organisatie rondom het afnemen van de studiekeuzecheck in goede banen te leiden. Voor zover appellant stelt dat hij niet wist dat hij zich op uiterlijk 1 mei 2021 diende in te schrijven, dient dit volgens het College voor rekening en risico van appellant te komen. Het lag op de weg van appellant om tijdig onderzoek te doen naar de uiterlijke inschrijfdatum. Die datum is van overheidswege bekend gemaakt. Daarnaast is ook van de zijde van de hogeschool regelmatig gecommuniceerd over die datum, onder meer via de website van de hogeschool. Appellant had dan ook op de hoogte moeten en kunnen zijn van die datum. Niet gebleken is verder dat appellant feitelijk niet in staat was om zich tijdig in te schrijven. Het is het College ook niet aannemelijk geworden dat appellant op de middelbare school onvoldoende begeleiding heeft gehad en daardoor te lang heeft vastgehouden aan het vwo-advies. Het had verder op de weg van appellant zelf gelegen om zich tijdig te oriënteren op alternatieve mogelijkheden voor het volgende studiejaar en daarop te anticiperen. Zo had appellant er bijvoorbeeld voor kunnen kiezen om zich zekerheidshalve voor 1 mei 2021 in te schrijven voor de bacheloropleiding Verpleegkunde, ook al had hij nog geen definitieve vervolgroute gekozen. Dit heeft hij echter niet gedaan. Eerst ter zitting van het College heeft appellant nog persoonlijke omstandigheden naar voren gebracht. Hij heeft aangevoerd dat hij met zijn opa had afgesproken om het vwo te behalen. Toen zijn opa tijdens zijn vwo-5 schooljaar overleed, kon hij niet accepteren dat het afronden van het vwo niet lukte en heeft hij te lang vastgehouden aan het vwo-advies. Hoewel het College begrip heeft voor deze situatie, is de aangevoerde omstandigheid, nog los van het feit dat deze zeer laat in de procedure is ingebracht en niet met stukken is onderbouwd, onvoldoende bijzonder om afwijking van de inschrijvingsregels te rechtvaardigen.

De omstandigheid dat appellant momenteel onderwijs volgt in het kader van een voorlopige voorziening, vormt ook geen aanleiding om een uitzondering te maken op de inschrijvingsregels, nu de voorlopige voorziening louter is toegekend ter beperking van studievertraging voor het geval de procedure van appellant mocht slagen. Voor zover het college van bestuur ter zitting van het College heeft toegelicht dat de door appellant – tijdens de voorlopige voorziening – behaalde resultaten bij inschrijving in het nieuwe studiejaar niet geldig zijn en appellant alle tentamens opnieuw zal moeten maken, merkt het College ten overvloede op dat dit laatste ter beoordeling is van de desbetreffende examencommissie. Appellant heeft - zo begrijpt het College - ter zitting van het College nog betoogd dat van de zijde van de hogeschool, voordat het inschrijvingsverzoek formeel was ingediend, mondeling het gerechtvaardigd vertrouwen is

gewekt dat hij zou worden toegelaten tot de bacheloropleiding. Het College ziet daarvoor geen aanwijzingen.
De beroepsgronden falen.

2.7. Het beroep is ongegrond

2.8. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. G.M.H. Hoogvliet, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. F.S.N. Nasrullah-Oemar, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2021/145.1**
Rechter(s):	mr. Hoogvliet
Datum uitspraak:	7 december 2021
Partijen:	verzoeker en CBE Hogeschool Rotterdam
Trefwoorden:	dwangsom ongeldig plagiaat spoedeisend belang studievertraging uitgesloten voorlopige voorziening
Artikelen:	
Uitspraak:	Verzoek afgewezen.
Hoofdoverwegingen:	2.5. Verzoeker heeft ter zitting de voorzieningenrechter verzocht om onmiddellijk uitspraak te doen in de bodemprocedure. De voorzieningenrechter overweegt hierover dat dit niet mogelijk is omdat er geen beroepsprocedure bij het College aanhangig is. 2.5.1. De voorzieningenrechter is van oordeel dat verzoeker geen spoedeisend belang heeft bij het treffen van een voorlopige voorziening. Verweerder heeft ter zitting toegelicht dat op 15 december aanstaande het administratief beroep van verzoeker ter zitting wordt behandeld en dat verzoeker de beslissing op dat beroep op zeer korte termijn, in ieder geval vóór de kerstdagen, tegemoet kan zien. Dit betekent dat verzoeker uiterlijk eind december uitsluitsel over de opgelegde sanctie heeft. Voor zover verzoeker daarbij in het gelijk wordt gesteld, heeft de examencommissie ter zitting toegelicht dat het werkstuk van verzoeker binnen enkele dagen zal worden beoordeeld. Mocht die beoordeling voor verzoeker ongunstig zijn, dan heeft hij nog een maand de tijd om het vak Didactiek 3.1. te herkansen. Voor zover verzoeker in het ongelijk wordt gesteld, staat het hem vrij beroep in te stellen bij het College en hangende het beroep een verzoek om een voorlopige voorziening in te dienen.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], verzoeker,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Rotterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 13 september 2021 heeft de examencommissie Instituut voor Lerarenopleidingen het door verzoeker gemaakte werkstuk bij het vak Vakdidactiek 3.1 in verband met plagiaat ongeldig verklaard en hem uitgesloten van het eerste kans tentamen van het vak “NEDL3A02X Fictie 3: Visie op schrijverschap (+ Taalcursus 3) (KG)”.

Tegen deze beslissing heeft verzoeker administratief beroep bij verweerder ingesteld. Tevens heeft verzoeker een verzoek om een voorlopige voorziening ingediend bij de voorzieningenrechter van het College.

De voorzieningenrechter heeft de zaak ter zitting behandeld op 2 december 2021, waar verzoeker, bijgestaan door mr. D. Vermaat, advocaat te Barendrecht, en verweerder, vertegenwoordigd door

mr. L. Markesteijn, secretaris van het college van beroep voor de examens, zijn verschenen. Namens de examencommissie was de voorzitter, mr. J.A. Stenfert Kroese, aanwezig.

2. Overwegingen

2.1. Het oordeel van de voorzieningenrechter heeft een voorlopig karakter en is niet bindend in de bodemprocedure.

2.2. Verzoeker studeert aan de Hogeschool Rotterdam waar hij de lerarenopleiding Nederlands volgt. In het kader van die opleiding heeft hij het vak Vakdidactiek 3.1 gevolgd, waarvoor hij een werkstuk diende in te leveren. Op 13 juli 2021 ontving verzoeker een e-mail van de docent waarin aan hem is meegedeeld dat bij het door hem ingeleverde werkstuk vermoedelijk plagiaat is geconstateerd, dat het nakijken van het dossier is opgeschort en dat de zaak ter beoordeling ligt bij de examencommissie.

2.3. Bij beslissing van 13 september 2021 heeft de examencommissie het door verzoeker gemaakte werkstuk in verband met plagiaat ongeldig verklaard en hem uitgesloten van het eerste kans tentamen van het vak “NEDL3A02X Fictie 3: Visie op schrijverschap (+ Taalcursus 3) (KG)”.

2.4. Verzoeker heeft de voorzieningenrechter van het College verzocht bij wijze van voorlopige voorziening verweerder te gelasten binnen vijf werkdagen vanaf heden, althans binnen een in goede justitie te bepalen termijn, het door verzoeker op 1 juli 2021 ingeleverde werkstuk alsnog te beoordelen als ware er geen fraude gepleegd, zulks onder oplegging van een dwangsom van € 100,00 per dag en/of gedeelte van een dag dat verweerder in gebreke blijft hieraan te voldoen. Aan het verzoek heeft verzoeker het volgende ten grondslag gelegd. Door de opgelegde sanctie verkeert verzoeker in onzekerheid over zijn situatie wat volgens hem tot studievertraging gaat leiden. Ter zitting van het College heeft verzoeker toegelicht dat hij graag in februari wil beginnen met afstuderen. Daarvoor is onder meer vereist dat het vak Vakdidactiek 3.1 succesvol is afgerond. Ook heeft verzoeker toegelicht dat als hij later begint met afstuderen hij niet in aanmerking zal komen voor een baan als leraar die hem is aangeboden. Volgens verzoeker kan de studievertraging worden beperkt door het werkstuk nu alvast te beoordelen. Mocht na beoordeling blijken dat hij een onvoldoende heeft voor het werkstuk, dan weet hij zeker dat hij dit opnieuw moet maken. Verzoeker stelt ook dat de beoordeling van het werkstuk noodzakelijk is om zo de omvang van de gestelde plagiaat vast te stellen. Alleen dan is het mogelijk een antwoord te geven op de vraag of de verweten gedraging het geheel of gedeeltelijk onmogelijk heeft gemaakt om een juist oordeel over de kennis, het inzicht of de vaardigheden van verzoeker te geven. Verzoeker wijst er op dat het in deze zaak slechts gaat om het niet vermelden van een bron bij een bijlage van het werkstuk. Verzoeker stelt dat het belang van verweerder niet opweegt tegen zijn belang om duidelijkheid over zijn situatie te verkrijgen.

2.5. Verzoeker heeft ter zitting de voorzieningenrechter verzocht om onmiddellijk uitspraak te doen in de bodemprocedure. De voorzieningenrechter overweegt hierover dat dit niet mogelijk is omdat er geen beroepsprocedure bij het College aanhangig is.

2.5.1. De voorzieningenrechter is van oordeel dat verzoeker geen spoedeisend belang heeft bij het treffen van een voorlopige voorziening. Verweerder heeft ter zitting toegelicht dat op 15 december aanstaande het administratief beroep van verzoeker ter zitting wordt behandeld en dat verzoeker de beslissing op dat beroep op zeer korte termijn, in ieder geval vóór de kerstdagen, tegemoet kan zien. Dit betekent dat verzoeker uiterlijk eind december uitsluitsel over de opgelegde sanctie heeft. Voor zover verzoeker daarbij in het gelijk wordt gesteld, heeft de examencommissie ter zitting toegelicht dat het werkstuk van verzoeker binnen enkele dagen zal worden beoordeeld. Mocht die beoordeling voor verzoeker ongunstig zijn, dan heeft hij nog een maand de tijd om het vak Didactiek 3.1. te herkansen. Voor zover verzoeker in het ongelijk wordt gesteld, staat het hem vrij beroep in te stellen bij het College en hangende het beroep een verzoek om een voorlopige voorziening in te dienen.

2.6. Gelet op het vorenstaande ziet de voorzieningenrechter aanleiding het verzoek om het treffen van een voorlopige voorziening af te wijzen.

2.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

wijst het verzoek af.

Deze uitspraak is gedaan door mr. G.M.H. Hoogvliet, voorzieningenrechter, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2021/153 en 2021/153.1**
Rechter(s):	mr. Troostwijk
Datum uitspraak:	27 december 2021
Partijen:	appellante en Universiteit van Amsterdam
Trefwoorden:	aangemeld evenredigheidsbeginsel gelijkheidsbeginsel inschrijving minnelijke schikking studiekeuze-activiteit Studielink UvA matching vertrouwensbeginsel voorlopige voorziening
Artikelen:	Awb: artikel 8:81 Awb: artikel 8:86
Uitspraak:	Beroep gegrond, verzoek afgewezen
Hoofdoverwegingen:	2.4. De voorzieningenrechter merkt op dat in een geval als hier aan de orde (waarbij de ontvangt van een e-mail wordt betwist) het op de weg van de verzender ervan (dus: de instelling) ligt om de verzending van de e-mail aannemelijk te maken. Daartoe zou bijvoorbeeld een schermafdruk van de e-mail, met daarin het juiste e-mail adres, kunnen dienen. De voorzieningenrechter stelt vast dat het college van bestuur niet aannemelijk heeft gemaakt dat de e-mail van 3 mei 2021 aan verzoekster is verzonden. De enkele verwijzing naar verklaringen van docenten is daartoe niet voldoende. In het verlengde hiervan kan niet, althans niet zonder meer, worden vastgesteld dat verzoekster via de e-mail op de hoogte is gebracht van de deadlines van de studiekeuze-activiteit. Het betoog slaagt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellante,

en

het college van bestuur van de Universiteit van Amsterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 7 juli 2021 heeft het college van bestuur het verzoek van verzoekster tot inschrijving voor de bacheloropleiding Sociology afgewezen, omdat zij niet heeft deelgenomen aan de studiekeuze-activiteit.

Bij beslissing van 25 november 2021 heeft het college van bestuur het daartegen door verzoekster gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen de beslissing van het college van bestuur heeft verzoekster beroep bij het College ingesteld. Voorts heeft zij de voorzieningenrechter van het College verzocht om een voorlopige voorziening te treffen als bedoeld in artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek jo. artikel 8:81 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb).

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

De voorzieningenrechter heeft het verzoek en het beroep ter zitting behandeld op 20 december 2021, waar R. Schatens, namens verzoekster is verschenen. Verzoekster zelf heeft via een videoverbinding aan de zitting deelgenomen. Ook is het college van bestuur, vertegenwoordigd door mr. M.J. Wijnen - Verhoek, ter zitting gehoord.

2. Overwegingen

Inleiding

2.1. De voorzieningenrechter zal deze zaak “kortsluiten”. Dat betekent dat zowel uitspraak wordt gedaan op het door verzoekster ingediende beroep als op het verzoek om een voorlopige voorziening te treffen als bedoeld in artikel 8:86 van de Awb. Partijen hebben hier mee ingestemd.

2.1.1. Uit de Regeling Studiekeuzeadvies van de Universiteit van Amsterdam volgt dat een aspirant-student, die zich uiterlijk op 1 mei, via Studielink heeft aangemeld, verplicht is deel te nemen aan de UvA matching (of: de studiekeuze-activiteit), uitzonderingen (die zich in dit geval niet voordoen) daargelaten.

2.1.2. Vast staat dat verzoekster zich tijdig via Studielink heeft aangemeld. Zij heeft echter niet deelgenomen aan de studiekeuze-activiteit. Om die reden heeft het college van bestuur haar inschrijving voor de bacheloropleiding Sociology geweigerd. Volgens het college van bestuur is verzoekster in een e-mail van 3 mei 2021 gewezen op de deadlines van deze studiekeuze-activiteit, ofwel: de momenten waarop bepaalde opdrachten ingeleverd hadden moeten worden.

E-mail van 3 mei 2021

2.2. verzoekster voert onder meer aan dat zij niet is gewezen op de deadlines voor de studiekeuze-activiteit. Zij wijst erop dat zij een e-mail van 3 mei 2021, waarin deze informatie volgens het college van bestuur zou hebben gestaan, nooit heeft ontvangen. verzoekster heeft tijdens de zitting erop gewezen dat het college van bestuur van allerlei e-mails schermafdrukken heeft ingediend, maar niet voor de e-mail van 3 mei 2021, waarin de cruciale informatie over de deadlines stond.
2.3. Het college van bestuur heeft gesteld dat deze e-mail wel naar verzoekster is verzonden. Tijdens de zitting heeft het college van bestuur daarbij erop gewezen dat twee docenten van de universiteit dat stellen.

Beoordeling door de voorzieningenrechter

2.4. De voorzieningenrechter merkt op dat in een geval als hier aan de orde (waarbij de ontvangt van een e-mail wordt betwist) het op de weg van de verzender ervan (dus: de instelling) ligt om de verzending van de e-mail aannemelijk te maken. Daartoe zou bijvoorbeeld een schermafdruk van de e-mail, met daarin het juiste e-mail adres, kunnen dienen.
De voorzieningenrechter stelt vast dat het college van bestuur niet aannemelijk heeft gemaakt dat de e-mail van 3 mei 2021 aan verzoekster is verzonden. De enkele verwijzing naar verklaringen van docenten is daartoe niet voldoende. In het verlengde hiervan kan niet, althans niet zonder meer, worden vastgesteld dat verzoekster via de e-mail op de hoogte is gebracht van de deadlines van de studiekeuze-activiteit.
Het betoog slaagt.

Conclusie

2.5. Het beroep is alleen al hierom gegrond. Wat verzoekster verder heeft aangevoerd, behoeft geen bespreking. De beslissing van het college van bestuur van 25 november 2021 dient te worden vernietigd. De voorzieningenrechter zal het college van bestuur opdragen om binnen twee weken na de verzending van deze uitspraak een nieuw besluit te nemen. In een nieuw te nemen besluit zal het college van bestuur

opnieuw het bezwaar van verzoekster moeten beoordelen, met inachtneming van wat in deze uitspraak is overwogen. Dit betekent dat het college van bestuur in ieder geval moet nagaan of de eerdergenoemde e-mail naar verzoekster is verzonden. Het college van bestuur zal vervolgens moeten bezien of de primaire beslissing al dan niet in stand blijft. Indien de e-mail met de informatie over de studiekeuze-activiteit niet blijkt te zijn verzonden aan verzoekster, ligt herroeping van de primaire beslissing in de rede.

2.6. Voor het geval dat de bewuste e-mail wel aan verzoekster is verzonden, merkt de voorzieningenrechter (met het oog op finale geschilbeslechting) ten overvloede het volgende op.
De voorzieningenrechter stelt vast dat partijen van mening verschillen over de vraag of voldoende is nagegaan of een minnelijke schikking mogelijk is. De voorzieningenrechter ziet geen aanleiding om hierover thans een uitspraak te doen. Omdat er al om een andere reden een nieuw besluit zal moeten worden genomen, gaat de voorzieningenrechter ervan uit dat de mogelijkheid van een minnelijke schikking daarbij mede wordt onderzocht.
Verder merkt de voorzieningenrechter over het beroep van verzoekster op het vertrouwensbeginsel en het evenredigheidsbeginsel het volgende op. Daarbij is het volgende van belang. Tijdens de zitting heeft het college van bestuur toegelicht dat het studenten soms (al dan niet op basis van een voorlopige voorziening) wordt toegestaan om te studeren, hangende een bezwaarschrift tegen een afwijzing van een verzoek om inschrijving, om – indien het bezwaar gegrond zou zijn – te voorkomen dat de student studievertraging oploopt. De voorzieningenrechter merkt op dat dit niet ongebruikelijk is. De voorzieningenrechter overweegt, gezien deze toelichting van het college van bestuur, dat verzoekster aan de omstandigheid dat zij, ondanks de afwijzing van haar verzoek tot inschrijving, door docenten in staat is gesteld de opleiding aan te vangen en tentamens te doen, niet de gerechtvaardigde verwachting kan ontlenen dat zij alsnog zou worden ingeschreven. Verder doet de omstandigheid dat het lang heeft geduurd voordat het college van bestuur op het bezwaar heeft beslist, naar het oordeel van de voorzieningenrechter, evenmin gerechtvaardigde verwachtingen ontstaan dat verzoekster alsnog zou worden ingeschreven. Van een schending van het vertrouwensbeginsel is dus geen sprake. Evenmin ziet de voorzieningenrechter een schending van het evenredigheidsbeginsel.

Over de verwijzing van verzoekster tijdens de zitting naar de situatie van een andere student(e), waarbij het college van bestuur geen probleem zou hebben gemaakt van het niet deelnemen aan een studiekeuze-activiteit, merkt de voorzieningenrechter op dat, zonder nadere informatie hierover, thans geen aanleiding bestaat om aan te nemen dat het gelijkheidsbeginsel is geschonden.

2.7. Omdat met deze uitspraak het beroep is afgerond, wordt het verzoek om het treffen van een voorlopige voorziening afgewezen.

2.8. Verweerder dient op na te melden wijze in de proceskosten te worden veroordeeld.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep van appellante gegrond;
II. wijst het verzoek om een voorlopige voorziening te treffen af;
III. vernietigt de beslissing van 25 november 2021 van het college van bestuur van de Universiteit van Amsterdam, waarbij het bezwaar van appellante tegen de beslissing van 7 juli 2021 ongegrond is verklaard;
IV. draagt het college van bestuur van de Universiteit van Amsterdam op om binnen twee weken na verzending van deze uitspraak een nieuw besluit te nemen op het bezwaar van

appellante tegen de beslissing van 7 juli 2021 met inachtneming van wat in deze uitspraak is overwogen;

V. veroordeelt het college van bestuur van de Universiteit van Amsterdam tot vergoeding van bij appellante in verband met de behandeling van het beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 1.496,00 (zegge: veertienhonderdenzesennegentig euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;

VI. gelast dat het college van bestuur van de Universiteit van Amsterdam het door appellante voor de behandeling van het beroep en verzoek betaalde griffierecht, ten bedrage van € 98,-- (zegge: achtennegentig euro) vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H. Troostwijk, voorzieningenrechter, in tegenwoordigheid van mr. M.L.M. van Loo, als secretaris.

III. Artikelenregister

Artikel	Zaaknummer

Internationale regelgeving

Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM)

artikel 6	2021/009
artikel 6, eerste lid	2021/108.3

Internationaal Verdrag voor de Economische, Sociale en Culturele Rechten

artikel 13, tweede lid onder c	2021/009

Nationale regelgeving

Algemene wet bestuursrecht (Awb)

artikel 1:3	2020/190, 2020/191, 2021/001, 2021/034, 2021/075
artikel 1:4, vierde lid	2021/062 en 2021/062.1
artikel 3:2	2021/072
artikel 4:8	2021/067 en 2021/067.1
artikel 4:8, eerste lid	2021/056
artikel 4:84	2020/136
artikel 6:5	2021/013
artikel 6:7	2020/176 tot en met 2020/181, 2020/191, 2020/199,
artikel 6:8, eerste lid	2020/176 tot en met 2020/181, 2020/191, 2020/199, 2021/075
artikel 6:9, eerste lid	2020/176 tot en met 2020/181, 2020/191, 2020/199, 2021/075
artikel 6:11	2020/199, 2021/075
artikel 6:12	2020/190
artikel 6:12, vierde lid	2019/214.4
artikel 6:19	2021/017, 2021/101.5
artikel 6:19, eerste lid	2020/190
artikel 6:22	2020/162, 2021/056, 2021/096
artikel 7:1	2021/062 en 2021/062.1
artikel 7:1, eerste lid	2021/067 en 2021/067.1
artikel 7:1a	2021/067 en 2021/067.1
artikel 7:4, tweede lid	2021/087 en 2021/087.1
artikel 7:10, eerste lid	2020/190
artikel 7:11	2021/068.5, 2021/082.5, 2021/086.5
artikel 7:12, eerste lid	2021/073
artikel 7:13	2021/044
artikel 7:14	2021/017
artikel 7:21	2021/056
artikel 7:26, eerste lid	2020/124.5, 2020/125.5 en 2020/126.5, 2021/049
artikel 7:28, tweede lid	2020/129
artikel 8:1	2021/062 en 2021/062.1
artikel 8:3, eerste lid, aanhef en onder a	2021/062 en 2021/062.1
artikel 8:4	2020/093

Artikel	Zaaknummer
artikel 8:4, derde lid aanhef en onder b	2020/059, 2020/169, 2020/175, 2020/193, 2021/016, 2021/018, 2021/019, 2021/026, 2021/031, 2021/047, 2021/064, 2021/087 en 2021/087.1, 2021/096, 2021/098.5, 2021/111, 2021/122
artikel 8:15	2021/056.3, 2021/108.3
artikel 8:45	2021/004
artikel 8:72, derde lid	2021/025.5, 2021/049, 2021/072
artikel 8:81	2021/067 en 2021/067.1, 2021/085 en 2021/085.1, 2021/087 en 2021/087.1, 2021/090.1 en 2021/090.5, 2021/153 en 2021/153.1
artikel 8:86, eerste lid	2021/067 en 2021/067.1, 2021/085 en 2021/085.1, 2021/087 en 2021/087.1, 2021/090.1 en 2021/090.5, 2021/114 en 2021/114.1
artikel 8:88, eerste lid	2021/066
artikel 8:119, eerste lid	2019/214.4, 2020/060.4

Besluit studiefinanciering 2000

artikel 3, eerste lid	2021/004

Besluit proceskosten bestuursrecht

artikel 1, onderdeel a	2021/124
bijlage, onderdeel A5	2021/124
bijlage, onderdeel C1	2021/124

Gedragscode internationale student hoger onderwijs

artikel 5.5	2020/136

Regeling normering studievoortgang vanwege verblijfsvergunning in verband met studie

artikel 1	2020/136, 2021/035

Uitvoeringsbesluit WHW 2008 (UWHW)

artikel 2.1	2020/136, 2020/171, 2021/035
artikel 2,3, eerste lid	2020/197
artikel 2.3a, eerste lid	2021/001, 2021/005,2021/027, 2021/106

Vreemdelingenbesluit 2000

artikel 3.87a	2020/136, 2021/035

Vreemdelingenwet 2000

artikel 72	2020/136

Wet gelijke behandeling op grond van een handicap of een chronische ziekte (Wgb)

artikel 1, aanhef en onder a	2021/084.5
artikel 2, eerste lid	2021/084.5
artikel 5b, eerste lid, aanhef en onder c	2021/084.5

Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (WHW)

artikel 7.4, eerste lid	2021/010
artikel 7.4, tweede lid	2021/105

Artikel	Zaaknummer
artikel 7.8b	2020/161, 2020/168, 2020/171, 2020/187, 2021/017, 2021/039, 2021/041, 2021/055
artikel 7.9d	2021/106
artikel 7.10a	2021/001
artikel 7.12	2020/054
artikel 7.12b	2020/155, 2020/167, 2021/002, 2021/056, 2021/072, 2021/102
artikel 7.12b, tweede lid	2020/124.5, 2020/125.5 en 2020/126.5, 2021/011, 2021/021, 2021/022, 2021/037, 2021/038, 2021/048, 2021/049, 201/059
artikel 7.13	2021/020
artikel 7.13, tweede lid, aanhef en onder j	2021/098.5
artikel 7.15, eerste lid	2021/078 en 2021/078.1, 2021/087 en 2021/087.1
artikel 7.15, tweede lid	2021/078 en 2021/078.1
artikel 7.24, tweede lid	2021/053
artikel 7.26	2021/025.5
artikel 7.29	2021/053
artiekl 7.29, eerste lid	2021/076.5
artikel 7.30b	2020/152, 2021/025.5, 2021/032, 2021/078 en 2021/078.1
artikel 7.30b, eerste lid	2021/024, 2021/063, 2021/085 en 2021/085.1, 2021/088.5
artikel 7.31a, eerste lid	2021/114 en 2021/114.1, 2021/125
artikel 7.31b	2021/114 en 2021/114.1
artikel 7.31d, eerste en tweede lid	2021/125
artikel 7.32, eerste lid	2020/174, 2020/183, 2020/185
artikel 7.33	2021/042
artikel 7.33, eerste lid	2020/174, 2020/183, 2020/185
artikel 7.37c, eerste lid	2021/024
artikel 7.34	2021/020
artikel 7.34, eerste lid	2021/101.5
artikel 7.43	2020/183, 2021/042
artikel 7.43, eerste lid	2021/001, 2021/005
artikel 7.45, eerste lid	2021/004
artikel 7.45a	2021/027
artikel 7.45a, eerste lid	2020/197, 2021/001, 2021/005, 2021/009, 2021/052
artikel 7.46	2021/005, 2021/009, 2021/027
artikel 7.46, eerste lid	2021/001, 2021/106
artikel 7.48, eerste lid	2021/001
artikel 7.48, vierde lid	2020/146
artikel 7.51	2020/121, 2020/136, 2021/006.5
artikel 7.51, tweede lid, onderdeel a	2021/044
artikel 7.51c	2020/121, 2021/006.5
artikel 7.51d, eerste lid	2021/004
artikel 7.53	2021/107
artikel 7.53, eerste lid	2021/074.5, 2021/080, 2021/082.5, 2021/083.5, 2021/084.5, 2021/086.5, 2021/087 en 2021/087.1, 2021/101.5, 2021/104
artikel 7.53, derde lid	2021/068.5
artikel 7.54	2021/046, 2021/112.5
artikel 7.54, eerste lid	2021/112.5

Artikel	Zaaknummer
artikel 7.57h	2021/034, 2021/067 en 2021/067.1, 2021/073
artikel 7.57h, eerste lid	2021/006.5, 2021/034
artikel 7.57i	2020/152
artikel 7.51i, eerste lid	2021/010
artikel 7.59a	2021/067 en 2021/067.1
artikel 7.60	2021/012
artikel 7.61	2021/067 en 2021/067.1
artikel 7.61 eerste lid	2021/025.5
artikel 7.61, derde lid	2020/191, 2021/076.5, 2021/096, 2021/118
artikel 7.63a	2021/044, 2021/067 en 2021/067.1
artikel 7.63a, derde lid	2021/114 en 2021/114.1
artikel 7.63b	2021/001
artikel 7.66	2019/214.4
artikel 7.66, tweede lid	2020/059, 2020/093, 2020/169, 2020/175, 2020/193, 2021/016, 2021/018, 2021/019, 2021/020, 2021/026, 2021/031, 2021/047, 2021/064, 2021/067 en 2021/067.1, 2021/085 en 2021/085.1, 2021/087 en 2021/087.1, 2021/090.1 en 2021/090.5, 2021/096, 2021/098.5, 2021/108.3, 2021/111, 2021/114 en 2021/114.1, 2021/122

Wet studiefinanciering 2000

artikel 2.2, eerste lid	2021/004

IV. Register Instellingen

Instelling	Zaaknummer
Universiteiten	
Erasmus Universiteit Rotterdam	2020/191, 2020/194, 2020/200, 2021/017, 2021/020, 2021/031, 2021/056, 2021/060.5, 2021/064, 2021/124
Open Universiteit	2020/169, 2021/018, 2021/019, 2021/038, 2021/096
Radboud Universiteit Nijmegen	2020/152, 2021/085 en 2021/085.1, 2021/088.5, 2021/122
Rijksuniversiteit Groningen	2020/112, 2020/136, 2020/162, 2021/010, 2021/022, 2021/024, 2021/040, 2021/087 en 2021/087.1, 2021/090.1 en 2021/090.5, 2021/107
Technische Universiteit Delft	2020/093, 2021/011, 2021/035, 2021/048, 2021/062 en 2021/062.1, 2021/066, 2021/102
Universiteit Leiden	2021/012, 2021/013, 2021/023, 2021/032, 2021/049, 2021/052, 2021/053, 2021/057, 2021/084.5, 2021/111
Universiteit Utrecht	2020/121, 2020/186, 2021/046, 2021/074.5, 2021/078 en 2021/078.1, 2021/083.5, 2021/112.5
Universiteit van Amsterdam	2020/100, 2020/124.5, 2020/125.5 en 2020/126.5, 2020/129, 2020/155, 2020/165, 2020/195, 2021/004, 2021/005, 2021/009, 2021/016, 2021/027, 2021/098.5, 2021/101.5, 2021/106, 2021/114 en 2021/114.1, 2021/153 en 2021/153.1
Universiteit van Maastricht	2020/157, 2021/001
Universiteit van Tilburg	2020/196
Vrije Universiteit	2020/173, 2020/183, 2021/003, 2021/021, 2021/030, 2021/042, 2021/044, 2021/058, 2021/063, 2021/068.5, 2021/081, 2021/082.5, 201/059, 2021/104
Hogescholen	
Avans Hogeschool	2021/006.5, 2021/075
Christelijk Hogeschool Windesheim	2020/175
De Haagse Hogeschool	2020/054, 2020/171, 2021/076.5, 2021/105, 2021/118
Gerrrit Rietveld Academie	2021/067 en 2021/067.1
Hanzehogeschool Groningen	2020/146, 2020/168
Hogeschool Arnhem en Nijmegen	2020/176 tot en met 2020/181, 2020/184

Instelling	Zaaknummer
Hogeschool Inholland	2020/059, 2020/161, 2020/190, 2020/197, 2021/026, 2021/041, 2021/051, 2021/080
Hogeschool Leiden	2021/034, 2021/073
Hogeschool Rotterdam	2020/193, 2021/045, 2021/047, 2021/145.1
Hogeschool Utrecht	2021/025.5
Hogeschool van Amsterdam	2020/174, 2020/185, 2020/187, 2020/199, 2021/008, 2021/028, 2021/039, 2021/072, 2021/125
Hogeschool Van Hall Larenstein	2021/093
NHL Stenden Hogeschool	2021/053
Saxion hogeschool	2020/167, 2021/002, 2021/037

V. Trefwoordenregister

Trefwoorden	Zaaknummer
A	
aanmelding	2020/185, 2021/125, 2021/153 en 2021/153.1
aanhalingstekens	2020/155
aanvulling	2021/086.5
administratief beroep	2021/122
advies van de studentendecaan	2020/161
afstudeer-	
- ateliers	2020/028
- handleiding	2020/193
- opdracht	2021/193
- project	2021/035
- scriptie	2021/016
afwijkingsbevoegdheid	2020/136
Algemene Verordening Gegevensbescherming(AVG)	2021/037, 2021/111
antwoordmodel	2020/093, 2020/169, 2021/111
B	
bachelor-masterstelsel	2020/186
beëindiging inschrijving	2020/146, 2021/067 en 2021/067.1
begeleiding	2020/175
bekostigd onderwijs	2020/200
bekostiging	2021/052, 2021/093
belang	2021/008
belangenafweging	2020/121, 2021/046
beleids-	
-regel	2021/062.1 en 2021/062
- ruimte	2021/107
- vrijheid	2021/088.5
beoordeling	2020/059, 2020/093, 2020/175, 2020/193, 2020/196, 2021/016, 2021/018, 2021/019, 2021/020, 2021/028, 2021/030, 2021/031, 2021/047, 2021/060.5, 2021/064, 2021/098.5, 2021/111, 2021/122
beoordelingsformulier	2020/191, 2021/047, 2021/051, 2021/064, 2021/096
berisping	2021/048
beroepsmogelijkheid	2020/191
beslissing	2021/075
besluit	2021/001
bestuursbeurs	2020/176 tot en met 2020/181, 2021/040
betaling	2020/185
betalingsverplichting	2020/174
bevoegdheid	2020/157, 2020/200
bewijs	2021/048
bewijs betaald collegegeld	2021/093
bezwaar	2021/067 en 2021/067.1

Trefwoorden	Zaaknummer
(oneigenlijke) bezwaarprocedure	2021/122
bijzonder belang	2021/105
bijzondere (persoonlijke) omstandigheden 450	2020/136, 2020/162, 2021/009, 2021/076.5
bindend negatief studieadvies (BNSA)	2020/093, 2020/161, 2020/168, 2020/171, 2020/187, 2021/017, 2021/041, 2021/055, 2021/066
bronvermelding	2021/056
B-track	2021/104
buitenlands diploma	2021/057
buitenproportioneel	2021/038
C	
capaciteitentest	2021/053
categorie (gemiddeld)	2021/124
causaal verband	2020/168, 2020/171, 2021/045
cautie	2020/155
Centraal register hoger onderwijs, 165	2020/197
cijfer-	2020/054, 2020/175, 2020/182
"-registratie	2020/191
"-lijst	2021/082.5
civiel effect	2021/001
cognitieve meerkeuzetoets	2021/107
collegegeld(tarief)	2020/183, 2020/185, 2020/190, 2021/009, 2021/027, 2021/042, 2021/066, 2021/106
collegegeldvrij besturen	2021/040
communicatie	2021/093
communicatieapparatuur	2021/049
compensatie	2021/098.5
competentieontwikkeling	2020/157
controle	2021/081
corona	2020/093, 2020/162, 2020/168, 2020/175, 2020/183, 2020/187, 2021/003, 2021/009, 2021/017, 2021/023, 2021/024, 2021/035, 2021/040, 2021/041, 2021/045, 2021/046, 2021/048, 2021/055, 2021/058, 2021/062.1 en 2021/062, 2021/066, 2021/084.5, 2021/085.1 en 2021/085, 2021/104, 2021/107
coronamaatregelen	2020/161, 2021/005, 2021/105
coulance(periode)	2020/121, 2020/174, 2021/040
covid-19	2020/093, 2020/161, 2020/162, 2020/175, 2020/183, 2020/187, 2021/003, 2021/005, 2021/009, 2021/017, 2021/023, 2021/024, 2021/035, 2021/040, 2021/041, 2021/045, 2021/046, 2021/048, 2021/055, 2021/058, 2021/062.1 en 2021/062, 2021/066, 2021/084.5, 2021/085.1 en 2021/085, 2021/104, 2021/105, 2021/107
criteria	2021/074.5
CROHO-register	2020/197
cum laude	2021/016, 2021/023

Trefwoorden	Zaaknummer
D	
decentrale selectie	2021/003, 2021/068.5, 2021/074.5, 2021/076.5, 2021/080, 2021/082.5, 2021/083.5, 2021/084.5, 2021/086.5, 2021/087 en 2021/087.1, 2021/090.1 en 2021/090.5, 2021/104, 2021/107
deelnamekans	2021/003
deelopdracht	2021/020
deficiënt	2021/024
diploma	2020/186
discriminatie	2021/046, 2021/073, 2021/088.5
discriminatoir	2021/038
disproportioneel	2020/124.5, 2020/125.5 en 2020/126.5, 2020/155, 2021/021, 2021/051
doorstroomnorm	2021/017
duale opleiding	2020/184
dwangsom	2020/121, 2020/190, 2021/001, 2021/008, 2021/017, 2021/145.1
dyscalculie	2021/053
dyslexie	2021/084.5
E	
(privé) e-mailadres	2020/174
Engelstalige regeling	2021/098.5
erkenning	2021/044
ernstige fraude	2021/011, 2021/038, 2021/051, 2021/072
evenredigheid	2020/093, 2021/011, 2021/102
evenredigheidsbeginsel	2021/062.1 en 2021/062, 2021/153 en 2021/153.1
exameneisen	2020/186
examinator	2021/047
experiment flexstuderen	2021/009
extra kans	2021/105
extra tijd	2021/101.5
extra toetsgelegenheid	2020/199, 2021/045
extraneus	2021/009
F	
fair play	2021/085.1 en 2021/085
feedback	2020/059, 2021/016, 2021/122
financiële ondersteuning	2020/121
financiële tegemoetkoming	2021/038
flexibele knipregeling	2021/085.1 en 2021/085
fraude-	2020/124.5, 2020/125.5 en 2020/126.5, 2020/155, 2020/165, 2020/173, 2020/195, 2021/002, 2021/011, 2021/022, 2021/037, 2021/049, 2021/051, 2021/056, 2021/059, 2021/072, 2021/081, 2021/102
-gevoelig	2021/090.1 en 2021/090.5
-onderzoek	2021/037
functiebeperking	2021/053

Trefwoorden	Zaaknummer
functionele scheiding	2021/044
G	
geldigheidsduur	2020/186
gelijkheidsbeginsel	2020/059, 2020/121, 2021/009, 2021/051, 2021/056, 2021/062.1 en 2021/062, 2021/093, 2021/153 en 2021/153.1
(categorie) gemiddeld	2021/124
gemiddelde	2021/060.5
geschillenadviescommissie	2021/044
getuigschrift	2020/186
gewaarmerkte cijferlijst	2021/068.5, 2021/086.5
gewogen gemiddelde	2020/194, 2021/023
gezondheidszorg	2020/197
Grade Point Average (GPA)	2020/196, 2021/078 en 2021/078.1
groepsbegeleiding	2021/081
groepsopdracht	2020/124.5, 2020/125.5 en 2020/126.5, 2021/073
H	
hack	2021/011
harde knipregeling	2021/085.1 en 2021/085
hardheidsclausule	2020/054, 2020/165, 2020/183, 2020/194, 2021/001, 2021/005, 2021/006.5, 2021/009, 2021/027, 2021/044, 2021/052, 2021/106, 2021/114.1 en 2021/114, 2021/125
herbeoordeling	2021/031, 2021/086.5
herhaalde beslissing	2020/112
herhaalde fraude	2021/011, 2021/048
herkansing	2020/059, 2021/020, 2021/098.5, 2021/102
herkansingsmogelijkheid	2021/076.5
heroverweging	2021/082.5
herziening	2019/214.4, 2020/060.4, 2021/122
hoor en wederhoor	2020/162, 2021/056.3
hoorzitting	2020/169, 2021/111
horen	2021/059, 2021/059, 2021/073
huisregels	2021/073
humanitaire aard	2021/112.5
HvA-account	2020/174
I	
incassomachtiging	2021/005
IND	2020/136, 2021/058
ingangseis	2020/054
ingebrekestelling	2021/001, 2021/008
inhoudelijke beoordeling	2020/129
inloggegevens	2021/011
Inschrijfbesluit	2021/093
inschrijfvoorwaarden	2020/174,2020/185

Trefwoorden	Zaaknummer
inschrijving	2020/174, 2020/185, 2021/042, 2021/057, 2021/063, 2021/114.1 en 2021/114, 2021/125, 2021/153 en 2021/153.1
instellingscollegegeld(tarief)	2020/197, 2021/005, 2021/027, 2021/058, 2021/106
integriteitsverklaring	2021/049
intenties	2021/056
inzagerecht	2020/191
inzicht	2021/024, 2021/032
inzichtstoets	2021/083.5
IP-adres	2020/165
J	
jeugdige leeftijd	2021/104
judicium	2021/038
judicium cum laude	2021/060.5
K	
kamer(samenstelling)	2021/012
kennelijke verschrijving	2021/111
kennen en kunnen	2020/059, 2020/093, 2020/169, 2020/175, 2020/193, 2021/016, 2021/018, 2021/019, 2021/020, 2021/026, 2021/031, 2021/047, 2021/064, 2021/087 en 2021/087.1, 2021/098.5, 2021/111, 2021/122
kennis	2021/024
kennistoets	2021/051, 2021/074.5, 2021/087 en 2021/087.1
kernvakken	2020/168
ketenstage	2020/175
kosten minor	2021/093
kwalitatieve norm	2021/041
kwalitatieve toelatingseis	2021/025.5
kwijtschelden	2020/183
L	
langdurig ingezetene	2021/004
leerdoelen	2021/087 en 2021/087.1
lockdown	2021/058
M	
maatregel	2021/034
machtiging	2020/174
masteropleiding	2021/025.5, 2021/063
matching	2021/114.1 en 2021/114, 2021/153 en 2021/153.1
medezeggenschap	2021/078 en 2021/078.1
minimumscore	2021/087 en 2021/087.1
minnelijke schikking	2020/059, 2020/093, 2020/191, 2021/018, 2021/019,2021/031, 2021/044, 2021/096, 2021/114.1 en 2021/114, 2021/118, 2021/153 en 2021/153.1
modelantwoorden	2021/018, 2021/019

Trefwoorden	Zaaknummer
moedertaal	2021/088.5
Momi-studienorm	2021/035
motivering-	2020/168
-sbeginsel	2020/100, 2021/062.1 en 2021/062, 2021/085.1 en 2021/085
-sgebrek	2021/067 en 2021/067.1
N	
nabesprekingsgelegenheid	2021/096
nadeelcompensatie	2021/001
nader onderzoek	2021/072
nakijkformulier	2020/093
nationaliteit	2021/088.5
Nederlandse taal	2021/003
nevenactiviteiten	2021/104
niet-Nederlandstalige studenten	2021/098.5
niet-ontvankelijk	2019/214.4, 2020/196, 2020/199, 2021/006.5, 2021/013, 2021/034, 2021/118
niet-tijdig beslissen	2021/001
nominaal	2021/030
Nt2-II diploma	2021/057
numerus fixus	2021/112.5
O	
onbevoegd	2021/067 en 2021/067.1
ondertekening	2021/002
onderwijs	2020/197
onevenredig	2021/056, 2021/073
ongeldig	2020/124.5, 2020/125.5 en 2020/126.5, 2020/165, 2021/022, 2021/038, 2021/059, 2021/145.1
ongeldig verklaren	2020/155, 2021/037, 2021/051, 2021/056, 2021/072, 2021/102
ongelijke behandeling	2020/146
ongerechtvaardigd onderscheid	2020/197
online	2021/107
online onderwijs	2021/023
Online Proctoring	2021/076.5
online tentamen	2021/049
ononderbroken inschrijving	2021/052
onpartijdigheid	2021/056.3
onrechtmatig	2021/001, 2021/066
onredelijk laat	2019/214.4
onregelmatigheid	2020/124.5, 2020/125.5 en 2020/126.5, 2021/051
ontzegging van toegang	2021/034
onvoldoende	2020/193, 2021/047
onvoorziene omstandigheden	2021/001
onzorgvuldig	2021/012

Trefwoorden	Zaaknummer
openboektentamen	2021/056
ordemaatregel	2021/067 en 2021/067.1
Osiris	2020/146, 2020/191
overgangsregeling	2020/184, 2021/009
overmacht	2020/121, 2021/040
P	
persoonlijke omstandigheden	2020/136, 2020/168, 2020/171, 2020/186, 2020/187, 2020/193, 2020/194, 2020/199, 2021/006.5, 2021/017, 2021/026, 2021/030, 2021/035, 2021/046, 2021/052, 2021/055, 2021/066, 2021/083.5, 2021/085.1 en 2021/085, 2021/101.5, 2021/112.5, 2021/125
plagiaat	2020/155, 2021/021, 2021/038, 2021/124, 2021/145.1
plagiaatdetectiesysteem (software)	2021/038, 2021/056
plagiaatpercentage	2021/021
plagiaatscore	2021/002
post-initiële opleiding	2020/200
postpropedeutisch	2021/046
praktijkovereenkomst	2020/184
premaster(programma)	2020/121, 2020/152, 2020/194, 2021/010
prestatiebeurs	2020/121, 2021/055
privacy	2020/165
procedure	2021/012
procesbeslissing	2021/056.3
proceskostenvergoeding	2020/060.4, 2020/129, 2020/196, 2021/001, 2021/124
proces-verbaal	2021/108.3
profileringsfonds	2020/176 tot en met 2020/181, 2021/006.5, 2021/040, 2021/044
programmaonderdelen	2021/030
proportioneel	2020/165, 2021/051
punitief	2021/051, 2021/059, 2021/102
R	
rangnummer	2021/074.5, 2021/083.5, 2021/084.5, 2021/107
rechtmatig verblijf	2021/058
rechtmatigheid	2021/002
(publiekrechtelijke) rechtshandeling	2020/190
rechtsmiddelenvoorlichting	2021/075
rechtspositionele onafhankelijkheid	2021/044
rechtszekerheidsbeginsel	2021/085.1 en 2021/085, 2021/102
recidive	2021/021, 2021/038
reisadviezen	2021/062.1 en 2021/062
Research Paper	2021/024
researchmaster	2021/027
restitutie (collegegeld)	2020/146, 2021/010, 2021/066
rubric formulier	2021/031

Trefwoorden	Zaaknummer
S	
samenwerking	2020/124.5, 2020/125.5 en 2020/126.5
sanctie	2020/155, 2020/165, 2020/173, 2021/011, 2021/049, 2021/051, 2021/072, 2021/073
schade	2020/196
schadevergoeding	2021/001, 2021/020, 2021/024
schakelprogramma	2020/121, 2020/152, 2021/010
schikking	2021/073, 2021/076.5
schoolcijfers	2021/107
schorsen	2021/022
schriftelijk	2020/191
schriftelijke waarschuwing	2020/195, 2021/073
screenshot	2021/111
selectie	2020/152, 2021/025.5, 2021/101.5
selectiecriteria	2021/107
selectietoetsen	2021/087 en 2021/087.1
slordigheden	2020/155
softwareproblemen	2021/076.5
spoedeisend belang	2021/145.1
staatsexamens	2021/104
stage	2020/054
-begeleider	2021/047
-handleiding	2020/059
-plekken	2021/078 en 2021/078.1
-verslag	2020/059
studeerbaar	2021/085.1 en 2021/085
studentenvereniging	2021/044
studieachterstand	2021/035
studieadvies	2020/093, 2020/161, 2020/168, 2021/041, 2021/055, 2021/066
studieadviseur	2021/035, 2021/106
studiefinanciering	2020/121,2020/183, 2021/072
studiegedrag	2021/080
studiekeuze-activiteit	2021/114.1 en 2021/114, 2021/125, 2021/153 en 2021/153.1
studielast	2021/017
Studielink	2020/185, 2021/005, 2021/153 en 2021/153.1
studieplan	2021/039
studiepunten (norm)	2020/054, 2021/017
studievereniging	2020/176 tot en met 2020/181
studievertraging	2020/121, 2020/162, 2020/196, 2021/024, 2021/037, 2021/045, 2021/066, 2021/085.1 en 2021/085, 2021/145.1
studievoortgangsnorm	2020/136
T	
taalcertificaat	2021/088.5
taaltoets	2021/057

Trefwoorden	Zaaknummer
take-home tentamen	2020/195
tegemoetkoming	2021/017
telefonisch	2021/056.3
tentamenuitslag	2020/191
termijn	2019/214.4
termijnoverschrijding	2020/182, 2020/191, 2020/199, 2021/075, 2021/118
tijdelijke uitschrijving	2021/093
tijdig beslissen	2021/008
toelating	2020/152, 2020/194, 2021/017, 2021/024, 2021/025.5, 2021/046, 2021/057, 2021/076.5
toelating masteropleiding	2021/032
toelatings- en selectiecriteria	2021/078 en 2021/078.1
toelatingseis(en)	2021/085.1 en 2021/085, 2021/088.5
toelating hoger studiejaar	2021/112.5
toelatingsonderzoek	2021/053
toelichting	2021/081, 2021/082.5
toereikende kenbare motivering	2021/073
toetsingsmaatstaf	2021/018, 2021/019
Turnitin (software)	2020/124.5, 2020/125.5 en 2020/126.5
tussentijdse beoordeling	2020/175
tweede ronde	2021/068.5, 2021/080, 2021/082.5, 2021/086.5, 2021/104
U	
uitsluiting	2020/155, 2020/165, 2021/021, 2021/048, 2021/051, 2021/059, 2021/102, 2021/145.1
uitwisseling	2021/062.1 en 2021/062
uitzondering	2020/197
V	
vaardigheden	2021/024, 2021/032
veiligheidsrisico	2021/062.1 en 2021/062
verblijfsstatus	2021/004
verblijfsvergunning	2021/004, 2021/058
vergoeding	2021/010
verheldering	2021/086.5
verklaring	2021/101.5
verlenging inlevertermijn	2021/081
vernietiging	2021/060.5
verschoonbaar	2020/182, 2020/191, 2020/199
verslag	2021/056
vertrouwen	2021/005
vertrouwensbeginsel	2020/054, 2020/184, 2020/185, 2021/004, 2021/106, 2021/153 en 2021/153.1
vervolgopleiding	2020/196
verweerschrift	2020/093
vooringenomenheid	2021/031, 2021/056.3, 2021/085.1 en 2021/085, 2021/096, 2021/108.3

Trefwoorden	Zaaknummer
voorlopige voorziening	2021/067 en 2021/067.1, 2021/078 en 2021/078.1, 2021/085.1 en 2021/085, 2021/087 en 2021/087.1, 2021/090.1 en 2021/090.5, 2021/114.1 en 2021/114, 2021/125, 2021/145.1, 2021/153 en 2021/153.1
voorwaardelijke inschrijving / toelating	2021/057, 2021/088.5
voorwaardelijke beoordelingscriteria	2021/028
voorzieningen	2021/026
vrije bachelor	2020/112
vrijstelling	2020/186
VWO-diploma	2021/104
W	
waarschuwen	2021/021, 2021/022, 2021/034
weging	2021/078 en 2021/078.1
wegingsfactor	2021/124
wettelijk collegegeld(tarief)	2020/190, 2021/001, 2021/004, 2021/005, 2021/052, 2021/058
WhatsApp	2020/195, 2021/049, 2021/090.1 en 2021/090.5
Wiscat	2021/041
wraking	2021/056.3, 2021/108.3
Z	
zachte knipregeling	2021/024
zijinstroom	2021/046
zorgvuldigheidsbeginsel	2020/173

VI. Chronologisch Register

Zaaknummer	Uitspraakdatum
2020/162	8 januari 2021
2020/059	8 januari 2021
2019/214.4	21 januari 2021
2020/112	21 januari 2021
2020/054	27 januari 2021
2020/126.5	3 februari 2021
2020/125.5	3 februari 2021
2020/124.5	3 februari 2021
2020/093	5 februari 2021
2020/165	9 februari 2021
2020/121	9 februari 2021
2020/187	10 februari 2021
2020/171	25 februari 2021
2020/168	25 februari 2021
2020/157	25 februari 2021
2020/136	25 februari 2021
2020/194	1 maart 2021
2020/155	1 maart 2021
2020/152	1 maart 2021
2020/184	4 maart 2021
2020/169	4 maart 2021
2020/196	15 maart 2021
2020/191	15 maart 2021
2020/185	15 maart 2021
2020/174	15 maart 2021
2020/173	15 maart 2021
2020/100	15 maart 2021
2020/060.4	15 maart 2021
2020/181	17 maart 2021
2020/180	17 maart 2021
2020/179	17 maart 2021
2020/178	17 maart 2021
2020/177	17 maart 2021
2020/176	17 maart 2021
2020/129	17 maart 2021
2020/200	26 maart 2021
2020/195	26 maart 2021
2020/183	26 maart 2021
2020/193	30 maart 2021
2020/175	30 maart 2021
2021/006.5	30 maart 2021
2020/189	31 maart 2021
2020/161	6 april 2021

Zaaknummer	Uitspraakdatum
2021/005	6 april 2021
2020/146	12 april 2021
2020/190	21 april 2021
2020/199	28 april 2021
2020/182	28 april 2021
2020/167	29 april 2021
2021/026	6 mei 2021
2021/023	6 mei 2021
2021/019	17 mei 2021
2021/018	17 mei 2021
2021/016	17 mei 2021
2021/010	26 mei 2021
2020/186	28 mei 2021
2020/197	1 juni 2021
2021/025.5	1 juni 2021
2021/011	1 juni 2021
2021/003	1 juni 2021
2021/002	1 juni 2021
2021/038	9 juni 2021
2021/032	9 juni 2021
2021/030	9 juni 2021
2021/027	18 juni 2021
2021/037	21 juni 2021
2021/001	21 juni 2021
2021/020	23 juni 2021
2021/062 en 062.1	29 juni 2021
2021/022	30 juni 2021
2021/031	6 juli 2021
2021/012	6 juli 2021
2021/042	8 juli 2021
2021/040	8 juli 2021
2021/021	8 juli 2021
2021/049	12 juli 2021
2021/060.5	14 juli 2021
2021/048	14 juli 2021
2021/035	14 juli 2021
2021/024	14 juli 2021
2021/017	14 juli 2021
2021/047	19 juli 2021
2021/041	19 juli 2021
2021/052	20 juli 2021
2021/028	20 juli 2021
2021/045	27 juli 2021
2021/051	28 juli 2021
2021/034	28 juli 2021

Zaaknummer	Uitspraakdatum
2021/063	30 juli 2021
2021/046	30 juli 2021
2021/078 en 2021/078.1	5 augustus 2021
2021/039	6 augustus 2021
2021/067 en 067.1	10 augustus 2021
2021/074.5	12 augustus 2021
2021/077.5	16 augustus 2021
2021/076.5	16 augustus 2021
2021/053	16 augustus 2021
2021/057	24 augustus 2021
2021/013	24 augustus 2021
2021/004	27 augustus 2021
2021/059	2 september 2021
2021/058	2 september 2021
2021/114.1	17 september 2021
2021/114	17 september 2021
2021/090.5	24 september 2021
2021/090.1	24 september 2021
2021/086.5	27 september 2021
2021/085	27 september 2021
2021/085.1	27 september 2021
2021/082.5	27 september 2021
2021/068.5	27 september 2021
2021/083.5	30 september 2021
2021/080	30 september 2021
2021/064	30 september 2021
2021/101.5	5 oktober 2021
2021/066	5 oktober 2021
2021/008	5 oktober 2021
2021/088.5	7 oktober 2021
2021/087	7 oktober 2021
2021/087.1	7 oktober 2021
2021/075	18 oktober 2021
2021/072	18 oktober 2021
2021/009	18 oktober 2021
2021/102	21 oktober 2021
2021/055	21 oktober 2021
2021/081	27 oktober 2021
2021/056.3	1 november 2021
2021/118	3 november 2021
2021/044	4 november 2021
2021/122	10 november 2021
2021/106	10 november 2021
2021/104	10 november 2021
2021/105	15 november 2021

Zaaknummer	Uitspraakdatum
2021/112.5	26 november 2021
2021/098.5	26 november 2021
2021/096	26 november 2021
2021/084.5	26 november 2021
2021/145.1	7 december 2021
2021/108.3	7 december 2021
2021/107	7 december 2021
2021/056	15 december 2021
2021/125	17 december 2021
2021/111	17 december 2021
2021/073	17 december 2021
2021/093	20 december 2021
2021/151.1	21 december 2021
2021/124	23 december 2021
2021/153.1	27 december 2021
2021/153	27 december 2021